

Anne Rice

Cronicile vampirilor 2

Vampirul Lestat

ÎN CENTRUL ORAȘULUI,
SÎMBĂTĂ NOAPTEA,
SECOLUL XX
1984

SÎNT Lestat, vampirul. Sînt nemuritor. Sau cam așa ceva... Doar lumina soarelui sau căldura susținută a unui foc intens ar putea să mă distrugă. Dar, nici în această privință, nu sînt sigur.

Am șase picioare înălțime, o statură impresionantă în 1780, pe vremea cînd eram un tînăr muritor. Dar nu-i tocmai rău nici în zilele noastre. Părul mi-e blond și buclat și-mi coboară pînă aproape de umeri, dar pare alb în lumina fluorescentă. Ochii îmi sînt cenușii, dar absorb ușor culorile albastru și violet de pe suprafețele înconjurătoare. Am nasul scurt și fin și o gură bine conturată, dar o idee prea mare pentru chipul meu. Gura mea poate arăta foarte răutăcioasă ori extrem de generoasă. E însă întotdeauna senzuală. Dar emoțiile și atitudinile se reflectă mereu în întreaga mea expresie. Am o figură sugestivă.

Natura mea vampirică se vedește în pielea excesiv de albă, care reflectă lumina și trebuie să fie pudrată pentru a fi fotografiată.

Cînd mi-e sete, arăt ca o sperietoare: pielea mi-e uscată, pergamentoasă, iar venele-mi par frînghii încolăcite în jurul oaselor. Dar acum, nu mi se mai întîmplă așa ceva.

Singurul indiciu al faptului că nu sînt muritor sînt unghiile.

Sînt la fel cu ale celorlalți vampiri. Unghiile noastre par a fi de sticlă. Unii oameni le observă, dar nu fac conexiunile necesare.

Acum sînt ceea ce în America se numește un superstar al muzicii rock. Din primul meu album s-au vîndut peste patru milioane de exemplare. Urmează să plec la San Francisco, pentru întîiul concert dintr-un turneu care mă va purta, alături de trupa mea, de la Pacific pînă la Atlantic.

Postul de televiziune prin cablu MTV, consacrat muzicii rock, mi-a difuzat videoclipurile vreme de două săptămîni, zi și noapte. Au fost transmise și în Anglia, la "Top of the Pops" și pe Continent, probabil în unele zone ale Asiei și în Japonia. Videocasete cu întreaga serie de videoclipuri se vînd în toată lumea.

De asemenea, sînt și autorul unei autobiografii care a apărut săptămîna trecută.

Cît privește engleza, limba pe care o folosesc în autobiografia mea, am început s-o învăț în urmă cu două sute de ani, de la un marinar ce coborîse cu șlepul pe Mississippi pînă la New Orléans. Mai tîrziu, am învățat citind cărțile scriitorilor englezi, de la Shakespeare la H. Ridder Haggard, trecînd prin Mark Twain. Ultimele accente le-am căpătat citind povestirile polițiste publicate la începutul secolului al douăzecilea, în revista *Black Mask*. Aventurile lui Sam Spade descrise de către Dashiell Hammett în *Black Mask* au constituit ultimele mele lecturi, înainte de a mă cufunda, la propriu și la figurat, în țărîină.

Asta se întîmpla la New Orléans în 1929.

Cînd scriu, utilizez un vocabular ce mi s-ar fi părut obișnuit în secolul al optsprezecelea, cu fraze născocite parcă de autorii pe care-i citeam. Dar, în ciuda accentului meu franțuzesc, vorbesc asemeni unei corciturii între un marinar de pe Mississippi și detectivul Sam Spade. Sper, deci, că mă veți ierta atunci cînd stilul meu va deveni incoerent și-am să stric atmosfera unei scene din secolul al optsprezecelea, amestecînd prezentul cu trecutul.

Am revenit la suprafață în secolul al douăzecilea, anul trecut.

Două lucruri m-au determinat să o fac.

Mai întîi, informațiile pe care mi le dădeau vocile amplificate ce-și începuseră revărsarea cacofonică în eter în perioada în care adormisem.

Mă refer, desigur, la vocile de la radio, la sunetul fonografelor și, mai tîrziu, al

televizoarelor. Auzeam radiourile din mașinile ce treceau pe străzile bătrînului Garden District, aproape de locul în care zăceam. Auzeam fonografele și televizoarele din casele învecinate.

Dar, atunci cînd un vampir se cufundă în țărînă, după cum obișnuim noi să spunem, cînd încetează să mai bea sînge și zace în pămînt, el devine curînd prea slab pentru a reveni la viață, căzînd, ca urmare, într-o stare asemănătoare visului.

În starea aceasta, am absorbit, leneș, vocile acestea, îmbrăcîndu-le în imagini născute în mintea mea, așa cum fac și muritorii în somn. Dar, la un moment dat al celor cincizeci de ani care au trecut, am început să-mi "amintesc" de ceea ce auzeam, să urmăresc programele de divertisment, să ascult emisiunile de știri, versurile și ritmurile cîntecelor la modă. Progresiv, am început să înțeleg dimensiunea schimbărilor prin care trecuse lumea. Am început să pîndesc anumite informații specifice despre războaie sau invenții, urmărind noile șabloane ale vorbirii.

Apoi mi-am recăpătat cunoștința. Mi-am dat seama că nu mai visam. Mă gîndeam la cele auzite. Mă treziseam. Zăceam în țărînă, chinuit de setea de sînge. Am început să cred că vechile-mi răni se vindecaseră și că puterea îmi revenise. Crescuse poate, așa cum ar fi crescut, cu timpul, dacă nu aș fi fost rănit. Voiam să aflu acest lucru.

Am început să mă gîndesc întruna cum ar fi să beau sîngele unui om.

Dar factorul care m-a adus înapoi, cel decisiv, a fost apariția pe neașteptate, undeva prin apropiere, a unui grup de tineri cîntăreți de rock ce-și spuneau Satan's Night Out.

S-au mutat într-o casă de pe Sixth Street, nu departe de locul în care zăceam îngropat, sub propria-mi casă de pe Prytania Avenue, lîngă cimitirul Lafayette. Cîndva, în cursul anului 1984, au început să-și repete muzica într-un pod.

Auzeam gemetele chitarelor electrice și cîntecul lor frenetic. Era cel puțin la fel de bun ca tot ce mai auzisem la radio, mai melodios poate decît majoritatea pieselor difuzate. Avea ceva romantic, în ciuda bubuitului de tobe, iar sintetizatorul suna ca un clavecin.

Le-am captat imaginile gândurilor și am aflat cum arătau, ce vedeau atunci cînd se uitau unii la alții ori cînd se priveau în oglindă. Erau zvelți și musculoși, acești tineri muritori, oarecum androgini și sălbatici în ținută și în gesturi: doi băieți și o fată.

Cînd începeau să cînte, acopereau aproape toate celelalte voci amplificate. Dar era prea bine și așa.

Doream să mă trezesc și să mă alătur grupului Satan's Night Out. Voiam să cînt și să dansez.

N-aș putea spune că la început dorința mi-a fost dictată de un gînd conștient. Era mai degrabă un impuls nestăpînit, îndeajuns de puternic pentru a mă face să ies din vizuină.

Lumea muzicii rock, felul în care cîntăreții zbierau despre bine și rău, proclamîndu-se îngeri sau diavoli, în vreme ce muritorii îi aclamau, mă încînta. Uneori, păreau cele mai pure întruchipări ale nebuniei. Reprezentațiile lor complicate erau însă uimitoare din punct de vedere tehnologic. Era ceva barbar și cerebral totodată, ceva ce vremurile trecute nu mai văzuseră.

Desigur, delirul lor era unul metaforic. Nici unul dintre ei nu credea cu adevărat în îngeri sau în diavoli, oricît de bine și-ar fi jucat rolul. La drept vorbind, actorii comediei dell'arte italiene de odinioară fuseseră și ei la fel de scandalosi, de inventivi și de obraznici.

Cu totul noi erau însă extremele la care împingeau brutalitatea și sfidarea, și felul în care întreaga lume, de la cel mai bogat la cel mai sărac, îi primea cu brațele deschise.

Muzica rock avea ceva vampiric. Probabil că li se părea nepămînteană chiar și celor care nu credeau în supranatural. Mă refer la modul în care electricitatea putea să prelungească la nesfîrșit o singură notă, la felul în care armoniile puteau fi suprapuse, pînă cînd te simțeai de-a dreptul dizolvat de această muzică, ce permitea o exprimare atît de elocventă a groazei. Pînă acum, lumea nu mai avusese parte de așa ceva.

Doream să fiu mai aproape. Doream să *cînt*. Poate chiar să-i fac celebri pe cei din micul grup de necunoscuți, Satan's Night Out. Eram pregătit să-mi fac din nou apariția.

Mi-a trebuit cam o săptămînă ca să mă pun pe picioare. M-am hrănit cu sîngele micilor vietăți subpămîntene. Apoi am început să-mi croiesc drum spre suprafață, unde puteam să capturez șobolani. De-aici nu mi-a fost greu să trec la feline și, în cele din urmă, la inevitabila victimă umană, deși a trebuit să aștept destul de mult pînă am dat peste una aparținînd genului pe care mi-l doream: un om care să fi ucis alți muritori și care să nu fie măcinat de remușcări.

În sfîrșit, a venit și unul din acesta, un bărbat tînăr cu barba încărunțită, care omorîse

pe cineva într-un loc îndepărtat, la celălalt capăt al lumii. Un criminal adevărat! Ah, gustul acela, al primei lupte, al primului sînge omenesc!

Nu mi-a fost greu să fur niște haine și să recuperez o parte din aurul și bijuteriile pe care le ascusesem în cimitirul Lafayette.

Firește, din cînd în cînd mi se făcea frică. Mirosul de chimicale și de benzină mă îmbolnăvea. Zumzetul instalațiilor de aer condiționat și vuietele avioanelor cu reacție ce treceau pe deasupra mea îmi chinuiau timpanele.

Dar, încă din a treia noapte, bîntuiam prin New Orléans, călare pe o motocicletă Harley Davidson, mare și neagră, făcînd eu însumi un zgomot asurzitor. Căutam alți criminali, ca să mă hrănesc. Purtam un costum superb din piele neagră, pe care-l luasem de la una dintre victimele mele, iar în buzunar aveam un mic casetofon Walkman Sony, care-mi deversa în țeastă, prin căștile-i mărunțele, Arta fugii a lui Bach.

Eram din nou Lestat, vampirul. Eram din nou în acțiune. New Orléans-ul devenise din nou terenul meu de vînătoare.

Cît despre forța mea, era de trei ori mai mare decît înainte. Din stradă, puteam sări pînă pe acoperișul unei clădiri cu patru etaje. Puteam smulge gratiile de oțel de la ferestre. Eram în stare să îndoi o monedă de cupru. Dacă voiam, puteam auzi vocile și gîndurile oamenilor din întregul cartier.

Pînă la sfîrșitul primei săptămîni, am găsit o avocată tînără și drăguță într-unul din zgîrie-norii de sticlă și metal din centrul orașului, care m-a ajutat să-mi fac rost de un certificat de naștere, de un act de identitate și un permis de conducere. O bună parte din averea mea de odinioară se afla în drum spre New Orléans, scoasă din conturile nemuritoarei Bank of London și ale Băncii Rotschild.

Dar, mai presus de toate acestea, înotam în revelații. Știam acum că tot ce îmi spusese vocile amplificate despre veacul al douăzecilea era adevărat.

Și iată ce mi-a fost dat să văd, colindînd străzile din New Orléans în 1984:

Jalnica și întunecata lume industrială în care adormisem se sfîrșise, iar vechea pudoare și conformismul de atunci își pierduseră influența pe care o aveau asupra minții americanilor.

Oamenii redeveniseră aventurierii plini de erotism care fuseseră demult, înaintea revoluției clasei mijlocii ce avusese loc la sfîrșitul secolului al optsprezecelea, ba chiar își recăpătaseră și *înfățișarea* de atunci.

Bărbații nu mai purtau uniforma de tip Sam Spade, cu cămașă, cravată, costum cenușiu și pălărie așijderea. Din nou, se costumau în catifea și mătăsuri, în culori strălucitoare, dacă asta le era dorința. Nu se mai rădeau în cap precum legionarii romani, ci își purtau părul oricît de lung le plăcea.

Iar femeile... Ah, femeile erau superbe, goale în căldura primăverii, cum trebuie să fi fost în vremea faraonilor egipteni, purtînd fuste scurte vapoase, ori rochii asemeni tunicilor sau, alteori, pantaloni bărbătești și tricouri mulate pe corp, lăsînd privirea să se bucure de trupurile lor ademenitor curbate. Se machiau și se încărcau de aur și argint chiar și atunci cînd nu aveau de mers decît pînă la băcănă din colț. Alteori, ieșeau cu chipurile proaspăt spălate și fără nici o podoabă. Acestea nu contau. Își ondulau părul ca Maria Antoaneta, și-l tăiau scurt sau și-l lăsau să fluture despletit.

Poate pentru înțîia oară în istorie, erau la fel de puternice și de interesante ca și bărbații. Toți aceștia erau oamenii de rînd ai Americii. Nu doar cei bogați, care, dintotdeauna, au părut androgini, posesorii unui fel de *joie de vivre* pe care, în trecut, revoluționarii din pătura mijlocie o numeau decadentă.

Senzualitatea aristocratică de odinioară era acum un bun al tuturor. Era legată de promisiunile revoluției clasei mijlocii, astfel încît oricine avea acum dreptul la iubire, lux și lucruri frumoase.

Vechile antrepozite fuseseră transformate în palate de o frumusețe aproape orientală, cu mărfurile etalate pe covoare în nuanțe pastelate, scăldate de o lumină gălbuie, în magazinele deschise pe tot timpul nopții, flacoanele de șampon verde și violet străluceau ca niște giuvaeruri pe rafturile de sticlă cristalină. Mergînd la lucru, chelnerițele conduceau automobile lucioase. Docherii se întorceau seara acasă și înotau în piscinele încălzite din spatele caselor lor. Femeile de serviciu și instalatorii se îmbrăcau, la sfîrșitul zilei de lucru, în costume splendid croite.

De fapt, toată sărăcia și mizeria ce caracterizează, din vremuri imemorabile, marile orașe aproape dispăruseră.

Nu mai vedeai emigranți căzînd morți de foame pe alei. Dispăruseră și cocioabele în care oamenii dormeau cîte opt sau zece într-o singură încăpere. Nimeni nu-și mai arunca

zoaiele în șanțurile de pe marginea drumurilor. Cerșetorii, ologii, orfanii și bolnavii erau foarte rari. Chiar și bețivii și nebunii ce dormeau pe bănci, în parcuri sau prin stațiile de autobuz, mâncau în mod regulat carne, aveau radiouri și posibilitatea de a-și spăla hainele.

Dar toate acestea erau numai aspectele de suprafață. Am fost uimit de schimbările profunde pe care acest val grozav al progresului le adusese.

De pildă, ceva de-a dreptul minunat se întâmplase cu timpul.

Vechiul nu mai era înlocuit neapărat de ceva nou. Dimpotrivă, engleza ce se vorbea în jurul meu era aceeași care fusese și pe la 1800. Chiar și vechile expresii argotice ("ghinion" sau "asta-i daravella") erau încă la modă. Cu toate acestea, fraze noi, fascinante, precum "ți-au spălat creierii", "asta-i ceva de-a dreptul freudian" sau "nu cuplez" erau pe buzele tuturor.

În lumea artei și a divertismentului, realizările secolelor trecute erau mereu "reciclate". Muzicienii cântau jazz sau Mozart, sau muzică rock; oamenii mergeau să vadă azi o piesă de Shakespeare, iar mâine se înghesuiau la cel mai recent film franțuzesc.

De la standurile luminate cu neon ale unor gigantice magazine puteai să-ți cumperi casete cu madrigaluri medievale, pe care le puteai apoi asculta la casetofonul mașinii, gonind pe autostradă cu nouăzeci de mile pe oră. În librării, poezia renascentistă stătea alături de romanele lui Dickens și ale lui Ernest Hemingway. Manualele de educație sexuală se aflau pe același stand cu *Cartea morților*, egipteană.

Uneori, bunăstarea și curățenia ce mă împresurau mi se păreau a fi doar o nălucire. Credeam că am să-mi ies din minți.

M-am holbat prostește în vitrinele magazinelor la computerele și telefoanele cu forme și culori la fel de pure precum cele mai exotice scoici create de natură. Limuzinele argintii monstruoase navigau pe străzile înguste ale Cartierului Francez, ca niște fiare marine indestructibile. Turnurile strălucitoare ale birourilor străpungeau cerul nopții ca niște obeliscuri egiptene, înălțându-se deasupra clădirilor coșcovite, din cărămidă, de pe Canal Street. Nenumărate programe de televiziune își revărsau fluxul de imagini în fiecare cameră de hotel.

Și toate acestea nu erau o succesiune de halucinații. Veacul acesta moștenise pământul, în toate sensurile acestei expresii.

O mare parte din acest miracol neprevăzut o constituia *ciudata nevinovăție* a acestor oameni înconjurați de libertate

și de propria lor bunăstare. Dumnezeu creștin era la fel de mort precum fusese și în secolul al optsprezecelea. *Și nici o altă nouă religie bazată pe mituri nu luase locul celei vechi.*

Dimpotrivă, chiar și oamenii cei mai simpli ai acestei epoci se conduceau după principiile viguroase ale unei morale laice, la fel de puternică precum fusese orice morală religioasă pe care îmi fusese dat să o cunosc. Firește, intelectualii erau cei ce purtau stindardul. Dar, o dată cu ei, indivizi absolut obișnuiți din întreaga Americă se implicau cu patimă în chestiuni precum "*pacea*", "*cei săraci*" sau "*binele planetei*", de parcă ar fi fost mânați de un zel mistic.

Intenționau să elimine foametea până la sfârșitul secolului și doreau să distrugă molimele cu orice preț. Se certau cu patimă în privința executării criminalilor condamnați sau a avortului. Combăteau "poluarea mediului înconjurător" și "holocaustul nuclear" cu feroarea cu care, odinioară, oamenii combătuseră vrăjitoria și ereziile.

Cît despre sexualitate, aceasta își pierduse aura de superstiție și teamă de altădată. Ultimele fărîme de religiozitate îi erau smulse. Acesta era motivul pentru care oamenii se plimbau acum pe jumătate goi. Iată de ce se sărutau și se îmbrățișau pe străzi. Vorbeau despre etică și răspunderi, și despre frumusețea trupului. Controlau procrearea și bolile venerice.

AH, VEACUL al douăzecilea! Ah, cît de minunat se întorsese roata cea mare!

Viitorul acesta îmi depășise cele mai sălbătice vise. Îi făcuse pe încruntații proroci ai vremurilor trecute să pară nebuni!

M-am gîndit mult la acea neprihănită morală laică, la optimismul acestei epoci; la această lume iluminată strălucitor, în care valoarea unei vieți omenești era mai mare decît fusese vreodată, oriunde altundeva.

ÎN PENUMBRĂ, într-o cameră largă de hotel, am urmărit pe ecranul din fața mea un

film de război, un film de o forță năucitoare, ce se chema *Apocalypse Now*. Era o simfonie de sunet și culoare, un cânt despre veșnica luptă a lumii occidentale împotriva răului. "Să-ți faci un prieten din groază și din teroarea morală", spune comandantul nebun din grădina sălbatică a Cambodgiei, iar Occidentalul îi răspunde așa cum a răspuns întotdeauna: "Nu".

Nu. Groaza și teroarea morală n-au să poată fi niciodată măsurate, evaluate. Ele nu au o valoare reală. *Răul*, în stare pură, nu își află cu adevărat locul în această lume.

Iar asta înseamnă, nu-i așa, că nici locul meu nu e aici.

Poate că e în arta care repudiază răul — benzile desenate cu vampiri, romanele de groază și vechile povestiri gotice — ori în cîntecele răcnite ale stelelor muzicii rock, ce istorisesc despre bătăliile împotriva răului pe care fiecare muritor le poartă cu sine.

CIUDATA nepotrivire în fireasca ordine a lumii ar fi fost de ajuns pentru a determina un monstru din Lumea Veche să se reîntoarcă în țărîină, de-ajuns pentru a-l face să cadă în genunchi, plîngînd. Și, dacă mă gîndesc mai bine, de ajuns pentru a-l transforma într-un cîntăreț de muzică rock...

DAR UNDE erau ceilalți monștri din Vechea Lume? mă întrebam. Cum puteau exista alți vampiri într-o lume în care fiecare moarte era înregistrată de giganticele calculatoare electronice, iar cadavrele erau păstrate în cripte refrigeratoare? Probabil se ascundeau în umbră, ca niște insecte scîrboase, așa cum făcuseră dintotdeauna, oricîta filozofie ar fi discutat și oricîte clanuri vor fi format.

Ei bine, cînd îmi voi fi ridicat glasul laolaltă cu micul grup numit Satan's Night Out, îi voi scoate pe toți la lumină, cît ai clipi din ochii

MI-AM CONTINUAT educația. Am stat de vorbă cu muritorii, în stațiile de autobuz, la benzinării și prin localuri elegante. Am citit cărți. Am îmbrăcat veșminte strălucitoare, din magazinele la modă, cămăși albe cu gulere rusești și veste

kaki de vînătoare, blazere gri de catifea și eșarfe de cașmir. Mi-am pudrat obraji, ca să nu fiu remarcat în lumina de neon a magazinelor deschise non-stop, a snack-bar-urilor ori a cluburilor de noapte în care domnea o atmosferă de carnaval.

Învățam. Eram îndrăgostit.

Singura mea problemă o constituia sîngele, criminalii cu care să mă hrănesc, căci deveniseră foarte rari. În această lume a inocenței și bunăstării, a drăgălășeniei, veseliei și burților pline, răufăcătorii care-ți tăiau beregata pentru a te jefui aproape dispăruseră, la fel ca și vizuinile lor săpate în malul apei.

Trebuia deci să muncesc din greu pentru a supraviețui. Am fost însă, dintotdeauna, un vînător înnăscut. Îmi plăceau tavernele pline de fum în care foștii deținuți tatuați se adunau în jurul mesei de biliard, a cărei suprafață verde era luminată doar de un singur bec, la fel de mult precum îmi plăceau night-club-urile strălucitoare, cu tapet de mătase, aflate prin preajma marilor hoteluri. Învățam din ce în ce mai multe lucruri despre ucigașii mei: negustorii de droguri, peștii și criminalii ce se alăturau bandelor de motocicliști.

Mai presus de orice însă, eram hotărît să nu mai beau niciodată sîngele unui nevinovat.

VENISE, în sfîrșit, momentul să le fac o vizită dragilor mei vecini ce-și spuneau Satan's Night Out.

LA ORA șase și treizeci de minute, în după amiaza unei sîmbete umede și înăbușitoare, sunam la ușa studioului lor muzical, instalat într-un pod. Frumoșii mei tineri muritori lîncezeau acolo, îmbrăcați în cămăși de mătase și salopete, fumînd țigări cu hașis și înjurîndu-și soarta potrivnică ce refuza să le aducă mai multe contracte, aici, în Sud.

Purtau bijuterii egiptene și arătau precum îngerii din Biblie, cu pletele lungi și aspre, dar curate, cu mișcărilor lor de felină. Își machiaseră obraji și pleoapele, chiar și pentru această simplă repetiție.

Simțeam cum mă cuprinde excitarea și dragostea, doar privindu-i: Alex, Larry și

micuța, și delicioasa Tough Cookie.

Într-un moment ireal, cînd pămîntul parcă încetase să se mai rotească, le-am spus cine eram. Pentru ei, cuvîntul "vampir" nu era ceva nou. În galaxia în care străluceau ei, alți o mie de cîntăreți purtaseră colți de recuzită și mantii negre.

Și totuși, cît de straniu mi se părea să rostesc adevărul interzis, cu glas tare, în fața unor muritori. Niciodată, pe parcursul celor două sute de ani, nu îl dezvăluisem decît aceluia ce erau sortiți să devină de-ai noștri. Nu-l spuneam nici măcar victimelor mele.

Iar acum îl rosteam tare și răspicat în fața acestor chipeșe creaturi. Le-am spus că doream să cînt cu ei și că, dacă aveau să aibă încredere în mine, aveam să devenim cu toții bogați și celebri. Că, dintr-un elan de ambiție supranaturală, lipsită de remușcări, aveam să-i port departe de această încăpere, în lumea largă.

Și-au ațintit asupra mea privirile tulburi. Micuța încăpere, tipică pentru veacul al douăzecilea, cu pereți de stuc și lambriuri de scîndură, s-a umplut curînd de rîsetele lor încîntate.

Am fost răbdător. De ce n-aș fi fost? Știam că sînt un demon, capabil să mimeze aproape orice sunet și gest omenesc. Cum i-aș fi putut determina oare să înțeleagă? M-am îndreptat spre sintetizator și-am început să cînt. La început, cîteva melodii rock. Apoi melodii și versuri străvechi mi-au revenit în memorie — cîntece franțuzești, îngropate adînc în sufletul meu, dar niciodată uitate — și le-am transpus în ritmuri brutale, revăzînd parcă înaintea mea sala micuță, arhiplină, a unui mărunț teatru parizian cu veacuri în urmă. O patimă primejdioasă se trezea în mine, amenințîndu-mi echilibrul. Primejdioasă, căci totul se întîmpla atît de repede. Totuși, am continuat să cînt și, apăsînd pe clapele înguste și albe, am simțit că în sufletul meu se frînge ceva. Faptul că aceste ființe muritoare strînse în jurul meu habar n-aveau de toate acestea nu conta deloc.

Mi-era de-ajuns să-i văd bucurîndu-se, mi-era destul că muzica aceasta ireală, dezarticulată, le plăcea, căci urlau, prevăzîndu-și prosperitatea viitoare și simțind cum se umplu de forța care, pînă atunci, le lipsise. Au pornit magnetofonele și am început să cîntăm împreună, într-un *jam session*, cum spuneau ei. Studioul se umpluse de parfumul sîngelui lor și de tunetul cîntecelor noastre.

Apoi însă a urmat un șoc pe care nu-l prevăzusem niciodată, nici măcar în cele mai stranii dintre visele mele, ceva la fel de extraordinar precum fusese mica mea revelație pentru aceste creaturi. De fapt, era ceva atît de copleșitor, încît, la urma urmei, e de mirare că nu m-a alungat în afara lumii lor, înapoi în țărîină.

Asta nu înseamnă, neapărat, că m-aș fi întors în mormîntul cel adînc și întunecat. Dar m-ar fi putut îndepărta de Satan's Night Out, făcîndu-mă să colind cîțiva ani de zile, cu mințile rătăcite, încercînd zadarnic să mă reculeg.

Băieții — Alex, tînărul baterist firav, și fratele său, mai înalt, blond, Larry — mi-au recunoscut numele, cînd le-am spus că mă chema Lestat.

Și nu numai că l-au recunoscut, dar au și făcut pe dată legătura cu o mulțime de informații despre mine, pe care le aflaseră dintr-o carte.

De fapt, erau încîntați de faptul că nu mă dădeam drept un vampir oarecare sau contele Dracula. Li se părea minunat că pretindeam a fi vampirul Lestat.

— Eu *pretind* a fi vampirul Lestat? i-am întrebat.

Au rîs de exagerările mele, de accentul meu franțuzesc.

I-am privit pe toți, pe rînd, încercînd să le citesc gîndurile. Firește, nu mă așteptasem ca ei să creadă că aș fi cu adevărat un vampir. Dar să fi citit despre un vampir fictiv, purtînd un nume atît de neobișnuit ca al meu? Cum se putea explica așa ceva?

Începeam să-mi pierd încrederea în mine însumi. Iar cînd îmi pierd încrederea, puterile mi se risipesc. Micuța încăpere părea a deveni și mai scundă. Instrumentele, antena și cablurile căpătaseră un aspect amenințător, asemeni unor gînganii.

— Arătați-mi cartea! am spus.

Au adus-o din camera vecină, o cărticică în ediție de buzunar, pe hîrtie ieftină, un "roman" făcut ferfeniță. Supracoperta dispăruse, coperta era sfîșiată, totul fiind prins cu o bandă elastică.

Văzînd coperta, m-a trecut un fior supranatural și am avut o presimțire de rău augur. *Interviu cu un vampir*. Era ceva despre un băiat care-l convinge pe un nemuritor să-și spună povestea.

Cerîndu-le permisiunea, am trecut în cealaltă cameră, m-am întins pe pat și am început să citesc. Ajungînd pe la jumătatea lecturii, m-am ridicat și am plecat, luînd cu mine cartea. M-am așezat sub un felinar și am terminat de citit. Apoi am vîrît-o cu grijă în buzunarul de la piept.

Nu m-am mai întors la cei din grup în următoarele șapte nopți.

ÎN MAJORITATEA acestui timp, am gonit prin noapte, călare pe motocicletă mea Harley Davidson, am ascultat, la volum maxim, Variațiunile Goldberg ale lui Bach și m-am întrebat: ce-ai de gând să faci acum, Lestat?

În timpul rămas, am studiat, mînat de noi intenții. Am citit istorii și lexicoane groase ale muzicii rock, cronici despre vedetele sale. Am ascultat discuri și am privit înregistrările unor concerte. În noaptea goală și liniștită, am auzit glasurile din *Interviu cu un vampir* cîntîndu-mi, parcă, de dincolo de mormînt. Am citit cartea, iar și iar. Apoi, într-un moment de furie, am rupt-o în bucățele.

ÎN CELE din urmă, am luat o hotărîre.

Am stabilit o întîlnire cu tînăra mea avocată, Christine, în biroul ei cufundat în întuneric, într-un zgîrie-nori, singura sursă de lumină fiind strălucirea orașului. Era foarte drăguță, pe fundalul peretelui de sticlă, dincolo de care clădirile obscure formau siluete aspre, primitive, punctate de luminițele a o mie de torțe.

— Nu-i de-ajuns ca micul meu grup de rock să aibă succes, i-am spus. Trebuie să devină atît de faimos, încît numele și glasul meu să fie cunoscute în cele mai retrase regiuni ale lumii.

Cu calmul și inteligența proprii avocaților, m-a sfătuit să nu îmi risc averea. Cu toate acestea, am continuat să-mi susțin, cu încăpățînarea unui maniac, punctul de vedere și am simțit cum o seduceam, topindu-i, încetul cu încetul, prudența.

— Pentru video-clipuri, vreau cei mai buni regizori francezi, am spus. Va trebui să-i ademenesc, de la New York și Los Angeles. Avem destui bani pentru asta. Sînt convinși că vei putea găsi aici niște studiouri în care să putem lucra. Și vreau și cei mai buni producători de discuri. Nu mă interesează cît vei cheltui. Important e să sincronizăm totul și să lucrăm în secret pînă în clipa revelației, cînd discurile și video-clipurile vor fi lansate simultan cu cartea pe care intenționez să o scriu.

În cele din urmă, i-am împuiat și ei capul cu vise despre avere și putere. Pixul ei alerga pe hîrtie, luînd notițe.

La ce visam eu în vreme ce-i spuneam toate acestea? La o răzvrătire fără precedent, o sfidare enormă, îngrozitoare, pentru cei asemeni mie, oriunde s-ar fi aflat ei, în lume!

— Video-clipurile... am continuat. Va trebui să găsești regizori care să fie în stare să-mi realizeze viziunile. Filmele vor spune povestea cărții pe care o voi scrie. Majoritatea cîntecelor sînt deja scrise. Îmi vei obține cele mai bune instrumente: sintetizatoare, chitare electrice, viori și cele mai performante sisteme sonore. Design-ul costumelor de vampiri, modul de prezentare în emisiunile de muzică rock de la televiziune, aranjarea primei noastre apariții în public, la San Francisco, mai pot aștepta. Acum, cel mai important e să pui mîna pe telefon și să obții informațiile de care ai nevoie pentru început.

NU M-AM întors la cei din Satan's Night Out pînă cînd primele aranjamente n-au fost pecetluite și pînă s-au obținut primele semnături. Datele fuseseră stabilite, studiourile închiriate, s-au schimbat scrisori cu angajamente.

Apoi Christine a venit cu mine, într-o limuzină uriașă, cît un leviatan, la prietenii mei, cîntăreții de rock, Alex, Larry și Tough Cookie. Aveam la noi sume fabuloase de bani și o mulțime de hîrtii ce trebuia semnate.

Sub stejarii de pe o stradă, din liniștitul Garden District, am turnat șampanie în cupele scînteietoare de cristal, pentru toată lumea.

— În cinstea "Vampirului Lestat!" am intonat, în cor, în lumina palidă a lunii.

Acesta avea să fie noul nume al grupului și titlul cărții mele. Tough Cookie și-a pus delicioasele-i brațe pe după gîtul meu. Ne-am sărutat, printre rîsete și arome de vin. Ah, aroma sîngelui proaspăt!

DUPĂ PLECAREA LOR, în caleașca motorizată, tapițată cu catifea, am luat-o de unul singur prin noaptea înmiresmată, pe St. Charles, gîndindu-mă la primejdia care îi amenința pe tinerii mei prieteni muritori.

Bineînțeles, pericolul nu venea dinspre mine. Dar, deîndată ce lungă perioadă a

secretului avea să se sfîrșească, ei aveau să stea inocenți și neștiutori, în luminile rampei internaționale, alături de sinistra și nechibzuia lor vedetă. Ei bine, aveam să-i înconjur cu gărzi de corp și paznici, pentru orice eventualitate. Aveam să-i apăr cît puteam mai bine de ceilalți. Iar dacă nemuritorii mai semănau cu ceea ce fuseseră odinioară, nu aveau să riște niciodată implicarea într-o luptă vulgară cu forțele oamenilor.

PLIMBINDU-MĂ pe strada aglomerată, mi-am acoperit ochii cu ochelari de soare reflectorizanți. Am luat tramvaiul vechi și șubred, de pe St. Charles pînă în centru.

Croindu-mi cale prin mulțimea serii timpurii, am intrat într-o librărie elegantă, cu două vitrine, ce se numea De Ville Books. Pe un raft, am zărit volumașul mic, broșat: *Interviu cu un vampir*.

Mă întrebam cîți dintre semenii mei "observaseră" cartea? Deocamdată, muritorii, care o credeau o ficțiune, nu contau. Dar ce părere aveau ceilalți vampiri? Fiindcă, dacă e vreo lege pe care toți vampirii să o considere sacră, aceea spune să *nu dezvălui muritorilor nimic despre cei ca tine*.

Nu le vei spune tainele noastre oamenilor decît atunci cînd ai intenția să le oferi darul întunecat al puterilor noastre. Nu vei rosti niciodată numele altui nemuritor. Nu le vei spune unde ne sînt vizuinile.

Praaiubitul meu Louis, naratorul din *Interviu cu un vampir*, făcuse toate acestea. Mersese mult mai departe decît mine cu micuța mea dezvăluire în fața cîntăreților. Se adresase sutelor de mii de cititori. Doar că nu desenase o hartă, punînd o cruce în dreptul locului din New Orléans unde zăceam, deși nu-mi era clar cît știa despre asta, și nici care-î erau intențiile.

Pentru ceea ce făcuse, ceilalți aveau, cu siguranță, să îl vîneze. Și, mai ales în zilele noastre, sînt o mulțime de căi foarte simple de a distruge un vampir. Dacă mai trăia cumva, era un proscris, iar din partea semenilor noștri îl pîndeau primejdii atît de mari, încît unui muritor i-ar veni greu să și le imagineze.

Aveam deci toate motivele pentru a aduce cartea și grupul, numit acum Vampirul Lestat, în culmea gloriei, cît mai repede posibil. Trebuia să îl găsesc pe Louis. Trebuia să îi vorbesc. De fapt, după ce citisem versiunea lui despre cele întîmplate, mi-era dor de el, mi-era dor de iluziile lui romantice, ba chiar și de necinstea lui. Mi-era dor pînă și de viclenia lui politicoasă, de prezența lui fizică, de tonul dezamăgitor de blînd al glasului său.

Bineînțeles, îl uram, din pricina minciunilor pe care le spusese despre mine. Dar dragostea mea era mult mai puternică decît ura. Împărțisem cu el anii întunecați și romantici ai veacului al nouăsprezecelea, fusese tovarășul meu, așa cum nici un alt muritor ori nemuritor nu fusese vreodată.

Nici mie nu-mi mai păsa acum de vechile reguli. Doream să le încalc, pe toate.

Nu doream să scriu un răspuns la răutățile din *Interviu cu un vampir*, ci să povestesc lucrurile pe care le văzusem și le învățasem înainte de a-l cunoaște.

Voiam ca grupul și cartea mea să-l scoată la lumină nu numai pe Louis, ci pe toți ceilalți demoni pe care îi cunoscusem și îi iubisem. Doream să-i regăsesc pe cei pierduți, să-i trezesc pe cei ce dormeau, așa cum dormisem eu însumi.

Novici și veterani, frumoși și răi, nebuni și lipsiți de suflet, vor veni cu toții după mine, atunci cînd vor fi văzut video-clipurile și vor fi ascultat discurile, cînd vor fi văzut cartea în vitrinele librăriilor. Și vor ști exact unde să mă găsească. Căci eu voi fi Lestat, superstarul muzicii rock. Veniți, veniți cu toții la San Francisco, la primul meu concert! Voi fi acolo!

Întreaga aventură mai avea însă o motivație, una mult mai periculoasă, mai delicioasă, de-a dreptul nebunească.

Știam că Louis are să înțeleagă. Cu siguranță, același motiv ascuns se afla și în spatele interviului și dezvăluirilor sale. Voiam ca muritorii să *afle* despre noi. Doream să proclam existența noastră în fața întregii lumi, așa cum o făcusem în fața lui Alex, Larry și Tough Cookie, în fața scumpei mele avocate, Christine.

Nu conta că ei nu aveau să mă creadă. Nu conta faptul că ei vor considera totul o manifestare a artei. În sfîrșit, după două secole în care stătusem ascuns, muritorii puteau să mă vadă! Puteam să-mi rostesc numele cu glas tare. Să-mi afirm natura. Să spun "sînt aici!".

Dar și de această dată, mergeam mai departe decît Louis. Povestea lui, cu toate ciudățeniile ei, trecea drept o ficțiune. În lumea muritorilor acest lucru era la fel de neprimejdios precum fuseseră scenele jucate la Teatrul Vampirilor din Paris, în care strigoii se prefăceau a fi actori în rolurile unor strigoi, pe o scenă îndepărtată, luminată cu gaz.

Voi ieși în lumina reflectoarelor, în fața camerelor de luat vederi, voi întinde mîna și voi atinge cu degetele mele înghețate o mie de mîini fierbinți ce mi se vor întinde. Am să-i înspăimînt de moarte, am să-i vrăjesc și-am să-i conduc, dacă va fi posibil, către adevăr.

Și să presupunem — să presupunem, doar — că atunci cînd cadavrele vor începe să se înmulțească, iar cei din preajma mea vor începe să dea ascultare inevitabilelor lor bănuieli — să presupunem că arta va înceta a mai fi artă, devenind realitate!

Vreau să spun: ce-ar fi, dacă m-ar crede cu adevărat, dacă și-ar da seama că în această lume mai bîntuie încă vampirul? Ah, ce război măreț și glorios s-ar dezlănțui! Am fi vînați în aceste jungle urbane strălucitoare, așa cum niciodată omul n-a mai vînat vreun alt monstru mitic!

Cum să nu-mi placă această idee? Cum să nu merite ea primejdiile înfruntate, oricît de mari, cum să nu risc, pentru ea, cea mai mare și mai îngrozitoare dintre înfrîngerii? Chiar și în momentul distrugerii, aș fi mai viu decît am fost vreodată!

Dar, ca să fiu sincer, nu cred că se va ajunge la asta — ca muritorii să creadă în noi. De muritori nu m-am temut niciodată.

Celălalt război avea să izbucnească, cel în care aveam să fim cu toții laolaltă sau cel care-i va uni pe toți în lupta împotriva mea.

Aceasta era adevărata motivație a existenței Vampirului Lestat. Acesta era jocul pe care-l jucam.

Cît despre cealaltă posibilitate, seducătoarea eventualitate a unei adevărate revelații și a unui dezastru... Păi, asta condimenta strașnic de bine totul!

PĂRĂSIND pustietatea întunecată de pe Canal Street, am urcat scările clădirii de modă veche din Cartierul Franțuzesc, către camerele mele. Era liniște și-mi plăcea. Îmi plăcea priveliștea, pe care mi-o ofereau ferestrele, asupra străduțelor înguste din Le Vieux Carré, cu căsuțe construite în stil spaniol, pe care le știam de atîta vreme.

Pe ecranul gigantic al televizorului, am urmărit o casetă cu splendidul film al lui Visconti, *Moarte la Veneția*. La un moment dat, un actor afirmă că răul este o necesitate. Că el hrănește geniul.

Nu credeam asta. Dar mi-aș fi dorit să fie adevărat. Atunci aș fi putut să fiu doar Lestat, monstrul, nu-i așa? Iar eu m-am priceput dintotdeauna să joc roluri de monstru! Ah, la naiba...

Am pornit computerul și am început să scriu povestea vieții mele.

EDUCAȚIA ȘI AVENTURILE VAMPIRULUI LESTAT

PARTEA ÎNTÎI

TREZIREA LUI LELIO

1

ÎN CURSUL celei de-a douăzeci și una ierni a vieții mele, am plecat singur, călare, să stîrlesc o haită de lupi.

Toate acestea se petreceau pe moșia tatălui meu, în Auvergne, cu cîțiva ani înaintea izbucnirii Revoluției Franceze.

Nu-mi aminteam să mai fi trăit vreo altă iarnă atît de grea; lupii atacaseră turmele țaranilor noștri și uneori bîntuiseră chiar ulițele satului.

Pentru mine, erau ani plini de amărăciune. Tatăl meu era marchiz, iar eu eram cel de-al șaptelea fiu al său, cel mai tînăr dintre cei trei care supraviețuiseră copilăriei. Nu puteam avea pretenții nici la titlu, nici la avere și deci nu aveam nici un viitor. Chiar și într-o familie bogată, ultimul născut nu putea să spere prea mult. Iar familia noastră își risipise întreaga avere. Fratele meu cel mai mare, Augustin, moștenitorul legitim a tot ceea ce aveam, cheltuisese, curînd după căsătorie, zestrea, destul de mică, a soției sale.

Castelul, domeniul și satul învecinat constituiau limitele universului meu. Dar eu am fost, din naștere, zvăpăiat: eram vizionarul, colericul, protestatarul. Nu am vrut s-aud de statul la gura sobei, pentru a pălăvrăgi despre vechile războaie ori despre vremurile

Regelui-Soare. Istoria nu avea nici un sens pentru mine. Am devenit, așadar, vânător. Aduceam fazanii, vînatul și știucile din rîurile repezi de munte — tot ceea ce reușeam să ucid — pentru a-mi hrăni familia. Această sarcină pusese stăpînire pe întreaga-mi existență și nu o împărțeam cu nimeni. De altfel, era un lucru bun, căci, dacă n-ar fi fost produsul vînatărilor, riscam, în anumiți ani, să murim de foame.

Firește, vînatul pe pămînturile strămoșești era o îndeletnicire nobilă, și numai noi aveam dreptul să o facem. Nici măcar cei mai avuți burghezi din regiune nu-și puteau sprijini flinta de umăr în pădurile noastre. La drept vorbind, la ce le-ar fi folosit? Aveau bani destui.

Am încercat de două ori să scap de acea viață și, de două ori, am fost adus acasă, cu aripile frînte. Veți vedea mai tîrziu în ce fel.

Deocamdată, voi povesti despre zăpada care acoperise munții și despre lupii ce îi terorizau pe sătenii.

Eram singurul din sat în stare să încalce și să tragă cu pușca, așa că era normal ca sătenii să mi se plîngă de distrugerile provocate de lupi și să aștepte o reacție din partea mea. Asta îmi era datoria.

De altfel, nu-mi era deloc frică de lupi. Dacă aș fi putut, i-aș fi otrăvit, dar carnea era atît de rară prin părțile noastre, încît nu-mi puteam îngădui să o risipesc.

Iată de ce, într-o dimineață geroasă de ianuarie, m-am înarmat pentru a stîrpi lupii. Aveam trei pistolete și o flintă excelentă. Le-am luat împreună cu muschetele și spada tatălui meu. Apoi, chiar înainte de a părăsi castelul, am adăugat acestui mic arsenal vreo două arme vechi pe care nu le mai folosisem pînă în acel moment.

Castelul era plin de armuri, căci, din vremea cruciadelor, străbunii mei fuseseră mari războinici. Pe pereți atîrnau numeroase lănci, halebarde, flagele și buzdugane.

Am luat cu mine un buzdugan enorm — adică o măciucă grea, ghintuită — și un flagel măricel, format dintr-o ghiulea de fontă atîrnată de un lanț, pe care un luptător o putea roti, pentru a lovi cu o forță considerabilă.

Amintiți-vă, eram în secolul al optsprezecelea, în vremea în care, la Paris, locuitorii purtau peruci pudrate și se plimbau cu pași mărunți, în pantofi de mătase cu tocuri înalte, prizînd tutun și ducîndu-și la nas batistele de dantelă.

Am ieșit la vînațoare cu cizmele și cu vesta-mi de piele, cu acele arme antice atîrnate de șa, avînd alături doi dulăi uriași, ce aveau gîturile strînse în zgărzi cu ținte.

Asta-mi era viața; o viață pe care aș fi putut-o duce și în Evul Mediu; văzusem trecînd destui călători înveșmîntați elegant pentru a avea conștiința acută a acestui fapt.

Urcînd muntele, mă simțeam nefericit și fără milă.

Aveam poftă de-o luptă strașnică cu lupii. Sătenii îmi spusese că haita număra cinci fiare; eu aveam de partea mea armele de foc și doi zăvozi cu falcile atît de puternice, încît, dintr-o mușcătură, puteau frînge spinarea unui lup.

După vreo oră, am nimerit într-o văioagă pe care o cunoșteam îndeajuns pentru a o recunoaște chiar și sub covorul de omăt. În clipa în care am purces la traversarea unui cîmp pustiu, spre un crîng dezgolit, am auzit primele urlete.

În intervalul celor cîtorva secunde care au urmat, s-au succedat mai multe vaiere, într-o armonie atît de perfectă, încît nu cred că aș fi fost în stare să spun cîte bestii își amestecau glasurile; dar știam că fusesem văzut, iar acum se dădea semnalul de adunare.

Nu mi-era teamă. Vastul peisaj ce mă înconjura era pustiu. Mi-am încărcat pistoletele și am poruncit cîinilor să mă urmeze.

Am presimțit că trebuie să părăsesc cîmpul și să mă afund cît mai repede în pădure.

Cîinii au dat deodată alarma, cu vocea lor profundă. Am privit peste umăr și i-a zărit, la vreo sută de pași distanță, alergînd prin zăpada înaltă, unul după altul; trei lupi cenușii uriași.

Am pornit la galop înspre pădure.

Mi se păruse că nu-mi va fi greu să ajung acolo înaintea celor trei, dar uitasem că lupii sînt plini de șiretenie. În timp ce eu dădeam pîteni calului, conducîndu-l spre pădure, am văzut apărînd în fața mea, din partea stîngă, restul haitei, adică alte cinci bestii de dimensiuni impresionante. Nu mai aveam cum să ajung la timp la adăpostul copacilor. Iar în loc de cinci lupi, cum crezuseră sătenii, aveam de-a face cu opt!

Dar, chiar și în acele clipe, eram prea nehibzuit pentru a fi înspăimîntat. Nici măcar în treacăt nu mi-a venit în minte faptul că aceste animale erau moarte de foame, căci altfel n-ar fi îndrăznit să se apropie de sat. Teamă lor instinctivă de oameni dispăruse cu totul.

M-am pregătit de luptă. Am pus flagelul la cingătoare, am ochit cu flinta și am doborât un mascul masiv aflat la câțiva metri alături de mine. Am avut răgazul să îmi încarc din nou arma în timp de cîinii mei se ciocneau pentru întâia oară cu haita.

Lupii nu reușeau să-i apuce pe cîinii de beregată din pricina zgărzilor ținute; în cursul primei lupte, maxilarele puternice ale celor doi zăvozi au dat gata încă un lup, în timp ce eu însumi am mai ucis unul, cu o singură împușcătură.

Dar haita îmi înconjurase cîinii. În vreme ce eu trăgeam întruna, încărcînd cît puteam de repede și străduindu-mă să nu-mi nimeresc dulăii, l-am văzut pe cel mai mic căzînd, cu labele dinapoi frînte. Sîngele a început să curgă în valuri pe zăpadă. Tovarășul său a reușit să respingă haita, care s-a repezit să sfîșie bietul animal aflat în agonie, dar, în mai puțin de două minute, lupii i-au despicat pîntecele și l-au ucis și pe el.

După cum am mai spus, cei doi dulăi erau niște animale puternice. Îi crescusem și îi dresasem eu însumi. Cîntăreau mai mult de două sute de livre fiecare. Cînd i-am văzut răpuși, am conștientizat dimensiunile misiunii pe care mi-o asumasem și am întrevăzut ce mi se putea întîmpla.

Trecuseră doar cîteva minute.

Patru lupi zăceau morți. Un al cincilea primise o lovitură fatală. Mai erau încă trei. Unul dintre ei a încetat să se mai ospăteze cu sălbăcie din sîngele dinilor și și-a ațintit asupra mea privirea-i piezișă.

Mi-am dus flinta la umăr și am tras, dar l-am ratat; am tras încă un foc, cu una din muschete, dar tot fără succes. Calul a nechezat și a cabrat în clipa în care lupul s-a repezit spre mine.

De parcă ar fi fost mînuți de un păpușar nevăzut, ceilalți doi lupi și-au abandonat deîndată prăzile. Am lăsat calul să țîșnească liber spre refugiul reprezentat de pădure.

N-am aruncat nici o privire în urmă, în ciuda mîrîitului și a clămpănitului din fâlci, pe care le auzeam tot mai aproape. Curînd însă, le-am simțit colții atingîndu-mi călcîiele. Am pus mîna pe cealaltă muschetă și am tras spre stînga. Mi s-a părut că lupul s-a ridicat pe labele dinapoi, dar n-am apucat să mă asigur, căci a dispărut imediat din cîmpul meu vizual. Calul a cabrat din nou și am fost gata să cad, simțînd cum șaua aluneca sub mine.

Eram foarte aproape de pădure. Am reușit să sar din șa, înainte ca armăsarul meu să se prăbușească. Mai aveam încă un pistol încărcat. Ținîndu-l cu ambele mîini, m-am întors și am ochit lupul care s-a aruncat spre mine. Proiectilul i-a zdrobit țeasta.

Mai erau doi dușmani. Căluțul meu a scos un geamăt adînc, care s-a transformat într-un urlat ascutit. Nu mai auzisem niciodată vreo creatură vie scoțînd un sunet atît de oribil. Lupii îl ajunseseră din urmă.

Am alergat din răspuț prin zăpadă și am ajuns între copaci. Dacă reușeam să-mi încarc arma, aș fi putut să trag în ei, de sus; dar nici o creangă nu cobora îndeajuns ca să o pot apuca.

Am sărit, încercînd să mă agăț, dar picioarele mi-au alunecat pe zăpada înghețată și am căzut în vreme ce lupii se apropiau. Nu mai aveam timp să-mi încarc unicul pistol. Aveam la dispoziție doar spada și flagelul, căci pierdusem măciuca.

M-am ridicat cît am putut de repede. Știam că, fără îndoială, aveam să mor, dar nu m-am gîndit nici o clipă să abandonez lupta. Parcă înnebunisem, nu-mi mai încăpeam în piele. Rînjind, m-am întors cu fața spre atacatori și l-am privit pe cel mai apropiat drept în ochi.

M-am proptit țeapăn pe picioare, mi-am scos spada, ținînd flagelul în mîna stînga. Lupii s-au oprit. După ce mi-a susținut privirea cîteva clipe, cel mai apropiat și-a plecat botul și a făcut cîteva pași lateral. Celălalt părea că așteaptă un semnal. Primul m-a privit din nou după care a plonjat în direcția mea.

Am început să învîrt flagelul. Respirînd zgomotos, mi-am îndoit genunchii, de parcă aș fi vrut să mă arunc și eu asupra adversarului; am aruncat din răspuț ghiuleaua, încercînd să ținesc falcile lupului, dar nu l-am atins decît în treacăt.

S-a eschivat; celălalt lup alerga în cerc în jurul meu, înaintînd și retrăgîndu-se în salturi mici. S-au aruncat amîndoi asupra mea, îndeajuns de aproape pentru a mă determina să-mi rotesc flagelul și să împung aerul cu spada, după care s-au îndepărtat în goană.

Nu știu cît timp au durat manevrele lor, dar am început să le înțeleg strategia. Aveau de gînd să mă epuizeze și erau suficient de rezistenți pentru a reuși. Pentru ei, totul devenise un joc.

Între timp, eu mă învîrteam, fandam, îmi recăpătam echilibrul, apoi mi-l pierdeam iar... Dansul s-a prelungit aproape o jumătate de oră.

Apoi am simțit că mă lasă picioarele și am mizat, în disperare de cauză, totul pe o singură carte. Am rămas nemișcat, cu armele atârându-mi de-a lungul trupului. De îndată, exact așa cum prevăzusem, lupii s-au aruncat asupra prăzii.

În ultima clipă, mi-am rotit flagelul; am auzit oasele trosnind sub lovitura bilei de fontă și am văzut capul lupului aruncat pe spate, înspre dreapta. Cu tăișul spadei, i-am spintecat beregata.

Celălalt era și el pe-aproape. L-am simțit colții sfîșiindu-mi pantalonii de piele. Încă puțin și mi-ar fi dislocat piciorul din șold. Cu o lovitură de spadă, i-am sfîrtecat botul, scoțându-i un ochi. Ghiuleaua flagelului s-a prăvălit, și lupul și-a descleștat fălcile. Am făcut un salt înapoi, iar asta mi-a creat spațiu suficient pentru a-i înfige spada în piept, pînă-n plăsele.

Se sfîrșise.

Haita fusese nimicită. Eram viu.

Singurele zgomote ce mai tulburau liniștea văii îngropate sub zăpadă erau propria-mi respirație și gîffiturile pătrunzătoare ale calului muribund ce zăcea la cîțiva pași de mine.

Nu sînt convins că am acționat mînat de rațiune. Nu cred că prin minte îmi bîntuia vreo frîntură de gînd. Îmi venea să mă las să cad în zăpadă, dar n-am făcut-o; în loc de asta, m-am îndreptat spre calul în agonie.

Simțindu-mi apropierea, animalul a întins gîtul și a încercat să se ridice, scoțînd din nou un vaiet ascutit ce s-a repercutat în întreaga vale, părăind că urcă pînă la cer. L-am contemplat sărmanul corp zdrobit, ce ieșea în evidență pe albul zăpezii, și i-am privit ochii inocenți ce se rostogoleau în orbite. Bietul cal părea o gînganie pe jumătate strivită de un călcîi neatent, zbătîndu-se, suferind. A mai încercat o dată să se ridice.

Mi-am luat pușca, ce rămăsese agățată de șa, am încărcat-o și l-am răpus, cu un glonte în inimă.

M-am simțit ușurat, văzînd cum se golea de sînge.

Calmul domnea din nou în vale. Tremuram din toate încheieturile. Am auzit un zgomot urît, strangulat, ieșindu-mi din gît și am văzut voma țîșnind pe zăpadă, înainte de a înțelege că ieșea din propriile-mi măruntaie. Eram impregnat cu mirosul de sînge și cu duhoarea lupilor, și zdrobit de oboseală.

Cu toate acestea, am înaintat, fără să mă opresc, printre cadavrele lupilor, pînă lîngă cel ce fusese gata să mă ucidă și l-am ridicat pe umeri înainte de a purcede în lungul marș către castel.

Mi-au fost necesare două ore.

Sincer să fiu, nu prea știu cum a decurs drumul. Nu-mi amintesc decît că, în tot acest timp, ceea ce învățasem, ceea ce gîndisem în vreme ce mă băteam cu lupii continua să-mi bîntuie mintea. De fiecare dată cînd mă împiedicam și cădeam, ceva din mine împietrea, se degrada.

Cînd, în cele din urmă, am ajuns la porțile castelului, nu cred că mai eram cu adevărat conștient. Depășisem limitele epuizării.

Mi-am văzut frații că sar ca arși din jîlturi și am început să vorbesc, dar nu știu ce am spus. Cu un glas monoton, m-am străduit să descriu ceea ce se petrecuse. Mama încerca să-mi liniștească tatăl, care orbise deja și dorea să știe ce se întîmplase.

Fratele meu, Augustin, m-a smuls cu brutalitate din transă. S-a apropiat de mine, mascînd cu trupul lui masiv strălucirea focului ce ardea în cămin, și m-a întrerupt, cu o voce tăioasă:

— Ticălos mic ce ești! Minți: nu puteai să ucizi opt lupi.

O expresie răutăcioasă, plină de dispreț, i-a apărut pe figură.

S-a întîmplat atunci ceva remarcabil: de-abia pronunțase aceste cuvinte cînd, Dumnezeu știe cum, și-a dat seama că se înșela.

Poate a fost expresia de pe fața mea. Sau murmurul de protest al mamei. Sau tăcerea de mormînt a celuiilalt frate. Fără îndoială, a fost expresia de pe chipul meu. În orice caz, a reacționat instantaneu și mi s-a părut curios de jenat.

A început să pălăvrăgească, încercînd să-și mascheze jena, spunînd că toate acestea păreau de necrezut și că, probabil, fusesem la un pas de moarte; a ordonat slujitorilor să-mi aducă ceva cald de mîncare, dar n-avea nici un rost. Ireparabilul fusese comis și, fără să îmi dau seama în ce fel, m-am trezit singur, în camera mea. Cîinii care, iarna, nu mă părăseau nici o cupă, nu mai erau cu mine. Muriseră. Fără să-mi pese de absența focului din vatră, m-am trîntit pe pat, murdar și plin de sînge, cum eram, și am căzut într-un somn adînc.

Am rămas în cameră mai multe zile.

Știam că sătenii găsiseră lupii și îi aduseseră la castel; Augustin venise să-mi spună toate acestea, dar nu i-am răspuns.

A trecut cam o săptămână. Când am putut suporta alți câini în preajmă, am coborât la crescătorie și mi-am ales doi căței, deja puternici, care să-mi țină tovărășie. Noaptea, dormeam între ei.

Slujitorii veneau și plecau, dar nimeni nu îndrăznește să mă deranjeze.

Pînă cînd în cameră a intrat, tăcută, aproape pe furiș, mama.

2

ERA SEARĂ. Stăteam așezat pe pat, cu unul dintre câini lungit lîngă mine. Focul pîlpîia în vatră.

După cum ar fi trebuit să mă aștept, în sfîrșit, venise mama.

Nutream pentru ea o dragoste imensă, de nezdruccinat. Cred că eram singurul în această situație. Unul dintre lucrurile care m-au fascinat dintotdeauna la ea, era că nu spunea niciodată lucruri obișnuite.

Își petrecea timpul citind; era, de altfel, singura din familie care căpătase o oarecare educație și, atunci cînd vorbea, o făcea întotdeauna cu înțelepciune. Iată de ce prezența ei nu mă deranja deloc.

Dimpotrivă, îmi trezise curiozitatea. Ce ar fi putut găsi de spus, ceva care să nu mă lase indiferent? Cu toate acestea, nu îmi dorisem vizita ei, nici măcar nu mă gîndisem la ea, deci nu mi-am întors privirea dinspre foc, pentru a o primi.

Între noi doi exista o profundă înțelegere. Atunci cînd, în două rînduri, am încercat să fug de la castelul tatălui meu și am fost prins, ea a fost cea care m-a consolat. Deși nimeni nu-și dăduse seama, ea a înfăptuit un adevărat miracol.

Întîia oară, aveam doisprezece ani, și bătrînul preot al parohiei noastre, care m-a învățat să recit pe de rost cîteva poeme și unul sau două cîntece în latină, mi-a propus să plec la studii, la mănăstirea din apropiere.

Tatăl meu a refuzat categoric, declarînd că aveam să învăț destul la castel, dar mama s-a smuls de această dată de lîngă cărțile ei, protestînd vehement. Dacă asta îmi era dorința, aveam să plec, a hotărît ea, și și-a vîndut una dintre bijuterii pentru a-mi cumpăra cărți și haine. Toate bijuteriile le moștenise de la o străbunică italiană, și fiecare își avea propria istorie; i-a fost greu să se despartă de una dintre ele, dar a făcut-o fără nici o ezitare.

Tatăl a protestat, spunînd că, dacă nu ar fi fost orb, și-ar fi putut impune voința, iar frații mei mai mari l-au asigurat că totul nu era decît un capriciu, care nu avea să dureze prea mult, deoarece, cu siguranță, la primele greutăți, aveam să mă grăbesc să mă întorc la castel.

S-au înșelat; viața la mănăstire mi s-a părut adorabilă.

Mi-au plăcut capela, cîntecele, biblioteca, cu miile de volume vechi, dăgănitul clopotelor, care ne măsurau zilele, ritualurile repetate fără încetare. Mi-au plăcut curățenia acelor locuri, plăcerea lucrurilor bine întreținute, munca neîntreruptă ce se desfășura în întreaga clădire și în dependențele ei.

Cînd eram pedepsit, ceea ce se întîmpla foarte rar, resimțeam o bucurie imensă la gîndul că, pentru prima oară în viață, cineva se străduia să mă facă mai bun.

În mai puțin de-o lună, am crezut că îmi descoperisem vocația. Doream să intru în ordin, să-mi petrec întreaga viață în astfel de schituri imaculate, printre oameni care credeau că, dacă mă străduiam, puteam să fiu bun.

Toată lumea mă aprecia. Contrar așteptărilor mele, nu le-am stîrnit invidia și nici nu le-am provocat dezamăgiri.

Curînd, starețul i-a scris tatălui meu, pentru a-i cere acordul de a rămîne la mănăstire, iar eu, în candoarea mea, am fost convins că el va fi încîntat să i-o acorde.

Trei zile mai tîrziu, frații mei au venit să mă ia acasă. Plîngînd, i-am implorat să mă lase să rămîn la mănăstire, dar nici măcar starețul nu a reușit să facă nimic.

De-abia întorși la castel, frații mei mi-au confiscat cărțile și m-au încuiat în cameră. Nu le înțelegeam mînia. Mi-au dat de înțeles că mă făcusem de rîs. Nu reușeam să îmi astîmpăr plînsul. Mă învîrteam prin cameră ca o fiară în cușcă, trăgînd pumn după pumn în obiectele care mă înconjurau și lovind din răputeri în ușă, cu picioarele.

Mai tîrziu, fratele meu, Augustin, a venit să îmi vorbească. La început, m-a luat mai pe ocolite, dar am sfîrșit prin a înțelege că nici nu putea fi vorba ca un membru al familiei

noastre nobile să devină un sărman călugăr. Cum puteam să mă înșel în halul acesta? Fusesem trimis la mănăstire doar pentru a învăța să scriu și să citesc. De ce aveam mereu tendința de a exagera?

Cît despre o eventuală carieră de preot, cu un viitor ecleziastic strălucit... Ce să mai zic, eram mezinul familiei. Trebuia să mă gîndesc, mai înainte de toate, la nepoții și nepoatele mele.

Ceea ce, de fapt, însemna că: n-avem destui bani pentru a face din tine un cardinal ori măcar un episcop, funcții pe măsura rangului nostru. În consecință, îți vei petrece restul vieții la castel, ca un cerșetor analfabet. Iar acum, fă bine și coboară, tatăl tău te așteaptă la o partidă de șah.

DE ÎNDATĂ ce am înțeles încotro bătea discursul său, am izbucnit în plîns în timpul mesei, bombănind că nimeni din această casă nu era conștient de "haosul" în care trăiam. Am fost trimis imediat în camera mea.

Mama a venit apoi la mine.

— Nici măcar nu știi ce înseamnă haos! De ce ai folosit un asemenea cuvînt?

— Ba da, știu!

Am făcut imediat o paralelă între mizeria și decrepitudinea care ne înconjurau și curățenia mănăstirii, unde, dacă te străduiai cu adevărat, puteai duce ceva la bun sfîrșit.

Mama nu mi-a răspuns. Oricît de tînăr aș fi fost, reușisem ca, prin cele spuse, să o tulbur.

A doua zi, am plecat amîndoi spre superbul castel al unui senior din vecinătate, care ne-a însoțit, pe mine și pe mama, la crescătoria sa de cîini și mi-a spus să îmi aleg doi căței care îmi plăceau mai mult, dintr-o mulțime proaspăt fătați.

Nu mai văzusem în viața mea ființe atît de adorabile și de afectuoase ca acei cățeluși, iar cîinii adulți ne priveau asemeni unor lei somnoroși. Erau magnifici.

Năuc de fericire, am ales, după sfaturile vecinului nostru, un mascul și o femelă, care au parcurs drumul de întoarcere într-un coș, pe genunchii mei.

Curînd după aceea, mama mi-a cumpărat prima muschetă și primul cal de rasă.

Nu mi-a spus niciodată de ce făcuse toate acestea. Mi-am dresat cîinii și mi-am înființat propria crescătorie. Cu ajutorul lor și al calului, am devenit un vînat în toată puterea cuvîntului și, la șaisprezece ani, îmi petreceam zilele în mijlocul naturii.

Cu toate acestea, seara, la castel, mă simțeam la fel de nedorit. Nimeni nu voia să mă asculte, explicînd de ce trebuia să ne refacem vilele și ogoarele și să îi împiedicăm pe arendași să ne jefuiască în halul în care o făceau.

Pentru a mai rupe monotonia existenței mele, mergeam, în zilele de sărbătoare, la biserică, iar în zilele de tîrg, coboram în sat, să văd micile spectacole. În fiecare an, reveneau aceiași jongleri, acrobați și mimi, dar cui îi păsa? Oricum, erau cu mult mai distractivi decît schimbările de anotimp și discuțiile lîncede despre gloria noastră de odinioară.

În anul cînd am împlinit șaisprezece ani, prin ținutul nostru a trecut o trupă de comediați italieni, cu o căruță mare, cu coviltirul pictat, în spatele căreia înălțaseră o adevărată scenă. Au prezentat una dintre vechile comedii italiene, cu Polichinelle și Pantalone, cu cei doi îndrăgostiți, Lelio și Isabella, cu doctorul cel bătrîn și restul farselor obișnuite.

Eram în extaz. Nu mai văzusem niciodată un spectacol atît de spiritual, de viu, de strălucitor. Îl savuram chiar și atunci cînd actorii vorbeau atît de repede, încît nu înțelegeam ce spuneau.

După ce și-au sfîrșit reprezentația și au făcut chetă printre spectatori, i-am însoțit la han, dornic să le ofer de băut, deși nu prea îmi permitea buzunarul, pentru simpla plăcere de a discuta cu ei.

Mi-au explicat că fiecare actor era titularul pe viață al rolului său și că, în loc să își învețe replicile pe de rost, preferau să improvizeze pe scenă. Fiecare își cunoștea la perfecție personajul și îl făcea să se exprime conform situației. În asta consta, de fapt, genialitatea prestației lor.

Ei numeau aceasta *commedia dell'arte*.

M-am îndrăgostit de fata care interpreta rolul Isabellei și, din joacă, mi-am încercat puterile, improvizînd puțin în rolul iubitului ei, Lelio. Comedianții m-au aplaudat, exclamînd încîntați că aveam talent.

La început, am crezut c-o spuneau ca să mă flateze, dar nu mi-a păsat. Astfel, a doua

zi, dis-de-dimineată, cînd caravana lor a părăsit satul, m-am ascuns și eu înăuntru, cu puținii bani pe care reușisem să îi pun deoparte și cu o bocceluță.

Trebuie să menționez că, în comediile italiene, Lelio, îndrăgostitul, nu poartă mască. Deci, dacă e chipeș, grațios de la natură, demn și nobil în ținuta sa, întruchipează perfect acest personaj. Cei din trupă erau de părere că posedam toate aceste calități și m-au pus de îndată să repet pentru următoarea reprezentație, ce avea să aibă loc într-un târg mult mai mare și mai interesant decît satul nostru.

Eram în culmea fericirii, dar nici repetițiile și nici prietenia arătată de noii mei tovarăși nu mă pregătiseră pentru starea de extaz care a pus stăpînire pe mine de cum am ajuns pe micuța estradă de lemn, puternic luminată.

M-am dedicat cu întreaga ființă Isabellei, descoperindu-mi veleități pentru versuri și cuvinte de spirit a căror existență nici măcar nu o bănuisem. Amețit de rîsetele mulțimii, a trebuit să fiu scos cu forța din scenă, dar succesul meu era mai presus de orice îndoială.

În acea noapte, Isabella mi s-a dăruit și am adormit în brațele ei, ascultîndu-i proiectele de viitor: aveam să mergem la Paris, unde aveam să jucăm în târgul Saint-Germain, apoi aveam să părăsim trupa, mutîndu-ne pe boulevard du Temple, iar de acolo, la Comedia Franceză, unde urma să jucăm în fața regelui și a reginei.

A doua zi dimineată, cînd m-am trezit, Isabelle plecase împreună cu ceilalți comedienți, iar frații mei erau acolo.

N-am reușit niciodată să aflu dacă i-au mituit sau i-au terorizat pe noii mei prieteni, pentru a mă recupera.

Ce știu e că m-au dus înapoi acasă.

Familia mea era îngrozită. Să vrei să te călugărești la doisprezece ani, mai treacă-meargă, dar pentru ei, teatrul însemna calea diavolului. După părerea lor, nici măcar marele Molière nu odihnea în pămînt sfințit.

Am primit o pedeapsă severă, repetată, deoarece îmi copleșisem călăii cu blesteme.

Dar osînda cea mai grea a fost pentru mine expresia feței mamei mele. Nici măcar nu-i spuseseam că aveam de gînd să plec. O rănisem, ceea ce nu mi se mai întîmplase pînă atunci.

Și totuși, nu mi-a reproșat nimic.

Cu lacrimi în ochi, m-a ascultat, plîngînd, și mi-a pus mîna pe umăr, un gest foarte rar din partea ei. Fără ca eu să îi fi dat vreo explicație, părea a înțelege magia acestor cîteva zile, pierdută pentru totdeauna. Sfidînd încă o dată mînia tatei, a pus capăt învinuirilor, pedepselor și restricțiilor ce îmi erau impuse, și nu a avut tihnă decît după ce a reușit să risipească ranchiuna nutrită față de mine de către întreaga familie.

În cele din urmă, a vîndut încă una dintre magnificele ei bijuterii și mi-a cumpărat o superbă pușcă de vînătoare. În pofida tristeții care mă încerca, m-am grăbit să încerc acea armă extraordinară. Ei i se adăugase încă un dar: un splendid armăsar alezan, a cărui forță și rapiditate nebănuite m-au încîntat. Cu toate acestea, darurile n-au însemnat mai nimic, în comparație cu sprijinul moral pe care a știut să mi-l ofere.

Dar, amărăciunea se înstăpînise.

N-am reușit să uit ceea ce am simțit jucînd rolul lui Lelio. Am început să-mi spun că nu voi mai putea părăsi niciodată castelul și, curios lucru, pe măsură ce disperarea mea sporea, deveneam tot mai indispensabil pentru ai mei.

La optsprezece ani, eram singurul în stare să întrețină familia noastră. De unul singur, asiguram traiul alor mei. E straniu, dar aceasta îmi trezea sentimente de profundă mulțumire. Numai Dumnezeu știe de ce, de fiecare dată cînd ne așezam la masă, eram satisfăcut, spunîndu-mi în sinea mea că numai datorită mie farfuriile tuturor erau pline.

ACELE MOMENTE m-au legat pentru totdeauna de mama. Ne-au insuflat o iubire reciprocă, puternică, ce nu era nici observată și nici împărtășită de către cei ce ne înconjurau.

Și iată că ea a venit la mine, în aceste clipe ce mi se păreau aproape ireale, în care, din motive pe care nu le înțelegeam nici eu însumi, nu eram în stare să suport tovarășia nimănui.

HIPNOTIZAT de pîlpîirile focului din vatră, abia am văzut-o atunci cînd s-a așezat lîngă mine, pe salteaua umplută cu paie.

A urmat o tăcere îndelungată, tulburată doar de trosnetele lemnului din vatră și de

răsuflările adânci ale cîinilor adormiți în preajma mea.

Am aruncat o privire fugară spre mama și am rămas uimit de ceea ce vedeam.

Toată iarna o auzisem tușind, dar acum mi s-a părut, dintr-o dată, bolnavă. Frumusețea ei, care conta atît de mult pentru mine, mi s-a părut pentru întîia oară vulnerabilă.

Avea fața triunghiulară, cu pomeți largi și înalți, perfecți, dar delicați. Bărbia, deși extrem de feminină, părea desenată de o mîină hotărîtă. Ochii de un albastru deschis, de cobalt, erau tiviți cu franjurile groase ale genelor de un blond-cenușiu.

Singurul ei defect, dacă avea într-adevăr unul, era probabil finețea mult prea pronunțată a trăsăturilor, care îi conferea o față de copil sau de pisicuță. Cînd se înfuria, ochii i se micșorau, iar gura, cu contururi de obicei atît de tandre, căpăta o expresie de duritate — aproape de răutate — nepotrivită cu chipul ei atît de serios. Acum, slăbise puțin, dar era încă foarte frumoasă și îmi făcea plăcere să o privesc. De la ea moștenisem pletele blonde și dese.

De fapt, îi semăn mult, deși nu am trăsături atît de fine, iar gura îmi este mai mobilă, chiar dacă uneori exprimă cruzimea. Pe fața mea se poate citi simțul umorului și o fire șăgalnică, și, oricît de nefericit aș fi, izbucnesc mereu în aceleași hohote de rîs aproape isterice. Mama nu rîdea niciodată. Ar fi putut părea chiar extrem de rece, de rezervată, în ciuda grației înnăscute, de fetiță.

Simțindu-mi privirile ațintite asupra ei, începu să vorbească:

— Știu ce simți. Îi urăști, nu-i așa? Nu au destulă imaginație pentru a pricepe ce ți s-a întîmplat acolo sus, pe munte.

Cuvintele ei m-au umplut de bucurie. Mă înțelesese perfect.

— Am simțit și eu același lucru la prima mea naștere, continuă ea. Vreme de douăsprezece ore, am îndurat ca un martir, prinsă în capcana durerilor, știind că doar moartea sau nașterea mă vor elibera. După ce totul a luat sfîrșit, îl aveam pe fratele tău Augustin în brațe și nu puteam suporta prezența nimănui. Știam că nu era vina lor, dar am suferit ore în șir, am coborît în adîncul infernului și m-am întors înapoi. Acest act, atît de obișnuit, de a da viață cuiva, m-a făcut să înțeleg ce înseamnă singurătatea absolută.

— Da, așa este, am răspuns eu, adînc mișcat.

N-a mai continuat. Și-a pus mîna pe fruntea mea — încă un gest ieșit din comun — iar cînd privirile i s-au oprit asupra costumului de vînătoare plin de sînge, pe care îl mai purtam, chiar și după atîta vreme, am devenit și eu conștient de felul în care arătam și mi s-a părut respingător.

A tăcut o vreme.

Cu ochii ațintiți asupra focului, mă gîndeam cît de mult mi-aș fi dorit să-i spun că o iubesc, dar nu îndrăzneam. Se pricepea mai bine ca nimeni altcineva să mă mustre atunci cînd ceea ce spuneam o deranja, iar dragostea pe care i-o purtam se amesteca în chip straniu cu un resentiment nemărturisit.

O viață întreagă am privit-o citindu-și cărțile italienești și scriindu-le prietenilor din Neapole, unde crescuse; cu toate acestea, nu avusese răbdare să își învețe propriii copii alfabetul. Nu mă învățase nici măcar pe mine, după ce fusesem adus acasă de la mănăstire. La vîrsta de douăzeci de ani, nu știam să citesc și să scriu decît propriul meu nume și vreo cîteva rugăciuni. Uram cărțile și felul în care ea se lăsa absorbită de lectură.

Uram, de asemenea, faptul că numai atunci cînd mă vedea pe culmile disperării se hotăra să își manifeste, în sfîrșit, căldura sau un minim interes față de mine.

Totuși, îi datoram salvarea mea. Nu aveam pe nimeni altcineva cu care să comunic și eram sătul de singurătate, lucru firesc pentru un tînăr de vîrsta mea.

În cele din urmă, înțelegînd că nu avea de gînd să plece, i-am vorbit:

— Mamă, nu e numai atît. Chiar și înainte de întîmplarea cu lupii, m-au încercat uneori sentimente înfiorătoare. Ea nici măcar nu a clipit. Uneori, visez că îiucid pe toți. Trec dintr-o cameră în cealaltă, măcelărindu-i, așa cum i-am măcelărit pe lupi. Simt în mine o dorință de a uide...

— Și eu, fiule. Și eu.

Fața i s-a luminat, într-un zîmbet dintre cele mai stranii. M-am aplecat pentru a o privi mai îndeaproape, continuînd cu o voce și mai scăzută:

— În vis, urlu în timp ce îiucid. Fața îmi e schimonosită, gura-mi desenează un "O" perfect și strig întruna, urlu.

Ea a încuviințat, cu privirile pline de înțelegere; ochii îi străluceau, de parcă ar fi fost niște felinare.

— Iar acolo, pe munte, luptînd cu lupii... Am simțit cam același lucru.

— Doar cam același lucru?

Am încuviințat din cap.

— Aveam impresia că sînt altcineva atunci cînd am omorît lupii. Iar acum, nici măcar nu mai știu cine e cel care îți vorbește. E fiul tău, Lestat, sau celălalt, ucigașul?

Am tăcut amîndoi îndelung.

— Nu, a sfîrșit ea prin a spune. Tu ești cel care a ucis lupii. Tu ești vînătorul, tu ești războinicul. Ești mai puternic decît oricare alt bărbat din familie, și de aici se iscă totul.

Am clătinat din cap. Era adevărat, dar asta nu avea importanță. Asta nu explica disperarea profundă care mă încerca. Dar la ce bun să-i spun?

— Tu ai mai multe fețe, a reluat ea. Ești în același timp ucigașul și omul. Dar faptul că îi urăști nu trebuie să te determine să îi cedezi ucigașului din tine. Nu are rost să îți asumi povara crimei pentru a pleca de aici, și nici pe cea a nebuniei. Trebuie să existe o altă cale.

Ultimele două fraze m-au atins. Mergeau direct în miezul problemei. Eram uimit de ceea ce lăsau ele să se întrevadă.

Crezusem dintotdeauna că mi-era imposibil să lupt împotriva lor, acționînd corect. O bună comportare însemna, în mod obligatoriu, să mă supun voinței lor. Doar dacă nu cumva adoptam un alt mod de a privi binele, un mod mai interesant.

Am rămas cîteva clipe nemișcați, uniți de un sentiment neobișnuit de intimitate. Ea privea flăcările.

— Știi ce îmi închipui cîteodată? m-a întrebant, întorcînd capul către mine. Nu o crimă, ci o libertate atît de mare, încît ei nici măcar nu mai contează. Visez că beau mult vin și mă îmbăt atît de tare, încît mă dezbrac în pielea goală și mă scald în apele de munte.

Mi-a venit să rîd. M-am uitat mai atent la ea, căci nu eram sigur că auzisem corect. Dar ea pronunțase cu adevărat acele cuvinte și a continuat:

— Apoi îmi imaginez că mă duc în sat, intru la han și mă culc, pe rînd, cu toți cei dornici de așa ceva: bădărani, bătrîni sau tineri, uriași. Stau întinsă acolo și îi accept pe toți, unul după altul și mă încercă un sentiment minunat, de triumf, de libertate totală, fără să mă gîndesc măcar o clipă la frații sau la tatăl tău. Sînt, pur și simplu, eu însumi. Nu aparțin nimănui.

Eram mult prea uimit ca să îi pot răspunde, dar, în același timp, gîndindu-mă cum ar fi reacționat familia și negustorii înfoiați și bine-crescuți din sat, ideea mi s-a părut irezistibilă.

Mai întîi, n-am îndrăznit să rîd, poate din cauza imaginii mamei, goală, care părea să îmi interzică o asemenea reacție, dar n-am fost în stare să mă abțin. Am pufnit, iar ea a clătinat din cap, zîmbind. A înălțat din sprîncene de parcă ar fi vrut să-mi spună: cît de bine ne înțelegem noi doi!

Deodată, am izbucnit într-un hohot violent de rîs. Mama părea și ea pe punctul de a rîde. Poate că, în felul ei, chiar rîdea.

Ce clipă ciudată! Am descoperit dintr-o dată izolarea ei față de tot ceea ce o înconjura. Într-adevăr, ne înțelegeam, iar resentimentele mele nu mai aveau nici un sens.

Am mai stat așa încă o oră, fără să mai spunem nimic. Nici un rîset, nici un cuvînt, doar focul și ea, lîngă mine.

Se întorsese pentru a privi văpăile din vatră și, din profil, nasul ei delicat și buzele-i mi s-au părut de o frumusețe fără egal. Apoi m-a privit în ochi și mi-a spus, cu un glas monoton, nealterat de vreo emoție anume:

— N-am să plec niciodată de aici. Sînt pe moarte. Eram consternat. Voi mai trăi încă o primăvară, poate și o vară întreagă. Dar știu că n-aș putea să mai supraviețuiesc încă unei ierni. Plămîinii mei sînt prea atinși.

Am scos un sunet mărunț, neliniștit. Mi-am plecat capul, murmurînd:

— Mamă!

— Nu mai spune nimic, mi-a răspuns.

Cred că nu suporta să i se spună așa, mamă. Nu-i plăcea, dar cuvîntul îmi scăpase, fără să vreau.

— Voiam doar să o spun cuiva, mi-a zis. S-o spun, cu voce tare. Ideea mă îngrozește. Mi-e teamă.

Aș fi vrut să o iau de mîină, dar știam că n-ar fi consimțit, ura contactele fizice.

Privirile ni s-au întîlnit. Amîndoi aveam ochii scăldați în lacrimi.

— Nu te mai gîndi la asta. Fă ca mine, eu nu mă gîndesc decît uneori. Dar pregătește-te să trăiești fără mine, atunci cînd va sosi clipa. Îți va fi, poate, mai greu decît crezi.

Am vrut să spun ceva, dar cuvintele refuzau să-mi iasă din gură.

M-a părăsit fără o vorbă, așa cum venise.

Și, deși în cursul vizitei nu a făcut nici o remarcă privitoare la aspectul meu, mi-a trimis servitorii, cu haine curate, apă caldă și un brici. Fără să scot o vorbă, m-am lăsat în voia lor.

3

AM ÎNCEPUT să-mi revin. Nu mă mai gîndeam la lupi; gîndurile mi se îndreptau mai degrabă spre mama.

Auzeam mereu cuvintele ei: "Ideea mă îngrozește". Eram derutat, desigur, dar ghiceam adevărul din spusele ei. O moarte lentă m-ar fi îngrozit și pe mine. Preferam să mor în munți, sfîșiat de lupi.

Dar asta nu era tot. Suferise dintotdeauna în tăcere, urînd inerția existenței lipsite de speranță pe care o duceam, iar acum, după ce dăduse naștere la opt copii, dintre care numai trei mai erau în viață, venise rîndul ei să moară. Sfîrșitul i se apropia.

Doream să o încurajez, dar nu mă simțeam în stare să dau ochii cu ea. Mă învîrteam la nesfîrșit prin cameră, mîncam ceea ce mi se aducea, însă nu mă puteam hotărî să-mi întrerup singurătatea pentru a fi alături de ea.

Am fost convins cu greu să-mi părăsesc vizuina, numai atunci cînd mi s-a spus că trebuie să-mi întîmpin vizitatorii.

Mama a venit să mă anunțe că trebuia să îi primesc pe burghezii din sat, care voiau să îmi mulțumească, fiindcă îi scăpasem de lupi.

— Să-i ia dracu! am mormăit.

— Nu, va trebui să cobori. Așa se cade, ți-au adus daruri. Haide, fă-ți datoria!

Coborînd, i-am găsit pe negustorii bogați așteptîndu-mă, înveșmîntați în hainele lor cele mai bune. Îi cunoșteam pe toți, cu excepția unui tînar ce avea aproximativ vîrsta mea, a cărui înfățișare m-a surprins.

Era destul de înalt și, întîlnindu-i privirile, l-am recunoscut imediat: era Nicolas de Lenfent, fiul cel mare al postăvarului, care fusese trimis să-și facă studiile la Paris.

Purta un costum superb, din brocart roz cu auriu, pantofi cu tocuri aurite și, sub bărbie, valuri de dantelă italienească. Singurul lucru neschimbat era părul, care-i rămăsese negru și buclat, precum cel al unui copil, în ciuda frumoasei panglici de mătase cu care era legat.

Era îmbrăcat după moda pariziană, precum aceia care treceau, fără a întîrzia prea mult, prin părțile noastre.

Eu îi întîmpinam îmbrăcat în veșminte de lînă uzate, cizme de piele scîlciate și cu un guler de dantelă îngălbenită, cîrpiță peste tot.

Ne-am salutat, căci el părea a fi purtătorul de cuvînt al sătenilor, iar el a scos dintr-un săculeț modest de pîslă o mantie imensă din catifea purpurie, căptușită cu blană. O adevărată splendoare. A ridicat spre mine o privire strălucitoare și mi-a vorbit de parcă s-ar fi adresat unui rege.

— Monsenior, vă implorăm să acceptați această mantie, a spus, cu sinceritate în glas. E căptușită cu blănurile lupilor uciși. Ne-am gîndit că are să vă fie de folos iarna, cînd veți ieși la vînătoare.

— Și, de asemenea, aceste cizme, Monsenior. Pentru vînătoare, a adăugat tatăl său, întinzîndu-mi o pereche de cizme foarte frumoase, din piele de capră neagră, căptușite și ele cu blană.

Destul de tulburat de omagiul lor, am luat mantia și cizmele și le-am mulțumit cum nu mulțumisem niciodată cuiva.

În spatele meu, l-am auzit pe Augustin spunînd cu voce ridicată:

— De-acum va deveni imposibil de înfumurat!

M-am înroșit de furie. Cum îndrăznea să afirme așa ceva de față cu acești oameni? Dar o ocheadă fugară spre Nicolas de Lenfent mi-a îngăduit o constatare plăcută: pe fața lui nu se oglindea decît o sinceră afecțiune.

— Și eu sînt un imposibil, monsenior, a șoptit el, în timp ce îl îmbrățișam la despărțire. Poate că într-o zi îmi veți permite să vă ascult povestind cum i-ați ucis? Numai o ființă imposibilă poate înfăptui imposibilul!

Negustorii nu-mi vorbiseră niciodată în acest fel. Părea că redeveniserăm copii și am izbucnit în rîs. Domnul de Lenfent a fost descumpănit, frații mei și-au încetat șușotelile, dar Nicolas și-a păstrat zîmbetul, cu un sînge rece, absolut parizian.

IMEDIAT DUPĂ plecarea vizitatorilor, am urcat în camera mamei, ca să-i arăt darurile primite.

Ca de obicei, citea, pieptănându-și distrată părul. În lumina palidă a soarelui, am descoperit, pentru întâia oară, câteva fire cenușii în pletele ei. I-am repetat spuselor lui Nicolas.

— De ce spunea că e un imposibil? am vrut să aflu. A spus-o pe un ton plin de semnificații.

Ea a izbucnit în râs.

— Nici nu știi câtă dreptate ai. E în dizgrație.

S-a oprit o clipă, pentru a mă privi.

— Știi că nu s-a precupețit nici un efort pentru a face din el imitația perfectă a unui nobil. Dar, încă din primele luni petrecute la Paris, a făcut o pasiune nebună pentru vioară. Se pare că a auzit cântînd un virtuos italian, unul dintre geniile din Padova, atît de talentat, încît se spune că și-ar fi vîndut sufletul diavolului. Nicolas a lăsat totul baltă pentru a lua lecții de la Wolfgang Mozart, și-a vîndut cărțile și și-a ratat examenele. Iar acum, vrea să devină muzician. Îți dai seama?

— Iar tatăl său și-a ieșit din fire?

— Bineînțeles. Și-a ieșit din fire pînă într-atît, încît i-a distrus vioara, și doar știi cît de mult ține la orice are o cît de mică valoare comercială!

— Așadar, Nicolas și-a pierdut vioara? am întrebat, zîmbind.

— Nicidecum. A dat o fugă pînă la Clermont și și-a vîndut ceasul ca să-și cumpere o vioară nouă. Categorie, un imposibil, și ce-i și mai rău, e faptul că, într-adevăr, cîntă foarte frumos!

— L-ai auzit cîntînd?

Mama crescuse la Neapole și, ca toți napolitanii, avea ureche muzicală.

— L-am auzit duminică, pe cînd mergeam la slujbă. Cînta în camera sa de deasupra prăvăliei. Lumea se oprea să îl asculte, iar taică-său amenința că îi va rupe mîinile.

Eram fascinat! Cred că îl iubeam deja pe acest tînăr ce nu făcea decît cum îl tăia capul.

— Desigur, toate astea nu-l vor duce nicăieri, a continuat mama, fiindcă e prea în vîrstă. Vioara nu se învață la

douăzeci de ani. Dar, la urma urmei, eu nu mă pricep. Poate că, în cele din urmă, și el și-ar putea vinde sufletul diavolului! În felul său, este de-a dreptul fermecător.

Am râs, dar numai din vîrfurile buzelor. Mi se părea o adevărată tragedie.

— Ce-ar fi să mergi în sat să-ți faci din el un prieten?

— De ce aș face-o oare?

— Ei, haide, Lestat... Frații tăi se vor înfuria. Iar bătrînul negustor va înnebuni de fericire. Îți dai seama, fiul său, împreună cu fiul marchizului...

— Nu mi se par niște motive întemeiate.

— A locuit la Paris, a adăugat.

O vreme, m-a privit în tăcere, apoi și-a reluat lectura.

M-am uitat la ea cum citește. Eram puțin iritat. Îmi stătea pe limbă s-o întreb cum se simte, dar mi-era imposibil să abordez acest subiect în prezența ei.

— Du-te la el, Lestat, vorbește-i! a repetat, fără să își ridice privirile.

4

MI-A TREBUIT o săptămînă ca să mă hotărăsc să caut tovărășia lui Nicolas de Lenfent. Îmbrăcat cu mantia și purtînd noile cizme, am coborît la hanul din sat, situat peste drum de prăvălia postăvarului, dar nici nu l-am văzut, nici nu l-am auzit pe tînărul rebel.

De-abia dacă îmi ajungeau banii cît să-mi cumpăr un pahar de vin; însă, de cum am intrat în han, hangiuul a venit să mă salute cu plecăciuni și mi-a oferit o sticlă din cel mai bun vin al său.

Desigur, oamenii aceștia se purtasera cu mine, dintotdeauna, așa cum i se cuvine unui fiu de senior, dar, de la întîmplarea cu lupii, respectul lor sporise, ceea ce, straniu, nu făcea decît să-mi întărească senzația de izolare.

N-am apucat să-mi torn decît un pahar, cînd și-a făcut apariția Nicolas, îmbrăcat elegant, în mătase, catifea și piele. Era îmbujorat, de parcă alergase, părul îi era răvășit

de vînt și ochii îi străluceau vioi. S-a înclinat în fața mea, așteptînd să-l poftesc să ia loc.

— Povesteți-mi, monseniore, lupta dumneavoastră cu lupii! m-a rugat, ațintindu-și privirile asupra mea.

— Mai bine povestiți-mi dumneavoastră, domnule, cu ce seamănă Parisul? Mi-am dat seama îndată că întrebarea mea ar fi putut să pară batjocoritoare și grosolană. Scuzați-mă, dar vreau cu adevărat să știu! Ați fost la Universitate? Ați studiat, într-adevăr, cu Mozart? Ce se întîmplă la Paris? Despre ce se vorbește? În ce fel gîndesc cei de-acolo?

În fața acestui bombardament cu întrebări, a izbucnit în rîs, iar eu n-am putut decît să-l imit.

— Spuneți-mi, mergeați la teatru? Ați fost la Comedia Franceză?

— Adeseori. Dar, ascultați-mă, în curînd are să vină poștalionul și va fi atîta lume aici, încît n-o să ne mai putem auzi. Permiteți-mi să vă invit la cină într-unui din saloanele private de la etaj...

Fără să-mi lase răgaz pentru a protesta, a dat cîteva porunci în acest sens și, în curînd, eram instalați într-o odaie rustică, dar foarte curată, a cărei intimitate mi-a plăcut din prima clipă. Prin ochiurile groase ale ferestrei se ghicea cerul de un albastru intens, iernatic, peste crestele încoronate de zăpadă ale munților.

— Acum, am să vă pot spune tot ce doriți, a declarat Nicolas, așteptînd să mă așez. Da, am frecventat, într-adevăr, cursurile Universității. A zîmbit, disprețuitor. Și am studiat, într-adevăr, cu Mozart, care mi-ar fi spus cu siguranță că îmi pierd timpul, dacă n-ar fi avut nevoie de elevi. Bine, spuneți-mi acum de unde să încep? De la duhoarea orașului sau de la zgomotul infernal ce domnește acolo? Cu mulțimile înfometate ce te pîndesc la tot pasul? Sau cu hoții ce stau gata să-ți taie beregata, la fiecare colț de stradă?

Am dat din cap în semn că nu.

— Începeți cu unul dintre marile teatre pariziene, i-am zis. Descrieți-mi unul, oricare.

AM STAT acolo cel puțin patru ore, bînd și povestind. Nicolas mi-a vorbit de piesele pe care le văzuse, despre actorii celebri, despre micile teatre bulevardiere. În curînd, a început să-mi descrie întregul Paris, uitînd a mai fi cinic: Île de la Cité, Cartierul Latin, Sorbona, Luvrul...

Apoi discuția noastră s-a mutat pe un plan mai abstract: ziarele care comentau evenimentele, întîlnirile studenților prin cafenele. Parizienii erau agitați și nu mai suportau monarhia. Voiau schimbări și n-aveau să se liniștească prea curînd. Mi-a vorbit despre filozofi: Diderot, Voltaire, Rousseau.

Nu înțelegeam chiar totul, dar cuvintele lui, adesea sarcastice, îmi descriau un tablou de o minunată complexitate.

N-am fost surprins deloc să aflu că oamenii educați uitaseră de Dumnezeu, în favoarea științei, că aristocrația și Biserica erau foarte prost văzute. Trăiam într-o epocă a rațiunii și nu a superstițiilor.

Curînd mi-a explicat ce însemna Enciclopedia. De aici, a trecut la saloanele pe care le frecventase, la chefurile pe care le făcea în compania unor actrițe. Mi-a descris balurile publice de la Palatul Regal, unde însăși Maria Antoaneta cobora printre oamenii de rînd.

— Credeți-mă, însă, toate acestea par mult mai frumoase în cuvinte decît în realitate, a încheiat.

— Nu pot să cred așa ceva, i-am răspuns, cu blîndețe. Nu-mi doream ca el să se mai oprească din povestit.

Nu mă puteam sătura ascultîndu-l.

— Trăim într-o epocă a necredinței, monseniore, a reluat Nicolas, umplînd din nou paharele. O epocă foarte primejdioasă!

— De ce, periculoasă? am murmurat. Ce ne-am putea dori oare mai mult decît sfîrșitul superstițiilor?

— Vorbiți ca un adevărat cetățean al secolului al optsprezecelea, monseniore, a spus, zîbind melancolic. Dar nimeni nu mai crede în nimic. Doar moda contează. Pînă și ateismul e tot o modă!

Eram eu însumi ateu, dar nu din considerente filozofice, în familia noastră, nimeni nu credea în Dumnezeu. Mergeam la slujbele de duminică, dar numai din obligație. Adevăratul simțămînt religios se stinsese demult în familia noastră, precum se întîmplase cu mii de alți aristocrați. Nici măcar în vremea cînd am fost la mănăstire, nu am crezut în Dumnezeu, ci în călugării care mă înconjurau.

Am încercat să-i explic acest lucru lui Nicolas în termeni cît mai inofensivi, care nu

riscau să îl șocheze, căci știam că întreaga lui familie, inclusiv zgîrie-brînză de taică-său, era profund credincioasă.

— Dar pot oare oamenii să trăiască fără credință? m-a întrebat el, cu o undă de tristețe în glas. Cum altfel poate fi înfruntată lumea în care trăim?

Am înțeles atunci de unde proveneau sarcasmele și cinismul său. Își pierduse credința de curînd și era plin de amărăciune. Totuși, radia o forță enormă, o pasiune nestăpînită, care mă atrăgeau. Dacă aveam să mai dau pe gît două pahare de vin, riscam să mă fac de rîs, declarîndu-i că îl iubeam.

— Am trăit dintotdeauna fără credință, am remarcat.

— Știu asta. Vă mai amintiți ziua aceea, cînd ați plîns aflînd care era soarta vrăjitoarelor?

— Soarta vrăjitoarelor?

Simțeam cum reînvie în mine o amintire dureroasă, arzătoare...

— Nu, nu-mi mai amintesc.

— Eram foarte mici. Preotul ne învăța să spunem rugăciuni și ne-a dus să vedem locul unde, odinioară, vrăjitoarele erau arse pe rug. Pămîntul mai păstra încă urmele pîrjolului.

M-am înfiorat.

— Ah, locul acela! Locul acela îngrozitor...

— Ați început să plîngeți și să urlați. Nimeni n-a putut să vă liniștească și a fost nevoie să fie chemată doamna marchiză.

— Eram un copil insuportabil, am spus, cu o falsă degajare.

Acum, imaginea mea, urlînd, îmi revenise în memorie. Îmi aminteam de coșmarele avute și de cineva care îmi ștergea fruntea de sudoare, spunînd: "Lestat, trezește-te!"

Îmi uitasem propriile spaime. De fiecare dată cînd treceam prin apropierea aceluia loc și vedeam tufișurile pîrjolite, aveam viziunea unor bărbați, femei și copii arși de vii.

Nicolas mă urmărea cu privirea.

— Cînd a venit, mama dumneavoastră s-a mîniat pe preot.

Am încuviințat.

Dar mai rău decît orice altceva a fost cînd am aflat că muriseră cu toții degeaba, toți acei locuitori din vechime ai satului nostru, căci erau cu toții nevinovați. "Victime ale superstițiilor, spusese mama. Nici unul din ei nu fusese vrăjitor. "

— Dimpotrivă, a reluat Nicolas, mama mea spunea că se înhăitaseră cu diavolul, că stricaseră recoltele și că, sub înfățișarea unor lupi, ucideau oile și copiii...

— Oare lumea n-ar fi ceva mai bună, dacă nimeni n-ar mai fi ars în numele Domnului? Dacă n-ar mai exista o credință religioasă care să îi împingă spre comiterea unor asemenea orori pe cei care cred?

Nicolas s-a înclinat, strîmbîndu-se șmecherește.

— Monseniore, nu cumva acolo sus, la munte, v-a mușcat un lup? N-ați devenit oare, fără știrea noastră, vreun soi de vîrcolac? A mîngîiat căptușeala mantiei mele. Chiar nu vă mai amintiți ce spunea preotul nostru, că în acele vremuri de demult au fost arși de vii numeroși vîrcolaci? Deveniseră, se pare, un adevărat flagel!

Am izbucnit în rîs.

— De mă voi transforma în lup, i-am răspuns, îmi dau cuvîntul de onoare că n-am să întîrzii prin împrejurimi ca să ucid copii. Am să părăsesc cît voi putea de repede haznaua asta mizerabilă și n-am să mă opresc pînă cînd nu voi vedea zidurile Parisului.

— În felul acesta, veți avea prilejul să vă convingeți că și Parisul e tot o hazna imputită, unde hoții sînt trași pe roată în Place de Greve, pentru distracția unor gură-cască.

— Nu, am protestat, e un loc superb unde se nasc marile idei ce vor lumina colțurile cele mai întunecate ale globului!

— Ah, sînteți un visător! a exclamat, încîntat.

Cînd zîmbea, era extraordinar de frumos.

— Iar dumneavoastră faceți parte dintre acei gînditori ce se întîlnesc prin cafenele, dintre cei cu limbile ascuțite. În curînd ne vom contrazice năpraznic și ne vom petrece restul vieții discutînd cine are dreptate.

Și-a pus mîna pe umărul meu și m-a sărutat. Eram atît de beți, o beție divină, încît am fost cît pe-aci să răsturnăm masa.

— Monseniorul ucigaș de lupi, a murmurat el.

La cea de a treia sticlă, am început să îi vorbesc deschis, cum n-o mai făcusem niciodată, despre viața și singurătatea mea. Vorbeam la fel de repede ca și el și, în curînd, am ajuns să ne dezvăluim tot ceea ce simțeam și, de îndată ce unul din noi își exprima

dorințele și neîmplinirile, celălalt îl îngîna entuziasmat: "Da, da!" sau "Chiar așa!" sau "Înțeleg perfect ceea ce vrei să îmi spunei!"

Încă o sticlă, încă un braț de lemn pe foc. Apoi l-am rugat pe Nicolas să îmi cînte ceva la vioară. A dat o fugă pînă acasă și și-a adus instrumentul.

După-amiază se apropia de sfîrșit, soarele lumina pieziș ferestrele. Am uitat să mai comandăm de mîncare. Niciodată nu mai fusesem atît de fericit. Întins pe pătuțul camerei de la han, l-am privit pe Nicolas scoțîndu-și instrumentul din cutie.

Și l-a prins sub bărbie și a început să îl acordeze. Apoi și-a ridicat arcușul și l-a trecut violent peste coarde.

M-am ridicat de îndată, privindu-l fix. Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

S-ar fi zis că smulgea notele, una cîte una, din instrument, fiecare fiind miraculos de străvezie și vibrantă. Cu ochii închiși, cu gura ușor schimonosită, părea că-și sprijină întregul trup în muzică, lipindu-și sufletul de instrument, ca o ureche. Nu mai auzisem niciodată ceva atît de crud, atît de intens, precum strălucitorul torent de note ce se revărsa din arcușul său. Cînta o bucată de Mozart în care am întîlnit veselia, vioiciunea și frumusețea desăvîrșită ce se regăsesc în toate compozițiile marelui muzician.

La sfîrșit, mi-am dat seama că-mi cuprinsesem fruntea cu ambele mîini.

— S-a întîmplat ceva, monseniore? s-a îngrijorat Nicolas.

Am sărit în picioare și l-am îmbrățișat, apoi i-am sărutat vioara.

— Nu-mi mai spune așa! i-am strigat. Spune-mi pe nume!

După care m-am prăbușit pe pat, mi-am ascuns fața în mîini și am început să plîng.

Nicolas s-a așezat lîngă mine, și-a trecut brațul pe după umerii mei și m-a întrebat de ce hohoteam astfel. N-am știut ce să îi răspund, dar am simțit cît de tulburat era din pricina efectului produs de muzică asupra mea.

În seara aceea, m-a condus înapoi la castel.

A doua zi, dis-de-dimineață, m-am și arătat în fața prăvăliei postăvarului și-am început să azvîrl pietricele în fereastra noului meu prieten.

Cînd, în sfîrșit, a deschis, i-am strigat:

— N-ai vrea să cobori, să ne continuăm discuția?

5

ÎNCEPÎND din acea zi, cînd nu vînam, eram absorbit într-un tot de Nicolas și de "discuția noastră". Primăvara se apropia, pete mari, verzi, împînziseră versanții munților; în livezi, merii dădeau în floare.

Împreună cu Nicolas, bîntuiam pantele stîncose, profitînd de vremea frumoasă pentru a explora ruinele unei vechi mănăstiri. Alteori, ne închideam în camera mea sau urcam pînă în turnul castelului. Cînd ai mei se săturau de larma noastră, ne refugiam în odăița de la han.

Săptămînile treceau și, în curînd, nu mai aveam secrete unul față de celălalt. Într-o seară, eram la han, beți, ca de obicei. De fapt, atinseserăm ceea ce între noi numeam clipa de aur, cînd totul părea să aibă un sens. Mereu încercam să o prelungim cît mai mult, însă, în cele din urmă, unul din noi sfîrșea prin a mărturisi: "Gata, nu mai pot ține pasul. Clipa de aur a trecut."

În seara aceea, privind pe fereastră răsăritul lunii, am remarcat faptul că, o dată sosită clipa de aur, nu mai conta chiar atît de mult că nu eram la Paris, la Operă sau la Comedie, așteptînd să se ridice cortina.

— Tu și teatrele tale! a strigat Nicolas. Indiferent care e subiectul, tu te întorci mereu la teatru și actori...

Ochii săi mari și negri erau plini de încredere și, chiar beat fiind, arăta elegant în redingota de catifea roșie.

— Actorii și actrițele sînt niște magicieni. Ei aduc tot felul de întîmplări în scenă, le inventează, creează.

— Așteaptă numai să vezi cum li se scurge machiajul năclăit de sudoare, în căldura luminilor rampei! mi-a aruncat el.

— Tu vorbești? Tu, care ai renunțat la toate pentru a cînta la vioară?

S-a întunecat la față.

— Ai dreptate, a recunoscut el, posomorît.

Tot satul știa că intrase în conflict cu tatăl său, fiindcă refuza să se întoarcă la Paris pentru a-și termina studiile.

— Atunci cînd cîntî, crezi ceva. Faci un bine cuiva. Pentru mine, ăsta e un lucru sfînt.
— Cînt, și asta mă face fericit. Ce poate fi atît de bine sau de sfînt în asta?
Dar cinismul său încetase să mă mai impresioneze.
— Am trăit o viață întreagă alături de niște oameni care nu erau în stare să creeze și să schimbe nimic. Pentru mine, actorii și muzicienii sînt sfîinți.
— Sfîinți? Binecuvîntați? Bunătate? Lestat, limbajul tău mă depășește, sincer să fiu!
Am zîmbit, clătînd din cap.
— Nu mă înțelegi. Vorbesc acum de caractere, nu de credințe. Vorbesc de cei care nu acceptă să ducă o viață banală, de cei ce vor să devină mai buni. Muncesc, fac sacrificii, acționează...
Cuvintele mele l-au emoționat și, de altfel, mă miram eu însumi de ceea ce spuseseam. Și totuși, aveam impresia că l-am jignit.
— Asta înseamnă sacru, sfînt, am continuat. Dumnezeu există sau nu există, sînt de acord. Știu asta, așa cum știu că sîntem înconjurați de munți și că stelele strălucesc.
— Chiar crezi asta? a insistat Nicolas.
— Poate că da, poate că nu.
Nu puteam suporta să-l văd trist; cred că acesta a fost motivul pentru care i-am povestit despre fuga mea cu trupa de italieni. l-am dezvăluit despre acele zile de intensă fericire unele lucruri despre care nu mai vorbisem nimănui, nici măcar mamei.
— E oare posibil ca dăruirea și primirea unei atare fericiri să nu fie un lucru bun? Jucîndu-ne piesa, am îmbogățit existențele acelor oameni. Crede-mă, e ceva magic!
A clătînat din cap și mi-am dat seama că ar fi vrut să spună unele lucruri, dar tăcea, din respect pentru mine.
— Nu înțelegi, nu-i așa? l-am întrebat.
— Lestat, păcatul pare întotdeauna un lucru bun, a spus, serios. De ce crezi că Biserica i-a condamnat dintotdeauna pe actori? Te-ai simțit fericit acolo, pe scenă, fiindcă domnea o atmosferă lascivă și destrăbălată și fiindcă îți făcea plăcere să-ți sfidezi tatăl!..
— Nu, Nicki. De o mie de ori, nu.
— Lestat, sîntem doi păcătoși, a spus, zîbind. Am fost așa dintotdeauna. Amîndoi ne-am purtat urît. Asta ne leagă.
Era rîndul meu să mă întristez și să mă simt jignit. Aveam impresia că acea clipă de aur trecuse.
— Ascultă, am izbucnit, ce-ar fi să te duci să-ți iei vioara și să mergem să cîntăm în pădure, acolo unde muzica nu va trezi pe nimeni. Vom vedea atunci dacă are sau nu ceva bun în ea!
— Ai înnebunit! a exclamat el.
Fără să se lasă însă rugat, s-a îndreptat spre ușă, apucînd și o sticlă. l-am urmat.
Ieșind din camera sa, cu vioara în mînă, mi s-a adresat:
— Să mergem la rugul vrăjitoarelor! Privește clarul de lună. Vom cînta dansul diavolului pentru duhurile vrăjitoarelor moarte.
Am izbucnit în rîs. Cred că eram tare beți, pentru a ne preta la un asemenea joc!
— Vom sfîinți din nou acel loc, prin muzica noastră cea bună și neprihănită.
Trecuseră ani de cînd nu mai fusesem acolo.
Luna strălucea îndeajuns de tare, încît ne îngăduia să deslușim sinistrul cerc de stîlpi calcinați, înălțîndu-se din pămîntul în care, de un veac, nu mai încolțise nimic. De parcă pădurea păstra respectuoasă distanța.
Un fior nedefinit m-a străbătut, dar era numai o umbră, față de spaima trăită în copilărie, la auzul cuvintelor: "arși de vii". Dantela albă de la gîtul lui Nicki strălucea în lumina palidă; s-a pornit să cînte o melodie țigănească și, în același timp, să danseze în cerc.
Așezat pe un butuc înnegrit, am tras o dușcă din sticlă și, așa cum mi se întîmplă mereu, mi-am simțit inima strînsă ascultîndu-l cum cînta. Ce alt păcat putea fi mai mare decît să-ți petreci viața într-o asemenea fundătură? În curînd, am început să plîng, în tăcere.
Deși mi se părea că muzica nu încetase, l-am văzut pe Nicki lîngă mine, încercînd să mă consoleze. Mi-a spus că lumea e un puț plin cu nedreptate și că, dacă acum eram prizonieri în acest îngrozitor colț al Franței, într-o bună zi aveam să evadăm. M-am gîndit la mama, închisă între zidurile castelului nostru, și m-a cuprins o tristețe de nesuportat. Nicki a început din nou să cînte și m-a sfătuit să dansez, căci dansul avea să mă facă să uit de toate.
Da, te face să uiți. E un păcat? Notele păreau că izvorăsc din vioară, ca tot atîtea

mărgele de aur. Am început să dansez în jurul tovarășului meu, iar muzica lui a devenit mai gravă, mai frenetică. Desfăcându-mi faldurile mantiei am privit luna. Muzica se înălța în jurul nostru ca un fum și nu mai vedeam decât cerul înstelat, pe care se profilau, întunecați, munții.

Amintirea acelei nopți ne-a apropiat și mai mult.

N-A TRECUT mult, însă, și ceva extraordinar s-a întâmplat.

Era târziu și eram din nou la han. Deodată, Nicolas a dat glas ideii ce ne măcina pe amândoi de atîta vreme.

Trebuia să fugim la Paris. Chiar și fără un ban în buzunare, tot aveam să o ducem mai bine decât aici. Chiar și în postura de cerșetori.

— Ei bine, vom cerși pe străzi, Nicki, i-am spus, căci prefer să fiu spînzurat decât să consimt a juca rolul verișorului sărac din provincie, care cerșește pe la casele cele mari.

— Credeai că asta-mi doresc? Eu nu-mi doresc decât să scap de ei, Lestat. Din partea mea, n-au decât să crape toți.

Știam, bineînțeles, că fuga noastră va fi de o mie de ori mai gravă decât precedentele. Nu mai eram copii, ci oameni în toată firea. Cu siguranță, părinții noștri *aveau* să ne blesteme, iar asta nu ne prea îndemna să rîdem.

Ajunseserăm la o vîrstă la care știam deja ce înseamnă mizeria.

— Și ce vom face la Paris, cînd ne va apuca foamea? I-am întrebat. Voi merge la vînătoare de șobolani, pentru cină?

— Eu am să cînt la vioară pe boulevard du Temple, dacă va fi nevoie, iar tu vei încerca să-ți afli de lucru în vreun teatru. De astă dată, mă provoca: Haide, Lestat, ajunge cu vorbăria! Acționează! Cu fizicul tău, nu-ți va fi greu să te angajezi!

Turnura luată de "discuția noastră" mă încînta! Dar, mai presus de orice, îmi plăcea faptul că Nicolas credea într-adevăr că eram în stare de ceea ce puneam la cale.

Gîndul la existența sterilă pe care o duceam ne făcea să fierbem de furie.

Am revenit la ideea mea, conform căreia muzica și teatrul erau folositoare, fiindcă respingeau haosul, adică existența lipsită de sens. Dintr-o dată, mi-am spus că apropiata moarte a mamei nu avea nici un sens, așa că i-am dezvăluit lui Nicolas cele spuse de ea: "Ideea mă *îngrozește!*"

Dacă fusese în acea seară vreo clipă de aur, trecuse cu siguranță, fiind urmată de ceva cu totul diferit.

I-aș fi putut spune clipa beznei, dacă n-ar fi fost scăldată într-o lumină ireală. Mi-am dat seama, exact pe cînd pronunțam aceste cuvinte, că moartea nu ne dezvăluie scopul pentru care am viețuit. Chiar și ateul cel mai înfocat își închipuie că în clipa morții va vedea cu adevărat dacă există sau nu Dumnezeu.

— Dar, iată, am exclamat, în clipa supremă nu descoperim absolut nimic! Pur și simplu ne oprim. Trecem, fără să ne dăm seama, în neființă. Am izbucnit în rîs. Îți dai seama? Pur și simplu ne oprim. Nu vom afla niciodată de ce s-a întâmplat, nici măcar nu vom ști că s-a întâmplat! Vom muri fără să o știm. Întreg haosul lipsit de semnificație, care ne înconjoară, va continua fără ca noi să-i mai fim martori. Nu vom avea nici măcar acea fărîmă de putere care ne permite să-i căutăm un sens, în mintea noastră. Vom fi plecați! Vom fi morți, fără să știm măcar că am murit!

Nu mai rîdeam. Înțelegeam perfect ceea ce spuneam!

Nici o judecată de apoi, nici o ultimă explicație, nici o clipă luminoasă în care chiar și cele mai îngrozitoare păcate să fie răscumpărate!

Vrăjitoarele arse de vii n-aveau să fie răzbunate.

Nimeni nu ne va explica nimic, niciodată!

Nu, de fapt, nu înțelegeam, vedeam! N-am fost în stare să emit decât un singur sunet:

— Oh!

L-am repetat iar și iar, mereu mai tare, luîndu-mi capul în mîini. Îmi vedeam gura formînd acel "O" pe care i-l descriesem mamei.

Era ca un sughiț, care îți scapă fără voie. Nu mai reușeam să îi pun capăt. Nicolas a început să mă zgîlție.

— Lestat! Încetează!

Imposibil. Am alergat la fereastră și am privit stelele. Insuportabil! Nu mai puteam îndura acest vid absolut, această tăcere, absența oricărui răspuns. Am început să răcnesc, în timp ce Nicolas mă trăgea înapoi înăuntru și închidea fereastra.

— Totul va fi bine, îmi repeta el.

Cineva a bătut la ușă. Era hangiuul, îngrijorat de larma pe care o făceam.
— Mîine, totul va fi bine, insistă Nicolas. Acum ar trebui să te culci.
Trezisem toată casa. Incapabil să mă stăpînesc, am luat-o la fugă spre castel, cu Nicolas pe urmele mele, și nu m-am oprit decît în camera mea.
— Ai nevoie de somn, a repetat el.
Întins pe pat, astupîndu-mi urechile cu mîinile, am continuat:
— Oh, oh, oh.
— Ai să vezi, mîine totul va fi bine.

DAR, A DOUA zi dimineată, nimic nu mergea mai bine.
Nici în seara următoare. Iar noaptea care a urmat a fost chiar mai rea.
Din exterior, păream absolut normal, dar mă simțeam ca jupuit de viu. Tremuram.
Clăntăneam din dinți. Întunericul mă îngrozea. Priveam fiecare obiect, fiecare persoană care trecea prin preajmă, de parcă în urma ei s-ar fi aflat un singur lucru: moartea mea. Dar nu mai era moartea, așa cum mi-o închipuiam înainte, ci așa cum o vedeam acum. Adevărata moarte, inevitabilă, ireversibilă, care nu rezolvă nimic!
În agitația de nesuportat care mă stăpînea, am început, pentru prima oară în viață, să pun întrebări celorlalți:
— Crezi în Dumnezeu? I-am întrebat pe Augustin. Cum poți trăi fără să crezi?
— Crezi cu adevărat în ceva? Îmi întrebam tatăl orb. Dacă ai ști că urmează să mori, ce-ai crede că vei vedea? Dumnezeu sau întuneric? Spune-mi!
— Ești nebun! Ai fost întotdeauna nebun! Leși afară, căci ne vei lua și nouă mințile! urla el.
Nu mai eram în stare s-o privesc pe mama, nici măcar nu-i puteam sta în preajmă. Nu voiam să-i impun povara întrebărilor mele. Nu puteam să îndur gîndul la rugul vrăjitoarelor. "Pieriți!" spuneam, cu gîndul la toți cei ce muriseră astfel, fără să fi înțeles nimic.

După o săptămînă, mă aflu încă în aceeași stare.
Mîncam, beam, dormeam, dar fiecare clipă îmi era năpădită de panică și durere. L-am întrebat pe preotul din sat dacă într-adevăr credea că trupul lui Hristos se afla pe altar în clipa sfințirii. Auzindu-i bîlbîielile, întîlnindu-i privirile înspăimîntate, am plecat, mai disperat ca niciodată.

— Cum aș putea continua să trăiesc, cînd știu că nu există nici o explicație? m-am infuriat eu.

Nicolas mi-a propus să-mi cînte ceva la vioară, căci muzica m-ar fi putut liniști.
Mă temeam că muzica are să mă tulbure prea tare, dar am coborît împreună cu Nicolas în livadă, iar el mi-a cîntat toate ariile pe care le cunoștea. Mă așezasem să-l ascult, chircit în mine însumi, clăntănind din dinți, deși era soare. Sunetele pline de puritate păreau că umplu livada și întreaga vale cu farmecul lor. La sfîrșit, Nicolas m-a cuprins în brațe și am rămas tăcuți o vreme, după care mi-a spus:

— Crede-mă, Lestat, are să treacă, ai să vezi!

— Cîntă mai departe, i-am răspuns. Muzica n-are nici o vină.

A zîmbit și a încuviințat: să-i facem voia nebunului!

Știam că nu-mi va trece niciodată, dar mă simțeam plin de recunoștință la gîndul că exista ceva atît de frumos precum această muzică. Nimic nu putea fi înțeles, nimic nu putea fi schimbat, dar se putea crea puțină frumusețe.

Aventurîndu-mă în interiorul bisericii, am îngenuncheat lîngă perete și am simțit aceeași recunoștință contemplînd vechile statui, degetele, nasurile și urechile lor atît de fin sculptate, expresiile fețelor lor, faldurile ample ale veșmintelor.

Ne rămîn, cel puțin, aceste lucruri frumoase, mi-am spus. Halal îmbărbătare!

Dar natura, în toate înfățișările ei, își pierduse, pentru mine, orice urmă de frumusețe. Priveliștea unui copac singuratic în mijlocul cîmpului mă făcea să plîng.

Am să vă dezvălui o taină. *Nu mi-a trecut niciodată!*

CARE fusese cauza? Serile prelungite de beție și palavre sau faptul că mama îmi dezvăluise că avea să moară curînd? Sau, poate, lupii? Ori o vrajă aruncată asupra imaginației mele de către rugul vrăjitoarelor?

Habar n-am. Era de parcă ceva din afară se cuibărise în mine. Cu brutalitate, o simplă idee devenise *realitate*. Te poți supune unui astfel de fenomen, dar nu-l poți provoca.

Fără îndoială, groaza avea să se atenueze, dar cerul nu mi s-a mai părut niciodată la fel de albastru ca înainte. Chiar și în clipele de intensă fericire, bezna, sentimentul fragilității noastre și al deșertăciunii speranțelor pîneau de undeva.

Poate c-a fost un presentiment, dar nu prea-mi vine a crede. Era ceva mult mai grav și, la drept vorbind, nu cred în presimțiri.

ÎN ORICE CAZ, am avut grijă ca în momentele de adîncă disperare să nu fiu în preajma mamei, căci n-aș fi vrut să pronunț ceva care s-o tulbure. Ceilalți au avut însă grijă ca ea să afle că înnebunisem.

Ea a fost cea care a venit la mine în prima duminică a postului Paștilor.

Eram singur la mine în cameră. Plecaseră cu toții să vadă focul uriaș care se înălța, conform obiceiurilor locului, în acea seară.

Uram acest ritual, care mi se părea a poseda o latură înspăimîntătoare: pocniturile flăcărilor, dansurile și cîntecele, țărani care defilau prin livezi, intonînd melodii străni.

Unul dintre preoții satului a găsit aceste obiceiuri păgîne, dar sătenii l-au alungat. Țărani țineau la aceste tradiții, care le promiteau recolte bogate. În acea seară, mai mult decît oricînd, recunoșteam în ei pe urmași vrăjitoarelor. Stăteam în camera mea, luptînd împotriva dorinței de a mă ridica și de a mă duce la fereastră, ca să admir marele foc care mă atrăgea și mă îngrozea în egală măsură.

Mama a intrat, a închis ușa în urma ei și m-a anunțat că vrea să-mi vorbească. Era plină de tandrețe.

— Te afli în starea asta, fiindcă ai aflat că voi muri? Dacă acesta este adevărul, spune-mi! Dă-mi mîinile!

Era atît de fragilă în rochia ei ponosită, cu părul despletit! Mi s-a părut descărnată.

I-am spus adevărul: nu știam ce se întîmplase cu mine. Apoi am încercat să-i explic neliniștile care mă torturau fără încetare, încercînd să atenuez grozăvia logicii mele.

M-a ascultat în tăcere și apoi a spus:

— Fiule, tu ești un luptător înăscut. Nu accepți niciodată nimic. Dar, devreme ce asta este soarta întregii omeniri, de ce refuzi să i te supui?

— Nu pot! a venit lamentabilul meu răspuns.

— De asta te iubesc atît de mult. Ești singurul în stare să aibă asemenea viziuni în decorul sordid al unei odăi de han, capabil fiind, în același timp, să te revolți împotriva acestei viziuni, așa cum îți stă în fire, de altfel.

Am început să plîng; deși știam că nu spusese toate acestea ca să mă dojenească. A scos din buzunar o batistă, pe care a despăturit-o, lăsînd la iveală mai multe monede de aur.

— Ai să-ți revii, mi-a spus. Pînă atunci, însă, moartea îți va face viața amară. În curînd îți vei da seama că am dreptate. Ascultă-mă. Am chemat medicul și am stat de vorbă cu bătrîna moașă din sat, care știe chiar mai multe decît el. Amîndoi spun că n-am s-o mai duc mult.

— Mamă, te rog, încetează, i-am spus, conștient de egoismul meu, dar incapabil să mi-l stăpînesc. De astă dată, nu mai vreau nici un dar. Ascunde banii!

— Stai jos!

Mi-a arătat cu degetul băncuța de lîngă vatră. În cele din urmă, am ascultat-o, iar ea s-a așezat lîngă mine.

— Știu că tu și Nicolas aveți de gînd să fugiți.

— N-am să plec, mamă...

—... Pînă cînd eu nu voi fi murit, nu-i așa?

Nu i-am răspuns. Nu cred că aș putea descrie ceea ce simțeam. Nervii îmi erau tensionați la maximum și mi se cerea să accept faptul că această femeie, care se mișca și răsufla alături de mine, avea să înceteze a mai trăi, avea să putrezească și să se descompună, că sufletul ei se va cufunda într-un hău fără fund, iar toate suferințele îndurate de ea în cursul vieții vor deveni neant. Figura ei delicată părea pictată pe un giulgiu.

— Vreau să pleci la Paris, Lestat. Ia banii aceștia, sînt tot ce mi-a mai rămas de la familia mea. Vreau să te știu la Paris, Lestat. Vreau să mor știind acest lucru.

Am privit-o îndelung, cuprins de uimire. Dorința-i de a mă convinge o făcea să pară aproape furioasă.

— Moartea mă îngrozește, a continuat, și-ți jur că am să înnebunesc dacă nu te voi ști la Paris, în sfârșit liber, atunci când ea va veni.

Am întrebat-o din priviri: e-adevărat?

— Te-am reținut aici, în aceeași măsură ca și tatăl tău, a urmat. Nu din orgoliu, ci din egoism. Dar vreau să-mi răscumpăr greșeala. Vreau să te văd plecând. Nu mă interesează ce-ai să faci, o dată ajuns la Paris. N-ai decât să cînți pe străzi, acompaniat de Nicolas, sau să devii saltimbanc în târgul Saint-Germain. Pleacă și, orice-ai face, fă-o cît te pricepi mai bine.

Am vrut să o cuprind în brațe. Mai întâi, a devenit rigidă, apoi s-a abandonat și am înțeles imediat motivul obișnuitei sale rezerve. A început să plîngă. Am savurat durerea extatică a acestei clipe. Mi-era rușine de plăcerea care mă încerca, dar nu îmi venea să o mai las din brațe. Am strîns-o din răspuțuri și am sărutat-o pentru tot atîtea dați cînd nu mă lăsase să o fac. Eram ca două jumătăți ale unui întreg.

Apoi ea s-a calmat și m-a respins cu mîna-i blîndă, dar hotărîtă.

Mi-a vorbit mult, spunîndu-mi lucruri pe care, atunci, nu le-am înțeles. Mi-a explicat că eram precum o parte secretă a anatomiei sale, un organ pe care femeile nu-l au.

— Ești bărbatul care doarme în mine. Iată de ce te-am ținut aici, temîndu-mă că va trebui să trăiesc fără tine.

Mă simțeam puțin depășit. Nu crezusem că o femeie era capabilă să simtă și nici să exprime astfel de lucruri.

— Tatăl lui Nicolas vă cunoaște intențiile. Hangiul v-a auzit discutînd. Trebuie să plecați cît mai curînd. Luați diligenta mîine în zori. Să-mi scrii de cum veți fi ajuns la Paris. Există grămăticii în Cimitirul Inocenților, în apropierea pieței Saint-Germain. Încearcă să afli unul care cunoaște italiana. În felul acesta, numai eu îți voi putea citi scrisoarea.

După plecarea ei, am stat o vreme cufundat în gînduri. Apoi întunericul și disperarea s-au topit ca prin farmec și am coborît, alergînd ca un nebun înspre sat, pentru a-l vesti pe Nicolas că urma să plecăm la Paris! De astă dată, nimic nu ne mai stătea în cale.

L-am găsit stînd în jurul unui foc de tabără cu ai săi și l-am chemat deoparte. Ne-am oprit lîngă o pășune. Aerul era încărcat de miresmele proaspete ale primăverii. Am schițat cîtiva pași de dans.

— Du-te și adu-ți vioara! i-am strigat. Cîntă-mi un cîntec despre drumul nostru spre Paris. Plecăm mîine în zori!

— Și ce vom mîncă la Paris? a fredonat el, prefăcîndu-se a cînta la o vioară închiptă. Mai ai și-acum de gînd să vînezi șobolani pentru cină?

— Nu mă-ntreba ce vom face acolo! Important e să ajungem mai întîi.

7

DUPĂ NICI două săptămîni, mă aflu în mijlocul mulțimii ce împînzea vastul Cimitir al Inocenților, cu galeriile lui boltite și cu gropile-i comune; asaltat de larmă și de putoare, stăteam aplecat peste umărul unui grămătic italian, căruia îi dictam prima scrisoare către mama.

Ajunseserăm cu bine, călătorind zi și noapte, și locuiam în Île de la Cité. Eram nebuni de fericire, iar Parisul era atît de frumos, de magnific, încît depășea orice închipuire.

Aș fi vrut să-i pot scrie eu însumi. Să-i explic ceea ce simțeam trecînd pe străzile pline de cerșetori, de vînzători ambulanți și de nobili. Să îi descriu casele cu patru și cinci etaje ce mărgineau marile bulevarde, caleștile care își croiau drum pe Pont Neuf sau pe Pont de la Notre-Dame, în drum spre Luvru sau spre Palatul Regal. Să-i zugrăvesc oamenii, domnii frumoși cu ciorapi de mătase și pantofi de culori pastelate, care se plimbau pe străzile noroioase, legănîndu-și bastoanele cu măciulii de argint; doamnele cu peruci pline de perle și rochii cu crinolină din mătase și muselină. Să-i povestesc cum o zărisem chiar și pe regină, plimbîndu-se prin grădinile de la Tuileries.

Desigur, mama văzuse toate acestea înainte ca eu să mă fi născut, deoarece în tinerețe locuise cu tatăl ei la Napoli, Londra și Roma. Dar visam că împărtășesc cu ea ceea ce îmi dăruise, corurile de la Notre-Dame, cafenelele ticsite în care ne întîlneam cu prietenii lui Nicolas, serile petrecute la Comedia Franceză unde, îmbrăcat cu unul din superbe costume ale prietenului meu, îi sorbeam din priviri, cu venerație, pe actorii de pe scenă.

În loc de toate acestea, scrisoarea mea se limita la două informații, care aveau să fie, cu siguranță, bine primite: adresa mansardei în care locuiam și următoarea știre:

"Am fost angajat la un teatru adevărat, pentru a învăța meseria de actor și, fără îndoială, foarte curînd, voi juca într-o piesă. "

Nu i-am vorbit despre cele șase etaje pe care trebuia să le urcăm, despre oamenii care urlau și se băteau sub ferestrele noastre și nici despre faptul că, din cauza dorinței mele de a colinda teatrele, aveam să rămînem în curînd fără nici un ban. Nu i-am scris nici despre faptul că teatrul în care mă angajasem nu era decît un mic stabiliment boulevardier, unde îndeplineam în același timp funcțiile de garderobier, casier, portar și om la toate.

În pofida acestor lucruri, eram în al nouălea cer, și Nicolas așijderea, deși nici una dintre marile orchestre ale capitalei nu voise a-l angaja. Era solist la micul teatru în care lucram și eu, iar în zilele de sărbătoare cînta pe străzi, în timp ce eu făceam cheta. Nu simțeam nici o rușine.

În fiecare seară, urcam înapoi în mansarda noastră, cu cîte o sticlă de vin prost și cîte un colțut din delicioasa pîine pariziană, atît de gustoasă față de cea din Auvergne. La lumina unicei noastre lumînări, cămăruța părea un palat. Zidurile și plafonul erau de ipsos, iar podeaua era acoperită cu parchet.

Petreceam ore întregi plimbîndu-ne pe străzi, admirînd vitrinele magazinelor pline de bijuterii și argintărie, de tapiserii și statui, de o bogăție nemaivăzută. Chiar și mirosul greșos al piețelor de carne mă încînta. Tumultul orașului, agitația miilor de muncitori, funcționari, artizani, toate mă fascinau.

În timpul zilei, aproape că uitam de groaznica viziune de la han, mai puțin atunci cînd, pe vreo străduță murdară, zăream un cadavru care nu fusese încă ridicat, ori atunci cînd se împlina să nimeresc în place de Greve în timpul unei execuții.

Plecăm de acolo zgîlțit de frisoane, gemînd. Amintirile acestea m-ar fi urmărit, dar Nicolas veghea atent.

— Lestat, să nu mai vorbim de veșnicie, de ceea ce e scris ori nu poate fi cunoscut!

Dacă insistam, mă amenința.

La căderea nopții — momentul pe care-l uram cel mai mult, fie că avusesem o zi bună sau una rea — simțeam panica urcînd în mine. Un singur lucru putea să mă apere împotriva ei: căldura și animația teatrului strălucitor iluminat. Aveam grijă să ajung acolo înainte a căderii întunerului.

În Parisul acelor vremuri, teatrele de boulevard erau aproape clandestine. Doar Comedia Franceză și Teatrul Italienilor aveau acordul autorităților; iar întreg repertoriul serios le aparținea de drept, adică atît comedia, cît și tragedia, precum și piesele lui Racine, Corneille și ale genialului Voltaire.

Cu toate acestea, bătrîna commedia dell'arte, pe care o iubeam atît de mult, cea a lui Pantalone, Arlechino, Scaramouche și a ciracilor acestora, își continuase existența, în compania funambulilor, acrobaților, jonglerilor și marionetiștilor, pe estradele din tîrgurile Saint-Germain și Saint-Laurent.

Teatrele de boulevard proveneau tot din tîrguri. Pe vremea mea, deveniseră deja stabilimente permanente, înșirate pe boulevard du Temple. Publicului mai puțin înstărit, care nu-și putea permite să frecventeze teatrele mai elegante, i se adăugau numeroși membri ai aristocrației și ai mării burghezii, care se înghesuiau în sălile și în lojele teatrelor noastre pentru a se bucura de antrenul spectacolelor și de talentul actorilor.

Dădeam reprezentații de commedia dell'arte, cu improvizatii mulțumită cărora fiecare spectacol se deosebea de toate cele dinainte. Cîntau și se scălîmbăiau, nu doar de dragul publicului, ci și pentru a nu fi acuzați că împietau asupra monopolului teatrelor oficiale.

Teatrul "meu" era o clădire veche și dărăpănată, în care nu încăpeau mai mult de trei sute de persoane, dar scena și accesoriile erau elegante, cortina de catifea albastră era luxoasă, iar lojele private puteau fi izolate de restul sălii. Cît despre comedienți, eu îi găseam nespuse de talentați, în stare de orice.

Chiar de n-ar fi fost frica mea de întuneric, sînt convinși că aș fi simțit aceeași imensă plăcere, intrînd în fiecare seară pe ușa rezervată artiștilor.

Seară de seară, pătrundeam într-un mic univers plin de chiote, de rîsete și ciondăneli, în care fiecare se trezea amestecat; poate că nu eram chiar prieteni, dar eram cu toții buni camarazi.

Nicolas era, desigur, mai puțin entuziasmat, devenind de-a dreptul sarcastic atunci cînd îl vizitau prietenii săi mai înstăriți. Aceștia din urmă se întrebau dacă nu cumva înnebunise de suporta să ducă o asemenea viață. Iar cînd mă vedeau pe mine, fiul unui marchiz, ajutînd actrițele să-și îmbrace rochiile ori golind vreo găleată cu apă murdară, rămîneau fără glas.

Bineînțeles, toți acești tineri burghezi nu visau decît un singur lucru: să intre în

aristocrație prin căsătorie sau cumpărându-și titlurile. Nu mă simțeam deloc atras de ei. Cît despre ceilalți, comedianții, aceștia n-aveau habar de originile mele, căci îmi abandonasem adevăratul nume, Lestat de Lioncourt, și adoptasem un pseudonim artistic, Lestat de Valois.

Învățam cît puteam de mult despre arta dramatică; învățam texte pe dinafară, îi maimuțăream pe cei din jur și-mi zăpăceam colegii cu nesfîrșite întrebări. Nu mă opream decît pentru a-l asculta pe Nicolas cîntîndu-și solo-ul din fiecare seară, cel mai adesea o sonatină care încînta publicul spectator.

Și, în tot acest timp, așteptam să-mi vină rîndul, clipa în care bătrînii actori pe care îi sîcîiam, îi imitam și îi serveam ca o slugă, aveau să-mi spună: "Foarte bine, Lestat, în seara asta vei juca rolul lui Lelio. Știi ce ai de făcut".

Am așteptat pînă în luna august.

Parisul era toropit de arșiță. În sala plină, publicul nerăbdător își făcea vînt cu batistele sau cu evantaie improvizate din programe. Fardul alb se topea pe măsură ce îl aplicam pe față.

Purtam cel mai frumos costum de catifea al lui Nicolas și o sabie de carton și, înainte de a-mi face intrarea în scenă, tremuram din toate încheieturile.

Am adresat sălii un zîmbet strălucitor și am salutat cu un gest lent. De îndată ce m-am trezit față în față cu publicul, tricul mi s-a evaporat. Apoi am contemplat-o pe frumoasa Flaminia de parcă o vedeam pentru prima oară. Trebuia să o cuceresc pe această tînără femeie.

Scena îmi aparținea. În vreme ce noi tropăiam pe platforma de scîndură, cu o veselie nebunească, alternînd certurile cu îmbrățișări și felurite giumbușlucuri, spectatorii se stricau de rîs.

Simțeam, cu o intensitate aproape materială, atenția publicului concentrată asupra noastră. Fiecare gest al nostru, fiecare replică spusă, îi smulgea cîte un torent de răcnete, și-am fi putut continua așa încă vreo jumătate de oră, dacă tovarășii noștri, dornici și ei să-și facă numărul — după cum spuneau ei — n-ar fi sîrșit prin a ne trage în culise.

Mulțimea ne ovaționa, în picioare. Și nu mai era, precum odinioară, o adunătură de țărani, ci un puhoi de parizieni care cereau să-i vadă pe Lelio și Flaminia.

În penumbra ce domnea în culise, mă clătinam. Nu mai vedeam decît fețele spectatorilor înălțîndu-se spre mine, de dincolo de luminile rampei. Voiam să mă întorc în scenă. Am îmbrățișat-o pe Flaminia care mi-a înapoiat sărutul cu tot atît de multă pasiune.

În cele din urmă, Renaud, bătrînul nostru director, ne-a despărțit:

— E-n regulă, Lestat, a spus, cam lipsit de entuziasm, te-ai descurcat binișor. De-acum înainte vei mai avea ocazia să joci din cînd în cînd.

Fără să-mi dea ocazia să-mi manifest bucuria, Luchina, una dintre actrițe, a strigat:

— Să nu-ți închipui că o să *scapi* atît de ieftin! E cel mai frumos actor de pe întreg bulevardul și-ai să-i plătești așa cum i se cuvine. Iar de-acum înainte, nu se va mai atinge nicidecum de vreo mătură ori vreo găleată!

M-am speriat. Cariera mea risca să se încheie înainte de a fi început măcar. Dar, spre surprinderea mea, Renaud a cedat fără să se tîrguiască.

Desigur, eram foarte măgulit că eram considerat chipeș, și înțelesesem că, pînă și la Paris, Lelio, îndrăgostitul, trebuia să aibă o ținută mîndră, și că un aristocrat, la care eleganța este o a doua natură, era interpretul ideal al acestui rol.

Cu toate acestea, dacă voiam să mă impun în fața publicului parizian, astfel încît să se vorbească despre mine și la Comedia Franceză, era necesar să fiu mai mult decît un înger decăzut cu plete de aur. Trebuia să devin un mare actor și eram hotărît să fie așa.

EU și NICOLAS am sărbătorit evenimentul printr-o beție monstruoasă. Toată trupa a urcat pînă în mansarda noastră, iar eu m-am cățărat pe acoperișul alunecos și mi-am deschis brațele, de parc-aș fi vrut să îmbrățișez întreaga capitală, în timp ce Nicolas, așezat pe marginea ferestrei, mă acompania la vioară.

Zarva noastră a trezit întregul cartier; blestemele curgeau din toate părțile, dar nouă nu ne păsa. Am continuat să cîntăm și să dansăm pînă la ivirea zorilor.

A doua zi, în zăpușeala scîrboasă a Cimitirului Inocenților, am dictat toată povestea gramaticului italian, iar scrisoarea a pornit imediat. Îmi venea să îmbrățișez fiecare trecător întîlnit în cale. Eram Lelio. Eram actor.

În septembrie, numele meu a apărut tipărit în program. I l-am trimis mamei.

De-acum nu mai jucam bătrîna Comedia. Prezентam o farsă scrisă de un autor

renumit, care, din cauza grevei dramaturgilor, nu putea fi pusă în scenă la Comedia Franceză.

Bineînțeles, numele său nu apărea nicăieri, dar toată lumea știa că povestea îi aparține și, în fiecare seară, jumătate din oamenii de la Curte se înghesuiau în teatrul lui Renaud.

Nu jucam în rolul principal, dar interpretam un tânăr îndrăgostit, ceea ce îmi convenea de minune, și fiecare dintre aparițiile mele a însemnat un adevărat triumf. Am învățat rolul cu ajutorul lui Nicolas, care îmi reproșa fără încetare faptul că nu învățam să citesc. Încă din cea de a patra seară de după premieră, autorul mi-a adăugat câteva replici.

În timpul pauzei, Nicolas se bucura și el de succes, interpretând o strălucitoare sonată de Mozart, care îi țintuia pe spectatori în fotolii. Eram invitați la petreceri mondene. De mai multe ori pe săptămână, dădeam fuga la Cimitirul Inocenților pentru a-i scrie mamei și, curînd, i-am putut trimite un scurt articol apărut într-un ziar englez, *The Spectator*; acesta aducea elogii trupei noastre, dar mai ales tînărului șnapan blond care cîștiga inimile tuturor femeilor în cel de-al treilea și al patrulea act. Bineînțeles, nu fusesem în stare să îl citesc, dar cel care mi-l adusese îmi dăduse asigurări că era laudativ, iar Nicolas mi-o confirmase.

O dată cu primele geruri, mi-am luat obiceiul de a purta pe scenă mantia căptușită cu blănuri de lup, care era foarte apreciată. Mă pricepeam acum mult mai bine să mă machiez, iar spectatoarele au început să îmi trimită bilețele de amor.

În fiecare dimineață, Nicolas studia muzica ajutat de un maestro italian, dar tot ne mai rămîneau destui bani pentru a ne hrăni pe săturate și a ne încălzi după pofta inimii. Scrisorile mamei veneau regulat, de două ori pe săptămână, și ea mă asigura că starea sănătății sale se ameliorase. Tusea mai puțin decît iarna trecută și nu suferea deloc. În schimb, mă anunțase că tații noștri ne renegaseră și refuzau chiar și să ne audă numele pronunțat înaintea lor.

Noi eram însă prea fericiți ca să ne mai pese de așa ceva. Dar, o dată cu frigurile iernii, frica morbidă de întuneric s-a agravat considerabil.

GERURILE pariziene erau destul de greu de suportat. Săracii se ghemuiau pe sub porți, tremurînd de frig și de foame; străzile nepavate se transformaseră în adevărate mlaștini. Vedeam copii cu picioarele goale, chinuindu-se sub ochii noștri, iar cadavrele abandonate se înmulțiseră. Binecuvîntam, mai mult ca oricînd, mantia mea căptușită cu blană. Cînd ieșeam împreună cu Nicolas, îl cuprindeam în brațe, sub faldurile ei protectoare și înaintam înlăntuiți prin potopul de zloată ori ninsoare.

În ciuda frigului, eram fericit. Viața se desfășura așa cum îmi dorisem dintotdeauna. Știam că nu aveam să închezesc prea mult în teatrul lui Renaud. Toată lumea mă asigura de acest lucru. Mă vedeam deja făcînd turnee pe marile scene ale Parisului, la Londra și chiar în America, în fruntea unei trupe de prim rang. Dar n-aveam nici un interes să mă grăbesc. Cupa fericirii mele era plină.

8

SE FĂCUSE deja luna octombrie, și Parisul căzuse pradă unui frig glacial. De la o vreme, mi se părea că zăresc, în public, o figură stranie, care mă făcea de fiecare dată să pierd șirul replicilor. Uneori, aproape uitam că mă aflu pe scenă. Apoi, figura dispărea, de parcă totul n-ar fi fost decît un vis. După vreo cincisprezece zile m-am încumetat să-i spun lui Nicki. Mi se părea o tîmpenie atît de mare, încît îmi venea greu să-i explic.

— În sală e cineva care mă privește.

— Toți te privesc! Nu asta ți-ai dorit? mi-a replicat, sec.

În seara aceea era trist. Ceva mai devreme, îmi destăinuisese că, în ciuda dexterității și a urechii sale muzicale, n-avea să devină un mare violonist. Începuse mult prea tîrziu, ignora prea multe lucruri. Eu, în schimb, aveam să devin un mare actor. Desigur, am încercat să-l conving că nu avea dreptate, dar am rămas cu o strîngere de inimă. Oare nu același lucru îmi spusese și mama despre Nicolas?

M-a asigurat că nu era invidios, ci doar nefericit.

Am renunțat să-i mai povestesc despre chipul misterios și m-am străduit să-l îmbărbătez și să-l încurajez. I-am amintit că reușea întotdeauna să își emoționeze auditoriul, și chiar camarazii aflați în culise. Talentul său nu putea fi pus la îndoială.

— Dar eu vreau să fiu un virtuoz, a protestat. Și știu că e imposibil. Cel puțin acolo, acasă, puteam să mă amănesc.

— N-ai dreptul să renunți!

— Lestat, voi fi sincer. Pentru tine e simplu. Nu trebuie decât să-ți dorești un lucru și-l poți avea numaidecât. Îmi vei spune că ani de zile te-ai chinuit în casa tatălui tău, dar, chiar și atunci, dacă-ți doreai ceva cu adevărat reușeai, mai devreme sau mai târziu, să-l obții. Spre Paris am plecat în ziua hotărâtă de tine.

— Dar nu-ți pare rău, nu-i așa?

— Nu, sigur că nu. Vreau doar să-ți spun că tu faci imposibilul să pară posibil. Precum atunci când ai omorât lupii...

La auzul acestor cuvinte, un fior m-a străbătut și-am revăzut misteriosul chip care mă pîndea din sală. Ce legătură putea să aibă acesta cu lupii? Era o absurditate.

— Dacă te-ai fi hotărât să cînti la vioară, la ora actuală ai fi cîntat la Curte, fără îndoială.

— Nicki, acest mod de a gîndi te doboară. Ce poți face mai mult decât să încerci să obții ceea ce îți dorești? Știai încă de la început că alegerea te dezavantaja. Și totuși, nu există nimic altceva... decât...

A zîmbit.

— Știu. Doar neantul. Moartea.

— E-adevărat, am spus. Nu putem face decât un singur lucru, să dăm un sens vieții, făcînd un bine...

— Ah, nu! N-ai să începi iar cu binele tău!

Și-a întors privirea dinspre focul din vatră și mi-a aruncat o căutătură disprețuitoare.

— Sîntem doar o adunătură de saltimbanci și de actori ce nici măcar nu vor putea fi înmormîntați în pămînt sfințit. Niște proscrisi!

— Ah, de m-ai putea crede că facem un bine atunci când îi ajutăm pe oameni să-și uite necazurile, să uite că...

— Ce să uite? Că vor muri? A zîmbit cu cruzime. Lestat, credeam că, o dată ajunși la Paris, ai să-ți schimbi cîntecelul...

— Ei bine, te-ai înșelat! Am început să mă înfurii. Simt că fac un bine, pe boulevard du Temple, simt...

M-am oprit brusc, gîndindu-mă la chipul care mă obseda. Da, cel mai adesea, acea fizionomie stranie zîmbea, privindu-mă. Zîmbea de plăcere...

— Lestat, țin la tine a spus Nicki cu o voce gravă. Te iubesc cum am iubit puțini oameni în viața mea, dar dă-mi voie să-ți spun că ești un prost, tu cu bunătatea ta.

Am rîs.

— Nicolas, pot trăi fără Dumnezeu. Pot chiar să trăiesc știind că după viață nu mai urmează nimic. Dar nu cred că aș putea să mai continuu, fără să fiu sprijinit de ideea de bunătate. Așa că, decât să rîzi de mine, mai bine spune-mi în ce crezi!

— Eu cred în forță și în slăbiciune. Cred în arta reușită și în arta ratată. Și, deocamdată, arta pe care o facem noi mi se pare mai degrabă ratată, iar asta n-are *nimic* de-a face cu bunătatea.

Conversația noastră risca să ia o întorsătură urîtă, așa că nu i-am mai spus tot ce aveau pe suflet cu privire la burghezii care încercau să-și dea importanță. În sinea mea, eram convins că spectacolele date de trupa lui Renaud valorau cel puțin la fel de mult cît cele din alte teatre mai elegante, și doar decorurile produceau un efect diferit. De ce burghezii nu vedeau decât decorurile? Cum puteau fi ei convinși să privească dincolo de suprafața lucrurilor?

Am respirat adînc.

— Dacă bunătatea există, a continuat Nicolas, eu sînt tocmai opusul său. Eu sînt cel rău și sînt mîndru de asta. Puțin îmi pasă de bunătatea ta. Și, dacă vrei neapărat să știi, nu cînt pentru a le face plăcere cretinilor care vin la Renaud. Cînt pentru mine.

Nu mai voiam să aud nimic. De altfel, trebuia să ne culcăm. Dar discuția mă rănise, iar el știa asta. În timp ce îmi scoteam cizmele, s-a așezat lîngă mine.

— Te rog să mă ierți, mi-a spus, cu o voce foarte diferită de accentele disprețuitoare de mai înainte.

Am ridicat privirea spre el. Mi s-a părut atît de tînăr și de nefericit, încît nu m-am putut stăpîni și mi-am trecut brațul pe după umerii lui, pentru a-l consola.

— Tu strălucești, Lestat. Strălucirea ta îi atrage pe toți, chiar și atunci când ești supărat ori descurajat...

— Aiurezi, l-am întrerupt. Sîntem obosiți, amîndoi.

— Nu, spun adevărul. Există în tine o lumină aproape orbitoare, în timp ce în mine nu e decît beznă. Și uneori, bezna din mine pune stăpînire și pe tine, ca în acea seară, la han. Erai lipsit de apărare în fața ei. Încerc să te apăr, căci am nevoie de lumina ta. O nevoie disperată. În vreme ce tu n-ai nevoie de întunericul meu.

— Tu ești cel care-a înnebunit! Dacă te-ai putea vedea, dacă ți-ai auzi muzica, n-ai vedea tenebre, Nicolas, ci o lumină ce nu-ți aparține decît ție. În tine, lumina și frumusețea se împletesc în mii de chipuri diferite.

REPREZENTAȚIA de a doua zi a fost deosebit de reușită. Publicul, mai prompt ca oricînd în reacțiile sale, ne inspira. Un pas de dans nou, care nu-mi reușise niciodată la repetiții, s-a bucurat de un succes neașteptat. Iar Nicolas a cîntat, răsplătit fiind de nesfîrșite aplauze, una dintre propriile-i compoziții. Totuși, spre sfîrșitul serii, am tresărit zăbind din nou chipul misterios. De cum am rămas singur cu Nicki, nu m-am mai abținut și i-am vorbit despre el.

Așezat lîngă foc, cu un pahar de vin în mînă, tovarășul meu părea la fel de abătut și plictisit ca în ajun. Nu-mi făcea plăcere să insist, dar fața aceea nu-mi dădea pace cu nici un chip.

— Și cum arată, omul ăsta? m-a întrebat Nicolas, frecîndu-și mîinile pentru a și le încălzi.

Privind peste umăr, vedeam prin fereastră acoperișurile înzăpezite ale caselor vecine. Nu-mi plăcea să vorbesc despre asta.

— Tocmai asta mă înspăimîntă, am răspuns. Nu-i văd decît fața. Probabil poartă o mantie sau o glugă. Parcă ar fi o mască, foarte albă și ciudat de netedă. Are însă niște riduri atît de adînci, încît par a fi desenate cu un creion negru. Îl zăresc numai în treacăt. Parcă lucește. Și-apoi, cînd mă uit încă o dată, nu mai e acolo. Nu chiar, exagerez. E un fenomen mai subtil, și totuși...

Descrierea mea a apărut că îl lovește în plin pe Nicki. Nu a spus nimic, dar fața i s-a luminat, de parcă încerca să-și alunge tristețea.

— Ascultă-mă, n-aș vrea să îți faci speranțe deșarte, a spus, dar poate că e într-adevăr o mască. Și, mai știi, ar putea fi altceva...

Am așteptat în tăcere, dar am simțit cum neliniștea-mi pune stăpînire și pe el.

— Ar putea fi cineva de la Comedia Franceză, venit incognito să te vadă jucînd...

Am clătinat din cap.

— Mi-ar plăcea mie, dar nimeni n-ar purta o asemenea mască. Și mai e ceva...

Tensiunea din încăperea părea aproape tangibilă.

— Oricine-ar fi acest om, cunoaște episodul cu lupii.

— Ce-ai spus?

— Cunoaște întîmplarea cu lupii.

Abia îndrăzneam să articulez, aveam impresia că-i povestesc un vis aproape uitat.

— Știe că am ucis toți acei lupi, acolo, în Auvergne. Știe că mantia pe care o port e căptușită cu blănurile lor.

— Deci ai stat de vorbă cu el.

— Nu, tocmai de aceea mi se pare atît de îngrozitor. Totul era atît de confuz în mintea mea, atît de nebulos. Am avut din nou o străfulgerare. Tocmai asta am încercat să-ți explic. N-am vorbit cu el niciodată, nici măcar nu m-am apropiat de el. Dar *știe*.

— Ei, haide, Lestat!

Nicolas s-a lăsat pe spate, privindu-mă cu un zîmbet plin de afecțiune.

— În curînd ai să vezi și fantome. Niciodată n-am mai întîlnit pe cineva atît de dispus să-și facă tot soiul de gînduri aiurite!

— Fantomele nu există! am șoptit, bosumflat.

Nicolas s-a posomorît din nou.

— Dar, omule, de unde dracu' ai vrea să știe de povestea cu lupii? Și tu, de unde știi că...

— Ți-am spus doar, nu știi nimic!

Am tăcut o vreme îndelungată, gîndindu-mă, furios, că mă făceam de rîs.

Și atunci, în timp ce stăteam așa, fără să scoatem o vorbă, am auzit cuvintele Ucigaș de lupi, atît de deslușit, de parcă le pronunțase cineva chiar în încăperea în care ne aflam.

Dar nu era nimeni.

L-am privit pe Nicki și am simțit cum sîngele mi se scurge din obraji. Am simțit nu obișnuita mea teamă morbidă de moarte, ci un sentiment care, pînă în acel moment, îmi

fusesse străin: spaima viscerală.

Am rămas nemișcat, fără să pronunț nici un cuvânt. În cele din urmă, Nicolas s-a aplecat și m-a îmbrățișat.

— Hai să ne culcăm, mi-a spus, blînd.

PARTEA A DOUA

TESTAMENTUL LUI MAGNUS

1

ÎN JUR de ora trei dimineața am auzit prin somn bătaia orologiului bisericii.

Ca orice alți parizieni rezonabili, astupaserăm crăpăturile din ușă și de la ferestre. Nu era un lucru foarte înțelept, cu focul care ardea în vatră, dar acoperișul putea constitui, la nevoie, o cale de salvare.

Visam lupi. Mă aflam pe munte, înconjurat de lupi, și îmi învîrteam flagelul medieval pe deasupra capului. Apoi lupii erau morți, iar eu aveam un drum lung de parcurs prin zăpadă. Căluțul meu a nechezat ascuțit și s-a transformat într-o insectă scîrboasă.

O voce a glăsuțit: Ucigaș de lupi; era o șoaptă prelungă, o somație și un omagiu totodată.

Am deschis ochii. Sau mi s-a părut că-i deschid. În încăpere se afla cineva. O siluetă înaltă, adusă de spate, se profila în lumina jarului care mai pîlpîia în vatră. Lumina palidă se estompa înainte de a atinge contururile capului, dar știam că în fața mea se afla omul zărit la teatru, deși rațiunea îmi spunea că ușa fusesse închisă cu cheia și că Nicolas dormea lîngă mine. Silueta stătea aplecată deasupra patului nostru. Am ridicat privirea spre chipul străvezui.

— Ucigaș de lupi, a repetat, deși buzele nu i s-au mișcat.

De aproape mi-am putut da seama că nu era o mască. Am distins doi ochi negri, vioi și scrutători, tenul palid. Un miros infect mi-a lovit nările; un miros de haine mucegăite, uitare într-o încăpere umedă. M-am ridicat sau am fost ridicat, căci, cît ai clipi din ochi, m-am trezit în picioare, cu spatele la perete, în vreme ce somnul îmi zbură, ca un veșmînt lepădat în grabă.

Silueta ținea în mînă mantia mea roșie. M-am gîndit cu disperare la spada și muschetele mele, aflate mult prea departe, sub pat. Creatura a înaintat înspre mine și i-am simțit mîna înșfăcîndu-mă prin catifeaua mantiei.

Am fost smuls și tîrît prin cameră. Picioarele nici nu atingeau pămîntul. Am strigat din răsuferință:

— Nicolas! Nicolas!

Am văzut fereastra întredeschisă, geamurile și ramele de lemn explodînd și m-am trezit zburînd peste acoperișuri.

Am țipat, încercînd să lovesc cu picioarele strania creatură care mă purta. Învăluit în faldurile mantiei roșii, m-am zbatut zadarnic, încercînd să mă eliberez.

Escaladam acum flancul neted al unei clădiri înalte. Atîrnăm fără vlagă în brațele celui care mă răpise. Deodată, acesta m-a aruncat, fără pic de delicatețe, în vîrfurile unei case.

Parisul se întindea la picioarele mele, într-un cerc uriaș: zăpada imaculată, punctată de hornuri și de turlile bisericilor, cerul mohorît. M-am ridicat, clătîindu-mă, și am luat-o la fugă. Am ajuns la marginea terasei pe care mă aflam și am privit în jos: un perete abrupt de mai multe sute de picioare înălțime. Am alergat spre o altă balustradă: același lucru. Era cît pe ce să cad.

M-am întors, înnebunit, gîfîind. Ne aflam în vîrfurile unui turn pătrat cu latura mai mare de cincizeci de picioare! Oriunde aș fi privit, nu zăream nici o clădire mai înaltă. Creatura mă privea fără să se miște și am auzit-o scoțînd un rîs răgușit.

— Ucigaș de lupi, a repetat ea.

— Dracul să te ia! Cine ești?

Nebun de furie, m-am repezit cu pumnii ridicați.

Creatura nu a schițat nici un gest. Am avut impresia că m-am lovit de un zid de

piatră. Am fost efectiv aruncat înapoi, am alunecat pe zăpadă, mi-am pierdut echilibrul și am căzut; m-am ridicat imediat și am pornit din nou la atac.

Rîsetele adversarului meu sporeau în intensitate, categoric batjocoritoare, dar deslușeam și o notă evidentă de plăcere care nu făcea decât să îmi sporească mînia. Am alergat din nou spre marginea abisului și mi-am înfruntat adversarul.

— Ce vrei de la mine? Cine ești?

Obținînd, drept unic răspuns, numai acel exasperant hohot de rîs, l-am atacat din nou, țintind, de astă dată, fața și gîtul, cu degetele ambelor mîini curbate ca niște gheare. l-am smuls acea glugă blestemată și i-am văzut chica neagră și rotunjimea capului. Avea pielea netedă și moale.

A făcut un pas înapoi și a ridicat brațele, jucîndu-se cu mine, așa cum face un adult cu un copil. Privirea mea nu reușea să-i surprindă toate mișcările, pe care le făcea fără vreun efort aparent. În ciuda dorinței de-ai face rău, n-am reușit să-i ating decât pielea catifelată pe care degetele-mi alunecau și, o dată sau de două ori, în treacăt, părul negru și fin.

— Ce curajos e micul nostru Ucigaș de lupi, a reluat vocea, acum mai consistentă și mai serioasă.

M-am oprit, gîfîind, plin de sudoare, pentru a-i studia chipul. Cele două riduri adînci aflate la colțurile gurii s-au ridicat într-un rînjit batjocoritor.

— Ah, Doamne, apără-mă... am bolborosit, dîndu-mă un pas înapoi. Mi se părea imposibil ca o figură ca aceasta să mă privească cu atîta afecțiune. Dumnezeule!

— Pe care Dumnezeu îl invoci cu atîta ardoare, Ucigaș de lupi?

l-am întors spatele, scoțînd un răcnet. l-am simțit mîinile cuprinzîndu-mi umerii ca niște clești de oțel; deși mă zbăteam ca un apucat, creatura m-a întors foarte ușor. Ochii ei mari, negri, s-au cufundat în ai mei, iar gura-i închisă continua să zîmbească. S-a aplecat brusc și i-am simțit colții pătrunzîndu-mi în gît.

Numele său urca din negura amintirilor tuturor poveștilor pe care le ascultasem în copilărie, precum un înecat revine la suprafață, din apele negre, în plină lumină.

— Vampir!

Am mai lăsat să-mi scape un ultim țipăt înspăimîntat, respingînd din toate puterile creatura. A urmat tăcerea. Nemișcarea.

Știam că ne mai aflam încă în vîrfurile turnului, că această ființă răufăcătoare mă mai ținea în brațe, dar mi se părea că nu mai cîntărim nici cît negru sub unghie și că ne deplasam fără efort prin beznă.

În jurul meu auzeam o imensă rumoare, precum sunetul unui clopot cu glas profund, al cărui ecou îmi turna o plăcere infinită prin toate mădulele.

Am mișcat buzele, dar n-am scos nici un sunet. N-avea importanță. Tot ceea ce aș fi vrut să spun mi-era limpede în minte, doar asta conta. La urma urmei, aveam timp destul la dispoziție, o delicioasă veșnicie, pentru a spune și a face tot ce pofteam. La ce bun să mă grăbesc?

Încîntare. Cuvîntul mi-a apărut limpede, fără să-mi mișc buzele ce-mi fuseseră parcă lipite. Și totuși, ca prin minune, puteam să respir, iar răsuflarea mea urma ritmul clopotului, total diferit de cel al corpului meu. Acest ritm ce se prelungea la infinit, mă încînta, scutindu-mă de nevoia de a respira și de a vorbi.

Mama mi-a zîmbit, și i-am spus:

— Te iubesc...

— Da, mi-a răspuns, m-ai iubit întotdeauna, întotdeauna...

Aveam doisprezece ani, eram în biblioteca mănăstirii; deschideam fiecare carte și le puteam citi pe toate, în latină, greacă, franceză. Vitraliile erau de o frumusețe de nedescris. M-am întors și m-am trezit față în față cu publicul, la teatrul lui Renaud. Oamenii s-au ridicat în picioare, m-au aclamat, iar femeia care își ascundea fața într-un evantai nu era alta decât însăși regina Maria Antoaneta.

— Ucigaș de lupi, mi-a spus ea.

Nicolas alerga spre mine plîngînd și mă implora să mă întorc. Fața îi era schimonosită de durere, părul îi era zburlit, iar ochii, injectați. Încearca să mă apuce, iar eu îi strigam:

— Nicki, nu te apropia de mine!

Deodată mi-am dat seama că bătăile clopotului se estompau și m-am simțit cuprins de panică. Am urlat:

— Nu-l lăsați să se oprească, vă implor. Nu vreau... nu... vă implor...

— Lelio, Ucigașul de lupi, a spus creatura.

Mă aflu tot în brațele ei și plîngeam, simțind că încîntarea se apropia de sfîrșit.

— Nu, nu!

Mă simțeam greu, mă reîntorsesem în trupul meu, la durerile sale, la strigătele-i gîtuite. M-am simțit ridicat, pînă cînd m-am prăbușit peste umărul creaturii, în timp ce brațul ei îmi cuprîdea genunchii.

Cu fiecare fibră a trupului meu, mi-am dorit să-l invoc pe Dumnezeu, dar nici un cuvînt nu a reușit să-mi scape dintre buze. Am văzut din nou hăul de sub mine și Parisul, care se înclina înspăimîntător. Apoi n-a mai fost decît zăpada și mușcătura vîntului năprasnic.

2

M-AM trezit, mort de sete.

Aveam poftă de mult vin alb, rece, cum e toamna cînd îl aduci din pivniță. Mi-era poftă să ronțai ceva dulce, un măr.

Mi-a trecut prin minte că poate înnebunisem.

Am deschis ochii. Se lăsa seara. Lumina crepusculară ar fi putut fi cea a zorilor, dar trecuse prea mult timp. Nu, era seară. Printr-o fereastră largă, prevăzută cu gratii solide, se zăreau dealuri și păduri îngropate în zăpadă, iar în depărtare, vasta amestecătură de acoperișuri minuscule și turla capitalei, așa cum o văzusem pentru prima oară cînd sosisem la Paris cu poștalionul. Am închis ochii, dar viziunea mi-a rămas imprimată pe retină.

Nu era o vedenie. Mă aflu într-o încăpere încălzită. Cineva tocmai aprinsese focul. Ba nu, acum era stins, dar efluviile sale mai impregnau încă atmosfera.

Am încercat să gîndesc, dar nu-mi puteam muta gîndurile de la ideea vinului alb, proaspăt, și a unui coș de mere. Mi s-a părut că alunec spre pămînt printre crengile unui măr, înconjurat de aroma finului proaspăt cosit.

Soarele strălucea orbitor peste verdele cîmpiei. Făcea să sclipească pletele negre ale lui Nicolas și lemnul lăcuit al viorii sale. Muzica se înălța înspre norii pufoși. Pe cerul albastru se profilau crenelurile castelului tatălui meu.

Am deschis din nou ochii.

Mă aflu într-un turn, la cîteva leghe distanță de Paris.

În fața mea, pe o măsuță de lemn cioplit grosolan, am zărit o sticlă de vin alb, proaspăt, așa cum îmi dorisem în vis.

Am privit-o îndelung, nevenindu-mi să cred că nu trebuia decît să întind mîna și să o iau, pentru a bea.

Niciodată nu suferisem atît de cumplit de sete. Întregul corp îmi era uscat. Mă simțeam slăbit și-mi era frig.

Amețeam. Cerul strălucea prin fereastră.

Am apucat în cele din urmă sticla, i-am scos dopul, am inspirat delicioasa-i aromă acrișoară și am băut fără să-mi pese de ceea ce avea să mi se întîmple, fără să mă întreb unde mă aflu sau ce căuta sticla acolo.

Capul mi-a căzut iar în piept. Sticla era aproape goală, iar, în depărtare, orașul se cufunda în bezna cerului.

Așternutul pe care zăceam era doar o piatră presărată cu paie. Mă aflu oare într-o închisoare?

Dar mai era și vinul. Nu, vinul fusese prea bun. Un asemenea nectar nu e dat unui prizonier decît dacă, bineînțeles, este un condamnat la moarte.

Un alt parfum mi-a ajuns în nări, puternic și ademenitor. M-am străduit să privesc în jur, în ciuda slăbiciunii.

Aroma răpitoare provenea dintr-un castron mare cu supă, așezat aproape de mine, încă aburind.

L-am apucat cu ambele mîini și am început să sorb din el cu aceeași lăcomie cu care băusem vinul.

Cînd castronul s-a golit, am recăzut, sătul, aproape scîrbit, înapoi în așternutul de paie.

Mi s-a părut că în întunericul din apropierea mea se mișca ceva, dar nu eram sigur. Am auzit un zgomot de sticle.

— N-ai mai vrea niște vin? m-a întrebat o voce cunoscută.

Încetul cu încetul, mi-am amintit. Răpirea mea pe fereastră, vîrfurile turnului, figura

palidă și batjocoritoare.

Mi-am zis: nu, e imposibil, nu poate fi decât un coșmar. Dar totul era aievea. Mi-am amintit dintr-o dată extazul și sunetul clopotului. M-a apucat amețeala și-am crezut că-mi voi pierde iar cunoștința.

M-am ținut tare. Așa ceva nu trebuia să se mai întâmple. O spaimă abjectă m-a invadat, și n-am mai îndrăznit să fac nici o mișcare.

— N-ai mai vrea niște vin?

Mi-am întors puțin capul și am văzut o altă sticlă, profilându-se în lumina ferestrei.

Setea mă chinuia, înțetită de fiertura sărată. Am întins mîna și am început să beau.

M-am prăbușit lângă zidul de piatră, încercînd să străbat întunericul cu privirea, oarecum terorizat de ceea ce avea să-mi fie dat să văd.

Eram amețit binișor.

Am văzut fereastra, orașul. Măsuța. Iar cînd privirea mi-a ajuns în cel mai întunecat colț, l-am văzut.

Nu mai purta mantia, nici gluga și nu stătea nici așezat, dar nici în picioare, cum ar fi stat un om.

Se sprijinea pe bolovanii uriași care încadrau fereastra, cu unul din genunchi ușor flexat, cu brațele atîrnîndu-i pe lângă corp. Părea o ființă lipsită de putere, de viață. Doar fața-i dădea semne de animație: ochii negri, imenși, ce se iveau dintre zbîrciturile feței, nasul lung și subțire, gura rînjind batjocoritor, colții ce abia atingeau buza decolorată și masa grea, lucioasă a părului negru-argintiu, ce scotea în evidență albeața feței, căzîndu-i pe umeri, de-a lungul brațelor.

A rîs înfundat.

Eram înnebunit de groază, incapabil să scot vreun sunet.

Am scăpat sticla, care s-a rostogolit pe pardoseală. În clipa în care am început să mă mișc, dornic să nu mai fiu creatura beată și moale în care simțeam că mă transformase, corpul scheletic a înaintat spre mine.

În loc de țipăt, am scos doar un scheunat slab, de furie înspăimîntată, și mi-am părăsit așternutul cît am putut de repede, împiedicîndu-mă, în graba mea, de măsuță.

Degetele lui lungi și albe m-au apucat, la fel de puternice și de reci ca și în noaptea trecută.

— Lasă-mă în pace și du-te dracului! am bîlbîit. Rațiunea îmi dicta însă să îl implor. Te rog, lasă-mă să plec. Te implor. Lasă-mă!

Îi vedeam chipul uscat aplecat asupra mea, cu buzele schimonosite într-un rînjit, și deodată a început să rîdă cu poftă, un hohot fără de sfîrșit. M-am zbatut, încercînd în zadar să-l resping, murmurînd rugăciuni fără șir. Am sfîrșit prin a striga:

— Ajută-mă, Doamne!

Imediat, una din palmele lui monstruoase mi-a astupat gura.

— Să nu mai spui niciodată asta în fața mea, Ucigașule de lupi, ori am să te dau hrană lupilor iadului! a rostit cu răutate în glas. Ai priceput? Răspunde-mi!

Am încuviințat, iar el și-a retras mîna.

Vocea lui m-a calmat. Părea a fi în stare să asculte argumente raționale, părea evoluat.

Mi-a mîngîiat părul, iar eu m-am chircit.

— Soarele în părul tău, a murmurat el, și cerul albastru păstrat pe veci în ochii tăi.

M-a contemplat gînditor. La fel ca și trupul, răsuflarea sa n-avea nici un miros. Doar hainele degajau un parfum de mucegai.

Și-a slăbit strînsoarea, dar n-am îndrăznit să mă mișc.

I-am studiat veșmintele: o cămașă de mătase zdrențuită, cu mîneci largi și gulerul gofrat, pantaloni bufanți jerpeliți și ciorapi de lînă.

Pe scurt, costumele unui om din veacurile trecute.

Văzusem asemenea costumații în tablourile lui Caravaggio și La Tour, care împodobeau pereții odăii mamei mele.

— Ești desăvîrșit, scumpul meu Lelio, Ucigaș de lupi, mi-a spus, dezvăluindu-și din nou colții mici și albi.

Erau singurii dinți pe care-i mai avea.

M-am înfiorat și am simțit cum alunec încet, spre podea. M-a ridicat fără nici o greutate, cu o singură mînă, și m-a întins pe pat.

În sinea mea, m-am rugat din toate puterile, ridicîndu-mi privirile spre el: Ajută-mă, Doamne, apără-mă, Fecioară Maria! Ce vedeam, asupra-mi? O mască a bătrîneții, un zîmbet rînjit, săpat adînc de vreme, o față ce părea înghețată și tare ca stîncă. Nu era o

ființă vie. Era un monstru. Un vampir. Un cadavru băutor de sânge, ieșit din mormînt și înzestrat cu rațiune! Iar membrele sale? De ce mă umpleau de groază? Arăta ca o ființă umană, dar nu avea gesturile ei. Mergea sau se țîra, se apleca sau îngenunchea, asemeni unui om. Și totuși, trebuie să recunosc, mă fascina. Dar mă aflu într-o primejdie prea mare pentru a-mi putea îngădui o asemenea stare de spirit.

Cu mîna pe obrazul meu, a început să rîdă, un rîs cavernos.

— Ei da, frumosule, nu cred că ofer un spectacol prea atrăgător! Vocea nu-i mai era decît o șoaptă. Eram deja bătrîn cînd am fost creat. Dar tu ești perfect, Lelio, copilandrul meu cu ochi de azur, cu mult mai frumos decît erai în luminile rampei!

Mîna sa lungă, albă, a urcat, jucîndu-mi-se prin păr, apoi l-am auzit oftînd.

— Nu plînge, Ucigaș de lupi. Ai fost ales și, în curînd, succesele tale de doi bani de la teatrul lui Renaud îți vor părea și ție derizorii.

Mi-a spus printre hohote înfundate de rîs.

Chiar în acea clipă, n-am mai avut nici o îndoială asupra existenței diavolului și a bunului Dumnezeu; eram convins că, dincolo de singurătatea pe care o trăisem cu cîteva ore înainte, se întindea un vast teritoriu populat cu ființe ale întunericului, în care, numai Dumnezeu știe cum, fusesem tîrît.

Am perceput foarte limpede un gînd: eram pedepsit pentru viața pe care o dusesem. Absurd! Mii de oameni nutreau aceleași convingeri ca și mine. De ce să fiu pedepsit tocmai eu? O posibilitate atroce începea să se contureze: lumea nu avea, într-adevăr, nici un sens, iar ceea ce-mi era dat să trăiesc nu era decît o altă față a grozăviilor ei...

— Piei, pentru numele lui Dumnezeu! am urlat.

Acum *simțeam* nevoia de a crede în Dumnezeu. O nevoie absolută. Era ultima mea speranță. Am schițat un semn al crucii. M-a privit, cu ochii holbați de furie, și m-a ascultat invocînd la nesfîrșit numele Domnului.

Apoi un zîmbet i-a luminat fața.

Am început să plîng ca un copil.

— Înseamnă că diavolul domnește în ceruri, iar cerul este iadul, am strigat. O, Doamne, nu mă părăsi...

M-a pîlmuit. Era cît pe aci să mă rostogolesc la picioarele patului. Camera părea că-ncepe să se rotească în juru-mi, iar gustul acru al vinului îmi urca din stomac.

— Așa, Ucigaș de lupi, luptă-te! a spus. Nu ceda în fața infernului fără luptă. Bate-ți joc de Dumnezeu.

— Nu-mi bat joc! am protestat.

M-a tras din nou spre el.

Am luptat mai aprig decît luptasem vreodată împotriva unei alte ființe umane, și chiar împotriva lupilor. L-am lovit cu pumnii, cu picioarele, l-am apucat de păr, dar era atît de puternic, încît aveam impresia că lupt cu o himeră de piatră.

Zîmbea.

Apoi figura i s-a golit de orice expresie, pîrînd că i se lungește peste măsură, cu obrajii-i scobiți, cu ochii înfundați adînc în orbite. A deschis gura și i-am văzut colții.

— Du-te dracului, în iad!

Am răcnit din răsupteri. De *astă dată*, aveam să rezist. Aveam să îmi salvez sufletul.

Dar totul s-a petrecut aidoma cu prima dată.

Blîndețe și tandrețe, lumea îndepărtată. Chiar și urîtenia călăului meu mi se părea a fi exterioară, ca atunci cînd privești o insectă printr-un geam. Apoi dangătul clopotului și plăcerea extatică. Eram pierdut. Eram lipsit de substanță și plăcerea mea, așijderea. Nu mai eram decît plăcere. M-am lăsat să alunec într-o împletitură de visuri radioase.

Am văzut catacombe lugubre, în fundul cărora un vampir palid se trezea dintr-un mormînt adînc. Era legat cu lanțuri grele, iar monstrul care mă răpise stătea aplecat deasupra lui. Am știut instantaneu că acesta din urmă se numea Magnus și că, în visul meu, era încă muritor, un alchimist faimos și învățat. Dezgropase și înlănțuise acest vampir înaintea orei hotărîtoare a crepusculului. Lumina zilei se stingea, iar Magnus sorbea din gîtul vampirului nemuritor și neputincios sângele magic și blestemat care avea să facă din el unul dintre morții vii. Acest furt al nemuririi era o trădare. Un sinistru Prometeu jefuia focul strălucitor. Un hohot de rîs în mijlocul tenebrelor, ale cărui ecouri răsunau prin labirintul catacombelor, părea a-mi ajunge la urechi de-a curmezișul veacurilor. Duhoarea mormîntului. Și apoi, extazul, insondabil și irezistibil, care acum se apropia de sfîrșit.

Plîngeam, întins în așternutul de paie:

— Te implor, nu te opri...

Magnus m-a lăsat în pace; am respirat din nou prin propriile-mi puteri. Visul s-a risipit. M-am simțit căzînd vertiginos printr-un cer plin de stele.

Aerul înghețat al iernii s-a strecurat în încăpere. Aveam lacrimi pe obraji. Setea mă tortura iarăși.

De departe, de foarte departe, Magnus mă contempla.

Am încercat să mă mișc. Toate fibrele trupului meu ardeau de sete.

— Acum mori, Ucigaș de lupi, mi-a spus Magnus. Lucirea vieții se stinge în ochii tăi albaștri...

— Nu, te implor...

Setea era de nesuportat. Am căscat gura, mi-am încovoiat spinarea. Așadar, asta era grozăvia finală, moartea.

— Cere-mi să te salvez, copile, a reluat Magnus.

Figura lui își pierduse aspectul de mască rînjită, căci era transfigurat de milă. Părea aproape uman.

— Cere și ți se va da.

Am văzut țîșnind apele limpezi ale rîurilor de munte din copilărie.

— Te implor, ajută-mă!

— Îți voi da cea mai bună apă din cîte există, mi-a murmurat la ureche.

Cel aplecat asupra mea nu era oare un bătrîn adevărat? Nu mai era palid. Fața părea omenească, marcată de tristețe.

Dar, văzîndu-i zîmbetul, am știut că nu era așa. Era același monstru secular, doar că acum se îndopase cu sînge.

— Cel mai bun vin dintre toate, a șuierat. Iată Trupul meu, iar acesta e Sîngele meu.

M-a îmbrățișat. Întreaga lui ființă emana căldură și-mi părea a fi plin nu de căldură, ci de dragoste.

— Cere-mi-o, și vei trăi de-a pururi, Ucigașule de lupi, a continuat, dar vocea îi era obosită și mohorîtă, iar privirea-i căpătase ceva distant și tragic.

Trupu-mi era o masă greoaie, umedă, pe care nu reușeam să o controlez. N-aveam să-i cer nimic, aveam să mor fără a cere ceva. Imensa disperare de care mă temusem într-atît se întindea în fața mea, vidul morții, dar am continuat să spun "Nu". N-aveam să cedez haosului și ororii. Am spus "Nu"!

— Viața veșnică, a șoptit...

Capul mi-a recăzut pe umărul lui.

— Ești încăpățînat, Ucigașule de lupi!

Buzele sale m-au atins, i-am simțit răsuflarea caldă și fără miros, pe gît.

— Nu, nu încăpățînat! am șoptit. Vocea-mi era atît de slabă, încît m-am îndoit că m-a auzit. Curajos, nu încăpățînat!

De ce n-aș fi spus-o? Orgoliul nu mai însemna nimic în acele clipe. Nimic nu mai însemna nimic.

Mi-a cuprins fața cu mîna dreaptă; iar cu unghiile celeilalte mîini și-a secționat gîtul.

Trupul mi-a fost zguduit de o adevărată convulsie de groază, dar el mi-a apăsat fața peste rană.

— Bea!

Am scos un urlat asurzitor. Sîngele care țîșnea din plagă mi-a atins buzele uscate și crăpate de sete. De îndată, limba a început să lingă sîngele, cu un șuierat abia perceptibil.

Gura mi s-a deschis și s-a închis asupra rănii. Am supt din răspuțuri din marele izvor care, simțeam, avea să-mi potolească setea mai mult ca oricînd. Sînge, sînge, mai mult sînge. Nu-mi potoleam doar setea, ci toate dorințele, toate suferințele îndurate vreodată.

Gura mi s-a deschis din nou, apoi s-a lipit și mai tare de gîtul lui Magnus. Am simțit cum sîngele mi se scurge în gîtlej. M-a îmbrățișat strîns.

Lipit de el, îi deslușeam fiecare mușchi, fiecare os, conturul mîinilor. O amorțeală ascunsă m-a cuprins.

Plăcerea supremă mi-a fost însă dăruită de gustul sîngelui dulce și onctuos, care-mi potolea setea, pe măsură ce-l beam.

Mai mult, vreau mai mult. Era singurul gînd, admitînd că aveam vreunul. În ciuda viscozității sale, mi s-a părut că s-a infiltrat pînă-n cele mai mărunte vase de sînge.

Trupul lui Magnus, slăbea. Îi auzeam gîfîitul greoi, și totuși, nu încerca să mă oprească.

Te iubesc, Magnus, stăpînul meu ireal, aș fi vrut să spun, creatură hidoasă, te iubesc; asta mi-am dorit dintotdeauna, dar n-am putut avea.

Aveam impresia că, dacă voi continua, aveam să mor, dar extazul se prelungea, și

nici vorbă de moarte.

Deodată, i-am simțit mâinile pe umeri și, cu nemăsuratele-i puteri, m-a împins deoparte.

Un plînset lung și lugubru mi-a scăpat, înspăimîntîndu-mă cu dezolarea lui. Continua să mă țină în brațe, ducîndu-mă la fereastră, pentru a privi afară. Tremuram și-mi simțeam sîngele cum pulsează în vene. Mi-am sprijinit fruntea de barele de fier.

Departe, sub mine, am deslușit cupola întunecată a unui deal plin de copaci, care păreau că scînteiază în lumina incertă a stelelor. Dincolo de el, marele oraș, cu infinitatea-i de luminițe strălucea, dar nu în beznă, ci într-o ceață violacee. Zăpada, luminoasă, se topea pretutindeni. Acoperișurile, turnurile, zidurile, toate își arătau miile de fețe, în nuanțe de mov, roz și lavandă.

Privind cu luare-aminte, am văzut un milion de ferestre luminate și, de parcă asta n-ar fi fost de-ajuns, am zărit, fără puțință de îndoială, în adîncuri, oameni care se mișcau. Distingeam muritori minuscule pe ulițe la fel de minuscule, capete și mâini ce se atingeau în umbră, un bărbat, unul singur, nu mai mare decît un fir de praf, escaladînd o clopotniță bătută de vînturi. Aerul dimprejur purta către mine zvonul înfundat și confuz a nenumărate voci omenești. Strigăte, cîntece, crîmpeie de melodii, dangăte surde de clopote.

Am gemut. Briza îmi zburlea pletele și m-am auzit plîngînd cum nu am mai plîns nicicînd.

Metropola s-a estompat. Am pierdut din vedere milioanele de oameni, ce se transformau în minunate, grandioase jocuri de umbre liliachii, în lumina care pălea.

— Ah, ce-ai făcut, ce mi-ai dăruit?

Mi s-a părut că vorbele se înlănțuiesc, fără întreruperi, formînd un sunet imens și coerent care exprima desăvîrșit groaza și bucuria mea. Dacă existase vreun Dumnezeu, el nu mai conta. Aparținea unei împărății sinistre și mohorîte, devastată cu mult timp în urmă. Centrul palpitînd al vieții se afla chiar aici, iar în jurul său gravita tot ce era cu adevărat complex.

În spatele meu, am auzit pașii monstrului zgîriind pardoseala de piatră.

Întorcîndu-mă, l-am văzut, palid, golit de sînge ca o scoică uriașă, cu ochii scăldați în lacrimi purpurii. Își întindea brațele spre mine, de parcă suferea.

L-am strîns la piept. Nu mai nutrisem pentru nimeni o asemenea dragoste.

— Ah, nu vezi? mi-a spus oribila voce. Tu, moștenitorul pe care l-am ales pentru a păstra darul întunecat cu mai multă perseverență și mai mult curaj decît zece muritori la un loc. Ah, ce fiu al întunericului ai să fii!

L-am sărutat pleoapele și mi-am trecut degetele prin părul său negru, moale. Acum nu mi se mai părea hidos, ci doar straniu și palid, plin de o înțelepciune mai mare decît a copacilor care fremătau departe, dedesubt, mai mare decît orașul care mă chema de dincolo de spații.

— Nu, scumpul meu vampir în devenire, a oftat el. Păstrează-ți sărutările pentru lumea de-afară. Mi-a sunat ceasul, iar tu nu îmi mai datorezi decît un ultim act de supunere. Urmează-mă!

3

AM coborît, în urma lui, o scară în spirală. Totul mă fascina. Pietrele tăiate grosolan păreau a-și degaja propria lumină și nici măcar șobolanii care alergau speriați din calea noastră nu mi se păreau lipsiți de o anume frumusețe.

A deschis o poartă grea de lemn, cu armături de fier, după care mi-a înmînat legătura de chei și m-a poftit să intru într-o încăpere vastă, complet goală.

— Ești de-acum moștenitorul meu, așa cum ți-am promis, a declarat. Vei fi stăpînul acestui loc și al comorii mele, dar, mai înainte, va trebui să îmi îndeplinești o ultimă poruncă.

Prin fereastra cu gratii se zărea capitala scînteind blînd, părădînd că-și deschide brațele spre mine.

— Mai tîrziu vei avea timp destul să te sature cu tot ceea ce vezi.

Stătea în fața unui morman de lemne, așezat în mijlocul încăperii.

— Ascultă-mă bine, căci în curînd te voi părăsi și există unele lucruri pe care trebuie să le știi. De-acum ești nemuritor. Curînd vei găsi prima ta victimă umană. Fii iute și fără

milă. Dar ai grijă să-ți desăvârșești ospățul, oricât de gustos ar fi el, înainte ca inima victimei tale să înceteze a mai bate. În anii ce vor veni, vei fi de-ajuns de puternic pentru a suporta acest moment suprem, dar, deocamdată, fii îndeajuns de înțelept pentru a-ți smulge cupa buzelor, înainte de a se goli cu totul. Altfel, orgoliul tău riscă să te piardă.

— De ce vrei să mă părăsești? am strigat, disperat.

M-am agățat de el. Pradă, milă, ospăț... aveam impresia că aceste cuvinte se abăteau asupra mea ca o grindină de lovituri.

S-a smuls atât de ușor, încât m-au durut mâinile, dar natura acestei dureri, ce nu avea nimic în comun cu durerile muritorilor, m-a uimit.

Magnus mi-a arătat pietrele din zidul dinaintea noastră și am observat că un bloc enorm de stîncă fusese dislocat, ieșind acum în evidență din suprafața netedă a peretelui.

— Scoate piatra afară din zid! mi-a spus.

— Dar e imposibil! am protestat. Cîntărește probabil...

— Fă ce ți-am cerut!

M-a amenințat cu unul dintre degetele sale albe și osoase, așa încât m-am grăbit să-l ascult.

Spre surprinderea mea, am reușit să mișc, îndeajuns de ușor, piatra și am descoperit, îndărătul ei, o gaură întunecată suficient de largă pentru ca un om să se poată strecura înăuntru, tîrîndu-se.

Magnus a chicotit, clătinînd din cap.

— Iată, fiule, drumul spre comoara mea. Fă cu ea ce-ți va place, ca și cu restul bunurilor mele pămîntești, de altfel. Acum, însă, vreau să-mi faci niște promisiuni!

A luat două vreascuri din grămadă și le-a frecat atât de violent unul de celălalt, încît o flacăra a țîșnit numaidecît. A aruncat bețișoarele pe grămada de lemne și păcură cu care fusese stropită, iar aceasta s-a aprins pe dată, proiectînd o lumină orbitoare pe tava și pe zidurile de piatră.

M-am retras, cu un țipăt gîtit. Risipa de galben și portocaliu mă încînta și mă înspăimînta, în același timp, iar căldura îmi provoca o senzație nouă, necunoscută. Nu mi-era teamă că m-aș fi putut arde; dimpotrivă, căldura plăcută m-a făcut să-mi dau seama cît îmi era de frig, dar frigul era superficial și arșita l-a risipit imediat.

Magnus a izbucnit din nou în rîsul său cavernos, întretăiat, și a început să danseze în jurul focului. Picioarele sale lungi erau atât de slabe, încît dădea impresia unui schelet avînd fața unui ou de o paloare stranie.

— *Mort Dieu!* am murmurat.

Capul mi se învîrtea. Acest spectacol, care m-ar fi înspăimîntat la culme cu numai o oră în urmă, exercita asupra-mi o atracție irezistibilă. Focul arunca luciri mîngietoare pe mătasea zdrențelor sale.

— Dar nu mă poți părăsi aici! Glasul meu avea inflexiuni monstruoase. Am încercat să-l modulez. Unde vrei să pleci?

A rîs cu poftă, lovindu-se peste coapse, și și-a accelerat dansul, cu mâinile întinse spre foc. Butucii cei mai groși au început să se aprindă, la rîndul lor. În ciuda faptului că încăperea era vastă, era cald ca într-un cuptor. Fumul se revărsa afară, pe fereastră.

— Nu, nu în foc! Am sărit înapoi, lipindu-mă de perete. Nu te poți arunca în foc!

Ca toate celelalte senzații noi, frica pune stăpînire pe mine. Nu izbuteam să-i neg existența, și, mai ales, nu-i puteam rezista. Gemeam și urlam totodată.

— Ba da, pot! a rînjit. Sigur că pot! Și-a aruncat capul pe spate, și rîsul i s-a accentuat peste măsură. Iar acum, iubitul meu vampir în devenire, vreau promisiuni! a continuat, amenințîndu-mă din nou cu degetul. Haide, puțină mîndrie de muritor, curajosul meu Ucigaș de lupi! Altfel, deși știu că mi s-ar frînge inima, te voi arunca pe tine în foc și voi pleca în căutarea unui alt moștenitor. Haide, răspunde-mi!

Am încercat să vorbesc, dar n-am izbutit decît să încuviințez din cap. În lumina focului, am văzut că mâinile mi se albiseră. Și, în același timp, am simțit o durere pătrunzătoare în buza inferioară, care aproape mă făcea să urlu. Caninii mi se transformaseră deja în colți! I-am aruncat lui Magnus priviri pline de panică, dar spaima mea părea că îl amuză.

— Ascultă, a reluat el, apucîndu-mi încheietura mîinii, de îndată ce mă voi fi mistuit și focul se va fi stins, *va trebui* să îmi risipești cenușa. M-ai auzit, băiete? Risipește-mi cenușa! Altfel, mă voi întoarce, și nici nu ndrăznesc să mă gîndesc sub ce înfățișare. Dar fii cu băgare de seamă, dacă mă obligi să mă întorc, mai hidos chiar decît sînt acum, te voi urmări și te voi pîrjoli pînă cînd vei fi la fel de desfigurat ca și mine. Pricepi?

Tot nu eram în stare să scot o vorbă. De vină nu era frica. Nu, era ceva mult mai rău.

Îmi simțeam dinții alungindu-se și întregu-mi trup era străbătut de un tremur nervos. Am încuviințat, dînd din cap cu frenezie.

Magnus a zîmbit.

— Iar acum, voi porni la drum spre infern, dacă există așa ceva, sau mă voi cufunda, deși n-o merit, într-o dulce inconștiență. Dacă există într-adevăr vreun prinț al întunericii, îl voi întâlni, în sfîrșit, și-l voi scuipa în față. Risipește-mi cenușa, precum ți-am poruncit, iar apoi intră în ascunzătoarea mea, avînd grijă să pui la loc piatra, după ce ești înăuntru. Acolo-mi vei găsi mormîntul. Te vei închide ermetic în el, în timpul zilei, ori, de nu, soarele te va distruge. Ține bine minte: nimic din lumea aceasta nu te poate nimici, cu excepția soarelui și a unui foc precum cel din fața ta. Dar, chiar și atunci, numai și numai dacă cenușa-ți va fi risipită, după pîrjol.

Mi-am întors privirile de la el și de la foc, dar el m-a tîrît pînă la piatra dislocată, pe care mi-a arătat-o cu degetul.

— Rămîi cu mine, te conjur, l-am rugat. Doar o vreme sau măcar o noapte, te implor!

Intensitatea nemaiauzită a vocii mele mă îngrozea. L-am cuprins pe Magnus în brațe. Chipul său uscat mi se părea inexplicabil de atrăgător.

Lumina văpăilor îi juca prin păr, iar pe față i se zugrăvea din nou același surîs ironic.

— Ah, tînr lăcom ce ești, nu-ți e de ajuns nemurirea și o lume-ntreagă drept hrană? Adio, copile, și fă ce ți-am cerut! Nu uita de cenușă și de camera secretă din spatele acestui bolovan! Vei găsi acolo tot ce-ți trebuie pentru a putea prospera.

M-am luptat pentru a-l reține, iar el mi-a rîs în ureche, plăcut surprins de puterea mea.

— Excelent, excelent! a șoptit. Să trăiești veșnic, frumosul meu Ucigaș de lupi, cu tot ce ți-a dăruit natura, descoperind de unul singur însușirile ce ți le-am hărăzit!

M-a împins violent la o parte și, cu un salt atît de mare, încît s-ar fi zis că zbura, s-a aruncat în mijlocul rugului.

Veșmintele i s-au aprins.

Capul i s-a transformat într-o torță, ochii i s-au mărit, gura i s-a căscat, devenind o gaură neagră în mijlocul vîlvăților, iar rîsul i-a răsunat atît de puternic, încît am simțit nevoia să-mi astup urechile. Brațele și picioarele scheletice gesticulau. Focul vuia, iar în miezul lui nu mai vedeam acum decît văpaia.

Am început să urlu și, căzînd în genunchi, mi-am acoperit ochii cu palmele. Cu toate acestea, prin pleoapele-mi închise, vedeam în continuare focul, o succesiune de explozii de scînteie, pînă cînd, năvălindu-mi, mi-am sprijinit fruntea de pardoseala de piatră.

4

MI S-A părut că au trecut veacuri, cît timp am stat întins pe pardoseală, privind cum se mistuia rugul.

În încăpere se făcuse din nou răcoare. Aerul înghețat se strecura înăuntru prin fereastra deschisă. Nu izbuteam să mă opresc din plîns. Hohotele îmi răsunau în urechi, insuportabile, iar ideea că, în noua mea stare, toate senzațiile, chiar și disperarea, îmi erau înzecite, nu era de natură a mă consola.

Din vreme în vreme, mă rugam. Am cerut iertare, fără să-mi dau seama dacă săvîrșisem ceva demn de a fi iertat. Am murmurat întruna "Ave", pînă cînd vorbele mi s-au transformat într-o melopee lipsită de sens. Lacrimile-mi erau de sînge, pătîndu-mi mîinile ori de cîte ori mă ștergeam la ochi.

Zăcînd pe podeaua de piatră, nu mai șopteam rugăciuni, ci acele implorări nedeslușite pe care le adresăm cuiva atotputernic, sfînt: Nu mă lăsa singur aici. Nu mă părăsi. Nu mă lăsa să cad mai jos decît am căzut în astă noapte. Fă, Doamne, ca nimic din toate astea să nu fie adevărat... *Trezește-te, Lestat!*

Cuvintele lui Magnus îmi bubuiau fără încetare în creier: *Voi porni la drum spre infern, dacă există așa ceva... Dacă există un prinț al întunericii...*

Am căzut, în cele din urmă, în patru labe. Capul mi se învîrtea, mi se părea că înebunisem. Am privit focul și-am văzut că mai puteam încă să-l ațîț pentru a mă arunca în el. Dar, pe cînd încercam să-mi imaginez cît aș suferi, știam că nu voi face niciodată așa ceva.

De ce-aș fi făcut-o? Meritam oare o asemenea osîndă? Eu nu-mi doream să ajung în iad și, cu atît mai puțin, m-aș fi dus acolo pentru a-l scuipa în față pe prințul întunericii, oricine ar fi fost el. Dimpotrivă, dacă fusesem blestemat, n-avea decît să vină el după

mine! Măcar mi-ar fi spus de ce eram silit să îndur chinurile iadului... Doream cu adevărat să o știu!

Cît despre inconștiență, putea să mai aștepte! Întreaga tărășenie merita din plin câteva minute de gîndire.

Un calm supranatural a pus stăpînire pe mine, pe nesimțite. Eram plin de amărăciune, dar fascinația îmi sporea.

Nu mai eram uman.

Ghemuit acolo, reflectînd, cu ochii ațintiți asupra jarului ce se stingea încet, am simțit o putere imensă adunîndu-se în mine. Hohotele-mi copilăroase s-au liniștit. Am început a-mi studia albeața pielii, tăișul aspru al dinților și felul în care unghiile îmi străluceau în întuneric, de parcă ar fi fost lăcuite.

Toate micile dureri obișnuite îmi dispăruseră. Rămășițele căldurii degajate de lemnul calcat mă învăluiau ca o plapumă binefăcătoare.

Timpul trecea... dar fără să treacă.

Fiecare modificare a atmosferei înconjurătoare mi se părea o binecuvîntare. Atunci cînd canonada înfundată a clopotelor îndepărtate îmi ajungea la urechi, dinspre oraș, depănînd orele, nu o percepeam ca o martoră a trecerii timpului. Pentru mine, care zăceam uimit, cu ochii spre cer, era o muzică pură.

Curînd, însă, am simțit o arsură atroce în piept. Am simțit-o strecurîndu-mi-se prin vene, prinzîndu-mi capul într-o menghină, înainte de a mi se concentra în măruntaie. Mi-am dat seama că durerea aceasta nu mă înspăimînta, că o simțeam de parcă aș fi ascultat-o.

Cauza ei mi-a fost revelată curînd. Excrementele îmi țîșneau afară din corp. Am băgat de seamă că nu eram în stare să mă controlez. Totuși, privind cum murdăriile-mi pătează hainele, nu simțeam deloc greață.

Nici măcar șobolanii care alergau fără zgomot peste mine, devorîndu-mi scursorile, nu mă dezgustau. Nu reușeam, de altfel, să îmi imaginez nici o creatură care mi-ar fi putut provoca un sentiment de repulsie.

Nu mai făceam parte din acea lume care era înfiorată de asemenea contacte. Încet, cu o plăcere adevărată, am început să rîd.

Dar chinurile mele nu se risipiseră cu totul. Întîrzieau în trupu-mi, ca o idee ce începea a prinde contururi de adevăr.

Sînt mort, sînt un vampir. Pentru ca eu să trăiesc, vor muri alte ființe. Niciodată, niciodată nu-l voi revedea pe Nicolas ori pe mama, pe nici una dintre ființele omenești pe care le-am cunoscut și iubit. Voi trăi veșnic. Aceasta-mi va fi soarta, aceasta îmi este soarta, iar acesta e doar începutul!

M-am ridicat în picioare. Mă simțeam ușor și puternic, și cuprins de o ciudată amorteală. M-am apropiat de foc, răscolind cu piciorul vreascurile înnegrite.

Nu rămăsese nici un os. Monstrul părea că se dezintegrase. Am luat cenușa în căușul palmelor și m-am îndreptat spre fereastră. Cînd vîntul a risipit-o, am murmurat pentru ultima oară un adio la adresa lui Magnus, de parcă-ar fi putut încă să mă audă. În cele din urmă, nu mai rămăseseră decît resturi calcinate de lemne.

Era timpul să arunc o privire în camera secretă.

5

DUPĂ cum avusesem prilejul să constat, piatra se mișca ușor și era prevăzută, pe dinăuntru, cu un cîrlig care avea să îmi permită să o trag la loc după ce intram.

Pentru a mă strecura în tunel, era nevoie să mă tîrăsc și, îngenunchind pentru a arunca o privire înăuntru, n-am deslușit nici urmă de lumină în celălalt capăt. Asta nu mi-a plăcut deloc.

Dacă aș mai fi fost doar un muritor, eram convins că nu aș fi intrat nici în ruptul capului în tunelul îngust.

Dar bătrînul vampir îmi explicase foarte clar că, asemeni focului, și soarele mă putea distruge. Trebuia deci, să ajung în sicriu. Frica mă potopea.

M-am întins pe burtă și am intrat în tunel, tîrîndu-mă ca o șopîrlă. Nu aveam posibilitatea de a-mi ridica deloc capul și cu atît mai puțin aceea de a mă întoarce pentru a apuca minerul în formă de cîrlig al pietrei de la intrare. Am fost silit să-l manevrez cu piciorul.

Era beznă, iar spațiu cât să mă ridic, rezemat pe coate.

De frică, abia mai răsuflam și, cuprins de panică, m-am lovit cu capul de boltă. Dar n-aveam de ales. Trebuia să izbutesc, să dau de sicriu!

Mă țiram din ce în ce mai repede. Genunchii mei zgîriau piatra. Instinctiv, degetele-mi căutau fiecare crăpătură, fiecare interstițiu, în încercarea de a mă deplasa cât mai rapid. Ceafa îmi înțepenise din pricina efortului.

Cînd, în sfîrșit, mîna mi-a intrat în contact cu o piatră netedă, am împins cât am putut de tare. Obstacolul s-a mișcat și o lumină palidă a pătruns în tunel.

Eram într-o încăpere scundă, cu tavanul boltit, luminată de o singură fereastră înaltă, prevăzută cu gratiile cu care începusem de-acum să mă obișnuiesc. Lumina blîndă, violacee, a nopții, mi-a dezvăluit un cămin imens, săpat în zidul aflat în fața mea. Un foc era gata pregătit, iar alături, sub fereastră, se afla un antic sarcofag de piatră.

Peste el era pusă mantia mea de catifea roșie, iar alături, pe o băncuță cioplită rudimentar, am zărit un costum splendid, din aceeași catifea roșie, brodată însă cu aur, valuri de dantelă, un pantalon de mătase roșie, lenjerie de mătase de un alb imaculat și pantofi cu tocuri roșii.

Mi-am dat părul pe spate, ștergîndu-mi fruntea de sudoarea care mi se scurgea pînă pe obraji. Era amestecată cu sînge și, văzîndu-i urmele pe care mi le lăsase pe mîini, m-am simțit cuprins de o stranie excitare.

După un timp, mi-am lins degetele. Un fior de plăcere m-a străbătut. Mi-a trebuit cîteva clipe bune ca să-mi revin și să mă apropiu de șemineu.

După pilda lui Magnus, am luat două bucăți de lemn și le-am frecat una de alta. Flăcăriua a izbucnit numaidecît. La căldura focului, m-am despuiat de veșmintele murdare și m-am folosit de cămașă pentru a-mi șterge sîngele de pe corp. Apoi am aruncat totul în foc, înainte de a-mi îmbrăca noile haine.

Ce nuanțe orbitoare! Nici măcar Nicolas nu era atît de bine îmbrăcat. Era o adevărată ținută de Curte, cu broderiile pline de perle și de rubine minuscule. Dantelele cămășii erau de Valence, cum nu mai văzusem decît la rochia de mireasă a mamei.

Mi-am înfășurat mantia pe umeri. Deși nu-mi era deloc frig, aveam impresia că sînt un sloi de gheață. Chiar și zîmbetul îmi părea dur și strălucitor.

Am examinat apoi sicriul. Pe capacul greu era gravată efigia unui bărbat. Dintr-o privire, mi-am dat seama că era vorba de Magnus. Părea senin, fără zîmbetu-i sfidător, ridicînd spre tavan o privire blîndă, cu pletele-i dese formînd o cascadă de bucle și onduleuri.

Sculptura era veche de cel puțin trei secole. Magnus avea mîinile încrucișate pe piept, o robă lungă îi acoperea

trupul, iar cineva sfărîmase mînerul săbiei sale și o parte din teacă.

Am contemplat o vreme piatra mutilată printr-un efort evident. Se încercase oare eliminarea formei de cruce? M-am aplecat și, cu vîrfurile degetului, am desenat o cruce în praful de pe pardoseală. Precum mai înainte, cînd mă rugasem, nu s-a întîmplat nimic.

Am adăugat cîteva linii închipuind corpul lui Iisus Hristos și am scris deasupra următoarele cuvinte: "Domnul nostru Iisus Hristos", singurele pe care le știam scrie binișor, în afara numelui meu.

Tot nimic.

Apoi am încercat să ridic capacul sarcofagului. Nici măcar puterile proaspăt dobîndite nu i-au ușurat sarcina. Un muritor n-ar fi reușit niciodată.

Faptul că am avut de trudit atît de mult mă descumpănise. Puterile nu îmi erau, așadar, nelimitate. În orice caz, erau departe de cele ale bătrînului vampir. Posedam probabil forța a trei sau patru bărbați.

Am privit gaura strîmbă, cufundată în penumbră, în care nu-mi prea venea să mă întind. De jur împrejur era gravată o inscripție în latinește, pe care n-o puteam citi.

Asta m-a tulburat. Fără Magnus, mă simțeam lipsit de apărare. Îl uram, pentru că mă părăsise! Și totuși, culmea ironiei, îl iubisem înainte ca el să se arunce în flăcări. Îl iubisem chiar și atunci cînd descoperisem veșmintele roșii.

Diavolii se iubesc, oare, între ei? Acolo, în iad, își fac ei declarații pătimașe? Mi-am pus aceste întrebări cu o veritabilă detașare intelectuală, deoarece nu credeam în iad. Încercam doar să îmi imaginez răul. Toate creaturile iadului sînt sortite a se urî, așa cum cei mîntuiți îi urăsc pe cei osîndiți?

Cînd eram copil, această idee mă îngrozise, căci mă temeam că aș putea ajunge în rai, în timp ce mama ar putea fi trimisă în iad. Cum aș fi putut să o urăsc? Și dacă amîndoi ajungem în iad?

Acum știam însă că vampirii se pot iubi și că a te consacra răului nu exclude, neapărat, dragostea.

Mi-am întors privirile spre un cufăr voluminos din lemn, ascuns, în parte, în spatele mormîntului. Nu era închis cu cheia. Capacul său, pe jumătate putred, era cît pe ce să cadă cînd l-am ridicat.

Deși bătrînul meu învățător mă anunțase că-mi lasă moștenire comoara sa, ceea ce am văzut m-a uimit. Cufărul era plin cu nestemate, cu aur și argint. Se aflau acolo nenumărate inele ornate cu pietre scumpe, rîuri de diamante, mulțimi de perle, argintărie, monede de aur și sute de obiecte de valoare de tot felul.

Mi-am băgat mîinile în cufăr și mi le-am scos pline, dornic să văd vîlvătăile reflectîndu-se în purpuriul rubinelor și verdele smaraldelor. Aveam în față bogății incalculabile. O comoară fabuloasă.

Care, acum, îmi aparținea.

Am studiat-o mai în amănunt. Răspîndite printre bijuterii se aflau numeroase obiecte personale, perisabile: măști, ale căror ornamente de aur mai purtau încă urme de mătase, batiste de dantelă și bucăți de stofă în care erau fixate bolduri și broșe. Am găsit chiar și o bucată dintr-un ham de piele, de care atîrnau clopoței de aur, o bucată de dantelă mușegăită trecută printr-un inel, duzini de tabachere, medalioane pe panglici de catifea.

Magnus luase oare toate acestea de la victimele sale?

Desigur, nimic nu-l împiedica să ia tot ce poftea. Și totuși, el umbla îmbrăcat în zdrențe și locuia aici, claustrat, precum un pustnic dintr-un alt ev. Nu reușeam să înțeleg.

Am descoperit și alt soi de obiecte în comoară. Mitre alcătuite din superbe pietre prețioase, purtîndu-și încă crucifixul! Am clătinat din cap, de parc-aș fi vrut să spun: ce rușine, să furi asemenea obiecte sfinte! Însă, între timp, mă amuzam copios: era o nouă dovadă a faptului că Dumnezeu nu avea nici o putere asupra-mi.

Apoi am dat peste o oglindă minunată, încrustată cu perle.

M-am privit în ea aproape instinctiv, așa cum faci de obicei cînd treci prin fața unei vitrine, și m-am văzut perfect normal, cu excepția pielii de o albeață extremă și a faptului că ochii, al căror albastru limpede se transformase într-un amestec de violet și cobalt, păreau ușor fosforescenți. Pletele-mi străluceau ca aurul și, trecîndu-mi mîna prin ele, le-am simțit vigoarea nouă, neobișnuită.

Nu îl contemplem pe Lestat, ci o copie oarecum infidelă. Cele cîteva riduri care îmi marcaseră fața în cei douăzeci de ani de viață se estompaseră.

Am închis ochii și, redeschizîndu-i, am zîmbit straniei creaturi care mi-a răspuns, la rîndul ei, cu un surîs. Era Lestat. Expresia feței nu conținea nimic răuvoitor. De fapt, chipul ar fi putut aparține unui înger, dacă, dintr-o dată, ochii nu i s-ar fi umplut de lacrimi purpurii. Întreaga viziune s-a colorat în roșu. Mai erau și dinții ascuțiți, care dădeau zîmbetului său un aspect înspăimîntător. O figură frumoasă, cu un singur, dar îngrozitor, defect!

Mi-am dat seama atunci că îmi contemplem propriul chip în acea oglindă, deși auzisem dintotdeauna spunîndu-se că strigoii, duhurile și toți cei ale căror suflete aparțin diavolului nu se reflectă în oglinzi!

Aveam o poftă nebună să aflu cum aveam să mă comport o dată ajuns printre muritori. Îmi doream să văd oameni, să adulmec natura, să ascult muzică.

Dar, de-acum, nimic nu avea să mai fie ca înainte pentru mine. Totul avea să poarte această strălucire magnifică, pînă și tristețea provocată de ceea ce pierdusem pentru totdeauna.

Am pus la loc oglinda și m-am așezat lîngă foc. Căldura mîinilor și obrazilor mei era minunată.

O dulce somnolență a pus stăpînire pe mine și am închis ochii. M-am cufundat iar în straniul vis, cu Magnus, furîndu-mi sîngele. O senzație de încîntare, de plăcere divină m-a învăluit: Magnus strîngîndu-mă în brațe, absorbîndu-mi sîngele. Dar azeam și lanțurile rîcîind piatra, vedeam din nou acel vampir fără apărare, în mîinile lui Magnus. Mai era ceva... ceva important. O semnificație care îmi scăpa. Semnificația furtului, a trădării, a faptului de a nu te supune nimănui, nici lui Dumnezeu, nici diavolului și, cu atît mai puțin, omului.

M-am gîndit adînc la toate acestea, pe jumătate ațipit, și un gînd nebunesc m-a asaltat: de îndată ce aveam să mă întorc acasă, îi voi spune totul lui Nicki, vom discuta despre toate acestea, încercînd să le căutăm un sens oarecare.

Această idee m-a trezit, făcîndu-mă să tresar. Omul care mai întîrzia încă în mine a privit în jur, în încăpere, dezorientat. A început să plîngă, iar eu nu eram încă un vampir cu

destulă experiență pentru a-l împiedica.

Magnus, de ce m-ai părăsit? Ce am de făcut acum? Cum am să supraviețuiesc?

Mi-am sprijinit bărbia pe genunchi și, încetul cu încetul, în minte mi s-a făcut lumină.

E amuzant să te gîndești că vei fi un vampir, luxos îmbrăcat și dispunînd după bunul tău plac de comoară, mi-am zis. Dar nu vei putea trăi astfel! Să te hrănești cu ființe vii!

Chiar de ești un monstru, ai o conștiință, al cărei glas te simți îndemnat să îl urmezi...

Binele și răul, binele și răul! N-ai putea trăi fără să crezi în ele... N-ai putea tolera faptele pe care... mîine, le vei săvîrși... le vei... le vei... Ce vei face?

Vei bea sînge, nu-i așa?

Aurul și pietrele prețioase străluceau ca niște văpăi, iar dincolo de fereastră, pe fondul norilor cenușii se profila lucirea violacee a orașului îndepărtat. Ce gust o fi avînd sîngele lor? Sîngele lor fierbinte, viu, nu sîngele monstrului pe care avusesem prilejul să îl gust? Mi-am trecut limba peste colți.

Gîndește-te bine, Ucigaș de lupi!

CU GREU, m-am ridicat în picioare, am apucat legătura de chei pe care o luasem cu mine și am pornit să explorez restul domeniului meu.

6

ÎNCĂPERI pustii. Gratii la ferestre. Bolta infinită a cerului nocturn, deasupra crenelurilor. Asta era tot ce găsisem la suprafața pămîntului.

La parterul turnului, am descoperit o făclie așezată într-un suport fixat în perete, iar într-o nișă din apropiere, un amnar. Urme de pași, în praf. O broască bine unsă, în care cheia, de îndată ce am găsit-o pe cea bună, s-a răsucit fără efort.

De cum am aprins făclia, am văzut o scară în spirală și am început să cobor, în pofida duhului care venea de undeva, de jos.

Cunoșteam această duhoare. Era mirosul care impregna toate cimitirele pariziene. La Cimitirul Inocenților, forma o ceață deasă și nocivă. Era duhoarea cadavrelor în descompunere.

Biruindu-mi scîrba care mă făcuse, vreme de o clipă, să ezit, mi-am dat seama că mirosul nu era chiar atît de puternic și că aroma de rășină arsă îl acoperea întrucîtva.

Mi-am continuat coborîrea.

La primul nivel al subsolului n-am găsit nici urmă de cadavre. Acolo era doar o criptă răcoroasă ale cărei gratii de fier erau deschise. Înăuntru se aflau trei sarcofage de piatră, colosale. Plafonul boltit și vatra enormă m-au dus cu gîndul la camera lui Magnus.

Ce altceva aș fi putut să cred decît că alți vampiri odihniseră odinioară în acest loc? În astfel de locuri nu se instalează niciodată șeminee! Fiecare sarcofag purta cîte o efigie sculptată.

Totul era însă acoperit de un strat gros de praf și pretutindeni vedeam pînze de păianjen. Cripta fusese părăsită cu mult timp în urmă. Straniu! Unde erau aceia care odihniseră aici? Se aruncaseră în flăcări, asemeni lui Magnus? Sau mai trăiau încă, altundeva?

Am deschis fiecare sarcofag pe rînd. N-am găsit în ele decît praf. Nici urmă de alți vampiri. Am luat-o din nou pe scări, în ciuda mirosului de putregai ce părea a se întetîi, pe măsură ce coboram. În curînd, a devenit de nesuportat.

Mirosul venea din spatele unei uși pe care o zăream dedesubt, și-am fost silit să-mi calc pe inimă pentru a mă apropia de ea. De cînd eram doar un muritor, această duhoare mi se părea insuportabilă, dar simțămintele-mi de atunci nu însemnau nimic în comparație cu cele de acum. Cu toate acestea, eram ferm hotărît să deschid acea ușă, dornic să află ce anume putuse diavolul de Magnus să mai făptuiască dincolo de ea.

Priveliștea era însă mult mai înspăimîntătoare decît duhoarea.

Într-un beci larg erau înghesuite o mulțime de cadavre, în diferite stadii de descompunere, iar în jurul lor roiau mii de insecte și viermi. La lumina torței, am văzut șobolani fugind speriați. Un val de greață mi-a întors pe dos stomacul. Putoarea mă sufoca.

Totuși, nu reușeam să-mi desprind privirile de pe mormanul de hoituri. Deodată, mi-am dat seama că acolo nu se aflau decît bărbați — drept dovadă, vedeam doar cizme și rămășițe de veșminte bărbătești — și fiecare din ei avusese părul blond, asemeni mie. Cît despre cadavru cel mai recent, cel care avea brațele trecute printre gratii, acesta îmi semăna atît de mult, încît parcă mi-ar fi fost frate.

M-am apropiat de el și mi-am înclinat torța. Îmi venea să urlu. Ochii săi invadați de muște fuseseră albaștri!

M-am dat înapoi, împiedicându-mă. Eram terorizat, aveam impresia că înspăimântătoarea formă chircită acolo avea să se miște în curînd, apucîndu-mă de gleznă. Simțeam o durere acută în piept. Sîngele mi-a urcat din gît, pe buze, ca o flacără lichidă, și mi-a țîșnit din gură, stropind pardoseala din fața mea. Ca să nu cad, m-am rezemat de ușă.

Dar din negura de scîrbă ce mă învăluia, vedeam un singur lucru, minunatul sînge coagulat pe care îl scotea la iveală lucirea torței. Mirosul său dulceag tăia, precum o lamă, duhoarea morții. Spasmele setei împingeau în adîncuri greața. Spatele-mi se încovoia. Cu o uimitoare elasticitate, mă aplecam, pentru a fi cît mai aproape de sîngele acela.

În același timp, în minte mi se buluceau mii de gînduri: tînarul acesta trăise în această pivniță, alături de cadavre, fiind conștient de faptul că în curînd avea să fie asemeni lor.

Ce sfîrșit atroce! Ce supliciu chinuitor! Cîți alții îl mai înduraseră, dintre toți acești tineri cu părul de aur?

M-am ghemuit și, ținînd cu mîna stîngă torța, mi-am apropiat fața de pata de sînge. Limba mi-a țîșnit dintre buze, precum cea a unei șopîrle. Am lins sîngele, fremătînd, pradă extazului. Divin!

Eram cu adevărat eu, cel ce sorbea sîngele, la doi pași de cadavrul unui băiat tînar pe care Magnus îl răpise, așa cum mă răpise pe mine însumi? Lui însă, în loc de nemurire, nu-i oferise decît moartea!

De ce nu zăceam și eu în această pivniță? Ce obstacole depășisem oare, fără să știu, pentru a nu fi acum acolo, la fereastră, zgîlțîind gratiile, în vreme ce grozăvia întrevăzută la han s-ar fi închis asupra mea?

Zgomotul pe care-l percepeam — acest sunet minunat, la fel de fermecător precum nuanța vișinie a sîngelui, ca și albastrul ochilor cadavrului, ca aripa strălucitoare a muștelor, ca lunecarea opalină a viermilor sau ca lumina torței — erau strigătele mele răgușite.

Scăpînd făclia din mînă, m-am dat înapoi, trîntindu-mă pe genunchi, și am sfîrșit prin a mă ridica în picioare. Am urcat în fugă scările. În vreme ce trînteam în urma mea poarta donjonului, țipetele mele s-au amplificat, urcînd pînă în înaltul turnului.

Eram asurzit de ecourile pe care le stîrneam între zidurile de piatră, dar nu mă puteam opri, nu eram în stare să-mi închid gura, ori măcar să mi-o astup cu mîna.

Printre gratiile ferestrei, am văzut albul zorilor aruncîndu-și primele lumini pe cer. Strigătele mi-au murit în gîtlej. Primele luciri ale dimineții se strecurau, înconjurîndu-mă ca o negură fierbinte care-mi ardea pleoapele.

Fără să mai stau pe gînduri, am luat-o la goană spre camera secretă. Cînd am ieșit din tunel, încăperea era deja invadată de o lumină sîngerie. Ridicînd capacul sarcofagului, m-am simțit aproape orb. L-am lăsat să recadă de îndată ce m-am întins. Durerea cumplită care-mi ardea fața și mîinile s-a risipit. Eram în siguranță. Aveam parte de liniște. Frica și tristețea s-au topit într-o beznă răcoroasă și de nepătruns.

7

M-A TREZIT setea.

Am știut imediat unde eram și în ce mă transformasem.

Gata cu visele suave, cu vinul alb și rece, cu iarba de un verde crud de sub merii din livada tatălui meu.

În întunecimea strîmtă a mormîntului de piatră, mi-am pipăit colții cu vîrful degetului, găsindu-i primejdios de lungi și ascuțiți, ca niște cuțite.

Un muritor pătrunsese în turn și, deși nici măcar nu deschisese încă poarta încăperii exterioare, îi *auzeam* gîndurile!

L-am *auzit* uimirea cînd a constatat că poarta nu era încuiată, ca de obicei. L-a cuprins spaima cînd a descoperit butucii calcinați pe pardoseală. A strigat:

— Stăpîne!

Eram fermecat, ascultîndu-i sufletul, dar altceva mă tulbura, infinit mai mult: mirosul lui!

Am ridicat capacul de piatră și am ieșit din sarcofag. Mirosul era puternic, irezistibil. Era parfumul moscat al primei tîrfe cu care mă culcasem. Aroma vînatului fript, iarna, după zile întregi de foame îndurată. Vinul proaspăt, merele abia culese, apa limpede a

unui torent într-o zi caniculară. Nu, era mult mai răpitor, mai ademenitor decât toate acestea la un loc, iar pofta pe care mi-o stîrnea era mai simplă și mai vie.

Am parcurs tunelul, ca o creatură înotînd prin întuneric, și am împins piatra care se deschidea spre camera exterioară.

Muritorul era acolo, privindu-mă fix, palid de spaimă.

Era un bătrîn gîrbovit și, Dumnezeu știe cum, am citit în mintea lui că fusese vizitiul lui Magnus.

Apoi ostilitatea pe care o nutrea față de mine m-a lovit ca și căldura unui furnal încins. Nu încăpea îndoială. Mă fulgera cu privirile. Ura fierbea în el, gata să dea pe dinafară. El era cel care adusese somptuoasele veșminte pe care le purtam, el satisfăcuse nevoile nefericiților din donjon înaintea morții lor. De ce nu eram și eu printre ei? se întreba el, înfuriat.

Mi se pare de prisos să mai spun că simțeam dorința aprigă de a-l strivi ca pe o insectă.

— Stăpînul! Unde-i stăpînul? a întrebat el, pe un ton amenințător.

Pe cine își închipuia că slujește? Vreun soi de vrăjitor, mi-au răspuns, fără voie, gîndurile lui. Acum eu eram cel care deținea puterea, iar el nu-mi putea fi de nici un folos.

Gîndind acestea, priveam țintă la venele de pe față și de pe mîinile lui. Mirosul lui mă îmbăta.

Îl simțeam inima bătînd, ghiceam dinainte savoarea sîngelui său, mă-nchipuiam deja sătul.

— Stăpînul tău nu mai e, a ars în flăcări, am șoptit, cu o voce de o calmă monotonie, înaintînd spre el.

Privea neîncrezător pardoseala și tavanul înnegrit.

— Nu, e o minciună! a exclamat.

Era mînios, iar furia lui îmi ardea ochii, precum strălucirea unei lămpi puternice. Îl ghiceam bănuitor, încercînd, cu disperare, să priceapă.

Ce frumoasă îi era carnea! O poftă lipsită de remușcări a urcat în mine.

El știa asta. O ghicise și, aruncîndu-mi o ultimă privire piezișă, a pornit în goană pe trepte.

L-am ajuns îndată din urmă. Cît ai clipi din ochi, era în brațele mele, la fel de vulnerabil ca un prunc în mîinile unui adult. Un amestec neclar de gînduri i se îmbulzeau în minte, dar, nu a reușit să se hotărască să întreprindă ceva anume pentru a se elibera.

Dintr-o dată, ochii au încetat a-i mai servi drept porți ale sufletului. Nu mai erau decât două globuri gelatinoase a căror culoare mă făcea să salivez. Trupu-i însemna acum doar o îmbucătură fierbinte de carne și sînge, care se zbătea în mîinile mele, dar pe care doream cu orice preț să o înghit.

Mi-am apropiat buzele de gîtul lui și am sfîșiat artera proeminentă. Sîngele a țîșnit, lovindu-mi cerul gurii. Am scos un țipăt scurt, strivindu-l la piept. Nu era fluidul arzător pe care-l sorbisem din gîtul lui Magnus, nici divinul elixir de pe pardoseala beciului, ci un lichid infinit mai voluptuos.

Am făcut un efort de voință nemaipomenit pentru a-l împinge deoparte în clipa supremă. Cît de mult mi-aș fi dorit însă să-i simt inima încetînd a mai bate! Să-i simt pulsul încetinindu-se, iar apoi, oprindu-se, știind că îmi aparținea întru totul!

Dar n-am îndrăznit.

Mi-a lunecat greoi din brațe, prăbușindu-se la pămînt ca o păpușă de cîrpă. Îl vedeam albul ochilor lucind stins, între pleoapele închise doar pe jumătate.

N-am fost în stare să-l scap din priviri în tot timpul agoniei sale. Moartea lui mă fascina. Nu voiam să ratez nici un detaliu. Am auzit cum i se întrerupea respirația, i-am văzut corpul înțepenit destinzîndu-se, încetînd lupta.

Sîngele mă încălzise, îl simțeam pulsîndu-mi în vine. Fața cuprinsă în palme mi-era fierbinte și vederea îmi devenise incredibil de ageră. Mă simțeam plin de forță.

AM APUCAT cadavrul și, tîrîndu-l după mine, am coborît scara în spirală ce ducea înspre duhoarea donjonului. L-am aruncat înăuntru, să putrezească împreună cu ceilalți.

bani și m-am încins cu o spadă al cărei mîner era bătut cu nestemate.

Am coborît și am închis în urma mea grilajul de fier al curții.

Curtea era, fără îndoială, ultima rămășiță a unei reședințe în paragină. Vîntul purta către mine un miros de cai — pe care l-am adulmecat așa cum ar fi făcut-o un animal — și, condus de el, m-am îndreptat fără zgomot spre grajdul improvizat în spatele clădirii. Am găsit, acolo, o superbă caleașca veche și patru iepe negre, splendide care, spre marea mea mirare, nu păreau a se teme de mine. Le-am sărutat crupele lungi și netede și nările catifelate.

În grajd se mai afla și un om, căruia îi simțisem mirosul de cum intrasem. Dormea cu pumnii strînși și, cînd l-am trezit, mi-am dat seama că era un tînăr întîrziat mintal, din partea căruia nu aveam a mă teme.

— De-acum înainte, eu voi fi stăpînul tău, i-am spus, întinzîndu-i o monedă de aur. În seara asta nu voi avea nevoie de tine. Nu trebuie decît să-mi înșeezi un cal.

A priceput îndeajuns cît să-mi răspundă că în grajd nu se afla nici o șa, după care a ațipit din nou.

Ghinion! Am tăiat hăturile care făceau parte din echipamentul caleștii, le-am trecut pe după grumazul celei mai frumoase iepe și i-am sărit în spinare.

N-aș putea descrie voluptatea pe care am încercat-o cînd calul a țîșnit în vîntul înghețat, sub bolta cerului. Corpurile noastre se uniseră. Zburam pe zăpadă, rîzînd și scoțînd chiuituri de bucurie. Nu putea fi decît bucurie. Așadar, și monștri pot să simtă astfel de emoții?

Bineînțeles, mi-ar fi plăcut să merg la Paris, dar nu mă consideram încă îndeajuns de pregătit pentru o asemenea escapadă. Nu-mi cunoșteam încă suficient puterile. Am pornit, deci, în direcția opusă, către un sătuc.

Apropiindu-mă de biserica mică, n-am zărit nici o ființă omenească. Am descălecat iute și-am traversat biserica, oprindu-mă în fața altarului.

Nu mai știu ce sentimente mă încercau în acele clipe. Poate că îmi doream să se întîmple ceva. Doream să ucid. Trăznetul nu m-a lovit. Am privit candela roșie ce pîlpîia în altar. Nimic!

În disperare de cauză, am urcat cele cîteva trepte, am deschis ușițele tabernacolului și-am scos anafornița încrustată cu pietre prețioase, plină cu ostii pentru împărtășanie. Nu, în nimic din toate acestea nu sălășluia vreo putere pe care simțurile-mi monstruoase să o poată detecta. Doar pîine, aur și ceara lumînărilor.

M-am înclinat pînă cînd am atins altarul cu fruntea, așa cum fac preoții în timpul slujbelor. Apoi am pus totul înapoi în tabernacol și l-am închis cu grijă, pentru ca nimeni să nu bănuiască sacrilegiul comis.

Am parcurs biserica în lung și-n lat, captivat de statui și de icoane, deși erau de proastă calitate. Mi-am dat seama că eram în stare să înțeleg pe deplin atît miracolul creator, al cărui rezultat erau, cît și întregul proces tehnic din care proveneau.

Dacă puteam să apreciez, în asemenea măsură, aceste opere modeste, cum voi privi oare truda marilor maeștri? Am ingenuncheat pentru a studia mai îndeaproape desenul pardoselii de marmură și am sfîrșit întins cît eram de lung, cu nasul la nivelul dalelor.

M-am ridicat, înfrigurat, și-am hotărît că era timpul să părăsesc acest loc și să pornesc în explorarea satului.

AM PETRECUT acolo două ore, în decursul cărora aproape nimeni nu m-a văzut și nici nu m-a auzit.

Mi-era ridicol de ușor să sar gardurile grădinilor, să ajung, dintr-o săritură, de la pămînt pe acoperișuri sau să escaladez zidurile clădirilor doar prin forța brațelor și a unghiilor.

Am privit prin numeroasele ferestre și am văzut cupluri dormind în paturi răvășite, sugari în leagăne, bătrîne cosînd la lumina slabă a candelor.

Priveam aceste căsuțe de păpuși de parcă nu avusesem niciodată parte de o viață omenească. Un șorț apretat, cizme pe vatră, toate mă uimeau.

Iar oamenii... oamenii erau o adevărată minune.

Captam mirosul lor, desigur, dar eram sătul și nu mă încercau nici un fel de pofte. Dimpotrivă, contemplam cu încîntare pielea lor rozalie și membrele delicate, precizia fiecărui gest mărunț, ca și cum n-aș fi fost în veci muritor.

Simplul fapt că aveau cîte cinci degete la fiecare mînă mi se părea remarcabil. Eram vrăjit.

Cînd vorbeau, le sorbeam fiecare cuvîntel, în ciuda pereților groși care ne despărțeau.

Dar ceea ce-mi plăcea în mod deosebit era faptul că *auzeam gândurile acestor oameni*, exact la fel cum le percepușem pe cele ale slugii ucise. Unele erau de o violență înspăimîntătoare, altele atît de fugare, încît dispăreau înainte de a fi reușit să le detectez proveniența.

Gîndurile frivole și cele banale îmi scăpau. Iar atunci cînd eram cufundat în propriile-mi gînduri, nici măcar exprimarea celor mai violente pasiuni n-ar fi putut să mă deranjeze. Pe scurt, era nevoie de sentimente puternice pentru ca un gînd să ajungă la mine și doar atunci cînd eram dispus să îl percep.

Aceste descoperiri m-au zguduit, aproape m-au rănit. Simțeam că, dincolo de frumusețea de care eram înconjurat, se întindea un hău în care riscam să mă prăbușesc.

În definitiv, nu eram unul dintre aceste miracole calde, și pline de viață, de complicație și inocență. Ei erau victimele mele.

Acum, cînd aflasem destule, puteam să părăsesc satul. Mi-am îngăduit totuși un ultim act de sfidare.

Ridicîndu-mi cît mai sus gulerul mantiei, am intrat în han, m-am așezat în colțul cel mai îndepărtat de foc și am poruncit să mi se aducă un pahar de vin. Toată lumea mă privea, dar nu fiindcă ar fi ghicit în mine o ființă supranaturală, ci pentru că eram un nobil bine îmbrăcat. Am stat acolo vreo douăzeci de minute, fără ca nimeni, nici măcar cel care îmi servise vinul, să fi avut vreo bănuială. Desigur, nici nu m-am atins de vin, căci chiar și numai aroma lui era de-ajuns ca să mă dezguste. Important era însă *că-i puteam păcăli pe muritori!* Mă puteam amesteca printre ei!

Am părăsit hanul, jubilînd. De cum am ajuns în pădure, am luat-o la fugă. Alergam atît de repede, încît de-abia mai distingeam cerul și copacii. Aproape zburam.

M-am oprit și-am început să țopăi și să dansez. Aruncam pietre pe care nici nu le mai auzeam căzînd. Zărind o ramură de copac ruptă de furtună, groasă și încă plină de sevă, am frînt-o pe genunchi ca pe o surcică. Am sfîrșit prin a mă trînti în iarbă, rîzînd.

Apoi am sărit în picioare, m-am descotorosit de mantie și de spadă și-am început să fac tumbă, cu agilitatea acrobaților de la teatrul lui Renaud. Am făcut un salt periculos, perfect. Apoi un altul, apoi un al treilea, cu spatele, și încă unul cu fața. Apoi duble salturi periculoase, triple salturi... Am traversat dintr-un singur salt o înălțime de cincisprezece picioare și am aterizat cu bine, gîfîind ușor.

Aș fi vrut să continuu, dar zorii se apropiau.

În atmosferă, pe cer, nu avusese loc decît o schimbare foarte subtilă, dar știam că se apropie dimineata, de parcă toate clopotele infernului ar fi început să bată, pentru a-i rechema în morminte pe toți vampirii ieșiți din pămînt.

În minte mi-a venit ciudatul gînd că, în infern, focul veșnic ardea asemeni unui soare și acela va fi singurul pe care-l voi mai vedea vreodată.

Cu ce-am păcătuit? m-am întrebat. N-am cerut nimic și n-am cedat. Chiar și atunci cînd Magnus mi-a spus că voi muri, am luptat împotriva lui; și totuși, aud clopotele infernului!

Ah, ducă-se cu toții dracului!

AJUNS în cimitir, mă pregăteam să încălec pentru a mă întoarce la turn, cînd ceva mi-a atras atenția.

Am rămas cu frîul în mînă, privind mormintele, fără să-mi dau seama ce anume era. Fenomenul s-a repetat și am știut numaidecît: ghiceam *o prezență* în cimitir.

Am rămas nemișcat.

Acea *prezență* nu era umană! Nu avea nici un miros. Nu emana nici un fel de gînduri. Dimpotrivă, părea că se învăluie, se protejează și știa că sînt acolo. Mă pîndea.

Era oare doar imaginația care-mi juca feste?

Am ascultat, fără nici o mișcare, scrutînd întunericul. Ici-colo, cîte o piatră de mormînt cenușie se iveau de sub zăpadă. În depărtare se zărea o alee de cripte părăginite. Mi s-a părut că *acea prezență* se învîrtea prin preajma lor și-am perceput-o mai distinct atunci cînd s-a îndreptat spre pîlcul de copaci din marginea cimitirului.

— Cine ești? Răspunde-mi! am strigat, cu un glas tăios.

Ghiceam în ea frămîntări violente și am fost sigur că se îndepărta cît putea de repede.

Am alergat pe urmele ei, traversînd cimitirul, și mi-am dat seama că fugea de mine. Totuși, nu vedeam nimic în pădurea golașă. Am înțeles că eram mai puternic decît ea, că

se temea de mine!

N-aveam însă nici o idee în privința înfățișării ei. Era un vampir, asemeni mie, sau un duh fără trup?

— De un lucru sînt convins, am urlat. Ești un laș! După cum mă așteptasem, sentimentul propriei mele puteri a pus stăpînire pe mine. Nu mă temeam de nimic: nici de biserică, nici de întuneric, nici de viermii care colcăiau în hecatomba din donjonul meu. Nici de strania *forță* care se apropiase din nou de mine. Nici măcar de oameni.

Eram un demon extraordinar! Dacă aș fi fost în infern, și necuratul m-ar fi întrebat: "Spune-mi, Lestat, sub ce formă ți-ai dori să cutreieri lumea, de-acum?", nu cred că aș fi putut face o altă alegere, mai bună. Dintr-o dată, mi se părea că suferințele erau ceva ce cunoscusem într-o altă existență și nu aveam să le mai întîlnesc niciodată.

GÎNDINDU-MĂ, azi, la acea primă noapte și, mai ales, la acele clipe anume, îmi vine să rîd.

9

ÎN SEARA următoare, m-am repezit la Paris, luînd cu mine tot aurul pe care-l puteam duce. Soarele de-abia dispăruse dincolo de orizont, cînd am deschis ochii și o lumină limpede, azurie, mai nuanța încă văzduhul în clipa-n care am încălecat.

Aveam mare nevoie de hrană.

Întîmplarea a făcut să fiu atacat de un tîlhar, încă înainte de a fi ajuns la porțile orașului. A ieșit în galop dintr-un crîng, ridicîndu-și pistolul, și am văzut proiectilul părăsind arma în clipa în care săream de pe cal, pregătindu-mă de contraatac.

Era un bărbat viguros, și-am fost surprins de plăcerea pe care mi-au provocat-o zbaterile și înjurăturile lui. Sluga pe care o ucisesem în ajun era în vîrstă. De data aceasta, aveam de-a face cu un corp tînăr, musculos. Chiar și barba lui deasă mi-a ațîțat pofta, ca să nu mai vorbim de mîinile-i puternice, care încercau să mă lovească. Dar nu se putea măsura cu mine. N-am întîrziat a-mi înfige colții în artera gîtului său și gustul sîngelui a fost pentru mine voluptate pură. O plăcere atît de extatică, încît am uitat să mă opresc înainte ca inima lui să-și înceteze bătăile.

Eram în genunchi, în zăpadă, iar viața care pătrundea în mine o dată cu sîngele a fost ca o lovitură puternică. Am rămas o vreme încremenit, fără să mă pot mișca. Iată, încă de acum, încălcasem regulile. Asta însemna oare că aveam să mor, la rîndul meu? Puțin probabil.

Am rămas cu privirile ațintite spre cerul ce se întuneca, simțînd doar o căldură plăcută și o creștere aproape palpabilă a puterii mele ?

Perfect! M-am ridicat din nou în picioare, ștergîndu-mi buzele. Apoi am aruncat cadavrul cît mai departe posibil. Eram mai puternic decît fusesem vreodată.

Doream să mai ucid, pentru a-mi prelungi extazul, dar nu mai eram în stare să înghit nici o picătură de sînge și-am sfîrșit prin a mă liniști. Un sentiment de singurătate a pus stăpînire pe mine, de parcă atacatorul meu ar fi fost vreo rudă sau un prieten care mă abandonase. Singura explicație a acestui fenomen îmi părea a fi intimitatea creată de faptul că îi băusem sîngele direct din grumaz. Eram încă impregnat de mirosul lui, iar asta-mi făcea plăcere, dar el zăcea acolo, în zăpadă, arătîndu-și palmele și fața cenușie clarului de lună.

Pe toți dracii! La urma urmei, ticălosul se pregătea să mă ucidă!

DUPĂ nici o oră, am dat peste un avocat foarte capabil, pe nume Pierre Roget. Era un tînăr ambițios care locuia în Marais. Citeam în sufletul lui ca într-o carte: lacom, inteligent, conștiincios. Exact omul de care aveam nevoie, care să creadă tot ceea ce aveam să-i spun.

Ardea de dorința de a fi util unui om de condiția mea, căsătorit cu o moștenitoare bogată din Santo Domingo. A stins cu plăcere toate lumînările, cu o singură excepție, aflînd că un acces de febră tropicală îmi sensibilizase ochii. În ceea ce privește averea mea în nestemate, el n-avea să trateze, nu-i așa, decît cu cei mai vestiți bijutieri. Scrisori de schimb pentru familia mea din Auvergne? Cum să nu, numaidecît!

Era chiar mai ușor decît interpretarea rolului lui Lelio.

Mi-era însă destul de greu să mă concentrez, deoarece totul părea făcut pentru a-mi distrage atenția: flacăra luminării, motivele aurii ale tapetului de pe pereți și uimitoarea față a maestrului Roget, cu ochii săi strălucitori, iscodind de după minusculele lentile octogonale.

Obiectele și zgomotele cele mai obișnuite îmi păreau a fi pline de semnificații. Era cazul însă să mă obișnuiesc.

Doream ca un curier să poarte la drum cât mai curînd pentru a duce bani fraților mei și tatei, precum și lui Nicolas de Lenfent, muzician la teatrul lui Renaud, spunîndu-i că era vorba de un dar din partea prietenului său, Lestat de Lioncourt, care dorea să îl vadă stabilindu-se cât mai curînd într-un apartament frumos din Île Saint-Louise sau oriunde altundeva și, cu ajutorul lui Roget, să se consacre numai și numai lecțiilor sale de vioară. De altfel, Roget avea sarcina de a-i cumpăra cel mai bun instrument posibil, de preferință un Stradivarius.

În sfîrșit a urmat o scrisoare în italienește, care a fost trimisă de îndată mamei mele, marchiza Gabrielle de Lioncourt, însoțită de o sumă aparte. Dacă se simțea îndeajuns de în puteri pentru a întreprinde o călătorie spre sudul Italiei, în locurile-i de baștină, poate că avea să-și aline suferințele care o măcinau.

Gîndindu-mă că îi ofeream posibilitatea evadării, m-a cuprins amețeala. Am pierdut, pentru un timp, firul spuselor lui Roget. Mi-o imaginam deja gătită în toaletele-i somptuoase, părăsind castelul într-o caleașca demnă de o marchiză. Apoi mi s-a părut că îi revăd chipul chinuit și o aud, zguduită de tuse.

— Trimiteți-i scrisoarea și bani încă din această seară, am poruncit. Indiferent cît va costa!

I-am dat destul aur, ca mama să poată trăi în lux tot restul zilelor. Dacă-i mai rămăsese cumva de trăit...

— Iar acum, am reluat, spuneți-mi, cunoașteți vreun negustor care să vîndă tablouri și mobile frumoase și care ar accepta să-și deschidă prăvălia și antrepozitele la această oră?

— Desigur, domnule. Dați-mi răgaz doar cît să-mi iau haina și putem pleca.

Am pornit numaidecît spre foburgul Saint-Honoré.

Am petrecut cele cîteva ore care au urmat cumpărîndu-mi tot ce-mi trecea prin minte: canapele și fotolii, porțelanuri și argintărie, draperii și statui. Pe măsură ce alegeam, castelul în care copilărisem se metamorfoza, în mintea mea, iar mărfurile erau luate și pregătite pentru a fi expediate către sud.

În tot acest timp, mi-am jucat rolul de om de-o manieră impecabilă, cu excepția unui regretabil incident.

La un moment dat, pe cînd parcurgeam unul dintre antrepozite, un șobolan mai îndrăzneț și-a făcut apariția, alergînd pe lîngă perete, foarte aproape de noi. Mi-am fixat privirea asupra lui. Spectacolul n-avea nimic inedit aici, la Paris, dar acolo, printre stofele superbe și lemnăria fină, nepotrivirea-i era minunată. Cei doi însoțitori ai mei, înțelegînd greșit privirea mea, au început să își ceară scuze, bătînd din picioare pentru a alunga intrusul.

Vocile lor nu erau decît un bîzîit nedeslușit în urechile mele. Mi-am spus deodată, în sinea mea, că șobolanii aveau niște piciorușe minuscule pe care nu le examinaseram nicio dată mai îndeaproape. M-am grăbit să prind animalul, cu o ușurință anormală, și-am început, extrem de absorbit, să-i studiez lăbuțele, uitînd cu totul de cei doi oameni de lîngă mine.

Tăcerea lor bruscă m-a făcut să ridic capul. Mă priveau amîndoi, cu ochii gata să le sară din orbite.

Le-am adresat un zîmbet candid și am dat drumul șobolanului, după care am început să cumpăr din nou.

N-au făcut nici o aluzie privitoare la purtarea mea, dar întîmplarea a constituit o lecție folositoare pentru mine. Îmi speriasem îngrozitor.

Mai tîrziu, i-am încredințat avocatului o ultimă misiune. Avea să îi trimită un dar de o sută de scuzi unui proprietar de teatru, pe nume Renaud, însoțit de cîteva cuvinte de mulțumire pentru bunătatea de care dăduse dovadă în trecut.

— Încercați să aflați care e situația teatrului său. Aș vrea să știu dacă are cumva datorii de plătit.

Bineînțeles, nici prin gînd nu-mi trecea să vizitez teatrul. Vechii mei camarazi nu trebuia să ghicească ce mi se întîmplase și, cu atît mai puțin, nu doream să-i ucid. Făcusem, de-acum, tot ce îmi stătea în putință pentru cei pe care îi iubisem.

CÎND toate acestea au fost puse la punct, am auzit orologiile bătînd de trei ori. Mi-era atît de foame, încît, ori încotro priveam, simţeam aroma sîngelui. Mi-am dat seama deodată că ajunsesem pe boulevard du Temple, care era pustiu la acea oră.

Roţile trăsurilor transformaseră zăpada murdară în noroi. Am privit spre teatrul lui Renaud, cu zidurile-i părăginite şi afişele zdrenţuite pe care, cu litere roşii, mai figura încă numele tînărului actor Lestat de Valois.

10

NOPTILE care au urmat au fost de o sălbăticie greu de închipuit. Am dat iama printre parizieni. De cum se lăsa noaptea, descindeam în cartierele rău famate unde aveam de-a face cu hoţi şi asasini. Deseori, din joacă, le dădeam posibilitatea să se apere, înainte de a le acorda îmbrăţişarea mea mortală şi de a mă hrăni pe săturate.

Am gustat, cîte puţin, din toate: neîndemînaticii cei înalţi, mărunţei încăpăţînaţi, mediteraneenii hirsuţi şi cu pielea mai întunecată; însă, mai mult decît oricare, îmi plăceau puşlamalele foarte tinere, gata să ucidă pentru cîtiva bănuţi.

Îmi plăcea să-i aud mîrîind şi înjurînd. Uneori, îi apucam cu o singură mînă şi le rîdeam în faţă pînă cînd spumegau de furie. Le aruncam cuţitele peste acoperişuri şi le zdrobeam pistoalele de pereţi, în mii de bucăţele. Niciodată însă nu mi-am pus la bătaie întreaga putere. Uram teroarea. Atunci cînd una dintre victimele mele începea să se sperie de-adevăratelea, înceta să mă mai intereseze.

După cîteva nopţi, am învăţat să nu ucid imediat. Beam puţin sînge de la unul, încă puţin de la altul şi nu mergeam pînă la capăt decît cu al treilea sau al patrulea. Plăcerea mea cea mai mare consta în a-i urmări şi a mă bate cu ei. După ce, în sfîrşit, beam destul sînge, cît pentru şase vampiri, plesnind de sănătate, hoinăream prin celelalte cartiere ale Parisului, profitînd de toate distracţiile de care nu mă putusem bucura pe vremea cînd eram muritor.

Dar, înainte de asta, treceam mereu pe la Roget, pentru a afla veşti despre Nicolas şi despre mama.

Scrisorile acesteia din urmă erau pline de bucurie şi-mi promitea că va pleca în Italia o dată cu venirea primăverii, dacă avea să se simtă în stare. Deocamdată, însă, îşi dorea cărţi şi partituri pentru clavecinul trimis de mine. Mai voia să afle dacă eram cu adevărat fericit. Visele mele se împliniseră? Trebuia neapărat să mă destăinui ei.

Citind aceste cuvinte, sufeream ca un martir. Venise vremea să mă transform în ceva ce nu mai fusesem niciodată: un mincinos. Dar, pentru binele ei, eram în stare să o fac.

Cît despre Nicki, ar fi trebuit să ştiu dinainte că nu avea să se mulţumească doar cu nişte cadouri şi o însăilare de explicaţii confuze. Cerea întruna să mă vadă, iar Roget începea să se teamă puţin de el.

Cererile lui rămîneau însă fără nici un rezultat. Mi-era atît de teamă de o întîlnire cu el, încît nici măcar n-am vrut să-i aflu noua adresă. Îi repetam, însă, de cîte ori aveam prilejul, avocatului să vegheze ca prietenul meu să studieze cu maestro-ul său italian şi să nu ducă lipsă de nimic.

Am aflat, din întîmplare, că Nicolas nu părăsise teatrul. Mai continua şi acum să cînte acolo.

Asta mă înfuria la culme. De ce rămăsese?

Pentru că iubea, asemeni mie, acea atmosferă. Mai era oare nevoie să mi se spună asta?

Mai presus de orice, nu trebuia să mă gîndesc deloc la momentul ridicării cortinei, cînd spectatorii încep să aplaude... Nu. Am trimis la teatru lăzi de vin şi de şampanie. Buchete de flori, pentru Jeannette şi Luchina, cele cu care mă ciondăneam întruna şi pe care le iubeam cel mai mult. Am plătit, totodată, datoriile lui Renaud.

Dar, pe măsură ce darurile mele se înmulţeau, Renaud a început a se simţi stîngenit. Cîncisprezece zile mai tîrziu, Roget mi-a prezentat o ofertă: Voia să-i cumpăr teatrul, păstrîndu-l ca director, şi să-i ofer destui bani pentru a monta spectacole mai grandioase decît cele pe care şi le putea permite acum? Cu banii mei şi cu talentul său, întreg Parisul n-ar mai vorbi decît de stabilimentul nostru.

Mi-a trebuit cîteva clipe pentru a-mi da seama că aş fi putut cumpăra teatrul, aşa cum îmi cumpăram hainele cu care eram îmbrăcat sau jucăriile pe care le trimiseseam nepoţilor şi nepoatelor mele. Am zis "Nu!" şi-am ieşit, trîntind uşa.

M-am reîntors însă imediat.

— Fie, cumpărați-i teatrul și dați-i zece mii de scuzi, ca să monteze tot ce-i place.

Era o avere. Nici măcar nu știu de ce procedam așa.

În ceea ce mă privește, îmi petreceam serile în cele mai mari teatre. Îmi ofeream cele mai bune locuri la serile de balet și la Operă. Îi contemplam, admirativ, pe cei mai mari actori ai epocii. Purtam costume în toate culorile curcubeului, inele pe fiecare deget, peruci, după ultima modă, și panglici cu diamante la pantofi.

Aveam o veșnicie înainte pentru a mă lăsa vrăjit de poezie, cîntec și dans, pentru a mă îmbăta de acordurile marilor orgi de la Notre-Dame, pentru a savura dangătul clopotelor care anunțau orele, pentru a mă bucura de zăpada care se cernea fără zgomot în grădinile Tuileries.

Cu fiecare noapte ce trecea, mă simțeam tot mai la locul meu printre muritori.

Nu trecuse nici măcar o lună, și-am îndrăznit să mă aventurez în mulțimea ce se înghesuia la un bal de la Palatul Regal. Tocmai mă hrănisem și m-am amestecat printre dansatori fără a trezi cea mai mică bănuială. Dimpotrivă, femeile se simțeau atrase de mine. Căldura degetelor și atingerea plăcută a mâinilor și sînilor lor mi se păreau adorabile.

După aceea n-am mai șovăit a mă pierde printre oameni, pe bulevarde. Trecînd cît puteam de repede prin fața teatrului lui Renaud, intram în alte stabilimente asemănătoare, pentru a vedea spectacolele de marionete, mimi și acrobați. Intram în cafenele și îmi comandam cîte o ceașcă de cafea, pentru simpla plăcere de a-i simți căldura în palme. Intram în vorbă cu oamenii cînd aveam chef.

Am studiat cu ardoare arta biliardului și a jocului de cărți. Uneori, îmi spuneam că ar fi bine să intru la teatrul lui Renaud, pentru a-l vedea pe Nicolas.

Dar nu îndrăzneam. De ce îmi doream atît de mult să-i fiu aproape? Să păcălesc niște străini care nu mă cunoscuseră niciodată era un lucru, dar ce-ar fi spus Nicolas dacă m-ar fi privit în ochi? Dacă mi-ar fi examinat pielea?

AFLAM din ce în ce mai multe despre natura și puterile mele. Astfel, părul îmi era acum mai fin și totuși mai des decît înainte, dar nu mai creștea. La fel și unghiile, care însă deveniseră mai strălucitoare. Dacă mi se întîmpla să le pilesc, creșteau, peste zi, la lungimea pe care o avuseseră în clipa morții mele. Cu toate acestea, oamenii îmi ghiceau în ochi o strălucire supranaturală și observau că pielea îmi era nefiresc de albă.

Iar asta se întîmpla mai ales cînd îmi era foame, oferindu-mi un motiv cum nu se poate mai plauzibil pentru a mă hrăni.

Mi-am dat seama că eram capabil să hipnotizez oamenii privindu-i fix.

Uneori, vorbeam prea încet pentru a fi auzit, dar, dacă vorbeam sau rîdeam prea tare, spargeam timpanele celor din jur.

Se întîmpla ca gesturile să îmi devină dezordonate, fiind aproape contorsiuni, care provocau surpriză sau chiar îngrozeau.

Exageram cîteodată chiar și prin expresiile feței. Într-o zi, plimbîndu-mă pe boulevard du Temple, cu gîndul la Nicolas, m-am trezit așezîndu-mă sub un copac, cu genunchii strînși la piept și cu fața ascunsă în palme. Dar, în secolul ai optsprezecelea, domnii cu haine de brocart și ciorapi de mătase nu-și exteriorizau sentimentele de o atare manieră sau, cel puțin, nu o făceau pe stradă.

Altădată, absorbit de jocurile luminii, am făcut un salt pînă pe acoperișul unei trăsuri, unde m-am așezat turcește.

Asemenea manifestări provocau spaimă muritorilor. Cu toate acestea, chiar și atunci cînd albeața pielii mele îi făcea să se simtă nelalocul lor, se mulțumeau să întoarcă privirile. Încereau să se convingă că totul poate fi explicat. Nu era oare rațiunea boala secolului?

În consecință, ori de cîte ori mi se întîmpla să sparg cîte un pahar de cristal, luîndu-l în mînă, sau să scot vreo ușă din țîțîni, dorind să o deschid, toată lumea își închipuia că eram beat.

De cîteva ori, mi s-a întîmplat să răspund întrebărilor unor muritori înainte ca ei să mi le fi pus. Alteori, cădeam în transă, examinînd cîte un obiect, iar ei sfîrșeau prin a se întreba dacă nu cumva eram bolnav.

Dar cea mai neplăcută dintre probleme era rîsul meu. Aveam accese de ilaritate pe care nu mi le puteam stăpîni.

Mai mult chiar, orice nimic era de-ajuns pentru a le declanșa.

Asta mi se întîmplă uneori și acum. N-am ce să fac. Cînd ceva îmi pare hazliu, încep să rîd și nu mă mai pot opri.

De altfel, asta îi exasperează și pe ceilalți vampiri.

Cititorul a remarcat, cu siguranță, că n-am menționat încă nimic despre ceilalți vampiri. N-am făcut-o, deoarece, în întreaga metropolă, n-am întâlnit nici unul.

Eram înconjurat de muritori, dar, din când în când — tocmai când reușeam să mă conving că totul nu fusese decît o închipuire de-a mea — ghiceam din nou acea *prezență* vagă, insesizabilă, care mă irita atît de mult.

Era la fel de subtilă ca în noaptea întâlnirii noastre și, întotdeauna, ne intersectam în preajma vreunui cimitir.

De fiecare dată, mă opream și încercam să dau de ea, dar degeaba! Iar duhoarea cimitirelor pariziene era atît de puternică, încît nu voiam și nu puteam să mă aventurez în interior.

Nu era o dovadă de delicatețe și de vină nu era nici îngrozitoarea amintire a donjonului. Repulsia pe care mi-o stîrnea apropierea morții părea a face parte din firea mea.

Eram incapabil să asist la execuții și îmi întorceam privirile ori de cîte ori treceam pe lângă vreun cadavru, dacă nu cumva eu fusesem cel care îi provocasem moartea! Dar, chiar și atunci, mă grăbeam să mă îndepărtez cît mai curînd de victime.

Dar să mă întorc la strania *prezență*. Am sfîrșit prin a mă întreba dacă nu cumva era vorba de un altfel de monstru, care nu era în stare să comunice cu mine. Aveam însă impresia clară că mă observă și se lasă simțită în mod intenționat.

Oricum ar fi, cert e că n-am întâlnit nici un alt vampir la Paris. Începusem chiar să mă întreb dacă ar fi putut exista mai mulți asemeni mie în același timp. Poate că Magnus îl distrusese pe vampirul căruia îi furase sîngele. Poate că el însuși era scris să piară după ce îmi transmisese puterile.

Poate că eu însumi eram sortit morții, dacă aveam să creez un alt vampir. Nu, era lipsit de sens. După ce-mi dăduse sîngele său, Magnus își păstrase puterile. Imensitatea acestui mister mă exaspera, dar, deocamdată, ignoranța însemna o adevărată fericire. Am descoperit o mulțime de lucruri fără ajutorul lui Magnus. Fără îndoială, avusese și el parte de aceeași ucenicie, cu veacuri în urmă.

Îmi aminteam mereu ce-mi spusese, că în camera secretă din turn aveam să aflu tot ceea ce-mi era necesar pentru a prospera.

CÎND bîntuiam orașul, nu simțeam orele trecînd. Iar tovărășia oamenilor o părăseam cu părere de rău, numai cînd mă ascundeam pe timpul zilei.

Mă întrebam în sinea mea: "Dacă poți dansa cu ei, poți să îi înfrunți la biliard, le poți vorbi, de ce n-ai putea trăi printre ei? De ce n-ai *trece* drept unul dintre ei? De ce nu te-ai strecura din nou în miezul vieții, unde se află... ce anume? Spune!"

Primăvara stătea să vină. Noaptea se încălzeau. Teatrul lui Renaud pregătea o piesă nouă, cu acrobați în antracte. Arborii înverzeau din nou și, de cum mă trezeam, nu mă gîndeam decît la Nicki.

ÎNTR-O noapte de martie, în timp ce Roget îmi citea o scrisoare trimisă de mama, mi-am dat seama că puteam citi la fel de bine ca și el. Îmi venea să cred ori nu, învățasem, fără să-mi dau seama. Am luat cu mine scrisoarea.

Nu mai era frig nici în camera secretă. Așezat lîngă fereastră, am citit, pentru prima oară, în liniște, scrisoarea mamei. Aproape că-i auzeam vocea.

"Nicolas îmi scrie că ai cumpărat teatrul lui Renaud. Iată-te deci proprietarul micului stabiliment în care erai atît de fericit. Mai ești oare și acum? Cînd ai de gînd să-mi răspunzi?"

Am împăturit la loc scrisoarea și am vîrît-o în buzunar. Ochii mi s-au umplut de lacrimi de sînge. De ce înțelegea oare atît de multe lucruri, și totuși, atît de puține?

VÎNTUL își mai pierduse din asprime, iar orașul își regăsea mirosurile. Piețele erau pline de flori. Fără să cuget, m-am repezit la Roget, dornic să aflu unde locuia Nicolas.

Voiam să-l văd, să mă asigur că o ducea bine și că locuia într-o casă îndeajuns de frumoasă.

Conform dorinței mele, se stabilise într-o clădire foarte elegantă din Île Saint-Louis; obloanele care dădeau spre chei erau însă închise.

Le-am contemplat îndelung. Voiam să-l văd pe Nicolas.

Am început să mă cațăr pe zid, așa cum făcusem în prima noapte, în sat, și mi s-a părut din cale-afară de ușor. Am urcat, etaj după etaj, sfârșind prin a ajunge pe acoperiș, pe care l-am traversat în fugă, coborînd apoi pe fațada dinspre curte, în căutarea apartamentului lui Nicki.

Am trecut prin fața mai multor ferestre deschise, înainte de a da peste cea bună. În cele din urmă, a apărut și Nicolas, așezat la masă în fața unei cine cum aveam noi obiceiul să luăm, când ne-ntorceam de la teatru, împreună cu Jeannette și Luchina.

M-am dat înapoi, închizînd ochii. M-aș fi prăbușit, dar mîna dreaptă mi s-a agățat de zid, de parcă ar fi fost hărăzită cu voință proprie. Această unică privire, de scurtă durată, mi-a permis să-mi fixez în memorie toate detaliile încăperii.

Nicolas purta vechiul său costum de catifea verde, pe care i-l văzusem încă din vremea cînd bîntuiau ulițele satului nostru din Auvergne; dar, de jur împrejur, abundau semnele belșugului ce mi se datora: cărți legate în piele, un birou cu incrustații, deasupra căruia era atîrnat un tablou superb, oval, și mai ales minunata vioară italiană care strălucea pe capacul unui pianoforte nou.

Prietenul meu stătea cu coatele sprijinite pe masă, cu privirile întunecate, și nu se atinsese deloc de mîncarea din farfurie. Pe deget îi strălucea unul dintre inelele pe care i le trimisese.

Am deschis din nou ochii, cu băgare de seamă, privindu-l. Era la fel de frumos: membre delicate, dar puternice, ochi mari, negri și serioși, o gură care, în ciuda tuturor ironiilor și sarcasmelor pe care era în stare să le profereze, avea o notă copilăroasă care te îndemna să o săruți.

Mi s-a părut că deslușesc o fragilitate pe care nu o percepușem înainte. Radia o inteligență deosebită, Nicki al meu, și o mulțime de gînduri îl asaltau, în timp ce o asculta pe Jannette, care sporovăia ca o moară stricată.

— Lestat s-a însurat, nevastă-sa e bogată, iar el nu vrea ca ea să afle că a fost actor. Ce-i așa greu de priceput?

Era rîndul Luchinei să-și spună părerea.

— Lasă-l în pace! Ne-a salvat teatrul de la ruină și ne copleșește cu cadouri...

— Nu cred o iotă! Lui nu i-ar fi niciodată rușine cu noi.

Vocea lui Nicolas era plină de o furie greu înfrînată, o tristețe ușor de perceput.

— De ce m-a părăsit astfel? L-am auzit strigîndu-mă! Fereastra a zburat în țandări! Vă jur că eram pe jumătate treaz și că i-am auzit vocea...

Au urmat cîteva clipe de tăcere jenantă. Ele nu credeau versiunea lui despre plecarea mea, nu credeau în dispariția mea din mansardă și, ori de cîte ori Nicolas revenea la acest subiect, prăpastia dintre el și ele se adîncea, izolîndu-l, înăcrîndu-l. Înțelegeam toate acestea din gîndurile lor.

— Voi nu l-ați cunoscut pe Lestat, a reluat el pe un ton și mai înverșunat. Lestat l-ar fi scuipat între ochi pe cel care ar fi îndrăznit să se rușineze cu noi! Îmi trimite bani. Ce să fac cu ei? Își bate joc de noi!

Nici un răspuns din partea celorlalte două, din partea acestor creaturi cu picioarele pe pămînt, prea practice pentru a-și vorbi de rău binefăcătorul. Nu erau toate acestea prea frumoase pentru a mai fi și adevărate?

În tăcerea care s-a lăsat din nou, am simțit întreaga profunzime a descumpănirii lui Nicki. Mi se părea de nesuportat.

Îmi era foarte greu să-i scot sufletul la lumină fără știrea lui, dar nu puteam să nu observ că în sinea lui exista un vast teritoriu secret, mai sinistru decît mi-aș fi putut imagina. Nu spunea el că întunericul din sine semăna cu cel ce mă înconjurase la han și că dintotdeauna se străduise să mi-l ascundă?

Aproape că-l vedeam, acest domeniu secret, dar el părea a se extinde și dincolo de mintea lui Nicki, care nu era decît o poartă ce se deschidea spre un haos situat în afara cunoașterii noastre. Era mult prea înspăimîntător. Nu doream să simt ceea ce simțea el. Dar ce puteam să fac pentru el? Asta era important. Ce să fac pentru a-i pune capăt chinurilor?

Mi-era atît de dor să-l ating, să-i mîngîi mîinile, brațele, fața. Să simt, cu degetele-mi nemuritoare, contactul cu carnea lui. M-am pomenit șoptind: "Viu". Da, tu ești viu, ceea ce înseamnă că poți muri. Tot ceea ce văd atunci cînd te privesc e lipsit de substanță. Nu ești decît o alcătuire de elemente imperceptibile și de culori nedefinite, un ansamblu de

lumină și căldură. Dar eu ce-am devenit? Oricît aş fi de veşnic, pălesc în faţa strălucirii tale.

Cele două femei îşi luau acum rămas bun. Nicolas nici nu le dădea atenţie. Se întorsese spre fereastră, de parcă un glas tainic l-ar fi chemat într-acolo. Expresia chipului său era imposibil de descris.

Ştia că sînt acolo!

Dintr-un salt, am fost pe acoperiş.

Dar continuam să-l *aud*. L-am văzut mîna pe pervazul ferestrei. În tăcerea ce se lăsase, i-am auzit spaima. Îmi simţise prezenţa, aşa cum eu însumi simţeam misterioasa *prezenţă* din cimitire, dar raţiunea se încăpăţîna să-i spună că nu aveam ce să caut acolo.

Am rămas neclintit, agăţat de burlanul de scurgere. Ştiam că acum rămăsese singur. Un singur gînd mă frămînta: ce fel de prezenţă simţise el?

Căci nu mai eram Lestat. Eram un demon, un vampir puternic şi lacom, dar, în pofida acestui lucru, el desluşise prezenţa vechiului său prieten, recunoscuse în monstrul care eram acum pe acela care-i fusese drag.

Am încetat să-l mai ascult, dar îl simţeam mişcîndu-se undeva, dedesubt. Am ştiut că şi-a luat vioara şi s-a apropiat de fereastră.

Mi-am astupat urechile cu palmele.

Dar sunetul tot ajungea pînă la mine. Tîşnea din instrument şi despica noaptea ca o rază de lumină capabilă să urce pînă la stele.

Nicolas se înverşuna asupra corzilor şi mi se părea că-l văd, chiar şi cu pleoapele închise, cu capul plecat deasupra lemnului strălucitor. Apoi vedenia a dispărut şi nu a mai rămas decît sunetul.

Notele lungi, fremătătoare, glisando-urile îngheţate; vioara cînta în propriul ei grai, făcînd din orice altă limbă o minciună. Pe măsură ce cîntecul lui se lungea, devenea însăşi esenţa disperării; frumuseţea-i părea a fi doar o coincidenţă oribilă, o farsă lipsită de orice urmă de adevăr.

Deci asta credea el în vreme ce eu îmi debitam interminabilele discursuri despre bunătate? Asta încerca să exprime cîntecul viorii sale? Crea deliberat această avalanşă de note lungi şi pure, pentru a-mi spune că frumuseţea n-avea nici un sens, de vreme ce ea se năştea din disperarea lui, care nu avea nimic frumos?

N-aveam de unde să ştiu. În orice caz, sunetul mergea dincolo de Nicolas, ca întotdeauna. Era mai presus de disperarea lui. Lua forma unei melodii lente, precum suvoalele unui torent de munte care îşi croieşte propriul drum. Se îmbogăţea treptat, devenind mai sumbră şi părea să cuprindă un element indisciplinat şi moderator, totodată, ceva imens care-mi frîngea inima. M-am lungit pe acoperiş, cu ochii ridicaţi spre stele.

Am rămas nemişcat.

Înţelegeam limba în care îmi vorbea vioara. Ah, Nicki, dacă am putea sta din nou de vorbă! De ne-am putea continua "discuţia noastră"!

Frumuseţea nu era trădătoarea mîrşavă pe care şi-o închipuia el; era, mai degrabă, un continent necunoscut, în care riscai să faci o mie de paşi fatali, un paradis sălbatic şi indiferent, în care binele şi răul nu puteau fi deosebite unul de altul.

În ciuda tuturor rafinamentelor civilizaţiei care contribuie la artă — perfecţiunea vertiginoasă a unui cvartet de coarde sau grandoarea amalgamată cu delăsare din pînzele lui Fragonard — frumuseţea este sălbatică. E periculoasă şi anarhică, asemeni pămîntului pe vremea cînd omului nu-i trecuse încă prin minte vreun gînd coerent şi nu scria coduri de conduită pe tăbliţe de argilă. Frumuseţea este o grădină sălbatică.

De ce îl rănea faptul că muzica cea mai disperată e cea mai frumoasă? Nu era doar rănit, ci trist, cinic şi bănuitor?

Poate că, în sinea lui, Nicki dorise dintotdeauna o armonie pe care eu o ştiam imposibilă. Nu visase bunătatea, ci dreptatea.

Dar, de-acum, nu vom mai putea vorbi despre toate astea. Iartă-mă, Nicki. Binele şi răul continuă să existe, dar "discuţia noastră" s-a sfîrşit, pentru totdeauna.

Totuşi, încă de cînd părăseam acoperişul în vîrful picioarelor şi mă îndepărtam de Île Saint-Louis, ştiam ce aveam de gînd să fac.

Nu-ndrăzneam să mi-o mărturisesc, dar ştiam.

A DOUA ZI, era deja prea tîrziu cînd am ajuns pe boulevard du Temple. Mă hrănisem din plin în Île de la Cité, iar, la teatrul lui Renaud, primul act al reprezentaţiei începuse

deja.

12

M-AM ÎMBRĂCAT ca pentru a merge la Curte, cu o haină de brocart argintiu și un șal de culoarea lavandei, din catifea, aruncat pe umeri. Purtam o spadă nouă, cu mânerul din argint cizelat, pantofi cu funde mari, valuri de dantelă la gât și la încheieturi, mănuși și un tricorn. Am sosit la teatru cu o caleașca de închiriat. Dar am intrat, ca de obicei, pe la intrarea actorilor.

Atmosfera familiară, alcătuită din mirosurile amestecate de farduri, sudoare, parfumuri și praf, m-a lovit de îndată. Dincolo de un maldăr de recuzită, se zărea un colț din scena strălucitor luminată, iar din sală se auzeau cascade de râsete. Un grup de acrobați își așteptau rîndul să intre în scenă în cursul antractului.

M-a cuprins amețeala și, vreme de o clipă, mi-a fost frică. Mă simțeam înghesuit, în primejdie, și totuși, întoarcerea în aceste locuri era minunată. Simțeam cum crește în mine o adîncă tristețe. Ba chiar mai mult, o adevărată panică.

Prima m-a văzut Luchina și a scos un țipăt de surpriză. Imediat, ușile tuturor cabinelor s-au dat de pereți și Renaud a alergat spre mine, pentru a-mi strînge mîna. Într-o clipă m-am trezit înconjurat de o mare de chipuri surescitate. M-am smuls dintre ei, dîndu-mă înapoi din fața unui candelabru, strigînd:

— Ochii mei... Stingeți-l!

— Stingeți lumînările! Nu vedeți că îi fac rău la ochi? a intervenit Jeannette.

I-am simțit buzele umede pe obraz. M-au înconjurat, cu toții. Am auzit-o pe Luchina strigînd:

— Chemați-l pe Nicolas!

Am fost cît pe-aci să urlu: Nu!

Aplauzele care au izbucnit în sală au zguduit clădirea. S-a lăsat cortina. Restul trupei s-a repezit spre mine, iar Renaud a cerut să se aducă șampanie.

Mi-am dus mîna la ochi de parcă m-aș fi temut ca nu cumva, precum un vasilisc, să-i fulger dintr-o privire; am simțit cum ochii mi se umpleau de lacrimi, pe care m-am grăbit să le șterg, înainte ca cineva să observe că erau de sînge. Cuprins de o slăbiciune brutală, îngrozitoare, m-am aruncat în brațele Luchinei și ale lui Jeannette. Oasele fragile și inimile care băteau ca un filfiit de aripi mă făceau să mă gîndesc la niște păsărele. Vreme de-o clipă, cu auzul meu de vampir, le-am ascultat sîngele curgînd în vine, dar mi s-a părut obscen. M-am lăsat în voia îmbrățișărilor și atingerii buzelor lor.

— Nici nu-ți poți da seama cît de îngrijorați am fost! vocifera Renaud. Dar mai apoi, ce ușurare, cînd am aflat de norocul care a dat peste tine! Ascultați cu toții! Iată-l pe domnul de Valois, proprietarul acestei nobile instituții!...

Îi dădea întruna înainte, pe același ton pe jumătate solemn, pe jumătate ironic. Deodată, am auzit glasul lui Nicki și mi-am dat seama că era la numai cîtiva pași de mine și mă privea, fiind prea bucuros pentru a se mai simți jignit.

N-am deschis ochii, dar i-am simțit mîna, mai întîi, pe obraz, apoi cuprinzîndu-mi ceafa. L-am lăsat să se strecoare pînă la mine, iar cînd m-a cuprins în brațe, un fior de spaimă m-a străbătut. Din fericire, încăperea nu era luminată din plin și mîncasem pe săturate înainte de a veni, ca să nu par prea palid.

În cele din urmă, l-am privit.

Cum aș putea oare descrie impresiile pe care ni le trezesc nouă oamenii? Am încercat să traduc această senzație în cuvinte, explicînd felul în care frumusețea lui Nicolas îmi apăruse în ajun ca un amestec de mișcări și culori. E însă greu de închipuit ce reprezintă muritorii pentru noi, căci acestei radiații vizuale i se suprapun, îndeaproape, aromele carnale. Toți oamenii ni se par a fi frumoși, chiar și cei bătrîni ori bolnavi, chiar și epavele pe care nimeni nu le bagă în seamă pe stradă. Toți sînt asemeni unor flori gata să înflorească, asemeni unor fluturi ce se ivesc din crisalide.

Am văzut toate acestea privindu-l pe Nicki, adulmecîndu-i mirosul sîngelui; vreme de o clipă, scurtă, dar îmbătătoare, dragostea a șters amintirea tuturor grozăviilor care făcuseră din mine un monstru. Poate, ceea ce îmi sporea bucuria, era faptul că mă știam încă în stare să iubesc.

Cu toate acestea, mai era ceva ce pîlpîia în mine, limpezindu-se atît de repede, încît mintea mea a fost nevoită să se avînte pentru a o prinde din urmă, împiedicînd-o să scape de sub control. Am știut că era acea dorință monstruoasă, care mi se părea la fel de

firească pe cît de străin îmi era, de pildă, soarele. Îl doream pe Nicki. Îl doream la fel de intens precum dorisem victimele dinainte. Doream să-i simt sîngele curgîndu-i prin vinele mele, voiam să-i cunosc gustul, mirosul, căldura.

Sălița în care ne aflam s-a umplut de strigăte și de rîsete. Renaud le-a poruncit acrobaților să intre în scenă.

Am înțepenit și m-am dat înapoi simțind căldura puternică a trupului său. Înnebuneam spunîndu-mi că această ființă, pe care o iubeam așa cum îmi iubeam mama și frații, această ființă, care îmi stîrnise singurele elanuri de tandrețe pe care le simțisem vreodată, era o cetate de necucerit, care se opunea, în ignoranța ei, setei mele de sînge, în timp ce atîtea victime îi cedaseră atît de ușor.

De aceea mă crease Magnus, aceasta era calea pe care trebuia să o urmez. Ce-mi păsa mie acum de ceilalți, de hoții și asasinii pe care îi golisem de sînge pe străzile Parisului? Acum îmi doream cu totul altceva. O posibilitate de temut, cea a morții lui Nicki, mi-a explodat în creier. Dincolo de pleoapele-mi coborîte, întunericul se colorase în roșu sîngeriu. În cupa supremă, mintea lui Nicki avea să se golească, pierzîndu-și, o dată cu viața, și complexitatea.

Am încremenit. Îi simțeam sîngele, de parc-ar fi fost de acum în mine și mi-am odihnit buzele pe grumazul lui. Fiecare părticică a trupului meu părea că-mi strigă: "Ia-l cu tine, du-l undeva departe și astîmpără-ți setea cu sîngele lui, pînă cînd... pînă cînd..." Pînă cînd? Pînă cînd are să moară!

L-am împins deoparte, smulgîndu-mă din îmbrățișare. Mulțimea din jurul nostru a provocat un vacarm infernal. Renaud i-a apostrofat pe acrobații care ne priveau cu gura căscată. Publicul își cerea drepturile prin aplauze sacadate, într-un ritm lent. Orchestra cînta o arie veselă, care ar fi trebuit să acompanieze numărul saltimbancilor. Atingerea atîtor cărnuri, mirosul acestor oameni numai buni drept pradă mă făceau să-mi fie rău.

Nicki părea a-și fi pierdut calmul, iar cînd privirile ni s-au întîlnit, i-am citit în ochi disperarea, tristețea imensă.

Mi-am croit drum prin înghesuială și, fără să-mi dau seama, m-am îndreptat spre culise, în loc să o iau către ieșire. Voiam să văd scena și publicul. Să pătrund mai adînc în ceva ce nu puteam numi, nu puteam exprima.

La drept vorbind, parcă înnebunisem.

Pieptul mi se mișca în convulsii și setea-mi era ca o pisică ce se zbate, zgîriind în dreapta și în stînga, în încercarea ei de a ieși din sacul în care era prizonieră. Nicki, jignit și, înțelegîndu-mi greșit sentimentele, m-a urmat.

Am lăsat setea să-și facă mendrele, sfîșiindu-mi stomacul. Mi-am amintit, de-a valma, toate victimele mele, aparținînd drojdiei societății și am înțeles cît de nebunească și mincinoasă era calea pe care o alesesem. Ce imbecilitate, să-mi închipui că-mi pot conserva moralitatea meschină, lovindu-i numai pe cei ce erau, oricum, condamnați, de parcă, în pofida tuturor, aș fi vrut să-mi asigur mîntuirea! Cine mă credeam? Un complice de bună credință al judecătorilor și călăilor parizieni, care îi osîndesc pe cei sărmani pentru niște crime pe care cei avuți le comit în fiecare zi?

Băusem un vin searbăd, din cupe ciobite, iar acum preotul stătea dinaintea mea, cu o cupă de aur în mînă, iar vinul pe care mi-l oferea era sîngele mielului.

Nicki îmi vorbea, repede:

— Lestat, ce e cu tine? Spune-mi! Unde-ai fost? Ce ți s-a întîmplat? Lestat!

— Marș în scenă! a tunat Renaud către saltimbanci.

Au trecut în fugă pe lîngă noi, începîndu-și de îndată giumbușlucurile și tumbele. Luchina a venit să mă sărute și i-am contemplat gîtul alb și brațele-i marmoreene. Deslușisem fiecare vinișoară de pe obrazul lui Jeannette și umflătura cărnoasă a buzelor. Șampania curgea valuri. Renaud începuse un discurs confuz, referitor la "asocierea" noastră, asigurîndu-mă că farsa din astă-seară era doar un început și că, în curînd, micul nostru teatru avea să devină bijuteria bulevardului. În minte-mi răsuna cîntecelul pe care îl cîntasem, îngenuncheat în fața Flaminiei, pe vremea cînd eram Lelio.

Pe scenă, acrobații se agitau greoi, iar publicul urla de plăcere atunci cînd șeful acestora executa un mic dans obscen, mișcîndu-și fundul în chip provocator.

Înainte să apuc a-mi da seama ce făceam, am fost pe scenă. Am înaintat pînă în mijlocul platformei, în arșița luminilor rampei. Am privit balconul ticsit, lojele cu balustradele lor și rîndurile de spectatori ce se înșiriau la parter. Mi-am auzit propriul glas, poruncind saltimbancilor să părăsească scena.

Rîsetele erau asurzitoare, fluierăturile și strigătele îmi păreau a fi spasme și deslușeam, fără nici o greutate, dincolo de chipuri, tigvele rînjinde. Cîntam, întruna, micul

meu cîntecel.

Acoperind vacarmul, insultele au început să se facă auzite.

Răsunau fel de fel de interpelări.

— Continuați spectacolul!

— Ești frumușel băiete, dar ce-ar fi să te mai și miști olecuță!

Un cotor de măr mi s-a fleșcăit la picioare.

Mi-am scos șalul violet și spada.

Cîntecul mi s-a transformat într-un murmur incoerent, iar mintea mi-a creat o poezie nebunească. Percepeam sălbăticia frumuseții, așa cum muzica lui Nicolas mi-o revelase în ajun.

— "E frumușel", am fredonat, nemilosul gropar ce poate stinge "scurtele lumînări", toate sufletele pîlpîinde ce respiră în această sală.

Cuvintele erau neîndemînatice. Pluteau într-o imensitate în care exista poate un Dumnezeu în stare să priceapă cele opt note minunate care alcătuiau muzica lui Nicki, dar care ignora întru totul principiul: "Să nu ucizi!", ce se situa deasupra frumuseții sau urîteniei.

Din penumbra sălii, sute de fețe strălucitoare mă priveau. Peruci slinoase, bijuterii false, dantele zdrențuite, piei scurgîndu-se precum o apă murdară pe scheletele diforme. La balcon, o haită de cerșetori în zdrențe fluierau și înjurau, cocoșați și chiori, cîrje împuțite, dinții avînd culoarea tigvelor din cimitire.

Deodată, am început să fac piruete pe vîrfurile unui singur picior, precum dansatorii, lansîndu-mă apoi într-o serie de tumble, urmate de salturi periculoase.

Aplauzele au răsunat imediat. Eram la fel de agil precum fusesem în acea primă noapte, în sat, dar mă deranja îngustimea scenei, aveam impresia că tavanul mă strivește. Am început să cînt cîntecul pentru Flaminia, continuînd să sar și să mă răsucesc, după care, privind în sus, mi-am încordat genunchii și mi-am propulsat trupul cît am putut de sus. Cît ai clipi din ochi, am atins corzile ce susțineau cortina, recăzînd apoi, grațios, fără nici un zgomot.

Din public s-au auzit "Ooo!"-uri surprinse. Toți cei din culise au înmărmurit. Muzicienii au schimbat priviri descumpănite. Ei puteau să vadă foarte clar că nu mă susținea nici un fir.

Spre încîntarea spectatorilor, mi-am luat din nou avînt, însă, de data asta, am urcat, propulsat de o serie de salturi periculoase, coborînd lent.

Publicul mă ovaționa, dar tovarășii mei amuțiseră. Nicki stătea chiar la marginea scenei.

"E o șmecherie la mijloc, e o iluzie", se auzea de peste tot.

Oamenii se priveau nedumeriți. Am zărit, pentru o clipă, chipul lui Renaud, cu ochii holbați.

Dar eu îmi reluasem deja dansul, dar, de astă dată, publicul nu mai dădea atenție grației mele, fiindcă mă străduiam să amplific fiecare gest, fiecare atitudine, prelungind-o dincolo de ceea ce ar fi fost în stare să facă orice dansator, fie el oricît de iscusit.

Printre muzicieni și spectatorii din primul rînd se auzeau exclamații. Oamenii începeau să nu se mai simtă în siguranță, să sușotească, mai puțin plebea de la balcon, care continua să aplaude.

M-am repezit brusc spre rampă, de parc-aș fi vrut să admonestez publicul pentru grosolănia de care dădea dovadă. Surprinse, cîteva persoane s-au ridicat, încercînd să fugă. Unul dintre muzicanți și-a aruncat instrumentul și a ieșit din fosă.

Le percepeam agitația; furia li se citea pe chipuri. Ce fel de procedee erau acestea? Dintr-o dată, numărul meu nu îi mai amuza defel, căci nu reușeau să-i descopere chichița, iar figura mea serioasă îi speria. Vreme de o clipă, le-am simțit neputința.

Am ridicat încet mîinile, pentru a le atrage atenția, și, cu o voce puternică, am cîntat cupletul Flaminiei, cuplet după cuplet, lăsîndu-mi glasul să se umfle pînă cînd vocea mea a acoperit toate celelalte zgomote. Mugetul de nesuportat i-a făcut pe spectatori să se ridice, răsturnîndu-și scaunele și să fugă. Gurile li se căscau în strigăte mute.

A fost un haos de nedescris, punctat de înjurături și urlete; o goană disperată către uși. Unii au sărit de la balcon, încercînd să ajungă mai repede în stradă.

Într-un tîrziu am încetat să mai cînt și am privit toate acele trupuri slabe, scăldate în sudoare, ce alergau neîndemînatice în toate direcțiile. Vîntul pătrundea în rafale prin ușile deschise. Mi-am simțit membrele invadate de o răceală stranie, iar ochii mi-au devenit parcă de sticlă.

Fără să mai stau pe gînduri, m-am încins din nou cu spada și am apucat, între

degetele-mi ca niște clești, șalul de catifea, șifonat și plin de praf. Mi s-a părut lipsit de importanță faptul că Nicolas se zbătea, strigându-mi numele, reținut de brațele puternice a doi camarazi, care se temeau pentru viața lui.

În dezordinea creată, un singur personaj care stătea în picioare într-una din loje, nu a schițat nici un gest, de parc-ar fi încremenit. L-am privit fix, sfidându-l, provocându-l să rămână pe loc. Era un om în vîrstă, ai cărui ochi de un cenușiu tern îmi sfredeleau privirea, cu o expresie de încăpăținare ultragiată. Am slobozit un răget tunător care a crescut în intensitate, pînă cînd cei cîțiva care rămăseseră pe loc și-au astupat urechile și chiar Nicolas, care se repezise spre mine, a căzut în genunchi, cu mîinile crispate acoperindu-și fața. Dar bătrînul din lojă continua să mă privească cu aceeași expresie plină de ură, încruntîndu-și sprîncenele sub peruca-i cenușie.

Mi-am luat avînt și, dintr-un salt, am ajuns în lojă. M-a privit cu gura căscată, holbîndu-și ochii. Vîrsta îl încovoiasă, avea umerii gîrbovi și mîinile chinuite de artrită, dar în ochi îi strălucea o lumină ciudată, lipsită de mîndrie, dar și de slăbiciune. Gura i s-a schimonosit și și-a împins bărbia înainte. De sub mantia-i grea, a scos un pistol și m-a țintit, apucîndu-l strîns, cu ambele mîini.

— Lestat! a strigat Nicki.

Glonțul m-a lovit în plin. Nu m-am mișcat însă. Durerea m-a străbătut și s-a risipit, lăsînd în urmă-i îngrozitoare furnicături prin vene. Sîngele a țîșnit, în valuri. Cămașa mi s-a îmbibat și l-am simțit prelingîndu-mi-se pe spinare. Furnicăturile s-au accentuat și am fost cuprins de o senzație de căldură.

Bătrînul m-a privit, înmărmurit. Pistolul i-a scăpat din mînă. A dat ochii peste cap și s-a prăbușit ca o minge dezumflată.

Nicki s-a repezit spre lojă, convins că mă va găsi mort.

Am rămas țeapăn ca o stîncă, izolat în înfiorătoarea singurătate pe care o trăiam de cînd Magnus făcuse din mine un vampir. Știam că rana îmi dispăruse deja. Sîngele mi s-a coagulat rapid pe hainele sfîșiate. Am simțit un tremur violent în locul în care pătrunsese glonte. Furnicăturile au continuat, dar rana s-a închis instantaneu.

Nicolas și-a venit în fire, văzînd că sînt teafăr, deși rațiunea îi spunea că un atare lucru era imposibil.

Am trecut pe lîngă el, îndreptîndu-mă spre trepte. S-a aruncat asupra mea, dar l-am trimis de-a rostogolul, violent. Nu puteam suporta să-l văd, să-i simt mirosul.

— Nu te apropia de mine! am mîrîit.

Dar a revenit la atac, apucîndu-mă cu ambele mîini de gît. Fața îi era umflată din cauza efortului, iar dintre buze îi ieșeau sunete cumplite.

— Dă-mi drumul, Nicki! i-am spus pe un ton amenințător.

Dacă l-aș fi împins, puteam să îl las infirm, ori chiar să îlucid...

A gemut, s-a bîlbîit. Apoi a scos un sunet asemănător cu cel al bietului meu căluț sfîșiat de lupi în zăpadă. Fără să-mi dau seama prea bine ce făceam, m-am smuls din strînsoarea lui.

Mulțimea s-a dat la o parte, urlînd, cînd mi-am făcut apariția pe bulevard. Renaud a alergat spre mine, deși ceilalți au încercat să-l împiedice.

— Domnule!

Vederea sîngelui l-a încremenit.

— Nu-i nimic, dragul meu Renaud, i-am spus, uimit eu însumi de vocea mea atît de hotărîtă și de blîndă. Nu te mai gîndi la toate astea, prietene. Totul n-a fost decît o farsă, asta e sînge de teatru, n-a fost decît o iluzie.

Am avut și eu o idee... O dramă grotescă, asta-i tot. Am avut, din nou, senzația că în lumea ce se înghesuia de jur-împrejur, păstrînd o distanță respectuoasă, se ascundea ceva neobișnuit.

— Continuă-ți opera, am reluat, dar nu eram în stare să mă concentrez la ceea ce spuneam. Cu saltimbancii și cu tragediile voastre, cu piesele voastre ceva mai civilizate, ca să zic așa.

Am scos din buzunar un teanc de bancnote și i le-am îndesat în palma tremurîndă, după care am aruncat un pumn de galbeni pe trotuar. Mai mulți actori s-au repezit să-i culeagă. Am cercetat mulțimea, încercînd să descopăr cauza ciudatei mele senzații. *Ce era oare?* Cu siguranță, de vină nu era Nicolas, care mă privea din pragul teatrului pustiu, cu inima frîntă. Nu, era altceva, ceva necunoscut și familiar totodată, ceva care avea legătură cu *bezna*.

— Angajează pe cei mai buni mimi, pe cei mai talentați muzicieni, pe cei mai mari decoratori, am continuat, în pragul delirului.

Vocea era iar prea puternică — glas de vampir; vedeam chipurile schimonosindu-se, mîinile ridicîndu-se, dar nu îndrăzneau să-și astupe urechile de față cu mine.

— Nu există nici o limită, NICI O LIMITĂ, la ceea ce tu poți face aici!

M-am desprins din mijlocul lor și-am cotit-o pe prima alee întîlnită. Am luat-o la fugă. Fără nici o îndoială, ceea ce îmi distrăgea atenția acolo, în mijlocul mulțimii, era *acea prezență!*

Eram convins de asta, dintr-un motiv foarte simplu: alergam mai repede decît oricare muritor și, totuși, *prezența* reușea să se țină pe urmele mele. Și nu era una singură, ci mai multe ființe!

Cînd am fost sigur de asta, m-am oprit.

Străduța întunecată în care mă găseam nu era departe de bulevard. I-am auzit înainte ca ei să poată să facă liniște. Eram prea neliniștit și prea nefericit ca să mai am chef de joacă lor!

— Cine sînteți? Răspundeți! am urlat, cu un glas care a făcut să tremure geamurile clădirilor învecinate.

În zona aceasta nu se găsea nici un cimitir.

— Răspundeți, haită de fricoși! Spuneți ceva, dacă sînteți în stare, ori dispăreți, o dată pentru totdeauna!

Am știut că mă auziseră și că, dacă ar fi vrut, mi-ar fi putut răspunde. Continuam să percep dovada de netăgăduit a prezenței lor, în apropiere, pe care, din cauza intensității, nu erau în stare să o mascheze. În schimb, erau în stare să-și ascundă gîndurile.

În mod sigur, posedau inteligență și erau capabili să și-o exprime.

Tăcerea lor mă călca pe nervi, dar, așa cum făcusem și altă dată, le-am întors spatele.

Ei m-au urmat. De această dată, m-au urmărit și, în zadar am grăbit pasul, n-au vrut să-mi dea pace.

Am încetat a mai percepe strania vibrație doar cînd am ajuns în fața catedralei Notre-Dame, în care am intrat fără să șovăi.

MI-AM PETRECUT restul nopții în catedrală, ghemuit într-un colț întunecat, lîngă zidul din dreapta. Setea mă chinua, pierdusem mult sînge și, de fiecare dată cînd se apropia vreun muritor, simțeam o arsură puternică și furnicături în dreptul rănii.

Dar am așteptat.

Văzînd o tînră cerșetoare cu un prunc în brațe, care se apropia, am știut că sosise clipa. Zărind sîngele care îmi păta veșmintele, a insistat să mă însoțească la un spital din apropiere. Fața îi era suptă, din cauza foamei, dar încerca să mă ridice, cu toată puterea brațelor ei fragile.

M-am uitat țintă în ochii ei, pînă cînd și-a întors privirile. Am simțit căldura sînilor ce se iveau de sub zdrențe. Corpul ei moale, succulent, mi s-a prăbușit în brațe, abandonîndu-se, în vreme ce-i făceam culcuș în brocartul și dantelele-mi roșii de sînge. Am sărutat-o, amețit de căldura ei, dînd, în același timp, la o parte țesătura slinoasă care-i acoperea gîtul. Apoi m-am aplecat și am băut cu atîta blîndețe, încît pruncul pe jumătate adormit nici nu m-a băgat în seamă. Mai tîrziu, am desfăcut cu mîna tremurîndă cămășuța zdrențuită a micuțului. Nu există cuvinte care să-mi poată descrie încîntarea. Mi s-a părut că nevinovăția lor a făcut sîngele mai cald, iar bunătatea, mai onctuos.

I-am contemplat îndelung, adormiți întru moarte. În acea noapte, catedrala nu le oferise sanctuarul pe care îl căutaseră.

Mi-am dat seama atunci că viziunea mea despre o grădină a frumuseții sălbatice fusese adevărată. Lumea avea un sens, da, un sens și niște legi de neocolit, dar totul era doar o chestiune de estetică. Iar, în această grădină sălbatică, inocenții erau făcuți pentru colții vampirilor.

Acum eram pregătit să mă întorc acasă. Ieșind din Notre-Dame la ivirea zorilor, știam că ultima barieră între pofta mea și restul lumii se prăbușise.

De-acum, nimeni n-avea să fie la adăpost de dorințele mele, indiferent cît de mare-i era nevinovăția. Iar acest adevăr era valabil și pentru prietenii mei de la teatrul lui Renaud, chiar și pentru preaiubitul meu Nicki.

VOIAM să-i știu departe de Paris. Doream ca afișele să fie scoase, iar porțile închise; voiam ca tăcerea și întunericul să învăluie micul teatru igrasios în care cunoscusem cea mai mare și mai statornică fericire a vieții mele de muritor.

Nici măcar duzina de victime pe care le sacrificam în fiecare noapte nu erau de-ajuns pentru a mă împiedica să mă gândesc la ei, pentru a risipi durerea care mă încolțea. Fiecare stradă a Parisului părea că duce spre ușa lor.

Îmi era rușine de spaima pe care le-o provocasem. Cum putusem oare să mă comport astfel? De ce-am vrut oare să afirm cu atîta violență că nu mai eram de-al lor?

Nu, mă hotărîsem. Teatrul îmi aparținea, iar eu doream să îl închid. Actorii nu bănuiau nimic. Au acceptat fără rețineri explicațiile timpite ale lui Renaud că am revenit dintr-o călătorie în colonii și vinul parizian mi s-a urcat la cap. Stricăciunile produse au fost reparate de un nou "dar" din partea mea. Numai Dumnezeu știe ce credeau ei, în sinea lor. Un lucru e sigur, încă de a doua zi, au reluat reprezentațiile, iar mulțimea blazată de pe boulevard du Temple a găsit cel puțin o duzină de explicații, unele mai verosimile decît altele, pentru dezordinea iscată. Sub castani o mulțime de oameni aștepta să intre la teatrul lui Renaud.

Doar Nicki se răzvrătise. Se apucase de băut și refuza să se întoarcă la teatru ori să-și studieze partiturile. Îl insulta pe Roget ori de cîte ori acesta îl vizita. Bîntuia prin tavernele cele mai împruțite și hoinărea noaptea pe străzile rău famate ale capitalei, fără să-i pese de primejdii.

Iată măcar un punct de asemănare între noi doi, îmi spuneam.

— Banii nu înseamnă nimic pentru tînărul nostru, domnule, mi-a explicat Roget, care mă ținea la curent în privința pățaniilor prietenului meu. Dintotdeauna a avut destui, și nu uită să mi-o reamintească de cîte ori are prilejul. Spune unele lucruri care mă tulbură, domnule. Care mă înfioară.

Cu cămașa lui de noapte și cu fesul de bumbac, cu picioarele goale, căci, încă o dată, îl trezisem la miez de noapte, fără să-i fi lăsat timp pentru a-și lua papucii ori a se pieptăna, avocatul părea desprins dintr-o poveste pentru copii.

— Și ce spune? am vrut eu să aflu.

— Vorbește de vrăjitorie, domnule. Susține că ați avea puteri supranaturale.

— Cine-ar mai putea crede în zilele noastre în asemenea bazaconii?

Mimam uimirea, dar, de fapt, mi se făcuse părul măciucă.

— E foarte amărît, a continuat avocatul. Spune că rasa dumneavoastră — sînt cuvintele lui — a avut întotdeauna acces la marile taine.

— Rasa mea!

— Sînteți un aristocrat, domnule, a explicat Roget, puțin stînjenit. Cînd cineva e atît de mînios, precum domnul de Lenfent, orice nimic pare important. Să știți însă că nu și-a încredințat bănuielile nimănui altcuiva decît mie. Spune că veți înțelege de ce vă disprețuiește. Ați refuzat să-i împărtășiți descoperirile! Da, domnule, descoperirile! Vorbește despre fenomene care nu au explicații raționale.

Vreme de-o clipă, n-am fost în stare să înfrunt privirile lui Roget. Întreaga situație mi se părea de o perversitate extremă. Și totuși, nimerise în plin adevăr!

— Domnule, sînteți cel mai bun om din cîți există... a reluat Roget.

— Te rog, scutește-mă...

— Dar domnul de Lenfent povestește lucruri neverosimile, despre care n-ar trebui să vorbească nici măcar în zilele noastre. Spune că ar fi văzut cum un glonte v-a străbătut inima.

— Acel glonte nu m-a nimerit, am spus. Haide, Roget, să punem capăt acestor lucruri. Trimiteți-i pe toți cît mai departe de Paris.

— Să-i trimit departe? Dar ați investit atît de mult în mica lor întreprindere...

— Și ce dacă? Cui îi pasă? I-am întrerupt. Trimiteți-i la Londra, pe Drury Lane. Renaud să cumpere un teatru acolo. Mai tîrziu, vor putea pleca în America, la Santo Domingo, la New Orléans sau New York. Faceți asta pentru mine, domnule! Să coste cît o costa! Închideți teatrul. Să plece!

O dată cu ei, va pleca durerea și toate amintirile pe care le am despre Lelio, micul provincial care le golea gălețile de apă murdară și era mulțumit chiar și cu atît.

Roget mi se părea atît de timorat! Oare cum i se părea să lucreze pentru un țicnit elegant, care îl plătea de trei ori mai bine decît oricine altcineva, pentru a acționa în mod contrar propriei opinii? Habar nu aveam. Niciodată n-aveam să mai știu cum e să fii uman.

— Cît despre Nicolas, am continuat, îl veți convinge să plece în Italia. Am să vă explic chiar acum în ce fel.

— Domnule, chiar și numai pentru a-l convinge să-și schimbe veșmintele, ar fi nevoie de un efort supraomenesc de elocință.

— Am să vă ușurez sarcina. Știți că mama mea este grav bolnavă. Cereți-i lui Nicolas să o însoțească în Italia. Ar fi perfect! Și-ar putea continua studiile muzicale la Conservatorul din Neapole.

— Într-adevăr, el îi scrie... Ține mult la ea.

— Chiar așa! Convingeți-l că ea nu ar putea întreprinde această călătorie fără să-l aibă alături. Faceți-o! E absolut necesar, domnule Roget. El trebuie să părăsească Parisul. Vă dau răgaz pînă la sfîrșitul acestei săptămîni.

DESIGUR, îi ceream mult lui Roget, dar nu cunoșteam nici o altă cale de a-mi convinge prietenul să părăsească Parisul. Nimeni nu avea să-i creadă poveștile despre vrăjitorii, nu-mi făceam griji în această privință. Știam însă că, dacă nu părăsea Parisul, Nicolas avea să înnebunească.

În fiecare noapte, îmi petreceam orele de veghe luptînd cu mine însumi, cu dorința de a pleca în căutarea lui, de a risca o ultimă întrevvedere.

Așteptam însă, deoarece eram convins că îl pierdusem pe vecie, iar el nu avea să cunoască niciodată cauza celor întîmplate. Eu, care mă revoltasem odinioară împotriva absurdității vieții, îl trimiteam în exil, fără nici o explicație, deși știam că o atare nedreptate avea să îl frămînte pînă la sfîrșitul zilelor sale.

Poate că e mai bine decît să-ți spun adevărul, Nicki. Poate că acum voi fi în stare să înțeleg iluziile. Dacă ai putea să o însoțești pe mama în Italia, dacă ar mai avea timp destul...

AȘTEPTÎND, am constatat că teatrul lui Renaud își închisese porțile. În cafeneaua din vecini, se vorbea despre plecarea trupei în Anglia. Rezolvasem măcar o problemă.

DUPĂ opt nopți, zorii se apropiau cînd am ajuns, în sfîrșit, la poarta lui Roget și-am sunat.

Mi-a deschis mai repede decît mă așteptasem, descumpănit și îngrijorat, tot în cămașă de noapte.

— Începe să-mi placă acest costum al dumneavoastră, domnule, i-am spus, cu un glas obosit. Credeți-mă, n-aș avea atîta încredere în dumneavoastră, dacă mi-ați apărea în haină și pantaloni de mătase...

— Domnule, m-a întrerupt el. S-a întîmplat ceva neprevăzut...

— Mai întîi, răspundeți-mi la întrebări. Renaud și ai săi au plecat mulțumiți?

— Da, domnule. Au ajuns deja la Londra, dar...

— Și Nicki? A plecat s-o întîlnească pe mama, în Auvergne? Spuneți-mi că am dreptate, că așa este.

— Dar, domnule... a început el.

Apoi s-a oprit brusc și, spre surprinderea mea, în mintea lui am deslușit imaginea mamei.

Dacă m-aș fi gîndit o clipă, aș fi înțeles ce însemna asta. Din cîte știam eu, acest om nu dăduse niciodată ochii cu mama, deci cum ar fi putut avea în gînduri imaginea ei? Dar n-am făcut deloc apel la rațiune.

— Doar n-a... nu-mi spuneți că e prea tîrziu! am bîiguit.

— Domnule, dați-mi voie să-mi iau haina... a spus el, în chip inexplicabil, întinzînd mîna spre soneria cu care-și chema servitorul.

Am văzut din nou imaginea mamei, chipul palid, trăsăturile supte, prea clară ca s-o pot suporta. L-am apucat pe Roget de umeri.

— Ați întîlnit-o! E aici, la Paris.

— Da, domnule, e la Paris. Tînărul domn de Lenfent mi-a anunțat sosirea ei, dar n-am știut unde să vă găsesc! Niciodată nu știu unde aș putea da de dumneavoastră. A sosit ieri.

Eram prea mirat pentru a-i răspunde. M-am prăbușit într-un fotoliu și imaginea din mintea mea a devenit prea strălucitoare, eclipsînd-o pe cea din mintea lui. Era în viață și se afla la Paris. Și Nicki era și el tot aici, în preajma ei.

— Luați-o înaintea, domnule, pînă cînd mă voi îmbrăca. Se află pe Île Saint-Louis, a treia ușă la dreapta apartamentului domnului Nicolas. Porniți chiar acum.

L-am privit, descumpănit. Nici măcar nu-l vedeam. O vedeam numai pe ea. Peste mai

puțin de un ceas, avea să răsară soarele, iar eu aveam nevoie de trei sferturi de oră pentru a mă întoarce în turnul meu.

— Mîine... mîine, la căderea nopții, am șoptit.

— Dar, domnule, nu m-ați înțeles! Mama dumneavoastră nu va putea porni niciodată către Italia. A făcut această ultimă călătorie cu speranța că v-ar putea vedea pentru ultima oară.

Cum nu-i răspundeam, m-a apucat de reverul hainei și a vrut să mă zgîlție. Nu-l mai văzusem în asemenea stare.

Nu mai eram decît un copil, pe care trebuia să îl readucă la realitate, cu picioarele pe pămînt.

— Am închiriat pentru ea acest apartament, a continuat el, am angajat infirmiere și pe cei mai buni medici, așa cum ați fi dorit și dumneavoastră. Dar ei nu mai pot face mare lucru. Doar dorința de a vă reîntîlni îi mai prelungește viața. Dorește să vă vadă înainte de a închide ochii pentru totdeauna. Așa că uitați că e tîrziu și dați fuga s-o vedeți. Oricît de puternică i-ar fi voința, nu poate să facă minuni.

Nu eram în stare să-i răspund. Eram incapabil să mai gîndesc coerent. M-am ridicat și m-am îndreptat spre ieșire, avîndu-l pe avocat pe urmele mele.

— Du-te la ea, chiar acum, i-am poruncit. Spune-i că voi fi lîngă ea mîine, de cum se va lăsa noaptea.

A clătinat din cap. Era furios și scîrbit. A încercat să îmi întoarcă spatele, dar l-am împiedicat.

— Pleacă în clipa asta, fără să mai pierzi un minut, Roget! am insistat. Rămîi la căpățiul ei toată ziua, pricepi, și ai grijă să aștepte... să-mi aștepte sosirea. Dacă aștește, vegheaz-o. Dacă ți se pare că se stinge, trezește-o și vorbește-i. Dar n-o lăsa să moară înainte de sosirea mea!

PARTEA A TREIA

CUMINECĂTURĂ PENTRU MARCHIZĂ

1

DUPĂ EXPRESIA utilizată de noi, vampirii, sînt, cum s-ar zice, un matinal. Ies din mormînt de îndată ce soarele coboară sub linia orizontului, cînd cerul e încă brăzdat de nuanțe de roșu. Mulți alți vampiri așteaptă să se întunece complet, așa că eu le sînt, în mod clar, superior din acest punct de vedere. De asemenea, ei sînt nevoiți să se întoarcă în sarcofage cu mai bine de o oră înaintea mea.

În noaptea următoare, am pornit, așadar, spre Paris, pe cînd cerul era încă învăpăiat. Mă îmbrăcasem îngrijit, încă înainte de a mă întinde în sarcofag, astfel încît am sărit pe cal de îndată ce m-am trezit și am luat-o la goană spre vest, înspre capitală.

Urcînd în galop podul ce ducea pe insula Saint-Louis, mi se părea că întregul oraș căzuse pradă unui incendiu, într-atît de puternică și de înspăimîntătoare mi se arăta lumina amurgului.

Nu voiam să mă gîndesc la scena care urma să se petreacă, nici la felul în care aveam să-i ascund mamei adevărul. Știam însă că trebuia să o văd, să o strîng în brațe și să rămîn în preajma ei atît cît avea să fie posibil. Nu reușeam să-mi închipui moartea ei. Mă purtam poate asemeni simplilor muritori, convins că, dacă aveam să-i îndeplinesc ultima dorință, aveam să fiu în stare, Dumnezeu știe cum, să-mi controlez groaza provocată de dispariția ei.

Am ajuns lîngă casa de pe chei pe cînd amurgul smulgea luminii ultima picătură de sînge. Era o clădire foarte elegantă. Roget îmi ascultase ordinul, astfel încît un valet mă aștepta la poartă pentru a-mi arăta drumul. Cînd am intrat, în hol se aflau două servitoare și o infirmieră.

— Domnul de Lenfent e lîngă ea, domnule, mi-a spus infirmiera. A ținut morțiș să se îmbrace înainte de sosirea dumneavoastră. S-a așezat lîngă fereastră ca să privească turnurile catedralei și v-a văzut trecînd podul.

— Lăsați o singură lumînare aprinsă, am poruncit. Și rugați-l pe domnul de Lenfent, ca și pe avocatul meu, să ne lase singuri.

Roget și-a făcut în curînd apariția, urmat, la scurt timp, de către Nicolas. Și el se

primenise, de dragul ei. Era îmbrăcat în catifea roșie, strălucitoare, cu dantele superb lucrate și mănuși albe. Recentele sale beții îl slăbiseră, era palid, dar asta nu făcea decât să îi sporească frumusețea. Când privirile ni s-au încrucișat și năduful lui a răbufnit, am simțit cum inima-mi era pîrjolită.

— Doamna marchiză a fost ceva mai vitează astăzi, domnule, mi-a spus Roget; a continuat însă să piardă mult sînge. Medicul afirmă că nu...

S-a oprit, aruncînd o privire spre cameră. Gîndul lui mi s-a dezvăluit, limpede: nu va trece noaptea.

— Domnule, trebuie să o convingeți să se culce din nou.

— La ce bun? am șoptit cu glas mohorît. Poate dorește să moară la fereastră. De ce am împiedica-o?

— Domnule! m-a admonestat Roget pe un ton rugător.

Aș fi vrut să-i spun să plece și să-l ia cu sine și pe Nicki.

Am aruncat o privire spre încăperea vecină. Simțeam cum în mine se schimba ceva.

Nu eram în stare să mă mișc ori să vorbesc. Ea era acolo și era, într-adevăr, pe moarte.

Toate zgomotele mărunte ale apartamentului se amestecau într-un bîzîit înfundat, continuu. Prin ușa dublă se zărea o cameră foarte drăguță: un pat alb, cu decorațiuni aurii, draperii aurite la ferestrele prin care deslușeam cerul nopții, pe care încă mai întîrzieau cîțiva norișori roșiatici. Dar acest lux pe care mă grăbisem să i-l ofer avea ceva oribil în sine acum, cînd ea trăgea să moară. M-am întrebat dacă o exaspera sau o făcea să rîdă.

A apărut medicul, apoi infirmiera a venit să-mi spună că nu mai rămăsese decât o singură lîmînare, așa cum poruncisem. Mirosul de medicamente își disputa înțîietatea cu un *parfum* de trandafiri, și atunci *mi-am dat seama că auzeam gîndurile mamei*.

Mintea ei emitea o vibrație mohorîtă, în vreme ce ea aștepta lîngă fereastră și întregu-i trup, în ciuda comodității fotoliului în care se așezase și a pături cu care fusese acoperită, o făcea să sufere într-un chip de nesuportat.

La ce se gîndea, dincolo de nebuneasca-i nerăbdare? Lestat, Lestat, Lestat, asta auzeam, desigur. Aș vrea ca durerea să se întetească, fiindcă numai atunci cînd ea devine cumplită îmi doresc să mor. Astfel, nu mi-ar mai fi frică să dispar.

— Domnule, mi s-a adresat medicul, nu vrea să chemăm preotul.

— Nu... nu mă miră acest lucru...

Întorsese capul spre ușă. Dacă nu intram, s-ar fi ridicat, pentru a-mi veni în întîmpinare.

Mi se părea că n-am să mă pot urni, dar, totuși, am trecut pe lîngă medic și infirmieră, am intrat în încăpere și am tras ușa în urma mea.

Un parfum de sînge.

Ședea, în lumina palidă, violetă, care pătrundea pe fereastră, îmbrăcată somptuos, cu o rochie de tafta albastru-închis. Își ținea o mîna pe genunchi, iar cealaltă pe spătarul fotoliului. Pletele-i dese și blonde erau ridicate deasupra urechilor.

Vreme de-o clipă, mi s-a părut că redevenisem copil. Cît era de frumoasă! Nici timpul și nici boala nu alteraseră perfectă simetrie a trăsăturilor ori splendoarea părului de aur. M-am simțit cuprins de o fericire sfîșietoare, caldă iluzie că eram din nou muritor, din nou nevinovat, în preajma ei. În siguranță...

Nu mai exista nici moarte, nici groază; eram doar noi doi în camera ei, iar ea avea să mă cuprindă în brațe.

M-am oprit lîngă ea. Și-a ridicat ochii plini de lacrimi. Corsetul o strîngea prea tare, iar pielea de pe gîtul și mîinile ei era atît de transparentă, încît nu suportam să o privesc. De jur împrejurul ochilor, carnea-i părea lovită. Simțeam moartea în pieptul ei. Putregaiul. Cu toate acestea, radia de fericire și îmi aparținea. Era așa cum fusese dintotdeauna; i-am spus-o, pe tăcute: Ești la fel de răpitoare ca în primele mele amintiri cînd, îmbrăcată cu cele mai elegante veșminte, mă luai pe genunchi, în trăsura noastră, atunci cînd mergeam la biserică.

Și, în acea clipă stranie, cînd încercam să-i arăt cît de mult o iubeam, mi-am dat seama că și ea mă *auzea* și îmi răspundea că mă iubește din toată inima.

Răspundea la o întrebare pe care nici măcar nu o pusesem. Era conștientă de importanța ei; privirea-i era limpede, împăcată.

Dacă își dăduse cumva seama cît de insolită era această conversație fără cuvinte, nu lăsa să se întrevadă. Cu siguranță, nu înțelegea întru totul... Fără îndoială, îmi simțise pur și simplu, pe deplin, dragostea.

— Vino aici, vreau să te văd așa cum ești acum! mi-a spus.

Singura lumânare ce rămăsese aprinsă era pusă pe pervazul ferestrei. Am stins-o cu un gest intenționat. I-am văzut sprâncenele blonde încruntându-se ușor și ochii albaștri mărindu-și pupilele, în vreme ce examina brocartul superb al hainei mele, dantela spumoasă și mînerul bătut cu pietre scumpe al săbiei.

— De ce nu vrei să te văd? a întrebat ea. Doar pentru asta am venit la Paris. Aprinde lumînarea.

Dar în vocea ei nu se afla nici o urmă de severitate. Eram alături de ea, și asta îi era de-ajuns.

Am îngenuncheat lîngă ea. Aveam intenția să-i spun că trebuie să plece în Italia împreună cu Nicki dar, înainte ca eu să apuc a pronunța măcar un singur cuvînt, mi-a declarat, pe un ton hotărît:

— E prea tîrziu, dragul meu. N-aș putea duce la capăt o asemenea călătorie. Mă voi opri aici.

Un spasm de durere a întrerupt-o, apăsîndu-i pieptul, iar pentru a mi-l ascunde, a încercat să-și șteargă orice expresie de pe chip. Asta îi dădea o înfățișare de fetiță; am simțit din nou boala care o măcina, plămînii ei ferfeniți, cheagurile de sînge.

Panica îi răvășea mintea. Ar fi vrut să-mi urle că îi e frică. Să mă implore să o strîng în brațe și să rămîn cu ea, deoarece, după cum am descoperit cu surprindere, se temea să aș putea să o refuz. Mă credea prea tînăr și prea flusturatec pentru a înțelege așa ceva.

Sufeream ca un martir.

Fără să-mi dau seama, m-am îndepărtat de ea, traversînd încăperea. În minte mi se întipăreau detalii idioate: nimfele care se hîrjoneau pe tavanul pictat, clanțele din bronz aurit și stalactitele de ceară topită care se scurgeau din lumînări, ce mă ispiteau să le rup și să le frămînt între degete. Locul era de-a dreptul hidos. Ura ea oare această încăpere? Regreta zidurile goale de piatră de acasă?

M-am întors ca să o privesc: o siluetă elegantă, sprijinindu-se de pervazul ferestrei. Dincolo de ea, cerul se întunecase, iar luminile trăsurilor care treceau în răstimpuri făceau să-i strălucească blînd, din vreme în vreme, triumghiul subțire al chipului.

— Deci nu poți să îmi vorbești? a murmurat ea. Nu-mi poți spune cum s-a întîmplat? Ne-ai dăruit atîta fericire, tuturor. Simplul act al vorbirii era de-ajuns pentru a o face să sufere cumplit. Spune-mi, ce-ai mai făcut?

Mă pregăteam să o înșel, să creez în juru-mi, cu toate mijloacele de care dispuneam, o aură de satisfacție. I-aș fi spus minciuni de muritor cu îndemînarea mea de nemuritor. Mi-aș fi măsurat fiecare cuvîntel, ca istorisirea mea să pară perfect adevărată. Dar s-a petrecut un fenomen straniu.

Tăcerea n-a durat mai mult de o secundă, dar am simțit cum ceva se schimba în mine. O alunecare înspăimîntătoare. Ca un fulger, am întrevăzut o posibilitate teribilă, imensă și, pe dată, fără să șovăi, m-am hotărît.

Hotărîrea mea nu era susținută de nici o intenție anume, de nici un plan, de nici un cuvînt. Dacă atunci cineva m-ar fi întrebat, în privința ei, aș fi negat. Ba chiar aș fi strigat: "Nu, niciodată! Ce vă-nchipuiți? Mă credeți un monstru?... " Cu toate acestea, alegerea fusese făcută.

Mama căzuse din nou pradă spaimei și durerii, însă, în ciuda suferinței, s-a ridicat în picioare.

Am văzut pătura alunecîndu-i la picioare. Știam că se îndrepta spre mine și că ar fi trebuit să o opresc, dar n-am făcut-o. I-am văzut mîinile întinzîndu-se spre mine, însă, brusc, s-a retras, de parc-ar fi fost dusă de un suflu puternic. S-a dat înapoi, împleticindu-se și s-a prăbușit dincolo de fotoliu, lîngă perete. S-a calmat însă imediat, cu prețul unui efort supraomenesc al voinței. Pe chipul ei nu se citea spaima, deși inima-i bătea să-i spargă pieptul. Părea mai degrabă mirată.

Dacă-n minte i se frămînta vreun gînd, l-am uitat. Am înaintat spre ea, cu pași la fel de hotărîți cum se îndreptase ea spre mine. Cîntărindu-i fiecare reacție, am ajuns lîngă ea înainte să se dea înapoi. Îmi privea fix pielea și ochii. Deodată, a întins mîna, atingîndu-mă.

— Tu nu ești viu! Acesta a fost gîndul ei cumplit, pe care mi l-a adresat, pe tăcute. Te-ai schimbat în altceva, dar NU MAI EȘTI VIU.

I-am spus, cu blîndețe, că nu, nu era adevărat. I-am transmis un torent rece de imagini, o succesiune de frînturi din noua mea existență. Fragmente, eșantioane din viața nocturnă a Parisului, sentimentul de-a fi o lamă ce despică în tăcere lumea.

A suspinat. Suferința se strînsese ca un pumn deasupra ei, scoțîndu-și la iveală ghearele. A înghițit în sec, strîngînd din buze pentru a birui durerea, ațintind asupra mea o

privire fierbinte. Acum știa că nu comunica prin senzații, ci prin gânduri.

— Cum, așadar? a întrebat.

I-am istorisit fiecare etapă a periplului meu: fereastra sfărîmată prin care mă răpise monstrul fantomatic zărit la teatru, turnul și schimbul nostru de sînge. I-am dezvăluit cripta în care dormeam și comoara pe care o ascundea, bîntuirile mele, puterile și, mai ales, natura setei care mă mîna. Gustul sîngelui, contactul cu el; felul în care toate pasiunile, toate poftele se ascuțeau în această dorință, împlinită numai atunci cînd ucideam pentru a-mi astîmpăra setea.

Durerea o măcina, dar încetase s-o mai simtă. Întreaga-i sensibilitate i se concentrase în priviri. Nu am avut de gînd să-i dezvălui toate acestea, dar mi-am dat seama că o luasem de mîină și mă așezasem în așa fel, încît lumina trăsurilor care treceau pe stradă să îmi cadă, din plin, pe chip.

Fără să o scap din ochi, am apucat sfeșnicul de argint așezat pe pervaz și am început să încovoi, încet, metalul.

Lumînările au căzut pe podea.

A dat ochii peste cap. A căzut pe spate, agățîndu-se cu mîna stîngă de așternutul patului, iar sîngele i-a țîșnit printre buze.

Am scăpat din mîină bucata de metal răsucit. Am privit-o, fără să clilesc, cum se luptă cu durerea, ștergîndu-și neîndemînică gura cu cearșaful, ca un bețiv după ce a vomitat. Apoi s-a lăsat să alunece pe pardoseală, nemaifiind în stare să se țină pe picioare.

M-am aplecat asupra-i pentru a o vedea mai bine, dar suferința ei din acele clipe nu însemna nimic în comparație cu jurămîntul pe care am început să îl pronunț. Fără să vorbesc, desigur; era aceeași enunțare tăcută, mai puternică decît cuvintele: *Vrei să vii cu mine acum? VREI SĂ VII CU MINE, ACUM?*

Nu îți ascund nimic, nici ignoranța mea, nici spaima și nici riscul de a nu reuși. Nu știu nici măcar dacă voi fi în stare să ofer mai mult de o dată darul întunecat și nici prețul pe care va trebui să-l plătesc, dar sînt gata să îmi asum acest risc pentru tine, îl vom descoperi împreună, oricît de mare ar fi grozăvia misterului acestuia, așa cum eu însumi am descoperit, de unul singur, toate celelalte.

Din întreaga ei ființă, a răspuns *DA*.

— Da! a strigat cu glas tare, cu o voce păstoasă. Ochii-i erau închiși și își legăna capul: Da!

M-am aplecat, sărutîndu-i buzele însîngerate. Un tremur fulgerător mi-a străbătut membrele și setea mea a țîșnit, încercînd să o transforme într-o simplă bucată de carne. Mi-am petrecut brațele sub trupul ei fragil și am ridicat-o; am purtat-o spre fereastră, cu părul plutindu-i unduios în urmă. Sîngele-i a izbucnit din nou din adîncul pieptului, dar asta nu mai avea nici o importanță.

Toate amintirile pe care le-am avut despre viața noastră comună ne înconjurau, țesîndu-și lințoliul și izolîndu-ne de restul lumii; poemele dulci și cîntecele copilăriei, mirosul ei, învăluindu-mă; vocea ei, alinîndu-mi plînsul, apoi ura mea față de ea și nevoia de a o ști aproape; dispariția ei, dincolo de miile de uși închise, dincolo de răspunsuri, apoi groaza pe care mi-o stîrnea, complexitatea ei, indiferența și puterea-i greu de cuprins în cuvinte.

Purtată de acest curent, s-a ivit setea care, în loc să întunece amintirile, le-a intensificat, pînă cînd cea pe care o strîngeam în brațe a devenit, sub apăsarea degetelor și buzelor mele, o creatură din carne și sînge, mamă și amantă în același timp, obiect al tuturor dorințelor mele. Mi-am înfipt colții în gîtul ei. Am simțit-o înțepenind și sufocîndu-se, și gura mi s-a deschis lăcomă, pentru a primi valul fierbinte de îndată ce acesta a ieșit la suprafață.

Inima și sufletul i s-au despica în două. Nu mai avea vîrstă. Conștiința mi se întuneca, clătinîndu-se, acum nu mai exista mama, nu mai exista teroare și nici nevoi meschine; ea era ceea ce era: Gabrielle.

Întreaga ei viață i-a sărit în apărare, anii de suferință, singurătatea la care fusese condamnată în acele uriașe încăperi goale și umede, cărțile care o consolau, copiii care o devorau, abandonînd-o apoi, durerea și boala, ultimul ei dușman, care se prefăcuse a-i fi prieten, promițîndu-i eliberarea. Dincolo de cuvinte și imagini, pulsul secret al patimei sale, nebunia ei aparentă, refuzul de a ceda disperării.

Gemeam aplecat peste sînul ei, la fiecare înghițitură de sînge, încît mi se părea că îngîn un cîntec în ritmul bătăilor inimii ei. Dar aceasta din urmă își încetinea, de-acum, cadența. Moartea venea, iar ea lupta din răspuțuri pentru a o respinge. Cu un ultim efort

de voință, am dat-o la o parte, continuând însă să o sprijin.

Eram aproape sătul. Setea mea însă îi rîvnea inima. Setea mea nu știa ce înseamnă alchimia sentimentelor. Fără să-i dau drumul din brațe, cu gura căscată, cu ochii sticlind, o țineam la distanță, cît mai departe posibil, de parcă în mine s-ar fi aflat două ființe, una care încerca să o îndepărteze și una care ar fi vrut să o lipească de mine.

Ochii ei larg deschiși păreau orbi. În aceste momente, se afla într-un alt univers, dincolo de suferință, în care nu exista decît blîndețe și înțelegere. Deodată am auzit-o rostindu-mi numele. Mi-am dus încheietura mîinii drepte la gură și mi-am sfîșiat vena, ducîndu-mi apoi brațul înspre buzele ei. Ea nu s-a mișcat însă cînd sîngele meu i-a stropit buzele.

— Bea, mamă! am strigat, apăsîndu-mi brațul pe gura ei, însă metamorfoza începuse deja.

Buzele-i au fremătat și s-au închis, lacome, deasupra încheieturii mele; o durere bruscă mi-a străbătut fulgerător întreaga ființă, împresurîndu-mi inima.

Trupul mamei s-a întins crispat, mîna ei stîngă mi-a cuprins încheietura atunci cînd prima înghițitură i-a coborît în gîtlej. Durerea sporea întruna, eram gata să urlu; mi se părea că o văd, metal topit parcurgîndu-mi toate venele, strecurîndu-se în fiecare fibră a fiecărui mușchi. Dar nu era decît mama, care aspira, sugea, își lua îndărăt sîngele pe care îl băusem din gîtul ei. Acum stătea în picioare, cu capul abia sprijinit pe pieptul meu. M-a cuprins o moleșeală stranie, brăzdată la fiecare înghițitură a ei de fiori fierbinți; inima-mi bătea, gata să explodeze, sporindu-mi, cu fiecare bătaie, suferința și, în același timp, hrănind-o.

Ea aspira din ce în ce mai violent; mîna ei mă strîngea ca o menhină, corpul ei se rigidiza. Îmi venea să îmi smulg brațul din strînsoare, dar nu doream să o fac; cînd n-am mai putut să mă țin pe picioare, ea m-a sprijinit. Mă clătinam și mi se părea că încăperea se învîrte cu mine, dar ea își continua treaba și tăcerea ne învăluia din toate părțile. Apoi, fără convingere, lipsit de voință, am împins-o departe de mine.

S-a împleticit și a încremenit lîngă fereastră, apăsîndu-și gura cu degetele-i lungi. Înainte să mă prăbușesc într-un fotoliu din apropiere, i-am contemplat, vreme de o secundă, fața palidă, formele noi ce umpleau taftaua de un albastru întunecat și ochii care străluceau ca două globuri de cristal, înrobînd lumina.

Ca un prostovan de muritor, cred că am șoptit: "Mamă", după care am închis ochii.

2

ERAM așezat în fotoliu. Mi s-a părut că am dormit o veșnicie. Credeam că sînt acasă, în castelul tatălui meu. Am căutat din priviri vatraiul și cîinii, întrebîndu-mă dacă mai rămăsese vreo gură de vin și, chiar atunci, am zărit ornamentele aurite de-a lungul ferestrelor și spatele catedralei Notre-Dame profilîndu-se, în depărtare, pe cerul înstelat, și am văzut-o. Eram la Paris și aveam să trăim veșnic. Ținea ceva în mînă. Un sfeșnic și un amnar. Stătea în picioare și gesturile ei erau extrem de vioaie. Cînd a reușit să obțină o scînteie, a aprins lumînările una cîte una. Flăcările s-au înălțat, florile pictate pe pereți au tîșnit în sus, spre tavan, iar nimfele de acolo s-au agitat o clipă.

Stătea în fața mea, cu sfeșnicul așezat în dreapta ei. Fața-i albă era cu totul netedă. Cearcănele din jurul ochilor dispăruseră fără urmă, ca de altfel și micile imperfecțiuni și riduri de care-mi aduceam aminte. Acum era perfectă.

Pleoapele mai păstrasera un ușor pliu de piele în plus, dînd parcă mai mult farmec simetriei triunghiulare a chipului ei. Buzele-i erau de un roz dulce. Părea la fel de delicată ca un diamant în care se joacă lumina.

Am închis ochii, apoi i-am redeschis: nu era o iluzie, așa cum nici tăcerea ei nu era un miraj.

Își regăsisese formele împlinite ale unei tinere femei, rotunjimile pieptului bombau taftaua albastră, rozul cald al pielii părea că se datorează unui subtil joc de lumini, iar pletele îi păreau vii. Străluceau în ele atîtea nuanțe, încît fiecare fir de păr părea diferit de celelalte, miliarde de fire de o finețe extremă, care se legănau în jurul acelu chip angelic.

Pe grumazul fin nu se zărea nici o zgîrietură, nici măcar un rid.

Mai rămăsese de împlinit un ultim act de curaj: s-o privesc în ochi. Să-mi cufund privirile de vampir în cele ale unuia dintre semenii mei, pentru prima oară de la dispariția lui Magnus?

Se pare că mi-a scăpat un sunet, căci ea a reacționat. Gabrielle era singurul nume pe

care i-l puteam acorda de acum înainte.

— Gabrielle, i-am spus și mi s-a părut că o surprind surîzînd.

Mi-am aruncat privirile spre propria-mi încheietură. Nici urmă de rană, dar setea mă chinuia îngrozitor. Mi-am ridicat iarăși ochii spre ea și am zărit un rictus, datorat cu siguranță foamei, deformîndu-i trăsăturile. Expresia de pe chipul ei, stranie și grea de sensuri, părea a-mi spune: "Ei, nu înțelegeți?"

Dar ea nici nu a clipit. Se înstăpînise tăcerea. Desigur, exista frumusețea ochilor ei, ațintiți asupra mea și poate iubirea pe care o ghiceam, unul față de celălalt, dar în rest a urmat tăcerea. Eram incapabil să o destram. Își ferea oare mintea de contactul cu mine? Am întreat-o, fără cuvinte, dar ea nu părea a mă auzi.

— Acum! a spus, iar glasul ei m-a surprins.

Vocea îi era mai blîndă, mai sonoră decît fusese înainte. Pentru o clipă, am fost din nou în Auvergne: ninge și ea îmi cînta un cîntec ale cărui ecouri se propagau ca într-o peșteră imensă. Nu, toate acestea se sfîrșiseră demult. A continuat:

— Lasă... Toate acestea au trecut, repede — acum! S-a apropiat și m-a luat de mîna: Privește-te în oglindă! a șoptit.

Îi dădusem mai mult sînge decît luasem. Eram golit de sînge. Cu atît mai mult cu cît nu mă hrănisem nici înainte de a fi venit aici.

Eram atît de absorbit de sonoritatea acestor silabe, de impresia ninsorii, de amintirea cîntecului ei, încît mi-a trebuit o vreme ca să reacționez. I-am privit degetele, care se împleteau cu ale mele. Carnea noastră era la fel. M-am ridicat din fotoliu, apucîndu-i ambele mîini, apoi i-am atins brațele și obrazii. Ceea ce trebuia să se împlinească, se împlinise, iar eu eram încă în viață! Acum, ea era *alături* de mine. Trecuse granița îngrozitoare singurătății, venindu-mi alături, și nu mă gîndeam decît să o iau în brațe, s-o strivesc, îmbrățișînd-o, și să nu o mai las niciodată să plece.

Am ridicat-o de la podea și-am început să mă învîrtesc asemeni unui titirez. Și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit într-un hohot de rîs, care a crescut amenințător, așa că i-am astupat gura cu mîna.

— Vocea ta e în stare, acum, să spargă toate geamurile din încăpere, i-am șoptit.

Am aruncat o privire spre ușă. Nicki și Roget se aflau în camera de alături.

— N-au decît să zboare-n țandări! a strigat ea, iar expresia de pe chipul ei nu avea nimic vesel într-însa. Nu ne puteam hotărî să ne despărțim unul de altul. Era ceva mai puternic decît noi.

În cealaltă încăpere, muritorii începuseră să se neliniștească; medicul și infirmiera se gîndeau că ar fi fost timpul să se întoarcă la căpățîiul muribundeii.

A privit spre ușă. Și ea îi auzea. Însă eu de ce nu reușeam s-o aud?

S-a desprins din brațele mele, aruncînd scurte priviri de jur-împrejur. A luat sfeșnicul și s-a apropiat de oglindă, pentru a se contempla.

Știam senzațiile care începeau. Avea nevoie de timp pentru a învăța să vadă totul din noua perspectivă. Dar trebuia să părăsim cît mai repede acest apartament.

L-am auzit pe Nicki sfătuindu-l pe medic să bată la ușă.

Cum să o conving să plecăm, cum să mă descotorosesc de ei?

— Nu, nu pe acolo! a șuiertat, urmărindu-mi privirea.

A privit apoi patul și obiectele de la căpățîiul lui. Și-a luat bijuteriile, ascunse sub pernă, într-un toc de catifea uzată.

Fiecare gest, oricît de mărunț, părea să aibă o importanță extremă. Deși nu eram în stare să îi captez gîndurile, știam că bijuteriile erau singurul lucru pe care dorea să îl ia cu sine. A abandonat restul obiectelor fără remușcări, veșmintele, trusa de toaletă din argint și cărțile de pe noptieră. S-au auzit ciocănituri în ușă.

— Vom pleca pe acolo, mi-a sugerat, îndreptîndu-se spre fereastră, pentru a o deschide.

Vîntul se încurca în faldurile aurii ale draperiilor și făcea să-i fluture șuvițele blonde, lungi, de pe ceafă. Văzîndu-i pletele zburline acoperindu-i obrazii și ochii plini de o infinitate de fragmente multicolore, scâlțați într-o lumină aproape tragică, m-a străbătut un fior. Nu se temea de nimic.

Am apucat-o și, pentru o clipă, n-am vrut să-i dau drumul să plece. Mi-am cufundat fața în părul ei, amețit de gîndul că eram, în sfîrșit, împreună, și nimic nu avea să ne mai despartă vreodată. Nu-i înțelegeam tăcerea, nu știam de ce nu eram în stare să-i aud gîndurile, dar eram convins că nu era vina ei. Poate că asta nu avea să dureze. Era lîngă mine. Moartea era generalul care îmi porunceam, iar eu îi ofeream mii de victime, dar această pradă i-o suflasem de sub nas. Am afirmat-o cu glas tare, laolaltă cu numeroase

alte divagații absurde. Eram două ființe din aceeași specie, înfiorători, ucigași, plimbându-ne prin grădina sălbatică. Am încercat să o conving de realitatea existenței acestei grădini, deși nu era neapărat nevoie ca ea să înțeleagă.

— Grădina sălbatică! a repetat și un surâs blînd i-a arcuit buzele.

Toate mi se amestecau în minte. M-a îmbrățișat șoptindu-mi:

— Acum, ajută-mă. Vreau să te văd la lucru, chiar acum, și vom avea apoi o veșnicie întreagă numai pentru noi. Vino.

Setea. Eram sfîrșit. Eram cu adevărat însetat și știam că și pe ea o încerca o poftă nebună de a cunoaște gustul singelui. Îmi aminteam foarte limpede propria mea poftă din prima noapte. Mi-a trecut prin minte că grozăvia propriei morți — în clipa în care toate lichidele aveau să-i părăsească trupul — avea să fie oarecum diminuată dacă ar fi băut, înainte, puțin sînge.

Cineva a bătut insistenț. Ușa nu era închisă cu cheia.

Am urcat pe pervazul ferestrei și i-am întins brațele. S-a lipit îndată de mine. Nu cîntărea mai nimic, dar îi simțeam puterea acumulată în brațe. Cu toate acestea, zărind cheiul, departe, sub noi, a șovăit vreme de o clipă.

— Pune-ți brațele în jurul gîtului meu, i-am spus, și ține-te bine.

Am escaladat zidul de piatră, ținînd strîns prețioasa-mi povară, care își lipise obrazul de al meu, pînă cînd am ajuns pe acoperișul lunecos, de ardezie.

O dată ajunși aici, am luat-o de mîină și am tras-o după mine, alergînd din ce în ce mai repede peste streșini, trecînd în salturi pe deasupra aleilor, pînă în celălalt capăt al insulei. Mă așteptasem ca ea să țipe sau să se agațe disperată de mine, dar nu îi era teamă deloc.

Privea tăcută acoperișurile de pe malul stîng și, în depărtare, pe fluviu, numeroasele bărci întunecate, pline de ființe sărmane, în zdrențe, mulțumindu-se, deocamdată, să simtă dezmiardarea vîntului prin plete. Aș fi putut sta ore în șir să o privesc, observînd amănunțit fiecare detaliu al transformării, ardeam însă de nerăbdare să o port prin întreg orașul să-i arăt totul, să o învăț tot ceea ce aflasem. Asemeni mie, uitase și ea ce înseamnă oboseala.

Din fericire, ea nu avusese parte de grozăvia unei viziuni ca aceea a lui Magnus aruncîndu-se în flăcări.

Dedesubt, pe chei, cu un zgomot infernal, și-a făcut apariția o caleașcă. Vizitiul se chircise pe bancheta lui. I-am arătat însoțitoarei mele vehiculul care se apropia și i-am apucat mîna.

În clipa cînd a ajuns chiar sub noi, am sărit, aterizînd fără nici un zgomot pe acoperișul îmbrăcat în piele groasă. Am strîns-o pe Gabrielle în brațe, ajutînd-o să își regăsească echilibrul, și ne-am pregătit să sărim de pe acoperiș de îndată ce ni s-ar fi arătat vreun prilej. Mi se părea extrem de palpitant să fac toate acestea împreună cu ea.

Am traversat un pod, am luat-o de-a lungul catedralei, după care am traversat din nou, pe malul drept, de această dată. Am auzit din nou rîsul lui Gabrielle. M-am întrebat ce gîndeau oare oamenii care ne vedeau trecînd, de la ferestrele lor, cocoțați pe acoperișul trăsorii ca doi copii neascultători ce se suie într-o barcă șubredă.

Caleașca a făcut un ocol. Ne îndreptam cu mare viteză către Saint-Germain-des-Pros și am trecut ca vîntul prin duhoarea Cimitirului Inocenților.

Vreme de o secundă, mi s-a părut că simt un fel de emanație a *prezenței*, dar a dispărut atît de repede, încît m-am îndoit de adevărul mărturiei simțurilor mele. Întorcîndu-mă, n-am mai perceput nici o urmă. Într-o clipă de luciditate acută, m-am gîndit că, de acum înainte, voi putea discuta cu Gabrielle despre această *prezență*, că vom înfrunta împreună orice ni s-ar ivi în cale. Într-un anume fel, noaptea aceasta a constituit pentru mine un cataclism la fel de violent precum acela în care Magnus a făcut din mine un vampir. Iar noaptea de-abia începuse.

Cînd am ajuns într-un cartier favorabil vînătorii, am luat-o de mîină și am sărit în stradă.

Și-a ațintit privirile asupra roților ce se învîrteau atît de repede, dar ele s-au făcut nevăzute, cît ai clipi din ochi. Deși părul nu-i era despletit, părea ireală; o femeie smulsă din timpul și de la locul ei firesc, îmbrăcată doar cu o rochie subțire și niște pantofiori gingași. Părea gata să își ia zborul.

Am cotit-o pe o alee îngustă și am luat-o la fugă ținîndu-ne de după mijloc. Din cînd în cînd, îmi coboram privirile și o vedeam scrutînd zidurile care ne înconjurau, zecile de ferestre cu obloanele închise, prin care se strecurau ici-colo raze subțiri de lumină.

Știam ce vede, cunoșteam fiecare sunet care-i ajungea la urechi. Dar tot nu reușeam

să îi aud gândurile și ideea că ar fi fost posibil ca ea să mi le ascundă dinadins mă îngrozea.

Se opri. I-am citit pe față faptul că fusese cuprinsă de prima zvîcnire a morții.

Am liniștit-o, aducîndu-i aminte de viziunea pe care i-o dezvăluisem cu puțin timp în urmă.

— E o durere de scurtă durată, în comparație cu ceea ce ai îndurat pînă acum. Va dispărea în cîteva ore, poate chiar mai devreme, dacă ne vom potoli setea chiar acum.

A încuviințat, mai degrabă nerăbdătoare decît înspăimîntată.

Am nimerit într-o piațetă. La poarta unei clădiri vechi, un bărbat părea că așteaptă pe cineva. Chipul îi era ascuns de gulerul ridicat al mantiei sale cenușii.

Era ea îndeajuns de puternică pentru a-l înfrînge? Era oare la fel de tare, ca și mine? Venise vremea să aflăm aceste lucruri.

— Dacă setea nu te îndeamnă la acțiune, înseamnă că e încă prea devreme, i-am spus.

Am privit-o, și ceea ce am văzut m-a făcut să îngheț. Intensitatea și înscrîncenarea cu care se concentra erau aproape omeneste, iar în ochi îi plutea ca o umbră aceeași tragică strălucire pe care o zărisem mai înainte. Nu-i scăpa nimic. Cînd, însă, a pornit către bărbatul acela, nu mai avea nimic omenesc. Devenise asemeni unui animal de pradă. Părea doar o femeie care se îndrepta spre un bărbat, mai exact o doamnă, ce nimerise în acest loc pustiu, fără capă, fără pălărie, de una singură, intenționînd să ceară ajutor unui bărbat galant.

I-am privit mișcarea de-a lungul pavajului inegal, pe care de-abia îl atingeau, în mers. Fiecare părticică a ființei sale, pînă la șuvițele ce fluturau în bătaia vîntului, dădea impresia unui control perfect. Cu pasul hotărît, părea că ar putea trece prin ziduri.

M-am ascuns în umbră.

Bărbatul a tresărit și s-a întors în direcția ei. Călcîiul cizmei sale a scrîșnit, cînd ea s-a înălțat pe vîrfuri pentru a-i șopti ceva la ureche. Vreme de-o clipă, mi s-a părut a șovăi. Poate că era puțin îngrozită. Aproape instantaneu, am văzut-o apucîndu-l și, curînd, bărbatul se afla în puterile ei. Eram fascinat și nu mă hotărâm să-mi întorc privirile.

Deodată, mi-am dat seama că nu îi spuseseam că trebuie să-nceteze a mai bea înainte ca inima victimei să își oprească bătăile. Cum putusem oare să uit așa ceva? M-am repezit spre ea, dar dăduse deja drumul bărbatului, care se prăbușise la baza zidului, cu capul înclinat într-o parte, cu pălăria căzută la picioare. Mort.

Încremenise, privindu-l. Vedeam cum sîngele îi aleargă prin vene, încălzind-o și colorîndu-i pielea, redîndu-i roșeața buzelor. Mi-a adresat o privire fulgerătoare, de un violet intens, avînd aproape aceeași nuanță cu cea a cerului în clipa în care intrasem în camera ei. Am observat-o în tăcere, în timp ce își cerceta victima cu o uimire ciudată, de parcă nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor. I-am îndepărtat de pe frunte cîteva șuvițe încălcite.

S-a strecurat în brațele mele, iar eu am condus-o departe de cadavru. A aruncat o privire în urmă, apoi s-a uitat țintă drept înainte.

— Cred că ajunge pentru astă-noapte. Ar trebui să ne întoarcem în turn, i-am spus.

Voiam să îi arăt comoara, să fim singuri în acel adăpost sigur, să o strîng în brațe și să o încurajez, dacă evenimentele aveau să o zăpăcească. Spasmele morții o cuprinseseră din nou. Acolo ar fi putut să se odihnească, lîngă foc.

— Nu, nu vreau să plec. Nu încă, a protestat. Durerea nu are să țină prea mult, mi-ai promis doar. A ridicat ochii și mi-a zîmbit. Vezi tu, doar venisem să mor la Paris, a șoptit ea.

Fiecare detaliu îi atrăgea atenția: tînrul mort din urma noastră, cu mantia lui cenușie, oglindirea senină a cerului într-o băltoacă, o pisică țopăind pe ziduri. Sîngele din ea era încă destul de cald și continua să circule.

Am luat-o de mîină, îndemnînd-o să mă urmeze.

— Trebuie să mă hrănesc și eu, i-am explicat.

— Da, înțeleg, a șoptit. Ar fi trebuit să ți-l las ție. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta... Ah, nu ți-ai pierdut galanteria.

— E o galanterie de flămînd, i-am răspuns, zîmbind. Doar n-o să ne uscăm pe picioare, respectînd bunele maniere pentru monștri.

Am început să rîd. Cînd am vrut să o sărut, atenția mi-a fost atrasă de un ciudat fenomen. I-am strîns mîna, mai să i-o strivesc.

În depărtare, către Cimitirul Inocenților, auzeam *prezența* mai puternică decît oricînd.

Și ea se opri, înclinîndu-și ușor capul.

— Auzi și tu? am întrebat-o.
 Și-a ridicat ochii spre mine.
 — E un *altul*?
 Ochii i s-au micșorat și a aruncat încă o otheadă în direcția din care venise acea emanație.
 — Nelegiuți! a rostit cu glas tare.
 — Poftim?
Nelegiuți, nelegiuți, nelegiuți. M-a apucat, brusc, amețea, precum amintirea unui fragment de vis. Nu reușeam să gîndesc. Îmi supraapreciasem puterile, creînd-o, după chipul și asemănarea mea. *Trebuia* să beau, numaidecît.
 — Ne-a numit nelegiuți, a spus. N-ai auzit?
 Și-a ciulit urechile, dar *prezența* fugise.
 — Să nu-ți pese de ea, oricine-ar fi, i-am spus. Nu s-a apropiat niciodată mai mult de atît.
 Dar chiar cînd pronunțam aceste cuvinte, mi-am dat seama că, de astă dată, fusese mult mai aproape. Doream să plec cît mai departe de Cimitirul Inocenților.
 — Trăiește prin cimitire, am șoptit. Poate că nu poate să trăiască altundeva... un timp prea îndelungat.
 Chiar înainte de a-mi fi terminat fraza, am simțit-o iar; părea că se amplifică și emana cea mai înverșunată rea-voință din cîte îmi fusese dat să cunosc.
 — Rîde! a murmurat Gabrielle.
 Am privit-o atent. Fără nici o îndoială, percepea *prezența* mult mai clar decît mine.
 — Sfideaz-o! am strigat. Spune-i că e fricoasă! Cere-i să se arate!
 M-a privit, mirată.
 — Chiar vrei asta? m-a întrebat, în șoaptă.
 Tremura ușor. Am sprijinit-o. Deodată și-a cuprins mijlocul cu mîinile, ca și cum spasmul ar fi cuprins-o iar.
 — Bine, poate altă dată... am spus. Încă n-a venit vremea. Dar nu-ți fie teamă, nu vom apuca s-o uităm. O vom auzi iar.
 — A plecat, a spus Gabrielle. Creatura asta ne urăște...
 — Atunci, hai să ne îndepărtăm, am spus disprețuitor, trecîndu-mi brațul peste umerii ei.
 Nu i-am spus la ce mă gîndeam, ce mă sîcîia mai mult decît *prezența* și năbădăile acesteia, cu care începusem deja să mă obișnuiesc. Dacă Gabrielle putea percepe *prezența* la fel de bine ca mine, poate chiar mai bine, însemna că se bucura de toate puterile mele, inclusiv de însușirea de a transmite imaginii și gînduri. Și totuși, noi doi nu reușeam să comunicăm pe această cale!

3

DE ÎNDATĂ ce traversarăm fluviul, am găsit un muncitor.
 Nici nu apucasem să pun bine mîna pe acel bărbat, cînd, cu o nemaipomenită intensitate, un gînd s-a impus minții mele. De acum înainte, tot ceea ce făcusem de unul singur, aveam să facem împreună. Ea avea să mă observe, trăgînd învățăminte.
 Mi-am ademenit victima afară din cîrciumă, amețind-o cu întrebări.
 Mi-am dat seama că încercam să strălucesc în ochii lui Gabrielle jucîndu-mă, arătîndu-mă mai crud ca de obicei. Clipa supremă a fost de o violență extremă, extenuantă.
 Gabrielle jubila. Nu mă scăpa din ochi nici o clipă, de parcă s-ar fi hrănit cu această viziune, așa cum se hrănea cu sînge.
 M-am întors apoi lîngă ea, am cuprins-o în brațe și am rămas agățați unul de altul, în întineric, ca două statui fierbinți, despărțiți numai de stratul subțire, străin, al veșmintelor noastre.
 Noaptea și-a pierdut după aceea dimensiunile obișnuite. Chiar și acum, o socotesc printre nopțile cele mai lungi pe care le-am cunoscut în viața-mi de nemuritor. O noapte infinită, vertiginoasă, de nepătruns. În unele clipe, mi-am dorit să mă pot apăra de plăcerile și surprizele pe care mi le oferea, dar nu aveam cum.
 Degeaba îmi repetam în minte numele ei pentru mine, ea nu era încă Gabrielle. Era ea, pur și simplu, cea pe care o dorisem toată viața, cu întreaga mea ființă. Singura femeie pe care am iubit-o vreodată.

Moartea ei nu a durat prea mult.

Ne-am refugiat într-o pivniță părăsită, pînă cînd s-a sfîrșit totul. Tot timpul, am ținut-o în brațe și i-am vorbit. I-am povestit din nou, în cuvinte de această dată, ceea ce mi se întîmplase.

I-am descris turnul, i-am repetat cuvintele lui Magnus, i-am explicat manifestările *prezenței* și cît îmi repugna să o urmăresc pînă în viziunile ei. În repetate rînduri, am încercat să îi comunic imagini, dar fără rezultat. Nu am comentat însă nici eu, nici ea, acest eșec. M-a ascultat cu mare atenție.

I-am dezvăluit bănuielile lui Nicki și i-am spus că mă tem pentru sănătatea lui mintală. Încă o fereastră deschisă și încă o încăpere pustie, iată cîteva motive care ar fi înnebunit pe oricine.

Trebuia să găsesc o poveste îndeajuns de plauzibilă pentru Roget și o cale pentru a rupe lanțul bănuielilor lui Nicki.

Spusele mele i-au trezit o oarecare fascinație, dar nu le-a acordat importanță. Pentru ea, conta cu adevărat numai prezentul. Poate că nu credea în propria-i nemurire.

Părea mai degrabă convinsă că nu-i mai rămăsese decît această unică noapte de energii supranaturale și simțea nevoia să cunoască și să facă absolut totul înaintea zorilor, cînd avea să se cufunde în hăul morții.

Am încercat de mai multe ori să o conving să ne refugiem în turn. Mă cuprinsese un soi de oboesală spirituală. Simțeam nevoia să mă retrag într-un loc liniștit, pentru a medita în voie la toate cîte se întîmplaseră. Deschideam ochii și, deocamdată, nu vedeam decît bezna. Ea, în schimb, visa mereu noi experiențe, noi aventuri.

Mi-a propus să pătrundem în locuințele muritorilor și să căutăm haine pentru ea. A rîs cînd i-am spus că eu continuam să îmi cumpăr haine de la diverși negustori...

— Ne vom da seama, cu siguranță, dacă acea casă este sau nu pustie, mi-a spus în vreme ce străbăteam străzile, grăbiți, cu privirile înălțate spre ferestrele clădirilor. Vom auzi servitorii dormind.

Nu mă gîndisem, dar mi s-a părut logic ceea ce spunea.

Am urcat niște scări de serviciu interminabile și am parcurs lungi culoare, uimit că totul era atît de simplu, și fascinat de fiecare detaliu al acestor apartamente intime. Mi-am dat seama că îmi făcea plăcere să ating obiectele personale: evantaie, tabachere, chiar și ziarul pe care îl citise stăpînul casei ori cizmele așezate în fața căminului. Era la fel de amuzant ca și atunci cînd îi pîndeam pe fereastră pe muritori.

Ea își urma propriile scopuri. Într-un budoar, a descoperit veșminte somptuoase, potrivite pentru formele-i mai împlinite acum. Am ajutat-o să-și schimbe taftaua albastră cu o rochie de catifea roz și să-și aranjeze buclele sub o pălărie împodobită cu pene de struț. Nu reușeam să mă obișnuiesc cu prezența ei și cu senzațiile stranie pe care mi le trezea această incursiune într-o casă plină de mirosuri omenești.

A cules o serie de obiecte mărunte de pe masa de toaletă, un flacon de parfum, o forfecuță din aur, apoi s-a privit în oglindă.

Am sărutat-o, și ea s-a lăsat în voia mea. Eram ca doi amanți palizi.

Ne-am întors în stradă, am trecut pe la Operă, apoi pe la Comedia Franceză, chiar înainte de închidere, după care ne-am îndreptat spre Palatul Regal. A constatat cu încîntare, că muritorii ne vedeau, fără să ne vadă, că îi atrăgeam și îi păcăleam întru totul.

Am perceput din nou, foarte acut, *prezența*, cînd am trecut pe lîngă biserici.

Am escaladat clopotnițe, pentru a ne contempla împărăția, apoi am alergat, refugiindu-ne în cafenelele ticsite, doar din plăcerea de a savura contactul și mirosul oamenilor care ne înconjurau, schimbînd priviri semnificative și rîzînd pe furiș, între noi.

Din cînd în cînd, cădea în visare, contemplînd aburii ce se înălțau din ceștile noastre de cafea.

Dar, mai presus de orice, adora străduțele înguste, întunecate, și plimbările în aer liber. Ar fi vrut să se cațere în copaci pentru a ajunge pe acoperișuri. Se mira că eu nu eram ispitit să parcurg orașul pe acoperișuri ori cocoțat pe vreo trăsură.

După miezul nopții, am ajuns în mijlocul unei piețe pustii, ținîndu-ne de mînă.

Încă o dată, am simțit *prezența*, dar nici unul, nici altul nu am reușit să îi ghicim starea de spirit.

Pentru Gabrielle, tot ceea ce ne înconjura constituia încă prilej de mirare: gunoaiele, pisicile care alergau după vreun șobolan, nemișcarea stranie care ne împresura, faptul că nici cele mai întunecate cotloane ale metropolei nu prezentau vreun pericol pentru noi. O încînta posibilitatea de a trece pe lîngă cuiburile țîlharilor fără a fi auziți, fiind în stare să pedepsim pe oricine ar fi fost îndeajuns de nechibzuit ca să ne atace; însușirea de a fi, în

același timp, vizibili și invizibili, palpabili și, totodată, insesizabili.

N-am sîcîit-o cu sfaturi și cu întrebări. M-am mulțumit să îi urmez capriciile, cufundat, uneori, în gînduri.

Cînd și-a făcut apariția printre tarabe un tînăr călăreț, l-am privit ca pe o apariție venită din lumea celor vii în împărăția morților. Părul și ochii lui întunecați m-au purtat cu gîndul la Nicolas, ca de altfel și expresia chipului său, inocentă și frămîntată, totodată. N-ar fi trebuit să calce niciodată în aceste locuri. Era mai tînăr decît Nicki și de o inconștiență nebunească.

N-am avut măsura nechibzuinței lui decît atunci cînd ea a sărit, ca o felină roz, uriașă, și l-a trîntit de pe cal.

Eram de-a dreptul tulburat. Nevinovăția victimelor ei nu părea să o deranjeze defel. Ignora întru totul scrupulele mele morale. La urma urmei, nici eu nu mă mai sinchiseam de ele, așa că, de ce-aș fi judecat-o?

Nepăsarea cu care l-a ucis pe tînăr — rupîndu-i gîtul, cu grație, cînd și-a dat seama că nu-i era îndeajuns de sete — m-a înfuriat la culme, deși o privisem cu interes atunci cînd o făcuse.

Era mai rece decît mine. Se descurca mai bine. Magnus îmi spusese: "Fii fără milă!", dar voia oare să-mi spună să ucid atunci cînd nu era necesar?

Văzînd-o cum își smulgea hainele roz, îmbrăcîndu-le pe cele ale tinerețului, am înțeles de ce procedase astfel. Îl alesese fiindcă era mai firav.

Ce-i drept, o dată cu veșmintele — ciorapi de mătase crem, cămașă de dantelă, vestă galbenă, pantaloni, haină stacojie și panglică roșie — își însușise chiar înfățișarea victimei sale.

O parte din mine se revolta împotriva farmecului ei, împotriva îndrăzelii cu care își atribuisese acest costum masculin; părul ei despletit aducea acum mai mult cu coama unui leu decît cu pletele unei doamne. Am simțit pofta de a-i face rău. Am închis ochii. Cînd i-am deschis din nou, m-a apucat amețeala. Nu puteam suporta prezența tînărului mort.

Și-a legat părul în coadă de cal, cu panglica stacojie. Apoi, după ce și-a acoperit victima cu rochia ei roz, s-a încins cu sabia acesteia. În cele din urmă, s-a aplecat și și-a ridicat fularul cafeniu.

— Să mergem, dragul meu, mi-a spus, îmbrățișîndu-mă.

Parcă devenisem de piatră. Îmi doream doar un lucru: să mă întorc în turn, împreună cu ea. M-a strîns de mîină și a luat-o la fugă. Părea că zboară printre tarabe și grămezile de gunoaie. M-am oprit.

A fost lîngă mine cît ai clipi din ochi.

— Hai, te rog, n-are nici un rost să mai port rochii, mi-a spus, cu tonul pe care-l folosesc copiii care au făcut o boroboată.

— Nu, într-adevăr, ai dreptate! am încuviințat.

Poate era mai bine că nu îmi puteam citi gîndurile. Nu îmi puteam desprinde privirea de la picioarele ei perfecte, de la coapsele rotunde și de la pîntecele-i plat.

Amintiți-vă, în vremea aceea, femeile nu-și arătau deloc picioarele. Dar acum, nici ea nu mai era cu adevărat o femeie. O fracțiune de secundă, înfiorarea mi-a cuprins sufletul.

— Vino, să ne întoarcem pe acoperișuri. Vreau să mergem pe boulevard du Temple, să-mi arăți micul teatru pe care l-ai cumpărat. Vrei să faci asta pentru mine?

— Desigur, am răspuns. De ce nu?

CîND, în sfîrșit, ne-am întors pe insula Saint-Louis, mai erau vreo două ore de întuneric. În depărtare, pe cheiul pavat, scaldat în lumina clarului de lună, mi-am văzut iapa, legată lîngă un zid, acolo unde o lăsasem. Cu siguranță, în zarva care se iscase după plecarea noastră, nimeni nu o băgase în seamă.

Am pîndit cu atenție semnele prezenței lui Nicki și a lui Roget, dar casa era întunecată și părăsită.

— Și totuși, simt că nu sînt prea departe, a șoptit Gabrielle.

— În apartamentul lui Nicki, am murmurat. Iar de la vreuna din ferestre, se prea poate ca un servitor să fi fost însărcinat să-mi supravegheze iapa.

— Atunci, hai s-o lăsăm și să furăm alta.

— Nu, e iapa mea! am zis.

Deodată am simțit cum mîna i se crispează într-a mea.

Era din nou vechea noastră cunoștință, *prezența*; de astă dată, mergea de-a lungul Senei, în celălalt capăt al insulei, îndreptîndu-se spre malul stîng.

— A dispărut! a rostit Gabrielle. Să mergem! O să furăm un alt cal.

— Așteaptă o clipă, voi încerca să ademenesc iapa încoace.

Mi-am concentrat întreaga voință asupra animalului, poruncindu-i, pe tăcute, să vină la noi. Iapa a început să necheze, trăgînd de cureaua de piele. Apoi a cabrat, și hamul s-a rupt ca un fir de iarbă.

A luat-o la goană spre noi, în galop, tropăind pe caldarîm. Fără să șovăim i-am sărit în spinare. Am apucat ceea ce mai rămăsese din frîu și-am pornit în galop.

Pe cînd traversam podul, am perceput în urma noastră o zarvă enormă, am citit descumpănirea în mințile muritorilor.

Dar noi eram de-acum departe, ne cufundam în bezna plină de ecouri care învăluia de la Cité.

DE ÎNDATĂ ce am ajuns în turn, am aprins una din făcliile cu rășină și am tras-o pe Gabrielle după mine, în donjon. Nu mai dispuneam de suficient timp pentru a-i arăta încăperea de sus.

Cu ochii sticloși, privea lenevos de jur împrejur, coborînd pe scara în spirală.

Costumul ei stacojiu strălucea, contrastînd cu zidurile de piatră neagră.

Duhoarea care urca din beci o tulbura; însă, de cum am ajuns în imensa criptă și am închis ușa în urma noastră, mirosul nu ne-a mai deranjat.

La lumina torței, s-a apucat să studieze tavanul boltit și cele trei sarcofage cu capacele lor sculptate.

Nu părea înspăimîntată. Am îndemnat-o să încerce capacul sicriului pe care și-l alesese, căci, poate, aveam să fiu obligat să o ajut. A privit cele trei morminte și, după ce s-a gîndit cîteva clipe, l-a ales pe cel al cavalerului în armură, nu pe cel ce purta efigia feminină. l-a dat capacul la o parte și-a privit înăuntru. Poate că nu era la fel de tare ca mine, dar avea suficientă forță pentru acest lucru.

— Nu-ți fie teamă, am încurajat-o.

— Nu. În privința asta, nu trebuie să-ți faci gînduri. Vocea îi era marcată de o tristețe abia simțită. Părea că visează, mîngîind piatra.

— La această oră, mamei tale i s-ar fi făcut deja toaleta mortuară. Încăperea ar fi fost plină de mirosuri neplăcute și de fumul a sute de lumînări. Gîndește-te, cît de umilitoare este moartea. Ar fi fost dezbrăcată, spălată și îmbrăcată la loc de către necunoscuți; aceștia i-ar fi văzut trupul albit și lipsit de apărare, căzut pradă somnului de pe urmă. Iar pe coridoare, viii ar fi șușotit despre sănătatea lor excelentă: în familia lor n-ai să găsești niciodată un bolnav de piept, nicidecum! "Sărmana marchiză!" ar fi zis ei, plini de compasiune. S-ar fi întrebat dacă avusese ceva al ei, dacă avusese avere și cui i-o lăsase. Probabil, fiului. Iar bătrîna care ar fi venit să ia rufele murdare i-ar fi furat moartei inelele de pe degete.

Am încuviințat. Îmi venea să-i spun: iată-ne, în schimb, într-o altă criptă, pe cale să ne întindem în așternuturile de piatră, avînd drept unică tovărășie pe cea a șobolanilor.

Totuși, era de o mie de ori mai bine așa. Să bîntui pe veci împărăția coșmarelor, iată o îndeletnicire care nu e lipsită de un anume farmec întunecat, nu-i așa?

Era palidă și părea înghețată. Cu un gest somnoros, a scos din buzunar un obiect micuț.

Erau foarfecele de aur pe care le luase din camera ei. Străluceau în lumina torței.

— Nu, mamă, am zis.

Țipătul m-a speriat chiar și pe mine, într-atît de puternice i-au fost ecourile stîrnite sub tavanul boltit. Măștile mortuare gravate pe sarcofage îmi păreau a fi martorii nemiloși a ceea ce se întîmpla. Inima mi s-a chircit în piept, dureroasă.

Ce zgomot înfiorător produceau foarfecele, tunzînd, tăind! Părul îi cădea în bucle lungi de jur-împrejur.

— Oooh, mamă.

Și-a plecat privirile spre pletele sacrificate, le-a împrăștiat cu vîrfurile cizmelor, iar cînd și-a ridicat ochii spre mine, am văzut că se transformase, într-adevăr, într-un tînăr al cărui chip era încadrat de bucle scurte, blonde.

Ochii i se închideau însă.

A întins mîna spre mine, lăsînd să-i scape foarfecele.

— Iar acum, odihna, a murmurat.

— E numai soarele care răsare, i-am spus, încercînd să o liniștesc.

Obosise mai repede decît mine. S-a întors și s-a îndreptat spre mormînt. Dînd la o

parte încă puțin capacul sarcofagului, am așezat-o înăuntru, cu ochii închiși, lăsându-i membrele suple să-și găsească, cu grația lor înăscută, locul potrivit.

Chipul ei oglindea de-acum seninătatea dată de somn. Părea moartă, dusă pe vecie, de îndată ce vraja se destrămase.

Mi-am înfipt colții în propria-mi limbă, pînă cînd mi-am simțit gura umplîndu-mi-se de sînge. Apoi, aplecîndu-mă asupra ei, am lăsat sîngele să-i curgă, picătură cu picătură, pe buze. Și-a redeschis ochii. Strălucirea lor, albastru-violacee, s-a ațintit asupra-mi. Sîngele i s-a scurs în gura întredeschisă și, încetișor, și-a ridicat capul, pentru a-mi primi sărutul. Limba mi s-a strecurat între buzele-i la fel de reci ca ale mele. Dar sîngele era cald și circula între noi.

— Noapte bună, preaiubita mea, i-am spus. Gabrielle, îngerul meu întunecat. A căzut în nemișcare de îndată ce i-am dat drumul. Am închis deasupra ei lespede de piatră.

4

TREZIREA în cripta subpămînteană a fost destul de neplăcută. Aerul înghețat îmi dispăcea, la fel duhoarea ce ajungea pînă la mine din beciul aflat la etajul inferior și gîndul la toate acele creaturi moarte aflate acolo.

M-a cuprins îngrijorarea. Dar dacă ea nu avea să se mai trezească niciodată? Dacă ochii ei aveau să rămîină închiși pe veci?

Mi s-a părut însă un gest arogant, obscen, să ridic lespede de piatră a sarcofagului pentru a o vedea dormind. M-a cuprins o rușine de muritor. La castel, nu îndrăznisem niciodată să deschid ușa apartamentului ei, fără să fi bătut în prealabil și, cu atît mai puțin, n-aș fi cutezat să dau la o parte draperiile patului ei.

Avea să se trezească. Trebuia. Ar fi fost cu mult mai bine dacă și-ar fi ridicat de una singură lespede de pe mormînt. Odată și odată, setea avea să o determine să o facă, așa cum mi se întîmplase și mie.

Am aprins făclia și am ieșit pentru cîteva clipe afară, în aer liber. Apoi, fără să închid grilajul sau ușile în urma mea, am urcat în camera lui Magnus, pentru a admira întunericul alungînd flăcările asfințitului.

A trecut o oră. Lumina azurie se estompa, stelele își făcuseră apariția, iar la orizont, în Paris, se aprinseseră nenumăratele felinare. Am plecat de la fereastră și m-am dus să aleg cîteva bijuterii pentru ea, din cufăr.

Cu siguranță, își păstrase pasiunea pentru bijuterii. Nu își luase oare propriile bijuterii înainte să fugim? Am aprins lumînările, nu fiindcă altfel nu aș fi văzut, ci fiindcă flăcările lor făceau să strălucească giuvaierurile. I-am găsit cîteva nestemate delicate, fermecătoare: ace încrustate ,perle și inele suficient de masculine, potrivite cu noua ei înfățișare.

Din cînd în cînd, îmi încordam auzul și cîte un fior îmi îngheța inima. Dar dacă n-avea să se mai trezească? Dacă nu avusese dreptul decît la o singură noapte? Groaza îmi apăsă tîmplele. Marea de bijuterii, flăcările ce dansau, ogîndindu-se în miile de fețe ale acestora, toate acestea n-ar mai fi însemnat nimic.

Auzeam vîntul, foșnetul vast și blînd al copacilor, fluieratul vesel, îndepărtat al grăjdarului meu și nechezatul cailor. Doar ea nu se auzea.

În depărtare, clopotul din sat număra orele.

Deodată, am avut sentimentul că eram pîndit. Era ceva atît de neobișnuit, încît m-a cuprins panica. M-am întors, spre intrarea în pasajul secret. Nimeni. Am privit apoi printre gratiile ferestrei și privirile ni s-au încrucișat.

Părea că plutește în aer, agățată de gratii cu ambele mîini. Zîmbea.

Era cît pe aci să urlu. Instinctiv, am făcut un pas înapoi și, brusc, m-am simțit năclăit de sudoare. Mi-era rușine că mă lăsasem surprins.

Dar ea era acolo, nemișcată, surîzătoare, și expresia de pe chipul ei s-a transformat progresiv din seninătate în viclenie. În lumina răspîndită de lumînări, privirea-i părea incandescentă.

— Nu-i frumos să-i sperii pe ceilalți nemuritori, i-am spus pe un ton de falsă mustrare.

A rîs, mai voioasă decît fusese vreodată pe cînd era vie. Ce ușurare, s-o văd mișcîndu-se și rîzînd astfel!

— Cum ai ajuns aici? am întrebat-o.

M-am îndreptat spre fereastră și mi-am trecut mîinile printre gratii, apucînd-o de încheieturi.

Gura-i senzuală era numai dulceață. Coama ei deasă îi împresura chipul cu o aură lucitoare.

— Am escaladat zidul, cum altfel? a răspuns. Ce ți-ai închipuit?

— Haide, coboară. N-ai cum să treci printre gratii. Am să îți ies în întâmpinare.

— Nu, mai bine ne întâlnim sus, în turn, e mai aproape.

Reluându-și ascensiunea, a dispărut din raza mea vizuală. Mai târziu, pe când coboram treptele, era toată numai exuberanță, la fel ca în ajun.

— De ce ne mai pierdem timpul pe-aici? a întrebat nerăbdătoare. Hai să fugim la Paris!

Era superbă și, totuși, ceva mă deranja în înfățișarea ei, ceva nu era în regulă... Dar ce anume?

Deocamdată însă n-avea chef nici de îmbrățișări, nici măcar să stăm de vorbă, iar asta mă cam călca pe nervi.

— Aș vrea să-ți arăt camera secretă, i-am spus, și bijuteriile lui Magnus.

— Bijuteriile?

De la fereastră nu le putuse vedea, din cauza capacului cufărului. A luat-o înainte, spre încăperea în care arsesese Magnus, apoi a fost nevoită să se ghemuiască, pentru a încăpea în tunel.

Văzînd cufărul, a amuțit de uimire.

Aruncîndu-și, nerăbdătoare, părul pe spate, s-a aplecat, pentru a examina broșele, inelele, micuțele zorzoane pe care le asemăna, cu siguranță, cu cele pe care, odinioară, le vînduse, una cîte una.

— Cred că le-a strîns secole de-a rîndul! a exclamat. Ce de obiecte prețioase! Știa să aleagă, nu-i așa? Cred că era o ființă ieșită din comun.

Din nou, cu un gest aproape iritat, și-a dat deoparte șuvițele rebele, care mi se păreau acum mai palide, mai luminoase, mai dese. O podoabă superbă.

— Privește perlele acestea, i-am spus. Și inelele.

I le-am arătat pe cele pe care le alesesem pentru ea și i le-am strecurat pe degete. Rîsul ei voios a răsunat iarăși.

— Pe cîntea mea, aș zice că sîntem o pereche minunată de demoni.

— Vîntătorii din grădina sălbatică! am supralicitat.

— Atunci, haide să pornim spre Paris, a zis.

Un spasm scurt de durere i-a întunecat vreme de o clipă fața; setea. Și-a trecut limba peste buze. Îi păream oare măcar pe jumătate atît de fascinant precum mi se părea ea mie?

A continuat, cu privirile umbrite de intensitatea a ceea ce simțea:

— În noaptea asta, aș vrea să mă hrănesc cît mai repede, iar apoi să ieșim din oraș, să mergem în pădure. Să mergem acolo unde nu sînt oameni. Unde nu e decît vîntul prin ramurile umbroase și stelele deasupra capetelor noastre. Acolo unde domnește o liniște binecuvîntată.

S-a reîntors la fereastră. Silueta ei suplă era dreaptă precum trunchiul unui plop tînăr și pe fiecare deget îi strălucea cîte un inel. Mîinile ei, ieșind din mînecele largi ale veșmintelor sale bărbătești, păreau, prin contrast, mai fine. A contemplat în tăcere norii răzleți de pe cer și stelele care licăreau prin vata violetă a cetii nocturne.

— Trebuie să îi fac o vizită lui Roget, am spus cu voce scăzută. Trebuie să mă ocup de Nicki, să nascocesc doar Dumnezeu știe ce minciuni care să explice plecarea ta.

S-a întors spre mine și fața ei mi s-a părut dintr-o dată mai mică și înghețată, ca odinioară, la castel, cînd nu era de acord cu mine.

— De ce le-ai mai vorbi despre mine? m-a iscodit... De ce îți mai pasă ce se întîmplă cu ei?

Întrebarea m-a revoltat, dar nu m-a surprins. Poate că mă așteptasem la așa ceva. Poate ghicisem în ea, dintru început, întrebările-i mute.

Aș fi vrut să îi spun: Nicki a stat la căpățîiul tău atunci cînd erai pe moarte, asta nu înseamnă chiar nimic pentru tine? Dar cuvintele acestea sunau atît de patetic, atît de... muritoare, de-a dreptul stupide. Totuși, ceea ce făceam nu era stupid.

— N-am de gînd să te judec, a spus sprijinindu-se de pervazul ferestrei cu brațele încrucișate. Pur și simplu, nu înțeleg. De ce ne-ai scris, de ce ne-ai trimis toate acele daruri? De ce nu ai preferat să îți păstrezi toate bogățiile, urmîndu-ți propria ta cale?

— Și unde să mă duc? am strigat. Departe de toți cei pe care i-am cunoscut și iubit? Nu voiam să încetez a mă mai gîndi la tine, la Nicki, chiar și la tata, și la frații mei. Am făcut ceea ce mi-am dorit să fac.

— Așadar, n-ai făcut-o numai fiindcă așa îți dicta conștiința?

— Dacă faci numai ce îți dictează conștiința, atunci faci ceea ce vrei să faci. De fapt, motivul a fost unul mult mai simplu. Voiam ca tu să te bucuri de bogăția pe care ți-am dăruit-o. Doream... să fii fericită.

S-a gândit, un timp mai îndelungat.

— Ai fi preferat să te fi uitat? am continuat. Mă simțeam rău și furios.

Nu mi-a răspuns imediat.

— Nu, bineînțeles că nu. Iar dacă rolurile ar fi fost inversate, nici eu nu te-aș fi uitat. Sînt convinsă de asta. Dar ceilalți? Nu-mi pasă de ei nici cît negru sub unghie. Nu vreau să mai am vreodată de-a face cu ei, nu mai vreau să-i mai întîlnesc niciodată.

Am încuviințat, deși spusele ei mă revoltau. Mă speria.

— Nu reușesc să scap de ideea că sînt moartă. Despărțită întru totul de tot ce e viu. Știu că mi-am păstrat simțul gustului, văzul, pipăitul și pot să beau sînge. Dar am impresia că sînt invizibilă, impalpabilă.

— Nu ai dreptate, am protestat. Cît timp crezi că ai putea rezista doar pipăind și văzînd, atingînd și văzînd, dacă n-ar exista dragostea? Dacă n-ai avea pe nimeni alături? Nu părea să înțeleagă. Oh, și, la urma urmei, de ce te-aș plictisi cu toate astea? Sîntem împreună. Sînt lîngă tine. Habar n-ai cum era înainte, cînd eram singur.

— Te necăjesc, deși nu asta-mi era intenția, a replicat. Spune-le tot ce vrei. Poate că vei reuși într-adevăr să născocesci o poveste credibilă. Dacă vei dori ca eu să vin cu tine, voi veni. Voi face tot ce vrei. Și-a coborît vocea. Firește, nu ai de gînd să îți împărți puterea cu ei?

— Nu, asta nu, niciodată.

Am clătinat din cap, ca și cum ideea mi se părea de neconceput.

— Nici măcar cu Nicolas?

— Pe zei, nu!

Am privit-o. A înclinat ușor capul, de parcă mi-ar fi aprobat răspunsul. Apoi și-a aranjat părul cu o mișcare nervoasă.

— De ce nu cu Nicolas? m-a întrebat.

Acest interogatoriu mă stînjenea.

— Fiindcă e tînăr și are toată viața înainte. Nu e pe moarte. Cu timpul, are să uite de noi...

— Ar putea să moară chiar mîine, a obiectat. L-ar putea strivi o trăsură pe stradă...

— Să înțeleg că ai vrea să-i spun?

Am fulgerat-o din priviri.

— Nu, dimpotrivă. Cine sînt eu, ca să-ți spun ce să faci? Încerc doar să te înțeleg. Părul ei lung i-a căzut de pe frunte, iar ea și-a apucat suvițele rebele cu ambele mîini.

— Dumnezeu! a șoptit.

Cuprinsă de convulsii nervoase, a scăpat părul din mîini și a început să strige. Pătrunzătorul țipăt m-a împietrit. Am simțit o durere sfișietoare răsucindu-mi-se în creier. Nu o mai auzisem niciodată țipînd. A continuat să țipe prăbușită lîngă fereastră. Și-a ridicat mîna spre propriile plete, dar și-a retras-o de parcă s-ar fi ars. Se zbătea, agățată de fereastră, urla și se zvîrcolea de parcă încerca să scape de propriul scalp.

— Încetează! am strigat.

Am apucat-o de umeri și am zgîlțuit-o. Se sufoca. Deodată mi-am dat seama. Părul îi crescuse la loc! Îi crescuse în timpul somnului, iar acum era mai des și mai strălucitor. Asta mi se păruse ciudat, dar abia atunci mi s-a relevat.

— Încetează acum, ajunge! am strigat. Trupul îi tremura atît de tare, încît de-abia reușeam să o țin. A crescut la loc, asta-i tot! Asta e lungimea lui naturală, pricepi? N-are nici o importanță!

Se îneca de plîns, încercînd să-și recapete calmul. Încerca să-mi scape din brațe, pentru a-și smulge părul din cap.

Am scuturat-o din răputeri.

— Gabrielle! Înțelegi ce-ți spun? A crescut la loc și are să crească de cîte ori îl vei tăia! Pentru numele diavolului, nu e nimic malefic în treaba asta!

M-am străduit să nu fiu cuprins la rîndul meu de panică. Tremuram la fel de violent ca și ea.

A încetat să mai țipe, dar respira întretăiat. N-o mai văzusem niciodată în halul în care era acum. S-a lăsat condusă spre băncuța de lîngă vatră și am reușit să o determin să se așeze.

Am căutat o foarfecă prin încăpere. N-am găsit nici una. Forfecuța de aur rămăsese

jos, în criptă. Am scos un cuțit.

Plîngea încetișor, cu fața îngropată în palme.

— Vrei să ți-l tai din nou? I-am ridicat capul. Dacă vrei, am să ți-l tai eu. În fiecare noapte, îl voi tăia și-l voi arde. Nu-i mare lucru.

M-a privit, împietrită. Nu știam ce să fac. Fața îi era pătată de sîngele lacrimilor, care îi umpluse și jaboul cămășii.

— Să-l tai? am întrebat-o din nou.

Arăta de parcă cineva ar fi bătut-o, umplînd-o de sînge. Din ochii ei larg deschiși, lacrimile de sînge îi curseseră pe obraji netezi. În vreme ce o priveam, lacrimile au secat și sîngele s-a coagulat, formînd o crustă întunecată pe pielea ei albă.

I-am șters cu grijă fața cu batista-mi de dantelă, apoi am răscolit printre hainele pe care le adusesem de la Paris, în căutarea unei cămăși curate. I-am scos haina. Nu a schițat nici un gest de împotrivire sau de ajutor. I-am descheiat cămașa de in...

Sîinii ei mici erau de un alb imaculat, cu excepția rozului palid al sfîrcurilor. Străduindu-mă să nu îi privesc, i-am tras cămașa curată peste cap și am încheiat-o cît am putut de repede. Apoi i-am pieptănat, îndelung, părul; nu-mi venea să o slutesc cu cuțitul, așa că i-am împletit o cosiță lungă pe care am legat-o cu o panglică. În cele din urmă, am ajutat-o să își îmbrace iar haina.

Simțeam cum își recăpăta calmul și puterile. Nu părea deloc rușinată de purtarea ei, ceea ce mă bucura. Nu a spus însă nimic și nici nu s-a mișcat.

Eu am fost cel care a rupt tăcerea.

— Cînd eram copil, îmi povesteai o mulțime de lucruri despre locurile prin care trecuseși. Îți mai amintești? Îmi arătai imagini din Neapole și Veneția. Și cărțile cele vechi. Aveai și bibelouri, amintiri de la Londra și Sankt Petersburg, din toate locurile în care ai fost. Nu mi-a răspuns. Aș vrea să mergem în toate aceste orașe. Îmi doresc să le văd, să le vizitez și să trăiesc în fiecare. Aș vrea chiar să merg și mai departe, în locuri pe care nici măcar nu visam că le voi putea vedea vreodată.

Expresia chipului i s-a modificat.

— Știai că are să crească la loc? a întrebat în șoaptă.

— Nu. Adică, ba da. Vreau să spun că nici nu m-am gîndit la asta. Ar fi trebuit să știu că va crește la loc.

Vreme îndelungată, m-a privit, cu aceeași expresie mohorîtă.

— Oare chiar nimic din toate astea... nu te sperie... cîteodată? Vocea îi era guturală, de nerecunoscut. Nimic... nu te oprește... niciodată?

— Nu știu, am răspuns, neputincios. Nu-mi dau seama de ce...

Acum însă mă simțeam tulburat. I-am spus din nou că nu aveam nimic împotrivă să îi tai părul și să-l ard în fiecare noapte. Nimic mai simplu.

— Da, arde-l, a oftat. Altfel, ar sfîrși prin a umple toate încăperile turnului, nu-i așa? Ar fi asemeni părului lui Rapunzel, din basm. Ca aurul pe care fata morarului trebuia să îl aleagă dintre paie, în povestea cu piticul cel rău, Rumpelstiltskin.

— Ne scriem noi înșine propriile basme, iubirea mea. Lecția pe care trebuie să o învățăm de-aici este că nimeni nu te mai poate distruge acum. Orice rană ai avea, are să se cicatrizeze. Ești o zeiță.

— O zeiță însetată, mi-a răspuns.

CÎTEVA ORE mai tîrziu, pe cînd ne plimbam, braț la braț, ca doi studenți, în mulțimea de bulevarde, totul fusese deja uitat. Fețele ne erau rumene, iar pielea caldă.

N-am mai părăsit-o însă, pentru a-mi vizita avocatul. Nici ea nu a mai pomenit de mersul la țară, după cum își exprimase dorința mai devreme. Am rămas alături; din cînd în cînd, atenția fiindu-ne captată de cîte o manifestare, aproape imperceptibilă, a *prezenței*.

5

LA ORA trei, cînd ne-am întors la grajdurile în care ne lăsasem iapa, știam că *prezența* ne urmărea.

Treceau jumătăți de oră, uneori chiar ore întregi, în care n-o auzeam deloc. Apoi murmurul înfundat se relua. Asta mă înnebunea.

În zadar făceam eforturi disperate pentru a-i capta măcar cîteva cuvinte inteligibile, nu reușeam decît să îi deslușim reaua-voință și, cînd și cînd, o larmă asemănătoare cu

spectacolul frunzelor moarte ce se dezintegrează într-un rug.

Gabrielle s-a bucurat cînd ne-am întors acasă. Nu fenomenul în sine o deranja, ci, după cum îmi mărturisise mai devreme, avea nevoie de calmul și singurătatea de la țară.

O dată ieșiți din oraș, am gonit ca vîntul ce ne șuiera la urechi; cred că am auzit-o rîzînd, dar n-am fost sigur de asta. Îi plăcea să simtă vîntul pe piele, sub strălucirea jucăușă a stelelor, peste dealurile cufundate în întuneric. M-am întrebat dacă nu cumva, fără ca eu să știu, plînge. Fiindcă, uneori, o descopeream tăcută și sumbră.

Eram cufundat în propriile-mi gînduri cînd, brusc, iapa a cabrat și a sărit în lături. Ne aflam la liziera unui crîng des, mărginit de un pîrîu.

Luat prin surprindere, era cît pe ce să cad. Gabrielle mi s-a agățat de brațul drept.

În fiecare noapte mă afundam în acest desiș, traversînd podețul îngust, din lemn, care fusese aruncat peste pîrîu. Iapa cunoștea, așadar, drumul, dar, de data aceasta, a refuzat categoric să îl urmeze.

Nechezînd, amenințînd să cabreze în orice clipă, s-a întors și a pornit la galop înapoi, spre Paris. Am fost nevoit să fac uz de toată autoritatea de care dispuneam pentru a o determina să se oprească.

Gabrielle a aruncat o privire în urmă, spre silueta întunecată a desișului, ale cărui crengi fremătînde acopereau cursul de apă. Peste șuieratul strident al vîntului și foșnetul blînd al coroanelor copacilor, am simțit limpede pulsul bubuitoare *al prezenței*.

Se pare că am auzit-o în aceeași clipă, căci brațul mi s-a crispat pe după mijlocul Gabriellei, iar ea a încuviințat, strîngîndu-mă de mînă.

— De data asta, e mult mai puternică! a spus, repede. Și nu e singură!

— Da, am răspuns, furios; încearcă să mă-mpiedice să mă întorc la mine-acasă!

Am scos sabia, ținînd-o pe Gabrielle cu mîna stîngă.

— Doar n-ai de gînd să traversezi pădurea?

— Ba chiar asta am să fac! i-am replicat, încercînd să liniștesc iapa. N-au mai rămas nici două ceasuri pînă cînd are să răsară soarele. Scoate-ți sabia!

A încercat să-mi spună ceva, dar eu dădusem deja pînteni calului. Și-a scos sabia din teacă și mîna ei micuță s-a încleștat pe mînerul acesteia, cu o hotărîre de-a dreptul bărbătească.

Eram convinși că dușmanul va da înapoi de cum aveam să intrăm în pădure. N-o luase oare, de fiecare dată, la sănătoasa? Faptul că îmi speriasse calul și îi dăduse fiori lui Gabrielle mă înfuriase.

Am condus iapa către puntea de lemn, am strîns din răsputeri mînerul sabiei și m-am aplecat cît am putut de tare, blocînd-o pe Gabrielle cu greutatea mea. Aveam impresia că, asemeni unui dragon, în curînd aveam să scuipe foc, iar atunci cînd calul a tropotit cu copitele-i pe scîndurile punții, i-am văzut, pe demoni, pentru prima dată!

Chipurile și brațele albe deasupra noastră, întrevăzute doar vreme de o fracțiune de secundă; gurile, aruncînd urlete înfiorătoare, în vreme ce scuturau crengile deasupra capetelor noastre, făcînd să ni se-aștearnă un covor de frunze înainte, toate au apărut ca o străfulgerare.

— La dracu' cu voi, haită de harpii! am urlat, în timp ce escaladam malul opus.

Gabrielle a țipat. Ceva a căzut în spatele meu, pe spinarea sărmanului animal, care a alunecat în lutul moale. Creatura mă apucase de umăr și de brațul cu care țineam sabia.

Rotindu-mi arma pe deasupra capului lui Gabrielle, peste umărul stîng, am lovit cît am putut de tare și-am văzut-o cum se rostogolea jos de pe cal, o pată de o albeață confuză în bezna ce ne împresura. O altă creatură s-a aruncat asupra noastră, întinzîndu-și mîinile, ca niște gheare, dar tăișul sabiei lui Gabrielle i-a retezat ambele mîini, care s-au rostogolit prin aer, în vreme ce sîngele ne împrășca. Strigătele s-au transformat în lamentații plîngăcioase. Aș fi vrut să-i fac pe toți bucățele. Am tras de frîul calului atît de brutal, încît s-a cabrat, gata să cadă.

Gabrielle îl apucase însă de coamă și îl strunea, făcîndu-l să o apuce pe cărare.

În timp ce galopam spre turn, i-am auzit hăulind pe urmele noastre. Cînd iapa s-a prăbușit, am abandonat-o și am luat-o la fugă spre poarta de fier, ținîndu-ne de mîini.

Trebuia să ajungem în camera secretă prin tunel, înainte ca urmăritorii noștri să fi escaladat zidul exterior, ca să ne vadă mișcînd din loc piatra care masca intrarea.

După ce am baricadat poarta de fier și ușile din urma noastră, cît am putut de repede, am tras-o după mine pe Gabrielle, pe trepte.

N-am apucat să ajungem în camera secretă și să punem la loc piatra, cînd i-am auzit urlînd și răcnind la poalele turnului, apoi i-am auzit cățărîndu-se pe ziduri.

Am luat un braț de lemn și l-am aruncat în fața ferestrei.

— Repede, aprinde așchiile! am strigat.

Prea târziu însă. Dincolo de gratii se îțeau deja vreo șase chipuri palide. Urletele lor trezeau ecouri monstruoase în mica noastră celulă. Vreme de o clipă, am rămas încremenit.

Se agățau de gratiile de fier ca niște lilieci, dar erau vampiri, vampiri ca și noi, cu formă omenească.

Ochii lor înflăcărați ne contemplau de sub clăile de păr, soioase și încîlcite, lătrăturile lor creșteau în intensitate și în ferocitate, degetele agățate de gratii erau negre de murdărie. Erau îmbrăcați în zdrențe decolorate și răspîndeau o duhoare asemănătoare celei ce domnea în cimitire.

Gabrielle a aruncat niște așchii peste butucii de sub fereastră și a sărit înapoi cînd ei au încercat să o apuce. Urlînd, își dezveleau colții. Mîinile lor încercau să apuce butucii, pentru a-i arunca în noi. Trăgeau cu toții de gratii, încercînd să le smulgă din zidul de piatră.

— Dă-mi amnarul! am strigat.

Am aruncat o buturugă groasă în fața cea mai hidoasă, încercînd să desprind scîrboasa creatură din locul unde părea că își făcuse cuib. Am auzit-o strigînd, în vreme ce cădea. În timp ce eu încercam să desprind alt demon, Gabrielle a reușit să aprindă așchiile.

Flăcările au izbucnit. Urletele au făcut loc unui val de cuvinte inteligibile:

— Foc, dați-vă la o parte, înapoi, faceți loc, idioților! Mai jos, mai jos! Gratiile ard!

Repede, spălați putina!

Frumoasă-i limba franceză! Devenea însă din ce în ce mai puțin frumoasă, pe măsură ce se înmulțeau înjurăturile.

Am izbucnit în rîs, aruncîndu-i o otheadă lui Gabrielle.

— Blestemat să fii, blasfemiatorul! mi-a strigat unul chiar în clipa în care flăcările i-au ars degetele.

— Blestemați să fie profanatorii, nelegiuții! ne-au mai strigat.

Strigătele au devenit un adevărat cor.

— Blestemați să fie nelegiuții care au îndrăznit să pătrundă în Casa Domnului!

Flăcările se ridicaseră pînă în tavan.

— Întoarceți-vă în cimitirul vostru, adunătură de caraghioși! le-am strigat, la rîndul meu.

Aș fi aruncat după ei cu butuci aprinși, dacă aș fi putut să mă apropiu de fereastră.

Gabrielle stătea nemișcată și gînditoare.

Un nou concert de blesteme s-a abătut asupra noastră, dar păream imuni. Încercau să desprindă gratiile de la ferestre și azvîrleau cu bolovani în ziduri.

— Nu pot să intre, a spus Gabrielle cu o voce egală, cu capul plecat. Nu pot să distrugă grilajul.

N-aș fi pus mîna în foc pentru asta. Poarta era veche și ruginită. Dar nu puteam decît să așteptăm.

M-am lăsat să alunec pe podea, cu brațele încrucișate, rezemîndu-mă de sarcofag.

Gabrielle s-a așezat lîngă perete, întinzîndu-și picioarele. Respira într-un ritm convulsiv, iar cosița-i lungă stătea să se desfacă. Hainele ni se umpluseră de funingine.

Focul degaja o căldură greu de suportat. În cămăruța noastră, fumul era atît de des, încît mi se părea că l-aș putea pipăi, iar văpăile ne ascundeau cerul nocturn. Aveam însă destul aer ca să putem respira liniștiți; ne chinuiau doar căldura și oboseala.

Avusese dreptate în privința grilajului, curînd i-am auzit pe inamicii noștri îndepărtîndu-se, căci nu fuseseră în stare să forțeze intrarea.

— Mînia lui Dumnezeu să-i pedepsească pe necredincioși!

Am auzit larmă dinspre grajduri. Am avut parcă înaintea ochilor imaginea sărmanului idiot care mă slujea, tîrît afară din ascunzătoarea lui, nebun de groază, iar furia mea s-a înzecit. În gînd îmi răsuna intenția lor de a-l ucide. Monștrii!

— Fii calm, mi-a zis Gabrielle. Oricum, e prea târziu!

Moartea sărmanului nefericit mi s-a arătat sub forma unei păsăruici negre ce s-a înălțat, dintr-odată, deasupra grajdului. Gabrielle s-a aplecat brusc înainte, de parcă ar fi simțit și ea, apoi s-a rezemat din nou de perete. Părea a-și fi pierdut cunoștința, dar nu era așa. A murmurat două cuvinte, cu voce scăzută; am crezut că aud "catifea roșie".

— Am să vă pedepsesc pentru această crimă, asasinilor! am strigat din răsputeri, sperînd să mă audă. Jur că veți plăti foarte scump!

Simțeam cum membrele îmi deveneau din ce în ce mai greoaie. Căldura focului era

ca un drog. Toate peripețiile de peste noapte începeau să mă apese. Eram într-un asemenea hal de epuizare, încît nu reușeam să-mi dau seama cît era ceasul. Cred că am ațipit vreme de o clipă, căci m-am trezit tremurînd, fără să știu cît timp trecuse. Ridicînd privirea, am văzut un tînar cu o înfățișare ireală care se plimba prin încăpere.

Era, desigur, Gabrielle.

6

PĂREA că degajă o impresie de forță, aproape de violență, înfrînată însă de o grație fără cusur. A lovit cu piciorul în jarul rămas, contemplînd ultimele văpăi ale focului. Acum puteam din nou să văd cerul. Mai aveam cam o oră la dispoziție.

— Dar cine sînt ei? Stătea în fața mea, cu picioarele depărtate și cu mîinile în șolduri. De ce spun c-am fi nelegiuți și blasfematori?

— Ți-am povestit tot ce știam, i-am răspuns. Pînă astă-noapte, nici măcar nu știam că au chipuri, membre și nici voci.

M-am ridicat, scuturîndu-mi hainele de praf.

— Ne blestemau fiindcă am intrat în biserici! a zis. Ai recepționat imaginile trimise de ei? Ei n-ar îndrăzni să pătrundă acolo.

Am descoperit că tremura. Alte cîteva semne imperceptibile îi trădau neliniștea: tresăririle involuntare ale pleoapelor, gestul nervos cu care își aranja părul.

— Gabrielle, i-am spus, încercînd să adopt un ton autoritar și liniștitor. Important e să plecăm de aici, chiar acum. Nu putem fi siguri că aceste creaturi se trezesc numai după apusul soarelui. Trebuie să ne găsim o altă ascunzătoare.

— Cripta din donjon?

— Dacă cumva ar reuși să forțeze grilajul, cripta s-ar dovedi o capcană și mai periculoasă decît camera asta. Aruncînd din nou o privire spre cer, am dat la o parte piatra care bloca intrarea în pasaj. Haide!

— Unde vrei să mergem?

Pentru întîia oară, mi se părea fragilă, neajutorată.

— Într-un sat, situat mai înspre răsărit. Mi se pare evident că singurul loc sigur în acest moment este o biserică.

— Te-ai gîndit bine? Într-o biserică?

— Bineînțeles. Ai spus chiar tu, adineauri, că demonii aceștia n-ar îndrăzni să intre acolo. Iar criptele ce se sapă sub altare sînt la fel ca oricare alt mormînt.

— Ei, haide, Lestat, doar n-ai vrea să ne odihnim chiar dedesubtul altarului?

— Mă surprinzi, mamă. Mi-am luat victime chiar și în catedrala Nôtre-Dame.

Îmi mai venise o idee. Am răscolit în cufărul lui Magnus și am scos la iveală două șiraguri de mătănii, unul cu perle și celălalt cu smaralde. Ea s-a uitat la mine, palidă, cu privirile rătăcite.

— Poftim, ia asta, i-am spus, întinzîndu-i șiragul cu smaralde. Ține-l la tine. Dacă se întîmplă să dăm peste ei, arată-le crucea. Asta ar trebui să îi pună pe fugă.

— Dar ce are să se întîmple dacă nu vom găsi un adăpost sigur în biserică?

— De unde vrei să știu? Ne vom întoarce aici și vom vedea!

Simțeam cum frica se acumulează în ea; a ezitat, privind pe fereastră la stelele ce începuseră să pălească.

I-am smuls șiragul și l-am îndesat în buzunar, după care am sărutat-o pe buze.

— Smaraldele sînt semnul vieții eterne, i-am spus.

Redevenise un băiețandru, cu obraji și buzele înroșite de sclipirile ultimelor văpăi.

— E așa cum îți spuneam, a murmurat. Nu ți-e, într-adevăr, teamă de nimic, nu-i așa?

— Ce importanță are asta?

Am ridicat din umeri, după care am luat-o de braț, conducînd-o spre intrarea în tunel.

— Noi sîntem cei care îi înspăimîntăm pe toți ceilalți. Să nu uiți asta.

CÎND am intrat în grajd, am descoperit că bietul băiat fusese asasinat. Trupul lui frînt zăcea pe o grămadă de paie, de parcă un titan l-ar fi aruncat cît colo. Ceafa și toată partea din spate a craniului erau sfărîmate. Din bătaie de joc, pentru el sau pentru mine, îl îmbrăcaseră într-un costum superb de catifea roșie. Catifea roșie. Cuvintele pe care ea le șoptise în momentul comiterii crimei. Mi-am întors privirile, scîrbit. Toți caii dispăruseră.

— Vor plăti pentru asta, am scrîșnit.

Am apucat mîna lui Gabrielle, dar ea rămăsese cu ochii țintă la sărmanul mutilat, de parcă acesta ar fi hipnotizat-o.

— Mi-e frig, a șoptit. Simt cum mi se golesc membrele de puteri. Trebuie să merg acolo unde e întuneric. Simt asta.

Am tras-o după mine cît am putut de repede.

ÎN CIMITIRUL din sat nu era ascuns nici unul dintre monștrii urlători. De fapt, nici nu mă așteptasem să găsesc vreunul. Gabrielle nu mai era de-acum în stare să mă ajute cu sfaturile ei.

Am tîrît-o spre ușa scundă, pe flancul bisericii, pe care am deschis-o cu forța, dar fără să fac nici un zgomot.

— Mi-e frig. Îmi ard ochii. Vreau la întuneric.

În clipa în care intram, însă, m-a oprit.

— Dacă au dreptate că locul nostru nu e nicidecum în Casa Domnului?

— Toate astea-s scorneli și baliverne. Nici măcar însuși Dumnezeu nu e în Casa Domnului.

— Taci!... a gemut.

Am tras-o după mine prin sacristie pînă la altar. Își ascunsese fața în mîini, după care a ridicat privirile direct spre crucea de deasupra tabernacolului. A lăsat apoi să îi scape un țipăt gîtuit, și și-a ferit ochii din direcția vitraliilor, apărîndu-și fața, cufundîndu-și-o în umărul meu. Primele raze ale soarelui, pe care eu nici nu le simțisem, o ardeau deja!

Am luat-o în brațe, ca în noaptea trecută, și am pornit în căutarea unei cripte. M-am îndreptat spre altarul închinat Sfintei Fecioare, ale cărei inscripții erau aproape șterse, îngenunchind, mi-am înfipt unghiile sub o lespede largă și-am ridicat-o, descoperind un mormînt adînc în care se afla un singur sicriu, putred.

Am tras-o pe Gabrielle înăuntru, lîngă mine, și am tras la loc lespede de piatră. Domnea întunericul. Sub apăsarea degetelor mele, sicriul s-a sfărîmat, astfel încît m-am trezit ținînd în mînă un craniu prăfuit, măcinat de vreme. Simțeam, în dreptul pieptului, conturul celorlalte oase. Gabrielle a oftat, iar în glas i se citea încîntarea.

— Da. Departe de lumină.

— Sîntem în siguranță, am șoptit.

Am dat la o parte osemintele, cît am putut de bine, încropind un soi de cuib în mijlocul așchiilor de lemn și a

prafului care era prea vechi ca să mai păstreze vreun miros de putregai omenesc.

Mi-a trebuit însă mai bine de o oră ca să pot adormi.

Nu-mi puteam scoate din minte nefericitul grăjdar căsăpit, lăsat să zacă acolo, în acele haine roșii superbe. Mai văzusem cîndva haina aceea, dar nu mai știam unde. Era unul dintre costumele mele?

Îl luaseră cumva din turn? Nu, era imposibil, n-ar fi avut cum să intre acolo. Făcuseră oare un costum identic cu unul de-al meu? Doar așa, ca să-și bată joc de mine? Nu, ar fi fost greu de crezut așa ceva, din partea acelor creaturi. Și totuși... haina aceea... Avea ceva anume...

7

DESCHIZÎND ochii, am auzit cîntecul cel mai dulce, cel mai frumos, din cîte auzisem vreodată. Cum mi se întîmplă adesea cu sunetele, acesta mi-a readus în minte copilăria, o noapte de iarnă, cînd coborîsem, întreaga familie, la biserica din sat pentru a privi, în strălucirea provenită de la sute de lumînări, în parfumul persistent și senzual de tămîie, cum preotul conducea o procesiune, ridicînd cît putea de sus odăjdiiile.

Mi se părea că revedeam rotunjimea albă a ostiei, dincolo de sticla groasă, aureola de aur și pietre scumpe care o înconjură și, pe deasupra, praporii brodați, purtați cu neîndemînare de doi copii din cor, înveșmîntați în anterie de dantelă albă.

Sutele de binecuvîntări la care asistasem de atunci îmi întipăriseră în memorie cuvintele vechiului imn:

*O Salutam Hostia
Quae caelipandis ostium
Bella premunt bostilia,*

Da robur, fer audlium —

Întins printre resturile coșciugului sfărîmat, sub lespede de marmură albă a imensei biserici de țară, simțind-o pe Gabrielle alături, agățată de mine, pradă încă somnului, am devenit, încetul cu încetul, conștient de faptul că deasupra noastră stăteau sute de ființe umane care tocmai cântau cîntecul amintit.

Biserica era plină de oameni. Nici nu putea fi vorba să părăsim acest osuar blestemat înainte ca ei să fi plecat.

De jur împrejur, în întuneric, simțeam creaturi vii mișunînd. Nările mi se umpleau de mirosul scheletului pe jumătate transformat în pulbere, al pămîntului și al umidității. Eram zgribulit de frig.

Mîinile lui Gabrielle erau țepene, ca niște oase, iar chipul părea al unei moarte.

M-am străduit să nu mă gîndesc la nimic și să rămîn total nemișcat. Deasupra mea respirau sute de persoane. Poate chiar o mie. Începuseră să cînte un alt cîntec.

Ce are să urmeze? m-am întrebat, tulburat. Litania? Binecuvîntarea? Nu era momentul potrivit pentru a rămîne inactiv. Trebuia, cu orice preț, să ies din gaura asta. Imaginea hainei roșii îmi stăruia în minte, însoțită de un sentiment inexplicabil al urgenței și de un fulger de suferință.

Deodată, Gabrielle a deschis ochii. Desigur, nu aveam cum să o văd în beznă desăvîrșită ce ne împresura, dar am simțit-o. I-am simțit membrele ce se trezeau la viață. Numai decît, a înlemnit de groază. I-am dus mîna la buze.

— Taci, i-am șoptit, dar îi percepeam panica.

Grozăviile nopții trecute îi reveneau în amintire; știa că se afla acum într-un mormînt sub o lespede pe care cu greu ar fi putut să o ridice.

Cîntecele pioase continuau să se rostogolească pe deasupra noastră: *Tantum ergo Sacramentum, Veneremur tui.*

— E o binecuvîntare, a spus Gabrielle, cu voce gîtuită.

S-a străduit să stea liniștită, dar frica a fost în cele din urmă mai puternică și am fost nevoit să o țin cu ambele mîini.

— *Trebuie* să ieșim de aici, Lestat, pentru numele lui Dumnezeu, sacramentul se află pe altar!

Zbătîndu-se, făcea să scrîșnească resturile sicriului, frecîndu-le de piatră, și am fost nevoit să mă întind cît eram de lung peste ea, ca s-o împiedic să se miște.

— Nu te miști deloc! Ai priceput? am mormăit. N-avem de ales, trebuie să așteptăm.

Dar panica ei puneă, încetul cu încetul, stăpînire și pe mine. Simțeam cum așchiile de os se sfărîmau sub genunchii mei, iar duhoarea țesăturilor putrezite mă sugruma. Aveam impresia că o putoare de groapă comună se strecura în mormîntul nostru și știam că nici unul nici celălalt n-o vom putea suporta.

— Nu se poate. Nu mai putem rămîne aici. Trebuie să ies numaidecît! Scîncea. Lestat, nu mai suport.

A pipăit pereții gropii, apoi lespede de deasupra noastră și a lăsat să-i scape un geamăt de teroare. Cînd a încetat cîntecul, preotul a urcat treptele altarului, a luat odăjdile cu ambele mîini și s-a întors spre credincioșii săi, ridicînd în sus ostia sfințită, binecuvîntîndu-i.

Gabrielle știa, desigur, toate aceste lucruri și a început să se zbată sub povara mea, ca scoasă din minți.

— Bine, foarte bine, ascultă-mă, acum! i-am șuierat cu voce scăzută, înțelegînd că nu mai puteam să o stăpînesc. Vom ieși afară, așa cum vrei, dar vom ieși ca doi vampiri demni de acest nume, m-auzi? În biserică se află vreo mie de oameni și le vom trage sperietura vieții lor. Eu voi ridica lespede și ne vom înălța amîndoi deodată, dînd din mîini și făcînd mutrele cele mai hidoase din tot repertoriul nostru. Încearcă, totodată, să urlî. Asta îi va face să dea înapoi, în loc să se arunce asupra noastră. Vom profita de spaima provocată pentru a ajunge la ușă.

Incapabilă să îmi răspundă, încerca deja să se ridice. Împingînd din toate puterile lespede, am sărit afară din adăpostul nostru, fluturîndu-mi mantia.

Am aterizat în mijlocul corului puternic luminat, scoțînd un răcnet puternic.

Întreaga asistență s-a ridicat în picioare, sute de guri s-au deschis pentru a scoate urlete de spaimă.

Cu un urlat îngrozitor, am apucat mîna lui Gabrielle și m-am repezit direct spre ei, sărind peste balustrada care înconjura altarul. Gabrielle a scos, la rîndul ei, un geamăt lung, ascuțit, în vreme ce o trăgeam după mine pe alea centrală. În jurul nostru domnea

panica; credincioșii își luau în brațe copiii, urlau, se zvîrcoleau.

Porțile grele erau deschise spre cerul întunecat, iar vîntul sufla în rafale. Împingînd-o afară pe Gabrielle, m-am întors și am scos un ultim răcnet, arătîndu-mi colții către credincioșii înspăimîntați. Apoi mi-am vîrît mîna în buzunar și am aruncat pe marmura albă o ploaie de monede de aur.

— Diavolul ne aruncă aur! a urlat cineva.

Am traversat cimitirul cu iuțeala unor săgeți și am luat-o peste cîmpuri.

Cîteva secunde mai tîrziu, ne aflam în pădure și am simțit în nări mirosul grajdurilor unei gospodării.

Am rămas nemișcat, concentrîndu-și întreaga voință pentru a chema caii. În vreme ce alergam într-acolo, auzeam tunetul surd provocat de loviturile de copite în pereții de lemn.

Am sărit peste un gard viu destul de scund, cu Gabrielle pe urmele mele, am smuls poarta din balamale chiar în clipa în care un armăsar superb ieșea din boxa lui și i-am sărit în spinare. Ca de obicei, Gabrielle stătea în fața mea.

Mi-am înfipt călcîiele în burta animalului și am luat-o la goană spre sud, înspre pădure și spre Paris.

8

ÎN VREME ce ne îndreptam spre oraș, m-am străduit să concep un plan de acțiune, dar nu prea știam ce aveam de făcut.

Mi-era imposibil să evit monștrii. Bătălia era inevitabilă. Situația în care eram semăna destul de mult cu cea în care mă aflasem în ziua cînd pornisem să ucid lupii, bazîndu-mă doar pe furie și voință.

De-abia trecusem de primele ferme răzlețite din Montmartre cînd le-am auzit, vreme de o cupă, murmurul confuz, nociv ca un nor de vapori otrăvitori.

Știam amîndoi că trebuie să ne hrănim cît de repede puteam, ca să fim gata să-i înfruntăm.

Am descălecat lîngă o fermă, am traversat livada, cu pași furișați, ca niște lupi, către poarta din spate, și-am găsit înăuntru un cuplu care moțăia în jurul unei vetre goale.

Sătui, am ieșit apoi și ne-am oprit pentru cîteva clipe să privim cerul cenușiu. Nici o manifestare din partea dușmanilor. Doar nemișcarea, limpezimea sîngelui proaspăt și amenințarea ploii strînse în norii de deasupra capetelor noastre.

I-am poruncit, pe tăcute, armăsarului, să se apropie. Apucînd frîiele, m-am întors către Gabrielle.

— Nu văd decît o singură soluție, i-am spus. Să intrăm în Paris și să-i înfruntăm. Dar pînă în clipa în care se vor hotărî să se arate și să reia ostilitățile, am de rezolvat cîteva probleme. Trebuie să mă gîndesc la Nicki, trebuie să-i vorbesc lui Roget.

— Bazaconiile astea nu mai au nici o importanță acum, a protestat.

Mizeria din mormînt îi rămăsese întipărită pe haine și încălțată în buclele-i blonde.

— N-am de gînd să-i las să-mi strice planurile, am declarat.

Ea a inspirat profund.

— Și ai de gînd să le conduci pe aceste creaturi pînă la scumpul tău domn Roget? m-a întrebat.

Gîndul mi s-a părut de nesuportat.

Am simțit primele picături de ploaie și un fior de frig m-a străbătut, deși de-abia mă îndopasem cu sînge.

— Foarte bine, am spus, n-am să fac nimic atîta vreme cît nu-mi voi fi încheiat conturile cu ei.

Am încălecat și i-am întins mîna însoțitoarei mele.

— Răul ce ți se face nu poate decît să te întărească, nu-i așa? m-a întrebat, cercetîndu-mi chipul. Orice ți-ar face sau ar încerca să-ți facă, n-ar putea decît să te facă mai puternic!

— De data asta, tu ești cea care spune bazaconiile! Hai să mergem!

— Lestat, a reluat, pe un ton grav. Haina în care l-au îmbrăcat pe bietul grăjdar, după ce l-au ucis... Ai văzut-o? Nu ți s-a părut cunoscută de undeva?

Blestemata aceea de haină roșie...

— Eu am mai văzut-o, a continuat. Ceasuri întregi am văzut-o, veghind la căpătîiul meu, la Paris. E a lui Nicolas.

Am privit-o îndelung, dar fără s-o văd. Furia care creștea în mine era mută. Și avea să

rămîna aceeași furie turbată, pînă în clipa în care aveam să fiu pe deplin convins că trebuia să se transforme în durere. Au fost ultimele-mi gînduri. Apoi am încetat a mai gîndi.

Confuz, simțeam că ea încă nu înțelegea cît de violente pot fi pasiunile noastre, cum ne paralizau cînd ne loveau. Am vrut să vorbesc, dar buzele-mi pecetluite nu au scos nici un sunet.

— Nu cred că l-au ucis, Lestat.

Aș fi vrut s-o întreb: De ce spui asta, dar nu eram în stare s-o fac.

— Cred că e viu și că e prizonierul lor. Altfel, am fi găsit cadavrul lui și nu pe cel al sărmanului idiot.

— Poate că da, poate că nu.

Aceste cuvinte le-am pronunțat cu un efort deosebit.

— Haina se voia a fi un mesaj.

Era mai mult decît puteam suporta.

— Am să îi provoc! am strigat. N-ai prefera să te întorci în turn? Dacă voi da greș...

— Nici nu încape-n discuție să te părăsesc, a replicat.

CĂDEA o ploaie deasă cînd am trecut pe boulevard du Temple. Pavajul ud reflecta lumina. Gîndurile mi se cristalizaseră în strategii ținînd mai degrabă de instinct decît de rațiune. Nu fusesem niciodată mai pregătit de luptă ca atunci. Cîți erau? Ce voiau, de fapt, de la noi? Să ne captureze și să ne distrugă sau să ne înspăimînte pentru a ne alunga? Erau întrebările ce mă torturau. Am fost silit să-mi astîmpăr furia, să-mi amintesc cît erau de copilăroși, de superstițioși, că erau ușor de păcălit și de speriat.

În apropiere de Notre Dame, i-am *auzit* nu departe de noi; am perceput vibrația ca pe un fulger argintiu care a dispărut cît ai clipi din ochi.

Gabrielle a devenit mai atentă, și i-am simțit mîna stîngă cuprinzîndu-mi încheietura. Dreapta și-o ținea pe mînerul săbiei.

Tocmai pătrunseserăm pe o străduță întortocheată, care șerpuia în întuneric, și doar tropotul copitelor calului nostru mai tulbura tăcerea. În aceeași clipă, i-am văzut.

Gabrielle s-a lipit de mine, iar eu mi-am înghițit țipătul ascuțit, care ar fi putut părea un semn de frică.

Depart, deasupra capetelor noastre, de fiecare parte a străzii înguste, chipurile lor palide se detașau pe streșinile caselor, lucind slab, în contrast cu cerul amenințător și cu aversele tăcute ale ploii argintii.

Mi-am îndemnat calul s-o pornească în galop și i-am văzut acolo, sus, luînd-o la goană ca niște șobolani. Glasurile lor scheunau atît de încet, încît urechea unui muritor n-ar fi fost în stare să îi audă.

Gabrielle și-a înăbușit un țipăt, văzîndu-le brațele și picioarele atît de albe, dezvelite, cum se lăsau să lăneze în jos, de-a lungul zidurilor, pentru a ne ieși în întîmpinare. În urma noastră, azeam tropăitul înfundat al tălpilor pe caldarîm.

— Drept înainte! am strigat, scoțînd sabia și conducîndu-mi calul în plin, spre două dintre siluetele zdrențăroase care ni se așezaseră în cale. La o parte, creaturi blestemate!

I-am auzit, urlînd, striviți, sub noi.

Deslușeam în fugă fețe înnebunite; cei de deasupra au dispărut, urmăritorii au început să dea semne de oboseală, astfel încît ne-am continuat goana. Distanța dintre noi și atacatorii noștri sporea întruna și, în cele din urmă, am nimerit în piața din fața bisericii, singuri. Ei s-au grupat într-una din marginile pieței. Am reușit să le citesc foarte clar gîndurile: unul dintre ei ar fi vrut să știe cît de mari ne erau puterile, iar altul insista să continue urmărirea, dorind să afle de ce trebuia să se teamă de noi.

Se pare că, în acel moment, o forță oarecare a emanat dinspre Gabrielle, căci s-au dat înapoi atunci cînd ea și-a întors privirile către ei, încleștîndu-și mîna pe mînerul sabiei.

— Oprește-te și înfruntă-i! mi-a spus, în șoaptă. Sînt înspăimîntați.

Apoi am auzit-o înjurînd printre dinți. Ieșind din umbra Casei Domnului, alți șase demoni se avîntaseră către noi, cu trupurile lor scheletice abia ascunse de zdrențe, cu pletele în vînt, scoțînd urlete înfiorătoare. Îi încurajau pe ceilalți. Reaua voință sporea în jurul nostru.

Calul a cabrat, era cît pe ce să cădem. Ei îi dădeau porunci contrare alor mele.

Apucînd-o de mijloc pe Gabrielle, am descălecat și am luat-o la fugă către porțile catedralei Nôtre-Dame.

Un vacarm înfiorător, cu accente batjocoritoare, mi-a ajuns la urechi: strigăte, gemete, amenințări.

— Nu veți îndrăzni, nu veți îndrăzni!

Intențiile lor ticăloase ne-au lovit precum căldura unui cuptor încins, în vreme ce porneau pe urmele noastre; mâinile lor încercau să-mi apuce vârful săbiei sau haina.

Aveam să mă conving dacă judecasem sau nu corect, de îndată ce aveam să ajungem în catedrală. Am făcut un ultim efort, împingînd-o pe Gabrielle înainte, astfel încît ne-am strecurat împreună pe poarta sfîntului edificiu, trecînd pragul și prăbușindu-ne pe lespezile de marmură din interior.

A urmat o serie de urlete, mai înspăimîntătoare ca niciodată, apoi o tăcere de moarte, de parcă întreaga haită ar fi fost lovită de trăsnet.

M-am ridicat pe dată, rîzînd foarte tare, dar n-aveam de gînd să rămîn lîngă intrare pentru a-i asculta. Gabrielle a sărit și ea în picioare și m-a tras spre interiorul întunecat al naosului, pînă lîngă lumînările mari de lîngă altar. Am găsit un colțisor mai întunecos, pustiu, lîngă o capelă micuță și am căzut amîndoi în genunchi.

— Exact precum lupii aceia blestemați! Ne așteptau.

— Ssst! Taci măcar o vreme, mi-a șoptit, agățîndu-se de haina mea. Altfel, simt că inima mea nemuritoare are să se facă țandări!

9

DUPĂ un timp destul de îndelungat, am simțit-o încordîndu-se. Privea spre intrare.

— Nu te gîndi la Nicolas, a zis. Ei așteaptă și ascultă. Aud tot ceea ce gîndim.

— Dar *ei*? La ce se gîndesc?

I-am simțit concentrarea maximă.

Am strîns-o la piept, cu privirile îndreptate spre raza de lumină argintie ce răzbătea prin crăpătura de la intrare. Acum îi auzeam și eu, mereu aceeași vibrație.

M-am simțit deodată cuprins de un sentiment imens de împăcare, aproape senzual prin forța lui. Mi se părea că ar trebui să cedez, că era o prostie încăpățînarea de a mai opune rezistență. Totul avea să se rezolve dacă acceptam să ne predăm. Nu aveau să-l ucidă pe Nicolas, care se afla în puterea lor.

L-am văzut în mâinile lor, l-am auzit urlînd, în vreme ce îi smulgeau brațele. Mi-am înăbușit strigătul cu mîna, pentru a nu atrage atenția muritorilor ce ne înconjurau.

Gabrielle și-a pus degetul pe buzele mele.

— Nu e decît o amenințare, pe care n-au pus-o în aplicare, mi-a șoptit. Nu te mai gîndi la asta.

— Deci e încă în viață?

— Se pare că asta încearcă să ne spună. Ascultă!

Din nou sentimentul de împăcare, acea invitație — căci așa ceva se dorea a fi — de a ne alătura lor, acea voce care părea că spune: *leșiți din biserică, predați-vă, n-o să vă facem nici un rău.*

M-am ridicat, întorcîndu-mă spre ușă. Gabrielle m-a imitat, îngrijorată. Mi se părea că nici nu îndrăznește să-mi vorbească.

Mințiți, le-am spus. Nu aveți nici o putere asupra noastră! Sfidarea se strecura prin ușa întredeschisă. Să ne predăm? De ce am face-o? Aici, în biserică, sîntem în siguranță; ne putem ascunde în mormintele subpămîntene, ne putem adăpa din grumazul credincioșilor, fără să-i ucidem, cu atîta grijă, încît nimeni nu ne-ar descoperi. Ce veți face atunci voi, care nu puteți trece de poartă? Și, la urma urmei, pot eu să fiu sigur că îl aveți într-adevăr pe Nicolas? Aduceți-l în prag, vreau să-l văd.

În mintea lui Gabrielle domnea haosul. Acum mă privea neliniștită, fără să-și dea seama ce spuneam, dar pe ei îi auzea limpede, spre deosebire de mine, cînd le transmiteam mesajul.

Emanția lor era acum mai slabă, dar nu încetase. Continuau să ne propună un armistițiu; vorbeau chiar de extaz și reunire. Își regăsiseră senzualitatea și frumusețea.

— Sînteți cu toții niște ticăloși mizerabili, am oftat, îndeajuns de tare, pentru a mă face auzit de Gabrielle. Arătați-mi-l pe Nicolas.

Vibrația a devenit mai stridentă, dublată de o tăcere adîncă, de parcă nu mai rămăseseră decît una sau două voci.

Gabrielle s-a încruntat.

Dintr-o dată s-a făcut tăcere. Afară, în fața bisericii, nu se mai aflau acum decît muritori, luptînd împotriva vîntului dezlănțuit. N-aș fi crezut că se vor retrage. Cum îl mai puteam salva acum pe Nicki?

M-a cuprins oboseala, eram într-o stare cumplită de iritare. Ridicol, mi-am spus, eu nu

disper niciodată! Lupt pînă la capăt, indiferent de consecințe. Întotdeauna. L-am revăzut pe Magnus sărind în flăcări, cu chipul schimonosit de o grimasă hidoasă, înainte ca vîlvătaia să îl înghită. Acea să fi fost disperarea?

Gîndul m-a îngrozit, m-a paralizat, așa cum mi se întîmplase cînd asistasem la actul în sine. Aveam ciudata impresie că mi se vorbea despre Magnus, că acesta fusese motivul pentru care mă gîndisem la el!

— Nu asculta, i-am spus lui Gabrielle. Se joacă cu gîndurile noastre.

Dar ochii mei, ațintiți pe deasupra capului ei, spre intrare, au văzut apărînd o formă scundă. Era silueta unui băiat tînăr, nu cea a unui bărbat.

Mi-aș fi dorit ca acela să fi fost Nicolas, dar mi-am dat curînd seama că nu putea să fie el. Silueta aceea era mai scundă și mai lată în umeri. Creatura aceea nu era umană.

Nu purta un costum contemporan, ci o tunică grațioasă, strînsă în talie cu un brîu, în picioare avea încălțări care îi îmbrăcau strimt forma perfectă a piciorului. Mînecele largi îi atîrneau pe lîngă trup. Costumul era la fel cu al lui Magnus.

Cel care îl purta era însă un copilandru. Avea plete buclate și înainta, cu spatele drept, în lumina argintie a bisericii. A șovăit vreme de o clipă, părînd că admira bolțile înalte. Apoi a traversat naosul înspre noi. Pășea pe lespezi fără să scoată nici un sunet.

În lumina candelor, am văzut că tunică lui de catifea neagră, odinioară superbă, era acum roasă de timp și îmbibată cu murdărie. Chipul îi era de un alb strălucitor, de o perfecțiune rară. Un Cupidon pictat de Caravaggio, seducător și eteric totodată. Părul îi era acaju, iar ochii negri, întunecați.

Am cuprins-o în brațe pe Gabrielle, surprins, mai presus de orice, de felul în care ne privea această creatură. A studiat, atent, fiecare detaliu al nostru, apoi a întins mîna parcă mîngîind piatra micului altar. L-a privit țintă, a examinat crucifixul, icoanele, apoi și-a întors iar privirile spre noi.

Se afla la numai cîțiva pași de noi și expresia lui de o blîndețe dojenitoare s-a modificat sublim. Vocea pe care o mai auzisem a izvorît din această creatură, cerîndu-ne încă o dată să cedăm, să ne predăm. Noi trei eram făcuți pentru a ne iubi.

Somația sa, exprimată în locul în care ne aflam, avea ceva naiv în ea.

M-am opus din instinct. Am simțit cum ochii-mi devin opaci, de parcă mi-ar fi fost zidite ferestrele gîndirii. Totuși, un elan irezistibil mă atrăgea spre el, îmi doream mai mult decît orice altceva să îl urmez și să mă las condus de el. Pentru mine, constituia un mister la fel de mare precum Magnus. Mai mult chiar, era frumos, de o frumusețe inefabilă, și părea că posedă o complexitate și o profunzime infinită, pe care nu le deslușisem la Magnus.

Mă apăsa angoasa vieții mele nemuritoare. Mi-a spus:

Vino la mine, căci doar eu și semenii mei putem pune capăt singurătății tale.

Cuvintele sale au făcut să răbufnească în mine o tristețe ce nu putuse pînă atunci să fie exprimată. Am simțit un nod în gît, un nod mic și rigid, acolo unde ar fi trebuit să mi se formeze vocea. Dar am rezistat.

Nu sînt singur, sîntem doi, i-am răspuns, strîngînd mîna lui Gabrielle. Apoi l-am întrebat: *Unde e Nicolas?* și m-am agățat de întrebarea aceasta, fără să mai văd, fără să mai aud nimic.

El și-a umezit buzele, ca un om de rînd. În tăcere, s-a apropiat de noi și ne-a privit pe fiecare în parte. Apoi, cu o voce omenească, a spus:

— Magnus. Intonația era neutră, mîngîietoare. S-a aruncat în flăcări, așa cum ai spus?

— N-am spus asta, i-am răspuns. Accentul omenesc al propriului meu glas m-a surprins. Știam că vorbea de gîndurile mele de adineauri. E adevărat, am continuat. S-a aruncat în flăcări.

La urma urmei, de ce n-aș fi răspuns sincer celor care mă întrebau? Am încercat să pătrund în mintea lui, dar, dîndu-și seama de intențiile mele, mi-a transmis cîteva imagini atît de ciudate, încît am fost gata să scot un țipăt de surprindere.

Ce am văzut, oare, în acea străfulgerare care a durat o clipă?

Habar nu am. Un soi de paradis în care vampirii beau seva florilor grele de sînge care atîrneau din copaci.

M-a cuprins un val de scîrbă. Aveam impresia că se strecurase în visele mele secrete, ca un duh rău.

A încetat brusc, lovit de dezgustul meu. Nu-mi prevăzuse reacția. Nu prevăzuse o atare... O atare forță?

Da, și părea să îmi transmită acest lucru aproape cu politețe.

Am răspuns curtoaziei sale trasmițîndu-i imaginea sălii din turn în care stătusem cu

Magnus. Mi-am amintit cuvintele acestuia înainte să sară în flăcări. L-am dezvăluit totul.

A încuviințat și, aflând care fuseseră ultimele cuvinte ale lui Magnus, expresia de pe chipul lui s-a schimbat. Dar nu mi-a dezvăluit nimic despre el însuși.

Dimpotrivă, spre surprinderea mea, s-a întors și a privit spre altarul cel mare. A trecut pe lângă noi, întorcându-ne spatele, ca și cum n-ar fi avut de ce să se teamă, de parcă ne-ar fi uitat.

A înaintat spre culoarul central, dar mersul lui nu avea nimic omenesc. Trecea atât de repede dintr-un colț umbrat în altul, încât părea că dispare și reapare succesiv. Nu-l vedeam niciodată în plină lumină și era de ajuns ca vreunul dintre credincioșii care își vedeau de ale lor în catedrală să întoarcă privirile după el, ca să se facă pe dată nevăzut.

Îndemânarea lui, căci altfel nu aș putea-o numi, m-a încântat. Curios să văd dacă eram în stare să fac și eu la fel, l-am urmat înspre loja corului. Ne-a urmat și Gabrielle fără să facă nici un zgomot.

Era chiar mai ușor decît crezusem, însă, cu toate acestea, vizitatorul nostru a fost în chip vădit surprins să ne găsească alături de el.

Descoperirea uimirii sale, mi-a revelat marea lui slăbiciune, orgoliul. Se simțea umilit de faptul că reușisem să-l urmărim cu atîta ușurință, ascunzîndu-i total gîndurile noastre. Mai mult chiar, cînd a înțeles că îi percepușem orgoliul, printr-o revelație fulgurantă, furia lui s-a dublat.

Gabrielle a scos un mic sunet disprețuitor. Vreme de o clipă, ochii lui i-au adresat un fulger vibrant, o comunicare din care eu eram exclus. Părea perplex. Totodată, căzuse pradă unei lupte interioare mai feroce, pe care am încercat să o înțeleg. Contempla altarul, credincioșii din biserică, efigiile atotputernicului și ale Sfintei Fecioare. Părea un tînăr zeu; lumina se juca pe albeața aspră a chipului său inocent. Și-a petrecut brațul pe după mijlocul meu, pe sub mantia pe care o purtam. Atingerea lui era atît de stranie, de blîndă și de seducătoare, iar frumusețea lui de un farmec atît de aparte, încît nu m-am dat înapoi. Și-a pus celălalt braț pe după mijlocul lui Gabrielle. Mi se părea că admiram doi îngeri, unul lângă altul.

Trebuie să veniți, a zis.

— De ce am face-o? Și încotro? a întrebat Gabrielle.

Am simțit o apăsare cumplită. A încercat să mă urnească împotriva voinței mele. Nu a reușit însă. Gabrielle s-a încruntat, întorcîndu-se spre el. A fost din nou stupefiat, scos din minți și deloc în stare să ne ascundă acest lucru.

Așadar, ne subestimase atît forța fizică, cît și cea mintală. Interesant.

— Trebuie să plecăm, ne-a spus, desfășurîndu-și întreaga putere a voinței, pe care o percepeam însă prea limpede, pentru a mă lăsa prins în capcană. Ieșiți afară, adepții mei n-au să vă facă nici un rău.

— Ne minți, i-am replicat. Ți-ai împrăștiat adepții și ai vrea să ieșim înainte ca ei să se întoarcă și să te vadă ieșind din biserică.

Mi-am pus mîna pe pieptul lui și am încercat să îl împing. Părea la fel de puternic ca și Magnus. Am refuzat să mă las impresionat.

— De ce vrei ca ei să vadă asta? am șoptit, scrutîndu-l.

În el s-a produs atunci o schimbare atroce, izbitoare. Aspectul lui angelic s-a risipit, ochii i s-au mărit, iar gura i s-a schimonosit, consternată. Întreg trupul lui a devenit diform și s-ar fi zis că încerca din răputeri să nu scrîșnească din dinți și să nu își încleșteze pumnii.

Gabrielle s-a dat la o parte. Am început să rîd. Nu era întocmai ceea ce îmi doream să fac, dar nu m-am putut abține. Era ceva înfiorător și teribil de caraghios totodată.

Iluzia, dacă fusese o iluzie, a încetat pe dată, iar el a redevenit ceea ce fusese înainte. Am văzut reapărînd expresia sublimă de mai înainte. Un val constant de gînduri mi-a dat de înțeles că eram infinit mai puternic decît bănuise el. Cu toate acestea, ceilalți s-ar fi speriat, văzîndu-l ieșind din biserică, deci trebuia să ieșim înainte de întoarcerea lor.

— Iarăși minciuni, mi-a șoptit Gabrielle.

Știam acum că mîndria lui nu era în stare să ierte. Dumnezeu să îl aibă în pază pe Nicolas, dacă nu reușeam să ducem de nas această creatură.

Întorcîndu-i spatele, am luat-o de mîna pe Gabrielle și am apucat-o pe culoarul central în direcția ușilor de la intrare. Tovarășa mea, palidă și încordată, mi-a adresat o privire întrebătoare.

— Răbdare, i-am șoptit.

M-am întors, pentru a-l privi pe adversarul nostru, care rămăsese pe loc, lângă altar. Mi s-a părut oribil, respingător, ca un strigoi hidos.

Ajungînd în vestibul, i-am somat pe tăcute, din toate puterile mele, pe ceilalți demoni, să se întoarcă. Le-am spus că, dacă voiau, puteau să intre chiar și în biserică; n-aveau să pățească nimic. Însuși șeful lor se afla acum, viu și nevătămat, lângă altarul cel mare.

Gabrielle și-a unit voința cu a mea și am repetat frazele la unison.

L-am simțit, deodată, repezindu-se spre noi, apoi a dispărut. S-a materializat dintr-o dată alături de mine și m-a apucat de brațe, trimițînd-o de-a rostogolul pe Gabrielle. A încercat să mă ridice ca să mă poată azvîrli afară, pe ușa deschisă. Dar m-am luptat cu el. Agățîndu-mă cu disperare de amintirea lui Magnus și de felul ciudat în care se mișca acesta, asemeni adversarului meu, l-am aruncat cît am putut de departe, prin aer. A căzut și s-a lovit de un zid.

Muritorii au început să se agite. Vedeau mișcări confuze și auzeau zgomote stranii. Dar creatura dispăruse, iar eu și Gabrielle nu ne deosebeam prin nimic de ceilalți tineri care se rugau în umbra bisericii.

Inamicul nostru și-a făcut din nou apariția, aruncîndu-se înspre mine ca o săgeată. Am făcut un pas lateral. A trecut pe lângă mine și s-a repezit înainte, prăbușindu-se pe lespezile pardoselii, la vreo douăzeci de picioare distanță. A ridicat spre mine doi ochi plini de o teroare respectuoasă. Părul lui lung, buclat, de culoare acaju, atîrna, zburlit. În contrast cu dulcea nevinovăție a figurii sale, voința lui poruncitoare se prăvălea asupra mea, încercînd să mă convingă că eram o creatură slabă, imperfectă și proastă, că adepții lui aveau să mă facă bucățele de cum aveau să sosească și aveau să îl prăjească pe iubitul meu muritor la foc mic, lăsîndu-l să se perpelească în chinuri groaznice.

Am rîs pe înfundate. Părea o secvență din acele grotești bătălii din comedia dell'arte.

Gabrielle ne privea pe rînd, fără să scoată o vorbă.

Mi-am trimis din nou mesajul către restul trupei, iar de astă dată, i-am auzit răspunzînd, întrebînd la rîndul lor.

— Intrați în biserică, m-am încăpățînat să repet.

Șeful lor s-a ridicat și s-a repezit la mine, nebun de furie. Gabrielle și cu mine l-am prins în aceeași clipă și l-am imobilizat.

Vreme de un moment înspăimîntător, dar, din fericire, scurt, a încercat să-și înfigă colții în gîtul meu, holbîndu-și ochii. L-am trimis din nou de-a berbeleacul. Apoi s-a făcut nevăzut.

Ceilalți se apropiau.

— Șeful vostru e aici, în catedrală, veniți să-l vedeți! am reluat eu. Oricare dintre voi poate intra. Nu există nici o primejdie!

Am auzit-o pe Gabrielle țipînd, în chip de avertisment. Prea tîrziu. A apărut ca din pămînt, chiar în fața mea, și m-a lovit în falcă. Mi-am pierdut echilibrul și, înainte să am timp să mi-l recapăt, m-a împins, cu un brînci violent, afară, prin ușa întredeschisă, pe caldarîmul pieței.

PARTEA A PATRA

COPIII ÎNTUNERICULUI

1

NU VEDEAM decît ploaia, dar îi auzeam împrejurul meu. Mai ales pe el, poruncind.

— Țștia doi n-au nici o putere, le-a spus, exprimîndu-se prin gînduri de o simplitate ciudată, de parcă s-ar fi adresat unor copii ai străzii. Puneți mîna pe ei!

— Lestat, abandonează lupta! mi-a strigat Gabrielle. N-are nici un rost să o mai prelungim.

Știam că avea dreptate, dar nu cedasem niciodată în fața nimănu. Trăgînd-o după mine, am luat-o la fugă spre pod.

Goneam prin forfota de oameni și trăsuri, dar ceilalți cîștigau teren, alergînd atît de repede, încît un ochi de muritor de abia i-ar fi putut distinge. Acum nu se mai temeau de noi.

Vînătoarea s-a sfîrșit pe străduțele înguste de pe malul drept.

Am văzut apărînd de peste tot chipuri palide, de heruvimi diabolici și, cînd am

încercat să-mi scot spada, zeci de mâini m-au imobilizat. N-am lăsat să-mi scape arma, dar nu i-am putut împiedica să mă ridice în brațe și nici să o prindă, în același fel, și pe Gabrielle.

O vîlvătaie de imagini atroce m-a informat că ne duceau spre Cimitirul Inocenților, aflat undeva pe-aproape. Zăream de-acum strălucirea focurilor care ardeau în fiecare noapte în duhoarea gropilor comune, ale căror miasme grețoase ar fi trebuit să le împrăștie.

Agățat de gîtul lui Gabrielle, am urlat că nu puteam să suport mirosul de putregai, dar ei continuau să ne poarte, iute, prin bezna fără sfîrșit. Curînd, am depășit grilajul intrării și am trecut de galeriile de marmură albă.

— Mirosul ăsta ar trebui să vă dezguste și pe voi, am urlat, zvîrcolindu-mă. De ce trăiți printre morți, de vreme ce vă hrăniți cu sîngele celor vii?

Repulsia pe care mi-o stîrnise cimitirul era atît de mare, încît mai că mă împiedica să vorbesc și chiar să lupt. Eram împresurați de cadavre în curs de descompunere.

În vreme ce ne îndreptam spre capătul cel mai întunecat al cimitirului, urmînd a pătrunde într-o criptă imensă, mi-am dat seama că duhoarea nu le plăcea nici lor. Totuși, își deschideau gurile și plămîinii în fața ei, de parcă ar fi vrut să o devoreze. Lîngă mine, Gabrielle tremura.

Trecînd de încă un grilaj, ne-am afundat sub pămînt, pe niște trepte de pămînt bătătorit, luminate slab, cu torțe.

Duhoarea sporea, părădînd că izvorăște din pereți, întorcîndu-mi capul, am vomat un firicel subțire de sînge stacojiu.

— Cum puteți să trăiți printre morminte? am reluat furios. De ce vă supuneți voi înșivă, de bună voie, la chinurile iadului?

— Liniște! a șuierat către mine un vampir-femelă, ai cărei ochi străluceau, negri, de sub o claie de păr demnă de o vrăjitoare. Blasfematorul! Profanator blestemat!

— Nu-l lăsa pe diavol să se joace cu tine, frumoaso! am ironizat-o. Mă îndoiesc că se poartă mai bine cu tine decît Atotputernicul!

A rîs. Mai bine zis, a izbucnit în rîs, dar s-a oprit imediat, de parcă ar fi făcut ceva nepermis. Frumoasă întîlnire de familie ni se pregătea!

Ne-am cufundat tot mai adînc în măruntaiele pămîntului.

Lumina pîlpîindă a torțelor, lipăitul picioarelor goale, zdrențele respingătoare atingîndu-mi fața. Am zărit un craniu care rînjea, apoi încă unul, o grămadă întreagă, într-o fîridă săpată în zid.

Am încercat să scap, dar vampirii m-au apucat și mai strîns. Spectacolul crunt al mumiiilor agățate pe ziduri, în hainele lor putrezite, mi-a atras atenția.

— Toate acestea sînt scîrboase! am strigat, scrîșnind din dinți.

Coborîrea se sfîrșise, iar acum traversam niște catacombe vaste. În depărtare auzeam bubuitul înfundat și rapid al unor tobe, iar drept înaintea mea strălucirea unor făclii. Corul unor gemete lugubre se suprapunea peste alte țipete, îndepărtate, dar de o tristețe infinită. Deodată am simțit o senzație nouă.

Am știut că în apropiere se afla un muritor. Era Nicolas; era în viață și îl auzeam, percepeam curentul cald și vulnerabil al gîndurilor sale, amestecîndu-se cu parfumul lui. Minte lui dezorientată era pradă unor frămîntări. Nu-mi dădeam seama dacă și Gabrielle îl simțise.

Fără nici un avertisment prealabil, am fost trîntiți pe jos, în praf, și s-au dat cu toții înapoi, îndepărtîndu-se de noi.

M-am ridicat imediat, ajutînd-o pe Gabrielle să facă la fel. Ne aflam sub o cupolă imensă, luminată foarte slab de trei făclii, care formau un triunghi în centrul căruia fuseserăm așezați noi.

În capătul opus al încăperii se înălța o formă enormă, întunecată, care mirosea a lemn și a rășină, a țesătură udă, mucegăită, și a om. Acolo se afla Nicolas.

Gabrielle, cu părul despletit, s-a lipit de mine, aruncînd în jur priviri calme și circumspecte.

De jur împrejurul nostru, se înălțau rugi, dar strigătele cele mai pătrunzătoare răzbăteau de sub pămînt. Mi-am dat seama că acolo erau îngropați vampiri care urlau, cerînd sînge, implorîndu-și iertarea, rugîndu-se să fie eliberați ori chiar invocînd flăcările iadului. Larma pe care o făceau era la fel de înspăimîntătoare ca și duhurile ce ne împresurau.

Dinspre Nicki nu percepeam nici un gînd coerent. Îneebunise oare?

Ritmul tobelor era acum mai aproape, acoperit cînd și cînd de lătrături imprevizibile.

Mi se părea că tobele răsunau undeva în capul meu.

Am privit în jur. În jurul nostru se formase un cerc larg, și am deslușit, printre vampiri, chipuri tinere și bătrâne, bărbați și femei, ba chiar și un adolescent; cu toții erau înveșmîntați în zdrențe pe care jegul se întărise, iar lutul se uscaseră. Aveau picioarele goale și părul le era încîlcit. Am văzut-o pe femeia cu care discutasem pe cînd coboram scările; trupul ei de o frumusețe răpitoare era ascuns de niște țoale respingător de murdare, iar ochii ei negri și vioi străluceau ca două onixuri în vreme ce ne privea. Chipul îi era tot mînjit. Ceva mai în spate, doi vampiri loveau ritmic în tobe.

Pe tăcute, adunîndu-mi puterile, m-am străduit să îl aud pe Nicolas, fără să mă gîndesc la el. Mi-am jurat solemn: *Încă nu știu cum, dar voi face în așa fel, încît să scăpăm de-aici.*

Ritmul tobelor a încetinit, adoptînd o cadență mai lentă, neplăcută. Fără să vreau, am simțit un nod în gît. Unul dintre cei ce purta o torță s-a apropiat de mine.

Simțeam cum în ceilalți excitația sporea, o plăcere anticipată încercîndu-i atunci cînd vampirul a îndreptat flacăra spre mine.

L-am smuls făclia, răsucindu-i brațul, pînă cînd l-am făcut să cadă în genunchi. Cu o lovitură puternică de picior, l-am trimis de-a dura în praf. Cum ceilalți schițau gestul de a se repezi spre mine, am descris un cerc larg cu făclia în mînă, iar asta i-a făcut să dea înapoi.

Apoi, sfidîndu-i, am stins torța, aruncînd-o jos. Au încremenit, cuprinși de uimire. Avîntul lor părea a se mai fi domolit.

Nu am mai dat atenție sarabandei insistente a tobelor. Demonii ne priveau ținînd fundele pantofilor, părul și obrajii curați, cu o asemenea tristețe, încît păreau amenințători și lacomi. Adolescentul, strîmbîndu-se de durere, a întins mîna să o atingă pe Gabrielle.

— Îndărăt! am strigat, iar el mi-a dat ascultare.

Acum știam că pentru ei, eram un obiect al curiozității și al invidiei, iar acesta era principalul nostru atu.

Ochii mei se plimbau de la unul la altul. Cu mișcări lente, am început să-mi scutur haina și pantalonii de mătase de praful care le murdărise. Mi-am netezit mantia, apoi mi-am trecut o mînă prin păr. Am rămas nemișcat, observîndu-i, cu brațele încrucișate, ca o întrupare a demnității și bunului gust.

Gabrielle a zîmbit subțire. Era calmă, senină și își ținea mîna încleștată pe mînerul săbiei.

În jurul nostru, domnea stupefacția. Femeia-vampir cu ochii negri părea fermecată. L-am făcut cu ochiul. Ar fi fost minunată dacă ar fi stat o jumătate de oră într-o baie caldă. L-am spus-o, pe tăcute. S-a dat înapoi cîțiva pași, strîngîndu-și rochia peste sîni. Interesant. Foarte interesant.

— Cum se explică toate acestea? am vrut să aflu, privindu-i pe rînd, ca pe niște animale ciudate. Gabrielle a zîmbit iar, imperceptibil. Cine credeți că sînteți? am continuat. Sînteți dintre acele fantome care bîntuie cimitirele și vechile castele? S-au privit, stînjeniți. Tobele tăcuseră. Doica mea mă speria adesea cu povești despre fantome că oricînd ar putea să iasă din armurile de care era plină casa noastră și să fugă cu mine în brațe. Am bătut din picior și m-am repezit spre ei. ASTA SÎNTEȚI, AȘADAR?

S-au retras, ținînd.

Singura care a rămas pe loc a fost prietena mea cu ochii negri. Am rîs încetitor.

— Trupurile voastre sînt la fel cu ale noastre, nu-i așa? Cîtesc în ochii voștri o oglindire a propriilor mele puteri. Straniu...

Mințile lor se zbăteau în confuzie. Chiar și urletele îndepărtate își pierduseră din intensitate, de parcă, în ciuda suferințelor îndurate, vampirii prizonieri m-ar fi ascultat și ei.

— Să fie oare chiar atît de amuzantă viața în mizerie și duhori? am continuat.

Frică. Și, din nou, invidie. Cum se făcea că nu le împărtășisem soarta?

— Stăpînul nostru este Satana, a spus pe un ton sec creatura cu ochii negri; avea o voce cultivată. Noi îl servim.

— De ce? am întrebat politico.

Consternare generală.

O slabă emanație din direcția lui Nicolas. Mă auzea oare?

— Sfidarea ta va atrage asupra noastră, a tuturor, mînia lui Dumnezeu, a zis adolescentul, care nu avusese mai mult de șaisprezece ani cînd fusese creat. Cu deșertăciunea și viciile tale, disprețuiești căile întunecate, trăind printre muritori!

— De ce nu faceți și voi același lucru? Credeți că la capătul suferințelor pe care vi le

impuneți se află paradisul? Asta v-a promis Satana? Mîntuirea? În locul vostru, n-aș pune preț pe așa ceva.

— Vei dispărea în hăul infernului, cu păcatele tale cu tot! m-a asigurat o bătrîna zbîrcită.

— Și cînd se va întîmpla asta? am persiflat-o. Au trecut șase luni de cînd sînt așa cum mă vedeți și n-am avut de-a face nici cu Dumnezeu, nici cu Satana!

Mica cuvîntare i-a paralizat. De ce nu am pierit oare de cum am intrat în biserică? Cum am reușit să sfidăm în asemenea hal ordinea stabilită? Erau întrebările care îi chinuiau.

Dacă n-ar fi fost Nicki, sînt sigur că i-aș fi putut pune pe fugă. Habar nu aveam însă ce se afla dincolo de faldurile acelea de țesătură mucedă.

Adulmecam păcură și lemne: fără îndoială, un rug.

Femeia cu ochii negri s-a apropiat. Nu mai era răuvoitoare, ci vrăjită. Adolescentul a îmbrîncit-o într-o parte, cu violență, strigîndu-mi în față:

— Netrebnicule! Ticălosul de Magnus te-a creat ca să ne sfidezi clanul și căile întunecate. Iar tu, în nechibzuința și vanitatea ta, ai transmis darul întunecat acestei femei, așa cum ți-a fost transmis și ție.

— Dacă Satana nu l-a pedepsit, a spus bătrîna cea zbîrcită, atunci îl vom pedepsi noi, după cum avem dreptul și datoria să o facem!

Adolescentul a arătat cu degetul spre rugul înveșmîntat în negru, făcînd celorlalți semn să se dea la o parte.

Tobele au răsunit din nou, rapid, asurzitor. Cercul s-a lărgit și cei doi purtători de făclii s-au apropiat de enormul giulgiu de stofă neagră, pe care alți doi vampiri l-au smuls, stîrnind un nor de praf sufocant.

Am văzut un rug la fel de mare precum fusese cel al lui Magnus, în vîrfurile căruia se afla Nicolas, închis într-o cușcă grosolană de lemn, rezemîndu-se de gratii. Și-a întors către noi privirile oarbe.

Vampirii și-au ridicat făcliile cît mai sus, pentru a-l lumina din plin. Am simțit cum le creștea nerăbdarea.

Gabrielle m-a strîns de mîină, îndemnîndu-mă să fiu prudent. Expresia de pe chipul ei rămăsese de nepătruns.

Gîtul lui Nicki era plin de urme vineții. Cămașa și pantalonii îi erau sfișiați și murdari, precum zdrențele vampirilor. Era plin de vînată și fusese aproape golit de sînge.

Frica mi-a explodat tăcut în piept; știam că ei doar atît așteptau, așa că m-am străduit să mi-o țin în frîu.

Cușca nu era greu de sfărîmat, dar mai erau și torțele. Nu trebuia să pierim așa, nu, în nici un caz astfel.

Am reușit să-l privesc, cu răceală, pe Nicolas și rugul său. Valul de furie s-a retras. Chipul lui Gabrielle se transformase într-o mască a urii.

Deodată, cercul a părut a se strînge în jurul nostru.

Gabrielle mi-a atins mîina:

— Iată-l pe conducătorul lor!

Undeva, se deschisese o ușă. Bătăile de tobe s-au întetit, iar vampirii captivi, din adîncuri, au început să urle mai tare, cerînd iertare și libertate. Demonii care ne înconjurau au devenit ecoul lor frenetic. Cu greu m-am stăpînit să nu-mi astup urechile.

Instinctul mi-a șoptit să nu-l privesc pe șeful lor, dar n-am rezistat. M-am întors cu o mișcare lentă, privindu-l, măsurîndu-i, din nou, puterile.

2

A PĂTRUNS în centrul cercului, întorcînd spatele rugului. Alături de el se afla o creatură stranie.

Privindu-l în lumina făcliiilor, m-a încercat aceeași uimire ca atunci cînd intrase în Nôtre-Dame. Nu era vorba doar de frumusețea sa, ci și de surprinzătoarea inocență a chipului său juvenil. Mergea cu pași atît de repezi și de ușori, încît mișcarea picioarelor sale nu era vizibilă. Ochii săi imenși ne-au privit fără mînie. În ciuda jegului, în păr îi străluceau reflexe castanii.

Am încercat să-i sondez mintea, în speranța că aveam să aflu de ce o ființă atît de sublimă întîrzia în tovărășia acestor strigoi triști, cînd întreaga lume îi stătea la dispoziție. Dacă aș fi reușit să aflu, poate aș fi fost în măsură să îl înving și, cu siguranță, n-aș fi ratat

ocazia de a o face.

Mi s-a părut că deslușesc o reacție din partea lui, un răspuns mut, un fulger ceresc în hăul infernal al chipului său, de parcă, după cădere, Necuratul i-ar fi îngăduit să-și păstreze forma îngerească.

Șeful tăcea. Ceva grav era pe cale să se întâmple. Tobele și-au continuat larma neliniștitoare, dar parcă nu cu aceeași convingere.

Tînăra cu ochii negri nu și-a unit glasul lamentațiilor generale și, curînd, alții i-au urmat exemplul.

Femeia care intrase împreună cu șeful, un personaj ciudat, înveșmîntată și ea în zdrențe, dar în zdrențele unei regine, a început să rîdă. Întregul clan al vampirilor a rămas descumpănit, iar una dintre tobe a tăcut.

Creatura ce avea ținuta unei regine rîdea din ce în ce mai tare. Dinții ei albi străluceau prin vâlul imund al părului încîlcit. Odinioară fusese frumoasă, și nu bătrînețea fusese cea care îi răvășise chipul. Mai degrabă, de vină era demența; gura i se schimonosise într-o grimasă oribilă, iar privirile-i aveau o fixitate înspăimîntătoare. Rîzînd, trupul i se contorsiona precum a lui Magnus cînd dansase în jurul rugului.

— Nu v-am avertizat, oare? a strigat ea, triumfătoare.

Nicolas s-a mișcat în cușca lui. Dementul rîs îl ardea, dar acum era în stare să mă privească și sensibilitatea i s-a întipărit din nou pe chipul pentru a cărui stăpînire se lupta frica împotriva urii, amestecată cu neîncrederea și disperarea.

Șeful i-a adresat bătrînei regine o privire indescifrabilă.

Întorcîndu-i spatele, regina s-a oprit în fața noastră și ne-a spus, cu un glas răgușit și asexuat, izbucnind din cînd în cînd în hohote de rîs isteric:

— V-am repetat-o de o mie de ori, dar n-ați vrut să mă ascultați. Mi-ați spus că sînt nebună, că sînt o martiră a timpului, o Casandră hoinară, pe care o ședere prea îndelungată în această lume a corupt-o! Ei bine, acum puteți vedea cu ochii voștri. Fiecare prevestire a mea s-a împlinit. A trebuit să vină această creatură — și, spunînd acestea, s-a apropiat de mine, cu chipul ei care, precum cel al lui Magnus, mă ducea cu gîndul la o mască hidoasă și comică — acest elegant gentilom, ca să v-o dovedească, o dată pentru totdeauna!

Și-a îndreptat spinarea și, în scurtul interval de nemișcare, frumusețea ei mi s-a dezvăluit pe de-a-ntregul. Aș fi vrut să îi pot spăla părul, să i-l pieptăn cu mîinile mele, s-o îmbrac în haine moderne, să o privesc în oglinda epocii mele.

Vreme de o clipă, conceptul eternității a ars în mine. Am știut atunci ce însemna nemurirea. Am avut impresia fugară că, alături de această femeie, nimic nu era imposibil.

Privirea ei, ațintită asupra-mi, mi-a captat vederea, iar frumusețea ei părea că se intensifică.

— Trebuie să-i osîndim! a răcnit adolescentul. Să chemăm judecata lui Satan. Să aprindem rugul.

Dar nimeni din încăperea vastă nu s-a mișcat.

Cu gura închisă, bătrîna regină fredona o melodie ireală. Șeful continua să privească țintă înainte.

Băiatul, scos din fire, a înaintat spre noi, descoperindu-și colții, ridicîndu-și mîna ca o gheară.

I-am expediat o lovitură în plin piept, trimițîndu-l de-a dura pînă la baza rugului, unde erau îngrămădite așchiile mărunte.

Regina a scos un hohot de rîs strident, care i-a înspăimîntat pe ceilalți, cu excepția șefului, al cărui chip a rămas netulburat.

— N-am de gînd să accept nici un fel de judecată a Satanei, am declarat, decît în cazul în care însuși Satana va veni să mă condamne.

— Da, așa să faci, copile! Obligă-l să-ți răspundă! a strigat triumfător bătrîna regină.

— Le cunoașteți nelegiuirile, a bubuit glasul adolescentului.

Acum se înfuriase cu adevărat și puterea lui părea că împrăștie raze. Mi-am dat seama că nu trebuia să îi judec după aspectul lor fizic. Adolescentul era cu siguranță unul dintre înțelepții lor, în vreme ce babornița cea zbîrcită nu era decît o novice, iar tînărul șef era cel mai în vîrstă dintre toți.

— Ascultați-mă! a continuat adversarul meu, cu o strălucire de ferocitate în ochii săi cenușii. Acest demon n-a fost novice, nici aici și nicăieri altundeva, și nu a cerut să fie primit între noi. Nu i-a jurat credință Satanei. Nu a renunțat la sufletul său pe patul de moarte fiind și, de altfel, nici nu e mort! Nu a ieșit din mormînt, ca toți ceilalți fii ai întunericului. Și îndrăznește să colinde lumea luîndu-și înfățișarea unei ființe vii! În inima

Parisului, își vede de treburile sale, ca oricare muritor de rînd!

Din adîncuri i-au răspuns cîteva strigăte, dar vampirii aflați în cerc au rămas tăcuți. Bărbia băietanului a început să tremure. A ridicat brațele, gemînd. Unul sau doi dintre vampiri l-au imitat. Chipul îi era desfigurat de furie.

Bătrîna regină a rîs din nou, fremătător, și mi-a adresat un zîmbet de maniac.

Băiețandrul însă nu putea să accepte înfrîngerea.

— El caută bucuriile unui cămin, ceea ce este strict interzis. Pătrunde în templele plăcerii și se amestecă printre muritori, în jocurile lor!

— Încetează cu aiurelile astea! i-am spus, dar aveam chef să îl aud pînă la capăt.

A făcut un salt înspre mine, mișcîndu-și un deget pe sub nasul meu.

— Nici un ritual nu l-ar putea purifica! E prea tîrziu pentru jurămintele întunecate, pentru binecuvîntările întunecate...

— Jurăminte întunecate? M-am întors către regină. Tu ce-ai de spus despre toate astea? Ești la fel de bătrînă precum Magnus... De ce îngădui să se întîmple așa ceva?

Doar ochii îi mai păreau vii pe fața încrămenită. Rîsul i-a țîșnit din nou de pe buze.

— N-am să îți fac niciodată vreun rău, micuțule, și nici ei, a spus ea, privind-o cu dragoste pe Gabrielle. Vă aflați pe calea diavolului, în drum spre o mare aventură. Cu ce drept aș putea interveni în ceea ce vă rezervă secolele?

Calea diavolului. Era pentru prima oară cînd unul dintre ei pronunța aceste cuvinte care mi-au răsunat în suflet ca o trîmbiță. Mi-a fost de ajuns să o privesc, pentru a resimți o puternică exaltare. În felul ei, era sora geamănă a lui Magnus.

— Oh, da, sînt la fel de bătrînă ca și creatorul tău!

A zîmbit, arătîndu-și pentru o clipă colții, și i-a aruncat o ocheadă șefului, care o observa fără să manifeste nici un interes.

— Eram deja aici, membră a acestui clan, cînd jupînul Magnus, vicleanul alchimist Magnus, ne-a furat secretele... Cînd s-a adăpat din sîngele care avea să îi dăruiască viața veșnică într-un fel pe care lumea întunericului nu-l mai cunoscuse pînă atunci. Și iată, au trecut trei veacuri și el ți-a transmis, pur și nealterat, darul cel întunecat, frumosul meu copil!

Chipul ei a redevenit apoi comica mască cu rînjete batjocoritor, schimonosit, care semăna atît de mult cu cea a lui Magnus.

— Arată-mi, copile, forța cu care te-a înzestrat, mi-a spus. Știi oare ce înseamnă să fii creat ca vampir de către o ființă atît de puternică, ce nu a mai acordat niciodată darul? Așa ceva e interzis aici, micuțule, nici un vampir de această vîrstă nu își transmite puterile. Căci, dacă ar face așa ceva, novicele, căruia i-ar da naștere, ar putea cu ușurință să-l biruiască pe grațiosul conducător, aici de față, laolaltă cu întregul său clan!

— Destul cu nebunia asta nechibzuită! a întrerupt-o tînărul adolescent.

Ascultam cu toții. Frumoasa cu ochi negri s-a apropiat ca să o vadă mai bine pe bătrîna regină, uitînd cu totul să se mai teamă de noi ori să ne urască.

— Ai vorbit destul acum o sută de ani, a strigat băiatul, ridicîndu-și mîna pentru a o reduce la tăcere pe regină. Ești nebună, ca toți cei bătrîni. Așa muriți voi. Eu vă spun că acest nelegiuire trebuie să fie pedepsit. Ordinea nu va fi restabilită decît atunci cînd el și femeia pe care a creat-o vor fi fost distruși de față cu noi toți. Vă repet, a spus el, întorcîndu-se către ceilalți, voi sînteți cei ce colindă lumea ca unelte ale răului, pentru a-i face pe muritori să sufere întru gloria veșnică a lui Dumnezeu. Prin voința lui, riscați să fiți distruși și trimiși în iad, dacă îl înfrunțați, căci sufletele voastre sînt blestemate și trebuie să vă plătiți nemurierea cu prețul a mii de chinuri.

Au răsunat lamentații șovăitoare, răzlețe.

— Așadar, aceasta vă e filozofia întemeiată pe o minciună! am exclamat. Iar voi tremurați ca niște lași, îndurați de bună voie supliciile infernului, mai supuși decît cel mai umil dintre muritori, și ați vrea să ne pedepsiți, fiindcă refuzăm să facem așa ceva. Mai bine ne-ați urma exemplul!

Vampirii erau în culmea agitației și nu îi scăpau din ochi nici o clipă pe șeful lor și pe regină. Șeful a refuzat însă să intervină.

Adolescentul i-a readus la ordine.

— Nu i-a fost de-ajuns să pîngărească locurile sacre, nu i-a ajuns să se amestece printre muritori; în noaptea aceasta, într-un sat de lîngă Paris, a terorizat o comunitate întreagă de credincioși. Întreaga capitală vorbește acum de această grozăvie, de nălucile răsărite din mormînt chiar la baza altarului. Nu se vorbește decît despre el și de această femeie-vampir, căreia i-a dat darul întunecat, fără consimțămîntul nimănui, fără nici un ritual, exact așa cum a fost creat el însuși.

S-au auzit murmure scandalizate, dar bătrîna regină a rîs bucuroasă.

— Sînt crime grave, care nu pot să rămînă nepedepsite. Cîți dintre voi mai ignoră astăzi scîlîmbăielile sale dintr-un teatru de bulevard unde, în fața a sute de parizieni și-a etalat puterile de fiu al întunericii, trădînd, pentru a se distra și pentru a amuza vulgul, taina pe care noi o păzim de secole încoace.

Bătrîna regină și-a frecat mîinile de bucurie, privindu-mă.

— E-adevărat, copile? m-a întrebat. Ai fost la Operă și la Comedia Franceză? Ai dansat la Tuileries împreună cu această frumusețe pe care ai creat-o atît de perfectă?

A rîs, apoi și-a întors privirile spre unul dintre cei prezenți, spre a-i domoli elanul.

— Te vîd atît de elegant, atît de demn. Ce s-a întîmplat cînd ai pătruns în catredală? Spune!

— Absolut nimic, doamnă!

— Crima supremă! a urlat vampirul adolescent. Pentru asta, întreg orașul se va ridica împotriva noastră, dar ce spun eu? Întreaga țară. De veacuri facem să sîngereze orașul, pe ascuns, fără să fi stîrnit altceva decît mici zvonuri confuze referitoare la puterile noastre. Sîntem creaturi ale nopții, făcute să profite de pe urma spaimei oamenilor!

— Ah, toate acestea sînt sublime, a intonat bătrîna regină, cu ochii ațintiți spre tavan. Pe perna mea de piatră, am visat lumea muritoare de deasupra noastră, glasurile și muzica ei m-au legănat, am avut o viziune a fantasticelor ei descoperiri, i-am intuit curajul, în sanctuarul veșnic al gîndurilor mele. Și, deși formele ei strălucitoare îmi sînt inaccesibile, mi-am dorit fierbinte venirea unei ființe care să fie îndeajuns de puternică pentru a o străbate fără teamă, pentru a-i traversa inima, de-a lungul căii diavolului.

— Dați foc rugului chiar acum! a urlat băiețandru, scos din fire, fulgerîndu-l cu privirea pe conducător.

A întins mîna spre cea mai apropiată dintre făclii, dar eu m-am aruncat asupra lui, i-am smuls-o, iar pe el l-am azvîrlit în sus, către tavan. Apoi am stins flacăra.

Mai rămăsese o singură torță. Între vampiri s-a iscat haosul. Unii au alergat să-l ridice pe băiat, alții au început să șușotească între ei, dar șeful era încremenit, de parc-ar fi fost în transă.

Am profitat de deruta lor pentru a escalada rugul și a deschide ușa șubredei cuști.

Nicolas arăta ca un cadavru, cu ochii tulburi, cu gura contorsionată de un rînjit de ură. L-am tîrît afară din închisoarea lui și l-am ajutat să coboare pînă jos, pe pămîntul bătătorit. Febra îl făcea să tremure, se zbătea și mă înjura în șoaptă.

Bătrîna regină ne-a privit, fascinată. L-am aruncat lui Gabrielle o privire. Am scos din buzunar mătăniile cu perle și le-am așezat la gîtul prietenului meu. Acesta și-a coborît privirile rătăcite spre cruciuliță și a început să rîdă, un hohot metalic, din care răzbăteau disprețul și răutatea. Cu toate acestea, sunetul era cu totul diferit de cele produse de către vampiri. Era în el toată bogăția sîngelui omenesc, iar ecourile lui s-au lovit de ziduri. Dintr-o dată, Nicolas mi-a părut cald, îmbujorat și, în chip straniu, incomplet, singurul muritor din întreaga adunare, ca un copil printre păpușile de porțelan.

Tumultul din vasta încăpere atinsese apogeul.

— Acum, însăși legile voastre vă interzic să-l atingeți, le-am spus. Și totuși, cel care i-a acordat această protecție supranaturală este tot un vampir. Ei, ce-aveți de spus?

L-am împins înainte pe Nicki, iar Gabrielle și-a deschis brațele pentru a-l primi. S-a lăsat în voia ei, dar a privit-o de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată și, ridicîndu-și mîna, i-a atins obrazul. Ea l-a luat de mîna, cum ieși un prunc, cu ochii țintă la conducător și la mine.

— Poate că șeful vostru a rămas fără glas, dar eu n-am de gînd să tac, am spus. Mergeți și spălați-vă în apele Senei și îmbrăcați-vă ca oamenii, plimbați-vă printre aceștia, căci aceasta este menirea existenței voastre.

Învins, adolescentul s-a întors în cerc, împingîndu-i cu brutalitate pe cei ce-l ajutaseră să se ridice.

— Armand, l-a implorat el pe șeful care continua să tacă, poruncește-le să-ți dea ascultare! Armand, salvează-ne!

— În numele Satanei, am strigat, încercînd să îi acopăr glasul, de ce diavolul v-a crea frumoși, agili, vizionari, înzestrați cu puterea hipnozei? Vă risipiți harurile. Mai rău, vă risipiți nemurirea! Nimic în lume nu e mai absurd și mai contradictoriu decît voi, poate doar muritorii ce se lasă amăgiți de superstițiile trecutului.

Domnea o tăcere totală. Îl auzeam pe Nicki răsufînd încet. Îi simțeam căldura. Îi ghiceam fascinația leneșă în vreme ce se lupta cu moartea.

— N-aveți pic de viclenie? am continuat. Nici o îndemînare? Cum se face atunci că un orfan ca mine a fost în stare să descopere atîtea posibilități, în timp ce voi, sub oblăduirea

acestor întrupări ale răului — spunînd acestea, i-am arătat pe tînărul furios și pe șef — vegetați, pe pipăite, sub pămînt, ca niște cîrțițe?

— Puterea Satanei te va trimite curînd în iad! a răcnit tînărul, adunîndu-și ultimile puteri.

— Ai repetat această amenințare de nu știu cîte ori, i-am replicat, și totuși, iată-mă tot aici. S-a auzit un murmur clar de aprobare. De altfel, dacă ai fi crezut cu adevărat în ceea ce spui, nu te-ai mai fi ostenit să mă aduci pînă aici!

Din nou murmure, și mai pronunțate.

Mi-am întors privirea spre silueta mică și patetică a șefului. Mi-au urmat cu toții pilda, chiar și regina nebună. În tăcerea ce se coborîse, l-am auzit șoptind:

— S-a sfîrșit.

Chiar vampirii din adîncuri tăcuseră. Șeful a repetat:

— Plecați cu toții, s-a sfîrșit.

— Nu, Armand, nu! l-a implorat adolescentul.

Dar ceilalți vampiri se retrăseseră deja, ascunzîndu-și chipurile în mîini și sușotind. Tobe au fost abandonate, iar făclia, pusă într-un suport fixat în perete.

Nu l-am scăpat din ochi pe șef. Știam că nu pronunțase acele cuvinte cu scopul de a ne da drumul.

După ce-au plecat cu toții, cu excepția bătrînei regine, el și-a întors încet capul înspre mine.

3

SUB CUPOLA imensă, încăperea goală în care se aflau doar cei doi vampiri ce ne măsurau din priviri, părea înspăimîntătoare. Unica tortă rămasă nu reușea să risipească întinericul.

Mă gîndeam în tăcere: ceilalți aveau să părăsească cimitirul sau vor rămîne să ne pîndească din capul scărilor? Mă vor lăsa oare să părăsesc acest loc, luîndu-l cu mine pe Nicki, viu?

Fără îndoială, adolescentul va rămîne prin preajmă, dar el e slab. Bătrîna regină nu va face nimic. De fapt, singurul rămas era șeful, dar asta nu însemna să renunț la prudență, devenind prea impulsiv.

Acesta continua să mă privească, fără să scoată o vorbă.

— Armand, i-am spus, pe un ton respectuos. Pot să-ți spun astfel? M-am apropiat de el, pentru a-i vedea mai bine

expresia feței. E limpede că tu ești șeful, deci tu ești cel mai în măsură pentru a ne explica totul.

Aceste cuvinte nu reușeau însă să îmi exprime prea bine gîndurile. L-am întrebat cum se făcea că își condusesese adepții pe această cale, el, care părea la fel de în vîrstă precum bătrîna regină. L-am revăzut, cu ochii minții, în fața altarului de la Nôtre-Dame, cu o puritate eterică întipărită pe chip. Mi-am dat seama că aveam încredere în posibilitățile pe care le întruhipa această ființă care își zidise, de jur împrejur, un zid al muțeniei.

Cred că încercam acum să deslușesc în el o cît de mărunță emoție omenească, oricît de fugară! Asta era revelația pe care o așteptam din partea înțelepciunii sale. Muritorul din mine, cel pe care viziunea haosului îl făcuse să plîngă acolo, la han, a întrebat:

— Armand, ce înseamnă toate astea?

Mi s-a părut că citesc în ochii lui negri o urmă de ezitare, dar furia i-a invadat atît de brusc chipul său pur, încît m-a dat înapoi, înspăimîntat. Nu-mi venea să-mi cred simțurilor. Transformarea, al cărei martor fusesem în catedrală, nu însemna nimic în comparație cu ceea ce-mi era dat să văd acum. Nu mai văzusem niciodată o încarnare atît de desăvîrșită a răutății. Chiar și Gabrielle s-a tras la o parte și a ridicat mîna, încercînd să-l apere pe Nicki, iar eu m-am alăturat lor, cît am putut de repede.

Dar ura i s-a topit ca prin minune, la fel de brusc cum apăruse.

— Mie îmi ceri o explicație? m-a întrebat într-un tîrziu.

A privit-o pe Gabrielle, apoi și-a îndreptat privirea spre chipul rătăcit al lui Nicolas, care își sprijinise capul pe umărul ei. Apoi s-a uitat la mine.

— Ți-aș putea vorbi pînă la sfîrșitul lumii, a declarat, și tot n-ai înțelege ceea ce tocmai ai distrus.

Mi s-a părut că zăresc pe chipul bătrînei un zîmbet ironic, dar Armand mă vrăjise, mă fermecase cu blîndețea cuvintelor sale și cu furia enormă ce fierbea în el.

— Tainele acestea există din negurile vremurilor, a continuat. Încă din zorii omenirii, rasa noastră a bîntuit cetățile oamenilor, hăituindu-i prin întuneric, după cum ne porunceau Dumnezeu și diavolul. Eram aleșii Satanei și, pentru a fi admiși în rîndurile noastre, muritorii trebuia să ucenicească, înfăptuind sute de crime înainte de a primi darul întunecat.

A venit mai aproape, și lumina torței i s-a oglindit în priviri.

— Ceilalți muritori îi credeau morți. Nu primeau decît o mică infuzie din sîngele nostru, pentru a putea îndura chinurile sicriului în așteptarea venirii noastre. De-abia atunci le era acordat darul întunecat. Apoi erau din nou închiși ermetic în morminte, pînă cînd setea le dădea puterea de a sfărîma pereții strîmtei lor închisori și de a se elibera. Astfel, cunoșteau moartea. Înțelegeau moartea și puterea răului, ieșind prin propriile puteri din morminte. Și vai de cei slabi, de cei ce nu reușeau să scape din groapă. Pentru ei, nu aveam nici o milă. Dar cei care se ridicau, ah, aceștia erau vampirii care colindau pămîntul, puși la încercare, purificați, copii ai întunericului, născuți din sîngele unui novice, și nu din vastele puteri ale unui maestru bătrîn, pentru ca timpul să le aducă înțelepciunea necesară, înainte ca ei să fie cu totul stăpîni pe darul întunecat. Le impuneam legile întunericului:

Să se întoarcă printre morți, căci noi sîntem morți, și să revină mereu, pentru odihnă, în morminte. Să evite locurile unde stăpînește lumina și să își atragă victimele departe de ceilalți muritori, hărăzindu-le morții în locuri păgîne, bîntuite. Să cinstească în veci puterea lui Dumnezeu, crucea și cele sfinte. Să nu pătrundă niciodată în Casa Domnului, de teamă ca nu cumva să fie loviți de neputință și aruncați în abisul iadului, pentru a arde de-a pururi în focul lui veșnic.

A tăcut și a privit-o pe bătrîna regină. Ceea ce a citit pe chipul ei l-a scos din minți.

— Tu disprețuiești toate astea, i-a spus, așa cum și Magnus le disprețuia! Asta era natura nebuniei sale și la fel e și nebunia ta, dar, crede-mă, cînd îți spun, tu nu înțelegi deloc aceste taine! Le sfărîmi de parc-ar fi de sticlă, dar n-ai altă putere decît ignoranța. Distrugi, și-atît.

Ezita să mai continue și, deodată, am auzit-o pe bătrîna regină cîntînd cu voce scăzută. Fredona încetișor, legănîndu-se, cu capul plecat, cu ochii pierduți în gol. Redevenise frumoasă.

— De-acum, pentru copiii mei totul s-a sfîrșit, a murmurat Armand. Totul s-a terminat, căci de-acum ei știu că pot înfrunta Legile, pot călca în picioare tot ceea ce ne unea, tot ceea ce dădea unor blestemați ca noi puterea de a îndura tainele care ne apărau. Iar tu îmi ceri mie o explicație, mi-a mai spus, de parcă ar fi ceva inexplicabil! Tu, care consideri practicile întunecate drept un act de lăcomie nerușinată. Tu, care ai dat darul întunecat măruntaielor care ți-au dat viață! La urma urmei, de ce nu i l-ai dăruit și acestui lăutar blestemat, pe care îl venerezi de la distanță în fiecare noapte?

— Nu așa spuneam eu? i-a cerut confirmarea bătrîna regină. N-am știut oare dintotdeauna că nu trebuie să ne temem de semnul crucii, de apa sfințită și nici măcar de sfînta împărtășanie? Nici de vechile ritualuri, de tămîie, de flacăra candelor, de rugăciunile rostite atunci cînd se crede că necuratul se ascunde în umbră, venit pentru a ne șopti...

— Tăcere! a cerut Armand, cu glas ostent.

Era gata să-și astupe urechile cu un gest ciudat de omenesc. Părea un băiețel, un copilăș pierdut. Cît de diferite sînt închisorile trupurilor noastre nemuritoare și cît de bine ascund chipurile noastre veșnice realitatea sufletelor noastre.

Văzînd că-și întorcea din nou privirile spre mine, am crezut că aveam să asistăm din nou la oribila-i metamorfoză sau vom fi martorii unei violențe de nestăpînit, pentru care m-am pregătit cît am putut de bine.

Dar el nu făcea decît să mă implore pe tăcute.

De ce s-au întîmplat toate astea? Vocea lui părea că se înneacă atunci cînd repeta aceste cuvinte cu glas tare, stră-duindu-se să-și domolească mînia.

— Tu să-mi explici! Tu, care ai puterea a zece vampiri și curajul a toți demonii din infern, tu, care calci lumea în picioare, înveșmîntat în brocart și mătase! Lelio, actorul de la teatrul lui Renaud, care se dă în spectacol pe bulevarde! Spune-mi! Spune-mi de ce?!

— Este puterea lui Magnus, geniul lui Magnus! a spus bătrîna regină cu un surîs plin de nostalgie.

— Nu! Îți spun, el nu depinde de nimeni. Nu cunoaște nici o limită și nici nu are de gînd să își impună vreuna. Dar de ce? S-a apropiat și mai mult. De ce tu? Tu, care ai îndrăzneala de a parcurge străzile lor, de a le sfărîma zăvoarele, de a-i chema pe nume. Îi

înșeli, îi îmbrățișezi, le sugi sângele la numai câțiva pași de locurile în care alți muritori rîd și dansează. Tu, care fugi de cimitire și te ascunzi în criptele bisericilor. De ce tu? Smintit, arrogant, neștiutor și obraznic! Tu ești cel care-mi datorează explicații. Răspunde-mi!

Inima-mi bătea să se spargă. Obrajii îmi ardeau. Acum nu-mi mai era teamă de el, ci simțeam cum crește în mine o furie enormă, ale cărei motivații nu le cunoșteam prea bine.

Dorisem să-i cunosc gândurile și iată ce-mi fusese dat s-asculț: o grămadă de superstiții și absurdități. Nu era nicidecum un spirit sublim, care ar fi înțeles tot ceea ce adepții săi nu pricepeau. Nu debitase aceste aiureli doar așa, ci credea în ele, ceea ce era de o mie de ori mai rău.

Acum înțelegeam foarte limpede ce era. Nici înger, nici demon, ci o sensibilitate făurită într-o perioadă de obscurantism, cînd omul se mai credea încă a fi centrul acestui mare univers pe care-l bînuim, cînd părea că fiecare întrebare își poate găsi răspunsul. Era doar atît: un copil al vremurilor de demult, cînd vrăjitoarele dansau la lumina lunii, iar cavalerii fără de prihană biruiau dragoni. Un biet copil rătăcit, hoinărind prin catacombe, fără să înțeleagă nimic din acest veac. Poate că starea sa de nemuritor i se potrivea chiar mai bine decît îmi închipuisem.

Dar n-aveam timp să-i plîng de milă. Cei chinuți din adîncuri sufereau la porunca lui. Cei pe care îi alungase se puteau reîntoarce în orice clipă. Trebuia să găsesc un răspuns care să îl mulțumească. Adevărul nud nu era de ajuns, trebuia să-i fie prezentat într-o formă poetică, așa cum ar fi făcut-o gînditorii din vechime, dinaintea epocii rațiunii.

— Vrei să-ți răspund? am spus cu blîndețe. În vreme ce-mi făceam ordine printre gînduri, ghiceam spaima lui Nicki și avertismentele lui Gabrielle. Nu mă ocup de mistere și nici nu sînt un pasionat al filozofiei, dar ceea ce s-a întîmplat este ușor de înțeles.

Mă privea cu o lăcomie stranie. Am continuat.

— De vreme ce te-nspăimîntă puterea lui Dumnezeu, sînt convins că nici învățăturile bisericii nu-ți sînt necunoscute. Trebuie, deci, să știi că înfățișarea bunătății se schimbă o dată cu vremurile și fiecare epocă își are sfinții ei.

În chip evident, spusele mele erau o mîngîiere pentru auzul său.

— Odinioară, existau martiri și mistici, capabili de cele mai extraordinare miracole. Dar, o dată cu schimbarea lumii, se schimbau și sfinții. În ziua de azi, ei au luat chipul călugărițelor și al preoților; aceștia fac bine celor din jur, dar nu mai înfăptuiesc miracole. Mi se pare evident, deci, ca și răul să urmeze aceeași cale. Și el și-a schimbat forma. Cîți, dintre oameni, mai cred azi în rai și în iad? Nu sînt interesați decît de filozofie și de știință! Crezi că le pasă lor dacă niște fantome palide bînuie prin cimitire după căderea nopții? Crezi că le pasă de cîteva crime în plus sau în minus? Nu cred nici în Dumnezeu și nici în diavol.

Bătrîna regină a rîs, dar Armand a rămas cufundat în muțenie.

— Chiar și terenul de vînătoare îți va fi răpit în curînd, am urmat. Cimitirul acesta, în care vă ascundeți, va fi demolat. Nici măcar osemintele strămoșilor tăi nu mai sînt sacre în acest veac al necredinței.

Șocul spuselor mele i-a îmblînzit chipul. S-a cutremurat.

— Vor să distrugă Cimitirul Inocenților! Minți...

— Nu mint niciodată, am spus cu dezinvoltură. În orice caz, nu-i mint pe cei pe care nu-i iubesc. Poporul Parisului s-a saturat de duhoarea gropilor comune. Nu le pasă de emblemele morților în măsura în care îți pasă ție. Peste cîteva ani, acest loc va fi acoperit de piețe, de străzi și de case. Comerțul. Simțul practic. Aceasta e lumea veacului al optsprezecelea.

— Destul! Inocenții există de cînd mă știu!

Chipul îi trăda descumpănirea, dar bătrîna regină rămăsese netulburată.

— Chiar nu-ți dai seama? am murmurat. Trăim în alte vremuri, cărora li se cuvine o altă întrupare a răului. Și această întrupare sînt eu. Sînt vampirul timpurilor moderne.

Nu prevăzuse o asemenea concluzie. Pentru întîia oară, ghiceam la el o strălucire de înțelegere, o străfulgerare de spaimă. Am schițat un gest resemnat.

— Incidentul de astă-noapte, am spus cu prudență, din biserica satului a fost dintre cele mai vulgare, sînt de acord cu tine. Iar numărul executat de mine pe scena teatrului a fost chiar mai rău. Dar acestea sînt greșelile tinereții și știu că nu ele au iscat aversiunea ta față de mine. Uită-le o clipă și încearcă să vezi frumusețea și puterile mele. Acesta este, deci, răul pe care îl încarnez eu. Străbat lumea ascunsă sub chipul unui om, sînt cel mai aprig dintre demoni, monstrul cu chip de om.

Regina a rîs încet, melodios. Dinspre ea adia un vînticel cald, de dragoste. Armand însă nu radia decît suferință.

— Gîndește-te, Armand, am insistat cu blîndețe. De ce oare ar trebui moartea să rămînă ascunsă în umbră? De ce ar aștepta afară? Mie mi se deschide orice alcov, orice sală de bal. Sînt însăși Moartea, ce se preumblă, în vîrfurile picioarelor, pe culoarele caselor. Vorbești despre daruri întunecate; eu sînt cel care se folosește de aceste daruri. Sînt Moartea ce vine, înveșmîntată în mătase și dantele, să sufle în lumînări. Sînt viermele din inima trandafirului.

Nicolas a gemut și mi s-a părut că l-am auzit oftînd pe Armand.

— Nici un sanctuar nu e de-ajuns de sacru, pentru a-i adăposti pe necredincioșii care vor să distrugă Cimitirul Inocenților. Nici un zăvor nu va fi de-ajuns de trainic pentru a mă împiedica să ajung la ei.

M-a privit în tăcere, trist și calm. Dar nu am citit în ochii lui nici mînie și nici rea-voință. După un timp, a spus:

— Să-i vînezi fără milă, trăind printre ei, e o misiune nobilă. Dar tot nu m-ai înțeles.

— Cum adică? l-am întrebat.

— Nu poți împărtăși viața oamenilor la nesfîrșit, nu poți să supraviețuiești printre ei.

— Ba da, se poate, am protestat. Misterele vechimii au lăsat loc unor noi *obiceiuri*. Cine poate ști ce va ieși de aici? Personajul tău nu are nimic romantic, în vreme ce al meu este cu totul romantic.

— Nimeni nu este îndeajuns de puternic, a declarat. Nu știi despre ce vorbești, de-abia te-ai născut, ești prea tînăr.

— Cu toate acestea, e destul de puternic, a intervenit bătrîna regină, gînditoare. La fel și frumoasa lui însoțitoare! Sînt niște demoni cu idei mărețe și o inteligență fără margini.

— N-ai să poți trăi printre oameni! a repetat Armand.

Vreme de o clipă, chipul lui a căpătat puțină culoare. Nu-mi mai era dușman, ci un bătrîn înțelept care încerca să mă convingă de un adevăr crucial. În același timp însă, semăna cu un copil care se ruga. Aceasta era de fapt esența lui, această dualitate, părinte și copil, rugîndu-mă să-l ascult.

— De ce n-aș putea? Îți repet: locul meu este printre oameni. Sîngele lor mă face nemuritor.

— Nemuritor, desigur... Dar tu n-ai început încă să înțelegi acest cuvînt. Pentru tine, e doar o vorbă... Gîndește-te la soarta creatorului tău. De ce s-a lăsat Magnus pradă flăcărilor? E un adevăr știut de noi de veacuri; dacă trăiești printre oameni, trecerea anilor te va duce la nebunie. Să-i vezi pe ceilalți îmbătrînind și murind, imperii înălțîndu-se și pierind, să pierzi tot ceea ce înțelegi și iubești, cum ai putea suporta așa ceva? Toate acestea te vor arunca în disperare și delir. Doar propria ta rasă, nemuritoare, te poate apăra, te poate *mîntui*.

A tăcut brusc, uimit că vorbise despre mîntuire. Ecourile cuvintelor sale se stingeau sub tavanul boltit al vastei încăperi.

— Armand, i-a spus bătrîna regină, cu glasu-i cîntat, nebunia poate oricînd pune stăpînire pe cei mai în vîrstă dintre noi, fie că se țin de vechile tradiții, fie că le abandonează. Am respectat vechile obiceiuri la fel de bine ca și tine, și totuși sînt nebună, nu-i așa? Poate că asta se datorează și faptului că nu m-am abătut niciodată de la reguli!

A clătinat din cap furios. Fără să-i dea atenție, ea s-a apropiat de mine.

— Așadar, Magnus nu ți-a spus chiar nimic, copile? Emană o putere imensă. În vreme ce ceilalți bîntuiau prin aceste locuri, a continuat, am traversat de una singură cîmpia și l-am căutat pe Magnus. Am urcat în camera lui și, împreună, am dat ocol turnului, avînd drept unici spectatori stelele.

Mîna i s-a crispat pe bărbia mea.

— Magnus știa o mulțime de lucruri. Dacă ești îndeajuns de puternic, nu de nebunie trebuie să te temi. Vampirii care își părăsesc clanul, pentru a trăi printre oameni, trebuie să înfrunte o osîndă grea înainte de a înnebuni. Căci, inevitabil, ei ajung să-i iubească pe muritori! Sfîrșesc prin a *înțelege* totul, din dragoste.

— Dă-mi drumul, i-am spus, cu blîndețe, dar privirea ei mă țintuia locului.

— De-a lungul vremii, ei ajung să-i cunoască pe muritori mai bine decît se cunosc ei înșiși, a continuat, fără să se lase impresionată. În cele din urmă, vine o vreme cînd nu mai vor să ucidă, să provoace suferință, și doar nebunia sau moartea le mai pot alina chinul. Asta e soarta care îi așteaptă pe cei bătrîni, așa mi-a descris-o Magnus. Magnus, care a pierit chiar în acest fel.

Spunînd acestea, mi-a dat, în sfîrșit, drumul.

— Nu cred nimic din ce mi-ai spus, am șuiurat. Pretinzi că Magnus îi iubea pe

muritori?

— Bineînțeles că nu mă crezi, a răspuns, cu un zîmbet ironic.

Nici Armand nu dădea semne că ar fi înțeles-o.

— Deocamdată, cuvintele mele nu au nici un sens pentru tine, ai însă la dispoziție o *veșnicie* pentru a le înțelege.

Și hohotele ei de rîs au umplut cupola încăperii, părăind că vor să pîrjolească stîncă din care era clădită aceasta.

— Nu, e o minciună, o simplificare hidoasă! am strigat. Simțeam cum pulsul îmi bătea cu putere în tîmple și în ochi. Ideea aceasta despre dragoste e un concept născut din imbecilitate morală!

Mi-am lipit ambele mîini de tîmple. Simțeam o durere cumplită, care-mi întuneca vederea, accentuîndu-mi amintirile despre donjonul lui Magnus, despre muritorii întemnițați acolo, împreună cu cadavrele celor ce fuseseră condamnați înaintea lor la acea hrubă îngrozitoare.

Suferința mea îl tortura, se pare, pe Armand, la fel de crunt precum rîsul bătrînei regine, care continua să se reverse, nestăvilit. A întins mîinile spre mine, dar nu a cutezat să mă atingă.

Toată încîntarea și durerea din ultimele luni s-au unit în mine. Mi-era teamă că aveam să-ncep a răzni, așa cum făcusem în acea noapte de pomină, pe scena lui Renaud. Senzația m-a îngrozit.

— Lestat! mi-a șoptit Gabrielle.

— Să-i iubesc pe muritori? am repetat, privind spre bătrîna regină. Ți-a trebuit, pentru asta, trei sute de ani? Dar eu i-am iubit încă din prima noapte în care i-am strîns la piept. Bîndu-le viața și moartea. Îi iubesc. Dumnezeu mare, dar nu e asta chiar esența darului întunecat? Vocea mea crescuse dincolo de orice măsură. Cum sînteți oare alcătuiți voi, de nu-i iubiți? Ce fel de ființe scîrboase veți fi fiind, dacă această însușire de a simți constituie suma înțelepciunii voastre?

M-am retras privind cu ochii rătăciți mormîntul gigantic, ce mi se părea a fi doar o închipuire.

— Vă pierdeți, așadar, mințile, cu practicile voastre întunecate, cu ritualurile și cu zidirea novicilor în morminte? Sau veți fi fost niște monștri încă de cînd erați în viață? Cum puteți să nu-i iubiți pe muritori, cu fiecare răsuflare?

Nici un răspuns. Doar strigătele înnebunite ale celor zidiți de vii. Și bătăile leneșe ale inimii lui Nicki.

— Ascultați-mă bine, am urmat. Nu mi-am făgăduit niciodată sufletul diavolului! Iar atunci cînd am creat-o pe Gabrielle, am făcut-o pentru a o salva de viermii care devorează cadavrele. Dacă dragostea pentru muritori este infernul de care vorbiți voi, eu sînt deja cufundat în el. Așa că dați-mi pace, sîntem chit!

Vocea-mi era frîntă, mă sufocam. Armand s-a apropiat, întorcîndu-și spre mine chipul de o miraculoasă puritate, plin de respect.

— Creaturi ale morții, nu vă apropiați de mine! am strigat. Voi, care vorbiți despre nebulie și dragoste, în acest loc împruțit! Și Magnus, un monstru bătrîn, care-și închidea victimele în donjon. În ce fel îi iubea, oare, pe sărmanii prizonieri? Așa cum un copil iubește fluturii, căroră le smulge aripile?

— Nu, copile, crezi că înțelegi, dar te înșeli, a cîntat bătrîna regină, netulburată. Iubirea ta e de-abia la început. Ți-e milă de ei, asta-i tot. Ți-e milă și de tine, fiindcă nu poți fi, în același timp, uman și inuman. Nu e oare acesta adevărul?

— Minciuni! am strigat, luînd-o de după umeri pe Gabrielle.

— Vei sfîrși prin a pricepe totul, din dragoste, a continuat bătrîna regină, dar numai atunci cînd vei fi devenit o ființă rea și plină de ură. Asta înseamnă nemurirea ta, copile. O înțelegere din ce în ce mai profundă.

— Să te ia dracul! i-am strigat.

Apucîndu-i strîns pe Gabrielle și pe Nicolas, m-am îndreptat spre ieșire, mergînd cu spatele.

— Sînteți deja în iad, și-acolo am să vă las să putreziți!

Spunînd acestea, i-am tras după mine pe cei doi, am traversat în fugă catacombele, înspre trepte. Asemeni unui Orfeu modern, m-am oprit și am privit înapoi.

— Lestat, grăbește-te! mi-a șoptit Nicolas, în vreme ce Gabrielle îmi făcea semne disperate.

Armand părea încremenit, iar bătrîna regină continua să hohotească frenetic.

— Adio, copii curajoși! ne-a strigat. Urmați cu vitejie calea diavolului! Urmați-o cît veți

putea de departe!

CÎND ne-au văzut ieșind din criptă, membrii clanului s-au împrăștiat ca niște fantome înspăimîntate, prin ploaia înghețată. Cu mințile rătăcite, ne-au urmărit, în vreme ce părăseam Cimitirul Inocenților, cît puteam de repede, îndepărtîndu-ne spre străzile din împrejurimi.

Foarte curînd, ni s-a ivit prilejul să furăm o trăsură, și am apucat-o, în goană, pe calea cea mai scurtă, către turnul nostru.

ÎN CIUDA oboselii care mă împovăra, n-am lăsat caii să răsufle nici o clipă. La fiecare cotitură a drumului, de după fiecare tufiș, mă așteptam să-i văd pe demoni, ieșindu-ne în cale.

Am zăbovit scurt timp într-un han, destul însă cît să-i cumpăr hrană lui Nicolas și niște pături care să-i țină de cald. Și-a pierdut cunoștința, cu mult înainte de a fi ajuns în turn, și-a trebuit să îl duc în brațe pînă în încăperea în care Magnus mă închisese în prima noapte. Pe grumazul său, urmele de un vinețiu aproape negru lăsate de colții vampirilor, se mai vedeau încă. Dormea adînc atunci cînd l-am întins în așternutul de paie, dar l-am simțit zvîrcolindu-se, pradă setei care m-a chinuit și pe mine după ce Magnus mi-a supt sîngele.

Pe cîntea mea, avea din belșug mîncare și băutură pentru clipa în care avea să se trezească. Știam, în chip inexplicabil, că nu avea să moară.

Nu reușeam să îmi închipui cum avea să-și petreacă ziua, dar trebuia să-l închid acolo, căci, oricît ar fi însemnat el pentru mine, indiferent de ce avea să devină în viitor, nu puteam să las un muritor să-mi cutureiere liber vizuina atîta timp cît dormeam. Ascultam visele incoerente ale lui Nicolas, pline de grozăviile pe care i le impuseseră copiii întunericului, cînd Gabrielle a pătruns în încăpere. Îl înmormîntase pe bătrînul grăjdar și era plină de praf. Totuși, părul ei încîlcit își păstrase luciri delicate. L-a privit pe Nicki, apoi m-a tras după ea, afară din încăpere. După ce-am închis ușa cu cheia, am coborît împreună în criptă. Acolo, m-a cuprins în brațe și m-a strîns la piept, de parcă și ea ar fi fost în pragul epuizării.

— Ascultă-mă, mi-a spus într-un tîrziu, cuprinzîndu-și fața în mîini. De cum ne vom trezi, îl vom scoate din Franța. Nimeni nu-i va crede vreodată poveștile de adormit copiii.

Nu i-am răspuns, nu îi înțelegeam raționamentul și intențiile. Se-nvîrtea lumea cu mine.

— Îl poți manipula așa cum ai făcut-o cu cei din trupa lui Renaud, a continuat. L-ai putea trimite în Lumea Nouă.

— Mi-e somn, am șoptit.

I-am sărutat buzele întredeschise și am strîns-o la piept, cu ochii închiși.

— De îndată ce el va fi plecat, vom putea sta de vorbă, despre ceilalți, a spus calmă. Poate c-ar fi bine să părăsim, pentru o vreme, Parisul.

I-am dat drumul, îndreptîndu-mă spre sarcofag. Am rămas o clipă rezemat de lespedea de piatră. Pentru prima oară în existența mea de nemuritor, mi-era poftă de liniștea mormîntului, simțeam nevoia să nu mai controlez nimic.

Mi s-a părut c-o aud pe Gabrielle adăugînd: *Nu face asta!*

4

TREZINDU-MĂ, i-am auzit strigătele. Lovea cu pumnii în ușa masivă de stejar și mă blestema, fiindcă îl țineam închis. Larma stîrnită de el umplea turnul, iar mirosul lui se strecura, prin pereți, pînă la mine: suculent, gustos, miros de carne și de sînge proaspăt, mirosul cărnii și al sîngelui lui Nicolas.

Gabrielle încă mai dormea.

Nu face asta!

O simfonie a răutății, o simfonie a demenței mi se transmitea prin pereți, în vreme ce filozofia își sporea eforturile, servind drept purtătoarea imaginilor atroce, a torturii, îmbrăcîndu-le în cuvinte...

Cînd am purces a urca scările, am avut impresia că sînt înghițit de vîrtejul strigătelor sale, de mirosul lui de muritor, căruia i se adăugau toate amintirile mele olfactive:

parfumul soarelui pe o masă de lemn, cel al vinului roșu, aroma fumului de rumeguș din vatră.

— Lestat, mă auzi? Lestat!

Grindină de lovituri de pumni în ușă.

Amintiri din basmele copilăriei: uriașul, spunând că simte miros de sânge omenesc în bîrlogul său. Groază! Știam că uriașul avea să-l găsească pe om. Îl auzeam venind pas după pas. Iar omul eram chiar eu însumi.

Ba nu, nu eram eu.

Fumul, gustul sărat al cărnii și al sîngelui clocotind.

— Aici e rugul vrăjitoarelor! M-auzi, Lestat? Rugul vrăjitoarelor!

Vibrația înfundată a vechilor taine care ne uneau, a iubirii, a unor lucruri cunoscute și simțite doar de noi.

Dansul nostru în jurul rugului vrăjitoarelor. Le poți renega? Poți să renegi tot ce s-a petrecut între noi?

Scoate-l din Franța. Trimite-l în Lumea Nouă. Iar mai apoi? Tot restul vieții, va fi unul dintre acei muritori uneori interesanți, dar cel mai adesea groaznic de plicticoși, care au văzut fantome și vorbesc întruna despre ele, fără să fie crezuți vreodată. Nebunia lui se va agrava. Va sfîrși oare prin a deveni unul dintre acei nebuni comici, pe care pînă și bandiții, și ucigașii îi protejează, zdrăgănind la vioară, cu hainele jechoase, pe ulițele din Port-au-Prince?

— Îl poți manipula!, a spus Gabrielle. *Nimeni nu-i va crede niciodată poveștile de adormit copiii.*

Dar, de-acum, ne cunoaște locul tainic de odihnă, mamă! Ne cunoaște numele, familia, știe prea multe despre noi. Nu va dori să plece, cu discreție, în străinătate. Și, la urma urmei, poate că ei îl vor urmări; iar, de data asta, n-au să-l mai lase în viață.

Unde sînt ei acum?

Am urcat scările, prins în vârtejul urletelor sale, și am aruncat o privire în afară, printre gratiile ferestrei. Aveau să se întoarcă. Era inevitabil. La început fusesem singur. Apoi o avusesem pe ea. Iar acum, îi aveam pe amîndoi!

Aceasta era oare cheia problemei? Faptul că îmi reproșa întruna că refuzasem să-mi împart puterea cu el?

Dar, mai degrabă, nu aveam acum la îndemînă toate pretextele dorite pentru a-l lua cu mine, așa cum îmi dorisem de la început? Nicolas al meu, dragostea mea. Ne așteaptă veșnicia cu toate plăcerile splendide, mărețe, ale morții.

Am continuat să urc către el și setea cînta în mine. Setea cînta la un instrument care eram eu însumi.

Strigătele lui deveniseră incoerente; erau esența pură a blestemelor sale, punctuația mohorâtă a suferinței lui, care ajungeau pînă la mine, lipsite de orice suport sonor. Era ceva de o carnalitate divină în silabele fără șir care îi scăpau printre buze, ceva care mă purta cu gîndul la țîșnirea tăcută a sîngelui prin inima lui.

Auzind cheia răsucindu-se în broască, a tăcut, iar gîndurile s-au retras în sinea lui, de parcă un ocean întreg ar fi putut să fie înghițit de tainicele sinuozități ale unei singure scoici.

Am încercat să-l văd în penumbra încăperii; pe el, și nu dragostea mea față de el, lunile stîmjenitoare, dureroase, pe care mi le petrecusem suspinînd după el, hidoasa dorință omenească, de neînlăturat, de a-l vedea, promiscuitatea. Am încercat să văd în el doar muritorul care aiura, fulgerîndu-mă din priviri.

— Tu, și tiradele tale despre bunătate — vocea scăzută nu îi putea cuprinde furia de nestins, ochii îi străluceau — tiradele despre bine și rău, despre moarte, oh, da, despre moarte, despre groază, despre tragedie...

Vorbe. Purtate de curenții tot mai violenți al urii sale.

— ... și i l-ai împărtășit ei, fiul seniorului își oferă prețiosul dar soției seniorului, darul întunecat. Locuitorii castelului se bucură de darul întunecat; ei n-au fost tîrîți niciodată înspre rugul vrăjitoarelor, acolo unde grăsimea umană formează bălți la baza rugurilor consumate. Nu, mai bine o vom ucide pe bătrîna ce nu mai vede îndeajuns de bine pentru a coase și pe cel sărac cu duhul, care nu-i de nici un folos la munca cîmpului. Dar nouă, ce-are să ne dea fiul seniorului, ucigașul de lupi, cel care-a plîns lîngă rugul vrăjitoarelor? Cîțiva bănuți! Pentru noi, e de-ajuns!

Cutremurător. Cămașa scăldată în sudoare. Cîte o strălucire de piele netedă printre dantelele sfîșiate. Ce chin fie doar pentru a-l privi, de a-mi aținti privirea asupra pieptului său subțire și musculos, pe gustul sculptorilor, cu sfîrcurile rozalii pe pielea bronzată.

— Puterea aceasta — a predicat el mai departe, de parcă ar fi repetat cuvintele acestea o zi întreagă, cu aceeași intensitate, iar acum puțin îi păsa de prezența mea — puterea aceasta, care le-a spulberat minciunilor însăși rațiunea de a fi, puterea întunecată ce se ridică mai presus de orice, acest adevăr care distruge...

Nu. Erau doar vorbe. Nu era adevărul.

Sticlele de vin fuseseră golite, mîncarea fusese devorată. Brațele lui subțiri erau încordate, ca pentru o luptă — dar ce fel de luptă? — pletele-i negre se eliberaseră din strînsoarea panglicii, iar ochii săi imenși erau sticloși.

Deodată, s-a lipit de perete, de parcă ar fi încercat să se strecoare acolo, pentru a fugi de mine — amintirea vagă a celorlalți vampiri, sugîndu-i sîngele, paralizia și extazul — însă a fost numaidecît azvîrlit înainte, clătîindu-se, întinzînd brațele, pentru a se rezema de obiecte inexistente.

A tăcut. O strălucire i-a brăzdat chipul.

— Cum ai putut să-mi ascunzi așa ceva?

Gînduri despre magia vechimii, despre legende luminoase, despre vreun tărîm ireal, în care tot ceea ce venea din umbră, înflorea; beția cunoașterii interzise, mulțumită căreia tot ceea ce este firesc își pierde importanța. Frunzele ce cad toamna din copaci, soarele în livadă, își pierduseră orice urmă de miraculos.

Nu.

Mirosul aburea din el precum tămîia, asemeni căldurii și fumului lumînărilor din biserici. Inima-i se zbătea sub pielea dezgolită a pieptului. Pîntecele lui musculos lucea de sudoare, care îi îmbibase chiar și cureaua de piele. Sîngele lui, cu gust de sare... Îmi venea greu să respir.

Căci și noi respirăm. Respirăm, adu-mecăm gustul lucrurilor, parfumul lor, consistența, și ni se face sete.

— Te-ai înșelat întru totul.

Să fi fost oare Lestat cel care vorbea? Părea un alt demon, o creatură scîrboasă, al cărei glas încerca să imite vocea omenească.

— Ai înțeles greșit tot ce-ai văzut și-ai auzit.

— Eu aș fi împărțit cu tine tot ceea ce aveam! S-a înfuriat din nou. A întins mîinile. Tu ești cel ce n-a înțeles nimic, niciodată!

— Salvează-ți viața și fugi. Aleargă!

— Nu-ți dai seama că asta confirmă totul? Că simpla existență a ta este confirmarea răului pur, a răului sublim!

Triumful i-a strălucit în priviri. Brusc, și-a aruncat mina înainte, apucîndu-mă de față.

— Nu mă provoca! i-am spus.

L-am lovit atît de tare, încît a căzut pe spate, prostit, redus la tăcere.

— Cînd aceste puteri mi-au fost oferite, am refuzat. Îți jur că am refuzat. Cu ultima-mi răsuflare, am spus "nu".

— Ai fost întotdeauna regele imbecililor, a oftat. Ți-am spus-o de atîtea ori.

Părea însă gata să se prăbușească. Tremura, iar furia i s-a transformat, încetul cu încetul, în disperare. A întins din nou mîinile, apoi le-a lăsat să cadă.

— Credeai în niște lucruri lipsite de importanță, a spus, aproape binevoitor. Dar există ceva ce tu n-ai fost în stare să vezi niciodată. E posibil oare ca să nu-ți dai seama ce ai acum?

Din ochii lui sticloși au țîșnit lacrimi. Inima lui striga, tăcută, cuvinte de dragoste. Chipul i s-a schimonosit.

Ucigaș amuțit, mă simțeam cuprins de puterea pe care o aveam asupra lui și de conștiința faptului că el știa aceasta; iubirea pe care o nutream pentru el îmi ațîța sentimentul puterii, transformîndu-l într-o stînjeneală care, deodată, s-a metamorfozat în cu totul altceva.

Ne aflam din nou în culisele teatrului; în micul han din satul nostru, în Auvergne. Simțeam nu doar mirosul sîngelui său, ci și pe cel al spaimei. A făcut un pas înapoi. Mișcarea, împreună cu imaginea chipului său înspăimîntat, a fost de ajuns pentru a aprinde un rug în mine.

Era parcă mai mic, mai fragil, deși niciodată nu mi se păruse mai puternic, mai seducător, decît în acele momente.

Cînd m-am apropiat, chipul i s-a golit de orice expresie. Ochii îi erau miraculos de limpezi acum. Iar mintea lui mi s-a deschis, precum mi se deschisese cea a lui Gabrielle; într-o străfulgerare, am avut viziunea lui și a mea, în mansarda noastră, flecărind întruna, în vreme ce luna scâlda în lumina-i albă acoperișurile acoperite de nea ale Parisului, ori

hoinărind pe străzi, trecînd de la unul la altul o sticlă de vin, cu capetele plecate, sub primele averse ale ploii iernatice, pe cînd ni se părea că mai avem o veșnicie înaintea noastră pentru a îmbătrîni și a ne maturiza. Cît de mare ne era bucuria pe-atunci, în ciuda mizeriei în care trăiam — veșnicia era veșnicie, veșnicia adevărată — ca într-o taină muritoare a acestor lucruri. Dar clipa aceea s-a risipit ca un fum în expresia vibrantă a chipului său.

— Vino la mine, Nicki, i-am șoptit, întinzîndu-i mîinile. Dacă ți-o dorești cu adevărat, atunci trebuie să vii...

AM VĂZUT o pasăre ieșind dintr-o peșteră săpată în faleza înaltă a țărmului mării. Era, în pasărea aceasta și în valurile pe deasupra cărora zbura ea, ceva înspăimîntător. Se ridica, din ce în ce mai sus, pe cerul argintiu, înghițită, încetul cu încetul, de întuneric. Întunericul nopții, de care n-ai de ce te teme, nicidecum. Întunericul binecuvîntat. Dar el se lăsa, puțin cîte puțin, peste această unică ființă minusculă, care țipa, de una singură, pe cerul ce învăluia imensitatea pustie a lumii. Peșteri pustii, nisipuri pustii, marea pustie.

Tot ceea ce privisem cu plăcere, ascultasem ori atinsesem cu propriile-mi mîini dispăruse, ori poate nici măcar nu existase vreodată, iar pasărea, descriind cercuri, planînd, se înălța deasupra mea sau mai degrabă deasupra nimănui, cuprinzînd întregul peisaj, lipsit de istorie și de semnificații, în netezimea unui singur ochi, negru.

Am urlat, fără a scoate vreun sunet. Îmi simțeam gura plină de sînge și fiecare înghițitură mi se prăvălea în gîtlej, cufundîndu-se în abisul setei. Aș fi vrut să spun, da, acum înțeleg, înțeleg cît de insuportabil, cît de groaznic e acest întuneric. Nu știam. Nu puteam ști. Pasărea își urma calea prin întuneric, pe deasupra coastei sterpe și a mării infinite. Slăvite Doamne, încetează! E mai rău decît grozăvia de la han. Mai rău decît plîsetele stridente ale căluțului ce-și dădea sufletul în zăpadă. Dar, la urma urmei, sîngele era doar sînge, iar inima — inima cea gustoasă — era acolo, aproape, ridicată în vîrfurile picioarelor, lipită de buzele mele. Acum, iubirea mea, acum e momentul. Aș putea sorbi viața ce se zbate în inima ta și să te arunc în veșnica neființă, în care nimic nu va fi vreodată înțeleas ori iertat, sau te-aș putea păstra lîngă mine. L-am împins departe de mine, apoi l-am strîns la piept, ca pe un biet suflet strivit, dar viziunea a rămas.

Brațele i s-au încolăcit în jurul gîtului meu, fața îi era toată udă, ochii dați peste cap. Apoi limba i-a țîșnit, cu lăcomie, lingînd rana pe care o făcusem eu însumi, pentru el, la gîtul meu.

Fie-ți milă, fă să înceteze această viziune. Oprește acest avînt fără sfîrșit, du-mă departe de acest peisaj lipsit de culoare, așezat oblic, întrerupe țipătul acesta, care nu înseamnă nimic, printre urletele vîntului. Durerea nu înseamnă nimic, în comparație cu acest întuneric. Nu vreau... Nu vreau...

Dar viziunea se risipea. Încetul cu încetul, se risipea.

Se sfîrșise, în cele din urmă. Vălul tăcerii se coborîse, ca odinioară, cu Gabrielle. Tăcere. Nicki era, în fine, distinct de mine însumi. Îl țineam departe de mine, iar el era gata să cadă, ducîndu-și mîna la gură, cu sîngele scurgîndu-i-se pe bărbie. Gura îi era deschisă și, în ciuda sîngelui, a lăsat să-i scape un sunet, un sunet uscat, un țipăt.

Iar dincolo de el — dincolo de viziunea de neuitat a mării metalice și a păsării singuratică care-i era unic martor — am văzut-o pe Gabrielle, cu pletele-i de aur curgîndu-i pe umeri, ca vîlul Sfintei Fecioare. Stătea în prag și mi-a spus, cu adîncă tristețe în glas:

— E un dezastru, fiule.

ÎNCĂ DE LA MIEZUL NOPȚII, a devenit limpede că refuza să vorbească ori să răspundă oricărui glas, ba chiar refuza să se miște de bună voie. Rămînea încremenit, lipsit de expresie, acolo unde-l așezam. Dacă moartea îi provoca vreo suferință, nu lăsa să se vadă. Dacă noua percepție a lucrurilor îl încînta, își păstra bucuria pentru sine. Nici măcar setea nu a fost în stare să-l urmească.

Gabrielle, după ce l-a studiat liniștită ore în șir, l-a luat de mîină, l-a spălat și l-a îmbrăcat în haine curate. l-a ales un costum de lînă neagră, dintre puținele haine închise la culoare pe care le aveam, și o cămașă albă fără ornamente. Hainele i-au dat un aspect de tînăr seminarist, prea serios și nițel naiv.

În liniștea cripei, mi-am dat seama, fără pic de îndoială, că își auzeau reciproc gîndurile. Ea l-a curățat, fără vreun cuvînt și, tot pe tăcute, l-a trimis să se așeze pe băncuța de lîngă foc. În cele din urmă, mi-a spus:

— Acum, ar cam fi timpul să vineze!

Cînd ea l-a privit, el s-a ridicat fără să se uite la ea, ca o marionetă trasă de fire invizibile.

I-am privit plecînd, prostit. Le-am auzit pașii coborînd scările. Apoi am urcat și eu, pe furiș, în urma lor și, agățat de gratiile ferestrei, i-am văzut luînd-o de-a curmezișul peste cîmp, cu pași ușori, de felină.

Pustietatea nopții avea o răcoare ce mă amorțea, mă împresura. Nici focul din vatră nu a fost în stare să mă încălzească atunci cînd am intrat, căutîndu-i căldura binefăcătoare.

Aici, același pustiu. Iar calmul după care credeam că tînjesc, nevoia de a rămîne singur după cumplita bătălie pe care o dusesem la Paris, erau și ele aici. Calmul și descoperirea pe care nu mă îndurasem să i-o mărturisesc lui Gabrielle, descoperirea care îmi măcina măruntaiele ca un animal înfometat: că, de-acum, *simpliciter* vedere a lui Nicolas îmi era de nesuportat.

5

ÎN NOAPEA următoare, de cum am deschis ochii, știam ce aveam de gînd să fac. Nu conta dacă aveam sau nu curajul să îl privesc. Eu eram cel care îl crease și eu trebuia să-l scot din starea de prostrație în care se afla. Vînătoarea nu produsese nici o schimbare, deși se arătase, se pare, capabil să ucidă și să bea singur. Acum, trebuia să-l apăr de propria-mi repulsie și să plec la Paris în căutarea singurului obiect care l-ar fi putut determina să reacționeze în vreun fel.

Pe cînd trăia, iubise un singur lucru: vioara. Poate că ea avea să fie în stare să-l trezească și acum. Aveam să i-o pun în mînă, iar el avea să cînte, cu îndemînarea proaspăt dobîndită. Totul avea să se schimbe, iar gheața care îmi încătușa inima avea să se topească, în sfîrșit.

DE CUM s-a trezit Gabrielle, am pus-o la curent în privința intențiilor mele.

— Dar ceilalți vampiri? Ai uitat? Nu poți să te duci de unul singur la Paris.

— Ba da, i-am răspuns. El are nevoie de mine. În starea în care se află, dacă demonii se întorc, l-ar putea convinge să iasă. Oricum, trebuie să aflu ce se mai întîmplă în subteranele Inocenților. Vreau să știu dacă armistițiul e real.

— Nu-mi place să te văd plecînd, mi-a replicat, clătînd din cap. Crede-mă, dacă nu aș fi de părere că ar trebui să avem o nouă întrevvedere cu șeful, fiindcă numai de la el și de la bătrîna am putea afla multe, aș insista să părăsim Parisul încă în această noapte.

— Ce crezi c-am putea învăța de la ei? am întrebat-o cu răceală. Că soarele se-nvîrte în jurul Pămîntului și că acesta e plat?

Mi s-a făcut însă imediat rușine de amărăciunea mea.

Poate că ei mi-ar fi putut explica de ce vampirii pe care îi creasem erau capabili să comunice prin gînduri, în vreme ce mie îmi era imposibil să o fac. Dar ura mea recent născută față de Nicki mă apăsa prea tare ca să mă mai pot gîndi pe îndelete la aceste lucruri.

Privind-o, mi-am zis în sine mea că fusese minunat să văd cum darul întunecat își exercita magia asupra ei, redîndu-i strălucirea tinereții. În vreme ce, văzîndu-l pe Nicki cum se transforma, crezusem că aveam să mor.

Poate că ea înțelegea prea bine acest simțămînt, chiar fără a-mi citi gîndurile.

Ne-am strîns în brațe.

— Fii prudent, m-a sfătuit.

AR FI TREBUIT să plec direct la el acasă pentru a lua vioara. Pe deasupra, mai trebuia să mă ocup și de bietul Roget, să născocesc vreo minciună pentru el. În fine, trebuia să încep pregătirile pentru plecarea noastră din Paris. Cîte probleme!

În loc de toate acestea, mi-am petrecut mai multe ore urmîndu-mi capriciile fanteziei. Am vînat la Tuileries și pe bulevarde, încercînd să mă păcălesc eu însumi, cum că n-ar fi existat nici un clan de vampiri sub Cimitirul Inocenților, iar Nicki era încă viu și în siguranță.

Nici o clipă, însă, n-am încetat să le pîndesc apropierea. Mă gîndeam la bătrîna

regină. Dar, de auzit, i-am auzit în locul în care mă așteptasem cel mai puțin, pe boulevard du Temple, aproape de teatrul lui Renaud.

Mi-am dat seama numaidecât că mai mulți dintre ei stăteau ascunși dincolo de clădire, dar n-am detectat nici o urmă de rea voință, ci doar o excitație febrilă, trezită de apropierea mea.

Apoi am zărit chipul palid al tinerei frumoase cu ochi negri. Stătea în capătul aleii în care dădea intrarea artiștilor și s-a grăbit să-mi facă semn.

Nu i-am răspuns imediat. Ca de obicei, boulevardul era plin de lume, iar teatrele își deschideau larg porțile. De ce-aș fi renunțat la toate acestea, pentru a mă întâlni cu acele creaturi? Am ascultat. Erau patru și mă așteptau cu disperare. Erau cumplit de speriați.

Foarte bine. Am intrat pe alee și am parcurs-o pînă la celălalt capăt. Stăteau cu toții acolo, lipiți de zid.

Adolescentul cu ochi cenușii era și el de față, și ceea ce m-a surprins a fost aerul său descumpănit. În spatele lui se aflau un bărbat înalt, blond și încă o femeie frumoasă. Cu toții erau îmbrăcați în zdrențe, ca niște leproși. Frumoasa cu ochii negri s-a încumetat cea dintîi să vorbească.

— Trebuie să ne ajuți!

— Cine? Eu?

M-am străduit să îmi calmez iapa, care era cam neliniștită din pricina tovarășiei lor.

— De ce aș face-o?

— S-a apucat să distrugă clanul.

— Să ne distrugă pe noi... a precizat băiatul, fără să mă privească în ochi.

Și-a ațintit privirile spre zid, dar mintea lui mi-a transmis imagini: rugul aprins, Armand, obligîndu-și adeptii să sară în flăcări.

Am încercat să scap de aceste viziuni, dar, acum, toți patru mi le adresau. Prietena mea și-a fixat ochii negri într-ai mei, într-o încercare de a-mi îmbunătăți percepția: Armand era înarmat cu o bîrnă înnegrită, cu care îi împingea pe ceilalți în flăcări și îi lovea cînd încercau să se salveze, condamnîndu-i.

— Dumnezeule mare! am exclamat. Dar voi erați doisprezece! N-ați putut să vă apărați?

— Noi ne-am apărat, și iată-ne aici, a răspuns fata. A ars șase dintr-o dată, iar noi am reușit să fugim, îngroziți. Am dormit pentru întâia oară departe de mormintele noastre, fără să avem habar ce avea să ni se întîmple. Cînd ne-am trezit, el era acolo și a reușit să mai ucidă încă doi. Noi patru sîntem singurii supraviețuitori. Îți dai seama, a descoperit subteranele și i-a ars chiar și pe cei ce erau prizonieri acolo. A distrus locul nostru de întîlnire.

Adolescentul și-a ridicat privirile, încetișor.

— E numai vina ta, mi-a șoptit. Tu ne-ai dus la pierzanie.

Femeia a făcut un pas înaintea lui.

— Trebuie să ne ajuți. Formează un nou clan, împreună cu noi. Ajută-ne să trăim asemeni ție.

— Și ce-a zis bătrîna regină? am întrebat.

— De la ea a pornit totul, mi-a răspuns cu amărăciune băiatul. S-a aruncat în flăcări, strigînd că merge să-l caute pe Magnus. Iar Armand i-a împins pe ceilalți după ea...

Am plecat capul. Dispăruse, cu toată știința și experiența ei, lăsînd în urmă-i doar această ființă tînără și răzbunătoare, acest copil plin de cruzime, care credea în ceea ce ea știa precis că e fals.

— Trebuie să ne ajuți, a repetat fata cu ochi negri. În calitatea sa de șef al clanului, Armand are dreptul să-i ucidă pe cei slabi, pe cei ce nu ar putea supraviețui.

— Nu putea să lase clanul să se cufunde în haos, a spus cealaltă femeie. Lipsiți de credință în practicile întunecate, ceilalți riscau să atragă atenția muritorilor. Dar dacă tu ne vei ajuta să formăm un nou clan, să devenim mai iscușiți în noile practici...

— Noi sîntem cei mai puternici din clan, mi-a explicat bărbatul, și dacă vom reuși îndeajuns de mult timp să supraviețuim fără el, poate că are să ne dea pace.

— Ne va distruge, a mormăit băiatul. Ne va pîndi și...

— Nu este invincibil, l-a întrerupt bărbatul. În plus, amintește-ți că nici măcar convingerile lui nu-i mai pot veni în ajutor.

— Tu ai drept adăpost turnul lui Magnus... a început băiatul, ridicînd spre mine o privire imploratoare.

— Nu, nu-l pot împărți cu voi, i-am răspuns. E lupta voastră, pe care trebuie să o câștigați singuri.

— Dar ai putea să ne dai măcar câteva sfaturi... a spus bărbatul.

— Nu aveți nevoie de mine. Ce-ați reținut pînă acum din pilda mea? Din cele spuse de mine noaptea trecută?

— Am învățat mai ales din cele spuse de tine, mai tîrziu, lui Armand, mi-a răspuns frumoasa mea prietenă. Cînd i-ai explicat că acum răul străbate lumea sub chip omenesc.

— Ei bine, luați acest chip, i-am spus. Luați-le victimelor voastre veșmintele și banii din buzunare. Plimbați-vă printre muritori, așa cum fac eu. Curînd veți strînge îndeajuns pentru a vă clădi propria fortăreață, micul vostru sanctuar. Atunci nu veți mai fi niște cerșetori, niște fantome...

În ciuda spaimei care li se citea pe chipuri, mă ascultau cu atenție.

— Dar culoarea pielii noastre, și glasurile...

— Muritorii pot fi înșelați. Nimic nu-i mai ușor. E nevoie doar de puțină îndemînare.

— Și pe care muritori ar trebui să îi imităm? a întrebat adolescentul, cu glas mohorît.

— Voi trebuie să alegeți! Priviți în jur. Prefaceți-vă că sînteți actori.

— Actori! a exclamat fata cu ochi negri.

— Da, sau, mai bine, acrobați. Ați văzut cu siguranță acrobați! În felul acesta, vă veți putea vopsi fețele în alb și nimeni n-are să bage de seamă gesturile și expresiile voastre ieșite din comun. Aceasta ar fi deghizarea perfectă pentru voi.

A început să rîdă și i-a privit pe ceilalți. Bărbatul părea cufundat în gînduri, femeia visa, iar adolescentul șovăia.

— Cu puterile voastre, n-are să vă fie greu să faceți tot soiul de giumbușlucuri. Nimeni n-are să ghicească cine sînteți cu adevărat.

— Dar atunci cînd tu te-ai dat în spectacol pe scena aceluia mic teatru, ai reușit să sperii publicul, a replicat băiatul, cu glasul plin de răceală.

— Fiindcă asta am și vrut, i-am întors-o. Dar aș putea la fel de bine, dacă aș vrea, să păcălesc o lume întreagă, iar voi ați putea face același lucru.

Am scos din buzunar un pumn de monezi de aur și i le-am întins femeii cu ochi negri. Ea le-a privit, de parcă i-ar fi ars mîinile, apoi și-a ridicat ochii, privindu-mă, și mi s-a părut că mă văd pe mine însumi, făcîndu-mi tumele diabolice pe scena teatrului lui Renaud.

Mi-a venit un alt gînd. Ea știa că teatrul era gol, că trimiseseam întreaga trupă în străinătate. M-am gîndit o vreme, simțînd cum durerea mea se deșteaptă, și m-am întrebat dacă ceilalți aveau să-și dea seama de asta.

— Te rog, mi-a spus, apucîndu-mi mîna cu degetele ei înghețate. Lasă-ne să ne instalăm în teatrul tău!

Să-i las să intre și să danseze pe mormîntul meu. Mă simțeam amorțit, incapabil să gîndesc lucid, încercînd din răspuțuri să nu-mi las gîndurile să zboare înapoi, la tot ce se petrecuse în acest teatru.

— Prea bine, am spus într-un tîrziu, prefăcîndu-mă distrat, privind aiurea. Instalați-vă acolo, dacă vă face plăcere. Și simțiți-vă ca acasă.

Tînăra femeie s-a apropiat și și-a apăsât buzele pe dosul palmei mele.

— Nu vom uita asta niciodată, mi-a spus ea. Mă numesc Eleni, băiatul acesta este Laurent, el e Félix, iar însoțitoarea sa este Eugénie. Dacă Armand va încerca să-ți facă vreun rău, va fi dușmanul nostru.

— Ce-aș putea să vă urez, decît prosperitate? am glăsuț și, în chip straniu, chiar credeam în ceea ce spuneam.

Mă întrebam dacă vreunul din ei, în ciuda căilor și a ritualurilor întunecate, își dorise cu adevărat acest coșmar care ne înghițise pe toți, de-a valma. Acum, la bine și la rău, eram cu toții fii ai întunericului.

— Să vă purtați însă cu înțelepciune, i-am avertizat. Nu vă aduceți victimele aici și nu ucideți prin împrejurimi. Dați dovadă de inteligență și mențineți-vă adăpostul în siguranță.

BĂTUSE de ora trei cînd am pornit-o pe podul ce ducea pe insula Saint Louis. Pierdusem destul timp. Acum trebuia să caut vioara.

De cum am ajuns lîngă clădirea în care locuise Nicki, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Ferestrele erau goale, toate draperiile fuseseră smulse. Cu toate acestea, dinăuntru răzbătea o lumină puternică, de parcă apartamentul ar fi fost luminat de sute de lumini aprinse. Straniu. Era încă prea devreme pentru ca cineva să-și fi închipuit că Nicki nu avea să se mai întoarcă.

M-am cățărat pînă pe acoperiș și am coborît, pe zid, pe cealaltă parte, înspre curte, pînă lîngă fereastra din spate care era și ea descoperită.

Toate lumînările, fixate în aplicile din perete, erau aprinse. Altele, înfipite în propria lor ceară, erau lipite direct pe birou și pe pian. Camera era într-un hal fără de hal.

Toate cărțile zăceau aruncate pe podea, unele ferfeniță, cu paginile smulse. Pînă și partiturile fuseseră împrăștiate pe pardoseală, iar tablourile nu mai atîrnau pe pereți.

Poate că demonii devastaseră locuința atunci cînd îl capturaseră pe Nicki. Dar, în acest caz, cine aprinsese toate lumînările? Mi se părea de neînțeles.

Am ciulit urechile. În apartament nu era nimeni. Cel puțin, asta mi-a fost prima impresie. Deodată, însă, am perceput nu gînduri, ci zgomote ușoare. M-am concentrat o clipă și am înțeles că ceea ce auzeam era sunetul foșnit al unor pagini răsfoite, apoi am auzit un obiect căzînd. Din nou foșnetul paginilor din pergament gros, apoi o altă carte a căzut.

Cu băgare de seamă, ca să nu fac nici un zgomot, am deschis fereastra. Foșnetul slab a continuat, dar nu simțeam nici un miros omenesc, nu percepeam zbaterea nici unui gînd.

Exista, totuși, un miros mai puternic decît cel al tutunului învechit și al luminărilor topite. Duhoarea cimitirului vampirilor.

Intrarea era luminată, la fel și dormitorul, în care domnea aceeași dezordine: cărți deschise, azvîrlite pe pardoseală, draperiile smulse, tablourile aruncate grămadă, scrinurile golite de conținut, cu sertarele căscate. Și, nicăieri, nici urmă de vioară, mi-am fixat eu în minte, mașinal.

Zgomotul paginilor răsfoite cu repeziciune provenea dintr-o altă încăpere.

Oricine va fi fost acest musafir — și nu putea să fie decît o singură persoană — puțin îi păsa de venirea mea. Nici măcar nu și-a întrerupt activitatea.

Am înaintat pînă în pragul ușii biroului, privindu-l fix, în vreme ce el își vedea de ale lui.

Era, desigur, Armand, dar nu mă așteptam la priveliștea pe care mi-o oferea.

Ceara lumînărilor se scurgea pe bustul de marmură al lui Cezar, împrăștiindu-se pe continentele viu colorate ale unui mapamond uriaș. Cărțile erau aruncate grămadă pe podea, cu excepția celor ce se mai aflau încă pe o ultimă etajeră, lîngă care stătea el, îmbrăcat în zdrențe, cu părul plin de praf. Nu-mi acorda nici măcar o privire. Degetele lui întorceau întruna paginile, ochii păreau că sorb cuvintele, iar buzele îi erau întredeschise. Expresia preocupată a chipului său mi-a sugerat o insectă devorînd o frunză.

Mi s-a părut oribil. S-ar fi zis că sugea măduva acelor cărți.

A aruncat-o pe cea pe care o ținea în mînă și a luat alta. A deschis-o și s-a apucat să o devoreze, urmărind alineatele cu degetul, cu o viteză supranaturală.

Am înțeles atunci că întreaga locuință fusese supusă unui examen asemănător, că încerca să extragă din cărți întreaga lor știință, concentrată. Toate volumele, începînd cu *De bello gallico* și sfîrșind cu romanele englezești contemporane, zăceau de-a valma pe covor.

Dezordinea pe care o lăsa pe unde trecea, disprețul total față de ceea ce îi folosise deja mi se păreau oribile. Ca să nu mai pomenesc de disprețul său absolut față de mine.

Sfîrșindu-și lectura, s-a îndreptat spre un teanc de ziare vechi, așezat pe o etajeră mai joasă.

Instinctiv, m-am retras departe de el, cu ochii ațintiți asupra siluetei sale scunde și jechoase. Părul său de un roșu întunecat lucea în ciuda prafului, iar ochii-i străluceau ca două felinare.

Părea grotesc acest copil, de dincolo de mormînt, pierdut printre atîtea lumînări, de o murdărie respingătoare și, cu toate astea, de o frumusețe suverană. Și, în lumina strălucitoare din încăpere, am deslușit în el o ferocitate pe care nu o avusese înainte.

Eram cuprins de o tulburare adîncă. Era, în același timp, primejdios și irezistibil. L-aș fi putut privi la nesfîrșit,

dar un instinct atotputernic mă sfătuia întruna: Lasă-i această casă, dacă și-o dorește.

Vioara. M-am străduit din toate puterile să mă gîndesc la vioară. Să-mi abat atenția de la mîinile lui Armand, de la ochii săi.

Dar concentrarea lui mă absorbea, ca într-o transă mistică.

Întorcîndu-i spatele, am trecut în salon. Mîinile îmi tremurau, iar conștiința prezenței lui aici mi se părea aproape de nesuportat. Am răscolit totul, în căutarea blestematei de viori. Unde naiba o vîrșe Nicki? Nu reușeam cu nici un chip să o găsesc.

Foșnet de pagini întoarse, fișit de hîrtii, zgomotul înfundat al unui ziar aterizînd pe pardoseală.

Întoarce-te chiar acum în turn.

În clipa în care treceam grăbit prin dreptul biroului, glasul lui tăcut mi-a răsunat în minte, oprindu-mă, de parcă o mână m-ar fi apucat de grumaz. M-am întors și privirile ni s-au întâlnit.

Îți iubești copiii cei tăcuți? Dar ei, ei te iubesc? Cele două întrebări ale sale mi-au trezit ecouri nelămurite.

Sîngele mi-a urcat în obraji și căldura lui mi s-a răspîndit pe față ca o muzică, în vreme ce-l priveam.

Părea o nălucă în biroul devastat, un trimis al acelui diavol în care se încăpățîna să creadă. Dar chipul său îmi părea atît de tandru, atît de copilăros.

Darul întunecat nu aduce niciodată dragostea. Vezi tu, el nu-ți aduce decît tăcerea. Vocea lui mută era mai blîndă, mai limpede, iar ecourile se estompau. *Obişnuiam să spunem că voința Satanei era cea care interzicea maestrului și novicelui să comunice între ei, pentru a se alina reciproc. Numai Satana se cuvenea să fie slujit.*

Fiecare cuvînt al lui mă străpungea, și îl primeam cu o curiozitate și o vulnerabilitate tănuită, rușinoasă, pe care însă mă feream să i-o arăt. L-am întrebat, cuprins de furie:

— Ce vrei de la mine?

În clipa asta, mi-era mult mai frică de el decît îmi fusese pe parcursul discuțiilor și înfruntărilor noastre din trecut. Îmi stă în fire să-i urăsc pe cei care mă sperie, pe cei care știu lucruri pe care ar trebui să le știu și eu, pe aceia care au, față de mine, acest avantaj.

— E ca atunci cînd nu știi să citești, nu-i așa? a spus cu glas tare. Maestrul tău, proscrisul Magnus, era oare interesat de ignoranța ta? Nu ți-a spus nici cele mai elementare lucruri! Chipul i-a rămas calm. Oare n-a fost mereu tot așa? A încercat cineva, vreodată, să te învețe ceva, orice?

— Toate acestea le găsești în mintea mea... am protestat, dezorientat.

Revedeam acum șirurile de cărți din copilărie, pe care nu mă pricepeam să le citesc, pe Gabrielle aplecată asupra cărților ei, întorcîndu-ne spatele.

— Încetează! am scrîșnit.

Mi se părea că trecuse o veșnicie. Eram descumpănit. El a continuat, în tăcere de astă dată:

Cei crești de tine nu te satisfac niciodată. În tăcere, izolarea și resentimentele nu fac decît să crească.

Am vrut să mă mișc, dar am rămas pironit locului.

Mă dorești, iar eu te doresc, fiindcă, din această împărăție, doar noi doi sîntem demni unul de altul. N-ai știut acest lucru?

Cuvintele mute păreau a se prelungi, a se amplifica, precum o notă cîntată de o vioară și prelungită la nesfîrșit.

— E o nebunie, am murmurat.

M-am gîndit la toate de cîte mă acuzase, la toate grozăviile de care se făcuse vinovat, la adepții săi împinși în flăcări.

— Chiar crezi că-i o nebunie? m-a întrebat. Atunci întoarce-te la copiii tăi cei tăcuți. Chiar în aceste clipe, ei își împărtășesc ceea ce ție nu îți pot spune.

— Minți... i-am spus.

— Cu timpul, independența lor se va mări. Dar poate că e mai bine să trăiești tu însuși această experiență. Ai să mă găsești fără prea mare greutate atunci cînd te vei hotărî să te întorci la mine. Unde m-aș putea duce? Ce aș putea să fac? Ai făcut din mine, din nou, un orfan.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, e adevărat! Toate s-au întîmplat din vina ta. Tu ne-ai dus la pierzanie. În cele ce spunea nu era însă nici urmă de minie. Dar voi aștepta pînă cînd vei veni la mine, ca să îmi pui acele întrebări la care doar eu îți pot răspunde.

L-am privit îndelung. Mi se părea că nu mă pot mișca, nu îl vedeam decît pe el și mă încerca iarăși sentimentul de pace adîncă pe care-l avusesem la Nôtre-Dame. Farmecul lui irezistibil acționa iar asupra mea. Luminile din încăpere erau prea puternice. Era învăluit în lumină și părea a se apropia de mine și eu de el, deși nici unul din noi nu se mișcase. Mă simțeam atras spre el, mă simțeam atras...

I-am întors spatele, clătinîndu-mă, pierzîndu-mi echilibrul. Am ieșit din încăpere, am alergat de-a lungul culoarului, m-am strecurat afară pe fereastra din spate și m-am cățărat pe acoperiș.

Am parcurs în goană Ile de la Cité, de parcă ar fi fost pe urmele mele. Bătăile înnebunite ale inimii nu mi s-au calmat decît după ce am lăsat orașul departe, în spatele meu.

BĂTEAU clopotele iadului.

Turnul își înălța silueta neagră în primele luciri ale zorilor. Micul meu clan se odihnea deja în criptă.

N-am deschis mormintele ca să-i privesc, în pofida nevoii disperate care mă chinuia de a o vedea pe Gabrielle, de a-i atinge măcar mâna.

Am urcat, singur, pînă pe metereze, spre a contempla miracolul fierbinte al zorilor ce se nășteau, un miracol pe care nu aveam să-l mai văd niciodată împlinindu-se pînă la capăt. Clopotele iadului, melodia mea de taină...

Un alt sunet a ajuns pînă la mine și faptul în sine m-a uimit. Era ca un cîntec îndepărtat și duios, venit de la mare distanță.

Odinioară, în Auvergne, auzisem un copil de țăran cîntînd pe drum. Se credea singur, iar vocea lui avea o forță și o puritate aproape ireală. Aceași voce mă chema și acum. O voce solitară, care acoperea orice alt zgomot.

Încă o dată, mi s-a făcut frică. Cu toate acestea, am rămas pe loc, acolo, pe platformă. Briza mătăsoasă a dimineții mi-a mîngîiat pielea. Cerul își pierduse înfățișarea de boltă, transformîndu-se într-o negură fără margini în care urcau să se piardă ultimele stele. Glasul din depărtări a devenit mai aprig și m-a lovit în piept, chiar în locul în care îmi dusesem mâna.

M-a străpuns ca razele de lumină ce pătrund în beznă, cîntîndu-mi: *Vino la mine, totul va fi iertat, de ai să vii. Sînt mai singur decît am fost vreodată.*

O dată cu trecerea timpului, o dată cu glasul, îmi parvenea un simțămînt al unor posibilități nelimitate, al minunățiilor și speranțelor, același sentiment care însoțise apariția lui Armand, de unul singur, în cadrul ușii de la Nôtre-Dame. Timpul și spațiul erau niște iluzii. El se înălța, într-o lumină palidă, în fața altarului, grațios în zdrențele-i superbe, plin de răbdare.

De-acum nu mai exista nici o criptă îngropată sub Cimitirul Inocenților, nici o fantomă grotescă în casa lui Nicki, care să arunce cărțile ca pe niște cochilii golite, de îndată ce le absorbise substanța.

Am îngenuncheat, rezemîndu-mi fruntea de piatra colțuroasă. Am văzut luna făcîndu-se nevăzută ca o nălucă și reflectînd lumina arzătoare a soarelui, căci vederea ei mi-a provocat durere, determinîndu-mă să închid ochii.

Cu toate acestea, simțeam în mine o exaltare intensă, un extaz, de parcă mintea mea ar fi fost în stare să încerce bucuria practicilor întunecate, fără ca sîngele să-mi gîlgîie pe gît. Intimitatea vocii mă despica, în căutarea a ceea ce aveam mai tandru și mai misterios în suflet.

Ce vrei de la mine? aș fi vrut să-ntreb. Cum e posibilă atîta compasiune, cînd erai atît de plin de o ranchiună amară în urmă cu mai puțin de un ceas? Clanul pe care l-ai distrus, grozăviile pe care nici nu îndrăznesc să mi le închipui...

Dar cuvintele refuzau să iasă iar, de astă dată, știam că, dacă îndrăzneam să insist, fericirea avea să se risipească pentru totdeauna, lăsînd loc unei deznădejdi mai cumplite chiar decît setea de sînge. Totuși, chiar în timp ce tăceam, scăldat în taina acestui sentiment, eram invadat de imagini și gînduri care-mi erau străine. Mă vedeam coborînd în donjon și ridicînd în brațe trupurile lipsite de viață ale semenilor mei monstruoși, pe care îi iubeam, și aducîndu-le aici, pe metereze. Lăsîndu-i neputincioși, pradă soarelui care răsărea. Clopotele iadului băteau în zadar pentru a-i trezi, iar soarele pune stăpînire pe ei, transformîndu-i în scrum.

Scîrbită, mintea mea a alungat această viziune, a gonit-o cu un sentiment de amară și dureroasă dezamăgire.

— Taci, copile, am șoptit, rănit de deziluzia pe care mi-o provocase. Ești oare chiar atît de lipsit de minte pentru a crede că aș putea să fac așa ceva?

Vocea s-a estompat, s-a retras din mine și-am simțit cum singurătatea pătrundea în mine prin toți porii. Mi se părea că, de acum înainte, nu aveam să mai am parte niciodată de vreun acoperămint, că eram condamnat să rămîn mereu la fel de gol și de nefericit ca acum.

Am simțit în depărtare un spasm puternic, de parcă mintea care iscase glasul s-ar fi răsucit în sine, ca o limbă enormă.

— Trădare! am strigat. Și totuși, cît de trist, cîte socoteli greșite. Cum poți susține că mă dorești?

Plecase. Dispăruse. Dar eu îmi doream cu disperare să se întoarcă, chiar și numai

pentru a ne lupta. Îmi doream cu toată ființa să regăsesc iar sentimentul că acele *lucruri* mărețe puteau fi înfăptuite, îmi doream să trăiesc din nou minunatul pîrjol.

I-am revăzut chipul, așa cum fusese la Nôtre Dame, copilăros și blînd, precum fața unui sfînt pictat de da Vinci. O senzație înfiorătoare de fatalitate m-a străbătut.

6

DE CUM s-a trezit Gabrielle, am chemat-o deoparte, ca să nu ne audă Nicki și, în liniștea pădurii, i-am povestit tot ce mi se întîmplase în noaptea trecută. Tot ceea ce-mi sugerase sau îmi spusese Armand. Stînjenit, i-am pomenit de tăcerea care exista între noi, despre care, acum, știam că este irevocabilă.

— Trebuie să părăsim cît mai repede Parisul, am conchis. Această creatură e mult prea periculoasă. Cei cărora le-am dat teatrul nu știu decît ceea ce au învățat de la el. Ei bine, fie, le vom da Parisul. Cît despre noi, vom porni la drum pe calea diavolului, cum spunea bătrîna regină.

Mă așteptasem la furie din partea ei, la ură împotriva lui Armand, dar a rămas perfect calmă.

— Lestat, prea multe întrebări au rămas fără răspuns, mi-a spus. Aș vrea să aflu care au fost începuturile acestui clan, vreau să știu tot ceea ce știe Armand despre *noi*.

— Mamă, aș prefera să plec. Puțin îmi pasă cum au început toate astea. Poate că nici măcar el nu știe.

— Te înțeleg, Lestat, crede-mă. La urma urmei, îmi pasă mai puțin de toate creaturile acestea decît de copacii din această pădure sau de stelele de pe cer. Aș prefera să studiez curenții vîntului sau desenul trasat de frunzele moarte căzute la pămînt, dar n-are nici un sens să ne grăbim. Deocamdată, important e să rămînem împreună, toți trei. Să mergem la Paris și să ne pregătim temeinic de drum. Și să-ncercăm să-l scoatem și pe Nicolas din amorteală, cu ajutorul viorii sale.

Aș fi vrut să vorbim despre Nicki, s-o întreb ce ascundea tăcerea lui încăpățînată, ce simțea ea, dar nu-mi găseam

cuvintele. M-am gîndit din nou la exclamația ei: "E un dezastru, fiule".

Apucîndu-mă de după mijloc, m-a condus spre turn.

— N-am nevoie să-ți citesc gîndurile, mi-a spus, pentru a ști ce e în inima ta. Să-l ducem la Paris și să-i căutăm Stradivarius-ul. S-a înălțat pe vîrfuri, ca să mă sărute. Noi doi porniserăm deja pe calea diavolului, înainte încă de a se fi întîmplat toate acestea. În curînd, vom putea să ne continuăm drumul.

DRUMUL cu Nicolas pînă la Paris a fost o joacă de copii. Ca o nălucă, a încălecat și pe urmă doar pletele și mantia lui, fluturînd în bătaia vîntului, păreau a fi înzestrate cu viață.

Cînd ne-am astîmpărat setea, în Île de la Cité, mi-am dat seama că nu puteam suporta să-l văd ucigînd sau vîînd.

Nu era deloc încurajator să-l vezi îndeplinind toate aceste acte simple cu letargia unui somnambul. Asta dovedea, cel mult, că ar fi putut rămîne la nesfîrșit complicele nostru tăcut, dar fără să valoreze mai mult decît un cadavru viu. Totuși, în vreme ce colindam pe străzi, m-a încercat o emoție neașteptată: de-acum nu mai eram doi, ci trei. Un clan. Și dacă reușeam să-l trezesc pe Nicolas...

Pe primul loc se afla însă vizita la Roget. Trebuia să mă duc de unul singur la avocat. Mi-am lăsat însoțitorii la o distanță de cîteva porți și i-am bătut în ușă, pregătindu-mă să joc scena cea mai dificilă din întreaga mea carieră.

N-am întîrziat să învăț, în seara aceea, o lecție importantă despre muritori și despre nevoia lor de a se convinge că lumea e un loc în care se pot simți în siguranță. Roget a fost încîntat să mă revadă, atît de fericit că eram "perfect sănătos" și dornic să îi ofer din nou de lucru, încît mi-a dat binecuvîntarea înainte chiar ca eu să apuc a mă încurca în stînjenitoarele-mi explicații.

Mi-am dat seama foarte curînd că era sincer convins că eu și Gabrielle părăsisem apartamentul pe ușa de serviciu care dădea direct afară, explicație comodă, la care eu nici măcar nu mă gîndisem. Cît despre candelabrul răsucit, l-am pus pe seama durerii mele, iar el a găsit firesc acest lucru.

I-am spus că dispărușesem așa, pe neașteptate, deoarece Gabrielle simțise, deodată, nevoia de a se refugia într-o mănăstire, unde se afla și acum.

— Însănătoșirea ei e o adevărată minune, domnule. Dacă ați vedea-o... Mă rog, să trecem peste asta. Vom pleca în Italia, împreună cu Nicolas de Lenfent, și deci avem nevoie de bani lichizi, de scrisori de credit și de o caleașcă, o caleașcă mare, cu un atelaj de cel puțin șase cai. Mi-ați putea procura toate acestea? Totul va trebui să fie gata pentru vineri seara. De asemenea, v-aș ruga să îi scrieți tatălui meu și să-l anunțați despre plecarea noastră. Se simte bine, sper?

— Da, da, desigur. N-am vrut să-l înspăimânt...

— Bravo, scumpul meu Roget! Știam că pot avea încredere. Ce m-aș face dacă nu ai fi dumneata? Iar acum, să vorbim despre rubinele acestea. Cît de repede le-ați putea vinde?

Mi-a notat toate instrucțiunile, cu mare viteză, iar îndoielile și bănuielile care le-ar fi putut avea se topeau la căldura zîmbetelor mele. Cît de încîntat era că îi dădeam de lucru!

— Deocamdată, teatrul de pe boulevard du Temple va rămîne gol și, desigur, contez pe dumneavoastră pentru a-l administra în numele meu.

Și așa mai departe...

Teatrul meu, care adăpostea acum o bandă de vampiri disperați, în zdrențe, dacă nu cumva Armand nu îi descoperise deja și nu îi arsese ca pe niște costume vechi, pline de molii. În curînd, aveam să aflu și asta.

Am coborît treptele casei sale fluierînd, încîntat că reușisem să scap de această corvoadă. Atunci mi-am dat seama că, aparent, Gabrielle și Nicki dispăruseră.

M-am oprit și-am început să cercetez din ochi împrejurimile.

De pe o străduță, am văzut apărînd un băiețandru, care părea că se ivise din neant. Era Gabrielle.

— Lestat, a plecat... a dispărut, mi-a spus.

Descumpănit, am repetat prosteste:

— Cum adică, a dispărut?

Dar simțeam deja că îmi pierdeam mințile. Crezînd că nu-l mai iubeam, mă mințisem.

— Și totuși, de-abia dacă l-am scăpat din ochi. A fugit cît ai clipi din ochi.

Era pe jumătate dezolată și pe jumătate furioasă.

— Ai auzit vreun alt...

— Nu. Pur și simplu, a fost mai iute decît mine.

— Da, dacă a acționat de capul lui, dacă nu cumva a fost răpit...

— Dacă Armand ar fi pus mîna pe el, i-aș fi simțit frica, a insistat ea.

— Chiar crezi că simte frica? Crezi că simte ceva, orice?

Mă aflu pe culmile spaimei și exasperării. Dispăruse în bezna care ne împresura. Mi-am încleștat pumnii.

— Ascultă-mă, mi s-a adresat ea. În mintea lui se învîrt doar două gînduri...

— Care anume? Spune-mi!

— Mai întîi, rugul de sub Cimitirul Inocenților, unde era să fie ars de viu. Apoi, un mic teatru...

— Teatrul lui Renaud! am strigat.

ERAM asemeni unor arhangheli. Nu ne-a trebuit nici măcar un sfert de oră ca să ajungem în aglomerația de pe boulevard, iar de acolo, la intrarea artiștilor de la teatrul lui Renaud.

Scîndurile cu care fusese blocată aceasta fuseseră smulse, iar broaștele fuseseră forțate, dar, traversînd vestibulul care ducea în culise, în grabă, nu i-am auzit pe Eleni sau pe vreunul dintre ceilalți vampiri.

Poate că Armand venise aici să-și ia copiii înapoi. Era vina mea, fiindcă refuzasem să-i iau alături de mine.

Aici nu era nimic de văzut, doar o junglă întreagă de accesorii și pînzele mari, pe care erau pictate cerul nopții și al zilei, pădurea și cîmpiile, nimic altceva decît cabinele deschise, asemeni unor dulăpioare din care, uneori, cîte o ogîndă capta lumina slabă ce pătrundea prin ușa ce rămăsese deschisă în urma noastră.

Mîna lui Gabrielle s-a crispat pe mîna mea. Mi-a arătat înspre culise și chipul ei mi-a spus că nu era grupul de vampiri. Nicki era aici.

Am înaintat pînă pe scena micuță. Cortina de catifea era ridicată și distingeam foarte clar silueta lui în fosa orchestrei. Era așezat în locul său de odinioară, cu mîinile încrucișate pe genunchi. Deși era cu fața spre mine, nu m-a văzut. Ca înainte, privirile lui rătăceau în gol. Mi-am amintit de cuvintele straniei ale lui Gabrielle după ce o creasem,

cînd îmi explica faptul că avea impresia că e moartă și nu mai poate acționa în lumea muritorilor.

Nicolas părea lipsit de viață și translucid. Devenise unul dintre acele spectre nemișcate, lipsite de expresie, ce se ascund în penumbra caselor bîntuite, părăind lipiți de mobilele prăfuite; una dintre acele fantome care te sperie cel mai mult.

M-am aplecat, încercînd să văd dacă avea la el vioara. Nu era acolo. Mi-am spus că, poate, mai există o șansă.

— Supraveghează-l cîteva clipe, i-am spus lui Gabrielle și, cu inima bătînd cu putere, m-am întors din nou la cabine, trăgînd, în sfîrșit, în piept vechile arome.

De ce te-ai întors aici, Nicki? Dar basta! Nu-l puteam condamna. Și eu făcusem același lucru.

Am aprins o lumîinare în cabina primei soliste. Pretutindeni, borcane cu farduri, iar pe pereți, costume agățate la întîmplare. Am trecut succesiv prin toate camerele, pline de haine abandonate, de piepteni și perii uitate, de flori ofilite, cu pardoselile pline de pudră vărsată.

M-am gîndit la Eleni și la însoțitorii ei și mi-am dat seama că în aer plutea un ușor miros asemănător cu cel din Cimitirul Inocenților. Apoi am descoperit urma unui picior gol în praful așternut pe podele. Da, trecuseră pe aici.

În orice caz, în vechea mea cabină, pe care o împărțisem cu Nicki, nu intraseră. Era și acum încuiată cu cheia și am șovăit o clipă înainte de a sparge ușa. Totul rămăsese exact așa cum fusese în clipa în care plecasem de acolo.

Cămăruța minusculă era în perfectă ordine, oglinda era lustruită cu grijă și lucrurile mele erau la locul lor, de parcă aș fi plecat doar cu o seară în urmă. Haina mea cea veche atîrna în cuier, dedesubt se odihnea o pereche de cizme uzate, fardurile îmi erau aliniate, iar peruca mea de artist se afla la locul ei, pe un cap de lemn. Se aflau acolo, scrisorile lui Gabrielle, strînse cu o panglică, vreo cîteva ziare, în care se vorbea despre mine, și o sticlă de vin pe jumătate goală. Acolo, în întuneric, pitită sub masa de machiaj, am văzut lucind, pe jumătate ascunsă sub o mantie neagră, cutia unei viori. Nu era cea pe care și-o adusese din Auvergne. Nu, aceasta conținea se pare prețiosul cadou pe care i-l oferisem mai tîrziu, cu cei "cîteva bănuți", Stradivarius-ul.

M-am aplecat și am deschis cutia. Instrumentul posedă o anume delicatețe, o strălucire sumbră, care nu îngăduiau nici o urmă de îndoială. Am lăsat de-o parte lumîinarea și am scos vioara din toc, împreună cu arcușul, ale cărei coarde le-am întins, așa cum îl văzusem făcînd pe Nicki, de nenumărate ori. Apoi m-am întors pe scenă, luînd cu mine lumîinarea și comoara pe care o găsisem, și m-am apucat să aprind șirul lung de lumînări de pe rampă.

Gabrielle m-a privit netulburată un timp, apoi mi s-a alăturat. Mi s-a părut că Nicki s-a mișcat, dar poate că a fost doar un joc de lumini. Faldurile ample de catifea se luminaseră în întreaga sală, iar miile de oglinzi minuscule, răspîndite peste tot, dădeau impresia că întregul teatru era luminat. Cît de frumoasă era mica noastră sală! Pe vremea cînd eram muritori, ea ne deschisese porțile spre lumea largă. În cele din urmă, însă, se dovedise că ele dădeau în infern.

Cînd am terminat, m-am oprit o clipă pe scîndurile scenei, contemplînd decorațiunile aurite ale sălii, candelaburul cel nou care atîrna din tavan și, deasupra mea, frontispiciul uriaș ce purta măștile comediei și tragediei, două chipuri care prelungeau același grumaz. Sala părea mai mică atunci cînd era goală... Dar cînd se umplea, era cea mai mare din întregul Paris.

De afară, se strecura pînă la noi larma bulevardului, din care se ridica, uneori, cîte o voce mai puternică, acoperind zgomotul surd. Trecerea unui vehicul greu a declanșat un tremur în întregul teatru: flăcările lumînărilor au vibrat, cortina a fremătat iar pînza pictată din fundal, reprezentînd o grădină sub cerul înnorat, a început să se onduleze.

Nicki nu m-a privit cînd am început să cobor pe treptele ce duceau în fosa orchestrei.

Gabrielle mă urmărea din culise, cu chipul ogîndindu-i calmul, răbdătoare, rezemată de un stîlp cu atitudinea unui tînar straniu cu părul lung, plin de nonșalanță.

Am înaintat către Nicki, i-am așezat vioara în poale. În sfîrșit, s-a mișcat. Încetîșor, și-a ridicat mîna dreaptă, apucînd gîtul viorii, în vreme ce cu mîna stîngă a ridicat arcușul.

Am îngenuncheat, ținîndu-mi mîinile pe umerii lui, și l-am sărutat pe obraz. Îi lipsea atît mirosul, cît și căldura omenească. Era doar o statuie a lui Nicolas al meu.

— Cîntă, l-am rugat. Cîntă pentru noi.

Cu un gest lent, s-a întors spre mine și, pentru întîia oară de cînd îi acordasem darul întunecat, m-a privit în ochi. Din gît i-a ieșit un sunet slab, atît de sugrumat, încît mi s-a

părut că nu mai putea vorbi, că organele vorbirii îi paralizaseră pentru vecie. Și-a trecut însă limba peste buze și mi-a spus cu un glas atît de scăzut, încît de abia l-am auzit:

— Instrumentul diavolului.

— Da. Dacă asta vrei să crezi, fie, numai cîntă.

Degetele i-au șovăit pe coarde. A lovit lemnul cu vîrfurile unghiilor. Apoi, cu mîna tremurîndă, a ciupit coardele pentru a le acorda, mișcînd penele cu o lentoare și o concentrare extremă, de parcă tocmai ar fi descoperit că putea să o facă.

De undeva, de pe bulevard, au răsunat rîsetele unor copii, iar roțile de lemn ale unei trăsurii s-au lovit cu zgomot de pietrele inegale ale pavajului. Coardele ciupite produceau un sunet ascuțit, distonant, care sporea tensiunea ce se înstăpînise.

Nicolas și-a apăsât urechea pe instrument și mi s-a părut că a rămas așa o veșnicie. Apoi s-a ridicat încet. Am părăsit fosa și m-am instalat în sală, așezîndu-mă pe o bancă, fără să îi scap din ochi silueta întunecată ce se profila în lumina slabă a scenei.

A întors spatele sălii, așa cum făcuse de atîtea ori în decursul antractelor, și-a așezat vioara sub bărbie, după care, cu o mișcare mai rapidă decît un fulger, a trecut arcușul peste coarde. Primele acorduri depline și voluptuoase au vibrat în tăcerea adîncă, prelungindu-se interminabil și sfîrșind într-o notă gravă. Apoi notele s-au înălțat, bogate, întunecate și stridente, de parcă vioara le-ar fi distilat printr-o stranie alchimie, pînă cînd un torent melodic impetuos s-a prăvălit asupra sălii.

Aveam impresia că mă scufundam, simțînd cum muzica îmi pătrundea în trup, adînc, pînă la oase.

Nu-i vedeam nici degetele agile și nici arcușul; distingeam doar vibrațiile care-i străbăteau trupul și atitudinile chinuite pe care le împrumuta de fiecare dată cînd muzica îl făcea să se răsucescă, aruncîndu-l cînd înainte, cînd înapoi.

Melodia a devenit mai ascuțită, mai stridentă, mai rapidă, însă fiecare notă în parte era perfectă. Nu exista nici urmă de efort în această execuție a cărei virtuozitate depășea cu mult chiar și cele mai îndrăznețe vise ale unui muritor. Vioara nu se mulțumea să cînte, ci vorbea, insista. Spunea o poveste.

Muzica era o lamentație, o fugă îngrozită ce se înfășura în jurul unor ritmuri dansante și hipnotice, care îl azvîrleau pe Nicki dintr-o parte într-alta, cu o violență crescîndă. Pletele îi străluceau în lumină. Chipul său era într-o sudoare roșiatică. Mirosul sîngelui răzbătea pînă la mine. Dar chiar și eu mă contorsionam. Încercam să mă îndepărtez de el, prăbușit fiind pe banca mea, de parcă m-aș fi temut, așa cum odinioară eu însumi îi făcusem pe spectatorii mei muritori să se teamă.

Am știut, am avut certitudinea că vioara încerca să exprime tot ce i se întîmplase lui Nicki. Întunericul explodase, se topise, frumusețea lui mă ducea cu gîndul la cărbunii din jar, la acea iluminare intensă care nu e acolo decît pentru a scoate și mai mult în evidență obscuritatea din care izvorăște.

Gabrielle lupta pentru a nu ceda în fața acestui asalt, cu fața crispată, cu ochii închiși, cu pumnii strînși la tîmple. Coama îi cădea în valuri pînă în talie.

Un alt sunet s-a ridicat deodată deasupra acestui potop melodic. *Ei* erau aici. Intraseră în teatru și se îndreptau spre noi.

Muzica a atins culmi imposibil de descris. Din cînd în cînd, sunetul se stinge, gîduit, reluîndu-se apoi cu și mai multă forță. Un amestec de emoție și logică îl propulsau dincolo de limitele suportabilului. Continua însă mereu, mereu.

Cei patru vampiri și-au făcut apariția pe scenă: mai întîi, silueta maiestuoasă a lui Eleni, apoi tînrul Laurent, urmat de Eugénie și Félix. Purtau acum costume de acrobați, de saltimbanci ai străzii, bărbații, pantaloni scurți albi și tunici de Arlechin, iar femeile pantaloni bufanți și rochițe scurte cu volănașe, iar în picioare niște încălțări ușoare. Fardul roșu aprins le colora obrazii albi, iar ochii lor strălucitori de vampiri erau conturați cu negru. Au înaintat tăcuți înspre Nicki, ca atrași de un magnet; frumusețea le sporea la lumină, subliniată de aureola strălucitoare a pletelor lor, de mișcările agile, ca de felină, de expresia calmă, reculeasă.

Încet, Nicki s-a întors cu fața spre ei, iar cîntecul i s-a transformat într-o rugămintă frenetică, ce urmărea cu mare greutate ocolirile și accidentele terenului melodic.

Eleni îl privea cu ochii holbați de groază sau de încîntare. Apoi brațele i s-au înălțat cu un gest lent și spectaculos, trupul i s-a încordat, iar gîtul i s-a alungit cu grație.

Eugénie s-a răsucit, ridicîndu-și piciorul, schițînd primul pas al unui dans. Cu toate acestea, Félix a fost cel dintîi care a prins ritmul lui Nicki, mișcîndu-și capul de la stînga la dreapta și agitîndu-și membrele ca o marionetă uriașă.

Ceilalți l-au imitat. Cu toții văzuseră pe bulevard marionete, așa că au adoptat, la

rîndul lor, atitudinile lor mecanice, mișcările bruște, spasmodice, în vreme ce chipurile le rămîneau total inexpresive.

M-a străbătut un fior înviorător de fericire, ca o pală de aer înghețat în mijlocul arșitei infernale a acestei muzici, și-am gemut de plăcere văzîndu-i cum făceau tumble și piruete, ca niște ființe nevertebrate la capătul frînghiilor lor imaginare.

Descoperiseră miezul grotesc al muzicii și găsiseră punctul de echilibru între hidoasele implorări și cîntecul insistent, iar cel care trăgea sforile era Nicki.

Acum, el cînta pentru ei, iar ei dansau pentru el.

A făcut un pas pe scenă și a sărit peste luminile rampei, aterizînd în mijlocul dansatorilor. Lumina a alunecat pe lemnul lustruit al viorii și pe chipul lui transpirat.

În această melodie interminabilă s-a insinuat acum un nou element, unul ironic, cu un ritm sincopat care fragmenta linia melodică, făcînd-o, în același timp, mai amară, dar și mai dulce.

În jurul lui, marionetele dansau o horă nebună, sacadată. Cu degetele rășchirate, cu capetele clătinîndu-se, s-au scâlîmbăiat neîndemînatice pînă în clipa în care cîntecul lui Nicki s-a topit, transformîndu-se în exprimarea unei tristeți sfîșietoare; pe dată, dansul a devenit fluid și lent, dansul unor ființe cu inima frîntă.

S-ar fi zis că unul și același spirit îi anima pe toți, de parcă n-ar fi dansat numai pe muzica lui Nicolas, ci pe gîndurile sale. A început să danseze în rînd cu ei, continuînd să cînte. Ritmul s-a accelerat, regăsind accentele rustice ale unui dans popular, iar dansatorii s-au metamorfozat în două cupluri de tineri țărani, fiecare gest al lor expmînd o dragoste vie, caldă.

Înghețasem. Mă holbam la această viziune supranaturală, îndrăgostiții vampiri, monstruosul violonist, mișcîndu-se cu toții cu o încetineală supraumană, cu o grație fermecătoare. Muzica ne consuma, ca un foc mocnit.

Acum urla de durere, de groază, strigînd în cele patru zări revolta sufletului împotriva universului. Încă o dată, cei cinci interpreți au tradus în imagini mesajul ei, cu trăsăturile schimonosite de suferință, precum cele ale măștii tragediei care atîrna deasupra lor. Dacă n-aveam să le întorc spatele, simțeam că am să izbucnesc în plîns. Nu mai voiam să văd ori să aud nimic. Nicki se clătina periculos, de parcă vioara ar fi fost o fiară sălbatică pe care nu mai reușea să o stăpînească. Lovea corzile cu mișcări scurte și violente ale arcușului.

Dansatorii treceau prin fața și prin spatele lui, îl încercuiau. Cînd și-a ridicat brațele, înălțîndu-și vioara mult deasupra capului, ei l-au smuls de la podea. De pe buzele lui, a țîșnit un hohot de rîs pătrunzător, care i-a făcut pieptul să vibreze, iar brațele și picioarele să tremure. Apoi și-a plecat capul și și-a ațintit ochii asupra mea, înainte de a urla din toate puterile:

— *TE INVIT LA TEATRUL VAMPIRILOR! TEATRUL VAMPIRILOR! CEL MAI BUN SPECTACOL DE PE BULEVARD!*

Ceialți l-au privit la început surprinși, dar, de îndată, cu toții în cor, au început să aplaude zgomotos și să țopăie de bucurie. Aruncîndu-și brațele pe după gîtul lui, l-au sărutat tandru, după care, au început să-l răsucescă în vreme ce dansau hora în jurul lui. Hohotele de rîs se înălțau ca niște baloane. El i-a strîns în brațe, înapoindu-le sărutările; cu limbile lor rozalii, i-au lins sudoarea sîngerîndă ce i se prelingea pe obraji.

"Teatrul vampirilor!"

Au alergat în avanscenă, strigînd aceste cuvinte unui public inexistent, lumii întregi. Au început să salute, să țopăie și să țipe, făcînd salturi pînă la galerie și căzînd cu zgomot înapoi, pe podeaua de scînduri.

Ultima vibrație a muzicii se stinsese, înlocuită de această cacofonie de țipete, bătăi din picioare și rîsete.

Probabil că, fără să-mi fi dat seama, urcasem înapoi pe scenă și trecusem printre ei, în drum spre cabina mea, căci, foarte curînd, m-am trezit ghemuit într-un colț al minusculei încăperi, cu obrazul lipit de suprafața rece a unei oglinzi, avînd-o alături pe Gabrielle.

Respirația îmi era răgușită, iar zgomotul ei mă tulbura. Obiectele care mă înconjurau îmi trezeau emoții puternice. Mă sufocam. Nu eram în stare să gîndesc.

Apoi Nicki s-a ivit în pragul ușii, dînd-o la o parte pe Gabrielle cu o forță care ne-a surprins pe amîndoi, și mi-a spus, amenințîndu-mă cu degetul:

— Ei, nu-ți place, scumpul meu stăpîn? Nu admiri splendoarea, perfecțiunea artei noastre? Nu vrei ca Teatrul Vampirilor să profite de bogățiile care-ți prisosesc? Nu dorești ca teatrul tău să își atingă, în sfîrșit, mărețul obiectiv? Cum spunea acum cîteva zile:

"noua întrupare a răului, viermele din inima trandafirului, moartea, chiar în miezul vieții..."

De la mutismul absolut, trecuse la o limbuție de maniac și, când a încet a mai glăsuî, din gura lui au continuat să iasă sunete înfundate, așa cum apa țîșnește dintr-un izvor subteran. Chipul îi era crispat, țeapăn, lucind din pricina picăturilor de sînge care, prelingîndu-se, îi pătau cămașa.

În spatele lui răsunau rîsetele incoerente ale celorlalți, mai puțin cel al lui Eleni, care privea peste umărul lui, încercînd să-și dea seama ce se petrecea între noi.

El s-a apropiat de mine, cu un zîmbet larg, împungîndu-mă cu degetul în piept.

— Ei haide, vorbește odată. Nu îți dai seama ce ironie sublimă, cît de genială e ideea asta? Vor veni să ne vadă spectacolele, ne vor umple vistieriile cu aur și nu vor bănuî niciodată ce au adăpostit în mijlocul lor, cine prosperă chiar sub nasul lor, al parizienilor. Pe străzile întunecate, noi le vom suge sîngele, iar ei se vor înghesui să ne aclame de dincolo de luminile rampei...

Rîsetul băiatului din spatele lui. Bubuit de tamburină, sunetul ascuțit al cîntului lui Eugénie. Panglica nesfîrșită a rîsului lui Félix, desfășurîndu-se în urma lui printre pînzele pictate ale decorurilor.

Nicki s-a apropiat și mai mult, acoperindu-mi lumina și chipul lui Elenie.

— Răul, în deplina-i splendoare! Părea amenințător, degetele lui albe erau asemeni cleștilor unui monstru marin gata să mă sfîșie. Vom servi pe dumnezeul pădurilor întunecate, cum n-a mai fost slăvit niciodată, chiar aici, în inima civilizației. Acesta e motivul pentru care ai salvat teatrul nostru de la ruină. Sublima noastră ofrandă se va naște datorită nobilei tale ocrotiri.

— E meschin! am spus. E doar o șmecherie ca oricare alta.

Nu vorbisem prea tare, dar glasul meu i-a redus la tăcere, pe Nicolas și pe ceilalți. Uimirea mea s-a transformat într-o altă emoție, nu mai puțin dureroasă, dar mai ușor de ținut în frîu.

Se auzea doar vacarmul de pe bulevard. Fulgerîndu-mă din priviri, Nicolas a fost cuprins de o furie cumplită.

— Ești un mincinos, un mincinos demn de dispreț.

— Planurile tale sînt lipsite de măreție, i-am replicat. N-au nimic sublim. Să păcălești muritori neputincioși, să-ți bați joc de ei și să ieși noaptea, pentru a ucide în același chip meschin, fiecare crimă fiind urmată de alta la fel, în cruzimea lor cea hîdă, și toate acestea pentru ca tu să trăiești. Oricine poate ucide un om! Cîntă o veșnicie la vioară, dansează, dacă-ți face plăcere, dă-le un spectacol, că doar de-aia au dat și ei un ban, și ronțăie-ți, încetul cu încetul, eternitatea. Toate astea nu-s decît șmecherii. Tufișuri în grădina sălbatică. Doar atît.

— Mincinos josnic! Nebunul lui Dumnezeu, asta ești. Tu, care posedai taina întunecată care se ridică deasupra tuturor lucrurilor, făcîndu-le să-și piardă din semnificații, ce-ai făcut cu ea în toate aceste luni cît ai domnit de unul singur în turnul lui Magnus? Te-ai străduit doar să trăiești ca un om de bine! Ca un om cumsecade!

Era îndeajuns de aproape pentru a mă săruta. Saliva lui sîngerie mi-a umezit obrazul.

— Protector al artelor, a rînjit, batjocoritor. Generos față de familie și față de prieteni!

A făcut un pas înapoi, aruncîndu-mi o privire încărcată de dispreț.

— Ei bine, vom lua noi micul teatru pe care l-ai împodobit cu zorzoane de aur și l-ai îmbrăcat în catifea. Va sluji puterii diavolului mult mai cu folos decît a făcut-o vechiul clan. S-a întors și i-a privit pe Eleni și pe ceilalți. Ne vom bate joc de tot ce este sacru. Îi vom atrage în abisurile vulgarității și ale înjosirii. Îi vom seduce. Dar, mai ales, ne vom înfrupta din sîngele lor și, în mijlocul lor, vom deveni puternici.

— Da, a spus băiatul din spatele lui, vom deveni invincibili. Chipul lui căpătase acum o expresie dementă, de fanatic, în vreme ce studia figura lui Nicolas. Vom avea un nume și un local nostru, în lumea lor.

— Iar ei vor fi în puterea noastră, a strigat Eugénie. Vom putea să-i studiem chiar aici, vom învăța să-i cunoaștem și să ne perfecționăm metodele, pentru a-i distruge așa cum vom dori.

— Vreau teatrul acesta, a zis Nicolas. Vreau actul de proprietate și destui bani, ca să-l putem redeschide. Asociații mei, aici de față, sînt gata să mă urmeze.

— Dacă-l vrei, e al tău, i-am spus. E-al tău, dacă în felul acesta voi scăpa de tine, de răutatea ta, de mințile tale rătăcite.

Mi-am părăsit locul din colț și m-am îndreptat spre el, iar atunci am înțeles că avea de gînd să-mi taie calea; constatînd că nu voia să se dea la o parte, furia mea a izbucnit, ca un pumn invizibil, și l-am văzut pe Nicolas aruncat înapoi și lovindu-se de perete, de parcă

acest pumn l-ar fi atins.

Aș fi putut să profit de această ocazie pentru a dispărea. Gabrielle era și ea gata să mă urmeze, dar am rămas. M-am oprit ca să-i privesc. Încremenise acolo, lângă zid. Mă privea și el, cu o ură mai profundă ca niciodată, pe care nici o urmă de dragoste nu o mai atenua. Totuși, aș fi vrut să știu, să aflu ce se întâmplase. M-am apropiat de el în tăcere, dar, de astă dată, eu eram cel care-l amenința, cu mâinile crispate ca niște gheare, și-i simțeam frica. Cu toții erau înspăimîntați, mai puțin Eleni.

M-am oprit chiar lângă el, iar el m-a privit drept în ochi, de parcă ar fi știut exact ceea ce doream să aflu.

— Te-ai înșelat, iubitoare, a spus pe un ton acid. Sudoarea sîngerie îi apăruse din nou pe chip, iar ochii îi străluceau de parc-ar fi fost gata să izbucnească în plîns. Vezi tu, doream să cînt la vioară doar pentru a-i răni pe ceilalți, pentru a le stîrni furia, pentru a pune stăpînire pe o insulă în care domnesc numai eu. Doream ca ei să fie martorii ruinei mele, fără să poată face ceva pentru a mă salva.

Nu i-am răspuns, n-avea decît să continue.

— Iar cînd ne-am hotărît să plecăm la Paris, credeam că acolo vom muri de foame, vom decădea, ne vom rostogoli pînă în fundul prăpastiei. Asta doream eu, fiul preferat, să cad, în loc să mă ridic, așa cum își doreau cu toții. Credeam că ne vom scufunda. Trebuia să ne scufundăm!

— Oh, Nicolas... am șoptit eu.

— Dar tu nu te-ai scufundat, Lestat. Foamea, frigul, nimic nu te-a oprit. Ai triumfat! Furia i-a sugrumat din nou glasul. În loc să cazi, beat mort, în vreun șanț, mi-ai răsturnat toate planurile. Fiecare aspect al decăderii pe care o prevăzusem a fost pentru tine ca un colac de salvare. Nimic nu putea stăvili entuziasmul și patima care izvorau din tine. Și lumina, acea lumină de neatinși! Dar, cu cît lumina ta creștea, cu atît sporea și bezna din mine. Fiecare dintre exuberanțele tale mă străpungea, născînd în mine, în egală măsură, tenebre și disperare! Și, culmea ironiei, după ce ai ajuns să deții puteri magice, m-ai apărat împotriva lor! Și ce-ai făcut tu cu puterile-ți diavolești? Te-ai folosit de ele, pentru a simula purtarea unui om cumsecade!

M-am întors. Îi vedeam pe toți împrăștiați în întuneric, Gabrielle stînd cel mai departe de mine. O geană de lumină mi-a arătat mîna ei, făcîndu-mi semn s-o urmez.

Nicki m-a prins de umeri. Atingerea mi-a dezvăluit întreaga sa ură. Era de-a dreptul scîrbos.

— Tu, ca o rază de lumină ce nu e în stare să gîndească, i-ai pus pe fugă pe liliecii vechiului clan, a șoptit el. De ce ai făcut-o? Ce înseamnă toate acestea pentru monstrul ucigaș, plin de lumină?

Întorcîndu-mă, l-am lovit, trimițîndu-l de-a dura pînă în celălalt colț al cabinei; pumnul lui a spart oglinda, iar capul i s-a izbit cu putere de zid.

A încremenit ca un bibelou spart, prăvălit peste grămada de haine vechi, apoi privirile lui și-au regăsit hotărîrea și un zîmbet i-a îmbîlînzit trăsăturile. S-a ridicat și, încetișor, așa cum ar fi făcut-o un muritor indignat, și-a aranjat ținuta șifonată și părul ciufulit.

Gesturile lui m-au dus cu gîndul la propriile-mi mișcări, atunci, sub Cimitirul Inocenților, cînd cei care mă răpiseră mă aruncaseră în colbul catacombelor. A venit spre mine cu aceeași demnitate și cu cel mai cumplit rînjit, pe care-l văzusem vreodată, întipărit pe vreun chip.

— Te disprețuiesc, mi-a spus, și totul s-a sfîrșit între noi. Mi-ai dat puterea și voi ști s-o folosesc, spre deosebire de tine. În sfîrșit, mă aflu pe un tărîm unde am ales să înving. Acum sîntem egali întru întuneric. Și-ai să-mi dai mie acest teatru, fiindcă mi-l datorezi, nu-i așa? Ție îți place să dăruiești. Să dăruiești aur copiilor înfometați. De-acum înainte, niciodată n-am să-ți mai admir strălucirea.

M-a ocolit și și-a întins brațele către ceilalți.

— Veniți, frumoșii mei, veniți! Avem multe de făcut, trebuie să ne scriem piesele. Trebuie să ne punem pe treabă, să ne inventăm arta noastră, întunecată și splendidă. Vom forma un clan ce va fi mai presus de toate celelalte. Vom face ceva ce n-a mai fost făcut niciodată.

Ceilalți m-au privit speriați, șovăitori. Încordarea era din nou la apogeu. Am răsuflat adînc și cîmpul meu vizual s-a lărgit. Am văzut din nou culisele, cortina, decorurile pictate și, dincolo de luminile rampei, sala cufundată în întuneric. Și, într-o unică, imensă amintire, am văzut tot ceea ce se întâmplase vreodată aici. Am văzut un coșmar născînd un altul, am văzut o poveste care se sfîrșea.

— Teatrul vampirilor, am șoptit. Am închinat acest loc îndeletnicirilor întunecate.

Nici unul dintre ei nu a îndrăznit să-mi răspundă. Nicolas s-a mulțumit să zîmbească. Ieșind, le-am făcut semn să î se alăture. Era felul meu de a le spune adio.

DE-ABIA făcuserăm cîțiva pași pe bulevard, cînd m-am oprit brusc. Mii de grozăvii mă asaltau, pe tăcute: Armand va veni și-l va distruge pe Nicolas; noii lui frați și surori aveau să se sature de frenezia lui și aveau să îl părăsească; lumina dimineții avea să îl surprindă, bîntuind pe străzi, incapabil să-și găsească un ascunziș din fața soarelui. Am ridicat ochii spre cer, fără să pot vorbi ori respira.

Gabrielle m-a cuprins cu brațele, iar eu am îmbrățișat-o cu putere, cufundîndu-mi fața în pletele ei. Pielea, obrații și buzele îi erau răcoroase precum catifeaua. Iubirea ei mă învăluia cu o puritate monstruoasă, ce nu avea de a face cu inimile ori cu carnea omenească.

Am strîns-o în brațe și, în întuneric, eram probabil asemeni unui cuplu de îndrăgostiți sculptat într-un unic bloc de marmură, ce nu-și mai aduce aminte de viețile separate.

— El a ales, fiule, mi-a spus ea. Ceea ce era de făcut, s-a făcut, iar de-acum ești liber.

— Mamă, cum poți spune așa ceva? El nu știa. Și, nici de-acum înainte, nu va ști...

— Nu te mai gîndi, Lestat. Vor avea ei grijă de el.

— Acum, însă, va trebui să dăm de diavolul de Armand. Trebuie să-l conving să-i lase în pace.

ÎN NOAPTEA care a urmat, sosind la Paris, am aflat că Nicki îl vizitase deja pe Roget. Sosise cu o oră în urmă, bătînd în poartă ca un dement, și-i ceruse cu urlete sălbatice actul de proprietate asupra teatrului și banii pe care i-i promisese. Îl amenințase pe avocat și familia acestuia și îi ordonase să îi scrie lui Renaud să se întoarcă, împreună cu întreaga trupă, de la Londra. Roget îl refuzase, iar Nicolas îi ceruse imperios să îi comunice adresa londoneză și îi devastase biroul.

Vestea m-a umplut de o mînie mută. Așadar, acest demon în devenire, acest monstru nelegiuit și necredincios, voia să-i facă și pe ei vampiri?

N-aveam să-l las.

I-am poruncit lui Roget să trimită chiar în acea clipă un curier în capitala engleză, pentru a-l înștiința pe Renaud că Nicolas de Lenfant își pierduse mințile și că nici unul dintre ei nu trebuia să se întoarcă la Paris.

De acolo m-am dus la teatru, unde l-am găsit pe Nicolas în plină repetiție, la fel de surescitat ca în ajun. Purta o haină superbă și bijuteriile pe care le primise pe vremea cînd mai era încă favoritul tatălui său; jaboul îi era însă descheiat, ciorapii și-i luase pe dos, iar părul îi era zburlit.

În prezența lui Eleni și a celorlalți, l-am anunțat că nu va primi nimic de la mine decît dacă îmi promitea că niciodată, nici un actor și nici o actriță din capitală nu aveau să fie uciși sau ademiniți de noul clan, că Renaud și trupa lui nu vor pune niciodată piciorul în Teatrul Vampirilor și că, în anii care aveau să urmeze, Roget, care va continua să țină baierile pungii, nu va avea de suferit din cauza lor.

A început să își bată joc de mine, din nou, dar Eleni l-a făcut să tacă. Era îngrozită de intențiile lui și mi-a promis ceea ce doream, convingîndu-i și pe ceilalți să o imite. În cele din urmă, prin cine știe ce vrăji obscure, a reușit să-l intimideze și pe Nicolas, determinîndu-l să cedeze.

ÎN SFÎRȘIT, i-am încredințat conducerea Teatrului Vampirilor lui Eleni, o dată cu fondurile de cheltuieli necesare, pe care Roget avea să le administreze în numele ei.

ÎN NOAPTEA aceea, înainte de a mă despărți de ea, am rugat-o să-mi spună tot ce știa despre Armand. Gabrielle era și ea împreună cu noi.

— Ne pîndește, mi-a spus. Uneori, se lasă văzut. Chipul ei îndurerat m-a tulburat. Numai Dumnezeu știe ce va face cînd va descoperi ce se întîmplă aici.

PLOAIE de primăvară. Ploaie de lumină, ce satura fiecă frunză proaspătă din copacii de pe bulevarde, fiecă piatră de pavaj. Ploaie sub formă de aversă, trasînd fascicule de lumină prin goliciunea beznei. Și balul de la Palatul Regal.

Regele și regina erau prezenți, dansînd printre oameni. În colțurile întunecate se vorbea despre intrigă. Cui îi pasă de ele? Împărățiile se înalță și apoi decad. Important e doar ca picturilor de la Luvru să nu li se dea foc.

Pierdut, din nou, în oceanul de muritori: tenuri proaspete și obraji îmbujorați, munți de păr pudrat, împodobiți cu tot soiul de absurdități: nave minuscule cu trei catarge, arbori mărunți și păsărele. Ogoare întregi de perle și panglici. Bărbați cu piepturile umflate, ce se umflau și mai tare în hainele de mătase, lucind asemeni penelor. Strălucirea diamantelor îmi rănea ochii.

Din cînd în cînd, glasurile îmi atingeau în treacăt suprafața pielii, rîsetele se făceau ecoul altor rîsete păgîne, ciorchinii de luminări mă orbeau, iar spuma valurilor muzicii lîngea zidurile.

Cîte o rafală de ploaie răzbătea prin ușile larg deschise.

Parfumul de oameni îmi ațîta cu blîndețe foamea. Umeri albi, grumazuri diafane, inimi puternice scandîndu-și ritmul veșnic, cîtă varietate printre acești copii despuiați, ascunși sub bogățiile lor, acești sălbatici trudind în scutecele lor încărcate cu broderii și încrustate cu perle, cu tălpile chinuite de tocuri prea înalte, cu măști înconjurîndu-le ochii precum coaja fragilă a unor răni recente.

Aerul iese dintr-un trup, fiind aspirat de un altul. Dar muzica? Iese și ea printr-o ureche, intrînd în alta, cum spune vechea expresie? Respirăm lumină, respirăm muzică, respirăm clipa ce trece prin noi.

Din vreme în vreme, cîte o privire zăbovea asupra mea, plină de o speranță confuză. Albeața pielii mele îi făcea să șovăie, dar nu aveau oare și ei obiceiul de a-și slobozi sîngele din vene, pentru a-și păstra paloarea delicată? (Și cît mi-aș fi dorit să fiu eu cel ce le ținea vasul, pentru a sorbi din el mai apoi.) Dar ochii mei, ce însemnau ei oare în acea mare de giuvaeruri pastelate?

Șușotelile lor mă împresurau. Și aromele lor, între care nu găseai două la fel. Uneori, unii dintre muritori mă chemau, de parcă ar fi rostit-o cu voce tare, simțind ce eram, adulmecînd voluptatea. În cine știe ce grai străvechi, urau bun venit morții; suspinau după moarte, iar moartea traversa încăperea. Dar o știau ei, oare, cu adevărat? Desigur că nu. Nici eu nu știam! Chiar în asta consta grozăvia! Cine eram eu, ca să îndur povara acestei taine? Să ard de dorința de a o împărtăși, să doresc a-mi însuși acea tînără zveltă, sugîndu-i sîngele din carnea fragedă a rotunjimii micuților ei sîni?

Muzica își vedea de drum, muzica omenească. Culoarele vastei încăperi păreau, din cînd în cînd, a lua foc, de parcă totul urma să se topească. Foamea devenea tot mai acută. Nu mai era doar o idee. Venele mi se zbăteau, înfometate. Cineva urma să moară, secăt de sînge, cît ai clipi din ochi. Nu suportam să mă gîndesc la asta, să știu că se va întîmpla din clipă-n clipă, să-mi închipui degetele încleștînd grumazul, zbaterea sîngelui, dăruirea cîrnii. Unde? *Acesta este trupul meu, acesta este sîngele meu.*

Arată-ți puterea, Lestat, ca limba unei reptile, culegînd, într-un zvîcnet, inima potrivită!

Brațe mici și durdulii, coapte de-ți vine să le sfîșii, obraji strălucitori de bărbat pe care strălucește un puf moale, de curînd bărbierit, mușchi zvîrcolindu-mi-se ntre degete, n-aveți nici o scăpare! Și, deodată, dindărătul acestei alchimii divine, dincolo de această panoramă ce nega decăderea, mi se arăta oasele!

Tigve goale sub perucile ridicole, cîte două căscate, holbîndu-se de după un evantai. O încăpere plină de schelete ce se clătinau, în așteptarea unei bătăi de clopot. Exact așa văzusem publicul de pe scena lui Renaud, în vreme ce mă dedam la înspăimîntătoarele mele giumbușlucuri. Grozăvia morții plutea, pîndind deasupra fiecăruia dintre cei prezenți.

Trebuia să scap de aici. Greșisem în chip îngrozitor socotelile. *Acesta* era moartea, și puteam scăpa de ea, dacă reușeam să ies afară! Dar eram prins în năvodul muritorilor de parcă acest loc monstruos ar fi fost o capcană de prins vampiri. Dacă încercam să mă

smulg de aici, întreaga sală de bal ar fi fost cuprinsă de panică. Cît am putut de calm, am început să-mi croiesc drum spre ieşire.

Lîngă zidul din fund, acoperit cu o draperie de mătase filigranată, l-am zărit, cu coada ochiului, de parc-ar fi fost doar rodul fanteziei mele, pe Armand.

Armand.

Nu ştiu dacă mă strigase; dacă mă salutase. Mă privea, creatură strălucitoare, în dantelele-i pline de bijuterii. Viziunea aceasta era precum apariţia Cenuşăresei la balul de la curte, asemeni Frumusei Adormite, deschizîndu-şi ochii, învăluită în pînze de păianjen, dîndu-le la o parte cu un gest al mîinii ei fierbinţi. Strălucirea neîntinată a frumuseţii sale mi-a tăiat răsufarea.

Da, un înveliş omenesc desăvârşit şi, cu toate acestea, cu atît mai supranatural: chipul prea strălucitor, ochii săi întunecaţi, clipind uneori, aruncînd fulgere ce mi se păreau că lasă să se întrevadă focurile iadului. Cînd, în sfîrşit, i-am auzit glasul, acesta era aproape o şoaptă, aţîţător, obligîndu-mă să mă concentrez pentru a-l desluşi: *M-ai căutat toată noaptea*, mi-a spus, *şi iată-mă, te aşteptam. Te-am aşteptat dintotdeauna.*

Cred că am simţit chiar atunci, neputînd să-mi desprind privirea de a lui, că niciodată, în toţi anii în care voi mai

colinda pămîntul, nu voi mai avea o revelaţie mai clară a grozăviei care sîntem.

În mijlocul mulţimii, părea de o inocenţă sffîietoare.

Privindu-l, vedeam cripte şi auzeam bubuitul tobelor. Vedeam cîmpii luminate de torţe, locuri unde nu călcasem în veci, auzeam incantaţii confuze, simţeam pe obraji văpaia unor focuri dezlănţuite. Toate aceste viziuni nu veneau dinspre el. Eu însumi le căutam în mintea lui.

Nici măcar Nicolas, muritor ori nemuritor, nu mi se păruse vreodată atît de seducător. Nici măcar Gabrielle nu mă atrăsese vreodată atît de mult.

Dumnezeule, deci asta să fie iubirea? Asta să fie dorinţa? Toate amorurile mele din trecut nu erau decît o palidă umbră a acestuia.

El părea a-mi da de înţeles că fusesem nebun să cred că nu va fi aşa.

Cine ne-ar mai putea iubi, pe noi doi, aşa cum ne putem noi iubi

L-au mai privit şi alţii. l-am văzut trecînd cu o încetineală ridicolă; le-am văzut privirile aţintite asupra lui şi lumina ce cădea dintr-un unghi inedit, atunci cînd îşi lăsa capul în jos.

Am înaintat spre el. Mi s-a părut că-l văd ridicînd mîna, în semn de chemare, apoi mi-a întors spatele şi n-am mai văzut decît silueta unui băieţandru, cu mijloculul strîmt şi umeri dreپţi, sub veşmintele de mătase. Întorcîndu-se din nou, m-a invitat să-l urmez, în vreme ce deschidea uşa.

Un gînd nebun mi-a fulgerat prin minte.

Urmîndu-l, mi s-a părut că nimic din cîte ni s-au întîmplat nu era adevărat. Nu existase nici o criptă sub Cimitirul Inocenţilor, iar el nu era strigoiul fără teamă pe care-l ştiam. Mi s-a părut că, alături de el, eram în siguranţă. Eram suma dorinţelor noastre reciproce şi asta ne era mîntuirea. Grozăviile imense, necunoscute, ale nemuririi mele nu-mi mai stăteau în cale. Navigam pe mări calme, călăuziţi de faruri ce ne erau cunoscute. Venise clipa să ne regăsim unul în braţele celuilalt.

Ne aflam într-o încăpere cufundată în beznă, rece şi pustie. Larma balului era departe. Sîngele pe care-l sorbise îl încălzise şi i-am auzit bătăile puternice ale inimii. M-a tras înspre el. Dincolo de ferestrele înalte vedeam trecînd luminile trăsurilor, auzeam zgomote slabe neîntreprute vestind siguranţa şi confortul, şi toate celelalte lucruri ce alcătuiau Parisul.

Nu murisem niciodată. Lumea reîncepea de la capăt. Mi-am desfăcut braţele şi i-am simţit inima bătînd la pieptul meu. L-am chemat pe Nicolas al meu, încercînd să-l previn că eram cu toţii osîndiţi. Viaţa se scurgea, picătură cu picătură, din noi. Văzînd livada cu merii scăldaţi în soare, am simţit că înnebunesc.

— Nu, nu, iubitul meu, mi-a şoptit, nu e decît pace şi linişte, şi tu, în braţele mele.

— Ştii, a fost o culme a ghinionului! Nu sînt un diavol îndărătnic. Plîng precum un copil pierdut. Vreau să mă întorc acasă.

Da, da, buzele lui aveau gust de sînge, dar nu de sînge omenesc. Erau asemeni elixirului primit de la Magnus, şi m-am dat înapoi, scîrbit. De data aceasta, puteam să fug. Mi se oferea o a doua şansă.

Am urlat, refuzînd să beau; nu voiam şi, deodată, am simţit doi colţi ascuţiţi înfîngîndu-mi-se în gît, străpungîndu-mă în adîncul inimii. Nu mă mai puteam mişca. Extazul primei nopţi revenea de mii de ori mai puternic decît ceea ce simţeam strîngîndu-i

în brațe pe muritori. Se hrănea cu mine. Mă golea de sînge.

Căzînd în genunchi, l-am simțit cuprînzîndu-mă și-am simțit cum sîngele mi se scurgea, la porunca unei voințe monstruoase, pe care n-o puteam opri.

— Diavole! am încercat să strig. Am silit cuvîntul să urce, făcîndu-l să-mi țîșnească de pe buze, punînd capăt paraliziei care-mi îngreuna membrele. Diavole! am răcnit și, apucîndu-l, în vreme ce se adăpa, l-am trîntit la pămînt.

Într-o clipită, l-am înșfăcat și, sfărîmînd ușa de sticlă, l-am tîrît după mine în noapte. Călcîiele lui zgîriau pămîntul, iar chipul i se transformase într-o mască a miniei pure. Apucîndu-i brațul drept, l-am zgîlțuit dintr-o parte într-alta pînă l-am amețit, în vreme ce îl loveam întruna, pînă cînd sîngele i-a izbucnit pe urechi, pe nas și pe gură.

L-am tîrît printre copaci, departe de luminile palatului.

În vreme ce se zbătea, încercînd să-și adune puterile, mi-a strigat că are să mă ucidă, fiindcă acum avea și puterile mele. Le băuse o dată cu sîngele meu și, laolaltă cu ale sale, aveau să-l facă de neînvins.

Înnebunit de furie, l-am prins de gît, apăsîndu-i capul pe pajiștea de sub noi. Țintuindu-l la pămînt, l-am strîns pînă cînd sîngele a izbucnit în valuri din gura larg deschisă. Ar fi țipat, dar nu putea. Genunchii mei i se înfipseseră în piept. Gîtul i se umflase sub apăsarea degetelor și sîngele țîșnea bolborosind. Clătina din cap cu disperare, ochii i se holbau, fără să vadă nimic. Apoi, cînd l-am simțit lăsîndu-se moale ca o cîrpă în mîinile mele, i-am dat drumul.

L-am lovit iar, întorcîndu-l de pe o parte pe alta. Apoi mi-am scos sabia din teacă, vrînd să-i despart capul de trup.

Am ridicat sabia și, cînd am privit în jos, către el, i-am văzut chipul spălat de ploaie. Ochii săi erau ațintiți asupra mea, de parcă ar fi fost pe jumătate mort și nu era în stare să se miște și nici să implore milă.

Am așteptat. Voiam să-l văd rugîndu-se de mine. Doream să-i aud iar glasul puternic, viclean și mincinos care, într-o clipă binecuvîntată și plină de lumină, mă făcuse să cred că eram iar viu și liber. Minciuni blestемate, de neiertat. Minciuni pe care n-am să le uit cît voi bîntui pămîntul. Voiam ca turbarea ce mă cuprinsese să mă poarte dincolo de pragul mormîntului său. Dar buzele lui nu au lăsat să le scape nici un sunet. Și încetul cu încetul și-a recăpătat frumusețea.

Zăcea, ca un copil zdrobit, pe aleea pietroasă, la numai cîțiva pași de strada circulată, de nechezatul cailor și de huruitul trăsurilor.

Iar acest copil zdrobit însemna veacuri de răutate și de înțelepciune, dar nu lăsa să-i scape nici o frîntură de

scîrbavnică implorare, ci doar sentimentul blînd a ceea ce era. O răutate atît de veche, ce văzuse vremuri întunecate pe care eu puteam doar să le visez.

L-am dat drumul și m-am ridicat, punîndu-mi sabia la loc, în teacă. M-am îndepărtat de el cîțiva pași, apoi m-am prăbușit pe o bancă de piatră, umedă.

Depart, siluete îngrijorate se agitau în jurul ferestrei sfărîmate prin care ieșisem. Dar noaptea se întindea între noi și acei muritori neliniștiți. L-am privit cu tristețe, zăcea fără să se miște.

Chipul său era întors spre mine, dar nu dinadins, iar buclele părului îi erau încleiate de sînge. Cu ochii închiși, cu brațele desfăcute, azvîrlite în lături, părea odrasla părăsită a unui accident supranatural al timpului, la fel de nenorocit precum eram eu însumi.

Ce făcuse pentru a deveni ceea ce era? Putuse o ființă atît de tînără să înțeleagă, odinioară, sensul unei atare hotărîri, rostise oare de bunăvoie jurămîntul?

M-am ridicat și m-am îndreptat încet spre el, l-am privit de sus, am privit sîngele care-i umpluse cămașa și îi murdărea chipul.

Mi s-a părut că a oftat și am crezut că-i aud răsuflarea.

Nu-și deschisese ochii, și un muritor nu cred că ar fi băgat de seamă vreo schimbare. Dar eu i-am simțit durerea, i-am simțit imensitatea și mi-am dorit să n-o fi perceput. Vreme de o clipă, am înțeles prăpastia care ne despărțea, care separa încercarea lui de a mă domina de legitima mea apărare.

Cuprins de disperare, încercase să înfrîngă cea ce nu reușea să înțeleagă. Iar eu îl învinsesem, instinctiv și aproape fără nici un efort.

Toată durerea s-a aruncat iar asupra mea, o dată cu spusele lui Gabrielle și cu învinuirile lui Nicolas. Furia mea nu însemna nimic, în comparație cu disperarea și dezolarea lui Armand.

Acesta a fost poate motivul pentru care m-am aplecat asupra lui și l-am luat în brațe. Poate am făcut-o pentru că era de o frumusețe ieșită din comun și atît de pierdut. La urma

urmei, eram de-un neam.

Era, nu-i așa? destul de firesc ca un semen de-al lui să-l ducă din locul acela, unde, mai devreme sau mai târziu, muritorii l-ar fi găsit; să-l poarte, clătinându-se, sprijinindu-l.

Nu mi-a opus rezistență. Curînd a reușit să se țină singur pe picioare. Apoi a pornit, clătinându-se, rezemîndu-și brațul de umărul meu. L-am sprijinit și l-am ajutat pînă cînd ne-am îndepărtat de Palatul Regal, pe strada St.Honoré.

Nu aruncam trecătorilor decît priviri fugare, pînă cînd, sub un pîlc de copaci, am zărit o formă cunoscută, ce nu emana nici un fel de aromă muritoare, și mi-am dat seama că Gabrielle ne aștepta acolo de o bună bucată de vreme.

A înaintat, șovăitoare și tăcută, iar chipul i s-a încruntat la vederea cămășii îmbibate de sînge și a zgîrieturilor de pe pielea lui cea albă, și s-a arătat dornică să mă ajute să-l port, deși nu prea știa cum ar putea-o face.

Ceilalți stăteau și ei pe-aproape, undeva în grădinile cufundate în beznă. I-am auzit înainte de a-i vedea. Nicki era și el acolo.

Veniseră și ei, ca și Gabrielle, de la mile depărtare, chemați de tumult, ori de cine știe ce imagini pe care nu mi le puteam închipui. Ne așteptaseră, iar acum ne priveau cum ne îndepărtam.

2

L-AM DUS la grajdurile pe care le închiriasem, iar acolo l-am ajutat să încalece. M-a privit însă de parcă ar fi fost gata să cadă în orice clipă, așa că am urcat și eu în șa, în spatele lui, și am pornit toți trei la galop.

Tot drumul spre casă, m-am întrebat ce aveam de făcut, dacă trebuia să-l duc în vizuina mea. Gabrielle nu a protestat. S-a mulțumit să îl privească. El nu spunea nimic, se făcuse mic și stătea cuminte în șa, în fața mea, senin ca un prunc, deși nu era nicidecum un copil.

Desigur, știuse dintotdeauna unde se afla turnul, dar, pînă acum, gratiile îl împiedicaseră să intre. Iar acum, eu aveam de gînd să-l duc înăuntru. De ce nu-mi spunea nimic Gabrielle? Era întîlnirea pe care o dorisem, pe care o așteptasem atît de mult... Eram convins că ea știa ce se întîmplase.

Cînd, în sfîrșit, am descălecat, el a luat-o înainte și s-a oprit în dreptul porții, așteptîndu-mă. Am scos la iveală cheia de oțel a zăvorului și l-am privit îndelung, întrebîndu-mă ce fel de promisiuni i s-ar putea cere unui asemenea monstru înainte de a-i deschide poarta. Legile ospitalității însemnau oare ceva pentru creaturile nopții?

Avea ochii mari și negri, învinși. Privirea lui părea tulbure. M-a scrutat în tăcere un timp îndelungat, apoi și-a întins mîna stîngă, încolăcindu-și degetele pe grilajul de fier. Am privit neputincios, văzînd cum, cu un sunet strident, poarta a început să se miște, zdrelind stîncă. Dar el s-a oprit și s-a mulțumit să îndoiaie puțin gratiile. Ar fi putut, deci, să intre în turn ori de cîte ori ar fi avut chef.

Am examinat gratiile de fier pe care le îndoise. Îl învinsesem o dată. Însemna asta că și eu eram în stare să fac ceea ce făcuse el adineauri? Nu știam. Dacă nu eram în stare să-mi cunosc puterile, cum aș putea vreodată să le măsoar pe ale lui?

— Vino, a spus Gabrielle, cu nerăbdare în glas, luînd-o înainte, pe treptele ce coborau spre cripta din donjon.

Era frig ca întotdeauna, căci aerul proaspăt de primăvară nu avea cum să pătrundă. Ea a aprins focul în vatra bătrînă, în vreme ce eu aprindeam lumînările. El se așezase pe lavița de piatră, privindu-ne. Am văzut cum căldura începea să-și facă efectul asupra lui: trupul părea că îi devine mai solid și chiar ritmul respirației i s-a modificat. Parcă absorbea lumina, iar privirile i s-au limpezit.

Efectul luminii și al căldurii asupra vampirilor este greu de prevăzut, și touși, vechiul clan renunțase și la una, și la cealaltă.

M-am așezat pe cealaltă bancă de piatră și mi-am lăsat privirile să rătăcească prin încăperea scundă, asemeni lui.

În tot acest timp, Gabrielle stătuse de-o parte. Într-un târziu s-a apropiat de el, și-a scos batista și a început să îi șteargă fața.

A privit-o cu aceeași expresie cu care privise focul și lumînările sau umbrele tremurînde de pe tavan. Părea să-l intereseze la fel de mult.

M-a trecut un fior cînd mi-am dat seama că rănila de pe chipul lui aproape dispăruseră. Oasele lui erau din nou întregi, fața își recăpătase forma inițială, doar

paloarea accentuată mai amintea de sângele pe care-l pierduse.

Fără să vreau, inima mi s-a umplut de bucurie, ca atunci pe crenelurile turnului, când i-am auzit vocea.

M-am gândit la durerea ce mă străpunsese o dată cu colții și minciuna lui, cu numai o jumătate de oră în urmă, la Palat.

Îl uram. Dar nu mă mai săturam să-l privesc. Gabrielle l-a pieptănat și i-a șters mâinile de sânge. În tot acest timp, părea neputincios. Cît despre ea, nu-i puteam citi pe chip o expresie de înger plin de compasiune, ci mai degrabă curiozitatea, dorința de a fi lângă el, de a-l atinge și de a-l examina. În lumina pîlpîitoare a lumînărilor, s-au privit stăruitor.

El s-a aplecat ușor înainte, iar ochii îi erau din nou întunecați și expresivi, de parcă viața iar fi revenit. Dacă n-ar fi avut hainele pline de sânge, ar fi putut părea uman. Ar fi putut...

— Ce vei face acum? l-am întrebat. Am rostit aceste cuvinte cu glas tare, ca Gabrielle să mă poată auzi. Vei rămîne la Paris și-i vei lăsa în pace pe Eleni și pe ceilalți?

Nici un răspuns. Mă studia, contempla băncile de piatră și sarcofagele. Trei sarcofage.

— Sînt convins că știi ce fac ei, i-am spus. Vei părăsi Parisul sau ai de gând să rămîi?

Am crezut că avea de gând să-mi explice din nou cît de mare era răul pe care i-l pricinuisem, lui și celorlalți, dar gândul acesta s-a risipit. Pentru o clipă, fața i s-a posomorit.

Trăsăturile lui mi-l arătau învins, dar plin de căldură și suferință omenească. Cît o fi de bătrîn? m-am întrebat. Cu cît timp în urmă fusese oare un om cu această înfățișare?

M-a auzit, dar nu mi-a răspuns. A privit-o pe Gabrielle, care stătea lângă foc, apoi pe mine. Și, tăcînd, mi s-a adresat: *Iubește-mă. Ai distrus totul! Dar, dacă mă iubești, totul poate fi reclădit sub altă înfățișare. Iubește-mă.*

Pledoaria lui mută poseda o elocvență inefabilă, pe care nu o pot reda în cuvinte.

— Ce-aș putea face ca să te fac să mă iubești? Ce ți-aș putea oferi? Cunoașterea a tot ceea ce mi-a fost dat să văd, tainele puterii noastre, misterul care sînt?

Orice răspuns aș fi dat, mi s-ar fi părut o blasfemie. Și, ca altă dată, în turn, am fost pe punctul de a izbucni în lacrimi. Cu toată puritatea comunicării tăcute, glasul lui mai adăuga și un adorabil ecou al sentimentelor sale.

Așa cum mi se păruse la Nôtre-Dame, m-am gândit din nou că vorbea așa cum cred că vorbesc îngerii, dacă există cumva.

M-am trezit din gândurile mele lipsite de importanță, de o banalitate evidentă, datorită faptului că, brusc, a fost chiar lângă mine. Brațele lui m-au înconjurat și și-a lipit fruntea de obrazul meu. Mi s-a adresat din nou, dar nu cu vocea fermecătoare de la Palatul Regal, ci cu glasul care-mi cîntase de la mile depărtare. Mi-a spus că, împreună, am putea cunoaște și înțelege lucruri inaccesibile vreunui muritor. Mi-a spus că, dacă îmi deschideam mintea pentru el, dacă îi dăruiam puterea și tainele mele, mi le va dăruia și el pe ale sale. Fusese împins să-ncerce să mă distrugă, iar faptul că nu reușise îl făcea să mă iubească și mai mult.

Ideea aceasta era ispititoare, dar presimțeam pericolul. Un cuvînt îmi stăruia în minte: Ferește-te!

Nu știu ce auzea și ce vedea Gabrielle. Nu știu ce simțea.

Instinctiv, i-am ocolit privirea. În acea clipă, nimic nu îmi doream mai mult decît să mă uit drept în ochii lui și să îl înțeleg. Totuși, *știam* că nu trebuie să o fac. Oasele de sub Cimitirul Inocenților și văpaia infernului pe care o întrevăzusem la Palatul Regal mi-au venit din nou în minte. Toată catifeaua și dantelele veacului al optsprezecelea n-ar fi fost de ajuns pentru a-i reda un chip de om.

Mi-era imposibil să țin ascunse față de el aceste gânduri, dar sufeream că nu i le puteam împărtăși lui Gabrielle. Tăcerea care mă despărțea de Gabrielle mi se părea acum de neîndurat.

Lui i-aș putea vorbi, da, am putea visa împreună. Groaza și venerația m-au determinat să-mi deschid brațele și să-l îmbrățișez. L-am strîns la piept, luptîndu-mă cu confuzia și dorința care mă cuprindeau.

— Da, părăsește Parisul, mi-a șoptit. Dar ia-mă cu tine. Acum n-aș putea să mai trăiesc aici. Rătăcesc într-un carnaval al groazei. Te rog...

— Nu, m-am auzit răspunzînd.

— Chiar nu însemn nimic pentru tine? m-a întrebat.

Apoi s-a întors către Gabrielle. Chipul ei era îngrijorat și încremenit în vreme ce el o privea. Nu știam ce se petrece în sufletul ei și, spre disperarea mea, mi-am dat seama că

el îi vorbea, lăsându-mă de-o parte. Care avea să fie răspunsul ei?

Acum însă ne implora pe amândoi.

— Nu există oare nimic altceva care să fie demn de respectul vostru, doar propriile voastre persoane?

— În seara aceasta, te-aș fi putut distruge, i-am răspuns. Numai respectul m-a împiedicat să o fac.

— Nu. A clătinat din cap, cu un gest groaznic de omenesc. N-ai fi putut să o faci niciodată.

Am zîmbit. Probabil că avea dreptate. Însă acum noi îl distrugeam pe o cale cu totul diferită.

— Da, a spus. Așa este. Mă distrugi. Ajutați-mă. Dați-mi doar cîțiva ani din tot ce vă stă înainte, amîndurora. Vă implor. Asta-i tot ce vă cer.

— Nu, am răspuns din nou.

Era așezat aproape de mine pe bancă și mă privea stăruitor. Din nou mi-a fost dat să asist la oribilul spectacol al chipului său, schimonosindu-se, îngustîndu-se, născînd riduri adînci, provocate de furie. Doar voința l-a făcut să fie puternic și frumos. Cînd fluxul acestei voințe se întrerupea, trăsăturile i se topeau ca acelea ale unei păpuși de ceară. "Halucinația" trecuse. S-a ridicat, dîndu-se înapoi pînă lîngă foc, pentru a se îndepărta de mine. Voința pe care o răspîndea părea aproape materială. În ochi îi strălucea o lumină ireală, care părea însă a nu-i aparține, nici lui și nici unui alt lucru pămîntesc. Iar focul ce-și arunca vîlvățile de dincolo de el îl învăluia ca o aureolă.

— Te blestem! a șoptit.

Am simțit un fior de spaimă.

— Te blestem, a repetat, venind înspre mine. Iubește-ți, atunci, muritorii, și trăiește așa cum ai trăit pînă acum, nepăsător, avînd poftă de orice și iubind pe oricine, dar va veni o vreme cînd doar iubirea semenilor tăi te va putea salva.

Spunînd acestea, și-a întors capul spre Gabrielle.

— Și nu-ți vor fi de ajuns progeniturile, cum este ea!

Cuvintele lui m-au lovit atît de tare, încît nu m-am putut stăpîni și m-am ridicat de pe bancă, îndreptîndu-mă spre Gabrielle.

— Nu vin la tine cu mîinile goale, a insistat, împlînzindu-și dinadins glasul. Nu vin să te implor, fără să-ți ofer nimic în schimb. Privește-mă. Spune-mi că nu ai nevoie de ceea ce vezi în mine, de cineva care are puterea de a te ajuta să treci cu bine prin încercările care te așteaptă.

Ochii i s-au oprit asupra ei și am văzut-o cum încremenește și începe să tremure.

— Dă-i pace! am strigat.

— Nu știi ce-i spuneam, mi-a zis cu răceală în glas. Nu încercam să-i fac nici un rău. Dar tu știi ce ai făcut deja, iubindu-ți muritorii?

Dacă nu îl opream numaidecît, avea să spună ceva îngrozitor, ceva care m-ar fi rănit și pe mine și pe Gabrielle. Știa tot ce se întîmplase cu Nicki. Știam că știe. Dacă undeva în adîncul sufletului meu, dorisem pieirea lui Nicki, el avea să știe și asta! De ce îi dădusem drumul să intre? Cum de nu-mi dădusem seama de ce era în stare?

— Chiar nu-ți dai seama că totul e o prefăcătorie? mi-a zis, cu aceeași blîndețe. Întotdeauna, moartea și trezirea răscolesc mintea umană, astfel încît unul te va urî în veci fiindcă i-ai luat viața, iar altul te va dezamăgi prin excesele lui demne de dispreț. Un al treilea va înnebuni, iar al patrulea va fi un monstru pe care n-ai să-l poți controla. Un altul, în sfîrșit, va fi gelos pe superioritatea ta, în vreme ce altul va refuza să comunice cu tine.

A aruncat din nou o privire spre Gabrielle și a schițat un zîmbet.

— Dar vâlul va coborî mereu între voi. Poți crea o legiune de vampiri. Vei rămîne însă, în vecii vecilor, singur!

— Nu vreau să mai aud, toate acestea nu înseamnă nimic, i-am spus.

Chipul lui Gabrielle trecuse printr-o schimbare urîtă. Acum îl privea cu ură, eram sigur de asta.

A scos din nou acel sunet moale ce se dorea a fi un rîs, dar nu reușea nicidecum să fie așa ceva.

— Amanți cu înfățișare omenească ,m-a ironizat. Chiar nu-ți poți vedea greșeala? Celălalt te urăște mai presus de orice rațiune, iar ea... Sîngele întunecat a făcut-o și mai rece, nu-i așa? Dar chiar și pentru ea, oricît ar fi de puternică, va veni clipa în care se va teme de propria-i nemurire, și pe cine crezi că are să dea vina?

— Ești nebun, a șoptit Gabrielle.

— Ai încercat să-l ocrotești pe violonist, dar pe ea nu te-ai gîndit c-ar trebui să o

aperi.

— Nu mai spune nimic, i-am răspuns. Mă obligi să te urăsc. Chiar asta dorești?

— Dar spun adevărul, știi asta. Ceea ce nici unul din voi nu veți putea afla vreodată, e profunzimea urii și a resentimentelor celuilalt. Sau a suferinței. Sau a iubirii.

A tăcut, iar eu n-am putut scoate o vorbă. Făcuse exact ceea ce mă temusem, și eu nu am știut cum să mă apăr.

— Dacă mă părăsești și pleci cu ea, a continuat Armand, ai să faci din nou o greșală. Pe Nicolas nu l-ai stăpînit niciodată. Iar ea se întrebă deja cum ar putea să scape de tine. Dar, spre deosebire de ea, tu nu poți suporta singurătatea.

Nu i-am putut răspunde. Ochii lui Gabrielle se făcuseră mai mici, iar gura i se strîmbase, plină de cruzime.

— Ai să vezi, va veni o vreme cînd vei căuta alți muritori, cu speranța că șmecheria întunecată îți va aduce, în sfîrșit, iubirea după care tînjești. Și dintre acești copii proaspăt mutilați și imprevizibili, vei încerca să-ți făurești o citadelă împotriva timpului. Dar, dacă va dura mai mult de o jumătate de veac, citadela ta se va transforma într-o închisoare. Te avertizez! O adevărată citadelă, o fortăreață împotriva timpului îți vei putea clădi doar cu ajutorul celor ce sînt la fel de puternici și de înțelepți ca și tine.

O fortăreață împotriva timpului. Chiar și pentru un neștiutor cum eram eu, aceste cuvinte aveau o anumită putere. Și teama s-a răspîndit în mine, împletindu-se cu alte o mie de cauze.

În clipa aceea, mi s-a părut distant și de o frumusețe de nedescris, în lumina focului. Șuvițele castanii ale părului său de abia dacă-i atingeau fruntea netedă, iar buzele i se deschideau într-un zîmbet plin de încîntare.

— Dacă drumurile de odinioară ne sînt închise, n-am putea oare să rămînem împreună? m-a întrebat, iar vocea lui era din nou vocea chemărilor din depărtare. Cine altcineva ți-ar putea înțelege suferința? Cine altcineva ar mai putea ști ce ți-a trecut prin minte în noaptea aceea, cînd ai apărut pe scena micului tău teatru, înspăimîntîndu-i pe toți cei pe care îi iubeai?

— Să nu vorbim despre asta, am murmurat.

Dar simțeam cum mă înmuiam, lăsîndu-mă în voia ochilor și a glasului său. Simțeam pe-aproape extazul din noaptea aceea petrecută pe crenelurile turnului. Cu întreaga mea voință, am chemat-o pe Gabrielle.

— Cine ar mai putea înțelege ce se petrecea în mintea ta cînd supușii mei renegați, fermecați de acordurile muzicii prețiosului nostru instrumentist, și-au pus la cale vulgara întreprindere?

N-am scos nici un cuvînt.

— Teatrul Vampirilor? Buzele i s-au alungit într-un rînjet plin de răutate. Crezi că ea înțelege întreaga ironie, întreaga cruzime a acestor cuvinte? Crezi că știe ce ai simțit cînd te aflai în scenă, tînr actor aclamat de mulțime? Pe atunci, timpul îți era prieten, nu dușman, cum îți e acum! Atunci, preaiubiții tăi muritori veneau la tine în culise ca să te îmbrățișeze, iar tu îi așteptai cu brațele deschise, erau mica ta familie...

— Te rog, oprește-te. Te conjur să te oprești.

— Cine altcineva îți mai cunoaște dimensiunile sufletului?

Vrăjitorie. O mai folosisse vreodată cineva cu atîta pricepere? Și ce ne spunea el, de fapt, dincolo de acest fluviu de cuvinte frumoase? *Veniți la mine, iar eu voi fi soarele pe a cărui orbită veți fi înlănțuiți, iar razele mele vor scoate la iveală tainele pe care le păstrați unul față de celălalt. Iar eu, cu puterile și farmecele mele ascunse, am să vă controlez, am să vă posed și-am să vă distrug!*

— Te-am mai întrebat o dată, am rostit. Ce vrei de la noi? Ce vrei cu adevărat?

— Te vreau pe tine! a răspuns. Pe tine și pe ea! Vreau ca, începînd cu această răscruce, să fim trei!

Nu vrei să fim supușii tăi?

Am clătinat din cap. În Gabrielle am observat aceeași prudență și îndărătnicie.

Armand nu era mînios; de data asta, nu era nici o viclenie. Și a șoptit, cu același glas rugător:

— Te blestem, și am simțit, în declarația lui, teatralitate. M-am dăruit ție în clipa în care m-ai înfrînt. Să-ți aduci aminte de asta, atunci cînd copiii tăi întunecați se vor răzvrăti, cînd se vor ridica împotriva-ți. Amintește-ți de mine.

Eram zguduit, mai zguduit decît fusesem la teatrul lui Renaud în noaptea tristă a îngrozitorului sfîrșit al relației cu Nicolas. Nu cunoscusem, nici măcar pentru o clipă, teama în catacombele de sub Cimitirul Inocenților, dar, de cînd intrasem în această încăpere, îmi

era dat să o înfrunt.

Furia a început din nou să fiarbă în Armand, o emoție prea îngrozitoare pentru a mai putea fi controlată.

L-am privit cum își pleca fruntea, întorcându-mi spatele. S-a făcut mic și ușor ca un fulg, încrucișându-și brațele pe piept, contemplând flăcările și născocind amenințări la adresa mea, pe care apucam să le aud, deși se stingeau înainte de a-i ajunge pe buze.

Ceva mi-a atras atenția pentru o fracțiune de secundă. Fusese, poate, pîlpîitul unei lumînări. Poate că eu am fost cel care am clipit din ochi, fără să-mi fi dat seama. Orice-ar fi fost, el s-a făcut nevăzut. Mai exact, a încercat să dispară. N-am apucat să văd decît o umbră mare ce se îndepărta de foc.

— Nu! am strigat.

Aruncîndu-mă înspre acea formă nevăzută, l-am apucat strîns, obligîndu-l să redevină material.

Nu dispăruse, de fapt, ci doar se mișcase foarte repede, dar eu fusesem mai iute; acum stăteam față în față în pragul cripei și am rostit din nou acea negație simplă, refuzînd să-l las să plece.

— Nu putem să ne despărțim așa. Nu putem să ne despărțim urîndu-ne, pur și simplu, nu putem.

Mi-am simțit voința topindu-se în vreme ce îl îmbrățișam, ținîndu-l strîns la piept, nelăsîndu-l să se elibereze, neîngăduindu-i nici măcar să se miște.

Puțin îmi păsa de ceea ce era el, de ceea ce făcusem atunci cînd mă mințise, ori chiar atunci cînd încercase să mă biruiască. Nu-mi păsa că nu mai eram muritor și nici n-aveam să mai fiu vreodată. Nu-mi doream decît ca el să rămînă. Doream să fiu cu el, să fiu ceea ce era el, și toate spusele lui mi se păreau adevărate. Totuși, dorințele lui nu puteau fi împlinite. Nu-l puteam lăsa să ne stăpînească. Nu aveam să-l las să mă despartă de Gabrielle.

Mă întrebam dacă el își dădea, într-adevăr, seama ce ne cerea să facem. Credea oare cu adevărat în cuvintele sale nevinovate?

Fără să scot o vorbă, fără să-i cer încuviințarea, l-am condus înspre lavița de lîngă foc. Din nou, presimțeam primejdia, o primejdie îngrozitoare. Dar asta nu avea importanță. Locul său era aici, alături de noi.

GABRIELLE murmura în sinea ei. Se plimba încolo și înapoi. Mantia îi căzuse de pe umeri, dar ea părea a fi uitat de prezența noastră.

Armand o urmărea și, cînd ea s-a întors către el, ne-a surprins, vorbind cu glas tare, pe neașteptate:

— Vii la el și-i spui "la-mă cu tine." Spui "lubește-mă" și ne ispitești cu cunoștințele tale superioare, cu tainele tale și, cu toate acestea, nu ne oferi nimic, nici unuia din noi, decît minciuni.

El i-a răspuns cu o șoaptă blîndă:

— Mi-am arătat puterea de a înțelege.

— Nu, ai încercat să ne amăgești doar cu înțelegerea ta. Ai creat imagini. Și încă imagini destul de copilăroase! Doar asta ai făcut tot timpul. L-ai ademenit pe Lestat, la Palat, cu iluziile tale superbe, numai pentru a-l ataca. Iar aici, în loc să profiți de răgazul dintre bătălii, încerci să semeni discordie între noi doi...

— Da, la început n-au fost decît iluzii, recunosc, a răspuns el. Dar cele ce le-am spus aici sînt adevărate. Îți disprețuiești fiul fiindcă îi iubește pe muritori, fiindcă simte mereu nevoia de a fi în preajma lor, fiindcă se simte atras de violonist. Știai că darul întunecat îl va înnebuni, că, în cele din urmă, îl va distruge. Îți dorești libertatea, ca toți ceilalți copii ai întunericului. Mie nu-mi poți ascunde asta.

— Ah, dar ești atît de naiv, a exclamat Gabrielle. Crezi că vezi, însă, de fapt, nu vezi nimic. Cîți ani ai trăit ca muritor? Îți mai aduci aminte de ei? Ceea ce ai perceput tu nu este nici măcar o frîntură din pasiunea ce mă leagă de fiul meu. L-am iubit cum n-am iubit niciodată vreo altă ființă de pe Pămînt. În singurătatea mea, fiul meu înseamnă totul pentru mine. Cum se face că nu poți să interpretezi ceea ce vezi?

— Tu ești cea care nu poate să înțeleagă, a răspuns Armand cu aceeași voce blîndă. Dacă ai fi dorit cu adevărat vreodată pe cineva, ai ști că ceea ce simți pentru fiul tău nu înseamnă absolut nimic.

— Toate acestea sînt vorbe în vînt, l-am întrerupt.

— Nu, a răspuns ea, fără să clipească. Ceea ce mă leagă de fiul meu e mult mai

profund. În cincizeci de ani de viață, n-am întâlnit decît o singură ființă mai puternică decît mine: pe fiul meu. Indiferent de ceea ce ne desparte, noi doi ne-am putea oricînd împăca unul cu celălalt. Dar cum am putea să te socotim pe tine ca fiind unul de-al nostru, cînd pentru tine, toate astea nu-s decît vreascuri de pus pe foc? Dar, acum, încearcă să-mi înțelegi ideea: ce ne poți da, pentru ca noi să te vrem cu adevărat?

— Aveți nevoie de îndrumarea mea, a răspuns Armand. De abia v-ați început aventura și nu aveți nici o credință care să vă sprijine. Nu puteți trăi fără nici o îndrumare...

— Sînt milioane de oameni care trăiesc fără vreo credință sau vreo îndrumare. Tu ești cel care nu poate trăi fără ele.

I-am simțit durerea. Suferea.

Dar ea a continuat, cu voce egală, lipsită de expresie, de parc-ar fi rostit un monolog.

— Am și eu întrebările mele. Sînt lucruri pe care s-ar cuveni să le știu. N-aș putea să trăiesc fără o anume filozofie călăuzitoare, dar ea nu are nimic de a face cu vechile credințe în diavoli și dumnezei.

A început iar să se plimbe de colo-colo, aruncîndu-i din vreme în vreme cîte o privire, în timp ce vorbea.

— Aș vrea să știu, de pildă, de ce există frumusețea, a spus ea, de ce natura se încapățînează să o creeze, și care este legătura între existența unei furtuni de vară, cu fulgere și trăsnete, și sentimentele pe care ea le trezește în noi? Dacă Dumnezeu nu există, dacă toate aceste lucruri nu sînt unite într-un sistem metaforic, de ce continuă ele să ne stîrnească, cu atîta putere, nevoia de simboluri? Lestat o numește grădina sălbatică, dar mie nu-mi ajunge o simplă denumire. Și trebuie să mărturisesc că această curiozitate obsesivă, sau cum vrei tu să o numești, e cea care mă îndepărtează de victimele mele omenesti. Ea e cea care mă mîină spre spațiile largi, înspre natură, departe de orice creație a omului. Poate că mă va conduce departe de fiul meu, care e fermecat de tot ceea ce este omenesc.

S-a apropiat de el, dar nimic din atitudinea ei nu mai era feminin. Ochii i s-au îngustat în vreme ce îl privea direct în ochi.

— Aceasta e lumina în care mi se dezvăluie calea diavolului. Tu, în ce lumină ai parcurs-o? Ce ai mai învățat, în afară de venerarea diavolului? Ce știi despre noi și despre felul în care ne naștem? Spune-ne și nouă, căci asta ar putea să valoreze ceva pentru noi. Sau, la fel de bine, s-ar putea să nu valoreze nimic.

El rămăsese fără glas. Era incapabil să își ascundă uimirea. O privea, pradă unei confuzii nevinovate. Apoi s-a ridicat și s-a îndepărtat de ea, încercînd parcă să-i scape, o fantomă descumpănită ce privea în gol, drept înainte.

S-a lăsat tăcerea. În clipele acelea, simțeam o nevoie stranie de a-l apăra pe Armand. Ea spusese, fără ocolișuri, adevărul despre lucrurile care o interesau, așa cum făcuse dintotdeauna, de cînd o cunoșteam, și, ca întotdeauna, era ceva de o indiferență brutală în spusele ei. Nu-i păsa deloc de cele prin care trecuse el.

Încearcă să te ridici la un alt nivel, părea că spune ea, la nivelul meu. Iar el se simțea micșorat și neputincios. Neajutorarea lui devenea alarmantă. Nu reușea să-și revină după atacul ei. S-a întors și a pornit din nou în direcția lavițelor, de parcă ar fi vrut să se așeze, apoi către sarcofage, apoi înspre perete. Aceste suprafețe solide păreau că îl resping, de parcă voința lui ar fi încercat să le înfrunte, iar ele îl învingeau. S-a îndreptat spre scările înguste de piatră, apoi s-a întors înapoi în încăpere.

Gîndurile păreau a fi închise în mintea lui sau, mai rău, nu existau nici un fel de gînduri! Nu mai existau decît

imaginile răsturnate a ceea ce vedea drept în fața ochilor, simple străluciri materiale, ușa țintuită cu fiare, luminările, focul. O evocare fugară a străzilor Parisului, a tarabelor și trăsurilor, sunetul estompat al unei orchestre, o hărmălaie înfricoșătoare de cuvinte și fraze din cărțile pe care le citise de curînd.

Mi-era greu să îndur toate astea, dar Gabrielle mi-a făcut un semn poruncitor să rămîn în locul în care mă aflam.

În criptă se întîmpla ceva. Ceva straniu se petrecea cu atmosfera însăși. Ceva se schimba chiar și în pîlpîirea luminărilor, focul a trosnit, lingînd pietrele înnegrite de dincolo de el, iar șobolanii au pornit a se agita în încăperea de dedesubt, cea a morților.

Armand s-a oprit la ușa boltită. Mi s-a părut că trecuseră ore întregi, deși nu era așa. Gabrielle părea a fi departe, în colțul retras al încăperii, la fel de rece chiar și în concentrarea-i maximă, cu ochii pe cît de mici, pe atît de strălucitori.

Armand avea să ne vorbească, dar nu pentru a ne oferi o explicație. Spusele lui nu se

îndreptau spre un anumit subiect, ci era de parcă l-am fi spintecat, iar imaginile s-ar fi scurs din el precum sângele.

Armand părea doar un băiețel cu brațele încrucișate, încremenit în pragul ușii. Știam ce simțeam. Era o intimitate monstruoasă cu unul dintre semenii mei, o intimitate care făcea să pălească pînă și clipele de extaz ale supunerii victimelor, banalizându-le. Se deschidea pentru noi, nereușind să mai stăpînească izbucnirea strălucitoare de imagini, care făcea ca vocea lui tăcută de mai înainte să pară firavă, lirică și artificială.

Aceasta să fi fost primejdia pe care o presimțeam adineauri, cea care îmi stîrnise teama? Chiar în clipa în care o recunoșteam ca atare, mă supuneam ei, și m-am gîndit că toate marile lecții pe care mi le dăduse viața le învățasem renunțînd la frică. Spaima străpungea, încă o dată, carapacea cu care mă înconjurasem, permițînd nașterea a ceva nou.

Niciodată, în întreaga mea existență, fie ea muritoare ori nemuritoare, nu mă simțisem atît de amenințat de intimitate.

POVESTEA LUI ARMAND

3

CAMERA se estompase încetîșor, iar zidurile dispăruseră. Soseau călăreții. Un nor de praf se ridica la orizont. Apoi țipete îngrozite. Un copil cu părul castaniu, purtînd haine aspre, țărănești, alerga dezorientat. Hoarda călăreților a năvălit, iar copilul s-a zbătut în zadar, lovind în dreapta și în stînga, atunci cînd a fost prins și aruncat de-a curmezișul șei unuia dintre călăreți, care l-a purtat dincolo de capătul lumii. Copilul acela era Armand.

Toate acestea se petreceau în stepele sudice ale Rusiei, dar Armand habar nu avea că aceea era Rusia. Își cunoștea mama și tatăl, fusese la biserică și auzise de Dumnezeu și de Satana, dar nu apucase să învețe semnificația cuvîntului "acasă", nu cunoștea numele limbii pe care o vorbea și n-avea de unde să știe că cei ce îl răpiseră erau tătari și că el nu avea să mai revadă, în veci, nimic din toate cîte-i fuseseră dragi, din toate lucrurile pe care le cunoscuse.

Beznă, mișcările tumultuoase ale unei nave și veșnica senzație de greață, apoi, izvorînd din acest coșmar al spaimii și disperării amorțite, vasta întindere de clădiri nevrosimile care era Constantinopolul ultimelor zile ale Imperiului Bizantin, cu mulțimile-i fantastice și tîrgurile sale de sclavi. Babilonia amenințătoare a limbilor străine, amenințări rostite în limbajul universal al gesturilor și, de jur-împrejurul său, dușmanii pe care nu-i putea deosebi și îndupleca, de care n-avea unde să fugă.

Aveau să treacă ani, cît o viață de muritor, pînă cînd Armand își va aminti de acele chinuitoare momente și le va afla numele și istoriile: dregătorii bizantini de la curte, care voiau să-l castraze, paznicii islamici ai haremurilor, ce aveau intenții asemănătoare, mîndri războinici mameluți ai Egiptului, care voiau să-l ia cu ei la Cairo, pentru a-l face puternic și drept, și strălucitorii venețieni cu glasuri mieroase, purtînd cizme cu carîmbi înalți și veste de catifea. Aceștia din urmă erau cei mai uimitori dintre toți, creștini ca și el, și totuși, rîzînd încetîșor între ei, în vreme ce-l studiau, iar el stătea mut în fața lor, incapabil să le răspundă, să-i roage sau să spere.

Apoi a văzut din nou marea, albastrul legănător al Egeei și Adriaticii; din nou, senzația de greață și un jurămînt solemn de a refuza să mai trăiască.

Marile palate maure ale Veneției, răsărind din oglinda suprafeței lagunei, și casa în care-a fost dus, cu zeci și zeci de camere secrete, lumina cerului strecurîndu-se doar printre gratiile ferestrelor, și ceilalți băieți vorbindu-i în limba aceea ciudată și melodioasă a venețienilor; amenințările și mîngîierile menite să îl convingă, în pofida fricii și a superstițiilor, să comită acele păcate cu o nesfîrșită procesiune de străini, în acest univers de marmură luminat de torțe, în care fiecare ușă se deschidea spre o altă scenă de tandrețe, ce se supunea aceluiași ritual, aceleiași dorințe inexplicabile, atît de crudă în cele din urmă.

Și, la urmă de tot, noaptea în care, după ce zile întregi refuzase să se supună și fusese înfometat și brutalizat, astfel încît refuza să mai vorbească, a fost împins din nou printr-una din acele porți, așa cum era, murdar și orbit de întunericul camerei în care fusese închis, într-o încăpere în care îl aștepta un bărbat foarte înalt, îmbrăcat în catifea roșie, cu un chip ascetic și luminos. Acesta l-a atins blînd cu degetele-i reci și, ca într-un

vis, nu a țipat atunci când a văzut monedele trecând dintr-o mână într-alta. Dar erau mulți bani, prea mulți. Fusesse iar vîndut. Chipul noului său stăpîn era prea neted, de parcă ar fi fost o mască.

Abia atunci a început să țipe. A jurat că le va da ascultare și n-are să mai fie îndărătnic. Să-i spună cineva unde-l duceau, va fi ascultător de-acum înainte, vă rog, vă rog... Dar chiar în vreme ce era tîrît în jos pe trepte, spre mirosul stătut al canalului, a simțit din nou degetele delicate și ferme ale noului său stăpîn, iar pe gît amprenta răcoroasă și tandră a buzelor care, niciodată, n-aveau să-i mai facă vreun rău, într-un prim sărut irezistibil și fatal.

Cîtă iubire în acest prim sărut vampiric! L-a scăldat purificîndu-l, *asta a fost tot*, și a fost purtat într-o gondolă, care înainta, ca un scarabeu uriaș și sinistru, prin canalele înguste, pînă spre pontonul de sub o altă clădire.

Beat de plăcere. Beat, în mîinile albe, mătăsoase, ce-i netezeau părul, și a glasului care-i șoptea că e frumos; îmbătat de chipul care, în clipele tulburi ale emoției, părea inundat de expresii, redevenind apoi, în clipele de odihnă, calm și strălucitor, ca dăltuit în alabastru și împodobit cu nestemate. Era precum un ochi de apă în lumina lunii. Atinge-l, fie și numai cu vîrfurile degetelor și întreaga-i viață va răsări la suprafață, cufundîndu-se pe dată înapoi în liniște.

Beat, în lumina dimineții, la amintirea sărutărilor acelora, când s-a trezit singur și a deschis ușă după ușă, găsind cărți și hărți, și statui de marmură și granit, pînă când ceilalți ucenici l-au găsit și l-au îndrumat răbdători, arătîndu-i ce avea de făcut — lăsîndu-l să îi privească sfărîmînd pigmentii strălucitori, învățîndu-l să dilueze culorile pure cu gălbenuș de ou și cum să răspîndească acest lac pe suprafața panourilor, conducîndu-l sus pe schele pentru a munci cu migală pe marginile pînzei uriașe, pictînd soarele și norii și îndemnîndu-l să admire chipurile și mîinile acelea uriașe și aripile îngerilor pe care doar penelul maestrului avea voie să le atingă.

Îmbătat de mîncărurile delicioase, pe care nu-i fusese dat a le gusta pînă atunci și de vinul ce părea că nu se va termina niciodată, la masa lungă la care se așeza împreună cu ceilalți ucenici.

Adormind în cele din urmă și trezindu-se doar în amurg, când stăpînul se afla la căpățîiul patului enorm, chipeș ca o himeră în veșmintele-i roșii de catifea, cu părul său alb și des strălucind în lumina felinarului, avînd ochii plini de o fericire simplă, albastru-cobalt. Sărutul fatal.

— Ah, da, niciodată să nu mă părăsești, da... Nu mi-e teamă.

— Curînd, iubitul meu, curînd vom fi cu adevărat uniți.

Casa întregă, scăldată în lumina torțelor. Stăpînul, cocoțat pe schele, cu penelul în mînă:

— Stai acolo, unde e lumina, nu te mișca.

Ore și ore în șir, înghețat în aceeași poziție, pînă când, înaintea zorilor, și-a văzut propriul chip acolo, pe pînză, chipul unui înger, iar stăpînul s-a îndepărtat zîmbind pe coridorul fără sfîrșit.

— Nu, stăpîne, nu mă părăsi, lasă-mă să rămîn cu tine, nu pleca...

Din nou ziuă, bani în buzunarul său, aur veritabil, și măreția Venției cu bulevardele-i inundate de un verde întunecat, șerpuiind printre palate, iar ceilalți ucenici, luîndu-l de braț, și aerul proaspăt, și cerul limpede peste Piazza San Marco, precum un vis din copilărie, și din nou acasă, la palazzo, în amurg, venirea stăpînului, stăpînul aplecîndu-se asupra unui panou mai mic, cu o pensulă, lucrînd mereu mai repede, în vreme ce ucenicii se holbau la el, pe jumătate îngroziți, pe jumătate fascinați, stăpînul privind în sus și văzîndu-l, punînd jos pensula și conducîndu-l afară din atelierul enorm, în care ceilalți aveau să muncească pînă după miezul nopții, chipul său în mîinile stăpînului, singuri, din nou, în dormitorul său, acel secret, de care nu trebuia să vorbească nimănui, niciodată, sărutul.

Doi ani? Trei ani? Nu există cuvinte care să descrie și cuprindă cu totul gloria acelor vremuri: flotele ce porneau la război din port, imnurile ce se înălțau în fața altarelor bizantine, reprezentările cu patimi și mistere în biserici sau în piazza, cu gurile iadului și diavolii schimonosiți, și mozaicurile strălucitoare ce împînzeau zidurile din San Marco și San Zanipolo ori cele ale Palatului Ducal, și pictorii ce se plimbau pe acele uliți, Giambono, Uccello, Vivarini sau Bellini. Nesfîrșitele petreceri și procesiuni și veșnic, la orele mici ale dimineții, în vastele încăperi ale palazzo-ului, în lumina torțelor, singur împreună cu stăpînul, în vreme ce ceilalți dormeau liniștiți, încuiați în încăperile lor. Pensula stăpînului, alergînd pe pînza din fața sa, de parcă ar fi scos la iveală pictura și nu ar fi creat-o: soare

și cer, și mare, izvorînd din bolta aripilor de înger.

Și momentele acelea îngrozitoare, dar inevitabile, cînd stăpînul sărea în picioare urlînd, aruncînd în toate direcțiile borcanele cu vopsea, ducîndu-și mîinile la ochi, de parc-ar fi vrut să-i smulgă din orbite.

— De ce nu pot vedea? De ce nu pot vedea mai bine decît văd muritorii?

Pitit în brațele stăpînului. Așteptînd extazul sărutului. Secret întunecat, taină de nedezvăluit. Stăpînul părăsind palatul cu puțin înaintea zorilor.

— Lasă-mă să te însoțesc, stăpîne.

— Curînd, iubitul meu, micuțul meu, cînd vei fi de ajuns de înalt și de puternic, și n-ai să mai fii atît de fragil. Acum du-te și bucură-te de toate plăcerile ce ți se oferă, fă dragoste cu o femeie și fă dragoste și cu un bărbat în nopțile ce au să vină. Uită de amărăciunea pe care ai trăit-o în acel bordel și gustă din toate atît cît mai e timp.

Și puține erau nopțile ce se sfîrșeau fără ca acea siluetă să revină, chiar înaintea răsăritului, roșie-n obraji și caldă de astă dată, pentru a-i da îmbrățișarea care-l va ajuta să reziste peste zi, pînă la următorul sărut, fatal, în amurg.

A învățat să citească și să scrie. Ducea picturile în bisericile și în capelele marilor palate, încasa plăți și cumpăra pigmenți și uleiuri. Muștrului slugile, cînd găsea paturile nefăcute și hrana negătită. Era îndrăgît atît de mult de către ucenici, încît o dată treaba terminată, aceștia plîngeau cînd îi trimitea spre alte locuri de muncă. Citea stăpînului poezii și învăța să cînte felurite melodii.

A venit în cele din urmă și noaptea aceea cînd, la orele tîrzii, cînd întreaga Veneție dormea, stăpînul i-a spus:

— Aceasta e clipa, frumosul meu, ca tu să mi te alături și să-mi devii asemeni. Desigur, dacă asta ți-e dorința...

— Da.

— Să te furișezi în taină, pentru a te hrăni cu sîngele răufăcătorilor, așa cum fac eu, și să păzești în veci aceste taine.

— Mă leg să o fac, mă las în voia ta, vreau... să fiu cu tine, stăpîne, în veci, căci tu m-ai făurit așa cum sînt acum. N-am avut niciodată vreo altă dorință mai fierbinte.

Stăpînul și-a îndepărtat pensula spre pictura ce atingea tavanul, pe deasupra schelăriei.

— Acesta-i singurul soare pe care-l vei mai vedea vreodată. Dar un mileniu de nopți îți vor aparține și-ți va fi dat să vezi lumina așa cum n-a văzut-o vreodată vreun muritor, și să smulgi, asemeni lui Prometeu, din stele, o veșnică iluminare ce-ți va îngădui să înțelegi totul.

Cîte luni au trecut apoi, bucurîndu-se de puterea darului întunecat?

A urmat o viață nocturnă de rătăcirii împreună pe alei și canale, prin noaptea plină de primejdii, de care nu mai avea a se teme, și plăcerea seculară de a ucide, însă niciodată vreun suflet nevinovat. Nu, doar răufăcătorii, străpungîndu-le creierul, pentru a-l scoate la iveală pe Typhon, asasinul propriului său frate, înainte de a sorbi răul direct din gîtul victimei muritoare, pentru a-l transmuta, precum alchimiștii, în pur extaz, în vreme ce stăpînul îi arăta calea, împărțînd-o.

Și apoi, pictura, orele de singurătate în compania noului său talent, în vreme ce pensula părea uneori că aleargă singură pe suprafața smălțuită. Ei doi, pictînd aproape cu furie tripticul, și ucenicii muritori adormiți printre borcanele cu vopsea și sticlele de vin, și o singură taină ce le tulbura liniștea, taina plecărilor stăpînului din Veneția, într-o călătorie care, ca și înainte, li se părea fără de sfîrșit celor ce rămîneau acasă.

Despărțirea era însă și mai grea acum. Să vîneze de unul singur, fără stăpîn și să aștepte de unul singur, în pivnița adîncă, după vînătoare, în aceeași chinuitoare singurătate... Să nu mai audă clinchetul rîsetelor stăpînului său, bătaia inimii sale...

— Dar unde te duci? De ce nu mă poți lua cu tine?

Armand se pierdea în rugăminți. Nu împărțăseau acum aceeași mare taină? De ce rămînea atunci acest mister neexplicat?

— Nu, iubitul meu, tu nu ești încă pregătit să porți această povară. Deocamdată, ea trebuie să rămînă doar a mea, așa cum a fost vreme de mai bine de o mie de ani. Cîndva, ai să mă poți ajuta să fac ceea ce am de făcut, dar asta se va întîmpla numai atunci cînd vei fi pregătit pentru cunoaștere, cînd îmi vei fi arătat cu adevărat dorința ta de a ști și cînd vei fi îndeajuns de puternic pentru ca nimeni să nu-ți poată smulge ceea ce știi, împotriva voinței tale. Pînă atunci, va trebui să înțelegi că nu am de ales și trebuie să te părăsesc. Trebuie să am grijă de Cei Ce Trebuie Păziți, așa cum am făcut și pînă acum.

Cei Ce Trebuie Păziți.

Armand se gîndea mereu la asta; se temea de ei. Dar se temea mai ales, fiindcă, din cînd în cînd, i-l răpeau pe stăpîn, și a învățat să nu-i mai fie frică doar atunci cînd stăpînul se întorcea de fiecare dată înapoi la el.

— Ceî Ce Trebuie Păziți sînt în pace sau tac, spunea el de fiecare dată, scoțîndu-și mantia de catifea roșie de pe umeri. Poate că nu vom ști niciodată mai mult.

Și sărbătoarea continua, vînătoarea de răufăcători pe ulițele Veneției, în doi, doar el și stăpînul.

Cît timp ar fi putut să treacă așa? O viață de om? O sută de vieți?

Nu a trecut însă nici o jumătate de an de plăceri întunecate, pînă cînd, într-o seară, în amurg, stăpînul a apărut la căpătîiul sicriului său din pivnița adîncă de pe malul apei, spunînd:

— Ridică-te, Armand, trebuie să plecăm. Ei sînt aici!

— Dar cine sînt ei, stăpîne? Ceî Ce Trebuie Păziți?

— Nu, iubituie, e vorba de ceilalți. Vîno, n-avem timp de pierdut!

— Dar în ce fel ne-ar putea face vreun rău? De ce trebuie să plecăm?

Chipurile albe de la ferestre, bubuiturile în ușă. Geamuri sfărîmate. Stăpînul învîrtindu-se de colo-colo, privind tablourile. Mirosul de fum. Miros de păcură aprinsă. Urca din pivniță, cobora dinspre etajele superioare.

— Fugi, n-avem vreme să salvăm nimic.

În sus, pe trepte, către acoperiș.

Chipuri ascunse sub glugile negre, azvîrlind torțe prin ușile deschise, focul mugind în camerele de dedesubt, făcînd geamurile să explodeze, gîlgîind în casa scărilor. Toate tablourile ardeau.

— Pe acoperiș, Armand. Să mergem!

Creaturi asemeni nouă, înveșmîntate în zdrențe negre! Alții, asemeni nouă! Stăpînul, în goana lui spre acoperiș, îi spulbera în toate direcțiile. Se auzea pîrîit de oase atunci cînd se loveau de pereți ori chiar de tavan.

— Blasfematorul! Ereticule! Lătrau vocile străinilor. Mai multe brațe l-au apucat pe Armand, imobilizîndu-l.

Sus, în capul scărilor, stăpînul s-a întors și i-a strigat:

— Armand! Ai încredere în forța ta. Haide!

Dar atacatorii s-a năpustit grămadă asupra stăpînului. Îl copleșeau. De fiecare dată cînd unul era azvîrlit de pereți, apăreau alți trei. Dar la un moment dat, cincizeci de torțe s-au lovit de catifeaua veșmintelor stăpînului, de mînele sale lungi și roșii, de pletele sale albe. Flacăra s-a înălțat pînă-n tavan, în vreme ce el, transformat într-o torță vie, continua să-și lovească adversarii, lovindu-i cu brațele sale aprinse, în vreme ce ei continuau să își îngrămădească torțele la picioarele lui, de parcă ar fi pus vreascuri pe foc.

În acest timp, Armand era tîrît în jos, departe de casa incendiată, împreună cu restul ucenicilor muritori, care urlau îngroziți. Printre strigăte și vaiete, au plutit pe ape, departe de Veneția, în pîntecele unei nave la fel de înspăimîntătoare precum fusese corabia negustorilor de sclavi. În cele din urmă, au debarcat într-un luminiș aflat sub cerul liber.

— Blasfematorul! Blasfematorul!

Rugul s-a înălțat, iar, de jur-împrejur, siluetele cu glugi negre au încins o horă, strigînd:

— În foc cu ereticul!

— Nu! Nu-mi faceți una ca asta, nu!

Și cum îi privea, încremenit de spaimă, i-a văzut pe sărmanii ucenici muritori, frații săi, unicii săi prieteni, tîrîți înspre vîlvătaie, urlînd înspăimîntați de moarte, în vreme ce erau prinși și aruncați în flăcări.

— Nu... Opriți-vă, ei n-au nici o vină! Pentru numele lui Dumnezeu, opriți-vă, sînt nevinovați!

Țipa, dar îi sunase și lui ceasul. În ciuda zbaterilor sale, a fost ridicat și azvîrlit în sus. A căzut apoi în mijlocul gheenei.

— Stăpîne, ajută-mă!

Cuvintele i s-au transformat într-un vaier prelung.

Se zbătea, urla, nebun de durere.

În cele din urmă, a fost scos din flăcări. Aruncat înapoi în viață. Acum zăcea în țărînă, privind către cer. I se părea că flăcările lîngeau cerul, dar el era departe de ele, nici măcar nu le mai simțea arșița. Simțea, în schimb, mirosul hainelor și al părului său pîrjolit. Durerea cea mai cumplită îi ardea obrajii și palmele, sîngele i se scurgea din trup și debia își putea mișca buzele...

— ... Toate înfăptuirile deșarte ale stăpînului tău au fost nimicite, toate creațiile pe care le-a realizat, cu puterile-i întunecate, printre muritori, chipurile de îngeri și sfinți ori muritori! Au vrei să fii și tu nimicit? Sau vrei să slujești Satanei? Alege. Te-am lăsat să simți gustul focului, și focul te așteaptă, flămînd. Iadul te-așteaptă. Ai de ales.

— ...da...

— ...și-ai să slujești pe Satana așa cum se cuvine a-l sluji.

— Da...

— Căci toate în astă lume sînt deșertăciune, și n-ai să-ți folosești puterile întunecate pentru nici o deșertăciune

de-a muritorilor, nici pentru a picta, nici pentru a compune muzică, nici pentru a dansa și nici pentru a recita pentru distracția muritorilor, ci numai și numai pentru slujirea Satanei. Puterea-ți întunecată să seducă, să înspăimînte și să distrugă, numai să distrugă...

— Da...

— ... te vei închina singurului tău stăpîn, Satana, veșnic Satana, acum și-n veci... vei sluji adevăratului tău stăpîn, în beznă, chin și durere, îi vei supune mintea și inima ta...

— Da.

— Și cum nu vei avea nici o taină față de frații tăi întru Satana, ai să le dezvălui tot ce știi despre blasfemator și povara lui...

Tăcere.

— Vei dezvălui ce știi despre povară, copile! Păzea, căci focul te-așteaptă.

— Nu vă înțeleg...

— Cei Ce Trebuie Păziți. Vorbește.

— Despre ce să vorbesc? Nu știu nimic, afară de faptul că nu vreau să sufăr! Sînt foarte înspăimîntat...

— Adevărul, copil al întunericului. Unde sînt? Unde sînt Cei Ce Trebuie Păziți?

— Nu știu. Dacă aveți puterea să o faceți, cercetați-mi mintea. N-am nimic să vă spun.

— Dar spune-ne, copile, ce sînt ei? Nu ți-a spus-o niciodată? Ce sînt Cei Ce Trebuie Păziți?

Așadar, nici ei nu știau. Și pentru ei, nu era decît o expresie fără conținut. *Cînd vei fi îndeajuns de puternic pentru ca nimeni să nu-ți poată smulge ceea ce știi împotriva voinței tale.* Stăpînul fusese înțelept.

— Ce înseamnă asta? Unde sînt? Avem nevoie de un răspuns.

— Vă jur că nu știu. Jur, pe spaima mea, care e tot ce am în clipa asta, că nu știu!

Chipuri palide se aplecau asupra lui, unul cite unul. Buze insipide, dîndu-i sărutări aspre, dulci, mîini care-l mîngîiau, iar din încheieturi li se scurgeau picături minuscule de sînge. Voiau ca adevărul să fie scos la iveală prin sînge. Dar mai conta oare? Sîngele era sînge.

— Acum ești un copil al diavolului.

— Da.

— Să nu plîngi după Marius, stăpînul tău. Marius e acum în iad, acolo unde-i era locul. Și-acum, bea sîngele care are să te vindece, ridică-te și dansează, întru gloria Satanei, cu cei asemeni ție! Și nemurirea are să fie a ta!

— Da.

Sîngele îi ardea limba în vreme ce-și ridica privirea, sîngele îl umplea cu o încetineală chinuitoare.

— Da, vă rog...

Era împresurat de fraze pronunțate în latinește și de bătaia surdă a tobelor. Erau mulțumiți. Știau că el spusese adevărul. N-aveau să-l mai ucidă, și extazul provocat de cunoașterea acestui lucru eclipsa orice alte considerații. Durerea din obraji și din palme se transformase în extaz.

— Ridică-te, tinere, și alătură-te copiilor întunericului.

— Da, așa voi face.

Mîini albe i-au apucat mîinile. Sunet de corn și instrumente cu coarde suprapunîndu-se peste duduitul tobelor, harfe ciupite într-un ritm hipnotic, în vreme ce hora a prins a se învîrți. Chipurile ascunse de zdrențele negre de cerșetor, mantiile filfîind în vreme ce își ridicau genunchii la piept și-și încovoiau spinările.

Frîngîndu-și mîinile, se răsuceau, săreau și se ghemuiau iar, învîrtindu-se roată, și un cîntec bolborosit răzbătea dintre buzele lor pecetluite, mereu mai puternic.

Hora se-nvîrtea tot mai repede. Bolboroseala lor era o vibrație melancolică, lipsită de

formă și de continuitate, și totuși, părea a deveni o formă a vorbirii, un adevărat ecou al gândurilor. Se auzea tot mai tare, ca un geamăt ce refuză a se transforma în țipăt.

Scotea și el un sunet identic și se învîrtea cu ei, începea să amețească de atîta învîrtit, țopăia făcînd salturi înalte. Mîinile lor îl apucau, buzele lor îl sărutau, se răsucea și era împins de către ceilalți, cineva striga în latinește, un altul îi răspundea, altul striga și mai tare, și răspunsul venea pe dată.

Zbura și nimic nu-l mai lega de pămînt și de îngrozitoarea moarte a stăpînului său, de moartea din tablourile sale și de moartea celor pe care-i iubise. Vîntul îi flutura împrejur și arșita îi biciua fața și ochii. Dar cîntecul era atît de frumos, încît nu mai conta că el nu știa versurile și nu știa să se roage Satanei, nu știa cum să creadă și nici în ce fel s-ar putea închina. Dar nimeni nu părea să bage de seamă acest lucru și erau cu toții un singur glas, strigînd și lamentîndu-se, răsucindu-se și țopăind întruna, aplecîndu-se înainte și înapoi, lăsîndu-și capetele pe spate, iar focul îi orbea și-i lîngea cu limbile sale fierbinți și cineva striga: "Da, Da!"

Muzica a izbucnit. Un ritm barbar a țîșnit din tobe și tamburine și glasuri ademenitoare au pornit a intona o melodie. Vampirii își azvîrleau brațele în sus, hăulind, siluetele lor fulgerau în jurul lui, contorsionîndu-se, cu spinările încovoiate, bătînd din călcîie. Îl înspăimînta și, în același timp, îl atrăgea, iar cînd mîinile lor se agățau de el și-l răsuceau, se zvîrcolea și el, bătea din picioare și dansa asemeni celorlalți, dînd frîu liber durerii din el, scuturîndu-și membrele și hohotind.

Înainte zorilor, delira, și o duzină de frați îl mîngîiau, încercînd să-l liniștească. În cele din urmă, l-au condus pe niște trepte ce păreau să ducă în măruntaiele pămîntului.

ÎN LUNILE care au urmat, Armand a visat, se pare, că stăpînul său nu murise în flăcări.

A visat că stăpînul său căzuse de pe acoperiș, ca o cometă scînteietoare, în apele salvatoare ale canalului de dedesubt. Acum stăpînul supraviețuia în munții din nordul Italiei. Stăpînul îl chema. Stăpînul se afla în sanctuarul Celor Ce Trebuie Păziți.

Uneori, în visele sale, stăpînul era la fel de puternic și de strălucitor precum fusese dintotdeauna; radia frumusețe. În altele, era ars și scofilcit, negru ca un tăciune care respiră; avea ochi mari și galbeni și doar pletele sale albe erau la fel de dese și de bogate ca înainte. În slăbiciunea lui, se țîra în țărîină, implorîndu-l pe Armand să vină să-l ajute. În spatele lui, o lumină caldă se împrăștia din sanctuarul Celor Ce Trebuie Păziți; se simțea o aromă de tămîie, ca o promisiune a vreunei magii din vremuri imemorabile, o promisiune a unei frumuseți reci și exotice, aflată mai presus de bine și de rău.

Dar toate acestea erau închipuiri deșarte. Stăpînul îi spusese că focul și lumina îi pot distruge, și îl văzuse cu propriii săi ochi pradă flăcărilor. Astfel de vise erau la fel de neverosimile precum speranța de a se întoarce vreodată la viața muritoare.

Cînd își deschidea ochii spre lumina stelelor și a lunii, și spre oglinda nemișcată a mării din fața sa, nu mai cunoștea nici speranță, nici suferință și nici bucurie. Toate acestea îi fuseseră date de către stăpîn, iar acum stăpînul nu mai era.

— Sînt copilul diavolului.

Asta era doar poezie. Orice dorință se stinsese în sufletul lui, nu mai rămăsese decît frăția întunecată, iar acum ucidea și inocenți, și vinovați. Iar crima era, înainte de toate, plină de cruzime.

La Roma, în marele clan din catacombe, s-a plecat în fața lui Santino, conducătorul, care a coborît treptele de piatră, venindu-i în întîmpinare cu brațele deschise. Căpetenia se născuse într-o beznă în vremea morții negre, și i-a spus lui Armand că în anul 1349, pe cînd ciuma făcea ravagii, avusese o viziune care îi spusese că el și semenii săi trebuia să fie asemeni morții negre, un flagel fără nici o explicație, menit să-i facă pe oameni să se îndoiască de mila Domnului.

Santino l-a condus pe Armand în sanctuarul plin de tigve omenești și l-a învățat istoria vampirilor.

Noi am existat dintotdeauna, asemeni lupilor, doar pentru a decima omenirea. Iar clanul de la Roma, umbră întunecată a bisericii romane, constituia împlinirea perfecțiunii acestei meniri.

Armand cunoștea deja ritualurile și interdicțiile obișnuite; venise timpul să învețe și legile cele mari:

În primul rînd, fiecare clan trebuie să aibă o căpetenie. Numai aceasta poate hotărî ca unui muritor să i se ofere darul întunecat, avînd grijă ca metodele și ritualurile să fie respectate, așa cum se cuvine.

În al doilea rînd, darul întunecat nu poate fi oferit infirmilor, estropiaților sau copiilor, ori acelor care, nici măcar cu ajutorul puterilor întunecate, n-ar putea să supraviețuiască de unii singuri. Se subînțelege că toți muritorii meniți a primi darul trebuie să fie frumoși, astfel încît jignirea adusă lui Dumnezeu prin înfăptuirea întunecatei oferte să fie cît mai mare.

În al treilea rînd, darul întunecat nu trebuie să fie oferit niciodată de către vampirii în vîrstă, pentru ca sîngele să nu-i dea novicei puteri mult prea mari. Căci toate însușirile sporesc o dată cu vîrsta și trecerea timpului, și bătrînii ar putea dăruia prea multă putere. Rănile și arsurile, toate aceste catastrofe, dacă nu-i distrug pe copiii satanei, le vor spori puterile de îndată ce se vor fi vindecat. Cu toate acestea, Satana își apără turma de cei bătrîni, căci aproape toți înnebunesc.

În această ordine de idei, Armand putea să observe că, printre cei de față, nu viețuia nici un vampir mai vîrstnic de trei sute de ani. Nici unul dintre cei aflați în viață acum nu-și amintea de începuturile clanului de la Roma. Căci diavolul își chema adesea progeniturile vampirice la sînul său.

Dar Armand trebuia să înțeleagă și faptul că efectele darului întunecat sînt imprezvizibile, chiar și atunci cînd el este oferit cu toată grija de către un vampir mai tînăr. Din motive necunoscute, o dată născuți întru beznă, unii muritori devin puternici ca niște titani, în vreme ce alții se întîmplă să nu fie decît niște cadavre ambulante. Iată de ce, acești muritori se cer a fi aleși cu multă atenție. Cei prea pătimași și cu voință nestăpînită va trebui să fie evitați în aceeași măsură cu cei ce sînt lipsiți de așa ceva.

În al patrulea rînd, nici un vampir nu va distruge vreodată un alt vampir, cu excepția căpeteniei clanului, care are puteri de viață și de moarte asupra supușilor săi. În plus, lui îi revine sarcina de a-i da focului pe cei bătrîni și cei nebuni, atunci cînd nu mai slujesc Satanei așa cum ar trebui. Este obligația lui să distrugă pe toți vampirii care nu au fost creați așa cum se cuvine. Lui îi revine sarcina de a-i distruge pe cei ce sînt atît de grav răniți, încît nu pot supraviețui de unii singuri. În sfîrșit, datoria sa îi cere să-i distrugă pe toți proscrisii, ca și pe aceia ce au încălcat regulile.

În al cincilea rînd, nici un vampir nu-și va dezvălui taina unui muritor, lăsîndu-l să trăiască mai departe. Nici un vampir nu va dezvălui unui muritor istoria vampirilor, lăsîndu-l să trăiască pe mai departe. Nici un vampir nu va așterne în scris istoria vampirilor sau alte cunoștințe referitoare la vampiri, pentru ca asemenea texte să nu cadă în mîinile muritorilor, care ar putea să le dea crezare. Iar numele unui vampir nu trebuie să fie cunoscut vreodată de către muritori ori scris pe vreo piatră de mormînt și nici un vampir nu va dezvălui muritorilor vizuina sa ori cea a vreunuia dintre semenii săi.

Acestea erau poruncile cele mari, de care toți vampirii trebuia să asculte. Acesta era prețul existenței printre nemuritori.

Cu toate acestea, Armand avea să afle că dintotdeauna au existat povești despre cei vîrstnici, vampiri eretici cu puteri înfricoșătoare care nu se supuneau nici unei autorități, nici măcar diavolului, vampiri care supraviețuiseră mii de ani. Li se spunea, uneori, copiii mileniilor. În nordul Europei, se povestea despre Mael, ce-și ducea traiul în pădurile Angliei și Scoției. În Asia Mică, circula legenda Pandorei. Iar în Egipt, vechea poveste a vampirului Ramses.

În toate colțurile lumii se întîlneau asemenea legende. Toate puteau fi considerate fantasmagorii, cu o singură excepție. Bătrînul eretic Marius fusese descoperit la Veneția și pedepsit de către copiii întunericului. Legenda lui Marius fusese adevărată. Dar Marius nu mai exista acum.

Despre această din urmă afirmație, Armand nu scoase nici un cuvînt. Nu i-a spus lui Santino despre visele pe care le mai avea uneori. De fapt, visele se topiseră în Armand precum vopselele lui Marius. Nu se mai aflau în mintea sau în sufletul lui Armand, astfel încît să poată fi descoperite de către ceilalți, dacă ei s-ar fi hotărît să-l cerceteze.

Cînd Santino a adus vorba despre Cei Ce Trebuie Păziți, Armand i-a mărturisit că nu știa ce ar fi putut să fie aceștia. Nu știa nici Santino, și nu știuse nici unul dintre vampirii pe care Santino îi întîlnise vreodată.

Secretul acesta murise o dată cu Marius. Să lăsăm dar tăcerii vechiul mister, oricum nefolositor. Satana ne stăpînește și lui ne închinăm. Întru Satana, totul e cunoscut și înțeles.

Armand i-a plăcut lui Santino. A învățat repede pe de rost legile, și-a perfecționat incantațiile ceremoniale, ritualurile și rugăciunile. A fost martor la cele mai mari sabaturi la care avea să-i fie dat să asiste vreodată. A învățat de la cei mai puternici, mai talentați și mai frumoși dintre vampirii pe care avea să-i întîlnească de-a lungul întregii sale

existențe. Și-a însușit totul atât de bine, încât a devenit misionarul ce a fost trimis să strângă copiii vagabonzi ai întunericului în clanuri, să-i îndrume pe ceilalți în înfăptuirea sabbatului și în oferirea darului întunecat, atunci când lumea, diavolul și carnea o cereau.

În Spania, în Germania și în Franța, îi învățase pe alții ritualurile și binecuvântările întunecate, și îi fusese hărăzit să întâlnească copii sălbatici și tenace ai întunericului și flăcări obscure se aprindeau în el când le împărțeaua tovarășia și când clanul era în jurul său, stăpinit de el, extrăgându-și unitatea din puterile sale.

Adusesse uciderea pe culmile perfecțiunii, mai presus de îndemânarea oricăruia dintre copiii întunericului pe care îi cunoștea. Învățase să îi cheme pe cei ce doreau cu adevărat să moară. Era de ajuns să se așeze în apropierea locuințelor muritorilor și să cheme în tăcere, și victimele-i apăreau.

Bătrâni și tineri, zbîrciți și bolnavi, urîți sau frumoși, nu conta, căci el nu alegea. Le oferea fantasmă năucitoare, dacă asta își doreau, dar nu se apropia de ei și nici nu îi îmbrățișa. Atrăși inexorabil către Armand, ei erau cei care îl îmbrățișau. Și când simțea atingerea fierbinte a cărnii, când își desfăcea buzele pentru a primi izvorul singelui, cunoștea singura bucurie într-un ocean de suferință.

În culmea acestor clipe, i se părea că drumul pe care și-l alesese era profund spiritual, neprihănit de poftele și confuzia care alcătuiau lumea, în ciuda extazului carnal al uciderii.

În fapta sa, spiritul și carnea se împreunau, iar el era convins că cel care supraviețuia era spiritual. I se părea că trăiește o sfințită împărtășanie, singele copiilor lui Hristos slujind doar aducerii esenței însăși a vieții într-o înțelegere a sa în clipa fugară a morții. În această spiritualitate, doar marii sfinți ai lui Dumnezeu îi erau egali, în această înfruntare a misterului, în această existență de meditație și renegare de sine.

Cu toate acestea, își vedea cei mai puternici tovarăși pierind, distrugându-se singuri, înnebunind. Fusese martorul inevitabilei destrămări a clanurilor, văzuse nemurierea înfrîngându-i pe cei mai perfecți dintre copiii întunericului, și toate acestea i se păreau uneori o pedeapsă îngrozitoare, cu atât mai mult cu cât nu-i era destinată și lui. Era oare merit să devină și el unul dintre cei vîrstnici? Un copil al mileniilor? Puteau fi crezute toate acele povești care se încăpățîneau să circule în continuare?

Ca odinioară, vampirii hoinari povesteau despre legendara Pandora ce hălăduia în Rusia, în atât de îndepărtată Moscova, sau despre Mael, care trăia pe coasta pustii al Angliei. Călătorii vorbeau chiar și despre Marius, care se spunea că ar fi fost iarăși văzut în Egipt ori în Grecia. Dar cei ce povesteau nu-i văzuseră cu propriii ochi pe eroii legendelor. De fapt, nu știau nimic concret; nu făceau decît să repete mereu aceleași povești.

Dar aceste legende nu-i amuzau deloc pe slujitorii credincioși ai Satanei. Respectîndu-și cu loialitate jurămîntul față de căile întunecate, Armand continua să slujească.

Însă, de-a lungul veacurilor de ascultare, Armand continuase să păstreze pentru sine două secrete. Acestea îi aparțineau doar lui, mai mult chiar decît coșciugul în care se închidea pe timpul zilei sau decît cele câteva amulete pe care le purta.

Cel dintîi era acela că, oricît de mare i-ar fi fost singurătatea, oricît de lungă căutarea unor frați sau surori alături de care să se simtă în siguranță, nu oferise niciodată darul întunecat. Nu voia cu nici un chip să-i ofere Satanei un copil al întunericului.

Cel de-al doilea, pe care-l ținea departe de cei care îl urmau, spre binele lor, era dimensiunea disperării sale, care era cu fiecare zi mereu mai adîncă.

Căci nu-și dorea nimic, nu iubea nimic și nu credea în nimic, iar puterile sale, tot mai mari, mai înspăimîntătoare, nu-i ofereau nici măcar un grăunte de plăcere, trăia de pe o clipă pe cealaltă, într-un gol imens, străpuns doar o dată pe noapte, în viața-i veșnică, de către omoruri. Păstrase această taină față de ei atîta timp cît avuseseră nevoie de el și cît timp îi putuse conduce, căci spaima lui i-ar fi îngrozit.

Totul se sfîrșise însă.

Un mare ciclu luase sfîrșit, îl simțise încheindu-se cu ani în urmă, încă dinainte de a ști că era un ciclu.

Hoinarii aduseseră vești de la Roma, știri ce nu mai erau de multă vreme proaspete cînd i-au ajuns la urechi. Spuneau că Santino, căpetenia, își părăsise turma. Unii spuneau că își luase cîmpii, alții că se aruncase în flăcări, iar alții că "lumea" îl înghițise, că se urcase într-o trăsură neagră plină de muritori și nu mai fusese văzut niciodată.

"Sfîrșim în flăcări sau în legendă", spusese unul dintre povestitori.

Au venit apoi zvonuri despre haosul de la Roma, despre duzini de căpetenii ce îmbrăcaseră pe rînd robele lungi cu glugi negre, pentru a conduce clanul. Apoi, brusc, nu a mai venit nici o veste.

Din anul 1700, nu mai primise nici un fel de vești din Italia. Vreme de o jumătate de

veac, Armand nu fusese în stare să se încreadă în patima sa ori a celorlalți din jurul său, pentru a da viață freneziei adevăratului sabat. Și își visase vechiul stăpîn, pe Marius, în faldurile de catifea roșie ale veșmintelor sale, revăzuse acel palazzo plin de picturi cutremurătoare și se temuse.

Apoi venise celălalt.

Supușii săi năvăliseră în beciurile de sub Cimitirul Inocenților, descriindu-i-l pe noul vampir ce purta o mantie roșie de catifea, căptușită cu blănuri, și nu se sfia să profaneze biserici și să-i doboare pe cei ce purtau la gît cruci, ba chiar se arăta în locurile luminate. Catifea roșie. Era doar o coincidență, și totuși îl înfuriase; i se părea o ofensă adusă lui, o suferință nemeritată pe care sufletul său nu era în stare să o îndure.

Apoi fusese creată femeia, femeia cu coamă de leu și nume de înger, frumoasă și la fel de puternică precum fiul ei.

Acesta urcase treptele catacombei, conducînd haita împotriva noastră, așa cum vampirii cu chipurile ascunse veniseră cu veacuri în urmă, să-l distrugă pe el și pe stăpînul său, la Veneția.

Eșuase.

Stătea în picioare, înveșmîntat în acele zdrențe stranii de brocart și de dantelă. În buzunare avea ceva mărunțiș. Mintea îi vuia, plină de imagini din miile de cărți pe care le citise. Se simțea străpuns de tot ceea ce văzuse în locurile luminate ale uriașei metropole, Parisul, și în urechi părea că-i răsună șoapta bătrînului său maestru:

Dar un mileniu de nopți îți vor aparține și-ți va fi dat să vezi lumina așa cum n-a văzut-o vreodată vreun muritor, și să smulgi, asemeni lui Prometeu, din stele, o veșnică iluminare ce-ți va îngădui să înțelegi totul.

— Dar absolut totul a scăpat înțelegerii mele, a spus el. Mă simt ca un mort pe care pămîntul l-a scuipat înapoi, afară, iar voi, Lestat și Gabrielle, îmi păreți a fi imagini pictate de bătrînul meu stăpîn și maestru, în azuriu, stacojiu și aur.

S-a oprit în prag, cu brațele încrucișate la piept și ne-a privit, întrebîndu-ne în tăcere:

Si ce-are să mai urmeze de-acum înainte? Ce-aș putea să mai ofer? Dumnezeu ne-a părăsit. Și nici o cale a diavolului nu-mi poartă pașii înainte, iar clopotele iadului nu-mi răsună în urechi...

A TRECUT O ORĂ. Poate chiar mai mult. Armand ședea lîngă foc.

Pe chipul lui nu mai rămăsese nici o urmă a bătăliei, de mult uitată. În mișcarea lui, părea fragil precum o cochilie goală.

Gabrielle se așezase în colțul opus și privea, la rîndul ei, flăcările, tăcută, cu oboseala întipărită pe față, amestecată cu o aparentă compasiune. Faptul că n-aveam cum să-i aflăm gîndurile mă chinuia.

Eu mă gîndeam la Marius. La Marius, la Marius... vampirul care pictase în și din lumea reală. Tripticuri, portrete, fresce pe zidurile palazzo-ului său.

Iar lumea reală nu-l bănuise niciodată, nu îl vînase și nu îl izgonise. Doar haita de strigoi mascați venise să-i ardă picturile, creaturile de un neam cu el, cei ce îi împărțeau darul întunecat — dar oare el îl numise darul întunecat? — cei ce susțineau că el nu trebuia să trăiască și să creeze printre muritori. Iar nu muritorii înșiși.

Am revăzut scena teatrului lui Renaud și mi s-a părut că mă aud cîntînd, și cîntecul mi s-a transformat într-un răget. L-am auzit pe Nicolas spunînd: "E splendid", iar eu i-am răspuns: "E o copilărie". Mi se părea că astfel îl sfidam. În imaginația mea, el pronunța cuvintele pe care nu le pronunțase în seara aceea: "Dă-mi un lucru în care să cred. Tu n-ai face niciodată asta."

Tripticurile lui Marius se aflau în biserici și în capelele mănăstirilor, poate și pe pereții marilor case din Veneția și din Padova. Vampirii n-ar fi îndrăznit să intre în locurile sfinte pentru a le da jos. Așadar, erau pe undeva, pe-acolo, purtînd probabil o iscălitură mîzgălită, aceste creații ale unui vampir ce se înconjură de ucenici muritori, își păstra un amant muritor, din al cărui sînge sorbea uneori, atunci cînd nu vîna de unul singur.

M-am gîndit la noaptea aceea de la han, cînd mi-a fost dat să văd lipsa de senzori a vieții, iar disperarea blîndă, fără margini, a lui Armand mi-a apărut ca un ocean în care-mi era sortit să mă înec. Era mai îngrozitor decît țărnul distrus al minții lui Nicki. Bezna și nimicnicia aceasta durau deja de trei veacuri.

Băiețandru cu păr castaniu de lîngă foc și-ar fi putut deschide din nou gura, lăsînd ca din ea să-i iasă întunericul, ca o cerneală neagră, ce ar fi putut acoperi întreaga lume.

Așa s-ar fi întîmplat, poate, dacă n-ar fi existat și celălalt protagonist al poveștii, acel

maestru venețian, care comisesse erezia de a crea sensuri, în picturile sale, motiv pentru care semenii noștri, aleșii lui Satan, îl transformaseră într-o torță vie.

Văzuse oare și Gabrielle picturile din poveste, așa cum le văzusem eu? Arseseră oare și în văzul ochilor minții sale, așa cum le văzusem eu arzînd?

În sufletul meu, Marius pornise pe o cale pe care ar fi putut rătăci la nesfîrșit, laolaltă cu strigoii care îi transformaseră picturile, din nou, în haos.

Cuprins de o tristețe ciudată, m-am gîndit la poveștile hoinarilor: că Marius ar fi fost încă în viață, că fusese văzut în Grecia ori în Egipt.

Aș fi vrut să-l întreb pe Armand, era oare cu puțință așa ceva? Marius fusese, se pare, foarte puternic... Dar mi se părea că nu s-ar fi cuvenit să-l întreb una ca asta.

— E doar o legendă învechită, a șoptit el.

Vocea lui era la fel de limpede cum îi fusese glasul interior. Fără grabă, a continuat, cu ochii ațintiți pe mai departe asupra focului:

— O legendă care datează dinaintea distrugerii lui.

— Poate că nu e chiar așa! am strigat. Ecouri ale viziunilor, tablourile de pe pereți. Poate că Marius mai e încă în viață.

— Sîntem ori miracole, ori grozăvii, mi-a răspuns calm. Depinde doar de punctul de vedere. Cînd cineva *afară* pentru întîia oară de existența noastră fie primind sîngele întunecat, fie datorită unor promisiuni ori vedenii, i se pare că totul este posibil. Dar nu este adevărat. Foarte curînd, lumea reală se închide în jurul acestui miracol; cum să mai sperî în minuni? N-ai ce să faci, te obișnuiești cu noile limite, iar limitele definesc iarăși absolut totul. Deci, ei spun că Marius continuă să trăiască. Și îți dorești din suflet ca toți să continue să trăiască undeva. N-a mai rămas nimeni în clanul de la Roma, dintre cei ce erau prezenți în noaptea în care m-au învățat ritualurile; poate că nici măcar clanul nu mai există. De ani de zile n-am mai avut știri despre ei. Și totuși, ei continuă să trăiască undeva, nu-i așa? La urma urmei, noi nu putem muri. A oftat. Hai s-o lăsăm baltă, nu contează.

De contat, conta ceva mult mai teribil și anume că această disperare l-ar fi putut strivi pe Armand. În ciuda setei care-l măcina, a sîngelui pierdut în luptă și a arsurilor din trupul ce-și vindeca rănile, nu dorea să plece în lumea de la suprafață ca să vindeze. Prefera să îndure în tăcere setea și arsurile decît să mă părăsească.

Dar el cunoștea deja răspunsul, știa că nu va putea rămîne alături de noi.

Nu fusese nevoie ca eu și Gabrielle să vorbim pentru a i-o spune. O știa, așa cum probabil și Dumnezeu cunoaște viitorul, căci Dumnezeu e atotestăpînitor.

O tristețe de nesuportat. Iar expresia de pe chipul lui Gabrielle era mereu mai ostentivă și mai tristă.

— Știi că aș vrea din tot sufletul să te pot lua cu mine, i-am spus. Propria-mi emoție m-a tulburat. Dar ar fi o nenorocire, pentru noi toți.

Nici o schimbare în atitudinea lui. Știa. Și nici o provocare din partea lui Gabrielle.

— Nu-mi pot *lua* gîndul de la Marius, le-am mărturisit.

Știu. Dar și mai ciudat mi se pare că nu te gîndești la Cei Ce Trebuie Păziți.

— Acela e doar un mister oarecare, i-am răspuns. Există o mie de mistere. Mă gîndesc la Marius și rămîn, în prea mare măsură, sclavul propriilor mele obsesii și fascinații. Mi se pare îngrozitor să-mi fie atît de dor de Marius, să nu fi extras decît această unică figură din întreaga-ți povestire.

Nu contează. Dacă-ți place, ia-l. Nu pierd nimic din ceea ce ofer.

— Cînd cineva rupe zăgazurile durerii, așa cum ai făcut tu, te vezi constrîns să respectî tragedia în întregul ei. Trebuie să încerci să mă înțelegi. Dar atîta neajutorare și atîta disperare mi se par de neînțeles. Iată de ce mă gîndesc la Marius. Pe Marius îl pot înțelege. Pe tine, nu.

De ce?

Tăcere.

Dar oare nu merita să-i spun adevărul?

— Am fost mereu un răzvrătit, i-am spus. Tu, în schimb, ai fost dintotdeauna sclavul celor care ți-au cerut-o.

— Am fost căpetenia clanului meu!

— Nu. Ai fost sclavul lui Marius și apoi cel al copiilor întunericului. Ai căzut sub vraja celui dintîi, iar apoi sub a celorlalți. Acum suferi numai din cauza dispariției vrăjii. Și mă cutremur cînd îmi dau seama ce m-ai lăsat să întrevăd și să pricep, de parcă aș fi văzut totul cu ochii altuia.

— Nu contează, mi-a spus, cu privirea spre foc. Gîndești prea mult în termeni precum

decizie și acțiune. Povestea mea nu s-a vrut a fi o justificare. Nu-mi stă în fire să mă aștept la o încuviințare respectuoasă din partea ta, în cuvinte sau gânduri. Știm cu toții că răspunsul e prea concludent pentru a fi pronunțat și, de asemenea, știm și că este definitiv. Un singur lucru nu știu: de ce? Fie sînt o ființă prea deosebită de tine, fie nu mă poți înțelege. Dar de ce n-aș putea să vin cu tine? Voi face tot ce-ai să vrei tu, dacă mă iei cu tine. Voi fi sub stăpînirea ta.

M-am gîndit la Marius, cu pensula și cu vopselele lui amestecate cu gălbenuș de ou.

— Cum ai mai putut să-i crezi vreodată, după ce ai văzut acele tablouri arzînd? I-am întrebat. Cum de-ai putut să li te dăruiești?

Agitație, mînie crescîndă. Prudență în ochii lui Gabrielle, dar nu și spaimă.

— Dar tu, cînd stăteai pe scenă și priveai publicul ce urla și încerca să iasă din sală, ce-ai crezut? Tovarășii mei mi-au descris pe acel vampir care înspăimîntase mulțimea, făcînd-o să se reverse pe boulevard du Temple. Ai crezut că locul tău nu mai este printre muritori, asta ai crezut. Știai că locul tău nu e acolo. Deci, n-a fost nevoie de o haită de strigoi cu glugi negre ca să ți-o spună. Știai. Deci, nici locul lui Marius nu era printre muritori. Și nici al meu.

— Atunci a fost altceva.

— Nu, n-a fost. De-aceea disprețuiești Teatrul Vampirilor care, chiar în aceste clipe, lucrează la dramele sale ieftine ca să stoarcă banii mulțimilor de pe boulevard. Nu vrei să fii dezamăgit, așa cum a fost Marius. Iar asta te îndepărtează și mai mult de omenire. Ai vrea să te dai drept muritor, dar înșelătoria te înfurie și te împinge spre omor.

— În acea clipă, pe scenă, i-am replicat, m-am arătat așa cum sînt. Am făcut exact opusul înșelătoriei. Am vrut ca, într-un anume fel, să-mi manifest monstrozitatea, pentru a mă alătura tovarășilor mei umani. Prefer să fugă de mine decît să nu mă vadă. Prefer să mă considere un monstru decît să mă furișez prin lume, nerecunoscut de cei la care țin.

— Dar n-a fost o alegere prea bună.

— Nu. Ceea ce a făcut Marius a fost mai bine. El n-a înșelat pe nimeni.

— Bineînțeles că a făcut-o. A păcălit o lume întreagă!

— Nu. A găsit o cale pentru a imita viața muritorilor. A reușit să fie asemeni lor.

Ucida numai răufăcători și picta așa cum pictează muritorii. Îngeri și ceruri albastre, și nori, astea m-ai făcut să le văd pe cînd povesteai. El crea lucruri bune. Am văzut în el înțelepciune și nici o urmă de vanitate. El n-a avut nevoie să se arate. Trăise o mie de ani și credea mai mult în priveliștile edenice pe care le picta decît în sine însuși.

Confuzie.

Diavoli pictînd îngeri, astea-s aiureli.

— Acelea erau doar metafore, am intervenit. Dar nu erau aiureli. Dacă vrei să te regăsești, dacă vrei să găsești iar calea diavolului, atunci nu sînt aiureli! Putem găsi o cale pentru a exista. Dacă aș putea să imit viața, dacă aș putea găsi o cale...

— Spusele tale nu-nseamnă nimic pentru mine. Dumnezeu ne-a părăsit.

Gabrielle l-a privit uimită.

— Tu *crezi* în Dumnezeu? l-a întrebat.

— Da, am crezut dintotdeauna în Dumnezeu. Satana, în schimb, e doar o scorneală și această scorneală, stăpînindu-mă, m-a trădat.

— Ah, dar asta înseamnă că ești cu adevărat blestemat, i-am spus. Și știi prea bine că retragerea ta în sînul frăției copiilor întunericului a fost o retragere dintr-un păcat care nu e păcat.

Furie.

— Inima ta se frînge tînjind după ceva ce nu vei avea niciodată. l-ai adus pe Nicolas și pe Gabrielle alături de tine, dar, de întors, n-ai să te mai poți întoarce niciodată, a constatat, ridicînd vocea.

— De ce nu-ți ascuți propria poveste? l-am întrebat. Să fie oare fiindcă nu l-ai iertat niciodată pe Marius că nu te avertizase în privința lor, lăsîndu-te să cazi în mîinile lor? N-ai să dorești niciodată să extragi pilde și inspirație din amintirea lui Marius? Eu nu sînt Marius, dar pot să-ți spun un lucru: de cînd am pășit pe calea diavolului, n-am auzit decît de un singur vampir mai vîrstnic care să mă mai poată învăța ceva, și acela e Marius, fostul tău stăpîn. El îmi vorbește chiar și acum. Și-mi povestește despre o cale pentru a viețui în veci.

— Îți bați joc de mine.

— Nu. Nu-mi bat joc de tine! Tu ești cel cu inima frîntă de ceva ce nu poate să aibă: îți lipsește obiectul credinței, îți lipsește o altă vrajă.

Nici un răspuns.

— Noi nu putem să fim Marius pentru tine și nici Santino, întunecatu-ți stăpîn. Nu sîntem artiști cu viziuni mărețe care să îți dea avînt și nici căpetenii ale unui clan al răului, avînd convingeri care ar putea duce la pierzanie legiuni. Tu de o asemenea vrajă ai nevoie, de un astfel de exemplu glorios.

Fără să-mi dau seama, mă ridicasem în picioare. Mă apropiasem de vatră și priveam în jos, către el.

Cu coada ochiului, am remarcat subtila încuviințare a lui Gabrielle și felul în care, vreme de o clipă, și-a închis ochii, de parcă ar fi căutat un răgaz de gîndire.

El încremenise.

— Va trebui să treci cum vei putea prin această pustietate și să-ți găsești imboldul care te-ar determina să continui, i-am spus. Dacă vei veni cu noi, ai să fii dezamăgit și ne vei distruge.

— Și cum am să pot îndura?

A privit în sus, la mine, și sprîncenele i s-au unit într-o încruntare tulburătoare.

— De unde să încep? Te porți de parc-ai fi mîna dreaptă a lui Dumnezeu. Pentru mine, lumea adevărată, lumea în care trăia Marius, e cu neputință de atins. N-am trăit niciodată în ea. Am admirat-o de la distanță, dar cum aş putea pătrunde în ea?

— Asta nu-ți pot spune.

— Va trebui să studiezi această epocă, m-a întrerupt Gabrielle, cu vocea calmă, dar poruncitoare.

Auzind-o, Armand și-a întors privirile spre ea.

— Veai încerca să înțelegi vremurile acestea, a continuat, prin literatura, muzica și arta lor. Ai părăsit țărîna în care tu însuți te-ai îngropat și ai venit în lume. Acum, trebuie să trăiești în această lume.

Nici un răspuns din partea lui. O străfulgerare de imagini cu apartamentul răvășit al lui Nicki, cu toate cărțile împrăștiate pe podea. Civilizație occidentală în ruine.

— Ce alt loc ar fi oare mai potrivit decît centrul, bulevardul și teatrul? I-a întrebat Gabrielle retoric. El a clătinat din cap, încruntîndu-se, dar ea a insistat: Tu ai harul unei căpetenii, iar clanul tău e încă acolo.

A oftat, descumpănit.

— Nicolas nu e decît un novice. Îi poate învăța multe despre lumea de afară, dar nu-i va putea conduce cu adevărat. Femeia aceea, Eleni, e înzestrată și foarte isteată, dar va fi gata să-ți cedeze locul.

— La ce-mi vor folosi mie jocurile lor mărunte?

— E și aceasta o cale de a trăi. Iar tu, tocmai de așa ceva ai nevoie acum.

— Teatrul Vampirilor! Aș prefera să mă arunc în foc.

— Gîndește-te bine, l-a avertizat ea. Nu poți să-i negi o anume desăvîrșire. Noi sîntem iluziile a ceea ce este muritor, iar scena e o iluzie a realității.

— E o monstruozitate. Cum spunea Lestat adineauri? O copilărie?

— El i-o spunea lui Nicolas, a zis Gabrielle, fiindcă acesta se apucase să clădească filozofii fantasmagorice pornind de la nimic. Acum însă trebuie să trăiești fără asemenea iluzii, așa cum ai trăit pe cînd erai ucenicul lui Marius. Învăță să trăiești o dată cu epoca. Iar Lestat nu crede în valoarea răului. Tu, în schimb, crezi, știu asta.

— Răul sînt eu, a zîmbit Armand cu jumătate de gură. Mai că rîdea. Dar asta nu-i o temelie pentru credință, nu-i așa? Crezi că eu aş putea părăsi cărarea spirituală pe care am urmat-o vreme de trei secole pentru asemenea voluptăți și dezmățuri? Noi eram sfinții răului, a protestat el. N-am de gînd să devin un rău oarecare. Nicidecum.

— Fă să nu mai fii un oarecare, a zis ea. Începea să își piardă răbdarea. Dacă te consideri o întruchipare a răului, atunci dezmățul și voluptatea nu-ți pot fi dușmani. Lumea, carnea și diavolul nu conspiră, oare, în egală măsură împotriva omului?

El a clătinat din cap, de parc-ar fi zis că nu-i pasă.

— Te interesează mai mult spiritul decît răul, nu-i așa? am exclamat, privind-l îndeaproape.

— Da, a venit răspunsul lui scurt.

— Chiar nu-ți dai seama că și culoarea vinului într-un pahar de cristal ține tot de spiritualitate? am continuat. Sau privirea unui chip sau muzica unei viori... Un teatru parizian poate fi impregnat de spiritualitate, în ciuda banalității sale. Întreaga lui alcătuire a fost concepută de către oameni care posedau o viziune spiritualizată despre ceea ce ar putea el să devină.

Am simțit că ceva se mișcase în el, dar se încăpățîna într-ale lui.

— Poți seduce publicul prin voluptate, a spus Gabrielle. Pentru numele lui Dumnezeu,

și-al diavolului, poți folosi în ce fel dorești puterea teatrului.

— Tablourile stăpînului tău nu erau și ele spirituale? I-am întrebat. Gîndindu-mă la ele, simțeam cum mă cuprinde un val de căldură. Poate cineva să admire marile opere ale acelei epoci, fără să le considere spirituale?

— Mi-am pus eu însumi această întrebare și nu numai o singură dată, a răspuns Armand. Era oare spirit sau era voluptate? Era îngerul din triptic prizonier al materiei sau era doar materie transformată?

— Indiferent prin ce ai trecut mai tîrziu, nu te-ai îndoit niciodată de frumusețea și valoarea operei sale, i-am spus. Știu că am dreptate. Materialul fusese transfigurat. Încetase a mai fi doar vopsea, devenise magie, așa cum, atunci cînd ucizi, sîngele încetează a mai fi sînge și devine viață.

Ochii lui erau tulburi, dar nu mai emanau viziuni. Indiferent pe ce căi o apucase, prin propria sa memorie, prefera să le urmeze singur.

— Carnalul și spiritualul se alătură, în teatru ca și în pictură, a intervenit Gabrielle. Prin însăși firea noastră, sîntem niște strigoi senzuali. De la asta trebuie să pornească judecata ta.

Vreme de o clipă, Armand și-a închis ochii, de parc-ar fi încercat să facă abstracție de noi.

— Du-te să-i vezi și ascultă muzica lui Nicki. Creează arta, împreună cu ei, în Teatrul Vampirilor. Trebuie să treci de la ce te-a înșelat, la ce te-ar putea sprijini. Altfel, nu mai există nici o speranță.

Aș fi preferat ca ea să n-o fi spus atît de brutal, să nu își fi accentuat spusele.

Dar el a încuviințat și și-a strîns buzele într-un surîs amar.

— Singurul lucru cu adevărat important pentru tine, a rostit ea rar, este să mergi pînă la capăt.

El a privit-o, nedumerit. Nu reușea să priceapă încotro bătea ea. Adevărul ce-i fusese aruncat în față mi se părea brutal. Dar nu a contrazis-o. Chipul i-a redevenit gînditor și neted, precum cel al unui copil.

A privit focul un timp îndelungat, apoi ne-a întrebat:

— Dar, la urma urmei, de ce trebuie să plecați? Nimeni nu se războiește cu voi. Nimeni nu încearcă să vă dea la o parte. De ce n-am clădi împreună această micuță întreprindere?

Însemnau oare aceste cuvinte că avea de gînd să o facă, să li se alăture celorlalți și să devină o parte integrantă a teatrului de pe bulevard?

Nu m-a contrazis. M-a întrebat de ce nu puteam să imit viața, după expresia mea, chiar aici, pe bulevard.

În același timp, însă, era o capitulare. Știa că nu puteam să suport vederea teatrului sau a lui Nicolas. Nici măcar nu avusesem curajul de a-l îndrepta spre ei. Gabrielle o făcuse. Și-a dat seama că era prea tîrziu ca să mai insiste.

În cele din urmă, Gabrielle a rupt tăcerea:

— Nu putem trăi printre cei din neamul nostru, Armand.

M-am gîndit, la rîndul meu, că acesta era cel mai adevărat răspuns posibil, dar nu știu de ce n-am putut să-i dau glas.

— Pe noi ne așteaptă calea diavolului. Deocamdată, noi doi sîntem de ajuns unul altuia. Poate că peste ani și ani, cînd vom fi fost și vom fi văzut o mie de lucruri, ne vom întoarce. Atunci vom putea sta de vorbă din nou, așa ca în noaptea aceasta.

Cuvintele ei n-aveau de ce să îl surprindă, dar era imposibil să-ți dai seama ce gîndea cu adevărat.

Multă vreme n-am mai scos nici un cuvînt. Nu știu cît timp a trecut astfel, încăperea fiind cufundată în tăcere.

Încercam să nu mă mai gîndesc nici la Marius și nici la Nicolas. Nu mai presimțeam nici o primejdie acum, dar mi-era teamă de despărțire, de tristețea ei, de faptul că îi smulsesem acestei creaturi uimitoarea-i poveste, fără să-i fi dat mare lucru în schimb.

Din nou, Gabrielle a fost aceea care a rupt tăcerea. S-a ridicat și, grațioasă, s-a așezat lîngă el.

— Armand, a spus ea, noi vom pleca. Dacă ar fi după cum vreau eu, mîine la miezul nopții am fi la zeci de mile depărtare de Paris.

A privit-o calm, acceptîndu-i spusele. Acum era imposibil de aflat dacă mai ascundea ceva.

— Chiar dacă n-ai să te duci la teatru, acceptă ceea ce îți putem oferi. Fiul meu are destulă avere pentru a-ți ușura intrarea în lume.

— Poți să-ți alegi acest turn drept vizuină, am adăugat. Folosește-l oricât de mult vei dori. Magnus îl considera îndeajuns de ferit de pericole.

După un timp, a încuviințat cu o politețe sobră, dar fără să spună o vorbă.

— Îngăduie-i lui Lestat să-ți dea aurul care va face să fii considerat un gentleman, a spus Gabrielle. Tot ceea ce îți cerem în schimb este să lași clanul în pace, dacă te vei hotărî să nu-i devii căpetenie.

Și-a întors din nou privirile spre foc, cu chipul senin, irezistibil de frumos. A încuviințat din nou, în tăcere, încuviințarea lui nu însemna decît că auzise, dar nu și că ar fi promis ceva.

— Dacă nu te vei întoarce la ei, i-am spus, nu le face nici un rău. Nu-i face nici un rău lui Nicolas.

Cînd am rostit aceste cuvinte, chipul lui a suferit o schimbare foarte subtilă.

Trăsăturile păreau a-i fi luminate de un zîmbet, și, încet, și-a ridicat ochii spre mine. În privirea lui se putea citi disprețul.

Am privit în altă parte, dar privirea lui m-a durut mai tare decît o palmă.

— Nu-i doresc răul, am șoptit, încordat.

— Nu. Îi dorești pieirea, mi-a răspuns, tot în șoaptă. Astfel n-ar mai trebui să te temi sau să suferi din pricina lui.

Iar disprețul din privirea lui a devenit și mai tăios, și mai hidos.

— Armand, el nu e un pericol pentru nimeni, a intervenit Gabrielle. Femeia aceea îl poate controla și singură. Iar dacă îl veți asculta, are să vă învețe lucruri folositoare despre această epocă.

O vreme, s-au privit în tăcere. Apoi chipul lui a redevenit blînd, cald și frumos. Și, precum într-un ceremonial straniu, l-am văzut apucînd mîna lui Gabrielle și strîngînd-o cu putere. Apoi s-au ridicat amîndoi în picioare. Armand s-a îndepărtat puțin și ne-a privit.

— Voi merge alături de ei, ne-a spus cu o voce blîndă. Voi lua aurul pe care mi-l oferi, iar acest turn îmi va fi adăpost. Și-am să învăț de la pătimașul tău novice tot ce va binevoi să mă învețe; dar mă voi îndrepta spre aceste lucruri doar fiindcă le văd plutind la suprafața beznei în care mă scufund. Și n-aș vrea să mă înec, fără să fi priceput unele lucruri. N-am să îți las moștenirea doar ție, n-am să-ți cedez eternitatea fără o ultimă luptă. L-am studiat. Dar nici un gând de-al lui nu a venit să-mi limpezească spusele. Poate că o dată cu trecerea anilor, dorința mă va încerca din nou. Voi cunoaște iar ce înseamnă pofta și chiar pasiunea. Poate că atunci cînd ne vom reîntîlni, într-o altă eră, toate acestea nu vor mai fi abstracte și tulburi. Voi vorbi și eu cu vigoarea ta, în loc să reflectez prea îndelung. Vom cîntări atunci nemurirea cu mai multă înțelepciune. Atunci vom putea să discutăm despre răzbunare sau despre înțelegere. Deocamdată, nu-mi rămîne să-ți spun decît că vreau să te mai văd. Doresc ca drumurile noastre să se mai întretaie în viitor. Acesta e singurul motiv pentru care voi face ceea ce mi-ai cerut și nu ceea ce știu că îți dorești: îl voi cruța pe nenorocitul de Nicolas.

Mi-a scăpat un sunet involuntar de ușurare. Și totuși, glasul lui era acum atît de hotărît, atît de puternic, încît, undeva în mine, am auzit răsunînd o alarmă tăcută. Acesta era Armand-căpetenia, cu siguranță, cel tăcut și puternic, cel ce avea să supraviețuiască mai presus de scîncetele orfanului din el.

Apoi a zîmbit din nou, plin de grație, iar chipul lui avea ceva înduioșător și trist. A redevenit sfîntul lui da Vinci sau, mai exact, micul zeu pictat parcă de Caravaggio. În clipa aceea, părea că n-ar putea fi rău ori primejdios vreodată. Era prea strălucitor de bunătate și înțelepciune.

— Să-ți amintești de avertismentele mele, nu de blesteme, a zis. Și eu, și Gabrielle am încuviințat. Iar dacă vreodată vei avea nevoie de mine, am să fiu aici, a mai adăugat.

Apoi Gabrielle a făcut un lucru cu totul surprinzător: l-a îmbrățișat și l-a sărutat. Am imitat-o.

Era mlădios și grațios, în brațele noastre. Pe tăcute, ne-a dat de înțeles că se va alătura clanului și că, din seara următoare, îl vom putea găsi acolo.

După cîteva clipe, s-a făcut nevăzut, iar Gabrielle și cu mine ne-am trezit iar singuri, de parcă el nici n-ar fi fost vreodată în acea încăpere. În tot turnul nu se mai auzea nici un sunet. Doar vîntul șuiera, foșnind prin crengile pădurii vecine.

Urcînd treptele, am găsit poarta deschisă. Pajiștile ce se întindeau către pădure erau cufundate într-o liniște de nimic tulburată.

Îl iubeam. Știam acest lucru, oricît mi s-ar fi părut de greu de înțeles. Dar eram bucuros că se terminase totul. Mă bucuram că puteam să plecăm liniștiți. Totuși, am rămas multă vreme cu fruntea lipită de gratii, privind spre pădurea îndepărtată și spre

strălucirea confuză de la orizont, proiectată de către luminile oraşului pe suprafaţa norilor grei.

Eram trist nu doar fiindcă îl pierdusem, ci şi din pricina lui Nicki, a Parisului şi a mea.

5

COBORÎND înapoi în criptă, am găsit-o pe Gabrielle aţîţînd focul cu ultimele vreascuri rămase. Cu mişcări lente, plictisite, răscolea jarul, care îşi arunca lucirile roşii pe chipul ei palid şi în ochii ei umezi.

M-am aşezat pe o laviţă, în tăcere, privind-o, admirînd explozia de scînteii pe fundalul negru al cărămizilor pîrjolite.

— Ți-a dat ceea ce ți doreai? am întrebat-o.

— În felul său, da, a venit răspunsul.

A pus deoparte vătraiul şi s-a aşezat în faţa mea, iar pletele i s-au împrăştiat pe umeri cînd şi-a sprijinit trupul în mîini, pe bancă.

— Îţi mărturisesc că nu-mi pasă dacă n-am să mai dau în veci ochii cu vreunul din stirpea noastră, a spus ea, cu răceală în glas. M-am săturat de legendele, de blestemele şi suferinţele lor. M-am săturat şi de nesuferita lor umanitate, oricît de uimitoare ar fi revelaţia ei. Sînt pregătită să dau piept cu lumea din nou, aşa cum eram în noaptea morţii mele, Lestat.

— Dar Marius... am început eu, agitat. Mamă, gîndeşte-te, există unii mai vîrstnici, care s-au folosit cu totul altfel de nemurierea ce le-a fost dată.

— Aşa să fie oare? Lestat, dai prea mult crezare imaginaţiei tale. Povestea lui Marius nu e decît un basm.

— Nu, n-ai dreptate.

— De acord, sărmanul demon orfan pretinde că nu descinde din supuşii săi murdari cu care se aseamănă, ci dintr-un stăpîn pierdut, dintr-un soi de zeu. Orice ţîngău cu obraji murdari, ce visează toropit de căldura focului din bucătărie, ți poate spune astfel de povești.

— Mamă, el nu avea cum să-l fi inventat pe Marius. Poate că imaginaţia mea e prea înflăcărată, dar el nu dispune mai deloc de așa ceva. N-avea cum să nascocască acele imagini. Îți spun, am văzut acele lucruri...

— N-am vrut să spun asta. Dar se prea poate ca el să-l fi împrumutat pe Marius din legendele pe care le-a auzit.

— Nu, am insistat. A existat şi mai există încă un Marius. Mai sînt şi alţii asemeni lui. Există copii ai mileniilor, care s-au priceput să-şi utilizeze darurile mai bine decît aceşti copii ai întunericului.

— Lestat, mai important mi se pare ca *noi* să le ştim folosi cu mai multă înţelepciune. Un singur lucru bun am învăţat, în cele din urmă, din spusele lui Armand, şi anume acela că nemuritorii găsesc moartea seducătoare şi irezistibilă, şi că, în minţile lor, aspiră să cucerească fie moartea, fie umanitatea. Aş vrea ca, de acum înainte, să folosesc această cunoaştere ca pe o armură, în trecerea mea prin lume. Din fericire, nu va fi vorba de acea lume în schimbare pe care aceste creaturi o găsesc atît de primejdioasă. Mă refer la acea lume care, de milenii, a rămas neschimbată. Şi-a aruncat părul pe spate şi a privit din nou spre foc. Visez munţi acoperiţi de zăpezi veşnice, mi-a spus cu blîndeţe, pustiuri nesfîrşite şi jungle de nepătruns. Visez la pădurile din nordul Americii, în care se spune că nici un alb n-a pus vreodată piciorul. S-a îmbujorat ușor, privindu-mă. Gîndeşte-te. Nu există nici un loc în care să nu putem merge. Dacă există cu adevărat copii ai mileniilor, poate că tocmai acolo trebuie căutaţi, departe de lumea omului.

— Şi cum ar putea să trăiască acolo? Mă gîndeam la propria mea lume, iar ea era alcătuită din fiinţe muritoare şi din lucrurile create de acestea. Aminteşte-ţi, noi ne hrănim cu oameni.

Sînt inimi care bat şi în acele păduri, a răspuns ea, visătoare. Pentru cel care ştie să caute, se găseşte sînge din belşug... Acum sînt în stare să fac unele lucruri pe care doar tu le puteai face înainte. Acum aş putea şi eu să mă lupt cu lupii de una singură... Vocea ei scădea în intensitate, pe măsură ce se adîncea în gînduri. Dar lucrul cel mai important, Lestat, este acela că putem să mergem unde vrem noi. Sîntem liberi, mi-a spus după o tăcere îndelungată.

— Eram liber şi înainte. Nu mi-a pasat de ceea ce voia să-mi spună Armand. Dar

Marius... Știu că Marius trăiește. Am simțit-o în vreme ce Armand povestea. Iar Marius cunoaște unele lucruri — nu numai despre noi sau despre Cei Ce Trebuie Păziți sau cine știe ce alte taine vechi — și știe o mulțime despre viața însăși, despre cum poți să te miști prin timp.

— Ei bine, îți va fi de-acum înainte sfântul patron, dacă asta ți-e voia, mi-a spus pe un ton ușor ironic.

Spusele ei m-au infuriat și-am tăcut. Adevărul e că vorbele ei, despre jungle și păduri, mă înspăimântaseră; tot ceea ce Armand spusese, încercînd să ne despartă, mi-a revenit în minte, așa cum prevăzusem că avea să se întîmple încă din clipa în care el își pronunțase cuvintele alese cu grijă. Așadar, și între noi pot să apară disensiuni, am gîndit atunci, așa cum o pățesc și muritorii, iar acestea sînt, probabil, mai pronunțate, mai adînci, așa cum ne sînt și patimile, și iubirea.

— Există un mic amănunt... a început ea, privind flăcările. Un mic indiciu care ar putea însemna că povestea lui Marius are ceva adevăr în ea.

— Au fost o mie de indicii.

— Armand spunea că Marius ucidea răufăcătorii și îi numea Typhon, asasinul propriului său frate. Ți-aduci aminte?

— Credeam că se referă la Cain, ucigașul lui Abel. Deși am auzit celălalt nume, viziunea mi l-a arătat pe Cain.

— Exact. Nici măcar Armand nu înțelegea numele Typhon. Și totuși, l-a repetat. Dar eu știu ce înseamnă.

— Spune-mi și mie.

— Vine din miturile grecilor și ale romanilor; e vorba despre povestea antică a zeului egiptean Osiris, ucis de către fratele său, Typhon, astfel încît acesta din urmă să poată deveni stăpîn al lumii subpămîntene. Desigur, Armand ar fi putut să citească despre asta în Plutarh, dar n-a făcut-o, tocmai asta e straniu.

— Ei, vezi, deci Marius există. Cînd Armand spunea că a trăit un mileniu, spunea adevărul.

— S-ar putea, Lestat, s-ar putea, a răspuns ea, gînditoare.

— Mamă, spune-mi și mie povestea aceea egipteană...

— Lestat, ești la o vîrstă la care poți să citești și singur oricîte povești ai dori. S-a ridicat și s-a aplecat să mă sărute. Am simțit răceala și amorțeala care o cuprindeau în fiecare dimineață, înaintea zorilor. În ceea ce mă privește, am terminat-o cu cărțile. Sînt bune de citit cînd n-ai altceva de făcut. Mi-a luat mîinile într-ale ei. Spune-mi că mîine vom porni la drum. Promite-mi că nu vom revedea zidurile Parisului pînă cînd nu vom fi văzut celălalt capăt al Pămîntului.

— Va fi așa cum îți vei dori, i-am răspuns. A început să urce treptele. Dar încotro ai luat-o? am întrebat-o, urmînd-o.

A deschis poarta și s-a îndreptat spre pădure.

— Vreau să văd dacă pot să dorm direct pe țărîină, mi-a aruncat peste umăr. Dacă n-am să mă mai trezesc mîine seară, vei ști că am dat greș.

— Dar e o nebunie! am strigat, luîndu-mă după ea. Simpla idee îmi repugna. A îngenuncheat lingă un pîlc de stejari bătrîni și a început să sape în frunzele moarte și în pămîntul jilav, cu mîinile goale. Era înspăimîntătoare, părea o superbă vrăjitoare blondă, scormonind cu îndîrjirea unei bestii.

Apoi s-a ridicat, trimițîndu-mi un sărut de rămas-bun și, adunîndu-și toate puterile, s-a scufundat, de parcă pămîntul i-ar fi aparținut. Am rămas locului, privind, fără să-mi vină a crede, la golul lăsat de dispariția ei neașteptată și la stratul de frunze putrede, pe care nimic nu părea a-l fi deranjat.

AM IEȘIT din crîng, îndreptîndu-mă spre sud, departe de turn. Pe măsură ce grăbeam pasul, am început să fredonez, în surdina, un cîntecel, o frîntură dintr-o melodie auzită ceva mai devreme, cîntată de violoniști de la Palatul Regal.

Suferința puneă din nou stăpînire pe mine, conștientizăm faptul că urma să plecăm de-adevăratelea, că totul se sfîrșise, cu Nicolas și copiii întunericului, cu căpetenia acestora. Vreme de ani și ani de-acum încolo, n-aveam să mai revăd Parisul și nimic din cele ce-mi erau cunoscute. Cu toată dorința mea de libertate, îmi venea să plîng.

Cu toate acestea, rătăcirea mea avea, se pare, o țintă pe care nu îndrăzneam să mi-o mărturisesc nici mie însumi. Cu vreo jumătate de oră înaintea zorilor, mă aflam pe un drumeag prăfuit, lîngă ruinele unui han de odinioară. Acest avanpost al unui sat, demult

părăsit, stătea să se prăbușească și doar zidurile cu tencuiala groasă mai rămăseseră în picioare.

Mi-am scos pumnalul și am început să scrijelesc adânc în piatra moale:

CĂTRE MARIUS CEL BĂTRÎN: LESTAT TE CAUTĂ. E LUNA MAI A ANULUI 1780 ȘI MĂ ÎNDREPT CĂTRE SUD, DINSPRE PARIS SPRE LYON. TE ROG, ARATĂ-MI-TE.

Cîtă aroganță mi-a părut a conține acest mesaj, atunci cînd l-am recitit. Scriindu-l, călcasem poruncile întunecate, rostind numele unuia dintre nemuritori și așternîndu-l în cuvinte. Ei bine, asta mă umplea de o minunată satisfacție. La urma urmei, nu m-am priceput niciodată să ascult de vreo regulă.

PARTEA A ȘASEA

PE CALEA DIAVOLULUI DE LA PARIS LA CAIRO

1

ULTIMA oară cînd l-am văzut pe Armand în veacul al optsprezecelea, stătea împreună cu Eleni, Nicolas și ceilalți vampiri în pragul intrării teatrului lui Renaud, privind cum trăsura în care ne aflam își croia drum prin circulația intensă de pe boulevard.

Puțin mai devreme îl găsisem în fosta mea celulă împreună cu Nicolas, cufundați într-o conversație stranie, dominată de sarcasmul și bizareriile celui de pe urmă. Purta o perucă și un costum roșu închis și mi se părea că dobîndise de-acum mai multă substanță, de parcă fiecare clipă ce trecuse de la nimicirea vechiului clan i-ar fi sporit puterile.

Eu și Nicki n-am scos nici un cuvînt în aceste momente penibile, dar Armand a acceptat cu politețe cheile turnului, pe care i le oferisem, laolaltă cu o mare sumă de bani și cu făgăduiala unor noi averi din partea lui Roget, dacă avea să fie nevoie.

Își închisese mintea față de mine, dar a afirmat din nou că nu avea să îi facă nici un rău lui Nicolas. În vreme ce ne luam rămas-bun, eram convins de prietenia sa și de faptul că Nicolas și ceea ce mai rămăsese din vechiul clan aveau să supraviețuiască.

PÎNĂ la sfîrșitul primei nopți, eu și Gabrielle eram departe de Paris, întocmai cum ne dorisem. În lunile care au urmat, am trecut prin Lyon, Torino și Viena, apoi prin Praga, Leipzig și Sankt Petersburg, apoi am luat-o din nou spre sud, către Italia, unde ne-am stabilit pentru mai mulți ani.

După aceea am luat-o spre Sicilia, apoi spre nord, în Grecia și Turcia, din nou spre sud, prin vechile cetăți ale Asiei Mici, și, în cele din urmă, spre Cairo, unde am rămas o vreme mai îndelungată.

În toate aceste locuri, am lăsat în urmă, pe ziduri, mesaje pentru Marius.

Uneori nu erau decît vreo cîteva cuvinte pe care le zgîriam cu vîrfurile cuțitului. În alte locuri, petreceam ore întregi sculptîndu-mi gîndurile în piatră. Oriunde m-aș fi aflat însă, îmi scriam numele, data, și viitoarea-mi destinație, o dată cu invitația mea: "Marius, arată-mi-te."

Cît despre vechile clanuri, am dat peste ele în tot felul de locuri, dar, dintru început, a fost limpede că, peste tot, vechile căi erau pe cale de a fi abandonate. De-abia trei sau patru vampiri mai păstrau vechile ritualuri, și, de îndată ce înțelegeau că nu îi doream nici pe ei, nici să le împărtășim existența, ne lăsau în pace.

Mult mai interesante mi se păreau întîlnirile întîmplătoare cu renegații strecurați în mijlocul societății, vampiri singuratici și plini de secrete, care se pretindeau muritori, cu tot atît de multă îndemînare cu cîtă ne prefăceam noi înșine. Niciodată nu am reușit însă să ne apropiem prea mult de aceste creaturi. Fugeau de noi așa cum, probabil, fugiseră și de vechile clanuri. Nevăzînd nimic altceva decît frică în ochii lor, nu mă simțeam ispitit să-i urmăresc.

Mi se părea liniștitoare certitudinea că nu eram cel dintîi vampir aristocrat care își

căuta victimele prin sălile de bal, gentlemanul ucigaș care, cît de curînd, avea să își facă apariția în povestiri și poeme, în romanele populare, ca un adevărat prototip al neamului nostru. Mereu întâlneam asemenea specimene.

În cursul călătoriei noastre, ne-a fost dat să întâlnim și alte creaturi ale întunericului, mult mai stranii. În Grecia, am găsit demoni care nu știau cum fuseseră creați, și chiar creaturi înnebunite, lipsite de un limbaj și de orice rațiune, care ne atacaseră de parcă-am fi fost simpli muritori, iar apoi au luat-o la fugă, urlînd la auzul rugăciunilor pe care am purces a le rosti pentru a-i alunga.

Vampirii din Istanbul locuiau în case, în siguranță, dincolo de ziduri și porți. Își săpau mormintele în propriile grădini și se înveșmîntau ca toți muritorii din acea parte a lumii, în caftane lungi, atunci cînd ieșeau pe străzi la vînătoare. Cu toate acestea, chiar și ei au fost îngroziți să ne vadă trăind printre francezi și venețieni, călătorind cu trăsura și participînd la serbările date de ambasadele și de rezidenții europeni. Ne-au amenințat, strigînd felurite incantații. Am contraatacat, umplîndu-i de panică și punîndu-i pe fugă, dar s-au întors curînd, continuîndu-și afuriseniile.

La Cairo, fantomele care bîntuiau printre mormintele mamelucilor erau adevărate bestii. Stăpînii lor, cu ochii afundați în orbite, îi supuneau, în limitele vechilor pravile, în ruinele unei vechi mănăstiri copte. Ritualurile le erau pline de magia Orientului și evocau tot soiul de demoni și spirite malefice cu nume stranii. S-au ținut departe de noi, mulțumindu-se să ne arunce amenințări acide, deși ne cunoșteau numele.

Au trecut ani fără ca aceste creaturi să ne învețe ceva nou, dar, desigur, asta nu mă surprindea prea mult.

Deși în numeroase locuri am întâlnit vampiri care auziseră legenda lui Marius și pe cele ale altor vîrstnici, nici unuia nu-i fusese dat să-i vadă cu proprii ochi. Printre ei, chiar și Armand devenise o legendă și ni se întîmpla adesea să fim întrebați: "Chiar l-ați văzut pe vampirul Armand?" Nicăieri n-am întâlnit vreun vampir cu adevărat în vîrstă. N-am întâlnit nicăieri vreun vampir care să se fi distins prin marea sa înțelepciune ori prin faptele sale, nici o creatură în care darul întunecat să fi operat stranii metamorfoze care mi-ar fi putut stîrni interesul.

În comparație cu aceste ființe, Armand era un zeu întunecat. La fel era și Gabrielle, la fel eram eu însumi.

Dar am luat-o înainte povestirii mele...

Ceva mai devreme, cînd am sosit pentru întîia oară în Italia, ne-a fost dat să cunoaștem mai multe despre vechile ritualuri. Clanul roman ne-a întîmpinat cu brațele deschise.

— Veniți la Sabat, au spus. Coborîți în catacombe și alăturați-vă glasurile în înălțarea imnurilor.

Da, știau că noi distrusesem clanul de la Paris și că îl pusese răm cu botul pe labe pe marele stăpîn al tainelor întunecate, pe Armand. Dar nu ne purtau pică pentru aceste fapte. Dimpotrivă, nu puteau înțelege de ce Armand se încăpățîna să-și mențină dominația. De ce nu se schimbasese acel clan, ținînd pasul cu vremurile?

Nu de alta, dar ceremoniile de aici erau atît de elaborate și de senzuale, încît îți tăiau răsufarea. Vampirii, în loc să se țină deoparte, departe de căile omului, nu se sfiau să se prefacă oameni ori de cîte ori acest lucru li se părea util. La fel procedau cei doi vampiri pe care i-am văzut la Veneția și tot astfel se purtau și ceilalți, ceva mai mulți, pe care aveam să-i întâlnim la Florența.

Purtînd mantii negre, se amestecau în mulțimea care se îmbulzea la Operă, se strecurau pe coridoarele umbrite ale marilor case, la banchete și baluri, ba chiar, uneori, frecventau tavernele rău-famate și mustăriile, stînd la mese alături de oamenii din popor. Aici, mai mult ca oriunde, aveau obiceiul să îmbrace costume croite după moda epocii în care se născuseră și, adesea, erau splendid împodobiți, aproape regal, cu nestemate și bijuterii pe care le arătau doar celor aleși.

Cu toate acestea, se țirau înapoi în cimitirele lor împruțite pentru a dormi și o luau la fugă urlînd la vederea vreunui semn al puterii divine, aruncîndu-se cu nepăsare sălbatică în înfiorătoare, dar atît de frumoasele sabaturi.

În comparație cu aceștia, vampirii parizieni fuseseră primitivi, grosolani și copilăroși; mi-am dat seama însă că tocmai rafinamentul și sofisticarea lumii pariziene îl determinaseră pe Armand să se retragă, împreună cu ai săi, departe de cele lumești.

Pe măsură ce capitala franceză devenea tot mai înrobătă spiritului profan, vampirii se cramponaseră în antica magie, în vreme ce, în Italia, strigoii trăiau printre oameni cu un adînc sentiment religios, educați în spiritul ceremoniilor romano-catolice, bărbați și femei

care respectau răul așa cum respectau Biserica de la Roma. Într-un fel, vechile căi ale strigoilor se asemănau cu cele ale poporului italian, astfel încît vampirii italieni se puteau adapta ambelor lumi. Mai credeau ei în vechile căi întunecate? Răspunsul lor a fost o ridicare din umeri. Pentru ei, sabatul reprezenta un prilej de mare plăcere. Oare nu ne plăcuse și nouă, mie și lui Gabrielle? Nu ne-am alăturat, în cele din urmă, dansului?

— Puteți veni la noi ori de cîte ori veți dori, ne-au spus vampirii romani.

Cît despre Teatrul Vampirilor din Paris, acest imens scandal care făcea să se cutremure întreaga noastră semînție, pretutindeni în lume, n-aveau să creadă în existența lui decît atunci cînd îl vor vedea cu propriii lor ochi. Vampiri care să se dea în spectacol pe scenă, uimindu-și publicul muritor cu șmecherii și pantomimă, așa ceva nu se putea întîmpla decît la Paris! mi-au spus ei, rîzînd.

DESIGUR, despre teatru aveam mereu vești proaspete, direct de la fața locului. Încă înainte ca noi să fi ajuns la Sankt Petersburg, Roget îmi trimisese o lungă epistolă, referitoare la "talentul" noii trupe. Iată ce mi-a scris bunul avocat:

"S-au costumat asemeni unor uriașe marionete de lemn. De deasupra scenei, coarde de aur coboară pînă la genunchii și coatele lor, pîrînd că îi manipulează, făcîndu-i să execute felurite dansuri, care de care mai fermecătoare. Pe obrajii lor albi, își desenează bujori roșii, iar ochii le sînt goi, ca niște mărgele de sticlă. Nu v-ar veni să credeți cît de bine reușesc să pară simple obiecte neînsuflețite.

Orchestra e o altă minunăție. Instrumentiștii cu chipurile palide, machiați în același fel, imită muzicanții mecanici — păpușile acelea articulate ce se pot cumpăra peste tot, care, întoarse cu o cheiță, își mînuiesc arcușurile pe instrumente minuscule sau suflă-n trompete, iscînd muzică adevărată!

Spectacolul este atît de fermecător, încît doamnele și domnii din public se ciondănesc, nereușind să se pună de acord, dacă actorii sînt păpuși sau oameni adevărați. Unii sînt de părere că toți sînt meșteriți din lemn, iar glasurile ce par a le ieși din gură sînt opera unor ventrilocii.

Cît despre piesele lor, mărturisesc că ar putea fi mult prea tulburătoare, dacă n-ar fi jucate atît de frumos, cu atîta pricepere.

Una dintre cele mai apreciate drame jucate ne arată un strigoi vampir ce se scoală din mormînt printr-o trapă deschisă în scenă. Creatura aceasta cu părul alb și zburlit și colți imenși e înspăimîntătoare. Ea se îndrăgostește de o marionetă de lemn, o femeie, și nu își dă seama că aceasta e lipsită de viață. Neputînd să se hrănească cu sîngele păpușii, sărmanul vampir pierе. În clipa morții sale, deși e făcută din lemn, păpușa învie și cu un zîmbet malefic execută un dans triumfător peste cadavrul vampirului înfrînt.

Pe legea mea, îți îngheață sîngele în vine, văzînd-o. Cu toate acestea, publicul strigă și fluieră, aplaudînd încîntat.

Într-un alt tablou, dansatorii-păpuși joacă o horă în jurul unei fete, încercînd să o convingă să se lase legată de corzile aurii, de parcă ar fi și ea o marionetă. Tristul rezultat este că frînghiile o fac să danseze pînă cînd viața i se scurge din trup. Ea imploră, cu gesturi disperate, să fie eliberată, dar păpușile se mulțumesc să rîdă și să facă tumbe în vreme ce ea își dă sufletul.

Muzica pare nepămînteană. Amintește de cea a lăutarilor țigani de prin țîrguri. Domnul de Lenfent dirijează și, adesea, sunetul viorii sale dă semnalul de începere a reprezentației.

În calitate de avocat, vă sfătuiesc să cereți o parte din profiturile realizate de această companie, căci cozile celor doritori să asiste la reprezentațiile ei ating, pe bulevard, lungimi considerabile."

Întotdeauna, scrisorile lui Roget mă tulburau. Făceau ca inima să-mi bată mai tare și, mă miram: oare la ce altceva mă așteptasem din partea trupeii? De ce mă surprindea oare îndrăzneala și inventivitatea lor? Aveam cu toții puterea să facem asemenea lucruri.

În vremea cînd mă stabilisem la Veneția, căutînd zadarnic vreo urmă a picturilor lui Marius, am primit o scrisoare de la Eleni, cu scrisul ei frumos ornamentat, tipic pentru noi, vampirii.

Îmi scria că Teatrul Vampirilor devenise cea mai populară distracție din viața de noapte a întregului Paris. Li se alăturaseră "actori" veniți din întreaga Europă. Numărul membrilor trupeii crescuse la douăzeci, ceea ce era destul de mult, chiar și pentru o

metropolă.

"Nu sînt admiși decît artiștii cu adevărat talentați, cei care posedă însușiri uimitoare, dar, mai presus de orice, le cerem să fie discreți. Îți dai seama, cu siguranță, că nu vrem să stîrnim deloc scandal."

Despre "dragul nostru violonist", îmi scria plină de afecțiune, el fiind cel ce scria piesele cele mai ingenioase, avînd subiecte luate din povestirile pe care le citise.

"Atunci cînd lucrează, însă, poate să devină de-a dreptul imposibil. Trebuie să îl supraveghem întruna, ca nu cumva să ne sporească numărul. Mănîncă foarte urît și, uneori, spune o mulțime de lucruri șocante străinilor. Din fericire, aceștia sînt prea cuviincioși pentru a-i da crezare."

Cu alte cuvinte, încerca să facă prozeliti și nu vîna pe ascuns.

"De obicei, Vechiul Nostru Prieten (desigur, Armand) e cel care reușește să-l potolească, proferînd amenințări la adresa lui, care de care mai caustice. Îți mărturisesc însă că acestea nu au un efect de prea lungă durată asupra violonistului nostru. Acesta pomenește adesea de vechile obiceiuri religioase, de focurile rituale și de trecerea în alte dimensiuni ale existenței.

N-aș putea spune că nu îl iubim. De dragul tău, am avea grijă de el, chiar de nu l-am iubi. Dar ținem la el. Mai ales Vechiul Nostru Prieten nutrește pentru el o mare afecțiune. Cu toate acestea, trebuie să fac o observație: mai demult, cei ca el nu erau suportați prea mult timp în preajma noastră.

Cît despre Vechiul Nostru Prieten, mă întreb dacă l-ai mai recunoaște acum. Și-a construit o casă mare la poalele turnului tău și trăiește acolo, printre cărți și tablouri, ca un erudit retras departe de lume.

În fiecare noapte însă, trăsura lui neagră se oprește la ușa teatrului. Asistă la toate reprezentațiile din propria sa lojă închisă.

După spectacole, vine în culise pentru a aplană diferențele dintre noi, pentru a ne governa, așa cum a făcut dintotdeauna, pentru a-l amenința pe Divinul Nostru Violonist. Cu nici un chip însă nu vrea să accepte să apară pe scenă. El este cel care acceptă noi membri în rîndul nostru. După cum îți spuneam adineauri, aceștia vin de pretutindeni, fără să fie nevoie să-i solicităm. Pur și simplu, ne bat la poartă...

Întoarce-te la noi (îmi scria în încheiere). Ne vei găsi, cu siguranță, mult mai interesanți decît înainte. Sînt o mulțime de minunății întunecate, pe care nu le pot încredința hîrtiei. Sîntem o culme în existența rasei noastre. Și, sînt convinsă, nu puteam alege vreun alt moment mai potrivit, în istoria acestui mare oraș, pentru a ne face apariția. Tot ceea ce facem e doar opera minților noastre. De ce ne-ai părăsit? Întoarce-te la noi."

Am păstrat aceste scrisori. Le-am păstrat cu grijă, așa cum făceam cu epistolele primite de la frații mei din Auvergne. În imaginație, vedeam limpede marionetele. Azeam plînsul viorii lui Nicki. Îl vedeam pe Armand, sosind la teatru în trăsura lui cea neagră, ocupîndu-și locul în lojă. Mi se întîmpla chiar să descriu toate acestea, în termeni voalați și excentrici, în lungile-mi mesaje adresate lui Marius, gravate mereu cu aceeași frenezie pe ulițele întunecate, în vreme ce muritorii dormeau.

Dar, pentru mine, nu exista cale de întoarcere la Paris, oricît de singur m-aș fi simțit. Lumea înconjurătoare îmi era amantă și dascăl totodată. Eram îndrăgostit de castele și catedrale, de muzele și palatele pe care le vizitam. Oriunde mergeam, pătrundeam în inima societății: sorbeam din distracțiile și bîrfele ei, din literatură și muzică, din arhitectura și arta pe care o producea.

Aș putea să umplu volume întregi cu lucrurile pe care le-am studiat, pe care m-am zbatut a le înțelege. Eram fascinat de țigani lăutari și de păpușarii de pe stradă, la fel de mult ca și de tenorii de la operă sau din corurile bisericești. Bîntuiam prin bordeliuri și săli de joc ori prin locurile unde marinarii se întîlneau ca să se îmbete și să se bată. Citeam pretutindeni ziarele și pierdeam timpul prin taverne, comandînd adesea de mîncare, fără să mă ating de ceea ce mi se aducea, făcînd cînte comesenilor cu nenumărate pahare de vin, adulmecîndu-le pipele și trabucurile pe care le fumau, discutînd cu ei, lăsînd mirosurile lor de muritori să îmi îmbibe hainele și părul.

Cînd nu rătăceam pe afară, călătoream în acel regat care îi aparținuse, de-a lungul mohorîților ani petrecuți acasă, doar lui Gabrielle: lumea cărților.

Înainte chiar de a fi ajuns în Italia, cunoșteam deja destulă latină pentru a-i citi pe marii clasici, iar în bătrînul palazzo venețian, în care m-am instalat, îmi alcătuisem o bibliotecă vastă, în care mi se întîmpla să petrec nopți întregi citind.

Desigur, cel mai mult mă încânta povestea lui Osiris, care îmi amintea romantismul poveștii lui Armand și cuvintele enigmatice ale lui Marius. În vreme ce îi devoram versurile străvechi, eram uimit de tot ceea ce citeam.

Era vorba aici despre un rege străvechi, Osiris, un om de o bunătate nepămînteană, care îi dezvățase pe egipteni de canibalism și îi învățase cum să cultive felurite cereale și cum să facă vinul. Cum a fost el ucis de către fratele său Typhon? Osiris a fost păcălit de către acesta, convins să se întindă într-o ladă croită pe potriva trupului său, pe care apoi Typhon a închis-o. Lada a fost pe urmă aruncată în râu, iar cînd credincioasa sa soție Isis a găsit în cele din urmă trupul, Typhon a atacat-o și l-a dezmembrat. Toate bucățile trupului său au fost găsite, cu excepția uneia singure.

De ce s-ar fi referit Marius la un asemenea mit? Cum să nu mă gîndesc la faptul că toți vampirii dorm în sicrie, adică în cutii croite pe măsura trupului lor? Chiar și mizerabili de sub Cimitirul Inocenților își aveau coșciugele lor! Magnus îmi spusese: "Vei dormi în această cutie ori într-alta asemenea ei." Cît despre partea trupului lipsă, partea pe care Isis n-a mai găsit-o niciodată... Ei bine, nu există oare o parte a trupului nostru pe care darul întunecat nu o atinge? Putem vorbi, putem vedea, simțim gusturile și ne mișcăm precum oamenii, dar nu putem procrea. Nici Osiris nu putea să o facă, de aceea a devenit zeul morții.

Era el, așadar, un zeu-vampir?

Toate acestea nu făceau decît să mă frămînte și să mă deruteze. Acest zeu, Osiris, era pentru egipteni și zeul vinului, cel pe care, mai tîrziu, grecii l-au numit Dionysos. Iar Dionysos era și "zeul întunecat" al teatrului, zeul-diavol pe care Nicki ni-l descrisese pe cînd eram flăcăi, acasă. Iar acum, exista la Paris un teatru plin de vampiri. Mi se părea de necrezut.

I-am povestit toate acestea lui Gabrielle.

A ridicat din umeri cu indiferență, spunîndu-mi că existau sute de povești asemănătoare.

— Osiris era și zeul recoltelor, mi-a spus. Pentru egipteni, era un zeu bun. Ce are a face asta cu noi? A aruncat o privire cărților pe care le studiam. Mai ai încă multe de învățat, fiule. Mulți zei ai antichității au fost sfinitecați și apoi plîși de către zeițele lor. Citește despre Adonis și Acteon. Anticii se dădeau în vînt după astfel de istorii.

Spunînd acestea, a plecat. Am rămas singur în biblioteca luminată de lumînări, clipind din ochi, printre atîtea cărți.

Meditam asupra visului lui Armand, despre sanctuarul Celor Ce Trebuie Păziți, aflat undeva în munți. Țineau oare toate acestea de vreo magie avînd vîrsta Egiptului antic? Cum putuseră copiii întunericului să uite asemenea lucruri? Poate că, pentru maestrul venețian, toate acestea nu fuseseră decît o formă de poezie, chiar și menționarea numelui lui Typhon, asasinul propriului său frate. O închipuire, nimic altceva.

Am ieșit în bezna de afară, luînd cu mine cuțitul. Mi-am săpat întrebările adresate lui Marius în pietre mai bătrîne decît noi amîndoi la un loc. Marius devenise pentru mine atît de real, încît mi se părea că pot discuta cu el, așa cum discutam odinioară cu Nicki. Era confidentul excitării mele, al entuziasmului și sublimei mele uimiri în fața minunățiilor și enigmelor acestei lumi.

ÎNSĂ, pe măsură ce studiile mele erau mai profunde, pe măsură ce îmi lărgeam educația, căpătăm o primă imagine înfiorătoare a ceea ce poate să devină veșnicia. Eram singur printre oameni, iar scrisorile mele către Marius nu mă puteau împiedica să fiu conștient de propria-mi monstruozitate, așa cum fusesem în primele nopți pariziene, cu atîta timp în urmă. La urma urmei, Marius nu era cu adevărat lîngă mine.

Și nici Gabrielle nu era.

Încă din primele zile, profețiile lui Armand se dovediseră a fi adevărate.

2

ÎNCA dinainte de a fi părăsit teritoriul Franței, Gabrielle își luase obiceiul de a întrerupe călătoria noastră, dispărînd pentru zile întregi. La Viena, dispărea adesea vreme de două săptămîni, iar după ce m-am instalat în palazzo-ul venețian, s-a întîmplat să lipsească chiar și luni de-a rîndul. În timpul primei mele vizite la Roma, s-a făcut nevăzută vreme de un an. Iar după ce m-a părăsit la Neapole, m-am întors la Veneția de unul singur, lăsînd-o să-și regăsească singură drumul spre casă, ceea ce s-a și întîmplat.

Se simțea atrasă de întinderile largi de la țară, de păduri și munți sau chiar de către

insulele nelocuite. De fiecare dată, se întorcea într-un hal fără de hal, cu pantofii scîlciați, cu hainele zdrențuite, cu părul atîrnînd aiurea, fără nici o formă, încît era la fel de înspăimîntătoare precum fuseseră odinioară membrii vechiului clan parizian. Intra atunci în încăperile mele, cu zdrențele ei murdare, studiind crăpăturile din tencuială ori lumina reflectată de defectiunile ochiurilor de geam suflate cu mîna.

La ce-i foloseau unui nemuritor ziaarele citite? mă întreba. De ce-ar locui un nemuritor în palate? De ce să poarte el aur prin buzunare? De ce-ar mai scrie el scrisori familiei de muritori pe care o lăsase în urmă?

Cu glasul ei scăzut, precipitat, mi-a vorbit apoi de falezele pe care le escaladase, de crevasele înzăpezite în care se prăbușise, de peșterile pline de fosile și inscripții misterioase pe care le descoperise.

Apoi pleca, la fel de tăcută precum venise, lăsîndu-mă să privesc în urma ei, așteptînd-o amărît, furios și plin de resentimente față de ea, atunci cînd se arăta din nou.

Într-o noapte, în cursul primei noastre treceri prin Verona, pe o străduță cufundată în întuneric, m-a surprins cu o întrebare: "Tatăl tău mai e încă în viață?"

De data aceasta, lipsise două luni. Îmi era amarnic de dor de ea și iată că venise și se interesa de ai noștri, în sfîrșit. Și totuși, cînd i-am răspuns afirmativ: "Da, și e foarte bolnav", mi s-a părut că nu mă mai ascultă.

Am încercat să-i explic că în Franța lucrurile se înrăutățiseră și că, în curînd, avea să izbucnească o revoluție. A ridicat din umeri.

— Nu te mai gîndi la ei. Uită-i.

Și, spunînd acestea, a plecat iar.

Adevărul este că nu voiam să îi uit. Nu încetam a-i scrie lui Roget, dornic de vești despre familia mea. Îi scriam chiar mai des decît îi scriam lui Eleni, la teatru. Îi ceream portrete ale nepoților și nepoatelor mele. Trimiteam cadouri celor din Franța, din fiecare loc în care ne opream. Și îmi făceam griji în privința revoluției, așa cum își făceau toți francezii de rînd.

În cele din urmă, cînd absențele lui Gabrielle au devenit tot mai lungi și perioadele petrecute împreună mereu mai nesigure și mai înstrăinate, am început să mă cert cu ea în privința acestor lucruri.

— Cu timpul, familia noastră va pieri. Cu timpul, va dispărea și Franța, așa cum o știam noi. De ce le-aș da uitării atîta timp cît le mai am încă? Îți spun, am nevoie de ele. Pentru mine, ele înseamnă viața!

Asta nu era totul, de fapt. Nu o mai aveam nici pe ea cu adevărat, așa cum nu îi mai aveam nici pe ceilalți alături. Probabil că ea simțise acuzația ascunsă dincolo de cuvintele mele. Pricepuse, probabil, ce voiam să spun cu adevărat.

Discursurile mele de acest fel o întristau. Îi trezeau la viață tandrețea. Atunci se lăsa pieptănată și mă lăsa să îi fac rost de haine noi. Apoi vînam împreună și discutam îndelung. Uneori accepta chiar să mă însoțească la operă sau prin cazinouri. Pentru o vreme, redevenea o doamnă superbă și strălucitoare.

În acele clipe eram din nou împreună. Continuam atunci să credem că formăm și noi un mic clan, o pereche de îndrăgostiți mai presus de întreaga lume muritoare.

Ghemuiți lîngă foc, în vreo vilă de la țară, stînd alături pe capra unei trăsuri în vreme ce eu țineam hățurile, plimbîndu-ne în miez de noapte prin pădure, continuam, precum odinioară, să ne împărtășim observațiile.

Alteori, porneam în căutarea unor case bîntuite de stafii, un mod de a ne petrece timpul ceea ce ne excita pe amîndoi. De fapt, Gabrielle își întrerupea cîteodată călătoriile, tocmai fiindcă auzise de vreun nou caz de bîntuire și voia să mergem împreună să vedem ce se mai putea vedea.

Desigur, de cele mai multe ori, nu găseam nimic în clădirile părăsite în care se zicea că ar fi apărut spiritele. Iar dezaxații, despre care se spunea că ar fi fost posedați de diavoli, nu erau, de cele mai multe ori, decît nebuni obișnuiți. Totuși, ni s-a întîmplat să vedem arătări plutind sau umbre inexplicabile, obiecte zburătoare, glasuri răcnind din gura unor copii posedați sau pale de vînt înghețat care suflau în odăi închise, stingînd lumînările. Dar n-am văzut cu nimic mai mult decît ceea ce fusese descris de sute de muritori erudiți înaintea noastră.

La urma urmei, pentru noi nu era decît un joc. Și, gîndindu-mă acum la acele zile, îmi dau seama că îl continuasem doar fiindcă ne ținea împreună, ne oferea prilejuri de întîlnire care, altfel, nu le-am fi avut.

Absențele lui Gabrielle nu erau singurul lucru care distrugea afecțiunea pe care ne-o purtam unul altuia. Mai era modul ei de a se comporta atunci cînd era cu mine și ideile pe

care le susținea.

Își păstrase obiceiul de a spune exact ceea ce gândea, ba chiar ceva în plus.

Într-o seară, după o absență de o lună, a apărut în căsuța noastră de pe Via Ghibellina din Florența și a început să-mi țină un discurs:

— Ți-ai dat seama că ființele nopții sînt pregătite pentru a întâmpina o mare căpetenie? Nu mă refer acum la vreun alt bigot care să murmure ritualuri învechite, ci un adevărat monarh întunecat, care să ne călăuzească conform unor principii noi.

— Și care ar fi aceste principii? am întrebat-o, dar ea a continuat, ignorîndu-mi întrebarea.

— Închipuie-ți altceva decît această veșnică vînătoare de muritori pentru hrană lîncedă și monotonă. Închipuie-ți ceva măreț, la fel de grandios precum era Turnul Babei înainte de a fi fost doborît de mînia lui Dumnezeu. Mă gîndesc la o căpetenie tronînd în palatul său satanic, care și-ar trimite supușii în lumea largă pentru a învrăjbi fratele împotriva fratelui său, pentru a îndemna mamele să își ucidă fiii, pentru a trece prin foc împlinirile omenirii, pentru a răscoli pămîntul, astfel încît să moară cu toții de foame, nevinovați și păcătoși laolaltă! Să creeze suferință și haos pe oriunde ar trece, să înfrîngă binele, ducînd oamenii la disperare. Așa ceva ar fi demn să fie numit rău! Eu și cu tine nu sîntem decît niște plante exotice în grădina sălbatică, după cum spuneai tu. Iar lumea oamenilor nu e cu nimic diferită de lumea pe care am descoperit-o în cărți, cu ani în urmă, la Auvergne.

Tema conversației îmi plăcea. Cu toate acestea, mă bucuram s-o știu în aceeași încăpere cu mine, să am cu cine vorbi, altcineva decît vreun sărman muritor dezamăgit. Nu mai eram singur, doar cu scrisorile de-acasă.

— Cum rămîne cu problemele estetice? am întrebat-o. Cum rămîne cu ceea ce îi explicai lui Armand despre intenția ta de a afla de ce continuă să existe frumusețea și de ce ea continuă să ne tulbure?

A ridicat din umeri.

— Cînd lumea omului se va prăbuși în ruine, frumusețea va redeveni stăpînă. Copacii vor crește în locurile unde odinioară erau străzi, iar florile vor umple pajiștile ce astăzi sînt maidane dezgustătoare. Acesta ar trebui să fie țelul stăpînului satanic, să vadă iarba și copacii crescînd sălbatic pînă cînd nu va mai rămîne nici o urmă din marile orașe de odinioară.

— Dar de ce numești acest țel "satanic"? am întrebat-o. De ce nu-i spui, simplu, haos? În definitiv, chiar asta și este.

— Fiindcă așa l-ar numi oamenii. Ei l-au născocit pe Satana, nu-i așa? Satanici, așa îi numesc ei pe aceia care îndrăznesc să se abată de la calea ordinii pe care omenirea preferă să o urmeze.

— Nu cred că înțeleg.

— Ei bine, folosește-ți mintea supranaturală, frumosul meu cu ochi albaștri, fiul meu cu părul de aur, chipeșul meu ucigaș de lupi. Se prea poate ca Dumnezeu să fi creat lumea, așa cum credea Armand.

— Asta ai descoperit în pădure? Ți-a șoptit-o vreo frunză?

Mi-a rîs în nas.

— Firește, nu e neapărat nevoie ca Dumnezeu să fie antropomorf. Și nu e necesar ca el să fie ceea ce, în egoismul și sentimentalismul nostru colosal, obișnuim să numim "o persoană decentă". Orișicît, Satana a fost inventat de către om, un nume dat forței care tinde să nimicească ordinea civilizată a lucrurilor. Primul om care a creat legile — fie el Moise, fie un oarecare rege egiptean, Osiris, de pildă — l-a creat și pe diavol. Diavolul e cel care ne ispitește să încălcăm legea. Iar noi sîntem cu adevărat satanici, fiindcă nu dăm ascultare nici unei legi care îl apără pe om. De ce nu ne-am răzvrăti cu totul, atunci? De ce n-am isca o vîlvătaie a răului care să ardă din temelii toate civilizațiile Pămîntului? Eram mult prea întristat pentru a-i răspunde. Nu-ți face griji, n-am să o fac eu. Dar mă întreb ce se va întâmpla în deceniile care vor urma. Nu se va ivi oare cineva care să o facă?

— Sper că nu! am strigat eu. Sau, dacă cineva dintre noi are să încerce să facă așa ceva, va fi război.

— De ce? Toți l-ar urma.

— Eu nu. Eu am să-l înfrunt.

— Oh, ești de-a dreptul amuzant, Lestat.

— E ceva de-a dreptul meschin.

— Meschin? Și-a întors privirea înspre curte, apoi spre mine, și culoarea i-a revenit în obraji. Ți se pare meschin să năruie toate orașele pămîntului? Ți-am dat dreptate cînd

susțineai că Teatrul Vampirilor e o copilărie, dar acum te contrazici tu însuși.

— Nu crezi că e meschin să distrugi totul doar de dragul plăcerii de a distruge?

— Ești de-a dreptul imposibil. Cândva, în viitorul îndepărtat, o asemenea căpetenie ar putea să apară. El va arunca omenirea înapoi în spaima și goliciunea din care vine. Iar noi o vom folosi, fără nici un efort, drept hrană, ca și pînă acum, iar lumea întreagă va deveni o grădină sălbatică.

— Într-un fel, sper că cineva are să încerce, am spus. Fiindcă astfel, m-aș putea ridica împotriva lui și aș face tot ce mi-ar sta în putință pentru a-l birui. Poate că astfel aș fi mîntuit, aș fi din nou bun în propriii mei ochi, salvînd omenirea de acest flagel.

M-am înfuriat, m-am ridicat din jilțul în care ședeam și am ieșit în curte. Ea m-a urmat îndeaproape.

— Tocmai ai pronunțat cel mai vechi argument al creștinătății: răul există pentru ca noi să putem lupta împotriva lui, făcînd binele.

— E deplorabil și stupid.

— Vezi, tocmai asta nu înțeleg eu la tine, a spus Gabrielle. Te cramponezi de vechea ta credință în existența bunătății cu o încăpăținare de neclintit. Și totuși, te descurci atît de bine în postura în care te afli! Îți hăituiești victimele ca un înger întunecat. Ucizi fără milă. Petreci nopți întregi jucîndu-te cu victimele tale atunci cînd ai chef.

— Și ce dacă? i-am spus, aruncîndu-i o privire plină de răceală. Pur și simplu, mă pricep să fiu rău. A izbucnit în rîs. Cînd eram tînăr, eram un bun vînător; apoi am fost un bun actor pe scenă. Acum sînt un bun vampir. Cam atît despre semnificațiile cuvîntului "bun".

DUPĂ plecarea ei, m-am lungit pe lespezile de piatră din curte, privind cerul înstelat, gîndindu-mă la toate picturile și sculpturile pe care le admirasem numai aici, la Florența. Știam că urăsc natura cu arborii ei înalți și că, pentru mine, muzica cea mai frumoasă era reprezentată de glasurile omenesci. Dar ce importanță mai avea oare ceea ce simțeam sau ceea ce gîndeam?

Totuși, ea nu mă sîcîia întotdeauna cu filozofia ei stranie. Uneori își făcea apariția și îmi vorbea de felurite lucruri practice pe care le învățase. Devenise de-acum mai curajoasă și mai dornică de aventuri. Mă învăța și pe mine unele lucruri.

Puteam dormi în țărîna goală, căpătase ea această certitudine încă dinainte de a fi părăsit Franța. Mormintele și sicriile nu erau absolut necesare. În amurg, ieșea din pămînt încă înainte de a fi pe deplin trează.

Muritorii care dădeau peste noi în timpul zilei, dacă nu ne expuneau pe dată la lumina soarelui, erau osîndiți să piară. De pildă, Gabrielle dormise o dată într-un beci al unei case părăsite de lîngă Palermo. Ochii și fața o ardeau de parcă s-ar fi opărit, iar în mîna dreaptă ținea cadavrul unui muritor, care încercase, se pare, să îi tulbure somnul.

— L-am sugrumat, mi-a spus, iar mîna mi-a rămas încleștată pe grumazul lui. Fața mi-a fost pîrlită de lumina slabă ce s-a strecurat prin ușa întredeschisă.

— Ce te-ai fi făcut dacă erau mai mulți muritori? am întrebat-o admirativ.

A ridicat din umeri. Habar nu avea și nici nu voia să afle. Acum dormea numai îngropată în țărînă și renunțase la sicrie și pivnițe. Nimeni nu avea să îi mai tulbure, vreodată, somnul.

NU i-am spus ceea ce credeam, și anume că exista ceva aparte în a dormi într-o criptă. Era ceva romantic să te scoli dintr-un mormînt. De fapt, eu o apucasem în direcția opusă. Pe unde poposeam, porunceam să mi se construiască sicrie pe măsura mea și nu dormeam, așa cum ne fusese obiceiul, în cimitire sau prin biserici, ci în tot felul de ascunzișuri din casă.

N-aș putea spune că ea nu mă asculta cu răbdare cînd îi povesteam despre mărețele opere de artă pe care le admirasem în muzeele Vaticanului, ori despre un cor auzit în vreo catedrală, ori despre visele pe care le avusesem în ultimul ceas dinaintea trezirii, vise ce mi se păreau induse de către gîndurile muritorilor ce treceau prin preajmă. Poate că îi plăcea să-mi admire mișcarea buzelor. Cine-ar putea spune?

Apoi mă părăsea din nou, fără nici o explicație. Mă plimbam de unul singur pe străzi, murmuram cu glas tare și îi scriam mesaje foarte lungi lui Marius, care îmi ocupau, cu scrierea lor, întreaga noapte.

Ce voiam de la ea, de fapt? S-o văd mai umană? Să-mi semene? Profețiile lui Armand

mă obsedau. Cum se făcea oare că ea nu se gîndea mereu la ele? Știa, probabil, și ea, că ne îndepărtam unul de celălalt, că inima-mi era frîntă din această cauză, dar că eram prea mîndru ca să i-o spun.

— Te rog, Gabrielle, nu pot suporta singurătatea! Rămii cu mine.

În vremea cînd ne pregăteam să părăsim Italia, practicam un mic joc periculos cu muritorii. Vedeam un bărbat sau o femeie, o ființă umană care mi se părea perfectă din punct de vedere spiritual și începeam să o urmăresc. O urmăream vreme de o săptămînă, o lună, uneori chiar mai mult. Mă îndrăgosteam de această ființă. Îmi închipuiam prietenii, conversații, o intimitate ce nu avea să ne fie dată niciodată. Într-o clipă magică, imaginară, aveam să îi spun: "Îți dai seama de ceea ce sînt?", iar acea ființă umană, plină de suprema înțelepciune spirituală, avea să îmi răspundă: "Da, îmi dau seama. Te înțeleg."

Totul era o absurditate, desigur. La fel ca și povestea cu prințesa care își dăruiește dragostea prințului vrăjit, care, în acest fel, redevine ei însuși, nu mai e un monstru. Dar, în basmul meu întunecat, aveam să trec cu totul în amantul meu muritor. Aveam să devenim o singură ființă, aveam să redevin carne și sînge.

Adorabilă idee. Începeam însă să mă gîndesc din ce în ce mai des la avertismentele lui Armand, care îmi spusese că aveam să ofer darul întunecat mereu din același motiv. Am încetat să mă mai joc și m-am mulțumit să vînez cu cruzimea de odinioară, atîta doar că nu mai căutam doar răufăcătorii.

LA ATENA, i-am lăsat lui Marius următorul mesaj:

"Nu știu de ce mai continui. Nu caut adevărul. Nu cred în el. Nu sper că-mi vei dezvălui vechi taine, oricare-ar putea fi acestea. Cred într-un singur lucru. Poate că e vorba, pur și simplu, de frumusețea lumii prin care rătăcesc sau numai de voința de a trăi. Acest dar mi-a fost oferit prea devreme și nu datorită unui motiv potrivit. Încă de pe-acum, de la vîrsta de treizeci de ani, cît aș fi avut dacă eram un simplu trecător, încep să înțeleg de ce au renunțat atît de mulți dintre ai noștri la acest dar, de ce l-au risipit. Și totuși continui. Și te caut mereu."

NU ȘTIU cît timp am continuat să hoinăresc în acest fel prin Europa și Asia. Deși continuam să mă plîng de

singurătate, începeam să mă obișnuiesc cu ea. Aveam mereu parte de noi orașe, noi victime, noi limbi și mereu muzică nouă de ascultat. Indiferent la durerea ce mă încerca, îmi fixam întotdeauna noi destinații. În cele din urmă, îmi doream să vizitez toate marile orașe ale lumii, chiar și îndepărtatele capitale ale Indiei și Chinei, acolo unde chiar și obiectele cele mai simple aveau să mi se pară stranii, iar gîndurile pe care aveam să le citesc în mințile muritorilor mi se vor părea la fel de străine precum cele ale unor ființe din altă lume.

Dar, pe măsură ce ne îndepărtam de Istanbul, spre sud, pătrunzînd în Asia Mică, Gabrielle simțea tot mai puternic chemarea unor ținuturi noi și stranii, astfel încît arareori îmi mai stătea alături.

Între timp, în Franța, lucrurile se îndreptau cu pași repezi spre un deznodămînt nefericit, nu doar în ceea ce privea lumea muritorilor, după care tînjeam în continuare, ci și în privința Teatrului Vampirilor.

3

ÎNCĂ înainte de a fi părăsit Grecia, auzisem tot soiul de vești neliniștitoare, din gura călătorilor englezi și francezi, despre cele ce se întîmplau acasă. Ajungînd la Ankara, la un hotel european, am descoperit că mă aștepta un pachet voluminos de scrisori.

Roget îmi scosese întreaga avere din Franța, mutînd-o în bănci sigure din străinătate. "Nici să nu vă gîndiți să vă înapoiți acasă, îmi scria el. I-am sfătuit pe tatăl și pe frații dumneavoastră să nu se amestece în nici o controversă. Pe-aici, vin vremuri grele pentru monarhiști."

În felul ei, Eleni îmi scria cam același lucru:

"Publicul vrea să vadă cum aristocrația e făcută de rîs. Piesa noastră despre o regină neîndemînatică, ce este călcată în picioare de propria trupă de soldați-marionete, pe care nu se pricepe să o comande, provoacă urlete de rîs.

Clerul a devenit și el un subiect ideal pentru batjocură, într-o altă piesă, un preot pisălog vine să țină predici unui grup de dansatoare-marionete, muștrându-le pentru comportamentul lor indecent. Dar, profesorul de dans al acestora, care, de fapt, e un diavol cu coarne roșii, îl transformă pe nenorocitul preot într-un vîrcolac, care își sfîrșește zilele captiv într-o colivie de aur păzită de dansatoarele care rîd de mama focului.

Toate acestea constituie produsul geniului Divinului Nostru Violonist, pe care, însă, trebuie să-l păzim în fiecare clipă. Ca să îl obligăm să scrie, sîntem forțați să-l legăm de scaun. Îi punem în față hîrtie și cerneală. Dacă nu reușim nici în acest fel, îl punem să dicteze, iar noi scriem.

Pe străzi, oprește trecătorii și spune cui vrea să îl asculte că există în lumea asta grozăvii pe care nimeni nici măcar nu le-a visat. Te asigur că, dacă Parisul n-ar fi fost ocupat cu scrierea și citirea pamfletelor ce-și bat joc de Maria-Antoaneta, am fi avut cu siguranță neplăceri nenumărate din pricina lui. Vechiul Nostru Prieten e din ce în ce mai supărat pe el."

Desigur, i-am răspuns pe dată, implorînd-o să aibă răbdare cu Nicki, să-l ajute să treacă mai ușor de acești primi ani. "Sînt convins că poate fi influențat pozitiv", i-am scris. Și, pentru înțîia oară, am întrebat-o: "Crezi că aș putea aduce vreo schimbare, dacă m-aș întoarce?" Am privit îndelung cele scrise, înainte de a semna scisoarea. Mîinile îmi tremurau. Apoi am sigilat plicul și l-am încredințat poștei.

Cum m-aș fi putut întoarce? Mă simțeam singur, dar nu puteam suporta gîndul întoarcerii la Paris, gîndul revederii micului teatru. La ce i-ar fi folosit lui Nicolas întoarcerea mea? Vechiul avertisment al lui Armand îmi răsuna și acum în urechi. De fapt, oriunde m-aș fi aflat, aveam impresia că Armand și Nicki îmi erau alături, Armand cu avertismentele și profețiile sale sumbre, iar Nicolas atrăgîndu-mi neconținut atenția asupra miracolului iubirii sale transformate în ură.

Niciodată nu-mi fusese dor de Gabrielle ca atunci. Dar ea plecase de mult, continuîndu-și călătoria. Îmi aminteam de vremurile dinaintea plecării noastre din Paris. Dar de la ea nu mai aveam nimic de așteptat.

Răspunsul lui Eleni mă aștepta la Damasc:

"Te disprețuiește mai mult ca oricînd. Cînd i-am sugerat că poate ar fi mai bine să pornească pe urmele tale, a rîs. Nu-ți spun acestea pentru a-ți da prilej de suferință, ci ca să îți arăt că facem tot posibilul pentru a proteja acest copil care n-ar fi trebuit niciodată să se fi născut întru întuneric. E copleșit de propriile puteri, zăpăcit și înnebunit de viziunile sale. Am mai văzut și alte cazuri asemănătoare, și sfîrșitul lor tragic.

Și totuși, luna trecută a scris cea mai bună piesă a sa de pînă acum. Dansatorii-marionete, fără corzi de această dată, sînt loviți de ciumă în floarea vîrstei și zac printre morminte. Preotul îi plînge și pleacă. Dar un tînar violonist vrăjitor intră în cimitir și îi învie, cu muzica lui. Îmbrăcați cu toții în vampiri, cu pelerine și panglici din mătase neagră, dansatorii ies din morminte dansînd veseli pe urmele violonistului ce se îndreaptă spre Paris. Orașul e reprezentat pe o pictură superbă din fundal. Mulțimea urlă încîntată. Îți jur că, dacă ne-am apuca să ne hrănim cu sîngele victimelor noastre pe scenă, în văzul lumii, parizienii ar crede că e o iluzie și ne-ar aplauda."

Mai era și o scrisoare înfricoșătoare de la Roget.

Parisul căzuse pradă nebuniei revoluționare. Regele Ludovic fusese obligat să recunoască Adunarea Națională. Oamenii din toate clasele sociale erau mai uniți decît fuseseră vreodată, împotriva lui. Roget trimisese în sud, la familia mea, un mesager însărcinat a-i raporta care este atmosfera revoluționară din acea zonă.

Am răspuns ambelor scrisori cu toată solitudinea și neputința care erau așteptate din partea mea.

Dar, în vreme ce îmi trimiteam bagajele spre Cairo, simțeam că toate acele lucruri de care depindeam se aflau în mare pericol. Din afară, păream neschimbat, continuîndu-mi mascarada de gentleman călător; pe dinăuntru însă, demonul vînător al străduțelor întortocheate se simțea redus la tăcere, pierdut.

Desigur, îmi spuneam că este important pentru mine să mă îndrept spre sud, către Egipt. Egiptul îmi părea o țară a măreției antice și a minunilor atemporale. Egiptul acela avea să mă încînte, făcîndu-mă să uit de cele ce se întîmplau la Paris, de acele lucruri pe care nu eram în stare să le schimb.

În mintea mea se făcuse însă o stranie legătură. Egiptul, mai mult decît oricare altă

țară din lume, era îndrăgostit de moarte.

În cele din urmă, Gabrielle s-a ivit ca o nălucă din deșertul Arabiei și, împreună, ne-am imbarcat pentru Cairo.

A TRECUT aproape o lună pînă cînd am ajuns la destinație, și, printre bagajele care mă așteptau la hotelul europenilor, am găsit un colet straniu.

Am recunoscut de îndată scrisul lui Eleni, dar nu reușeam să îmi dau seama ce mi-ar fi putut trimite în acel colet. M-am holbat la el vreun sfert de oră, cu mintea mai goală de gînduri de cît fusese vreodată.

De la Roget, nu mai aveam nici o veste.

Mă tot gîndeam: De ce nu mi-o fi scris Roget? Ce-o fi cu acest colet? De ce mi-o fi fost trimis?

Am stat aproape un ceas în acea odaie, printre valize și pachete nedesfăcute, holbîndu-mă la acel colet. Gabrielle, care nu găsise încă cu cale să plece, mă privea.

— N-ai vrea să mă lași cîteva clipe singur? am șoptit.

— Dacă dorești...

Acum, lucrul cel mai important mi se părea să desfac coletul și să aflu ce conținea. Cu toate acestea, mi s-a părut la fel de important să arunc o privire în jur, în cămăruța goală, închipuindu-mi că mă aflu într-o odaie identică, la un mic han din Auvergne.

— Te-am visat, am rostit cu glas tare, privind coletul. Am visat că împreună colindam lumea, tu și cu mine, și eram amîndoi liniștiți și puternici. Am visat că ne hrăneam cu sîngele răufăcătorilor, așa cum făcea odinioară Marius. Privind în jur, ne simțeam triști din pricina misterele ce ne împresurau. Dar eram puternici. Aveam să trăim veșnic. Iar "discuția noastră" avea să continue, la nesfîrșit. Am sfîșiat învelitoarea pachetului, descoperind cutia viorii Stradivarius.

Am vrut să mai spun ceva, pentru mine însumi, dar nu găseam cuvintele necesare. Mintea mea nu mai era în stare să formuleze expresii coerente. Am întins mîna după scri-soarea care alunecase într-o parte, pe lemnul lustruit.

"După cum m-am temut, s-a ajuns la ce era mai rău. Vechiul Nostru Prieten, înnebunit de excesele Violonistului Nostru, a sfîrșit prin a-l închide în fosta ta reședință. Și, deși vioara i-a fost lăsată la îndemînă, în celulă, mîinile i-au fost luate.

Sînt convinsă că știi că, în cazul nostru, aceste apendice pot fi puse la loc. Mîinile lui au fost deci puse deoparte de către Vechiul Nostru Prieten, care însă nu i-a îngăduit rănितului să se hrănească vreme de cinci nopți.

În cele din urmă, la insistențele întregii trupe, Vechiul Nostru Prieten i-a dat drumul lui N. și i-a înapoiat ceea ce îi fusese luat.

Ca urmare, N., turbat de foame și de durerea care îi alterase radical temperamentul, s-a cufundat în muțenie pentru o perioadă de timp considerabilă.

În cele din urmă, a venit la noi și ne-a vorbit, spunîndu-ne că, așa cum obișnuiesc să facă și muritorii, își reglase toate conturile. Aveam la dispoziție o sumedenie de piese mici. În schimbul lor, aveam să convocăm, undeva la țară, în mijlocul naturii, un sabat tradițional, cu obișnuitul său rug. Dacă îl refuzam, ne amenința că va face din teatrul nostru rugul său funerar.

Vechiul Nostru Prieten i-a promis solemn că dorința îi va fi împlinită și, îți jur, n-ai avut în veci parte de un asemenea sabat. Cred că arătam infernal în hainele noastre fine, costumele de vampiri-dansatori, jucînd hora și cîntînd cu accente teatrale vechile cînturi.

«Ar fi trebuit să o facem pe bulevard», a spus el. «Să nu uit, te rog să îi dai asta creatorului meu!» a zis și mi-a întins vioara. Apoi am început cu toții să dansăm, cu fre-nezia obișnuită, și cred că n-am mai fost niciodată atît de tulburați, atît de înfiorați și atît de triști. El s-a aruncat în flăcări.

Știi cît de tare te va afecta această veste. Dar trebuie să înțelegi că am făcut tot ce-a depins de noi pentru a preveni cele întîmplăte. Vechiul Nostru Prieten a fost foarte amărît și îndurerat. Se cuvine să știi că, pe cînd ne-am întors la Paris, am aflat că N. poruncise ca teatrul să fie numit în mod oficial Teatrul Vampirilor, astfel încît aceste cuvinte au fost deja zugrăvite pe frontonul clădirii. Cum mare parte dintre piesele sale cele mai bune au inclus din totdeauna vampiri, vîrcolaci și alte asemenea creaturi supranaturale, publicul a găsit noul nume foarte amuzant și n-a fost nevoie să îl schimbăm. De altfel, se potrivește de minune cu cele ce se întîmplă în aceste zile aici, la Paris."

Cîteva ore mai tîrziu, cînd, în sfîrșit, am coborît treptele, ieșind în stradă, am zărit în umbră o fantomă palidă, dar nespus de frumoasă, avînd înfățișarea unui tînăr explorator francez, cu hainele de in și cizmele de piele murdare de pămînt și cu pălăria de paie trasă peste ochi.

O recunoșteam, știam că odinioară ne iubisem, dar, în clipa aceea, amintirile respective mi se păreau confuze, aproape de necrezut.

Cred că îmi venea să-i spun ceva urît, să o jignesc, să o alung. Dar, cînd s-a apropiat și și-a alăturat pașii alor mei

n-am mai putut deschide gura. I-am întins scrisoarea, ca să nu mai fie nevoie să-i povestesc nimic. Ea a citit-o și a pus-o deoparte, după care m-a înconjurat cu brațul, așa cum nu mai făcuse de tare demult, și-am pornit să rătăcim amîndoi pe ulițele cufundate în beznă.

Mirosea a moarte, a fum, a mîncare, a nisip și a balegă de cămilă. Mirosea a Egipt. Mirosea așa cum miroase un loc ce nu s-a schimbat deloc în șase mii de ani.

— Spune-mi, dragul meu, ce-aș putea face pentru tine?

— Nimic, a venit răspunsul meu.

Era numai vina mea: eu eram cel care îl vrăjise, îl transformase în ceea ce era și apoi îl părăsise. Eu schimbasesm calea pe care ar fi trebuit să o apuce viața lui. Schimbasesm destinul său omenesc, mutîndu-l în beznă și iată unde se ajunsese.

CEVA MAI TÎRZIU, ea aștepta în tăcere, în vreme ce eu scriam un mesaj pentru Marius, pe zidul unui templu străvechi. Îi scriam despre sfîrșitul lui Nicolas, violonistul de la Teatrul Vampirilor, săpîndu-mi cuvintele adînc în piatră, așa cum făcuseră, probabil, și scribii egipteni din vechime. Era un epitaf pentru Nicki, o piatră de hotar a uitării, pe care nimeni nu avea să o citească ori să o înțeleagă vreodată.

MI SE PĂREA ciudat s-o am alături. Era straniu faptul că rămînea lîngă mine ore în șir.

— N-ai de gînd să te întorci în Franța, nu-i așa? N-ai să te duci acolo din cauza a ceea ce a făcut el?

— Mîinile? am întrebat-o la rîndul meu. Fiindcă i-a tăiat mîinile?

M-a privit și chipul i-a devenit neted, de parcă cine știe ce lovitură i-ar fi alungat orice expresie. Știa doar... Citise scrisoarea. Și atunci, ce anume o descumpănise? Poate felul în care o spusese.

— Credeai că am să mă întorc, pentru a mă răzbuna?

A clătinat din cap. Nu avea de gînd să-mi vîre asemenea idei în cap.

— Cum aș putea să fac așa ceva? Ar fi o ipocrizie din partea mea, cînd l-am lăsat pe Nickolas acolo, l-am încredințat lor, urmînd ca ei să facă ceea ce credeau de cuviință...

Schimbările de pe chipul ei au fost prea subtile pentru a putea fi descrise. Nu-mi plăcea să o văd consumîndu-se într-atîta. Nu îi stătea deloc în fire.

— Nu crezi că, de fapt, Armand voia să-l ajute, tăindu-i mîinile? Probabil că nu i-a fost ușor să o facă, deși i-ar fi fost de o mie de ori mai la îndemînă să-i dea foc lui Nicki, fără nici o urmă de remușcare.

A încuviințat. Arăta atît de nefericită și de frumoasă în același timp.

— Și eu am gîndit la fel, a spus. N-am crezut că vei fi de acord cu mine.

— Sînt îndeajuns de monstruos pentru a înțelege, am hohotit. Îți mai amintești ce mi-ai spus cu ani în urmă, înainte ca eu să fi plecat de acasă, în ziua în care el a urcat la castel împreună cu tîrgoveții, ca să îmi aducă mantia roșie? Spuneai atunci că tatăl său era atît de furios, încît amenința că îi va rupe mîinile dacă-l mai prinde cu vioara. Orice s-ar întîmpla, se pare că nu putem să ocolim ce ne-a fost scris. Nu crezi că, și așa nemuritori cum sîntem acum, urmăm o cale ce-a fost trasată încă din vremea cînd eram în viață? Și iată, căpetenia clanului i-a tăiat lui Nicolas mîinile.

A FOST cît se poate de limpede, în nopțile care au urmat, că nu voia să mă lase singur în acele clipe. Simțeam că ea ar fi rămas lîngă mine, ca să mă ajute să trec mai ușor peste moartea lui Nicki, indiferent de locul în care ne-am fi aflat. Faptul că ne aflăm în Egipt, o ajută nespus de mult, fiindcă iubea mormintele și ruinele din această țară mai mult decît orice altceva. Poate că era nevoie să treacă șase mii de ani de la moartea cuiva, ca ea să îl iubească. M-am gîndit să-i spun acest lucru, s-o ironizez puțin, dar gîndul

a zburat la fel de repede precum venise. Monumentele erau de o vîrstă cu munții pe care-i iubea ea. Iar Nilul cursese prin imaginația oamenilor din vremuri imemoriale.

Am escaladat împreună piramidele, ne-am cățărat pe brațele uriașului Sfinx. Am examinat hieroglifele de pe diferite fragmente de piatră și mumiile pe care oricine le putea cumpăra pe mai nimic de la jefuitorii de morminte, laolaltă cu bucățele de bijuterii, ceramică și sticlărie antică. Am lăsat apa fluviului să ni se strecoare printre degete și am vînat împreună pe străzile înguste din Cairo. Am intrat în bordeluri și ne-am lăfăit pe perne moi, admirînd dansul unor băiețandri în ritmul unei melodii lascive, fierbinți, care reușea să mai alunge pentru o vreme cîntecul viorii care îmi stăruia în memorie.

M-am trezit ridicîndu-mă și dansînd sălbatic, acompaniat de aceste sunete erotice, imitînd mișcărilor celor care mă îndemnaseră să mă alătur lor, pierzînd orice noțiune a timpului și a sensului său în vaierul cornului și zdrăgănitul mandolinei.

Gabrielle mă privea zîmbind, cu pălăria cea albă de paie trasă peste ochi. Nu vorbeam unul cu celălalt. Nu era decît o frumusețe palidă și felină cu obrajii murdari de țărînă, care despica noaptea veșnică alături de mine. Își încinsese peste manta o curea lată de piele, își prinsese părul în coadă la spate și mergea cu pași de regină și lentoare de vampir. Curba obrazului ei părea a străluci în întuneric, laolaltă cu gura-i ca un trandafir sîngeriu. Era superbă și, fără îndoială, avea să mă părăsească din nou cît de curînd.

M-am înșelat însă. A rămas cu mine chiar și după ce am închiriat o vilișoară luxoasă, cîndva reședința unei căpetenii mameluce. Pardoseala îi era alcătuită din dale elegante ce rivalizau cu nuanțele plăcute ale zugrăvelii. M-a ajutat să-mi decorez curtea interioară cu tufe de bougainvillea, cu palmieri și tot soiul de plante tropicale, transformînd-o astfel într-o junglă miniaturală. Mi-a adus ea însăși colivii cu papagali și canari strălucitori.

Din cînd în cînd, dădea din cap, plină de compasiune, atunci cînd mă auzea murmurînd că nu mai promisem nici o scrisoare de la Paris, deși eram atît de dornic de știri.

De ce nu-mi mai scria oare Roget? Izbucniseră oare războaiele la Paris? Dar chiar și în acest caz, ele nu aveau cum să îmi afecteze familia, aflată în provincie, nu-i așa? Ce pățise Roget? De ce nu-mi scria?

Gabrielle m-a rugat s-o însoțesc de-a lungul fluviului, în amonte. Eu însă aș fi vrut să rămîn pe loc, în așteptarea veștilor. Mi-ar fi plăcut să discut cu călătorii englezi. În cele din urmă, am acceptat. La drept vorbind, mi se părea de-a dreptul remarcabil că îmi ceruse să merg cu ea. Era felul ei de a-mi demonstra că îi păsa de mine.

Îmbrăcase un costum nou de în, numai pentru a-mi face plăcere. Și, tot de dragul meu, își pieptănase pletele lungi și blonde.

Dar mie puțin îmi păsa de toate acestea. Mă scufundam încet, simțeam asta. Treceam prin lume ca printr-un vis.

Mi se părea absolut normal și rezonabil să văd în jur un peisaj care rămăsese neschimbat de mii de ani, din vremea cînd artiștii îl pictaseră pe pereții mormintelor regale. Era firesc ca palmierii ce se profilau în lumina lunii să arate exact ca atunci. Mi se părea cum nu se poate mai natural faptul că țărani drenau apele fluviului și își adăpau vitele în același fel ca și strămoșii lor îndepărtați.

Viziuni din vremea cînd lumea era încă nouă.

Răscoliseră vreodată pașii lui Marius aceste nisipuri?

Am hoinărit prin uriașul templu al lui Ramses, încîntați de milioanele de picturi minuscule săpate cu iscusință în pereți. Mă gîndeam întruna la Osiris, dar personajele acelor fresce mi se păreau a fi străine. Ne-am rătăcit printre ruinele Luxorului. Am plutit pe fluviu, întinși amîndoi într-o barcă, privind stelele.

Pe cînd ne întorceam la Cairo și ajunseserăm lîngă Coloșii lui Memnon, ea mi-a șoptit înflăcărată că pînă și împărații romani călătoreau în Egipt pentru a vedea toate aceste minunății, așa ca și noi acum.

— Erau străvechi chiar și pe timpul cezarilor! mi-a spus în vreme ce cămilele pe care călăreau răscoleau nisipul rece.

În noaptea aceea, briza deșertului nu era atît de puternică. Chipurile imense de piatră se profilau pe albastrul închis al cerului. Ochii măcinați de vreme priveau drept înainte, martori tăcuți ai trecerii timpului. Nemișcarea lor mă întrista și mă înspăimînta în același timp.

Mă încerca aceeași uimire pe care o trăisem în fața piramidelor. Zei vechi, taine antice. Îmi dădeau fiori. Și totuși, cine fuseseră acești străjeri fără chip, stăpîni peste nesfîrșitul deșertului?

— Marius, am șoptit pentru mine însumi. Ai văzut și tu toate acestea? Va trăi vreunul

din noi atât de mult ca ei?

Gabrielle mi-a întrerupt însă visarea. Voia să descălecăm și să ne continuăm pe jos drumul rămas pînă la statui. Am încuviințat, deși nu prea știam ce se va întîmpla cu cămilele noastre puturoase și încăpățîinate, cum aveam să le determinăm să se așeze.

Dar ea știa. Le-am lăsat în urmă, să ne aștepte, și am luat-o înainte, prin nisip.

— Vîno cu mine în inima Africii, în junglă, a zis.

Chipul îi era neașteptat de grav, iar vocea neobișnuit de blîndă.

Pe moment, nu i-am dat nici un răspuns. Ceva din purtarea ei mă puneă pe gînduri. Mi se părea că ar trebui să mă țin tare.

Glasul ei mi-a părut ascuțit precum bătăile din zori ale clopotelor iadului.

Nu voiam s-o însoțesc în junglele Africii. Iar ea știa acest lucru. Așteptam cu neliniște vești despre familie, din partea lui Roget, și mă gîndeam să mă îndrept apoi către orașele Orientului, prin India și China, către Japonia.

— Înțeleg modul de viață pe care l-ai ales, mi-a spus. Am ajuns să admir perseverența cu care îți urmezi calea, să știi.

— Și eu pot spune același lucru despre tine, am întrerupt-o, cu amărăciune în glas.

A tăcut o vreme.

Eram foarte aproape de colosalele statui și singurul lucru care mă împiedica să mă simt copleșit de dimensiunile lor era faptul că nu exista prin apropiere nimic care să îmi ofere un termen de comparație. Cerul de deasupra noastră era la fel de imens precum ele, nisipurile se întindeau la nesfîrșit, iar stelele erau nenumărate și strălucitoare.

— Lestat, mi-a spus încet, măsurîndu-și fiecare cuvînt. Îți cer să încerci, doar o singură dată, să treci prin lume așa cum fac eu.

Era scăldată de lumina lunii, dar borurile pălăriei îi umbreau chipul alb și subțire.

— Uită de casa din Cairo, mi-a spus deodată, rar, de parcă ar fi vrut să sublinieze astfel importanța spuselor sale. Lasă în urmă toate bunurile tale, toate hainele, tot ce te leagă de civilizație. Vîno spre sud cu mine, să urcăm fluviul spre inima Africii. Călătorește, așa cum călătoresc și eu.

Nu i-am răspuns. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

Mi-a șoptit blînd că aveam să întîlnim triburi misterioase, pe care nici un european nu le văzuse vreodată. Aveam să luptăm cu mîinile goale cu crocodili și lei. Poate că aveam să descoperim și izvoarele Nilului.

Am fost cuprins de un tremur neplăcut. Noaptea întreagă părea străbătută de vînturi suierătoare. N-aveam unde să mă ascund.

Vrei să-mi spui că mă vei părăsi pentru totdeauna, dacă am să refuz să te însoțesc, nu-i așa?

Am privit în sus, spre înspăimîntătoarele statui, și cred că am spus:

— Deci, aici am ajuns.

Iată de ce îmi rămăsese alături, iată cauza tuturor acelor lucruri mărunte făcute de dragul meu, iată de ce eram și acum împreună. Nu avea nimic de-a face cu trecerea lui Nicki în eternitate. Acum o preocupa cu totul altă despărțire.

A clătinat din cap, de parcă ar fi vorbit cu sine însăși, dezbătînd propria plecare. Mi-a descris în șoaptă căldura nopților tropicale, o căldură mai umedă, mai dulce decît această arșiță.

— Vîno cu mine, Lestat. Ziua vom dormi în nisip. Noaptea, răcoarea ne va da aripi. N-avem nevoie de nume. Nu lăsăm urme. Vreau să ajung pînă la capătul Africii, să fiu zeița celor pe care îi voi uide.

S-a apropiat de mine, trecîndu-și brațul pe după umerii mei. Și-a apăsă buzele pe obrazul meu și, sub borurile pălăriei, i-am zărit strălucirea pătimașă din ochii adînci.

M-am auzit oftînd. Am clătinat din cap.

— Nu pot să te însoțesc, iar tu știi asta, i-am spus. Nu pot să vin cu tine, așa cum nici tu nu poți să rămîi lîngă mine.

TOT drumul înapoi, pînă la Cairo, mi l-am petrecut gîndindu-mă la ceea ce îmi trecuse prin minte în acele clipe dureroase. La ceea ce știusem, dar nu exprimasem atunci, cînd ne aflam între nisipuri, în fața Coloșilor lui Memnon.

Știusem, încă din acea clipă, că ea era pierdută pentru mine! Fusese pierdută încă de ani de zile, iar eu știam acest lucru din ziua în care coborîsem din odaia în care aflasem vestea dispariției lui Nicki și o găsisem așteptîndu-mă.

Într-un fel sau altul, totul fusese rostit cu ani în urmă, în cripta din spatele turnului. Ea

nu îmi putea oferi ceea ce așteptam de la ea. Nu puteam face nimic pentru a o schimba. Dar cel mai groaznic mi se părea faptul că nici ea nu dorea nimic de la mine.

Mă rugase să o însoțesc doar fiindcă se simțea datoră să o facă. Compasiunea, tristețea — iată alte două posibile motive. Dar, de fapt, ea nu își dorea decât un singur lucru: să fie liberă.

A rămas lângă mine pe tot drumul către oraș, dar nu a scos nici un cuvânt.

Iar eu mă scufundam tot mai adânc, tăcut, prost, știind că, în curând, asupra mea se va abate o altă nenorocire. Trăiam limpezimea groazei. Ea avea să îmi spună adio, iar eu nu puteam să fac nimic ca să-i amân plecarea. Când voi începe oare să-mi pierd mințile? Când voi începe să plîng, fără să mă mai pot opri?

Nu încă.

Când am intrat în căsuța mea și am aprins luminile, culorile împrejmuitoare m-au asaltat: covoare persane cu modele florale delicate, zugrăveala încrustată cu mii de oglinzi minuscule, penajul strălucitor al păsărilor care au început să filfie din aripi.

Am căutat vreo scrisoare de la Roget, dar n-am găsit nici una și, brusc, m-am infuriat. Cu siguranță, ar fi trebuit să-mi fi scris pînă acum. Trebuia să aflu ce se petrecea la Paris! Apoi m-am speriat.

Ce naiba se întîmplă în Franța? am murmurat. Trebuie să stau de vorbă cu alți europeni. Englezi, de preferință, căci ei sînt întotdeauna cel mai bine informați. Își poartă ceaiul indian și ziarul *Times* după ei, oriunde s-ar duce.

Liniștea ei mă infuriă la culme. Mi se părea că ceva e pe cale de a se întîmpla în această încăpere, din nou acea înspăimîntătoare premoniție, care mă asaltase în criptă, înainte ca Armand să înceapă a-și spune povestea.

Dar nu s-a întîmplat nimic, decât faptul că ea era pe cale să mă părăsească. Și cine știe dacă aveam să ne mai întîlnim vreodată?

— Pe toți dracii! am înjurat. Așteptam o scrisoare.

Nu era nici un servitor prin preajmă. Nu observaseră că ne întorseserăm. Aș fi vrut să trimit pe cineva după cîțiva muzicanți. De-abia mă hrănisem, mă simțeam încălzit și aveam poftă să dansez.

Deodată, ea a pus capăt încremenirii. S-a îndreptat hotărîtă spre curtea interioară, contrar propriilor sale obiceiuri. Am văzut-o îngenuchind lângă arteziană. A ridicat două dintre pietrele de pavaj, a scos de acolo un plic și, scuturîndu-l de țărîna nisipoasă, mi l-a înmînat.

Am observat că era de la Roget, încă dinainte de a-l fi văzut în plină lumină. Venise înaintea plecării noastre în amonte, pe Nil, iar ea îl ascunsese!

— Cum ai putut face așa ceva? am întrebat-o furios.

I-am smuls plicul și l-am trîntit pe masă.

O priveam cu ură, cum nu o mai privsem niciodată. Nici măcar în vremea egoistă a copilăriei nu o urisem atît cît o uram acum!

— De ce-ai făcut asta? am strigat.

— Pentru că voiam să am și eu o șansă! a șoptit. Bărbia îi tremura. Buza inferioară îi fremăta, iar în ochi i-am zărit licărul sîngeriu al lacrimilor. Dar tu ai ales, a continuat ea, ai ales fără să fi citit această scrisoare.

Am întins mîna și am sfîșiat plicul. Scrisoarea a alunecat afară, împreună cu un articol decupat dintr-un ziar englezesc. Am despăturit misiva, cu mîinile tremurîndu-mi isteric, și-am început să citesc:

"Domnule, după cum probabil că ați și aflat, la 14 iulie, mulțimile pariziene au atacat Bastilia. Orașul a căzut pradă haosului. Au izbucnit răzmerițe în întreaga Franță. Luni de zile, am încercat zadarnic să ajung la familia dumneavoastră, ca să-i conving pe membrii ei să părăsească țara, pentru a fi în siguranță.

Lunea trecută însă, mi-a ajuns la urechi știrea că țărani și arendașii din ținut se răsculară împotriva tatălui dumneavoastră. Frații dumneavoastră, soțiile lor și copiii acestora, laolaltă cu toți cei ce încercaseră să apere castelul, au fost uciși, iar castelul a fost jefuit. Singur tatăl dumneavoastră a scăpat cu viață.

Niște slujitori credincioși l-au ascuns cît a durat atacul, iar apoi l-au ajutat să ajungă pe coastă. Acum, cînd scriu aceste rînduri, se află în orașul New Orléans din fosta colonie franceză Louisiana. Vă imploră să îi veniți în ajutor. E plin de amărăciune, acolo, printre străini. Vă imploră să veniți."

Scrisoarea mai continua, cu scuze, asigurări și detalii... Dar toate își pierduseră sensul.

Am pus scrisoarea pe masă, ațintindu-mi ochii asupra cercului de lumină desenat de

lampă pe lemnul întunecat.

— Nu te duce la el, a zis.

În tăcerea care ne împresura, vocea ei era infimă, nesemnificativă. Dar tăcerea era ca un imens țipăt mut.

— Nu te duce la el, a zis din nou.

Lacrimile îi brăzdau chipul, precum machiajul unui clown, două pîrîiașe roșii izvorînd din ochii ei.

— Ieși afară, am șoptit. Cuvintele mele s-au risipit, apoi glasul mi s-a umflat din nou. Ieși afară, am zis. Glasul nu mi s-a oprit, ci a continuat, pînă cînd cuvintele au izbucnit cu o violență înfricoșătoare: IEȘI AFARĂ!

4

MI-AM visat familia. Eram toți laolaltă, ne îmbrățișam. Chiar și Gabrielle era acolo, purtînd o rochie de catifea. Zidurile castelului erau înnegrite, arse. Comorile pe care le depozitasem acolo se topiseră ori se transformaseră în cenușă. Totul sfîrșește prin a se transforma în cenușă. Nu spune oare vechiul verset biblic, că țărînă și cenușă sîntem, și în țărînă și cenușă ne vom întoarce?

Nu contează... Mă întorsesem pentru a-i transforma pe toți în vampiri. Și iată-ne, întreaga Casă de Lioncourt, chipuri frumoase, albe. Cu toții, chiar și pruncul ahtiat după sînge în leagănul său, cu mama sa ce se apleca, întinzîndu-i un șobolan cenușiu, cu coadă lungă, ce se zbătea, hrana lui viitoare.

Am rîs și ne-am sărutat, în vreme ce ne plimbam, răscolind cenușa. Albi, frații mei, albe, nevestele lor, fantomatici, copiii care șușoteau într-un colț despre victimele lor. Iar tatăl meu s-a ridicat în picioare, precum un personaj biblic strigînd:

— VĂD!

Fratele meu mai mare mi-a cuprins umerii. Arăta minunat în veșmintele-i elegante. Nu-l mai văzusem niciodată arătînd atît de bine, căci sîngele vampiric îl făcuse mai spilkuit și îi dădea o expresie de profunzime spirituală.

— Știi, ai făcut al naibii de bine că ai venit la timp, cu darurile tale întunecate, a rîs, jovial.

— Darul întunecat, dragul meu, darul întunecat l-a corectat soția sa.

— Pe legea mea, dacă n-ai fi venit, a continuat el, am fi fost acum cu toții morți!

5

CASA ERA goală. Bagajele fuseseră deja expediate. Peste numai două nopți, nava avea să părăsească portul Alexandria. Mi-am păstrat o singură valiză. La bord, fiul marchizului trebuia să-și schimbe veșmintele din cînd în cînd. Desigur, îmi rămăsese și vioara.

Gabrielle stătea sub arcada care dădea spre grădină. Era suplă și avea picioarele extraordinar de lungi. Era superbă chiar și în obișnuitele-i zdrențe de bumbac, albe, cu pălăria trasă peste ochi, ca de obicei, cu părul despletit.

Pentru mine își lăsase oare pletele despletite?

Suferința mea sporea, precum o maree ce includea toate pierderile, ale celor morți și ale celor nemuritori, laolaltă.

Totuși, a venit la un moment dat, și am simțit din nou că mă scufundam, ca-ntr-un vis în care navigam, fie că voiam fie că nu.

Mi-a trecut prin minte faptul că părul ei era ca o ploaie de aur. Toată poezia lumii îți revine în memorie cînd privești chipul unei ființe iubite. Cît de frumoase erau gropițele din obrazii ei și gurița ei nemiloasă!

— Mamă spune-mi de ce ai nevoie.

Ne aflam într-o încăpere civilizată. O masă, o lampă, un jilț. Toate păsările mele cu penaj strălucitor dispăruseră, vîndute prin cine știe ce bazar. Chiar și papagalii cenușii din Africa, despre care se spune că trăiesc la fel de mult ca și oamenii. Nicolas viețuise treizeci de ani.

— Vrei bani?

Chipul i s-a împurpurat brusc, superb, iar ochii i-au aruncat fulgere: violete și

albastre. Vreme de o clipă, avut o înfățișare omenească. Toate acestea s-ar fi putut petrece în camera ei de acasă, printre zidurile crăpate, printre cărți, lângă focul din vatră. Oare atunci fusese umană?

Și-a plecat privirea, și borurile pălăriei i-au acoperit, vreme de o clipă chipul. În mod inexplicabil m-a întrebat:

— Și unde-ai să te duci?

— Voi ajunge într-o căsuță de pe strada Dumaine, în vechiul cartier francezesc din New Orléans, a venit răspunsul meu, plin de răceală. Iar când el va muri, găsindu-și în cele din urmă odihna, nu știu încotro am s-o apuc.

— Nu cred că vorbești serios.

— Mi-am luat bilet la următoarea navă ce va pleca din Alexandria, am continuat. Voi merge la Neapole, iar de acolo la Barcelona. În cele din urmă, la Lisabona, mă voi îmbarca pentru Lumea Nouă.

Chipul ei părea a se îngusta, iar trăsăturile i-au devenit parcă mai ascuțite. Buzele i s-au mișcat puțin, dar fără a scoate vreun sunet. Apoi am văzut lacrimile licărind în ochii ei și i-am simțit emoția, de parcă m-ar fi atins. Am privit aiurea, prefăcându-mă că aranjez ceva pe masă, după care m-am strădui să îmi împiedic tremurul încăpăținat al mâinilor. Mi-am spus că Nicki făcuse bine că își luase mâinile cu el, în flăcări, căci, altfel, ar fi trebuit să trec pe la Paris, ca să le iau înainte de plecare.

— Dar nu poți să te duci la el! a rostit în șoaptă. El? Ah, da, tatăl meu.

— Ce importanță mai are? Voi pleca și gata!

A clătinat ușor din cap, a negație. S-a apropiat apoi de masă, cu pași mai ușori decât cei ai lui Armand.

— A mai făcut oare cineva din spița noastră o asemenea traversare? m-a întrebat, ținându-și răsuflarea.

— Din câte știu eu, nu. Cei de la Roma spuneau că nu.

— Poate că e imposibil de realizat.

— Traversarea poate fi făcută, iar tu știi asta.

Călătorisem deja pe mare, în sicriele noastre de fag, și vai de monstrul ce-ar fi îndrăznit să ne tulbure.

S-a apropiat mai mult și m-a privit intens. Chipul ei nu mai reușea să își ascundă suferința. Era de o frumusețe răpitoare. De ce îmi dorisem vreodată să o îmbrac în rochii de bal și să îi ascund părul sub pălării cu pene?

— Știi unde mă vei putea găsi, i-am spus, dar amărăciunea din glasul meu nu era deloc convingătoare. Cunoști adresele băncilor mele de la Londra și de la Roma. Băncile noastre au trăit mai mult decât orice vampir și-au să mai dureze încă pe-atîta. Vor fi mereu acolo, la nevoie. Știi asta, ai știut-o dintotdeauna...

— Taci. Nu-mi spune asemenea lucruri.

Cîtă minciună în toate acestea, ce mascaradă meschină. Ea urîse în veci asemenea schimburi, ea nu ar fi pornit niciodată asemenea discuții. Nici măcar în visurile mele cele mai sălbatice, nu mă așteptasem să se întîmple astfel. Nu credeam că voi spune lucrurile acestea cu atîta răceală, nu credeam că ea avea să plîngă. Dimpotrivă, aș fi crezut că eu voi fi cel care va izbucni în hohote de plîns la plecarea ei. Aș fi crezut că mă voi arunca la picioarele ei, implorînd-o să nu plece.

Ne-am privit îndelung; ochii ei erau stacojii, de plîns, iar gura îi tremura.

Apoi mi-am pierdut cumpătul.

M-am ridicat și m-am dus la ea; i-am strîns în brațe trupul subțire și delicat. Mă hotărîsem să nu-i dau drumul să plece, oricît s-ar fi zbatut. Dar ea nu a făcut-o și am izbucnit amîndoi într-un plîns tăcut, din care parcă nu ne-am mai fi putut opri. Dar ea nu mi s-a supus. Nu s-a topit în îmbrățișarea mea.

S-a dat un pas înapoi. Mi-a mîngîiat părul cu ambele mâini, s-a aplecat și m-a sărutat pe buze, după care s-a îndepărtat ușoară ca un fulg, în tăcere.

— Așadar, asta a fost, dragul meu.

Eu am clătinat din cap. Cuvinte, cuvinte și iar cuvinte nerostite. Ea n-avea nevoie de ele, nu avusese niciodată.

Cu mișcările sale lente, feline, mișcîndu-și cu grație șoldurile, s-a dus la poarta ce dădea în grădină și a privit în sus, către stele, înainte de a mă privi din nou.

— Trebuie să îmi promiți ceva, mi-a spus într-un tîrziu. Acest francez îndrăzneț, ce trecuse cu grația unui arab

prin felurite locuri din o sută de orașe, prin care numai o pisică agilă s-ar fi putut strecura.

— Desigur, i-am răspuns.

Dar eram atât de distrus din punct de vedere spiritual, încît nu-mi venea să mai vorbesc. Culoarele înconjurătoare se estompaseră. Nu mai era nici cald și nici răcoare. Nu-mi doream decît să o știu odată plecată, dar, totuși, apropierea clipei despărțirii mă îngrozea, căci nu știam cînd aveam să o mai reîntîlnesc.

— Promite-mi că nu vei căuta niciodată să o sfîrșești, a zis. Promite-mi că n-ai s-o faci pînă cînd nu ne vom fi reîntîlnit pentru ultima oară.

Pentru cîteva clipe, am fost mult prea surprins pentru a-i putea răspunde. Apoi am rostit următoarele cuvinte, aproape cu dispreț:

— N-am să încerc *niciodată* să o sfîrșesc. Poftim, iată-ți promisiunea. Nu mi-a fost greu să ți-o acord. Dar ce-ar fi să îmi promiți și tu ceva? Să-mi spui încotro ai să o apuci, încotro vei pleca, astfel încît să știu unde să te găsesc; promite-mi că nu vei dispărea ca o nălucă...

M-am oprit; în glasul meu fusese o nuanță de disperare, o notă de isterie crescîndă. Nu reușeam să mi-o închipui scriind o scrisoare și ducînd-o la poștă sau făcînd vreunul din lucrurile pe care le fac de obicei muritorii. Mi se părea că nu aveam, și nici nu avusesem vreodată ceva în comun.

— Sper să ai dreptate atunci cînd te apreciezi pe tine însuși.

— Nu cred în nimic, mamă; mai demult, i-ai spus lui Armand că tu crezi că vei găsi răspunsurile pe care le cauți în jungle și în păduri, că stelele îți vor dezvălui, în cele din urmă, taina lor cea adevărată. Eu însă nu cred în nimic. Și asta mă face mult mai puternic decît crezi.

— Și atunci, de ce oare mă tem pentru tine?

Glasul ei era doar cu ceva mai mult decît o răsufare. Mi s-a părut că, de fapt, i-am citit spuselor pe buze.

— Fiindcă îmi simți singurătatea, am răspuns, percepi amărăciunea mea de a fi fost exclus din viață. Amărăciunea de a mă ști rău, nedemn de iubire, deși sînt atât de înfometat de ea. Groaza mea de a nu mă putea destăinui niciodată muritorilor. Dar asemenea lucruri n-au să mă oprească niciodată din drum, mamă. Sînt prea puternic pentru a le lua în seamă. După cum spuneai tu odată, sînt al naibii de priceput să fiu ceea ce sînt. Din cînd în cînd însă, lucrurile astea mă fac să sufăr, asta-i tot.

— Te iubesc, fiule.

Aș fi vrut să-i cer să-mi promită, să-i reamintesc de agenții de la Roma, s-o conjur să îmi scrie. Aș fi vrut să-i spun...

— Să te ții de promisiune, a zis.

Dintr-o dată, mi-am dat seama că acestea ne erau ultimele clipe împreună. Știam, dar nu puteam să schimb acest lucru.

— Gabrielle! am murmurat.

Dar ea plecase deja.

Odaia, grădina de alături, noaptea însăși, încremeniseră în tăcere și nemișcare.

CÎNDVA, cu puțin înaintea zorilor, am deschis ochii. *Zăceam* pe podea, într-o odaie a casei mele; plînsesem și adormisem.

Știam că ar fi trebuit să pornesc spre Alexandria, că ar fi trebuit să mă îndepărtez cît mai mult, iar cînd soarele ar fi răsărit, să mă ascund sub nisipuri. Știam, de asemenea, că poarta grădinii, ca și toate celelalte uși, rămăsese deschisă.

Dar nu puteam să mă urnesc. Cu răceală, în tăcere, mă închipuiam căutînd-o prin Cairo. Strigînd-o, cerîndu-i să se întoarcă. La un moment dat, mi s-a părut că, într-adevăr, o făcusem, că, umilindu-mă, fugisem după ea și încercasem să-i explic din nou cum stăteau lucrurile cu destinul nostru: că fusesem sortit să o pierd, așa cum Nicki fusese sortit să-și piardă mîinile. Într-un fel sau altul, noi doi puteam înfrînge soarta. Puteam triumfa asupra ei.

Absurd. N-am fugit după ea. Deasupra grădinii, cerul devenea roșiatic, lumina portocalie prindea a se strecura printre acoperișurile îndepărtate. Venea soarele o dată cu căldura și cu trezirea a mii de glasuri mărunte pe străduțele întortocheate ale orașului Cairo, o dată cu un sunet straniu ce părea a se stîrni din nisipuri, dintre copaci, din pajiștea cu verdeață. Și, lent, auzind larma, văzînd razele de lumină redesenînd contururi pe acoperiș, mi-am dat seama că în apropiere se afla un muritor.

Se opri în cadrul porții deschise a grădinii și îmi observa forma nemișcată a trupului, care zăcea în mijlocul locuinței pustii. Era un tînăr european blond, înveșmîntat în

haine arăbești. Era chipeș. Mă zărise în lumina palidă a zorilor, un concetățean al său, zăcînd nemișcat, într-o casă părăsită.

Nu l-am scăpat nici o clipă din ochi cîta vreme a traversat grădina pustie. Lumina cerului îmi încălzea ochii, iar pielea fragedă din jurul acestora începuse să mă ardă. Cu veșmîntul și turbanul său imaculat, intrusul părea o fantomă înfășurată într-un cearșaf alb.

Știam că ar fi trebuit să fug. Trebuia să mă îndepărtez cît puteam de repede, să mă ascund de arșița răsăritului de soare. Dar acum nu mai aveam posibilitatea de a coborî în cripta de sub podea. Muritorul acesta îmi pătrunsese în vizuină. N-aveam destul timp pentru a-l ucide și a scăpa apoi de cadavru, sărmanul și nefericitul muritor.

Parcă împietrisem, iar el se apropia și cerul unduia în spatele lui, făcîndu-i umbra să pară mai zveltă și mai întunecată.

— Monsieur! Șoapta sa era plină de solitudine, precum cea a femeii de la Nôtre-Dame, cu ani în urmă, femeia aceea care încercase să mă ajute și care-mi căzuse victimă, dimpreună cu pruncul ei. Monsieur, ce s-a întîmplat? Pot să vă ajut cu ceva?

Chipul său bronzat răsărea dintre faldurile turbanului. Avea gene blonde, tremurătoare, și ochi cenușii, ca și ai mei.

M-am ridicat în picioare, deși aveam impresia că nu o făceam eu însumi. Știam că buzele îmi dezvăluiau colții. Apoi am auzit un răget răsunînd din rărunchii mei și am văzut uimirea zugrăvindu-i-se pe chip.

— Privește-mă! am șuierat, iar colții mi s-au dezvelit. Mă vezi?

Și, repezindu-mă la el, l-am apucat de încheietura mîinii și i-am lipit palma de obrazul meu.

— M-ai crezut om, nu-i așa? am strigat. L-am ridicat de la pămînt, sus de tot, în vreme ce mîinile și picioarele sale se zbăteau frenetic în căutarea unui sprijin. Credeai că sînt fratele tău, nu-i așa? am urlat.

Gura i se deschisese cu un zgomot sec, apoi a început să zbiere.

L-am aruncat din rășputeri în sus, de-a curmezișul grădinii; trupul i s-a rostogolit prin aer, mișcînd din brațe și din picioare, dispărînd dincolo de acoperișul casei vecine.

Tot cerul se transformase într-o vîlvătaie orbitoare.

Am luat-o la fugă, trecînd prin poarta grădinii, năvălind pe alee. Alergam pe sub arcade joase, pe ulițe necunoscute. Doboram porți și grilaje, înlăturînd muritorii care îmi stăteau în cale. Îmi croiam drum prin pereții de cărămidă, sufocat de praful de mortar pe care îl stîrneam, răzbătînd în cele din urmă pe alte uliți noroioase și urît mirositoare. Lumina mă urmărea, ca un vînător nemilos.

Am zărit o casă incendiată, cu ziduri năruite. M-am năpustit înăuntru, ajungînd în grădină, și-am început să sap în țarină, adînc, cît mai adînc, pînă cînd nu mi-am mai putut mișca brațele și nici palmele.

Zăceam în răcoare și beznă.

Mă aflu la adăpost.

6

ERAM pe moarte. Sau, cel puțin, așa credeam. Trecuseră nenumărate nopți. Trebuia să mă trezesc, să mă îndrept spre Alexandria. Trebuia să traversez marea. Dar asta presupunea să mă mișc, să mă răsucesc în țărînă, să pătrund în imperiul setei.

Nu aveam să mă dau bătut.

A venit setea. Cum a venit, așa a și trecut. Era o tortură, o arșiță de foc. Inima și creierii-mi erau însetați. Inima-mi bătea tot mai tare, crescînd, dar tot nu voiam să mă dau bătut.

Poate că muritorii de la suprafață îmi auzeau inima. Îi vedeam din cînd în cînd, izbucniri de lumină în beznă; le auzeam vocile, o babilonie de limbi străine. Dar cel mai adesea vedeam doar beznă; auzeam doar beznă.

În cele din urmă, n-am mai fost decît setea însăși, zăcînd în țărînă, dormind un somn ușor, visînd vise roșii. Încetul cu încetul, căpătăm conștiința faptului că devenisem prea slab pentru a mă tîrî la suprafață prin nisip.

Acum, el continua să trăiască în mintea mea. O frază pioasă, de muritor. Dar poate fi numită aceasta viață? Nici mie nu-mi place viața de-aici! Ce-nseamnă oare să trăiești în mintea cuiva? Nimic, cred. De fapt, nici nu te afli cu adevărat acolo, nu-i așa?

Pisici, prin grădină. Duhoare de sînge de pisică.

Mulțumesc, dar prefer să îndur mai departe, să mă usuc precum o păstaie cu dinți.

S-A AUZIT un zgomot în noapte. Ce-o fi fost?

Suna ca toba uriașă pe care o auzisem bătând în copilărie, în sat, când actorii italieni își vestiseră drama ce avea să fie prezentată în spatele căruței lor fistichii. Toba aceea uriașă cu sunet grav, pe care eu însumi o bătușem pe străzile orașului în acele zile de neuitat când, fugit de-acasă, fusesem și eu actor ambulant.

Dar acest zgomot răsună mai puternic. Bubuitul unui tun, al cărui ecou fusese purtat prin podişuri, munți și văi? Îl simțeam pînă în măduva oaselor. Am deschis ochii în întuneric și mi-am dat seama că se produsese undeva, aproape.

Ritmul unor pași sau al bățăilor unei inimi? Lumea întreagă se umpluse de acel sunet.

Un vacarm imens, amenințător, ce se apropia tot mai mult. Și totuși, ceva din mine îmi șoptea că acest zgomot nu exista cu adevărat, că urechea unui muritor nu avea cum să îl audă, că acest bubuit nu făcea să tremure porțelanurile în vitrine și geamurile. Nici măcar pisicile nu l-ar fi putut auzi.

Egiptul doarme, tăcut. Tăcerea învăluie pustiul de ambele părți ale marelui fluviu. Nu se aude nici behăit de capre, nici mieunatul vreunei pisici. Nici vreun plînset de femeie, cine știe pe unde.

Totuși, zgomotul acesta mă asurzea.

Vreme de o clipă, am fost cuprins de spaimă. M-am încordat în țărîna în care zăceam. Am început să sap cu degetele, în sus, spre suprafață. Nevăzător, ușor ca un fulg, pluteam prin straturile de pămînt și, dintr-o dată, n-am mai putut nici să răsuflu, nici să strig; aveam impresia că, dacă aș fi putut striga, urletul meu ar fi sfărîmat toate geamurile pe o rază de mai multe mile. Paharele de cristal s-ar fi sfărîmat în mii de bucăți, ferestrele ar fi explodat.

Zgomotul era mai puternic, mai apropiat. Am încercat să mă răsucesc, în căutare de aer, dar n-am reușit.

Vreme de o fracțiune de secundă mi s-a părut că zăresc un chip, al celui ce se apropia. O strălucire sîngerie în beznă.

Se apropia cineva, stîrnind zgomotul acesta, o creatură atît de puternică încît, în liniștea înconjurătoare, chiar și copacii, florile, aerul însăși, îi simțeau venirea. Chiar și viețuitoarele pămîntului știa, iar șobolanii fugeau care încotro, în vreme ce pisicile se fereau din calea ei.

Poate că e moartea, m-am gîndit.

Poate că, prin cine știe ce minune, moartea e vie și vine să ne îmbrățișeze; nu e un vampir, creatura aceasta, ci întruparea însăși a cerurilor.

Iar noi, vampirii, ne vom ridica spre stele, o dată cu ea. Vom trece dincolo de îngeri și sfinți, dincolo de însăși iluminarea, către divinul întuneric, spre vid, în afara existenței. Iar în uitare, toate își vor afla iertarea.

Distrugerea lui Nicki devine o licărire îndepărtată, pe cale de a se stinge. Moartea fraților mei se risipește în pacea cea mare a inevitabilului.

Am împins pămîntul cu picioarele. M-am zbatut, dar brațele și picioarele-mi erau prea slabe. Am simțit gustul noroiului nisipos între dinți. Știam că trebuie să urc la suprafață, așa cum îmi cerea sunetul acela.

Am auzit din nou salva artileriei: bubuitul de tunuri.

Am înțeles prea bine că sunetul acesta mă căuta pe mine. Mă căuta, ca o rază de lumină. Nu mai puteam rămîne locului, trebuia să îi răspund.

I-am transmis un fior sălbatic, de bun-venit. I-am spus unde mă aflam și mi-am auzit propria răsuflare anevoioasă, în vreme ce mă luptam pentru a-mi mișca buzele. Intensitatea sunetului creștea, pătrunzîndu-mi în fiecare fibră. Pămîntul a început parcă a se roti în jurul meu, cu mine o dată.

Indiferent cine sau ce era, intrase în ruinele casei incendiate.

Ușa zburase în țandări, de parcă balamalele i-ar fi fost nu de oțel, ci de ipsos. O vedeam pe propriile-mi pleoape coborîte, ca pe un ecran. Vedeam creatura mișcîndu-se prin grădină, pe sub măsli.

Cuprins din nou de frenezie, am început să sap în căutare de aer. Acum însă nu mai azeam decît un sunet obișnuit, deloc intens, ca și cum cineva ar fi săpat în pămîntul nisipos de deasupra mea.

Am simțit o atingere catifelată pe obraji. Deasupra capului meu strălucea acum bolta

înstelată, acoperită de un val de nori negri. Niciodată, simplitatea frumuseții cerurilor nu mi se păruse a fi mai binecuvîntată.

Plămîinii mi se umpluseră cu aer.

Am lăsat să-mi scape un geamăt lung de plăcere. De fapt, toate aceste senzații erau mai presus de plăcere. Să respir, să văd lumina, toate aceste simple acțiuni îmi păreau a fi miracole. Iar zgomotul bubuitor, tunetul acela asurzitor îmi părea un acompaniament cum nu se poate mai potrivit.

Iar el, cel care mă căutase, cel care provoca acest sunet, se afla acum desupra mea.

Zgomotul s-a topit, s-a dezintegrat, pînă cînd în urma lui nu a mai rămas decît un susur ca o ultimă vibrație a corzilor unei viori. M-am simțit ridicat, smuls din pămînt, deși ființa aceea își ținea brațele pe lîngă trup.

În cele din urmă, și-a ridicat mîinile pentru a mă cuprinde, și chipul îi era, mi s-a părut, de-a dreptul nepămîntesc. Cine dintre noi ar mai putea să aibă un asemenea chip? Ce știm noi despre răbdare, despre bunătate și compasiune? Nu, nu era unul dintre ai noștri. N-ar fi putut fi. Și totuși, era. Avea aceeași carnație și același sînge ca mine. Ochi strălucitori, ce păreau că adună lumina din toate direcțiile, gene subțiri, trasate parcă de o peniță subțire, cu cerneală de aur.

Iar creatura aceasta, acest vampir atotputernic, mă susținea, privindu-mă în ochi, și cred că am spus vreo prostie, am dat glas vreunui gînd nebunatic, afirmînd că, de-acum, cunoșteam taina veșniciei.

— Atunci, spune-mi-l și mie, acest secret, mi-a șoptit zîmbind, imagine pură a iubirii omenеști.

— Oh, Doamne, ajută-mă, osîndește-mă și aruncă-mă în hăurile iadului, a răsunat glasul meu.

Nu puteam să îndur contemplarea unei asemenea frumuseți.

Îmi vedeam brațele, numai piele și os, cu mîini precum ghearele unei păsări. Mi se părea imposibil ca arătarea care devenisem să poată să mai trăiască. Mi-am privit picioarele: nu mai erau decît niște bețișoare. Hainele cădeau de pe mine. Nu eram în stare să mă mișc, nici măcar să mă țin pe picioare, iar amintirea curgerii sîngelui prin gura mea mă făcea să leșin.

Veșmintele sale roșii de catifea străluceau ca o flacără mocnită. I-am privit mantia roșie ce-i cădea pînă la pămînt și mînușile cărămizii ce-i acopereau mîinile cu care mă susținea. Avea părul des, alb, prin care se amestecau ici colo bucle aurii, încadrîndu-i chipul, acoperindu-i fruntea. Iar ochii lui, atît de albaștri, ar fi putut părea cufundați în sumbre reflecții, dacă nu ar fi fost atît de mari, atît de blînzi, precum modulările duioase ale glasului.

Fusese un bărbat în floarea vîrstei în clipa în care i se dăruise nemurirea. Fața unghiulară, cu obrazii ușor scobiți, cu gura-i mare, cu buze cărnoase, oglindea o pace și o blîndețe de-a dreptul înspăimîntătoare.

— Bea, mi-a spus, ridicînd puțin din sprîncene, buzele-i rostind atent cuvîntul, încet, ca pe-o sărutare.

Precum Magnus, în acea noapte fatală, ce se petrecuse cu atîta vreme în urmă, și-a ridicat mîna și a îndepărtat țesătura, dezvelindu-și gîtul. Vena aceea, de un stacojiu închis, sub pielea translucidă, supranaturală, părea că mă îmbie. Sunetul acela a izbucnit din nou, acea bătaie prea puternică. Smulgîndu-mă din pămînt, înghițindu-mă.

Șînge asemeni luminii, foc lichid. Sîngele nostru.

În brațe mi s-a strîns o putere enormă, mîinile i-au încolăcit grumazul, fața mi s-a lipit de carnea sa rece și palidă, iar sîngele mi s-a prăvălit pînă în fundul rinichilor, pîrjolindu-mi fiecare arteră din trup. Cîte veacuri limpeziseră sîngele acesta, distilîndu-i puterile?

Mi s-a părut că, de dincolo de vuietul curgerii sîngelui, l-am auzit vorbind. A repetat:

— Bea, sărman copil, bea, copilul meu rănit.

I-am simțit inima plină și trupul undulînd, lipit de al meu, de parcă am fi fost pecetluitți împreună. Și cred că m-am auzit spunînd:

— Marius.

Iar el mi-a răspuns:

— Da.

PARTEA A ȘAPTEA

MAGIE STRĂVECHE.

CÎND m-am trezit, mă aflu la bordul unei corăbii. Auzeam pîrîitul scîndurilor punții și trăgeam în piept aerul mării. Simțeam mirosul sîngelui celor care mînuiau corabia. Știam că era o galera, căci auzeam ritmul vîslelor, pe care vuietul surd al vîntului ce umfla pînzele nu reușea să îl acopere.

Nu puteam să îmi deschid ochii și nici să mă mișc. Și totuși, eram calm. Nu-mi era sete. De fapt, trăiam o pace adîncă. Trupul mi-era cald, de parcă tocmai mă hrănisem și era o adevărată plăcere să zac acolo, visînd, treaz fiind, în legănarea blîndă a valurilor.

Apoi mintea a început a mi se limpezi.

Știam că alunecam cu repeziciune pe apele liniștite. Soarele de abia apusese. Cerul serii timpurii se întuneca, în vreme ce briza își dădea ultima suflare. Zgomotul vîslelor ce se cufundau și ieșeau ritmic din apă era pe cît de liniștitor, pe atît de limpede.

Am deschis ochii.

Nu mai zăceam în sicriu. Am ieșit din cabină și am respirat adînc aerul proaspăt cu iz de mare, privind albastrul incandescent al cerului în amurg și mulțimea de stele strălucitoare de deasupra capului meu. De pe țărm, stelele se vedeau cu totul altfel. De-aici văzute, păreau mult mai aproape.

De ambele părți, se vedeau crestele unor insule muntoase, faleze presărate cu o mulțime de luminițe strălucitoare. Aerul era plin de un parfum de verdeață, de flori și de pămînt reavăn.

Corăbioara se îndrepta cu repeziciune către o strîmtoare îngustă ce se deschidea între falezele aflate drept înaintea.

Mă simțeam neobișnuit de puternic și de limpede la minte. Am trăit ispita trecătoare de a-ncerca să-mi închipui cum ajunsesem aici, în Marea Egee ori chiar în Mediterana, să aflu de cît timp plecasem din Cairo și dacă toate cîte mi le aminteam se întîmplaseră cu adevărat.

Dar ispita s-a topit pe dată, transformată într-o acceptare senină a sortii.

Marius se afla înaintea mea, pe puntea de comandă de lîngă catargul cel mare.

M-am îndreptat într-acolo și m-am oprit, privind în sus, către el. Purta mantia cea lungă și roșie de catifea, pe care o purtase și la Cairo, iar coama lui blond-argintie flutura în vînt. Ochii îi erau ațintiți spre strîmtoarea din fața noastră și spre țăncurile primejdioase ale stîncilor ce se iveau din spuma valurilor. Mîna stîngă îi era crispată pe balustrada punții.

M-am simțit cuprins de o atracție fantastică, iar sentimentul acelei păci adînci a explodat în mine.

Nici chipul și nici poziția sa nu reflectau vreo grandoare înfumurată ori o altă atitudine care să mă facă să mă simt josnic și umil. Nu exprima decît o noblețe calmă. Ochii săi păreau pierduți în depărtări și oglindeau bunătate.

Da, chipul îi era prea neted. Avea luciul țesuturilor care se formează deasupra cicatricelor și, dacă l-aș fi întîlnit pe vreo stradă întunecată, aș fi tresărit, poate chiar m-ar fi înspăimîntat. Părea că radiază o lumină slabă. Dar expresia chipului său era atît de caldă, atît de omenească în bunătatea ei, încît nu putea decît să mă atragă, să mă cheme.

Armand arăta ca un înger pictat de Caravaggio, iar Gabrielle semăna cu arhanghelii de marmură ce te întîmpină în pragul bisericilor. Dar chipul acesta era al unui om nemuritor.

Iar acest om nemuritor, cu mîna dreaptă întinsă, pilota corabia, tăcut, dar sigur de sine, printre stîncile aflate la intrarea în strîmtoare.

Apa fierbea în jurul nostru, ca metalul topit, aruncînd fulgere azurii ori argintii, iar alteori negre. Acolo unde valurile se loveau de stînci, țîșneau fuioare de spumă albă.

M-am apropiat și, ferindu-mă să fac zgomot, am urcat treptele pînă pe puntea de comandă.

Marius nu-și dezlipea ochii de apele dinaintea navei, dar a întins mîna stîngă, apucînd-o pe a mea.

Căldură. O ușoară apăsare. Acum însă nu era momentul potrivit pentru vorbe și chiar mă miram că îmi acordase atîta atenție. Sprîncenele i se împreunaseră, încruntîndu-se, iar privirea i s-a îngustat și, îndemnați parcă de vreo poruncă tăcută, vîslașii și-au încetinit

ritmul.

Eram vrăjit de ceea ce vedeam și, concentrându-mă mai mult, mi-am dat seama că simțeam și eu puterea pe care o emana, o pulsație surdă în consonanță cu bătăile inimii sale.

Auzeam, de asemenea, muritorii aflați pe falezele ce se întindeau în dreapta și în stînga noastră. Îi vedeam, adunîndu-se pe promontorii sau alergînd pe plaje, cu torțe în mîini. Le auzeam gîndurile răsunînd asemeni unor glasuri, în vreme ce ei încremeniseră în întunericul ce se năștea, privind felinarele corăbiei noastre. Gîndeau și vorbeau grecește, o limbă ce îmi era necunoscută, dar mesajul lor era cît se poate de limpede:

Trece stăpînul. Veniți cu toții, să-l vedeți: trece stăpînul. Cuvîntul "stăpîn" părea că se încarcă, în gîndurile lor, de semnificații supranaturale. Se plecau în fața lui, înfierbîntați, iar dinspre țărmuri ne parvenea un cor nevăzut de șoapte.

Auzindu-i, simțeam cum mi se tăia răsufierea. M-am gîndit la muritorul pe care îl înspăimîntasem la Cairo, la dezastrul de odinioară de la teatrul lui Renaud. Cu excepția acelor două umiltoare incidente, trecusem prin lume nevăzut, vreme de zece ani, în vreme ce acești țărani îmbrăcați în negru se adunau pentru a privi trecerea corăbiei, știind ce era Marius. Sau, cel puțin, aveau o idee despre ceea ce era acesta, deși nu pronunțaseră echivalentul grecesc al cuvîntului vampir, pe care îl cunoșteam.

Plajele rămăseseră în urmă. Falezele se înălțau pînă la ceruri, de ambele părți. Nava aluneca lin, cu ajutorul vîslelor, în timp ce pereții înalți de piatră întunecau lumina cerului.

Curînd însă, în fața ochilor mei uimiți s-a deschis un golf larg, argintiu, mărginit lateral de pante line. Un zid înalt de piatră, al cărui vîrf nu se vedea, îl închidea.

Vîslașii și-au încetat bătăile, pe măsură ce ne apropiam. Cu o mișcare abia perceptibilă, nava a făcut o întoarcere laterală, dezvăluind priveliștea unui bătrîn debarcader de piatră, acoperit de mușchi. Vîslașii și-au înălțat vîslele către cer.

Marius rămăsese nemișcat, dar mîna lui continua să o strîngă pe a mea, în vreme ce dreapta continua să indice debarcaderul și faleza ce se înălța precum însăși noaptea. Luminile navei iscau jocuri stranii pe stîncă umedă.

Cînd ne aflam la numai cinci sau șase picioare de acest debarcader — o distanță destul de periculoasă pentru o navă de asemenea dimensiuni — am simțit corabia oprindu-se.

Apoi Marius m-a luat de mînă și, împreună, am traversat puntea, către babord. Un slujitor cu părul negru s-a apropiat și i-a dat lui Marius un sac. Am făcut apoi un salt, străbătînd distanța care ne despărțea de mal, cu mare ușurință.

Am aruncat o privire în urmă, spre nava care se legăna ușor pe unde. Vîslele fuseseră coborîte din nou. Cîteva clipe mai tîrziu, corabia se îndepărta în direcția luminițelor unui orașel ce se zărea pe celălalt mal al golfului.

Am rămas singuri în întuneric. De îndată ce din corabie nu s-a mai zărit decît o pată pe fondul clipocitor al valurilor mărunte, Marius mi-a arătat o scară îngustă săpată în stîncă.

— Ia-o înainte, Lestat.

Îmi făcea plăcere să urc. Îmi făcea plăcere să mă mișc cu agilitate, urmînd zig-zagurile treptelor săpate grosolan și simțînd briza care se întetise, în vreme ce apa devenea parcă tot mai îndepărtată, mai înghețată, de parcă pînă și mișcarea neostoită a valurilor se oprise.

Marius se afla la numai cîteva pași în urma mea. Simțeam din nou pulsul straniu al puterii sale, ca o vibrație, pînă în măduva oaselor.

Treptele săpate în stîncă dispăruseră la un moment dat, pe la jumătatea drumului spre culmea falezei, lăsînd loc unei poteci care n-ar fi fost îndeajuns de lată nici măcar pentru o capră de munte. Din cînd în cînd, cîte o stîncă ori vreun țănc de piatră ne oferea o iluzorie protecție împotriva căderii spre apele de dedesubt. Cel mai adesea însă, poteca era unica excrescență a peretelui, astfel încît, pe măsură ce urcam tot mai sus, mi se făcea frică să mai privesc în jos.

La un moment dat, ținîndu-mă cu o mînă de creanga unui copac, am privit în urmă și l-am văzut pe Marius mișcîndu-se cu ușurință înapoia mea, cu sacul atîrnîndu-i lejer pe umăr, cu o mînă liberă. Golful, orașelul îndepărtat și portul păreau niște jucării, o hartă desenată de un copil pe tăblia unei mese, cu nisip presărat pe suprafața unei oglinzi și cîteva bucățele de lemn. Vedeam pînă dincolo de strîmtoare, spre marea deschisă, din care răsăreau umbrele negre, nemișcate, ale altor insule. Marius a zîmbit și s-a oprit. Apoi mi-a șoptit pe un ton politic:

— Continuă.

L-am ascultat, fermecat. Am pornit din nou și nu m-am mai oprit pînă cînd nu am ajuns în vîrf. M-am cățărat peste o ultimă grămadă de bolovani și buruieni, ridicîndu-mă apoi în picioare pe un covor de iarbă moale.

În fața mea se înălțau alte stînci, și din ele părea că răsare o fortăreață, o casă. La ferestre și în turnurile ei se vedeau lumini.

Marius și-a pus mîna pe umărul meu și, astfel înlănțuiți, ne-am îndreptat spre intrare.

Cînd ne-am oprit în fața porții masive, presiunea mîinii sale pe umărul meu a scăzut. Pe dinăuntru s-a auzit zgomotul unui zăvor ce se deschidea, apoi presiunea degetelor sale a devenit mai puternică. M-a condus pe un coridor larg, puternic luminat de nouă torțe aprinse.

Am avut un mic șoc descoperind că aici nu se afla nimeni care să fi putut să fi tras zăvorul și să ne fi deschis ușa. S-a întors, a privit spre ușă, și ușa s-a închis.

— Trage zăvorul, a zis.

M-am întrebat de ce nu o făcea el însuși, așa cum, se pare, reușise să facă atîtea pînă acum. Totuși, i-am dat ascultare imediat.

— E mult mai ușor așa, mi-a spus într-un tîrziu, și în ochi i-a apărut o licărire surîzătoare. Am să te conduc acum în camera în care vei putea să dormi liniștit. Poți să vii la mine oricînd vei dori.

Nu mai simțeam nici o altă prezență în casă. Dar eram convins că, de curînd, pe aici trecuseră muritori. Ici-colo, mirosul lor se lăsa încă simțit. Iar torțele nu fuseseră aprinse decît cu puțin timp în urmă.

Am urcat o scară micuță, la dreapta, și am rămas uimit, intrînd în camera ce îmi fusese hărăzită.

Era o încăpere vastă, cu un perete întreg ce se deschidea spre o terasă cu balustrada de piatră, atîrnînd deasupra mării.

Cînd m-am întors, Marius dispăruse. Sacul dispăruse, la rîndul său. Dar vioara lui Nicki, împreună cu valiza și celelalte bagaje ale mele se aflau acolo, pe o masă de piatră așezată în mijlocul odăii.

Un fior de tristețe și de ușurare m-a străbătut la vederea viorii. Mă temeam că o pierdusem pentru totdeauna.

Camera era mobilată cu bănci de piatră. Pe un stativ se afla un opaiț cu ulei. Într-o firidă îndepărtată, am descoperit o ușă dublă din lemn masiv.

Am descuiat-o, dînd peste un pasaj îngust și scund care cotea, în forma literei L. După cotitură se afla un sarcofag cu o lespede de piatră netedă. Fusese cioplit cu mare grijă din diorit, cea mai dură rocă din cîte există pe Pămînt. Lespedea era îngrozitor de grea și, de cum am ridicat-o, am descoperit că interiorul îi era placat cu aur masiv. Avea, de asemenea, un zăvor care se putea închide pe dinăuntru.

În fundul cutiei de piatră străluceau mai multe obiecte. În lumina palidă care se strecura din cameră, acestea sclipeau ca sub efectul unei magii străvechi.

Se afla acolo o mască de aur, cu trăsături modelate cu extremă precizie, cu buzele strînse, cu fantele ochilor foarte înguste, dar deschise totuși; era legată de o glugă alcătuită din plăcuțe de aur legate între ele. Masca în sine era grea, dar gluga era foarte ușoară și flexibilă, căci plăcuțele erau îmbinate prin verigi de aur fin. Se mai afla acolo o pereche de mănuși din piele acoperite și acestea de foițe de aur, care m-au dus cu gîndul la solzii unui pește. În sfîrșit, am dat peste o pătură din lînă moale, roșie, avînd și ea, pe o parte, cusute plăcuțe de aur, ceva mai late de această dată.

Mi-am dat seama că, dacă îmi puneam masca și mănușile și mă întindeam sub pătură, aveam să fiu apărat de lumină chiar dacă cineva deschidea sarcofagul cît timp dormeam.

O asemenea posibilitate era greu de imaginat însă. Nimeni nu avea cum să deschidă sarcofagul, admitînd chiar că ar fi ajuns la el, căci ușile din firidă erau și ele dublate de un strat de oțel și aveau zăvoare puternice, din același material.

Ceva straniu mă atrăgea înspre aceste obiecte. Îmi făcea plăcere să le pipăi și mi-am închipuit cum ar fi fost să le port în somn. Masca aceea îmi aducea aminte de măștile grecești ale tragediei și comediei.

Toate acestea aminteau, de fapt, de funeraliile vreunui împărat din vechime.

M-am despărțit de ele cu o oarecare părere de rău.

M-am întors în cameră, m-am despuiat de zdrențele pe care le purtasem în vremea cît zăcusem în țărîină la Cairo și m-am îmbrăcat cu haine curate. Mă simțeam puțin stingherit și ridicol, stînd aici, în aceste locuri aflate parcă în afara timpului, în hainele-mi noi, cu costumul violet ce avea nasturi din perle, bătuți cu diamante; acestea erau însă

singurele-mi haine. Mi-am prins părul cu o panglică neagră, așa cum se cade să și-l poarte orice adevărat gentilom al secolului al optsprezecelea, și am pornit în căutarea stăpînului casei.

2

ÎN ÎNTREAGA casă, torțele fuseseră aprinse. Ușile erau larg deschise. Nici o fereastră nu era acoperită, toate deschizîndu-se fie spre firmamentul înstelat, fie spre mare.

Lăsînd în urmă treptele de piatră goală ce duceau în camera mea, mi-am dat seama că mă aflam pentru înfrînta oară, de cînd pornisem pe această cale a pribegiei, într-un adăpost cu adevărat sigur, care conținea absolut orice și-ar fi putut dori o ființă nemuritoare.

Pe coridoare, ridicate pe socluri masive, se aflau superbe urne grecești. În tot soiul de fride, am zărit statui mari de bronz aduse de prin Orient. Plante exotice umpleau fiecare pervaz și fiecare terasă ce se deschidea înspre în afară. Covoare somptuoase, indiene, persane sau chinezești acopereau pardoseala de marmură ori încotro m-aș fi îndreptat.

Am dat apoi peste animale uriașe, împăiate în atitudini ce păreau că le însuflă viață: urși bruni, tigri, chiar și un elefant, ocupînd el singur o întreagă încăpere imensă, șopîrle mari, cît niște dragoni, și nenumărate păsări de pradă stînd la pîndă pe crengi uscate ce păreau a fi niște copaci adevărați.

Dar frescele care acopereau fiecare suprafață liberă, din tavan și pînă-n podea, dominau totul.

Într-una dintre odăi, se afla o pictură întunecată, reprezentînd deșertul ars de soare al Arabiei și o caravană de cămile condusă de neguțători ce purtau turbane, răscolind cu pașii lor nisipurile fierbinți. Totul era zugrăvit pînă în cele mai mici detalii. Altundeva, am descoperit o junglă, care părea a se trezi la viață în jurul meu, plină de flori tropicale desenate cu talent și de frunze redată cu o migală supraomenească.

Iluzia indusă de aceste picturi era atît de perfectă, încît am fost, mai întîi, surprins, apoi cucerit și, cu cît le priveam cu mai multă atenție, cu atît descopeream mai multe amănunte.

În fiecare colțisor al junglei, se aflau tot soiul de vietăți: insecte, păsări, viermi strecurîndu-se la nivelul solului; un milion de detalii ale unei scene care, în cele din urmă, îmi dădeau sentimentul că alunecasem în afara spațiului și a timpului, în ceva ce era mult mai mult decît o simplă pictură. Și totuși, toate nu erau decît zugrăvite pe un perete.

Amețeam. Ori încotro m-aș fi întors, pereții îmi dezvăluiau priveliști noi. Și, pe legea mea, nu cred că aș putea spune numele tuturor culorilor și nuanțelor pe care le vedeam.

Cît despre stilul în care erau realizate aceste opere, acesta mă încînta și mă uimea totodată. Tehnica părea a fi cu totul realistă, utilizînd proporțiile clasice ce pot fi găsite la meșterii Renașterii tîrzii: da Vinci, Rafael, Michelangelo ori la unii pictori din vremuri mai apropiate, ca Watteau sau Fragonard. Lumina era folosită cu efecte spectaculoase. Cînd le priveam, vietățile păreau că respiră.

Iar detaliile... Despre detalii nu se putea afirma că ar fi fost realiste ori că ar fi păstrat vreo proporție. Pur și simplu, erau prea multe maimuțe în acea pădure, prea mulți gîndaci tîrîndu-se pe frunze. Cerul era plin de mii de insecte mărunțele.

Am pătruns apoi într-o galerie ai cărei pereți, de ambele părți, erau pictați cu femei și bărbați care mă priveau, și am fost cît pe aci să scap un strigăt de uimire. Se aflau acolo personaje din toate epocile: beduini, egipteni, apoi greci și romani, cavaleri în armuri, țărani, regi și regine. Oameni ai Renașterii, cu jiletci și cizme înalte, și Regele-Soare cu imensa lui perucă buclată, și, în cele din urmă, oameni ai vremurilor noastre.

Și, din nou, detaliile îmi dădeau impresia că doar le visam: picăturile de apă ce atîrnau dintr-o mantie, o tăietură minusculă pe un obraz bărbos, un păianjen pe jumătate strivit de o cizmă de piele.

Am început să rîd. Era amuzant. Ba nu, era de-a dreptul încîntător. Nu puteam să-mi stăvilesc rîsul.

Trebuia să mă smulg, să plec din galerie. Doar vederea unei biblioteci a fost în stare să-mi dea un imbold de voință pentru a o face. Pereți întregi erau aici acoperiți de manuscrise făcute sul, de cărți și nenumărate globuri terestre așezate în leagăne de lemn. Busturi de zei și zeițe ale antichității grecești și hărți uriașe.

Teancuri de ziare în toate limbile zăceau pe mese. Fel de fel de obiecte ciudate erau împrăștiate peste tot. Fosile, mîini mumificate, scoici exotice. Buchete largi de flori uscate,

figurine și fragmente din sculpturi antice, vase de alabastru pline de hieroglife egiptene.

De jur împrejurul centrului încăperii erau așezate fotolii confortabile, cu perne pentru picioare, iar printre ele erau răspândite măsuțe scunde, cu candelabre de sticlă ce funcționau cu ulei.

Impresia generală era aceea a unei dezordini confortabile; era un loc extrem de uman, un loc în care îți puteai petrece ore îndelungate de satisfacție intelectuală pură. Se afla aici cunoașterea omenească, obiecte artizanale și fotolii destinate odihnei oamenilor.

Am rămas mult timp acolo, descifrînd titlurile grecești și latine. Mă simțeam oarecum amețit, ca un muritor ce a băut prea mult.

Trebuia însă să-l găsesc pe Marius. Am părăsit acea încăpere, am coborît cîteva trepte și am traversat încă un coridor pictat, spre o încăpere poate chiar mai largă, plină de lumină.

Am simțit parfumul florilor și-am auzit cîntecul păsărilor încă înainte de a fi intrat în încăpere. Apoi m-am trezit rătăcind printr-o pădure de colivii. Dar nu se aflau aici numai păsări de toate culorile, ci și maimuțe, babuini, care înnebuneau de atîta agitație pe măsură ce înaintam tot mai mult în cameră.

Coliviile erau înconjurate de o mulțime de ghivece cu flori și plante de tot soiul: ferigi și bananieri, trandafiri, iasomie și altele, care de care mai aromate, cu parfumurile lor nocturne. Am zărit orhidee albe și purpurii, flori care păreau de ceară și care prindeau musculițele imprudente ce li se așezau pe corolă, pomișori împovărați de atîtea piersici, lămîi și pere.

Cînd, în sfîrșit, am părăsit acest mic paradis, mă aflam într-un coridor cu sculpturi care ar fi putut să rivalizeze cu oricare dintre galeriile Vaticanului. În el se deschideau alte camere, ticsite cu picturi, mobile orientale și jucării mecanice.

Desigur, nu m-am oprit pentru a studia fiecare obiect în parte, fiecare descoperire. Ar fi fost nevoie de o viață de om pentru a contempla întreg conținutul acestei case. Mi-am continuat drumul.

Nu știam încotro mă îndreptam. Știam însă că mi se îngăduise vederea tuturor acestor lucruri.

În cele din urmă, am auzit inconfundabilul sunet care vestea prezența lui Marius, acea bătaie de inimă, ritmică și înfundată, pe care îmi fusese dat să o aud pentru întîia oară la Cairo. M-am îndreptat, așadar, în acea direcție.

3

AM INTRAT într-un salon mobilat în stilul secolului al optsprezecelea, iluminat strălucitor. Zidurile de piatră fuseseră acoperite cu panouri din lemn de trandafir care încadrau oglinzi ce se ridicau pînă în tavan. Am zărit obișnuitele scrinuri vopsite, fotolii capitonate; pe pereți atîrnau peisaje întunecate și luxuriante, iar pe mobile, risipite ici-colo, se aflau orologii de porțelan. O colecție modestă de cărți putea fi văzută dincolo de vitrinele de sticlă ale unei biblioteci; pe o măsuță scundă, așezată lingă un fotoliu cu brațe, îmbrăcat în brocart, zăcea un ziar cu dată recentă.

Uși-ferestre, înalte și înguste, dădeau spre terasa de piatră dinspre care răzbăteau parfumurile tufelor de liliac alb și trandafiri roșii.

Acolo, sprijinit de balustrada de piatră, cu spatele spre mine, se afla un om al secolului al optsprezecelea.

Mi-am dat seama că era Marius de-abia cînd s-a întors cu fața către mine și mi-a făcut semn să mă apropii.

Era îmbrăcat la fel ca și mine sau foarte asemănător: costumul său era roșu, nu violet, iar dantela cămășii era de Valenciennes, nu de Bruxelles. Părul său strălucitor era prins, ca al meu, cu o panglică neagră. Nu părea deloc eteric, cum mi se păruse Armand, ci mai degrabă supranatural: o creatură imposibil de albă, perfectă, dar, cu toate acestea, strîns legat de tot ceea ce îl înconjura: de hainele pe care le purta, de balustrada de piatră pe care își sprijinea brațul, chiar și de clipa aceea, în care un nor mititel trecea prin dreptul semilunii care răsărise.

Am savurat intens acele momente, cînd eram pe punctul de a ne vorbi, cînd începeam să cred cu adevărat că eram împreună. Eram la fel de lucid precum fusesem la bordul acelei corăbii.

Nu simțeam deloc arsura setei. Simțeam că sîngele din mine îmi era de ajuns. Toate

vechile taine se adunaseră acum în mine, ațîțindu-mi curiozitatea. Se aflau oare Cei Ce Trebuie Păziți undeva pe această insulă? Avea să-mi fie dat oare să cunosc, în sfîrșit, aceste taine?

M-am îndreptat, la rîndul meu, către balustradă și m-am sprijinit de ea, lîngă el, privind în zare, spre larg. Ochii lui erau ațîțiți spre o insulă situată la o jumătate de milă depărtare de țarm. Asculta ceva, ceva ce eu nu puteam auzi. În lumina ce răzbătea prin ușile deschise din spatele nostru, profilul său părea înspăimîntător, de parcă ar fi fost de piatră.

Curînd însă, s-a întors spre mine, plin de încîntare, cu chipul neted nespus de viu, pentru o clipă. Apoi m-a luat de braț și m-a condus înapoi în odaie.

Mergea așa cum merg oamenii de rînd, muritorii, cu pași ușori, dar hotărîți, mișcîndu-se de o manieră absolut previzibilă.

Ne-am îndreptat spre o pereche de fotolii comode așezate față în față, în care am luat loc, amîndoi. Ne aflam aproximativ în centrul încăperii. Terasa se afla la dreapta mea.

Ședeam în plină lumină, mulțumită unui candelabru cu două brațe care atîrna deasupra, ca și unei duzini de sfeșnice și aplica fixate în panourile ce acopereau pereții. Toate păreau firești, civilizate. Marius părea încîntat de confortul în care trăia și și-a curbat degetele în jurul brațelor fotoliului, cufundîndu-se în pernele de brocart.

Cînd zîmbea, arăta exact ca un om de rînd. Toată animația și toate trăsăturile specifice unui muritor erau prezente, pînă cînd zîmbetul i s-a topit.

M-am străduit să nu mă holbez la el, dar n-am reușit.

Chipul său a luat o expresie malițioasă.

Inima îmi bătea înnebunită.

— Ce crezi că ți-ar veni mai ușor? m-a întrebat, în limba franceză. Să-ți spun de ce te-am adus aici, sau să-mi spui tu de ce ai cerut a mă întîlni?

— Cea dintîi variantă mi se pare mai ușoară. Vorbește tu.

A izbucnit într-un hohot de rîs încurajator.

— Ești o ființă ieșită din comun. Nu mă așteptam să te văd coborînd în țărîină atît de curînd. Cei mai mulți dintre noi nici nu cunosc experiența celei dintîi morți decît mult mai tîrziu, după un veac sau chiar două.

— Cea dintîi moarte? Vrei să spui că e ceva obișnuit să te îngropi de bunăvoie în țărîină, așa cum am făcut eu?

— Printre cei meniți a supraviețui, e ceva obișnuit. Murim. Ne trezim din nou la viață. Cei ce nu coboară în țărîină pentru perioade mai scurte sau mai lungi de timp nu supraviețuiesc, de obicei.

Toate acestea mă uimeau, dar ceea ce spunea era, la urma urmei, logic. Un gînd îngrozitor mi-a fulgerat prin minte: dacă Nicki ar fi coborît în țărîină, în loc să se fi aruncat în flăcări? Dar nu era momentul să mă gîndesc acum la Nicki. Dacă m-aș fi gîndit, mii de întrebări înnebunitoare s-ar fi pornit să mă bîntuie: Nicki a ajuns acum altundeva? Sau, pur și simplu, a încetat să mai existe? Dar frații mei, se află ei altundeva acum? Sau, pur și simplu, au încetat a mai exista?

— Dar, de fapt, n-ar trebui să mă surprindă că ție ți s-a întîmplat acest lucru atît de devreme, a continuat, de parcă nu mi-ar fi auzit gîndurile sau poate nu voia să-mi răspundă chiar acum. Ai pierdut prea mult din ceea ce era prețios pentru tine. Ai învățat și ai văzut foarte multe în scurtă vreme.

— De unde știi cîte mi s-au întîmplat?

A zîmbit din nou. Era uimitor cîtă căldură putea răspîndi, cîtă prestanță. Felul său de-a vorbi era conform cu tonul epocii în care trăiam, vorbea ca un francez bine educat.

— Nu te înspăimînt, nu-i așa? a întrebat.

— Mă îndoiesc că asta ți-ar fi intenția.

— Nu, într-adevăr.

A făcut un gest cu mîna.

— Cu toate acestea, prezența ta de spirit mă surprinde puțin. Am să-ți răspund acum la întrebare: știi tot ce se întîmplă cu cei asemeni nouă din întreaga lume. Sincer să fiu, nu întotdeauna înțeleg cum de se întîmplă să știi sau de ce știi ceea ce știi. Această putere crește o dată cu trecerea anilor, ca de altfel toate celelalte puteri ale noastre, dar rămîne greu de controlat. În unele clipe, pot să aud ce se întîmplă cu cei din seminția noastră la Roma ori la Paris. Și, cînd cineva mă cheamă, așa cum ai făcut tu, îl pot auzi de la distanțe uimitor de mari. Sînt capabil să regăsesc sursa acelei chemări, după cum ai putut constata tu însuși.

Există însă și alte căi prin care îmi parvin informațiile. Știi despre mesajele pe care

mi le-ai lăsat în întreaga Europă, fiindcă le-am citit. Am auzit despre tine și de la alții. Uneori noi doi am fost chiar mai aproape unul de celălalt decât ți-ar veni să crezi. Mai aproape decât ți-ai putea închipui vreodată, iar eu ți-am citit gândurile. Desigur, și acum îți citesc gândurile, sînt convins că știi acest lucru. Prefer însă să comunicăm prin cuvinte.

— De ce? Credeam că cei vîrstnici renunță cu totul la cuvinte.

— Gîndurile nu sînt precise. Dacă mi-aș deschide mintea în fața ta, n-aș putea fi sigur de ceea ce ai putea să citești în ea. Iar atunci cînd îți citesc gîndurile, aș putea înțelege greșit ceea ce aud și ceea ce văd. Prefer deci să folosesc vorbirea și, cu ajutorul ei, să-mi dezvolt capacitățile mintale. Îmi place ca un semnal sonor să îmi anunțe comunicările importante. Îmi place să-mi fac auzit glasul. Nu-mi place să pătrund în mintea cuiva fără un avertisment prealabil. La drept vorbind, eu cred că vorbirea e cel mai important dar pe care îl împărtășesc muritorii și nemuritorii.

N-am găsit nici un contraargument. Avea perfectă dreptate. Totuși, m-am trezit clătinînd din cap.

— Mai e și felul tău de-a fi, am spus șovăitor. Nu te miști așa cum o făceau Armand sau Magnus, așa cum mă așteptam să se miște niște vîrstnici...

— Adică asemeni unor fantome? De ce aș face-o?

A izbucnit într-un rîs blînd, fermecător. S-a lăsat pe spate în fotoliu și și-a ridicat genunchiul, odihnindu-și piciorul pe taburet, așa cum ar face orice muritor în biroul său.

— Desigur, era o vreme, a continuat, cînd asemenea lucruri mi se păreau și mie interesante: să mergi dînd impresia că plutești, să te scâlîmbăi în poziții care, pentru un muritor, sînt fie imposibile, fie deloc confortabile, să zbori pe distanțe scurte și să aterizezi fără nici un zgomot, să miști obiectele din loc printr-o simplă încordare a voinței... La urma urmei, toate aceste gesturi sînt niște copilării, în schimb, gesturile omenesci sînt *elegante*. Există o înțelepciune a cărnii în felul în care trupul omenesc face anumite lucruri. Îmi place sunetul pe care îl provoacă pașii mei pe pămînt, îmi place să simt atingerea unor obiecte. În plus, zborul pe distanțe scurte și deplasarea obiectelor prin efortul voinței pot fi foarte obositoare. După cum ai constatat, atunci cînd e nevoie, pot să fac aceste lucruri, dar mi-e mult mai ușor să îmi folosesc mîinile.

Eram încîntat de spusele sale și nu mă străduiam să-mi ascund admirația.

— Un tenor poate să spargă un pahar cîntînd o anume notă acută, mi-a spus, dar, dacă vrei să spargi un pahar, e mult mai simplu să dai cu el de pămînt.

De data aceasta, nu m-am mai putut abține și-am izbucnit într-un hohot de rîs.

Mă obișnuisem de-acum să îi văd chipul trecînd de la perfecțiunea încremenită a unei măști la o expresivitate teribilă, și cu vitalitatea permanentă a ochilor săi, care asigura trecerea de la o stare la cealaltă. Impresia dominantă pe care mi-o dădea era aceea a unui bărbat frumos și sensibil.

În schimb, nu reușeam să mă învăț cu prezența sa, nu mă puteam obișnui să simt ceva atît de puternic, imens și, într-un anume fel, teribil de periculos, atît de aproape de mine.

Dintr-o dată, m-am simțit copleșit și cuprins de o agitație subită. Simțeam o dorință greu de stăpînit de a izbucni în plîns.

S-a aplecat și mi-a atins dosul palmei cu degetele, și-am fost străbătut de un fior cumplit. Atingerea aceasta ne lega profund. Și, deși avea pielea mătăsoasă a tuturor vampirilor, a sa nu era la fel de moale. Aveam senzația că fusesem atins de o mîină de piatră îmbrăcată în mătase.

— Te-am adus aici fiindcă vreau să îți dezvălui tot ce știu, mi-a spus. Vreau să îți împărtășesc toate tainele mele. M-ai atras dintr-o mulțime de motive.

Eram vrăjit și mă cuprinsese sentimentul unei iubiri copleșitoare.

— Dar ia aminte, a continuat el, toate acestea ar putea fi primejdioase. Nu cunosc răspunsurile ultime. Nu-ți pot spune cine a creat lumea sau de ce există omul. Nu-ți pot spune de ce existăm noi. Pot doar să îți spun mai multe despre noi înșine decât ți-a spus cineva pînă acum. Ți-i pot arăta pe Cei Ce Trebuie Păziți și îți pot spune ceea ce știu eu însumi despre ei. Nu pot să-ți spun de ce *cred* eu că am supraviețuit un timp atît de îndelungat, într-un fel sau altul, cunoașterea acestor lucruri te-ar putea schimba. Dar oare nu-i acesta însuși rolul cunoașterii?...

— Așa e...

— Însă, după ce îți voi fi dat ceea ce îți pot da, te vei afla exact în aceeași situație: vei fi un nemuritor care va trebui să își găsească propriile rațiuni pentru a exista.

— Da, am încuviințat, rațiuni pentru a exista.

Vocea îmi era ușor influențată de amărăciune. Dar îmi făcea bine să aud aceste

cuvinte rostite cu glas tare.

Aveam însă sentimentul întunecat de a fi o creatură înfometată și vicioasă, care se descurca de minune trăind și fără un scop anume, un vampir puternic care obținea mereu ceea ce își dorea, indiferent de ceea ce spuneau cei din jurul său. Mă întrebam dacă el știa ce ființă îngrozitoare eram, de fapt.

Motivul pentru care ucideam era sângele.

Chiar așa. Sângele și extazul pe care mi-l provoca. Fără el, am fi niște păstăi uscate, așa cum fusesem în nisipurile egiptene.

— Nu-ți cer decât să-ți amintești avertismentul meu, mi-a spus Marius. După ce am să-ți vorbesc, totul va fi ca înainte. Doar tu vei fi, poate, schimbat. Vei fi poate mai descumpănit decât ești acum.

— Dar de ce m-ai ales tocmai pe mine pentru a te destăinui? l-am întrebat. Sînt convins că te-au mai căutat și alții. Cu siguranță, știi unde se află Armand.

— După cum ți-am spus adineauri, am mai multe motive. Probabil că cel mai puternic dintre acestea a fost felul în care m-ai căutat. În lumea aceasta, puțini caută cu adevărat cunoașterea. Muritori sau nu, puțini își *pun cu adevărat întrebări*. Dimpotrivă, majoritatea caută să smulgă necunoscutului răspunsurile pe care mintea lor le-a făurit deja: justificări, confirmări, forme ale unei consolări fără de care n-ar mai putea trăi. A-ți pune cu adevărat întrebări înseamnă a deschide ușa vijeliei. Răspunsul primit ar putea nimici atât întrebarea, cât și pe cel care întreabă. Dar tu ți-ai pus, cu adevărat, multe întrebări, de cînd ai părăsit Parisul acum zece ani.

Îl înțelegeam, dar destul de confuz.

— Ai puține prejudecăți. De fapt, m-ai uimit, căci îți recunoști lipsurile cu o extraordinară candoare. Îți dorești un scop, vrei dragoste.

— E-adevărat, am răspuns, înghițind în sec. Destul de copilăros, nu-i așa?

A rîs iar, la fel de blînd.

— Nu. Nu tocmai. Mă faci să cred că optsprezece sute de ani de civilizație occidentală au putut da naștere unui inocent.

— Un inocent? Cred că uiți cu cine stai de vorbă!

— În veacul acesta s-a vorbit atât de mult despre noblețea sălbaticului, despre puterea corupătoare a civilizației, despre felul în care ne-am putea regăsi calea spre o inocență pierdută. Ei bine, toate acestea sînt aiureli. Cei cu adevărat primitivi sînt adesea monstruoși în credințele și speranțele lor. Ei nu pot concepe inocența, la fel cum nici copiii, la rîndul lor, nu pot. În cele din urmă însă, civilizația a dat naștere, iată, și unor oameni inocenți în comportament. Pentru întîia oară, aceștia privesc în jur și se întreabă: "Ce dracu înseamnă toate astea?"

— E drept. Dar eu nu sînt dintre aceștia. Da, sînt lipsit de Dumnezeu. Mă trag din oameni fără vreun Dumnezeu și mă bucur că așa a fost să fie. Știu însă ce înseamnă, practic, binele și răul. După cum știi, sînt Typhon, asasinul propriului său frate, nu ucigașul lui Typhon.

A încuviințat cu o ușoară ridicare din sprîncene. Nu mai era nevoie să zîmbească pentru a arăta uman. Îi citeam umanitatea în expresia feței, în ciuda faptului că aceasta nu era brăzdată de nici o cută.

— Pe de altă parte, tu nu cauți să edifice un sistem care să îți justifice acțiunile, a continuat Marius. Asta înțeleg eu prin inocență. Te faci vinovat de uciderea unor muritori, fiindcă ai fost metamorfozat în ceva ce se hrănește cu sânge și moarte, însă nu ești vinovat de minciună, nu crezi beznă și sisteme ale răului în gîndurile tale.

— Asta-i adevărat.

— Lipsa lui Dumnezeu este, probabil, primul pas către inocență. Îți pierzi astfel simțul păcatului și al supunerii, regretele prefăcute pentru un paradis presupus a fi fost pierdut.

— Deci, prin inocență înțelegi nu absența experienței, ci a iluziilor.

— O absență a nevoii de iluzii. O iubire nutrită, dimpreună cu respectul, pentru cele ce se află înaintea ochilor tăi.

Am oftat. M-am relaxat pentru întîia oară în scaun, gîndindu-mă la cele ce fuseseră rostite aici și la legătura acestora cu Nicki, la cele spuse de Nicki despre lumină, mereu lumină. La asta se referise oare?

Marius părea a cugeta. Se lăsase pe spate în fotoliu și privea cerul nopții prin ușile deschise, cu ochii îngustați, cu gura puțin încordată.

— Dar n-am fost atras doar de spiritul tău, mi-a mai spus într-un tîrziu. Nu doar onestitatea ta m-a fermecat, ci însuși felul în care ai devenit unul de-ai noștri.

— Așadar, știi și asta.

— Da, totul, a răspuns, dînd din mînă. Te-ai născut într-o ființă la sfîrșitul unei ere, într-o epocă în care lumea cunoaște schimbări nevisate. La fel s-a întîmplat și cu mine. Am fost adus pe lume și-am crescut într-o vreme cînd lumea antică, după cum o numim azi, se apropia de sfîrșit. Vechile credințe erau perimate și un nou Dumnezeu stătea a se naște.

— Cînd s-au întîmplat toate acestea? am întrebat, emoționat.

— În timpul domniei împăratului August, cînd Roma de abia devenise un imperiu, cînd, din diferite motive, credința în zei era moartă.

L-am lăsat să-mi citească pe față surprinderea și încîntarea. Nu i-am pus nici o clipă la îndoială spusele. Mi-am dus mîna la frunte, de parcă aș fi simțit nevoia să mi-o sprijin.

— Oamenii de rînd din acele zile, ca și cei de azi, mai credeau încă în religie. Pentru ei, ea însemna tradiție, superstiții, magie elementară și obișnuința unor ceremonii ale căror origini se pierdeau în negura vremurilor exact ca în zilele noastre. Dar lumea celor care *făureau* ideile, a celor care conduceau și influențau mersul istoriei, era atee și de o sofisticare lipsită de speranțe, asemeni celei din Europa de azi.

— Așa mi s-a părut și mie cînd i-am citit pe Cicero, Ovidiu și Lucrețiu, am intervenit.

A încuviințat ridicînd din umeri.

— A trebuit să treacă optsprezece veacuri pentru ca să ne întoarcem la scepticism, la acel nivel al simțului practic care ne era cadrul firesc de gîndire pe atunci. Și totuși istoria este departe de a se repeta. Tocmai asta mi se pare surprinzător.

— Cum adică?

— Privește în jurul tău! În întreaga Europă se întîmplă lucruri nemaivăzute. Valoarea la care este estimată viața omenească e mai înaltă ca oricînd. Înțelepciunea și filozofia fac casă bună cu noile descoperiri ale științei, apar noi invenții care vor schimba modul de viață al omenirii. Dar asta-i altă poveste. Acesta-i viitorul. Important, deocamdată, e că te-ai născut la apogeul vechiului mod de gîndire. La fel s-a întîmplat și cu mine. Te-ai maturizat fără să crezi în nimic, și totuși, asta nu te-a făcut să fii cinic. Într-un fel, noi am izvorît dintr-o fisură între credință și disperare.

Nicki s-a prăbușit în această fisură și a pierit, mi-a venit deodată un gînd.

— Iată de ce întrebările pe care ți le pui sînt diferite. Sînt altfel decît ale celor născuți întru nemurire în vremea Dumnezeului creștin.

M-am gîndit la conversația pe care o avusesem cu Gabrielle la Cairo. Ultima noastră conversație. Îi spuseseam atunci că tocmai în aceasta consta puterea mea.

— Exact, mi-a confirmat. Asta avem noi doi în comun. Nu ne-am maturizat așteptînd prea mult de la ceilalți. Iar povara conștiinței am dus-o singuri, oricît de grea ar fi fost ea.

— Dar tu... te-ai născut întru nemurire, după cum spuneai, în zilele Dumnezeului creștin...în primele zile ale noii credințe?

— Nu, a venit răspunsul, cu o doză de dezgust. *Noi* nu l-am slujit niciodată pe Dumnezeul creștin. Nici să nu te gîndești la așa ceva.

— Dar cum rămîne cu forțele binelui și ale răului care se ascund în spatele numelor lui Hristos și al Satanei?

— Îți repet, toate astea nu au prea mult de-a face cu noi.

— Dar, sînt convinși de asta, conceptul de rău în sine...

— Nu. Noi sîntem mult mai vîrstnici. E drept, cei care m-au creat venerau niște zei. Credeau în ceva în care eu nu cred. Dar credința lor își avea originile într-o vreme trecută, cu mult timp înaintea edificării templelor romane, într-un timp cînd sîngele unor oameni nevinovați putea fi din plin vărsat în numele unor zei, în numele binelui. Pentru ei, răul era seceta sau lăcustele, sau nimicirea unei recolte. Oamenii aceia m-au făcut ceea ce sînt în numele binelui.

Era fascinant ceea ce spunea, pasionant de-a dreptul.

Vechile mituri mi-au venit în minte într-un cor de o nesperată poezie. *Osiris era un zeu bun pentru egipteni, un zeu al recoltelor. Dar ce-are a face asta cu noi?* Gîndurile mi se învălmășeau. Într-o străfulgerare, am văzut noaptea în care părăsisem casa tatălui meu din Auvergne, cînd țărani dansau în jurul focului și cîntau pentru creșterea recoltei. Ceremonii păgîne, spunea mama. Păgîni, spusese preotul pe care țărani îl alungaseră odinioară.

Mai mult ca oricînd, mi se părea că trăiam povestea grădinii sălbatice, că țărani aceia dansau în grădina sălbatică, unde domnea o singură lege, aceea a esteticului. Recoltele creșteau acolo, grîul era verde și apoi auriu, iar soarele strălucea mereu. Ia priviți formele perfecte ale poamelor! Țărani alergau de jur împrejurul focului, cu torțe în mîini, cîntînd pentru a face poamele să se coacă.

— Da, grădina sălbatică, a spus Marius, cu o licărire luminoasă în ochi. Iar eu a trebuit

să plec departe de orașele civilizate ale Imperiului, ca să o găsesc. Am fost nevoit să mă afund în codrii întunecați ai provinciilor din Nord, acolo unde grădina continuă să crească în voie, în țara galilor din sud, acolo unde te-ai născut tu însuși. A trebuit să cad în mâinile unor barbari, cei de la care ne-am moștenit statura înaltă, ochii albaștri și părul blond. Eu am căpătat toate acestea din sângele mamei mele, care se trăgea din acei oameni. Era fiica unei căpetenii celte, care se căsătorise cu un patrician roman. Iar tu le-ai moștenit prin sângele strămoșilor tăi din partea tatălui, care se trag tot din acei oameni. Și, printr-o stranie coincidență, am fost amândoi aleși pentru aceleași motive, tu de către Magnus, iar eu de către cei ce m-au capturat, căci eram amândoi exemplare de rasă pură, cu ochi albaștri, mai înalți și mai bine făcuți decât alți bărbați.

— Oooh, trebuie să-mi povestești totul! Trebuie să îmi explici tot! am strigat.

— Chiar asta fac. Dar, mai întâi, cred că e timpul să vezi ceva ce va fi foarte important în cele ce am să îți spun mai departe.

A tăcut un timp, lăsând vorbele sale să își facă efectul. Apoi s-a ridicat din fotoliu, încet, ca un om, sprijinindu-se puțin în mâini, pe brațele acestuia.

— Cei Ce Trebuie Păziți? am întrebat.

Glasul îmi pierise, devenindu-mi nesigur.

Chipul lui a devenit iar, pentru o clipă, malițios sau, mai degrabă, amuzat.

— Nu te teme, mi-a spus pe un ton grav, încercând să își rețină veselia. Nu-ți stă în fire să te temi.

Ardeam de nerăbdare să îi văd, să știu cine erau, și totuși, nu m-am urnit din loc. Sperasem că aveam să îi văd, dar nu mă gândisem niciodată ce însemna acest lucru de-adevăratelea.

— Voi vedea ceva atât de... groaznic? am întrebat, șovăind.

A zîmbit afectuos și și-a pus mâna pe umărul meu.

— Dacă ți-aș răspunde afirmativ, n-ai mai vrea să îi vezi?

— Nu, a venit răspunsul meu; eram însă puțin speriat.

— Devine înspăimântător numai o dată cu trecerea timpului. La început, e chiar frumos de văzut.

S-a oprit scrutându-mi chipul, încercând să pară răbdător. Apoi a spus încet:

— Hai să mergem.

4

TREPTE, ducând în adâncul pământului.

Erau mult mai vechi decât era casa, deși n-aș putea spune de unde știam acest lucru. Treptele erau scobite în centru, de uzură, de prea multe tălpi care le coborîseră. Se cufundau, mereu mai adânc, în inima stîncii.

Din vreme în vreme, treceam pe lângă câte o deschidere către mare, grosolan cioplită și nu îndeajuns de largă pentru a permite trecerea unui om. Pervazul acestor ferestre slujise drept cuib păsărilor, iar prin crăpături crescuseră ierburi sălbatice.

Din cînd în cînd, simțeam răcoarea, acea răcoare inexplicabilă ce poate fi simțită în vechile mănăstiri, în bisericile năruite sau în încăperile bîntuite.

— Nu sînt ei de vină, mi-a spus cu blîndețe.

Mă aștepta cîteva trepte mai jos. M-am oprit strîngîndu-mi brațele la piept. Răcoarea părea să vină din crăpăturile treptelor.

Semiîntunericul îi segmenta fața în forme ciudate, alternări de lumini și umbre, făcîndu-l să pară mai vîrstnic, cum ar fi fost dacă era un simplu muritor.

— Răcoarea era aici înainte ca eu să-i fi adus, a urmat el. Mulți și-au venerat zeii pe insula asta, dar, totuși, răcoarea a existat și înaintea venirii lor aici.

Mi-a făcut din nou semn să îl urmez, cu răbdarea-i caracteristică. Ochii îi erau plini de înțelegere.

— Nu-ți fie teamă, a repetat luînd-o înainte, în jos. Mi-ar fi fost rușine să nu îl urmez. Treptele continuau să se afunde.

Am trecut prin dreptul unor ferestre mai largi, prin care răzbătea zgomotul mării. Am simțit răcoarea stropilor pe obraji și am zărit vârtejurile de spumă stîrnite de impactul hulei cu stîncile. Și totuși, noi continuam să coborîm mereu mai jos. Ecoul tălpilei pe dalele de piatră se izbea de tavanul boltit și de zidurile săpate în stîncă. Ne aflam mai jos decât pivnița oricărui donjon, eram în puțul pe care-l sapă copiii în nisip, convingîși că vor da de centrul pământului.

De după o cotitură, am zărit ivindu-se, într-un târziu, o geană de lumină. Apoi au apărut două felinare ce străluceau o poartă masivă.

Vase grele, pline cu ulei, alimentau pîlpîirile felinarelor. De-a curmezișul porții fusese așezat un drug uriaș de stejar. Ar fi fost nevoie de o mulțime de bărbați puternici, înarmați cu frînghii și răngi, pentru a-l da la o parte.

Marius l-a ridicat însă și l-a pus deoparte fără nici un efort, apoi s-a dat un pas înapoi și a privit insistent ușile. Am auzit zgomotul unui alt drug ce se ridica de cealaltă parte a lor. Apoi acestea s-au deschis încet. Răsufierea îmi înghețase în gîtlej.

Nu era doar faptul că deschisese poarta fără să o fi atins. Șmecheria asta o mai văzusem și înainte. Ce mă uimea era faptul că încăperea în care intram era plină de aceleași flori superbe, de aceleași lămpi pe care le văzusem sus, în interiorul casei. Aici, sub pămînt, se aflau mălini albi, ceruiți parcă, plini de picături de rouă și trandafiri roșii și roz, atît de grei, de stăteau să cadă din vîrfurile tulpinilor. Încăperea, luminată de licărul blînd al lumînărilor, era o capelă plină de mireasma a o mie de buchete.

Zidurile erau acoperite de fresce, asemeni pereților din vechile biserici italienești, cu foițe de aur bătute în liniile desenului. Acestea însă nu erau reprezentări ale sfinților creștini.

Palmieri egipteni, deșertul galben, cele trei mari piramide, apele albastre ale Nilului. Alături, bărbați și femei egiptene plutind pe apele fluviului în bărci cu forme grațioase, în adîncuri, pești multicolori, iar în înalturi, păsări cu aripi purpurii.

Toate acestea erau din plin iluminate de aurul prezent pretutindeni. Era de aur soarele ce strălucea în văzduh, de aur piramidele ce străluceau în depărtare, aurul lucea în solzii peștilor și în penajul păsărilor, de aur erau podoabele personajelor egiptene, minuscule și delicate, încremenite cu privirea înainte în bărcile lor lungi și înguste.

Am închis ochii vreme de cîteva clipe. Cînd i-am deschis, încăperea în ansamblul ei îmi părea ca un enorm sanctuar.

Pe altarul scund de piatră se aflau tufe de liliac și un imens tabernacol de aur, gravat cu finețe cu aceleași simboluri egiptene. Din crăpăturile adînci ale stîncii de deasupra, suiera un curent de aer proaspăt care făcea să tremure flăcările veșnic aprinse ale lămpilor. Briza aceasta făcea să foșnească frunzele mari și ascuțite ale crinilor așezați în glastre mari cu apă, ce răspîndeau o mireasmă îmbătătoare.

Approape că auzeam imnuri răsunînd, cînturi și vechi descîntece. Nu-mi mai era teamă. Frumusețea din jur era atît de solemnă, de înălțătoare și liniștitoare în același timp.

Ochii mei erau acum ațintiți asupra ușilor de aur ale tabernacolului așezat pe altar. Acesta mă depășea ca înălțime și era de trei ori mai lat.

Marius privea tot într-acolo. Am simțit puterea izvorînd din el, căldura ascunsă a puterii sale invizibile, și-am auzit zăvorul interior al ușilor tabernacolului deschizîndu-se.

M-aș fi apropiat încă puțin de el, dac-aș fi îndrăznit. Mi-am ținut răsufierea văzînd cum se deschideau porțile de aur, cum se dădeau la o parte, aducînd la lumină două personaje egiptene splendide, un bărbat și o femeie, așezați unul lîngă altul.

Lumina le-a dezvăluit trăsăturile delicate, fin sculptate, chipurile albe și membrele palide, așezate cu grijă. Fulgere luceau în ochii lor întunecați.

Erau la fel de severi ca toate statuile egiptene pe care îmi fusese dat să le văd pînă atunci, lipsiți de sofisticare, magnifici în simplitatea lor și doar expresia copilăroasă de pe chipuri mai atenua oarecum sentimentul de răceală și asprime pe care îl stîrneau. Spre deosebire însă de restul statuiilor pe care le văzusem, acestea aveau plete adevărate și veșminte croite din țesături veritabile.

În unele biserici italiene, mai văzusem sfinți îmbrăcați în acest fel. Dar aceia erau de marmură, iar veșmintele erau de catifea și nu întotdeauna erau plăcuți vederii.

Aceste personaje fuseseră însă sculptate și ornamentate cu o grijă deosebită. Părul negru le era împletit în cozi groase și lungi. Bretonul le fusese tuns drept peste frunte. Purtau, în chip de coroane, cercuri fine de aur. Pe brațele goale aveau brățări în formă de șerpi, iar pe degete purtau inele.

Veșmintele le erau croite din pînză de in de cea mai bună calitate, de un alb imaculat. Bărbatul era gol pînă la brîu, nu purta decît un soi de fustiță. Femeia, în schimb, purta o rochie lungă, subțire, plisată, în formă de tunică. Amîndoi purtau la gît o mulțime de lanțuri grele de aur, unele dintre ele fiind încrustate cu pietre prețioase.

Erau cam la fel de înalți și erau așezați în aceeași poziție, cu palmele sprijinite pe coapse. Într-un fel, eram uimit de această asemănare, ca și de frumusețea lor, de strălucirea de giuvaer a ochilor.

Nicînd nu mai văzusem sculpturi avînd o atitudine plină de atît de multă viață.

Poate că această impresie se datora costumației lor ori strălucirii luminii reflectate de poaabe și de inele, sclipirii din ochii lor.

Erau oare Isis și Osiris? Mi se păruse doar sau chiar văzusem inscripții minuscule pe colierele și pe cercurile de aur din pletele lor?

Marius nu scotea o vorbă. Îi privea doar, ca și mine, cu o expresie indescifrabilă întipărită pe chip, poate cu puțină tristețe.

— Pot să merg mai aproape? am șoptit.

— Desigur.

Am înaintat către altar, ca un copil într-o catedrală, încercînd să îmi fac curaj, la fiecare pas. M-am oprit la cîțiva pași de ei și i-am privit drept în ochi. Erau atît de încîntători, cu adîncimea și jocurile luminii lor. Păreau adevărați.

Fiecare geană le fusese fixată cu infinită grijă. Fiecare fir, în parte, din sprîncenele lor frumos desenate, negre. Gurile fuseseră și ele modelate cu minuțiozitate, întredeschise, lăsînd să se vadă luciul dinților. Obrajii și brațele fuseseră atît de bine lustruite, încît nici o fisură, oricît de subțire, nu le strica luciul. Ca toate statuile și personajele din tablouri, ce sînt create cu privirea înainte, păreau a mă privi.

Eram dezorientat. Dacă nu erau Isis și Osiris, pe cine erau meniți să reprezinte? Ce vechi adevăr se scontase că vor simboliza și ce căuta imperativul în fraza aceea: Cei Ce Trebuie Păziți?

M-am cufundat în contemplație, cu capul ușor înclinat într-o parte.

Aveam ochi de un cafeniu închis, cu o prăpastie neagră în centru, iar albul acestora părea acoperit cu un lac limpede. Buzele le erau de un trandafiriu palid.

— E voie...? am întrebat în șoaptă, întorcîndu-mă către Marius și, neîncrezător, m-am oprit.

— Dacă vrei, poți să-i atingi.

În ciuda permisiunii gazdei mele, mi se părea un sacrilegiu să fac asta. I-am privit mai departe, îndelung. Am cercetat felul în care palmele deschise li se odihneau în poale, și unghiile, care semănau foarte mult cu unghiile noastre, de parcă cineva le-ar fi dăltuit în sticlă.

M-am gîndit că n-ar fi o impietate chiar atît de mare să ating dosul mîinii bărbatului, dar, de fapt, mi-ar fi plăcut să mîngîi obrazul femeii. Am sfîrșit prin a ridica mîna, șovăitor, către fața ei. Vîrfurile degetelor mele au atins fugar albeața pomeților ei. Apoi am privit-o în ochi.

Ceea ce pipăiam nu putea fi piatră. Nu putea... De fapt, părea a fi chiar... Și în ochii femeii era ceva care...

Fără să vreau, m-am aruncat îndărăt.

De fapt, am pornit ca din pușcă înapoi, răsturnînd glastrele cu crini, și m-am lovit de peretele de lîngă ușa.

Tremuram violent și de-abia mă mai țineam pe picioare.

— Sînt vii! am strigat. Nu sînt statui! Sînt vampiri ca și noi!

— Da, a încuviințat Marius. Dar ei nu cunosc acest cuvînt.

Stătea ceva mai în față, privindu-i în continuare, cu mîinile atîrnîndu-i lejer pe lîngă trup, exact ca înainte.

Încetîșor, s-a întors și a venit spre mine, apucîndu-mi mîna dreaptă.

Fața mi se împurpurase. Aș fi vrut să spun ceva, dar nu știam ce anume. Mă uitam dezorientat la ei. Apoi l-am privit pe Marius, i-am privit mîna albă care o apucase pe a mea.

— Nu-ți face griji, a spus el cu o notă de tristețe în glas. Nu cred că i-a deranjat faptul că i-ai atins.

Mi-a trebuit cîteva clipe ca să pricep spusele sale.

— Vrei să spui că... Nu știi nici măcar dacă... Stau acolo și... Oh, Doamne!

Cuvintele rostite de el cu o sută de ani în urmă, evocate în povestirea lui Armand, mi-au revenit în minte:

Cei Ce Trebuie Păziți sînt în pace sau tac. Mai mult de atît s-ar putea să nu știm niciodată.

Tremuram din toate încheieturile. Nu-mi puteam stăpîni tremurul brațelor și picioarelor.

— Respiră, gîndesc, trăiesc, la fel ca noi, am bolborosit. De cînd stau așa, de cîtă vreme?

— Liniștește-te, m-a îndemnat, strîngîndu-mi mîna.

— Oh, Doamne, am repetat prosteste.

Repetam întruna aceste cuvinte, căci altceva nu-mi venea în minte.

— Și totuși, cine sînt? am întrebat într-un tîrziu, ridicînd tonul într-un acces de isterie. Sînt Osiris și Isis? Ei sînt?

— Nu știu.

— Nu vreau să-i mai văd. Du-mă de-aici.

— De ce? m-a întrebat, calm.

— Fiindcă ei... sînt vii, prizonieri în trupurile lor și... nu se pot mișca, nu pot vorbi!

— De unde știi că nu pot?

Glasul lui era la fel de calm, liniștitor, ca înainte.

— Nu pot. Asta-i tot. Nu pot, și gata.

— Vino. Vreau să îi mai privești o vreme. Apoi am să te duc sus și-am să-ți povestesc totul, așa cum ți-am promis.

— Dar eu nu vreau să-i mai văd, Marius, pe cuvîntul meu, nu mai vreau, am scîncit, încercînd să-mi eliberez mîna și clătinînd din cap.

Dar el mă strîngea cu putere, și nu puteam să mă împiedic a mă gîndi cît de mult semăna pielea lor cu a lui, la fel de lucioasă, la fel de netedă atunci cînd se odihnea.

Devenise asemeni lor. Și, într-o bună zi, din hăul căscat al veșniciei, voi începe și eu să le semăn. Dacă aveam să trăiesc destul...

— Te rog, Marius, l-am implorat.

Nu mai știam ce-nseamnă rușinea sau orgoliul. Nu-mi doream decît să părăsesc acea încăpere.

— Atunci așteaptă-mă. Rămîi aici.

A dat drumul mîinii mele, s-a întors și a aruncat o privire spre florile pe care le strivisem, spre apa împrăștiată pe jos.

În fața ochilor mei, toate acestea au fost îndreptate: florile puse înapoi în glastră, apa îndepărtată de pe pardoseală.

A rămas locului, privindu-i. l-a salutat într-un fel aparte, care nu cerea nici titluri și nici formule alambicate de adresare. Le-a explicat de ce-a lipsit în ultimele cîteva nopți.

Fusesse plecat în Egipt, de unde le adusese daruri. Curînd avea să îi ducă să vadă marea.

Începusem să mă liniștesc. Dar mintea începea acum să analizeze ceea ce îmi fusese revelat în momentul șocului. El îi îngrijea. Îi îngrijea dintotdeauna. Împodobise această cameră pentru privirile lor, căci frumusețea conta poate pentru ei, le plăceau, poate, picturile și florile pe care le adusese aici.

Dar el nu avea de unde să știe acest lucru. Cît despre mine, mi-era de-ajuns să îi privesc în față pentru a resimți din nou groaza provocată de faptul că ei erau acolo, prizonieri ai propriilor trupuri și, totuși, vii!

— E insuportabil, am murmurat.

Știam, fără ca el să-mi fi spus vreodată, care era motivul pentru care îi păzea cu atîta grijă. Nu-i putea îngropa în adîncurile pămîntului, fiindcă erau conștienți. Nu-i putea da flăcărilor, căci erau neajutorați și nu le putea cere încuviințarea.

Îi păstra așa cum păgînii din vechime își păstrau zeii în templele ce le serveau drept locuințe. Le aducea ofrande, flori.

În vreme ce îl priveam, a aprins o bucată de tămîie, un cubuleț pe care l-a scos dintr-o năframă de mătase. Le-a spus că adusese tămîia din Egipt. Acum, după ce cubul a luat foc, l-a așezat într-un talger mic de bronz.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Cînd am ridicat privirea, el le întorsese spatele, îi puteam vedea pe amîndoi peste umărul lui. Semăna surprinzător de mult cu ei, era și el o statuie îmbrăcată în pînză. M-am gîndit că poate dinadins își lăsa chipul alb, ca de marmură.

— Te-am dezamăgit, nu-i așa? am șoptit.

— Nu, deloc. Nu m-ai dezamăgit.

— Îmi pare rău că m-am...

— Nu, nu-ți face griji.

M-am apropiat. Aveam impresia că fusesem necioplit față de Cei Ce Trebuie Păziți. El îmi dezvăluisese o taină, iar eu mă arătasem îngrozit și dezgustat. Mă dezamăgisem pe mine însumi.

M-am dus și mai aproape. Voiam să îmi răscumpăr greșeala.

El și-a întors privirea către ei și m-a luat de după umeri. Mirosul de tămîie era sufocant. Lumina flăcărilor lămpilor se reflecta scînteietoare în ochii lor.

Pielea lor imaculată nu era brăzdată de nici o vinișoară, de nici o cută, de nici un rid. Nici măcar de încrețiturile imperceptibile ale buzelor, care la Marius erau încă vizibile.

Piepturile nu li se mișcau în ritmul respirației.

Am rămas nemișcat, dar n-am perceput nici o frîntură de gînd din direcția lor, nici o bătaie de inimă, nici șuierul înfundat al sîngelui curgîndu-le prin vene.

— Și totuși, sîngele lor circulă, nu-i așa? am șoptit.

— Desigur.

— Iar tu ești cel care...?

Le aduce victimele, am vrut să întreb.

— Ei nu mai beau.

Nu mai aveau nici măcar această ultimă plăcere! Și totuși, mai groaznic mi s-ar fi părut ca ei să se pună în mișcare doar pentru a suga sîngele victimelor. Îmi doream să scap de acolo, dar nu puteam.

— Cu mult, foarte mult timp în urmă, se mai hrăneau, însă numai o dată pe an. Le lăsam victimele închise în sanctuar, răufăcători slăbiți, muribunzi, pe care, la întoarcere, îi găseam zăcînd, goliți de sînge, iar Cei Ce Trebuie Păziți erau la fel ca înainte! Doar carnația lor își modifica, puțin de tot, culoarea. Nu risipeau însă nici o picătură de sînge. Toate acestea se întîmplau în nopți cu lună plină, de obicei primăvara. Dacă le lăsam, altădată, victime, nu se atingeau de ele. Apoi, pînă și aceste ospățuri anuale au luat sfîrșit. Totuși, din cînd în cînd, continuam să le las cîte o victimă. După un deceniu, tot într-o noapte cu lună plină, primăvara, au băut sîngele uneia dintre ele. Apoi din nou nimic vreme de o jumătate de veac.

Cu timpul, am ajuns să pierd firul anilor. Am crezut că poate simțeau nevoia să vadă lumea ori să cunoască mersul anotimpurilor. De fapt, toate acestea nu aveau importanță. De cînd i-am dus în Italia, în urmă cu trei sute de ani, n-au mai băut nimic. Nici măcar în arșița Egiptului n-au suferit de sete.

— Nu i-ai văzut niciodată mișcîndu-se?

— Nu... de la începuturi.

Tremurul mă apucase iar. Privindu-i, mi se părea că-i văd respirînd, mișcîndu-și buzele. Eram conștient că era doar o iluzie, dar iluzia aceasta mă înnebunea. Trebuia să ies cît mai repede de aici ori aveam să izbucnesc iar în plîns.

— Uneori, cînd vin să-i văd, a spus Marius, găsesc cîte o mică schimbare.

— Cum? Ce anume?

— Mărunțișuri.

I-a scrutat, gînditor, apoi a atins colierul femeii, întinzîndu-și mîna.

— Îi place colierul. Se pare că i se potrivește. Înainte, avea un altul, pe care îl găseam pe podea, rupt.

— Așadar, se *pot* mișca.

— Mai întîi, am crezut că acel colier căzuse din întîmplare. După ce l-am reparat de vreo trei ori, mi-am dat seama că era o nebunie. Ea era cea care și-l smulgea de la gît ori îl făcea să cadă cu puterea minții.

Cred că mi-a scăpat o șoaptă îngrozită. Apoi, de îndată, m-a cuprins rușinea că mă manifestasem astfel în prezența ei. Din nou, îmi doream să ies. Chipul ei mi se părea o oglindă a fanteziilor mele. Buzele-i păreau a se mișca, într-un surîs. Însă nu se mișcau.

— S-a mai întîmplat asta și cu alte podoabe, cu acelea ce aveau gravate numele unor zei pe care ei nu-i plăceau, cred. O vază, pe care am adus-o dintr-o biserică, am găsit-o spartă, făcută fărîme, probabil din priviri. Dar mi-a fost dat să observ alte schimbări și mai uimitoare.

— Spune-mi.

— Intram în sanctuar și îl găseam pe vreunul din ei stînd în picioare.

Era mult prea înspăimîntător. Luptam cu imboldul de a-i înșfăca mîna și de-al trage după mine, departe de locul acesta.

— O dată l-am găsit pe el la cîțiva pași de jilțul în care stă. Pe femeie am găsit-o altă dată lîngă ușă.

— Încercase să iasă?

— Poate că da, a admis el, căzut pe gînduri. Dar ar putea ieși oricînd de aici, dacă ar vrea. Cînd îmi vei fi ascultat întreaga poveste, vei putea judeca și singur. Indiferent unde îi găseam, i-am dus întotdeauna înapoi, la locurile lor. Le-am aranjat membrele în pozițiile avute înainte. E nevoie de o forță imensă pentru a face asta, să știi. Sînt ca niște stînci flexibile, dacă-ți poți cumva închipui așa ceva. Și dacă eu am avut puterea să fac asta, îți dai seama cam cît de puternici sînt ei.

— Spuneai că "dacă ar fi vrut..." Dar dacă ei își doresc să facă ceva și, de fapt, nu își pot împlini vrerea? Dacă tot ce-a putut face ea a fost să ajungă la ușă!

— Cred că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să facă fărîme ușile astea. Dacă eu, cu puterea minții mele, sînt în stare să deschid zăvoare grele, ce-ar putea face ea?

Le-am contemplat chipurile reci, îndepărtate, obrajii înguști și scobiți, gurile mari și deloc crispate.

— Dar ce se întîmplă dacă greșești? Dacă ei aud fiecare cuvînt pe care ni-l spunem unul altuia și se înfurie sau se simt jigniți...?

— Cred că ne aud, a spus el, încercînd, din nou, să mă liniștească, luîndu-mi mîna într-a sa. Nu cred însă că le pasă. Dacă le-ar păsa cîtuși de puțin, s-ar mișca.

— Cum poți să știi toate acestea?

— Fac multe lucruri care cer o forță uriașă. De exemplu, uneori, cînd închid tabernacolul, ei îl redeschid pe dată. Știu că ei sînt cei care o fac, fiindcă doar ei ar fi în stare. Ușile se dau de perete și îi văd din nou. Îi scot uneori afară, să vadă marea. Iar înaintea zorilor, cînd mă întorc să-i duc înăuntru, sînt mai grei și mai puțin mlădioși, aproape imposibil de urnit din loc. Uneori mă gîndesc că fac toate astea ca să mă chinuie. Se joacă cu mine.

— Nu. Încearcă să se miște, dar nu pot.

— Nu judeca în pripă. Mi s-a întîmplat să intru în această încăpere și să găsesc dovezi ale unor întîmplări stranii. Desigur, mai e și ceea ce s-a întîmplat la început...

Brusc, s-a oprit de parcă ceva i-ar fi atras atenția.

— Le-ai auzit gîndurile? am întrebat.

Nu mi-a răspuns. Părea că ascultă. Îi privea cercetător. Am avut impresia că ceva se schimbase. Mi-am folosit ultimele fărîme de voință, ca să n-o iau la fugă. Am ridicat ochii spre ei cu băgare de seamă. Nu vedeam, nu auzeam și nu simțeam nimic. Dacă Marius nu se hotăra să îmi explice la ce se uita, aveam să încep să urlu.

— Nu fi atît de impetuos, Lestat, mi-a spus el, în cele din urmă, cu o urmă de zîmbet, cu ochii ațintiți în continuare asupra bărbatului. Din cînd în cînd, mi se întîmplă să îi aud, dar e ceva de neînțeles, mai degrabă ca o prezență... Sînt convins că știi la ce mă refer.

— Iar acum, tocmai i-ai auzit.

— Daaa... Poate...

— Marius, te rog, să plecăm de-aici, te implor. Iartă-mă, dar nu mai pot să îndur! Te rog, Marius, să plecăm.

— Bine, fie, mi-a spus, amabil. M-a bătut pe umăr. Întîi, am să te rog însă să faci ceva pentru mine.

— Orice-mi vei cere.

— Vorbește-le. Nu-i nevoie s-o faci cu glas tare. Dar vorbește-le. Spune-le că-ți par frumoși.

— Ei știu asta, i-am spus. Știu că mi se par nespuse de frumoși.

Eram convins că știau. Dar el voia ca eu să o fac în chip solemn, așa că am căutat să-mi limpezesc mintea de spaimă și de presupunerile nebunești și le-am vorbit.

— Nu trebuie decît să le vorbești.

Asta am și făcut. Am privit în ochii lui, iar apoi în ochii ei și m-a cuprins un sentiment din cele mai stranii.

Repetam întruna cuvintele *Îmi păreți frumoși, nespuse de frumoși*, de-abia formînd în minte cuvintele, și mi se părea că mă rog lui Dumnezeu, ca odinioară, în copilărie, cînd stăteam într-o poieniță de pe coasta muntelui și mă rugam lui Dumnezeu să-mi ajute să părăsesc casa tatălui meu.

Astfel îi vorbeam ei, acum, spunîndu-i cît eram de recunoscător că-mi fusese îngăduit să mă apropiu de ea și de tainele ei, iar acest sentiment mi-a părut a căpăta chiar o consistență fizică, materială. Îl simțeam în fiecare por al pielii, la rădăcina fiecărui fir de păr din cap. Simțeam cum trăsăturile-mi deveneau tot mai relaxate, cum încordarea îmi părăsea trupul. Mă umpleam de lumină, de mireasma de tămîie și de aroma florilor, privind în adîncul ochilor ei întunecați!

— Akasha! am rostit cu glas tare.

Auzisem numele în vreme ce îl pronunțam. Îmi părea minunat. Tabernacolul părea că formează o aureolă în jurul trupului ei, iar bărbatul de alături nu mai era decît o siluetă vagă, cețoasă. Fără să vreau, m-am apropiat de ea, m-am aplecat înainte și aproape i-am sărutat buzele. Mi-o doream. M-am aplecat și mai mult, pînă cînd am simțit atingerea buzelor ei.

Aș fi vrut să simt în gură gust de sînge pe care să i-l trec, așa cum făcusem cu Gabrielle o dată, cînd zăcea în sicriu.

Vraja sporea și am privit în ochii ei ca într-un abis, gata să mă arunc în el.

Sărut pe buze o zeiță. Ce fac, Doamne, am înnebunit?

M-am retras. M-am trezit din nou lipit de perete, tremurând, cu capul în mâini.

Plîngeam din nou, dar, cel puțin, de astă dată nu mai răsturnasem glastra cu crini.

Marius a închis poarta tabernacolului. A făcut zăvorul interior să alunece la locul său.

Am intrat în tunel, după care el a făcut drugul cel greu să se ridice, opintindu-se.

— Vino, tinere, mi-a propus. Să mergem sus.

Nu am făcut decît vreo cîțiva pași și am auzit un clinchet sec, apoi un altul. Marius s-a întors și a privit în urmă. Descumpănirea i s-a zădărnicit pe chip, ca o umbră.

— Iar au făcut-o.

— Ce anume? am întrebat, retrăgîndu-mă lîngă perete.

— Au deschis tabernacolul. Haide. Am să cobor mai tîrziu, înainte de răsăritul soarelui, și-am să-l închid. Acum să urcăm înapoi în biroul meu și-am să-ți spun, după cum ți-am făgăduit, povestea mea.

Cînd am intrat în încăperea puternic luminată, m-am prăbușit într-un fotoliu, cuprinzîndu-mi capul în mâini. El se opri la locului și mă privea. Dîndu-mi seama de acest lucru, am ridicat ochii.

— Ți-a spus numele ei.

— Akasha! am șoptit. Am scos în ultima clipă acest nume din vârtejul unui vis ce se destrăma. Ea mi l-a spus, iar eu l-am rostit cu glas tare: Akasha.

L-am privit, implorînd un răspuns. O explicație a atitudinii sale, a felului în care se uita la mine.

Dacă fața lui continua să rămînă încremenită, aveam să înnebunesc.

— Ești supărat pe mine?

— Ssst... Taci, a spus.

În tăcerea care s-a lăsat, am căutat zadarnic să aud ceva.

Se auzea doar vuietul înfundat al mării. Poate și vîntul. Și, uneori, ceara lumînărilor, sfîrîind. Nici măcar ochii lor nu mi se păruseră într-atît de lipsiți de viață cum erau acum ochii lui Marius.

— Prezența ta le provoacă o agitație neobișnuită, a zis în șoaptă.

— Și ce înseamnă asta?

— Nu știu, a recunoscut. Poate nu înseamnă nimic. În fond, chiar dacă tabernacolul a rămas deschis, ei stau acolo, șezînd ca întotdeauna. Cine poate ști?

Dintr-o dată, am devenit conștient de anii ce trecuseră de cînd el încerca să afle. Aș fi spus chiar secole, dar atunci nu reușeam încă să înțeleg cu adevărat acest cuvînt. Nici acum nu-mi dau seama pe deplin. Simțeam anii lungi de cînd el încerca să le smulgă un semn, oricît de mic, dar nu reușea. Se întreba cum reușisem să smulg taina numelui ei. Akasha. Se întîmplaseră lucruri groaznice, întunecate.

Dar asta fusese demult, în vremea romanilor. Suferință, chinuri greu de exprimat în cuvinte.

Imaginile s-au estompat. Tăcere.

Stătea în mijlocul încăperii, ca un sfînt coborît din altar și uitat în antreul bisericii.

— Marius! am șoptit.

Părea că se trezește și chipul i s-a încălzit încet, după care m-a privit cu dragoste, aproape minunîndu-se.

— Da, Lestat, a rostit și mi-a strîns mîna liniștitor. S-a așezat și mi-a făcut semn să fac la fel. Din nou ne

aflam față în față, așezați confortabil, scăldați de lumina dătătoare de siguranță, ca cerul nopții ce se zărea dincolo de ferestre.

Chipul lui și-a recăpătat vioiciunea, iar în ochi îi licărea din nou acea sclipire amuzată.

— Încă n-a trecut miezul nopții, mi-a spus. Totul e în regulă pe insule. Dacă n-am să fiu deranjat, cred că a sosit timpul să îți istorisesc întreaga poveste.

POVESTEA LUI MARIUS

5

S-A ÎNTÎMPLAT pe cînd împlineam patruzeci de ani, într-o noapte caldă de primăvară, în orașul Massilia din Galia Romană. Mă aflam într-o tavernă murdară de pe chei, așezat la o masă, și continuam să scriu la propria mea *Istorie a lumii*.

Taverna era delicios de jagoasă și era ticsită de marinari și de călători, asemeni mie,

îmi plăcea să cred, iubindu-i pe toți, la modul general, în ciuda faptului că marea majoritate erau săraci și n-aveau de unde să știe să citească ceea ce scriam, când aruncau câte o privire peste umărul meu.

Ajunsesem în Massilia după o lungă călătorie de studii care mă purtase prin toate marile orașe ale Imperiului. Trecusem prin Atena, Pergamon și Alexandria, observând și scriind despre oameni, iar acum îmi urmam drumul prin orașele Galiei Romane.

N-aș fi putut fi mai mulțumit decât eram în acea noapte, nici de m-aș fi aflat în biblioteca mea de la Roma. De fapt, chiar preferam taverna. Oriunde mă duceam, căutam asemenea locuri și mă așterneam pe scris, punându-mi călimara, lumânarea și pergamentul pe o masă de lângă perete. Cel mai bine puteam să lucrez seara, când crîșmele de acest fel sînt cele mai gălăgioase.

Privind în urmă, e ușor să constat că mi-am petrecut întreaga viață în mijlocul unei activități frenetice. Mă obișnuisem cu ideea că nimic nu mă poate tulbura.

Crescusem ca fiu nelegitim al unui patrician roman bogat, fusesem iubit și răsfățat, și mi se îngăduise să fac ceea ce pofteam. Frații mei legitimi aveau griji legate de căsătorie, politică ori războaie. La vîrsta de douăzeci de ani, am devenit învățatul și cronicarul familiei, cel chemat la banchete, să arbitrez dispute de natură militară sau istorică.

Cînd călătoream, nu duceam niciodată lipsă de bani și aveam asupra mea documente care ar fi putut să deschidă orice ușă. N-aș exagera cîtuși de puțin afirmînd că viața fusese darnică față de mine. Eram un om extraordinar de fericit. Dar cel mai important mi se pare să precizez faptul că nu mă simțisem niciodată plictisit sau învins de viață.

Purtam în mine un anumit simțămînt al invincibilității, al miraculosului. Pentru mine, acestea aveau să fie mai tîrziu la fel de importante precum fuseseră pentru tine furia și îndărătnicia ori precum sînt pentru alții cruzimea, ori disperarea.

Dar să continuu... Dacă îmi lipsea ceva, în această viață lipsită de griji și de incidente, aceea era iubirea mamei mele de origine celtică. Ea murise născîndu-mă și nu știam despre ea decât că fusese sclavă și că era fiica unei căpetenii a galilor care îl înfruntase pe Iulius Caesar.

Asemeni ei, eram blond și aveam ochii albaștri. Pe cît se pare, se trăgea dintr-un popor de uriași, căci, încă de la o vîrstă foarte fragedă, îi dominam, ca statură, pe tatăl și pe frații mei.

Strămoșii mei galici mă interesau însă în prea mică măsură. Venisem în Galia ca orice roman educat, fără nici fărîmă de conștiință a originilor mele barbare, crezînd în valorile comune ale epocii mele: că împăratul August era un mare conducător, un reprezentant perfect al binecuvîntatei vremi a Pax Romana, că superstițiile cele vechi erau înlocuite de lege și rațiune pretutindeni în Imperiu. Nu exista loc prea îndepărtat pentru drumurile romane, pentru soldați și învățați ori pentru neguțătorii care îi urmau.

În noaptea aceea, scriam cu furie, descriindu-i pe cei ce intrau și ieșeau din tavernă. Mi se părea că erau vlăstare ale tuturor raselor pămîntului, vorbitori a cel puțin o duzină de limbi.

Fără vreun motiv aparent, mă obseda o idee stranie despre viață, un gînd ciudat ce era pe cale de a se transforma într-o plăcută idee fixă. Îmi amintesc anume de ideea din acea seară, fiindcă ar putea părea ca avînd o legătură cu ceea ce avea să mi se întîmple. Dar nu avea. Ideea îmi venise cu mult înainte. Nu era decât o simplă coincidență faptul că îmi trecuse prin minte cu numai trei ore înainte de a-mi pierde calitatea de cetățean liber al Imperiului Roman. Ideea susținea că trebuia să existe cineva care știa tot, care văzuse totul. Nu vreau, prin aceasta, să sugerez credința mea în existența unei ființe supreme, ci o anume continuitate, o conștiință a trecutului. Mă gîndeam la asta în termeni practici, care mă excitau și mă linișteau totodată. Există undeva o conștiință a tuturor celor văzute în călătoriile mele, o conștiință a ceea ce fusese Massilia cu șase veacuri în urmă, la debarcarea primilor neguțători greci, o conștiință a felului în care arăta Egiptul în vremea cînd Kheops își construia piramida. Cineva știa care fusese culoarea cerului în după-amiaza tîrzie în care Troia căzuse în mîinile grecilor, cineva sau ceva știa ce-și șoptiseră țărani în căsuța lor de la țară, la fruntariile Atenei, cu puțină vreme înainte ca spartanii să dărîme zidurile cetății.

Ideea mea despre cine sau ce era acest atotștiutor era destul de confuză. Mă reconforta însă noțiunea în sine: că nimic din cele ale spiritului — cunoașterea ținînd și ea de spirit — nu era iremediabil pierdut pentru mine, pentru noi. Mă liniștea faptul că există o continuitate a cunoașterii...

Și, bînd încă un pahar de vin, gîndindu-mă la toate acestea, scriind despre ele, am înțeles că nu era, de fapt, o convingere, cît o prejudecată. Pur și simplu, simțeam, intuiam

existența unei conștiințe permanente.

Istoria pe care o scriam se voia o imitație a acestei conștiințe. Încercam să leg tot ceea ce-mi fusese dat să văd în peregrinările mele, corelându-mi observațiile proprii despre țări și popoare cu toate observațiile scrise care ne rămăseseră de la greci — de la Xenophon și Herodot, și Poseidonius — pentru a alcătui astfel un soi de conștiință a lumii. Era o încercare destul de palidă, destul de limitată, în comparație cu adevărata conștiință. Totuși, mă simțeam al naibii de bine, scriind.

Pe la miezul nopții însă, am început să simt oboseala. Privind, la un moment dat, în jurul meu, după un răgaz îndelungat de concentrare, mi-am dat seama că se schimbase ceva în tavernă.

Era o liniște neobișnuită.

Taverna era aproape goală. De cealaltă parte a mesei, cu spatele spre sală, cu chipul abia luminat de flăcăruia nesigură a unei lumânări, stătea și mă privea, tăcut, un bărbat înalt și blond. M-a surprins nu atât felul în care arăta — deși și acesta m-ar fi putut uimi — ci faptul că poate mă privea de mult timp, iar eu nu-l băgasem în seamă.

Era uriaș, ca toți galii. Era chiar mai înalt decât mine. Avea un chip îngust și lung, un nas acvilin și ochii plini de o istețime copilăroasă. De fapt, părea foarte inteligent și, în același timp, tânăr și inocent. Și totuși, nu era tânăr. Tocmai asta era uimitor.

Cu atât mai straniu mi s-a părut faptul că pletele sale dese și blonde nu erau prinse și împletite în cozi, după obiceiul romanilor, ci lăsate să curgă liber pe umeri. În locul tunicii și al mantiei obișnuite în acele vremuri, purta un veston de piele încins cu o curea ținată, așa cum se îmbrăcau barbarii înaintea venirii legiunilor lui Caesar.

Personajul părea a fi coborât direct din păduri, cu ochii săi cenușii, arzători, ațintiți asupra mea, de parc-ar fi vrut să mă străpungă. Aspectul său îmi provoca o încântare confuză. Mi-am notat fugar detaliile îmbrăcăminții sale, convins că nu știa citi latinește.

Încremenirea lui a început însă să mă scoată din sărite. Prea goi erau ochii aceia, iar buzele și le mișca prea des, de parcă vederea mea l-ar fi excitat. Avea mâinile albe, curate și delicate, și le ținea așezate pe masă în fața sa. Nu se prea potriveau cu restul înfățișării.

O scurtă privire în jur m-a convins de faptul că sclavii mei nu se aflau în tavernă. Cu siguranță, erau alături, jucând cărți, ori sus cu vreo femeie. Aveau să apară din clipă în clipă.

M-am străduit să zîmbesc către ciudatul și tăcutul comesean, și-am vrut să-mi văd mai departe de scris. El s-a hotărât însă chiar în acea clipă să îmi vorbească:

— Ești un om educat, nu-i așa?

Vorbea latina, limbă universală în întregul Imperiu, dar o vorbea cu un accent pronunțat, de parcă fiecare cuvânt ar fi fost o notă muzicală cântată cu grijă.

I-am răspuns că da, avusesem norocul de a primi o educație aleasă și-am vrut să mă aștern pe scris, gândindu-mă că asta i-ar mai fi tăiat din elan. La urma urmei, va fi fost el chipeș și plăcut vederii, dar nu prea aveam poftă să stau de vorbă cu el.

— Și știi să scrii și latinește, și grecește, a sosit curînd a doua întrebare, după ce a aruncat o privire la pagina pe care o scriam.

I-am explicat politicos că textul grecesc pe care-l notasem pe pergament era un citat din alt text. Textul meu, în schimb, era scris în latinește. Apoi am început iar să scriu.

— Dar ești keltoi, nu-i așa?

Acesta era vechiul nume pe care grecii îl dăduseră galilor.

— Nu, nu tocmai. Sînt roman, am răspuns.

— Arăți ca unul dintre noi, mi-a spus. Ești la fel de înalt și mergi cum mergem noi.

Ciudată constatare! Stăteam acolo de ore întregi, sorbindu-mi liniștit vinul. N-avea unde să mă fi văzut mergînd. I-am spus apoi că mama mea fusese din neamul celților, dar nu apucasem să o cunosc. Tătal meu era senator roman.

— Și despre ce scrii în latinește și în grecește? Ce ți-a stîrnit asemenea patimi?

Nu i-am răspuns imediat. Purtarea lui începuse să mă intrige. Dar, la patruzeci de ani, știam deja că oamenii pe care îi întâlnești în taverne îți par deosebit de interesanți în primele cinci minute, după care îți devin peste măsură de antipatici.

— Sclavii tăi mi-au spus, mi-a destăinuit pe un ton grav, că scrii o mare istorie.

— Ei, nu zău? i-am răspuns cu o nuanță de arțag în glas. Chiar așa, mă întreb pe unde or fi?

Am privit din nou roată. N-am văzut pe nimeni. Apoi am admis că da, scriam o istorie.

— Și ai fost în Egipt, a adăugat, întinzîndu-și palmele pe tăblia mesei.

Am tăcut o vreme și l-am scrutat din nou din cap pînă-n picioare. Ceva în el îmi părea a veni din afara acestei lumi. Era poate felul în care ședea, felul în care gesticula... Felul

de a fi al primitivilor, solemn și ceremonios, îi face adesea să apară păstrătorii unei imense inteligențe, când, de fapt, nu e vorba decât de credințele lor.

— Da, am fost și în Egipt, am încuviințat, de-a dreptul ostil, de astă dată.

În chip evident, asta l-a amuzat. Ochii i s-au îngustat, părînd că privesc în gol, și buzele i s-au mișcat pe tăcute de parcă ar fi vorbit cu sine.

— Și știi să vorbești, și să scrii precum egiptenii? a întrebat cu seriozitate, clipind din ochi. Cunoști orașele Egiptului?

— Da, aș putea să mă descurc în limba lor. Dar, dacă pentru tine scrisul egiptean înseamnă scrierea cea veche, picturală, atunci trebuie să recunosc că nu, n-o pot citi. Nu cunosc pe nimeni care să o înțeleagă. Am auzit spunîndu-se că nici măcar bătrînii preoți egipteni nu mai sînt în stare să o descifreze. Nu pricep nici măcar jumătate din textele pe care le copiază.

Rîsul îi era la fel de straniu precum atitudinea. N-aș putea spune dacă se distra doar sau știa mai multe decât bănuiam eu. A răsuflat adînc, dilatîndu-și nările. Apoi chipul i s-a umplut de răceală. Era, într-adevăr, un bărbat tare chipeș.

— Zeii le pot citi.

— Dacă-i așa, mi-ar plăcea să mă învețe și pe mine, am spus amabil.

— Chiar vrei? a exclamat într-un gîfîit surprins. S-a aplecat peste masă. Mai spune o dată!

— Glumeam. Voiam doar să spun cît de mult mi-aș dori să pot citi scrierea egipteană. Dacă aș ști să o citesc, aș afla o mulțime de lucruri reale despre oamenii din Egipt, în loc să buchisesc aiurelile scrise de istoricii greci. Egiptul e o țară ce n-a fost corect înțeleasă...

M-am oprit. De ce-i spuneam omului acestuia toate aceste lucruri despre egipteni?

El a continuat, pe același ton plin de seriozitate:

— În Egipt mai există și acum zei adevărați, zei care au fost acolo dintotdeauna. Ai fost vreodată în adîncurile Egiptului?

Curios mod de a pune o întrebare. I-am răspuns că urcasem pe Nil destul de mult și-mi fusese dat să văd multe minunății.

— Dar zei adevărați... Mi-e greu să accept existența unor zei cu capete de animale... A clătinat din cap cu un pic de amărăciune.

— Zeilor adevărați nu trebuie să le înalți statui. Au capete de om și se arată numai atunci când vor ei. Trăiesc, ca plantele ce răsar din pămînt, ca tot ce se află sub soare, ca și pietrele și luna însăși, care împarte timpul în tăcerea neschimbătelor ei cicluri.

— Se prea poate, am spus în șoaptă, nedorind a-l tulbura.

Așadar, amestecul de tinerețe și viclenie din el se datora zelului religios. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama. Mi-am amintit de ceea ce scrisese Iulius Caesar despre keltoi, că se trăgeau din Dis Pater, zeul morții. Credea oare și această ființă stranie în asemenea lucruri?

— Sînt mai vîrstnici în Egipt, a continuat blînd. Sînt astfel de zei și în această țară, pentru cine se pricepe a-i venera. Nu vorbesc acum despre templele voastre, în jurul cărora roiesc negustorii, ca să-și vîndă animalele pentru a fi sacrificate pe altare, ca apoi măcelarii să vină să împartă, pe bani, carnea rămasă. Vorbesc de adevărata venerație, de sacrificiul potrivit pentru zei, singurul sacrificiu pe care-l acceptă ei.

— Vrei să spui sacrificiul uman? am întrebat pe un ton neutru.

Caesar descrisese destul de amănunțit aceste practici ale keltoilor, și-mi îngheța sîngele în vine cînd mă gîndeam la ele. Desigur, văzusem destule morți în arene, la Roma, asistasem la multe execuții. Sacrificii umane închinăte zeilor însă, nu se mai făcuseră de secole la Roma. Dacă se vor fi făcut vreodată...

Acum îmi dădeam seama cine ar fi putut fi acest om ieșit din comun. Era un druid, un membru al vechii preoții a cehilor, descrisă și ea de Caesar. Cea mai puternică preoție din cuprinsul întregului Imperiu. Se presupunea însă că druizii dispăruseră, că nu mai exista nici unul în Galia Romană.

Desigur, Caesar îi descria pe druizi ca purtînd robe lungi. Ei umblau prin păduri în căutarea vîscului de stejar, pe care-l tăiau cu secerile lor rituale. În schimb, omul acesta arăta mai degrabă ca un soldat ori ca un fermier, dar care druid și-ar fi purtat roba albă într-o tavernă ordinară de pe chei? În fond, druizilor li se interzisese prin lege să-și mai practice cultul.

— Și crezi cu adevărat în vechile practici de adorare? am întrebat, aplecîndu-mă în față. Ai fost tu însuși în Egiptul îndepărtat?

Credeam că, dacă acesta era un druid veritabil, făcusem o captură deosebit de interesantă. Îl puteam convinge să îmi dea informații necunoscute pînă atunci despre

keltoi. Mă tot întrebam; ce naiba caută Egiptul în povestea aceasta?

— Nu, a răspuns. N-am fost în Egipt, dar de-acolo au venit zeii noștri. Destinul meu nu îmi îngăduie să merg acolo. Nu mi-a fost hărăzit să învăț a citi vechile scrieri. Limba pe care o vorbesc este de-ajuns pentru zei.

— Și care este aceasta?

— Limba keltoilor, firește. Știai asta și fără să ți-o spun.

— Și când vorbești cu zeii tăi, de unde știi dacă ei te aud?

Ochii i-au redevenit goi și gura i s-a alungit într-un zîmbet triumfător.

— Zeii îmi răspund, mi-a spus calm.

Eram convins că aveam în față un druid. Deodată, a părut că radiază o strălucire stranie. Mi l-am închipuit înveșmîntat într-o robă albă. În clipa aceea, dacă în Massilia s-ar fi cutremurat pămîntul, nu cred că aş fi observat.

— Așadar, i-ai auzit tu însuși, am exclamat.

— Mi-am așintit ochii asupra zeilor mei și aceștia mi-au vorbit, prin viu grai și în tăcere.

— Și ce ți-au spus? Ce anume îi deosebește de zeii noștri, în afara naturii sacrificiului, desigur?

Glasul lui a căpătat accente de închinare, de parcă ar fi cîntat un psalm:

— Fac ceea ce fac toți zeii: despart binele de rău. Binecuvîntează pe toți aceia ce li se închină. Își conduc credincioșii întru armonie cu ciclurile universului, în armonie cu ciclurile lumii, după cum îți spuneam mai înainte. Fac pămîntul să dea roade. Toate lucrurile bune de la ei vin.

Da, m-am gîndit, străvechea religie, în forma ei cea mai simplă, acele forme care mai aveau încă ecouri printre oamenii de rînd din Imperiu.

— Zeii mei m-au trimis aici. M-au trimis după tine.

— După mine? I-am îngînat uimit peste măsură.

— Vei înțelege toate acestea, a continuat el, așa cum vei ajunge să înțelegi vechile scrieri și venerarea practică în vechiul Egipt. Zeii te vor învăța toate astea.

— Dar de ce-ar face-o?

— Răspunsul e simplu, ești menit a deveni unul dintre ei.

Eram gata să-i răspund cînd am simțit o lovitură năpraznică în creștetul capului și durerea s-a răspîndit în toate direcțiile, precum apa, peste țeasta mea. Am văzut masa apropiindu-se, apoi tavanul a fost deasupra mea, sus de tot. Cred că am vrut să-i spun că, dacă aștepta o recompensă, ar fi făcut mai bine să mă ducă acasă, la servitorii mei.

Însă, chiar din acele clipe, știam că regulile valabile în lumea mea nu aveau nimic de a face cu toate acestea.

CîND m-am trezit, era ziuă și mă aflam într-o căruță ce gonea pe un drum de țară, prin pădure. Mîinile și picioarele îmi erau legate și fusesem învelit cu o pătură veche. Privind printre scîndurile laterale ale căruței, l-am văzut pe cel cu care stătusem de vorbă, călărind alături. Lîngă el se aflau și alți călăreți, îmbrăcați cu toții în vestoane și pantaloni de piele și purtînd brățări și săbii de oțel. În lumina palidă a soarelui, filtrată prin desișul coroanelor copacilor, părul lor părea aproape alb. Călăreau în tăcere.

Pădurea însăși părea a fi crescut la scara unor titani. Stejarii erau enormi, țesătura crengilor lor împiedicînd trecerea luminii. Ore întregi, ne-am mișcat printr-o lume umedă, a umbrelor și a frunzișului de un verde întunecat.

Nu-mi amintesc să fi trecut prin vreo așezare, sat ori oraș. Îmi aduc aminte doar de o fortăreață grosolan clădită. De îndată ce am trecut de porțile ei, privirilor mele li s-au înfățișat două rînduri de căsuțe cu acoperișuri de chirpici și, pretutindeni, aceiași războinici înveșmîntați în haine de piele. Am fost dus într-una din acele colibe, o încăpere scundă și întunecată. M-am ridicat în picioare și-am fost gata să cad, secerat de cîrceii care îmi străfulgerau prin coapse. Eram singur, furios și dezorientat.

Știam acum că mă aflam într-o enclavă a nesupușilor, a străvechilor keltoi, acei războinici neînduplecați care, cu cîteva secole în urmă, devastaseră templul din Delphi, acele ființe neîndurătoare care porniseră despuiate la luptă împotriva lui Caesar, sunînd din trompete și scoțînd urlete cumplite ce i-au speriat pe disciplinații soldați romani.

Cu alte cuvinte, eram departe de orice ajutor în care aş fi putut spera. Și dacă vorbăria aceea despre mine însumi, că urma să devin un zeu, însemna că aveam să fiu ucis pe un altar însîngerat, atunci trebuia să încerc să scap al naibii de iute de aici.

CÎND cel care mă luase prizonier și-a făcut din nou apariția, purta faimoasa robă albă. Coama sa blondă era pieptănată îngrijit. Era impresionant și solemn. În urma sa, în încăperea scundă și întunecată, au intrat și alți bărbați purtând robe albe și lungi, unii tineri, alții mai vîrstnici, dar avînd cu toții părul strălucitor și blond, ca de aur.

S-au așezat în jurul meu, în cerc, ca într-o horă tăcută. După cîteva clipe de tăcere, o furtună de șoapte a izbucnit în rîndurile lor.

— Ești desăvîrșit pentru zeu, a spus cel mai în vîrstă. Pe chipul celui ce mă adusese aici s-a zugrăvit o bucurie mută. Ești așa cum ne-a poruncit zeul, a continuat bătrînul. Vei rămîne cu noi pînă la marea sărbătoare de Samhain, după care vei fi condus în luminișul sacru, unde vei bea sîngele divin. Vei deveni în acest fel un părinte al zeilor, vei fi cel care ne va reda magia pe care am pierdut-o în chip neștiut.

— Îmi va muri trupul cînd se va întîmpla asta? am întrebat.

I-am privit pe rînd, scrutîndu-le chipurile înguste și ochii pătrunzători, amintindu-mi grația inefabilă cu care mă înconjuraseră. Cîtă teroare semănaseră cei din seminția lor, atunci cînd năvăliseră asupra popoarelor Mediteranei. Nu era deloc de mirare că se scrisese atît de mult despre îndrăzneala lor. Aceștia însă nu erau războinici. Erau preoți, judecători și învățați. Erau cei ce îi instruiău pe tineri, păstrătorii tradițiilor și ale unor legi ce nu fuseseră niciodată scrise, în nici o limbă.

— Doar ceea ce e muritor în tine e sortit să moară, mi-a spus cel care mă răpise.

— Păcat, am spus, căci altceva nu am.

— Nu, a intervenit el. Forma ta extraordinară va rămîne și va căpăta măreție. Ai să vezi, n-ai de ce să te temi. De altfel, orice ai face, tot așa are să fie. Pînă la sărbătoarea de Samhain, îți vei lăsa părul să crească, ne vei învăța limba, imnurile și legile. Noi vom avea grijă de tine. Numele meu este Mael, și-am să te învăț eu însumi toate acestea.

— Dar eu nu vreau să devin un zeu, am protestat. Sînt convins că zeii nu-și doresc pe cineva care nu îi dorește.

— Bătrînul zeu va hotărî, a răspuns Mael. Știi însă că, atunci cînd vei fi băut sîngele divin, ai să devii un zeu și totul îți va fi limpede.

EVADAREA era imposibilă.

Eram păzit și ziua, și noaptea. Nu-mi era îngăduit să port un cuțit, ca nu cumva să îmi tai părul sau să încerc să mă sinucid. O mare parte a timpului mi-o petreceam zăcînd în cămaruța scundă și întunecată, beat de prea multă bere și sătul de fripturile cu care mă îndopau. N-aveam însă nimic de scris la îndemînă, și asta mi se părea cea mai groaznică tortură.

Din pură plictiseală, îl ascultam pe Mael care insista să mă învețe. Îl lăsam să-mi cînte imnuri sacre, să-mi recite vechi poeme sau să-mi vorbească despre legi. Din cînd în cînd, îmi băteam joc de el, spunîndu-i că un zeu ar trebui să știe totul fără să fie nevoie să învețe atîtea. Era de acord cu mine, însă se încăpătîna să încerce a mă lămuri în privința celor ce aveau să mi se întîmple.

— M-ai putea ajuta să plec de aici, ai putea veni cu mine la Roma. Am o vilă, numai a mea, pe faleza care domină Golful Napoli. Îți jur că n-ai văzut niciodată o asemenea priveliște. Dacă mă ajuți, te voi lăsa să stai acolo cît vei dori și nu-ți voi cere decît să-mi repeți toate aceste imnuri și poeme, ca să le pot așterne pe hîrtie.

— De ce încerci să mă corupi? m-a întrebat, dar se vedea limpede că era tentat de lumea din care veneam.

Mi-a mărturisit că ajunsese în orașul grecesc Massili cu cîteva săptămîni înaintea sosirii mele acolo și îi plăcuseră la nebunie vinul roman și navele care acostau în port, precum și mîncărurile exotice din care gustase.

— Nu încerc să te corup! Nu cred însă în aceleași lucruri ca și tine, iar faptul că m-ai răpit nu are să schimbe acest lucru.

Din plictiseală și curiozitate îi ascultam însă rugăciunile, chinuit de teama a ceea ce mi se pregătea.

Am început să îi aștept venirea, să aștept ca fața lui palidă, albă ca neaua, să ilumineze încăperea goală, să aștept clipele cînd vocea lui calmă și măsurată o umplea cu toate acele nonsensuri atît de melodioase.

Curînd, m-am lămurit că versurile cîntecelor sale nu istoriseau povești despre zei, așa

cum se întâmplă în ritualurile latine sau grecești. Din fragmente, însă, am început să reconstitui identitatea și caracteristicile zeilor. Tribul din ceruri cuprindea, așa cum bănuisem de altfel, zeități comune tuturor mitologiilor.

Dar zeul care eram hărăzit să devin exercita cea mai mare influență asupra lui Mael, precum și asupra acelor pe care îi învăța el. Zeul acesta nu avea nici un nume, în schimb, era onorat cu numeroase titluri, dintre care Băutorul de Sînge era cel mai des repetat. Mai era numit și Cel Alb, Zeul Noptii, Zeul Stejarului, Amantul Mamei.

Acest zeu își cerea ofranda de sînge la fiecare lună plină. De Samhain însă (întîia zi a lui noiembrie în calendarul creștin de acum, ziua care a devenit Sărbătoarea tuturor Sfinților sau Ziua Morților), acest zeu accepta cel mai mare număr de sacrificii omenești, în fața întregului trib, ca o promisiune a sporirii recoltelor, glăsuind pentru a face profeții și a emite sentințe.

El o slujea astfel pe Mama cea Mare, cea nevăzută, și, totuși, atotprezentă, Mama tuturor lucrurilor, a pămîntului, a copacilor, a cerului, a tuturor oamenilor și însăși a Băutorului de Sînge care hălăduia în grădina ei.

Interesul meu a sporit, dar o dată cu el mi s-au adîncit și temerile. Desigur, venerarea Mamei celei Mari nu-mi era cunoscută. Mama Pămînt și Mama Tutoarelor Lucrurilor erauenerate sub o duzină de nume dintr-un colț în celălalt al Imperiului, la fel și cel ce îi era amant și soț, Zeul cel Muritor, cel crescut întru bărbăție precum cresc recoltele, cel secerat, asemeni recoltelor, în vreme ce Mama rămîne veșnică. Vechiul și blîndul mit al trecerii anotimpurilor. Celebrarea sa era însă departe de a fi blîndă, pretutindeni.

Căci Divina Mamă era, totodată, Moartea, pămîntul care înghite rămășițele aceluia amant muritor, țărîna în care ne cufundăm cu toții. În spiritul acestui străvechi adevăr — vechi de cînd obiceiul semănatului — se desfășurau mii de ritualuri sîngeroase.

Zeita era adorată, sub numele de Cybele, și la Roma. Îmi fusese dat să văd preoți castrîndu-se singuri, în frenezia devoțiunii. Zeii din miturile acestea cunoșteau și ei sfîrșituri care de care mai violente: Attis era castrat, Dionysos, despicaț, bătrînul egiptean Osiris, sfîșiat în bucăți, înainte ca Mama cea Mare să îl fi readus la viață.

Acum îmi era sortit să devin acest Zeu al Fertilității — zeul viei, al grîului, al copacului; știam că, orice se va întâmpla, avea să fie groaznic.

Ce altceva îmi mai rămînea, așadar, de făcut, decît să mă îmbăt și să cînt rugăciuni alături de Mael, ai cărui ochi se umpleau de lacrimi din cînd în cînd, atunci cînd mă privea.

— Scoate-mă de aici, prostule, am zis o dată cuprins de exasperare. De ce naiba nu devii tu însuși Zeu al Copacului? De ce sînt tocmai eu cel onorat?

— Ți-am spus doar, zeul mi-a încredințat vrerea sa. N-am fost eu cel ales.

— Dar, dac-ai fi fost, ai fi făcut-o? I-am întrebat.

Mă săturasem să-mi tot împuie capul cu acele străvechi ritualuri, conform cărora oricine era amenințat de boală ori de alte nenorociri, trebuia să ofere zeului un sacrificiu omenesc pentru a se mîntui și alte asemenea barbarii copilărești.

— Mi-ar fi teamă, dar aș accepta. Știi însă ce e mai de plîns în soarta ta? Faptul că, astfel, sufletul tău va rămîne închis pe vecie în același trup. Nu va avea șanse ca, prin moartea naturală, să treacă într-un alt trup, într-o altă viață. Cît va fi lumea lume, sufletul tău va rămîne sufletul zeului. Ciclul morții și al renașterii se va fi închis în tine.

În ciuda firii sale și a părerii mele despre credința lui în reîncarnare, spusele lui m-au redus la tăcere. Simțeam povara convingerii sale și îi simțeam tristețea.

Părul îmi creștea și se îndesea. Vara fierbinte lăsa locul zilelor mai răcoase ale toamnei, iar sărbătoarea anuală de Samhain se apropia. Și totuși, întrebările nu-mi dădeau pace.

— Pe cîți ai mai oferit astfel zeului? Ce anume te-a făcut să mă alegi tocmai pe mine?

— N-am mai îndrumat pe nimeni spre a deveni zeu. Dar zeul e bătrîn; magia lui a fost furată. O nenorocire îngrozitoare s-a abătut asupra lui... Dar despre acestea nu mi-e îngăduit să vorbesc. Iată de ce el și-a ales succesorul. Spunîndu-mi acestea, părea înspăimîntat. Îl luase gura pe dinainte și ceva anume îi provoca o spaimă nemaipomenită.

— De unde știi că are să mă dorească? Sau mai aveți încă vreo șazeeci de candidați îngămădiți în fortăreața asta?

A clătinat din cap și, cu un arțag ce nu-i stătea în fire, m-a zgîlțit:

— Marius, dacă n-ai să bei sîngele, dacă n-ai să pui temelia unei semînții noi de zei, ce-are să se întîmple cu noi?

— Aș vrea să-mi poată păsa de asta, prietene...

— Ah, dezastru, a zis în șoaptă.

Mi-a vorbit blînd despre înălțarea Romei, de înspăimîntătoarele năvăliri ale lui Caesar,

despre decăderea poporului ce viețuise în acești munți, în acești codri din vremuri străvechi, de la începuturile veacurilor, prădînd orașele grecilor, etruscilor și romanilor, spre bunăstarea preaputernicelor căpetenii ale triburilor.

— Civilizațiile se înalță și apoi mor, prietene, i-am spus. Vechii zei se închină în fața celor noi.

— N-ai înțeles, Marius. Zeul nostru n-a fost înfrînt de zeii voștri și de cei care istorisesc povestiri frivole și lascive despre aceștia. Zeul nostru era frumos de parcă luna însăși l-ar fi dăltuit din lumina ei. Vorbea cu un glas la fel de pur ca razele soarelui, învățîndu-ne cum să ne întrupăm în unitatea tuturor lucrurilor, pentru a scăpa de disperare și singurătate. Dar l-a lovit un blestem cumplit. În ținuturile din nord, alți zei au pierit în chinuri groaznice. A fost răzbunarea zeului soare, deși nu știm nici noi și nici el în ce chip l-a putut lovi blestemul în ceasurile de întuneric și de somn. Tu ne ești unica speranță, Marius. Tu ești muritorul care știe, cel învățat și cel dornic să învețe, cel care se va putea duce în Egipt.

M-am gîndit la spusele lui. M-am gîndit la străvechea legendă a lui Isis și a lui Osiris, la cele ce se spuneau despre ei, cum că ea ar fi fost pămîntul, iar el, grîul, și despre Typhon, ucigașul lui Osiris, care ar fi fost focul soarelui.

Iar acum, acest credincios care vorbea cu zeul îmi spunea că soarele îl găsisese pe zeu și abătuse asupra lui un blestem cumplit.

În cele din urmă, am pierdut șirul gîndurilor.

Petrecusem prea multe zile beat, în singurătate.

Zăceam în beznă și-mi fredonam imnurile Mamei celei Mari. Dar pentru mine, ea nu era o zeiță. Nici Diana din Efes, cu sîinii ei plini de lapte, nici cumplita Cybele, nici măcar blînda Demeter, a cărei suferință și plîns după Persephone cea dispărută în împărăția morții inspirase misterele sacre din Eleusis. Pentru mine, era preabunul pămînt pe care-l adulmecam dincolo de grădiile de la ferestrele acestei încăperi, era vîntul ce purta cu sine frunzele moarte și dulceapa pădurii de un verde întunecat. Era floarea din poiană și firul abia înmugurit de iarbă, și apa pe care o auzeam din vreme în vreme susurînd din vreun izvor de munte. Era tot ceea ce îmi mai rămăsese aici, în această odăiță de lemn, unde totul îmi fusese luat. Știam doar atît, laolaltă cu restul oamenilor, că ciclul iernii și al primăverii, și al tuturor lucrurilor ascunde ceva, un adevăr care mîntuiește mai presus de limbaje și mituri.

Priveam printre gratii la stelele de deasupra capului meu și mă gîndeam că aveam să mor în chipul cel mai prostesc cu putință între oameni pe care nu îi admiram, căci aveau obiceiuri pe care le condamnam. Caracterul sacru al ceremoniei mă molipsise însă. Mă îndemna să dramatizez, să visez și să abandonez orice speranță, văzîndu-mă pe mine însumi drept centru a ceva ce posedea propria frumusețe sălbatică.

Într-o dimineață, m-am trezit și mi-am pipăit părul: crescuse, des și ondulat, pînă la umeri.

În zilele care-au urmat, fortăreața s-a umplut de larmă și de mișcare. Din toate zările, carele se adunau la porți. Mii de picioare treceau pragul, înăuntru. Oră de oră, auzeam gălăgia celor ce soseau, unii de foarte departe.

În cele din urmă, Mael și ceilalți opt druizi au sosit. Purtau robe albe, proaspete, mirosind primăvăratice a apă curată și soare. Pletele pieptănate le străluceau.

Cu nespuse grijă, mi-au bărbierit obrajii și buza superioară. Mi-au pilit unghiile. Mi-au pieptănat pletele și m-au îmbrăcat într-o robă la fel cu ale lor. Apoi, înconjurat de druizi din toate părțile, am trecut printre văluri albe și am urcat într-o căruță.

Am întrezărit alți bărbați în veșminte albe, ținînd la distanță mulțimea și, pentru întîia oară, am devenit conștient de faptul că numai unui număr limitat de druizi le fusese îngăduit să mă vadă.

De îndată ce Mael și cu mine ne-am aflat sub coviltirul căruței, s-au fixat bucăți de pînză la ambele capete, astfel încît am fost cu totul ascunși vederii. Ne-am așezat pe lavițele din lemn negeluit, și căruța s-a pus în mișcare. Ceasuri întregi, am călătorit fără să schimbăm vreo vorbă.

Din vreme în vreme, cîte o rază de soare străpungea pînza groasă a coviltirului. Lipindu-mi fața de țesătură, am putut vedea pădurea: mai deasă, mai umbrită decît mi-o aminteam. În spatele nostru se întindea un convoi nesfîrșit de căruțe cu gratii de lemn, dincolo de care se agitau o mulțime de oameni, cerînd să li se dea drumul, unindu-și glasurile într-un cor înfrîorător.

— Cine sînt? De ce strigă așa? am întrebat, în cele din urmă.

Încordarea îmi devenise de nesuportat.

Mael părea ca trezit dintr-un vis.

— Sînt răufăcători, hoți și ucigași, condamnați cu toții, pe bună dreptate, să piară în sacrificiul cel sfînt.

— Înfiorător, am murmurat.

Era, într-adevăr, înfiorător? Noi, la Roma, ne condamnam criminalii să moară pe cruce, să fie arși pe rug, să îndure tot soiul de cazne. Eram oare mai civilizați, fiindcă nu numeam asta un sacrificiu religios? Keltoii erau poate mai înțelepți decît noi în această privință, căci nu risipeau moartea.

Capul îmi era golit de gînduri. Căruța mergea înainte, scîrțîind. Îi auzeam pe cei care ne depășeau, călări și pedestri, îndreptîndu-se cu toții către locul unde avea să se țină sărbătoarea de Samhain. Aveam să mor, dar nu voiam, cu nici un chip, ca focul să îmi provoace moartea. Mael părea palid și însălmîntat. Iar urletele celor aflați în căruțele din urma noastră mă scoteau din minți.

La ce aveam să mă gîndesc în clipa în care avea să aprindă focul? Ce-aveam să gîndesc cînd voi începe eu însumi să ard? Nu mai puteam să îndur.

— Ce se va întîmpla cu mine? am întreat deodată, îmi venea să-l sugrum pe Mael. A ridicat ochii și mi-a șoptit:

— Ce se va întîmpla dacă zeul e deja mort...

— Atunci ne vom duce amîndoi la Roma și ne vom îmbăta pe cînte cu un vin italian delicios! i-am răspuns tot în șoaptă.

Se înserase cînd, în sfîrșit, căruța s-a oprit. Gălăgia sporea în jurul nostru, înălțîndu-se precum aburii de rouă în zori.

Cînd am vrut să privesc afară, Mael nu a încercat să mă împiedice.

Eram într-un luminiș uriaș, înconjurat de stejari gigantici. Toate căruțele, inclusiv a noastră, fuseseră trase deoparte, între copaci.

Sute de oameni clădeau ceva, din nenumărați butuci, frînghii și sute de trunchiuri de copaci cu scoarța aspră, proaspăt doborîți.

Cele mai mari trunchiuri de copac pe care-mi fuseseră dat a le vedea fuseseră înălțate în centrul poienii, formînd două X-uri imense.

Pădurea părea că prinsese viață de atîția spectatori. În luminiș nu avea cum să încapă prea mulți. Cu toate acestea, noi căruțe continuau a-și croi drum prin mulțime, încercînd să-și găsească cîte un loc mai bun la liziera pădurii.

M-am așezat din nou pe laviță, încercînd să mă conving pe mine însumi că habar nu aveam ce făceau oamenii aceia în luminiș. Zadarnic: știam. Cu puțin timp înaintea amurgului, dinspre căruțele cu prizonieri au răzbătut strigăte și mai puternice.

Soarele apunea. Cînd Mael a ridicat prelată, făcîndu-mi loc să mă uit, am rămas cu gura căscată de groază. Două siluete colosale — un bărbat și o femeie, dacă ar fi fost să judec după tufele de viță de vie ce închipuiau părul și hainele — clădite din butuci, vîlăstare și frînghii, fuseseră înălțate în mijlocul luminișului și umplute cu trupurile legate ale condamnaților care urlau, implorîndu-și iertarea.

Privind trupurile celor doi monstruoși uriași, am rămas fără glas. Era imposibil de numărat trupurile ce se zvîcoleau înăuntrul lor. Victimele fuseseră îndesate în trunchiurile scobite ce închipuiau picioarele, pieptul, brațele și chiar mîinile enorme, în capetele în formă de cuști fără chip, încoronate cu frunze de urzică și flori. Frînghii împletite cu flori alcătuiau rochia femeii, iar în cingătoarea de urzici a bărbatului fuseseră împlîntate crengi. Coloșii se clătinau, de parcă ar fi stat să cadă în orice clipă, dar știam că trunchiurile de copac înfipse în cruce, la picioare, aveau să îi susțină așa, înălțîndu-i deasupra pădurii. La poalele acestora fuseseră strînse grămezi de butuci impregnați cu păcură.

— Și toți aceștia, care au fost sortiți să moară, au păcătuit, asta vrei să-ncerci a mă convinge? I-am întreat pe Mael.

A încuviințat cu solemnitatea-i obișnuită. Toate acestea nu îl priveau pe el.

— Au așteptat luni sau chiar ani, pentru a fi sacrificați, mi-a spus pe un ton aproape indiferent. Au fost aduși din întreaga țară. Nici ei nu-și pot schimba soarta, așa cum nici noi nu ne-o putem schimba pe-a noastră. Destinul lor este să piară în formele trupului Mamei celei Mari și a Amantului ei.

Încetul cu încetul, disperarea puneă stăpînire pe mine. Ar fi trebuit să fac orice ca să fi scăpat. Acum însă, căruța fuseseră înconjurată de vreo douăzeci de druizi, iar dincolo de ei se zărea o legiune de războinici. Iar printre copaci, capătul mulțimii nu se mai zărea.

Întinericul s-a lăsat repede și pretutindeni se aprindeau torțe.

Auzeam vuietul glasurilor întărităte ale mulțimii. Strigătele condamnaților deveneau mai pătrunzătoare, mai implorătoare.

Stăteam liniștit, încercînd să îmi eliberez mintea de panică. Dacă tot nu aveam cum să mă salvez, se cuvenea să întîmpin aceste ceremonii cu demnitate, iar în clipa în care înșelătoria avea să iasă la iveală, cu demnitate și sinceritate, aveam să îmi rostesc judecata destul de tare, pentru a fi auzit de cît mai mulți. Aceasta avea să-mi fie ultima faptă — fapta zeului — și se cădea să fiu autoritar, căci altfel nu aveam să reușesc să schimb nimic în ordinea lucrurilor.

Căruța s-a pus în mișcare. Era larmă în jur și strigăte. Mael s-a ridicat și m-a luat de braț, sprijinindu-mă. Cînd prelata a fost ridicată, am constatat că ne îndepărtasem de luminiș, către adîncul pădurii. Am aruncat o privire în urmă, către priveliștea dezgustătoare a celor doi uriași, în interiorul cărora, la lumina torțelor, distingeam zbaterea patetică a roiului de osîndiți. Grozăviile acelea păreau a prinde viață, gata să o pornească spre noi, pentru a ne strivi. Jocul de lumini pe capetele-cuști și viermuiala de acolo dădeau falsa impresie de fețe hidoase.

Nu-mi puteam desprinde privirile de ei și de mulțimea adunată de jur împrejur, dar Mael și-a întetit apăsarea pe brațul meu și mi-a spus că venise timpul să ne îndreptăm spre sanctuarul zeului împreună cu aceia dintre preoți ce fuseseră aleși.

Ceilalți m-au înconjurat, cu intenția vădită de a mă împiedica să fug. Mi-am dat seama că mulțimea habar nu avea de cele ce se întîmplau aici. În chip vădit, știam un singur lucru: că sacrificiile aveau să înceapă cît de curînd. Atunci, druzii aveau să îi ceară zeului să le dea un semn.

Unul singur din grup purta o torță, conducîndu-ne prin bezna serii. Mael era lîngă mine, iar ceilalți druzii înveșmîntați în robe albe mă înconjurau.

Era liniște. Aerul era umed. Deasupra mea, copacii se înălțau atît de sus, spre strălucirea muribundă a tăriilor, încît păreau a crește atunci cînd le priveai coroana.

Acum era momentul prielnic să fug, dar cît de departe aș fi putut ajunge oare, cu o întreagă semînție alergînd pe urmele mele?

Intraserăm într-o dumbravă și, în lumina albă a flăcării, am distins chipuri oribile scrijelite în scoarța copacilor și tigve rînjind din vîrfurile unor prăjini. Ne aflam într-un osuar, iar tăcerea care ne înconjura părea că insuflă viață acelor cranii, punîndu-le cuvinte între maxilarele rînjite.

Am încercat să pun capăt iluziei, senzației de a mă ști privit de orbitele goale.

Nu-i nimeni care să privească, m-am gîndit, nu există nici un fel de conștiință permanentă.

Ne opriserăm în fața unui stejar scorburos atît de gros, încît nu-mi venea să-mi cred ochilor. Cît de bătrîn era copacul acela nu reușeam nici să îmi închipui. Privind în sus, am văzut că ramurile sale întortocheate erau pline de sevă, vii, încă verzi, iar vîscul îl umplea cu totul

Druzii s-au dat la o parte, spre dreapta și spre stînga. Doar Mael a rămas lîngă mine. Stăteam în fața stejarului, cu Mael undeva în dreapta, și am văzut că sute de buchete de flori fuseseră depuse la poalele copacului, iar culorile lor se estompau în penumbra crescîndă.

Mael își plecase capul. Ochii îi erau închiși. Cu trupuri tremurînde, ceilalți adoptaseră aceeași atitudine. Am simțit briza răcoroasă răscolind iarba rară. Am auzit frunzele deasupra-ne, purtînd briza într-un lung suspin ce se stîngea, undeva, în pădure.

Apoi am auzit limpede cuvinte rostite în întuneric, fără ca nimeni să le fi pronunțat.

Fără puțință de îndoială, veneau din interiorul copacului și întrebau dacă cel ce avea să soarbă sîngele divin în această noapte întrunea toate condițiile cerute.

Vreme de o clipă, am crezut că aveam să înnebunesc. Mă drogaseră, cu siguranță. Dar nu băusem nimic de dimineață! Capul mi-era limpede, chiar dureros de limpede și, din nou, am auzit strania pulsație a ființei misterioase punînd întrebări:

Este un om învățat?

Conturul zvult al trupului lui Mael părea că radiază lumină în vreme ce, cu siguranță, își rostea răspunsul. Chipurile celorlalți druzii păreau scufundate în reculegere, iar ochii le erau ațintiți asupra stejarului uriaș, și unica mișcare era vîlvătaia torței.

Poate să coboare pînă în adîncurile Egiptului?

Mael a încuviințat. În ochii săi s-au ivit lacrimi și mărul lui Adam i s-a mișcat, de parcă ar fi înghițit în sec.

Da, trăiesc, credinciosul meu prieten, glăsuiesc, și ceea ce ai făcut a fost așa cum se cuvine. Am să creez noul zeu. Trimite-l la mine.

Eram prea uimit pentru a mai deschide gura, căci n-aș fi putut spune decît un singur lucru: *totul se schimbă*. Tot ce crezusem, toate lucrurile pe care mă bazuam, erau dintr-

o dată puse sub semnul întrebării. Nu mi-era deloc frică, eram paralizat de uimire. Mael mi-a apucat brațul. Ceilalți druizi s-au apropiat, pentru a-i fi de ajutor, și-am fost condus de ei în jurul stejarului, printre florile risipite roată, la rădăcină, pînă de cealaltă parte, unde fusese clădită o grămadă de bolovani grei.

Și aici, dumbrava era plină de chipuri scrijelite și de maldăre de țeste. Erau și o mulțime de druizi pe care nu-i mai văzusem pînă atunci. Unii dintre ei purtau bărbi lungi și albe. Au înaintat, au apucat bolovanii și au început să îi dea la o parte.

Mael și ceilalți le-au dat și ei o mînă de ajutor, ridicînd în tăcere pietroaiele și clădindu-le alături. Unele erau atît de grele, încît, pentru a le ridica, era nevoie de trei oameni.

În cele din urmă, truda lor a dezvăluit, la rădăcina stejarului bătrîn, o ușă de fier cu nenumărate zăvoare. Mael a scos o cheie mare de fier și a rostit cîteva cuvinte lungi în limba keltailor, iar ceilalți i-au răspuns. Mîna lui Mael tremura. Curînd, toate zăvoarele au fost trase. A fost nevoie de patru druizi pentru a împinge la o parte poarta. Purtătorul torței a aprins o creangă pentru mine, iar Mael mi-a spus:

— Intră, Marius.

În lumina tremurătoare, ne-am privit în ochi. Părea o creatură neajutorată, incapabilă a-și mișca membrele, deși inima îi bătea cu putere, cînd mă privea. Acum, cunoșteam o parte dintre minunile lumii care îl formase și care îl educase. Eram umilit și descumpănit de ceea ce mi se dezvăluia.

În clipa aceea însă, dinlăuntrul copacului, din bezna de dincolo de ușa grosolan cioplită, glasul tăcut s-a făcut din nou auzit:

Nu te teme Marius. Te aștept. Ia-ți făclia și vino la mine!

7

DE ÎNDATĂ ce am trecut pragul intrării, druizii au închis ușa. Mai mult pe ghicite, mi-am dat seama că mă aflu în capul unei scări lungi și înguste, de piatră. Era o alcătuire pe care aveam să o revăd mereu în veacurile ce aveau să urmeze; ai văzut-o și tu de două ori și îți va fi dat să o mai revezi: sînt treptele care duc prin Mama Pămînt spre încăperile în care se ascund întotdeauna cei ce beau sînge.

Trunchiul stejarului fusese scobit, formîndu-se o încăpere scundă și nefinisată. Lumina torței scotea la iveală urme adînci lăsate de topoare și dălți. Cel care mă chema se afla însă jos, la baza scărilor. Mi-a repetat că nu trebuie să-mi fie teamă.

Nu mă temeam. Eram mai exaltat decît mi se întîmplase vreodată să fiu, chiar și-n visele-mi cele mai nebunești. Nu aveam să mor, pur și simplu, așa cum îmi închipuisem. Nimerisem într-un mister, în mijlocul unui mister mai interesant decît crezusem vreodată că ar putea exista.

Cînd am ajuns însă la capătul treptelor înguste, într-o încăpere mica, pardosită cu piatră, am fost îngrozit de ceea ce îmi era dat să văd. Eram îngrozit și scîrbit totodată, iar spaima sau greața mi-au urcat pînă-n vîrfurile buzelor, gata să mă sufocă ori să-mi provoace voma.

La capătul treptelor, pe o bancă de piatră, ședea o creatură. La lumina torței, am văzut că avea membrele unui om. Era însă pîrjolită din cap pînă-n picioare, avea arsuri îngrozitoare, pînă la os. De fapt, părea a fi un schelet cu ochi galbeni, tăvălit în smoală din cap pînă în picioare, cu excepția pletelor sale lungi, albe. Cînd și-a deschis gura pentru a glăsu, i-am văzut dinții albi, colții ascuțiți și mi-am crispat mîna pe torță, stăpînindu-mă să nu urlu ca un nebun.

— Nu te apropia prea mult, mi-a spus. Rămîi acolo, ca să te pot vedea așa cum ești cu adevărat, nu așa cum te văd ei, ci cum numai ochii mei pot să te vadă.

Am înghițit în sec, încercînd să îmi normalizez respirația. O ființă umană n-ar fi putut să îndure asemenea arsuri și să supraviețuiască. Totuși, ființa aceea trăia — dezbrăcată și înnegrită de arsuri. Iar glasul îi era blînd și melodios. S-a ridicat și a străbătut încăperea.

A întins o mînă către mine și ochii săi gălbui s-au deschis. În lumina torței, corneea căpăta nuanțe de un roșu sîngeriu.

— Ce vrei de la mine? am șoptit, fără să vreau. De ce am fost adus aici?

— E un blestem, a murmurat creatura, cu glasu-i atît de tulburător, cu totul diferit de sunetul aspru pe care l-aș fi așteptat de la o asemenea oroare. Îți voi da puterile mele, Marius, voi face din tine un zeu, te voi face nemuritor. Dar va trebui să pleci de aici, cînd totul se va fi sfîrșit. Va trebui să te descotorosești cumva de credincioșii noștri adoratori și

să cobori în adâncurile Egiptului, să afli de ce acest... blestem... s-a abătut asupra mea.

Părea a pluti în întuneric, cu părul lui ca o claie albă, lucind, în vreme ce colții întindeau, mai s-o sfîșie, pielea înnegrită ce-i mai atîrna de craniu.

— Vezi tu, noi, zeii întunericului, sîntem dușmanii luminii, o slujim pe Sfînta Mamă trăind și guvernînd doar la lumina lunii. Dar inamicul nostru, soarele, a reușit să scape de pe căile-i firești și să ne caute aici, în beznă. În întregul nord, acolo unde sîntem venerați, în desigurile sacre din ținuturile gheții și ale omătului, chiar și aici, în această țară roditoare, soarele și-a croit drum către sanctuare și i-a ars de vii pe zei. Cei mai tineri dintre ei au pierit pe dată, unii dintre ei explodînd, ca niște comete, chiar în mijlocul adoratorilor lor! Alții au murit răpuși de o arșită atît de grozavă, încît însuși copacul în care viețuiau li s-a transformat în rug funerar. Doar cei mai vîrstnici, cei ce-au slujit-o vreme îndelungată pe Mama cea Mare, au continuat să mai umble și să mai vorbească, asemenea, agonizînd însă, înpăimîntîndu-și credincioșii, atunci cînd li se arătau. A sosit timpul să se nască un zeu nou, Marius, un zeu puternic și frumos, cum eram și eu, Amantul Mamei celei Mari. El va trebui însă să fie îndeajuns de puternic pentru a scăpa de adoratori, pentru a ieși cumva din bătrînul stejar, pentru a pleca în adâncurile Egiptului în căutarea zeilor vîrstnici, pentru a afla care dintre aceștia mai trăiește și mai poate umbla și, mai ales, pentru a afla de ce ne-a lovit acest blestem.

Spunînd acestea, a închis ochii.

A rămas locului, cuprins de un tremur de nestăpînit, de parc-ar fi fost făcut din hîrtie neagră. Am perceput apoi un mănunchi de imagini violete: zeii desigurilor din nord, cuprinși de flăcări. Le-am auzit țipetele. Mîntea mea, deprinsă cu rațiunea, mîntea mea de roman educat, refuza aceste imagini. Încearca mai degrabă să le rețină, să le stăpînească, în loc să // se supună, dar cel ce crea aceste imagini, creatura, era răbdător, și imaginile și-au urmat cursul. Am văzut un ținut care nu putea fi decît Egiptul, după aspectul pîrjolit, gălbui al tuturor lucrurilor, după nisipul atotstăpînitor ce uniformiza culorile. Am văzut alte trepte coborînd în adîncuri și alte sanctuare...

— Găsește-i, mi-a spus el. Află de ce și cum s-a putut întîmpla una ca asta. Fă în așa fel, încît să nu se mai poată repeta niciodată. Folosește-ți puterile pe străzile Alexandriei, pînă cînd îi vei găsi pe cei vîrstnici. Și roagă-te ca cei bătrîni să mai fie încă acolo, așa cum sînt eu însumi aici.

Eram prea copleșit de uimire pentru a-i putea răspunde, mult prea umilit de acest mister. N-aș putea să jur, dar poate că, la un moment dat, ajunsesem chiar să-mi accept soarta.

— Știu, a grăit. De mine nu te poți ascunde. Nu vrei să devii un zeu al desigurului și ai să încerci să scapi de aici. Dar fii cu băgare de seamă: nenorocirea te poate ajunge din urmă, oriunde te-ai afla, dacă n-ai să îi descoperi cauza și n-ai să faci totul ca să o împiedici. Știu, așadar, că ai să te duci în Egipt, căci, de n-ai s-o faci, în miez de noapte, în miezul pămîntului de te vei ascunde, acel soare nefiresc te va găsi și te va arde.

S-a apropiat de mine, tîrîndu-și picioarele uscățive pe pardoseala de piatră.

— Ține minte vorbele mele: trebuie să fugi chiar în noaptea aceasta. Le voi spune adoratorilor că, pentru salvarea noastră, a tuturor, va trebui să pleci în Egipt, dar mă îndoiesc că ei vor fi de acord să se despartă de un zeu tînar și în puteri cum vei fi tu. Însă tu va trebui să pleci cu orice preț. Nu trebuie să îi lași să te închidă în stejar după ceremonie. Va trebui să călătorești cît vei putea de repede. Înainte de venirea zorilor, ascunde-te în Maica Țărîină. Ea te va apăra de mînia soarelui. Acum însă, vino la mine. Am să-ți dăruiesc Sîngele. Și roagă-te să mai fiu încă destul de puternic pentru a-ți transmite întreaga mea putere. Va dura destul de mult. Am să-ți cer și am să-ți dăruiesc, am să îți cer și am să-ți dăruiesc. Trebuie să o fac, trebuie să devii zeu și trebuie să faci întocmai precum ți-am spus.

Fără să aștepte încuviințarea mea, s-a prăvălit asupra-mi, cu degetele lui înnegrite. Torța mi-a scăpat din mînă. M-am

aruncat spre trepte, dar dinții lui se înfipseseră deja în grumazul meu.

Știi și tu ce a urmat, știi ce înseamnă să simți cum ți se scurge sîngele, să simți ameteala și întreaga lume învîrtindu-se cu tine. În clipele acelea, am văzut templele și ruinele Egiptului. Am văzut două ființe superbe șezînd alături pe un tron. Am văzut și am auzit glasuri vorbindu-mi într-o altă limbă. Și, mai presus de orice, am auzit o poruncă, mereu repetată: slujește-o pe Mama, bea sîngele sacrificiului, condu adorarea, care e una singură, veșnica adorare a desigurului.

M-am luptat, cum te zbați cînd ai coșmare, nereușind să strig, nereușind să mă smulg din îmbrățișarea fatală. Cînd mi-am dat seama că eram liber, că nu mai eram ținut la

pămînt, l-am văzut din nou pe zeu, așa cum fusese înainte, dar, de această dată, părea că se împlinise, de parcă flăcările l-ar fi rumenit doar. Își recăpătase pe deplin puterile. Fața i se conturase acum, chiar chipeșă, trăsăturile îi erau distincte sub coaja sfărîmicioasă de piele înnegrită. Ochii săi gălbui aveau de jur împrejur ridurile obișnuite, își recăpătaseră aspectul de poartă a sufletului. Totuși, era încă infirm, suferind, incapabil să se miște.

— Ridică-te, Marius, a zis. Ți-e sete, iar eu îți voi da să bei. Ridică-te și vino la mine.

Cunoști senzația extatică ce m-a străbătut în clipa în care sîngele lui a început să se scurgă în mine, croindu-și cale prin membre, în fiecare vas oricît de mic. Dar oribilul pendul de-abia se pusese în mișcare.

Au trecut ore acolo, în stejar, în vreme ce îmi sugea sîngele, redîndu-mi-l iar și iar. Cînd mă secătuia, zăceam scîncind pe podea. Eram uscat, așa cum fusese și el. Apoi îmi reda sîngele și mă ridicam, cuprins de frenezia unui simțămînt neobișnuit, ca din nou el să mă soarbă iar și iar.

O dată cu fiecare schimb, veneau și învățămintele: eram de acum nemuritor, doar soarele și flăcările mă puteau ucide; ziua aveam să zac, dormind, în țărîna; n-aveam să mai cunosc niciodată boala ori moartea naturală. Sufletu-mi n-avea să treacă niciodată în vreun alt trup. Eram slujitorul Mamei. Luna avea să îmi dea putere.

Aveam să beau sîngele răufăcătorilor și chiar al nevinovaților ce aveau să fie aduși ofrandă Mamei. Între sacrificii, aveam să flămînzesc, și trupu-mi avea să devină uscat și gol, precum țărîna, iarna. În vremea sacrificiilor însă, aveam să mă satur, aveam să redevin robust și viguros, precum iarba, primăvara.

Suferința și extazul meu aveau să cunoască un ciclu, cel al anotimpurilor. Puterile minții de a citi gîndurile și intențiile celor din jur, aveam să mi le folosesc pentru a judeca, în locul adoratorilor mei, conducîndu-i cu dreptate, după legile lor. Nu trebuia să încerc vreodată a bea alt sînge decît cel al sacrificiilor. Cu nici un chip nu trebuia să încerc a-mi folosi puterile în propriul meu interes.

Am învățat aceste lucruri, le-am înțeles. Dar ceea ce am înțeles cu adevărat în acele ceasuri a fost ceea ce învățam cu toții în clipa sorbirii sîngelui, că nu mai eram de-acum un simplu muritor. Trecusem dincolo de orice cunoscusem, devenind ceva ce aceste învățăminte străvechi de-abia puteau să explice. Soarta mea, după cum spunea Mael, se afla mai presus de orice cunoaștere ce se putea dobîndi de la muritori ori de la cei veșnici.

Într-un târziu, zeul m-a pregătit pentru ieșirea din copac. Îmi supsesse atît de mult sînge, încît cu greu mă mai puteam ține pe picioare. Devenisem o epavă. Plîngeam de sete, nu mai vedeam decît sînge înaintea ochilor, nu mai adulseam decît sînge și, de-aș fi avut puterea să o fac, m-aș fi repezit la el, l-aș fi apucat strîns și l-aș fi sorbit, întreg, dintr-o înghițitură. Dar, firește, puterea îi aparținea lui, acum.

— Ești secătuit, așa cum vei fi întotdeauna la începutul sărbătorii. Astfel, vei putea să bei tot sîngele sacrificiului. Amintește-ți însă ce ți-am spus. După ce vei fi condus ceremonia, trebuie să găsești o cale pentru a evada. În ceea ce mă privește, încearcă să mă salvezi. Spune-le că vei avea nevoie de mine, alături. Deși, se pare, mi-a sunat ceasul.

— De ce, ce vrei să spui? l-am întrebat.

— Vei vedea. Aici nu e nevoie decît de un singur zeu, un singur zeu bun, mi-a explicat. Dacă aș putea să plec cu tine în Egipt, aș bea sîngele celor vîrstnici și asta m-ar vindeca. Așa cum mă vezi acum însă, mi-ar trebui sute de ani ca să mă întrezesc. Dar eu nu dispun de acest răgaz. Amintește-ți, pleacă în Egipt. Să faci tot ce ți-am spus.

M-a răsucit și m-a împins înspre trepte. Torța pîlpii într-un colț. Am urcat către ușa grea de sus, adulseam sîngele druzilor care mă așteptau. Îmi venea să plîng.

— Ei îți vor da atîta sînge cît vei putea bea, mi-a mai spus. Lasă-te în mîinile lor.

8

Îți închipui, cred, cum arătam cînd am pășit afară din stejar. Druizii îmi așteptaseră bătaia în ușă. Cu glasul tăcut, rostisem:

Deschideți, sînt zeul.

Moartea mea ca om se sfîrșise de mult, eram secătuit și sînt convins că fața mea nu mai era decît o tîgvă vie. Fără îndoială, ochii îmi ieșiseră din orbite și dinții îmi erau dezgoliți. Roba albă spînzura pe mine ca pe un schelet. Se pare că pentru druzii ce îmi așteptau respectuoși venirea, nu putea exista vreo altă dovadă mai limpede a naturii mele divine.

Dar de-acum nu le mai vedeam doar chipurile, le vedeam și inimile. Am văzut

ușurarea lui Mael, mulțumirea că zeul dinăuntru nu fusese prea slab și reușise să mă creeze. Vedeam în el confirmarea tuturor credințelor sale.

Am avut, tot atunci, pentru întâia oară, acea viziune măreață pe care doar nouă ne e dat să o percepem: întreaga profunzime spirituală pe care fiecare o îngroapă adânc, în creuzetul cărnii și al singelui fierbinte.

Setea mea era ca o agonie. Adunându-mi toate noile puteri, am spus:

— Duceți-mă la altare. Să-nceapă sărbătoarea de Samhain.

Druizii au izbucnit în chiote înspăimântătoare. Urlau ca lupii, în pădure. De departe, de dincolo de dumbrava sacră, a venit răspunsul asurzitor al mulțimilor care așteptaseră acest urlet.

Procesiunea înainta iute către luminiș și tot mai mulți preoți înveșmîntați în alb ne ieșeau în întâmpinare, aruncându-ne flori proaspete și pline de miresme, pe care le striveam sub tălpi în ritmul imnurilor ce îmi erau închinare.

Nu cred că e nevoie să-ți mai explic cum îmi apărea lumea în lumina noilor mele puteri de percepție, felul în care, prin vălul întinericului, deslușeam fiecare nuanță și fiecă unghi al oricărei suprafețe, ori să-ți descriu asaltul imnurilor și cînturilor asupra timpanelor mele.

Omul Marius se dezintegra în sînul acestei noi ființe.

În vreme ce urcam treptele către altarul de piatră, au răsunat trompetele. Mi-am rotit ochii peste miile de oameni ce se adunaseră acolo, un ocean de chipuri chinuite de febra așteptării, apoi mi-am îndreptat privirile spre cele două siluete gigantice, în care victimele osîndite se mai zbăteau încă.

Un vas enorm, de argint, fusese umplut cu apă și așezat în fața altarului. În vreme ce preoții cîntau, un șir lung de prizonieri era condus înspre acesta. Osîndiții aveau mîinile legate la spate.

Un concert de glasuri se înălța împrejur-mi, în vreme ce preoții îmi puneau flori în păr, pe umeri, și mi le așterneau, covor, la picioare.

— Preafrumosul și preaputernicul zeu al pădurii și al cîmpiilor, bea de-acum sacrificiile ce ți le închinăm și, așa cum mădularele tale se vor umple de viață, fie ca și pămîntul să reîntinerească. Și-ai să ne ierți că vom smulge recolta, și-ai să ne ierți că secerăm grînele.

I-am văzut atunci, dinainte-mi, pe cei ce fuseseră aleși să îmi devină victime, legați și ei, precum ceilalți osîndiți, dar înveșmîntați în robe albe, asemeni preoților, cu flori pe umeri și în plete. Erau tineri cu toții, chipeși și nevinovați și se apropiau șovăitori așteptînd voința zeului.

Sunetul trompetelor era asurzitor, iar larma mulțimii părea fără sfîrșit. Am spus:

— Să-nceapă sacrificiile.

În timp ce primul tînăr era împins către mine, în vreme ce mă pregăteam să sorb pentru întâia oară din cupa cu adevărat dumnezeiască a singelui omenesc, strîngînd în palme carnea fierbinte a victimei, cu sîngele gata să-mi țîșnească în gura deschisă, am văzut cum se aprindeau focurile de sub siluetele gigantilor, iar primii doi prizonieri din șir erau împinși cu capetele în apa din căldarea de argint.

Moartea prin foc, moartea prin înec, moartea adusă de colții tăioși ai zeului flămînd.

În extazul milenar, imnurile au continuat: "Zeu al lumii palide, crescînde, zeu al codrilor și al cîmpiilor, tu, care ești însăși moartea atunci cînd ești înfometat, îndrăvenește-te cu sîngele victimelor tale, crești chipeș, ca Mama cea Mare să te ia la sînul ei."

Nu știu cît au durat toate acestea. Mi s-a părut o veșnicie: rugul arzînd al uriașilor, țipetele victimelor, șirul nesfîrșit al celor sortiți înecului. Beam întruna, dar nu m-am mulțumit cu sîngele celor trei aleși pentru mine, ci am sorbit și din grumazul altor osîndiți, vreo duzină, înainte ca aceștia să fi fost împinși cu capul în cazan ori aruncați în pălălaia cumplitului rug. Preoții tăiau capetele morților cu săbiile, clădindu-le apoi în piramide de ambele părți ale altarului, în vreme ce trupurile erau duse de acolo.

Ori încotro priveam, zăream chipuri cuprinse de extaz, asudate.

Din toate părțile, mă asaltau imnuri de slavă. În cele din urmă însă, frenezia s-a domolit. Uriașii se prăbușiseră, devenind două mormane impresionante de jar, peste care oamenii continuau să arunce, păcură și vreascuri.

Venise vremea judecății pentru acei ce veniseră înaintea mea și aveau de gînd să îmi istorisească necazurile lor, cerînd răzbunare. Aveam să privesc, cu ochii minții mele pătrunzătoare, în inimile lor, pentru a discerne adevărul. Mă clătinam. Băusem prea mult sînge. Mă simțeam atît de plin de puteri, încît eram convins că, dintr-un salt, aș fi putut ajunge dincolo de luminiș, în adîncul pădurii. Aveam senzația că posed aripi invizibile.

Îmi urmam însă "destinul", după cum spusese Mael. Hotăram cine avea dreptate, cine greșește, cine era vinovat și cine nu merita osînda.

Nu știu cît a durat judecata, căci trupul meu nu mai folosea oboseala ca instrument de măsurare a timpului. În cele din urmă însă, judecata s-a sfîrșit, și am știut că venise momentul să intru în acțiune.

Într-un fel sau altul, trebuia să duc la îndeplinire ceea ce-mi poruncise bătrînul zeu, să scap de închisoarea din stejar. Și nu mai aveam prea mult timp la dispoziție, căci mai era doar vreo oră pînă în zori.

Nu mă hotărîsem încă în ceea ce privește Egiptul. Știam însă că, dacă îi lăsam pe druizi să mă închidă în trunchiul copacului, aveam să mor de foame pînă la următoarea lună plină, cînd o mică ofrandă avea să îmi fie adusă. Pînă atunci, toate nopțile aveam să mi le petrec în chinurile setei, bîntuit de ceea ce bătrînul numise "visurile zeului", care aveau să mă învețe tainele creșterii copacilor și ale ierburilor, secretele Mamei celei tăcute.

Dar eu nu aveam nevoie de aceste secrete.

Druizii mă înconjuraseră și, din nou, m-am îndreptat către copacul cel sacru. Imnurile se transformaseră într-o litanie care îmi porunceam să rămîn în stejar, pentru a sfinți pădurea, pentru a fi ocrotitorul ei, să fiu îngăduitor și blînd cu preoții care vor veni din vreme în vreme, ca să îmi ceară sfatul.

M-am oprit înainte de a fi ajuns la copac. În desîș ardea un foc strașnic, aruncînd lumini fugare pe chipurile mulțimii îngrămădite. Ceilalți preoți se opriseră de jur împrejurul meu, așteptînd. Un fior de spaimă m-a străbătut, cu puterea înzecită a noilor mele însușiri.

Am început să vorbesc grăbit. Cu un glas poruncitor, le-am cerut tuturor să părăsească dumbrava. Le-am spus că aveam să mă închid, în zori, în stejar, împreună cu zeul cel vîrstnic. Mi-am dat însă de îndată seama că nu ținea. Mă priveau cu răceală, aruncîndu-și reciproc priviri semnificative, cu ochii lor tulburi, ca de sticlă.

— Mael! am strigat. Fă ceea ce îți poruncesc, cere-le preoților să părăsească locul.

Deodată, fără nici un avertisment, jumătate din preoții adunați împrejurul copacului s-au repezit la mine. Ceilalți s-au postat dincolo de copac.

Am strigat după Mael, care se îndrepta către copac împreună cu ceilalți. I-am cerut să se oprească. Am încercat să scap, dar o duzină de preoți m-au apucat de mîini și de picioare.

Dacă mi-aș fi cunoscut adevărata dimensiune a noilor puteri, cred că m-aș fi putut elibera ușor din strînsoare. Nu știam însă. Eram încă ghiftuit, după ospăț, și mult prea îngrozit de ceea ce știam că avea să urmeze. În timp ce mă zbăteam, încercînd să-mi eliberez brațele, lovindu-i pe cei ce mă țineau, bătrînul zeu a fost tîrît afară din închisoarea copacului, înspre foc.

Nu l-am văzut decît pentru o fracțiune de secundă și singurul lucru pe care l-am reținut a fost resemnarea sa. Nici măcar nu și-a ridicat brațele pentru a se împotrivi. Avea ochii închiși și nu s-a ostenit să mă privească. Mi-am amintit atunci ce-mi povestise despre suferința sa și-am început să plîng.

În vreme ce el ardea, m-a cuprins un tremur violent. Din mijlocul flăcărilor însă, i-am auzit glasul răsunînd:

— Fă așa cum ți-am poruncit, Marius. Ești ultima speranță a noastră.

Știam ce însemnau spusele lui: Pleacă de Aici chiar Acum!

M-am prăbușit în brațele celor care mă țineau. Am plîns întruna, prefăcîndu-mă a fi doar o victimă îndurerată a acestei vrăji, un sărman zeu ce-și plîngea părintele dispărut în flăcări. Deîndată ce am simțit că strînsoarea slăbește și că toți își ațintiseră privirile asupra rugului, m-am întors brusc, smucindu-mă din încătușare, și am luat-o la goană, cît puteam de repede, spre adîncul pădurii.

În sprintul inițial, am aflat pentru întîia oară cît eram de puternic. Am parcurs sute de metri cît ai clipi din ochi, abia atingînd pămîntul cu tălpile.

Un strigăt unanim a răsunit însă pe dată:

ZEUL ȘI-A LUAT ZBORUL!

Într-o clipă, mulțimea din luminiș s-a repezit printre copaci, repetînd mereu acel strigăt, mii de muritori repezindu-se pe urmele mele.

Un gînd fugar mi-a străbătut mintea: Cum naiba s-au întîmplat toate acestea? Eram un zeu îndopat cu sînge omenesc, fugind din fața cîtorva mii de barbari celți prin pădurea asta blestemată!

Nu m-am oprit nici măcar pentru a-mi dezbrăca veșmîntul alb, ci l-am sfîșiat din fugă, după care am făcut un salt, agățîndu-mă de ramurile de deasupra capului meu, și mi-am

continuat fuga, cu mai mare ușurință, prin coroanele copacilor.

Într-un interval de câteva minute, mă îndepărtasem atât de mult de urmăritorii mei, încît strigătele lor nu se mai auzeau. Am continuat însă să fug, sărind din creangă în creangă, pînă cînd am fost convins că nu mai aveam a mă teme decît de soarele ce stătea să răsară.

Atunci mi-a fost dat să învăț ceea ce Gabrielle a învățat și ea foarte repede în peregrinările voastre: că puteam săpa foarte ușor, pentru a mă apăra de soare, ascunzîndu-mă în adîncul pămîntului.

Cînd m-am trezit, arșița setei care mă chinuia m-a uimit. Nu reușeam să îmi imaginez, cu nici un chip, cum putuse zeul cel vîrstnic să îndure abstenența rituală. Singurul lucru pe care-l aveam în minte era sîngele omenesc.

Druizii care mă urmăreau avuseseră însă o zi întreagă la dispoziție. Trebuia să procedez cu foarte mare grijă.

Am îndurat setea noaptea întreagă, gonind prin pădure pînă aproape în zori, cînd am dat peste o bandă de hoți care mi-a furnizat tot ce îmi trebuia: sînge și îmbrăcămintă.

În orele acelea, chiar înaintea zorilor, mi-am analizat situația. Aflasem o mulțime de lucruri despre puterile mele, dar mai aveam încă de învățat. Aveam să cobor către străfundurile Egiptului, dar nu aveam să o fac de dragul zeilor ori de dragul adoratorilor acestora, ci pentru a afla cît mai multe.

Vezi, încă de acum șaptesprezece veacuri, cei din neamul nostru erau într-o veșnică peregrinare, respingînd explicațiile primite, iubind magia și puterea pentru ceea ce erau ele în sine.

În cea de a treia noapte a noii mele vieți, am pătruns, în sfîrșit, în vechea mea locuință din Massilia, regăsindu-mi biblioteca, masa de lucru și cărțile așa cum le lăsasem. Sclavii mei credincioși s-au bucurat nespus să mă revadă. Dar ce însemnau toate acestea pentru mine? Însemna oare ceva istoria pe care o scriam, patul în care dormisem?

Știam că, de-acum înainte, nu mai puteam fi Marius, cetățeanul roman de odinioară. Dar aveam de gînd să preiau de la acesta tot ce puteam. Mi-am trimis iubiții mei sclavi înapoi acasă. I-am scris tatălui meu că o boală cumplită mă constrîngea să-mi trăiesc zilele ce-mi mai rămăseseră de trăit în căldura și în uscăciunea Egiptului. Am trimis istoria pe care o scrisesem celor care, la Roma, aveau să o citească și să o publice. Apoi, cu buzunarele pline de aur, am pornit către Alexandria, cu actele mele de călătorie de altădată și cu doi sclavi mai prostănaci, care nu se mirau și nu mă întrebau de ce călătoresc numai noaptea.

La numai o lună de la sărbătoarea de Samhain din Galia, bîntuiam pe străduțele întortocheate ale Alexandriei în miez de noapte, căutîndu-i, cu glasul meu tăcut, pe zeii cei vîrstnici. Era o nebunie, dar știam că această nebunie era trecătoare. Trebuia să-i găsesc cu orice preț. Nu mă temeam doar de amenințarea repetării acelei nenorociri, de zeul soarelui care m-ar fi căutat în plină zi, în bezna refugiului meu, ori de focul său, care m-ar fi lovit în miez de noapte. Trebuia să-i găsesc pe zeii cei bătrîni, căci nu mai puteam suporta să fiu singur printre muritori. Grozăvia izolării mă copleșea, acea singurătate... Deși ucideam numai răufăcători, conștiința mă îndemna să fiu dezamăgit de mine însumi. Nu puteam îndura gîndul că eu, Marius, care cunoscusem și mă bucurasem de atîta iubire la viața mea, nu mai eram acum decît cel ce, pe nesimțite, aducea moartea.

9

ALEXANDRIA nu era un oraș vechi. Exista doar de trei secole și ceva. Era însă un port important și gazda celor mai mari biblioteci din întreaga lume romană, învățați din întregul Imperiu veneau aici pentru a studia, într-o altă viață, fusesem și eu unul dintre aceștia și, iată, mă regăseam, din nou, aici.

Chiar dacă zeul cel bătrîn nu m-ar fi îndemnat, tot aș fi pornit spre "fundul Egiptului", cum spunea Mael, bănuind că răspunsurile la toate enigmele se aflau îngropate în ruinele vechilor monumente.

Un sentiment ciudat m-a cuprins însă de cum am ajuns la Alexandria. Știam că zeii cei vîrstnici se aflau aici. Știam că ei erau cei care îmi călăuzeau pașii în vreme ce hoinăream pe străzile cu bordeluri și vizuini de tîlhari, prin locurile unde oamenii își pierdeau sufletele.

Noaptea, întins pe pat, în vila mea, îi chemam pe zei. Luptam împotriva nebuliei. Așa cum ai făcut și tu, la rîndul tău, îmi puneam întrebări despre puterile mele, despre emoțiile

devastatoare pe care le trăiam. Și, într-o noapte, înaintea zorilor, în lumina palidă ce răzbătea prin vălurile de deasupra patului meu, mi-am întors privirile către poarta îndepărtată a grădinii și am zărit o siluetă neagră stînd nemișcată.

Vreme de o clipă, am crezut că visam, căci silueta aceea nu răspîndea nici un miros, nu scotea nici un sunet și părea că nici măcar nu respiră. Apoi mi-am dat seama că era unul dintre zei, dar el plecase deja. Am rămas așezat în capul oaselor, privind în urma lui, încercînd să îmi amintesc ce văzusem de fapt: o ființă întunecată, despuiată, spîină și cu ochi pătrunzători, roșii, o ființă ce părea pierdută în propria-i tăcere și nemișcare, privindu-mă cu prudență, care își adunase puterile, pentru a dispărea înainte de a mi se dezvălui cu totul.

În noaptea următoare, pe o uliță lăturalnică, am auzit un glas care mă chema. Era însă un glas mai tulbure decît acela care mă chemase din adîncul copacului. Îmi făcea cunoscut un singur lucru, că poarta de intrare se afla pe aproape. Și, într-un tîrziu, a venit și clipa aceea tăcută, cînd m-am trezit stînd în fața porții.

Poarta mi-a fost deschisă de un zeu care mi-a spus doar atît: "Vino."

Coborînd inevitabilele trepte, m-a cuprins spaima, și ea a continuat să mă țină, precum un clește, în vreme ce parcurgeam acel tunel întunecat, coborîtor. Am aprins lumînarea pe care o adusesem cu mine și am descoperit că pătrundeam într-un templu subteran, construit cu mult înainte ca orașul să fi fost întemeiat, un sanctuar ce fusese probabil clădit în vremea vechilor faraoni, cu zidurile acoperite de mici picturi ce descriau viața în Egiptul antichității.

Apoi am zărit scrisul acela magnific, figurativ, cu mumii minuscule, cu păsări și brațe lipsite de trup ce îmbrățișau, cu șerpi încolăcindu-se.

Mi-am urmat calea, ajungînd într-un tîrziu într-o încăpere vastă, plină de coloane cu baza pătrată, avînd tavanul înalt. Picturile acopereau, și aici, fiecare colțșor al zidurilor de piatră.

Cu coada ochiului, am descoperit atunci ceva ce mi s-a părut, mai întîi, a fi o statuie, o siluetă neagră sprijinindu-și cu un braț trupul de una dintre coloanele de piatră. Știam însă că nu era o statuie. Nici unul dintre zeii Egiptului ce fuseseră sculpați în diorită nu fuseseră reprezentat într-o asemenea atitudine și nici nu își acoperise goliciunea cu pînză de in adevărat.

M-am întors lent, încercînd parcă să mă feresc de a-l vedea întreg, și am descoperit aceeași carnație pîrjolită, același păr curgînd în valuri, negru de astă dată, aceeași ochi galbeni. Buzele scorjite îi dezveleau gingiile arse și dinții și fiecare răsufare parcă îi provoca durere.

— De unde vii și cum ai ajuns aici? m-a întrebat în greacă.

M-am văzut așa cum, probabil, mă vedea el, luminos și puternic, avînd chiar în ochii albaștri o urmă de mister. Mi-am văzut veșmintele romane, tunică albă de in strînsă la brîu cu o cingătoare aurie, mantia roșiatică pe care o purtam. Cu părul lung, auriu, arătam cu siguranță ca un pelerin din pădurile nordului, "civilizat" doar la suprafață. Poate că, de-acum, asta și devenisem.

L-am privit mai pe îndelete. Îl vedeam mai bine acum, îi vedeam carnea plină de cicatrice lipită de coaste, mulată pe omoplați, îi vedeam oasele bazinului ieșind în evidență. Ființa aceasta nu era însă flămîndă. Băuse de curînd sînge omenesc. Dar suferința emana dinspre el precum o căldură puternică, de parcă focul ar mai fi ars, de parcă în el era închis iadul.

— Cum ai scăpat de pîrjol? m-a întrebat. Ce te-a salvat? Răspunde!

— Nu m-a salvat nimic, i-am răspuns, vorbindu-i grecește, așa cum făcuse și el.

M-am apropiat de el și, văzînd că se ferea de flăcără, am ținut lumînarea deoparte. La viața lui, fusese zvelt și lat în umeri, precum faraonii de odinioară, iar pletele sale lungi și negre aveau bretonul tăiat drept, scurt.

— Nu existam încă atunci cînd s-a întîmplat, am spus. De abia apoi, zeul din desișul sacru m-a creat, în Galia.

— Așadar, cel ce te-a creat a scăpat cu bine.

— Nu, a ars ca și tine, dar era îndeajuns de puternic pentru a mă crea. Mi-a dat și mi-a luat sîngele de mai multe ori. Mi-a spus: "Du-te în Egipt și află de ce s-au întîmplat toate astea." Mi-a spus că zeii codrului au fost cuprinși de flăcări, unii în somn, iar alții în stare de veghe. Spunea că întregul nord a fost lovit de această nenorocire.

— Da... a încuviințat, slobozind un chicotit răgușit ce a părut a-i scutura întregul trup.

Și doar cei vîrstnici au avut puterea de a supraviețui, de a îndura suferința pe care numai nemurirea o poate naște. Așadar, îndurăm suferința. Și totuși, iată, tu ai fost creat, ai venit aici. Îți va fi dat să mai trăiești multe. Dar e oare drept să fie așa? Ar fi îngăduit oare Mama și Tatăl să se întîmple toate acestea, dacă n-ar fi venit timpul?

— Dar cine sînt Mama și Tatăl? am întreat, căci știam că, atunci cînd spunea "Mama", nu se referea la pămînt.

— Ei sînt cei dinții dintre noi, a venit răspunsul, cei din care ne tragem cu toții.

Am încercat să-i pătrund gîndurile, să caut adevărul din ele, dar el știa ce făceam, și mintea i s-a închis precum o floare atinsă de frig.

— Vino cu mine, mi-a cerut.

A pornit, cu pași tîrșiți, ieșind din încăperea vastă, pe un coridor lung, decorat la fel cum fusese și camera.

Mi-am dat seama că ne aflam într-un loc și mai vechi, ceva ce fusese construit înaintea templului pe care tocmai îl părăsisem. Nu știu de unde am știut asta. Răcoarea pe care ai simțit-o coborînd treptele de aici, de pe insulă, nu se simțea acolo. Asemenea senzații nu-ți e dat să trăiești în Egipt. Acolo simți cu totul altceva. Acolo se simte o prezență vie în atmosfera însăși.

Dar dovezile vechimii au devenit și mai evidente, pe măsură ce înaintam. Picturile de pe acele ziduri erau mai vechi, culorile mai șterse, iar pe ici, pe colo ipsosul colorat al zugrăvelii era plesnit. Însuși stilul era altul. Pletele negre ale minusculilor personaje erau mai dese și mai lungi, totul părea atrăgător, mai plin de lumină, iar desenul era mai fin executat.

Undeva, în depărtare, se auzeau picături de apă căzînd pe piatră. Sunetul lor stîrnea ecouri cîntate în tunelul îngust. Mi se părea că zidurile capturasera viața în figurinele pictate cu gingășie, că vraja artiștilor din vechime se transcrisese prin vîrfurile penelurilor, umplînd personajele de o aură mistică. Aveam senzația că aud șoapte pline de viață acolo unde nimeni nu glăsuia. Continuitatea istoriei se făcea simțită, în ciuda faptului că nimeni nu stătea să-i dea ascultare.

Silueta negricioasă care mă preceda s-a oprit, văzînd că priveam zidurile. Mi-a făcut un gest larg, îndemnîndu-mă să îl urmez, și am trecut pe sub un portic, intrînd într-o odaie lungă, dreptunghiulară, acoperită în întregime cu hieroglife artistice executate. Îmi dădea impresia că mă aflam într-un manuscris. Drept înainte, am zărit două sarcofage vechi, egiptene, sprijinite, cap la cap, lîngă perete.

Aceste cutii fuseseră sculptate potrivit contururilor mumiilor pentru care fuseseră alcătuite și erau decorate cu reprezentări ale morții, cu chipuri din aur modelat, avînd ochii încrustați cu lapislazuli.

Am ridicat candela. Cu un efort vizibil, gazda mea a deschis încuietorile sarcofagelor și a dat la o parte capacele, arătîndu-mi ce se afla înăuntru.

Mai întîi, mi s-au părut a fi două cadavre, apoi mi-am dat însă seama că nu erau decît niște mormane de cenușă și scrum, avînd forme omenești. Nici un țesut nu rămăsese întreg, cu excepția cîte unui colț ici, a unei așchii de os colo.

— Oricît de mult sînge li s-ar da, nu mai pot fi aduși înapoi, a șoptit călăuza mea. Au trecut de pragul reînvierii. Toate vasele de sînge le-au fost distruse. Cei care puteau să reînvie, au înviat. Vor trece veacuri pînă cînd ne vom vindeca, pînă cînd chinurile noastre au să înceteze.

Înainte ca el să fi închis sarcofagele, am apucat să văd că zăvoarele erau înnegrite de focul care îi consumase pe cei doi. Sincer să fiu, nu-mi părea cîtuși de puțin rău să văd din nou capacele închise.

S-a întors și s-a îndreptat din nou spre ușă, iar eu l-am urmat, cu lumînarea în mînă. El însă s-a oprit și a privit iar în urmă, spre cele două coșciuge.

— Cînd cenușa lor se va fi risipit, sufletele lor vor fi iarăși libere.

— Dar, atunci, de ce nu împrăstiați cenușa? am spus, încercînd să-mi domolesc disperarea care mi se făcea simțită în glas.

— Crezi că asta ar trebui să fac? m-a întreat, și carnea pîrjolită din jurul ochilor săi s-a încrețit. Chiar așa crezi?

— De ce mă întrebi pe mine? am exclamat surprins.

Nu mi-a răspuns sau mai degrabă mi-a răspuns slobozind din nou hohotele acelea uscate de rîs care păreau că îi exprimă și suferința. Apoi și-a urmat calea, pătrunzînd într-o odaie luminată.

Am intrat într-o bibliotecă, unde lumina pîlpîitoare a unor lumînări pe jumătate topite mi-a dezvăluit polițe lungi, pline de pergamente și papirusuri făcute sul.

Firește, vederea acestei încăperi mi-a stîrnit entuziasmul, căci o bibliotecă mi se părușe dintotdeauna un loc plin de înțelesuri. Era cred, unicul loc în care sănătatea mea mintală de odinioară se regăsea întreagă.

M-a cuprins însă uimirea, zărind, dincolo de masa de scris, un seamăn de-al nostru ce-și ațintise privirile în podea.

Acesta era însă total lipsit de păr și, deși era negru precum catranul, trupul îi era plin și strălucitor, de parcă ar fi fost uns cu ulei. Obrajii săi erau frumoși, mîna, ieșind din mîneca tunicii de in, era grațios modelată și mușchii pieptului dezgolit erau armonios distribuiți.

S-a întors și m-a privit. Și, în clipa aceea, un contact aparte, mai tăcut decît însăși tăcerea, s-a stabilit între noi.

— El e cel vîrstnic, mi-a spus uscățivul, cel care mă condusese pînă atunci. Vezi tu însuți cît de bine a rezistat focului. Focul nu l-a schimbat, l-a făcut mai receptiv. Șade și tace, semănînd tot mai mult cu Mama și Tatăl. Din cînd în cînd, citește. Uneori pleacă să se plimbe în lumea de afară. Bea sînge, ascultă muzică. Alteori dansează. Vorbește cu muritorii pe străzile Alexandriei, însă nouă refuză să ne vorbească. Dar el știe... El știe de ce s-a întîmplat ceea ce ni s-a întîmplat.

— Lasă-ne singuri, am rostit.

Aveam simțămîntul pe care-l încerca oricine în asemenea situații. Avea să îmi vorbească. Aveam să scot ceva de la el, aveam să reușesc acolo unde toți ceilalți eșuaseră. Dar imboldul acesta nu era dictat numai de către orgoliu. Eram convins că el era cel care venise să mă privească. El era cel care mă privise din poarta grădinii.

Simțisem ceva anume în privirea pe care mi-o aruncase. Spune-i cum vrei, inteligență, interes sau recunoașterea unor calități comune. Avea ceva aparte.

Știam că port în mine posibilitățile unei lumi diferite, o lume necunoscută zeului din desiș, chiar și acestei ființe slăbite și suferinde care îl privea pe cel vîrstnic cu atîta disperare.

După cum îi cerusem, cel slab s-a îndepărtat. M-am apropiat de masa de scris și m-am adresat celui vîrstnic.

— Ce trebuie să fac? l-am întrebat în grecește. A ridicat brusc privirile, și-am văzut din nou, sclipindu-i în ochi, inteligența despre care am vorbit adineauri. Mai are vreun rost să-ți pun și alte întrebări? am continuat.

Îmi alesesem cu grijă intonația. Nu conținea nimic formal, nimic reverențios. Era un ton cît se poate de familiar.

— Ce cauți de fapt? m-a întrebat pe neașteptate în latinește, cu glasul plin de răceală, cu colțurile gurii încovoiate în jos, cu o expresie brutală și sfidătoare intenționată. Am fost încîntat să trec la vorbirea latinească.

— Ai auzit ce i-am zis celui alt, i-am spus cu aceeași voce relaxată. Ai auzit, așadar cum am fost creat de către zeul din desiș, în țara keltoilor, cum mi-a poruncit creatorul meu să aflu de ce zeii au murit în chinurile flăcărilor.

— Tu n-ai venit aici în numele zeilor desișului! mi-a replicat la fel de sardonice ca mai înainte.

Stătea în continuare cu capul plecat. Mă privea cînd și cînd, în treacăt, iar asta îl făcea să pară și mai sfidător.

— Într-un fel da, într-altul, nu, am zis. Dacă ne e dat să pierim astfel, aș vrea să știu de ce. Ceea ce s-a întîmplat o dată, s-ar putea repeta. Aș vrea să aflu dacă sîntem cu adevărat zei, iar dacă acesta e răspunsul, care ne sînt îndatoririle față de oameni. Există cu adevărat Mama și Tatăl ori sînt numai o legendă? Cum au început toate acestea? Firește, vreau să aflu totul.

— Din întîmplare, a răspuns.

— Din întîmplare?

M-am aplecat spre el. Mi se părea că nu auzisem bine.

— Totul a început din întîmplare, a rostit el rece, cu aerul că întrebarea pusă de mine fusese o absurditate. Totul a început în urmă cu patru mii de ani, din întîmplare, iar magia și religia au învăluit de atunci totul într-o aură de mister.

— Îmi spui adevărul, nu-i așa?

— De ce nu? De ce te-aș feri de adevăr? Ce interes aș avea să te mint? Nici măcar nu știu cine ești și, la urma urmei, puțin îmi pasă...

— Atunci spune-mi ce înțelegi prin "întîmplare"? am insistat.

— Poate-ți voi spune. Sau, poate, nu. Am vorbit mai mult în ultimele clipe decît în ultimii ani. Povestea acestei întîmplări nu e, poate, cu nimic mai adevărată decît miturile

cu care se delectează ceilalți. Ceilalți au ales însă, întotdeauna, miturile. Asta îți dorești, nu-i așa?

Glasul i s-a umflat, și s-a ridicat în picioare, de parcă furia vocii sale îi impunea să se ridice.

— O poveste despre crearea noastră, asemănătoare cu Geneza evreilor, cu poveștile lui Homer, cu bibliilele poetilor tăi romani, Virgiliu și Ovidiu, un ghiveci strălucitor de simboluri din care viața însăși se presupune a fi izvorât. Rămăsese în picioare și țipa la mine, pe fruntea-i neagră se umflaseră vinișoare, gata-gata să plesnească, iar pumnul încheștat apăsa cu putere tăblia mesei. Poveștile de felul ăsta umplu toate documentele din această încăpere și-ai să le regăsești în felurite fragmente din imnuri și incantații. Ei, tot mai vrei s-ascuți povestea? E la fel de adevărată ca oricare alta.

— Spune-mi ce vrei, i-am zis, încercînd să-mi păstrez calmul.

Nivelul ridicat al tonului său îmi rănea auzul. Am auzit larmă în încăperile învecinate. Alte creaturi, asemeni ființei uscățive care mă condusesese pînă aici, se agitau acolo, ascultînd.

— Ce-ar fi să începi, am rostit, pe un ton mușcător, prin a-mi mărturisi de ce ai venit la casa mea din Alexandria? Tu ești cel ce m-a călăuzit înapoi. De ce-ai făcut-o? Ca să țipi la mine? Ca să mă blestemi fiindcă te întreb de unde ne tragem?

— Liniștește-te.

— Ți-aș putea cere același lucru.

M-a privit din cap pînă-n picioare, apoi a surîs. Și-a desfăcut brațele, ca pentru a mă îmbrățișa, ori a-mi ura bun venit, și a ridicat din umeri.

— Vreau să-mi povestești despre acea întâmplare, am spus. Dacă aș ști că asta ar folosi la ceva, ți-aș cădea în genunchi, implorîndu-te. Cum te-aș putea determina să-mi povestești?

Chipul său a trecut printr-o serie de transformări remarcabile. Îi simțeam gîndurile, dar nu i le auzeam, percepeam doar o urmă de umor cătrănit. Cînd, în sfîrșit, a glăsuit din nou, vocea i se îngroșase, exprima suferință, părea a se sufoca.

— Află, așadar, străvechea noastră poveste: Zeul cel bun, Osiris, cel dintîi faraon al Egiptului în vremurile îndepărtate, cînd scrisul nu fusese încă inventat, a fost ucis de către oameni răi. Cînd soția sa, Isis, i-a adunat la un loc fragmentele risipite ale trupului, el a devenit nemuritor și, din acea clipă, a domnit peste împărăția morților. Aceasta este împărăția lunii și a nopții. Lui și mării sale zeițe îi erau aduse sacrificii de sînge, iar el îl sorbea. Dar preoții au încercat să-i fure taina nemuririi, astfel încît venerarea sa a devenit ea însăși o taină, iar templele sale au ajuns a fi cunoscute numai de către cei care îl apărau de zeul soare, care, în orice clipă, ar fi putut să-l distrugă pe Osiris cu razele-i ucigătoare. Aceasta este legenda, dar e ușor să deosebești, în ea, adevărul de poveste. Regele străvechi descoperise ceva — sau mai degrabă, printr-o întâmplare nefericită, dăduse peste ceva — care îi oferea puteri nefirești ce ar fi putut provoca un rău incalculabil, folosite de cei rău intenționați din anturajul său, astfel încît el a transformat totul într-un ceremonial de adorare, încercînd să limiteze folosirea sîngelui puterii la cei din jurul său, care aveau să îl folosească numai pașnic, pentru magie albă, nimic altceva. Și iată-ne aici.

— Iar Mama și Tatăl sînt Isis și Osiris?

— Și da, și nu. Ei sînt cei dintîi. Isis și Osiris sînt numele folosite în miturile pe care le istoriseau ei sau în vechile practici ale venerației de care se bucurau.

— Dar, atunci, care a fost întâmplarea? Cum s-au descoperit toate astea?

M-a privit în tăcere vreme îndelungată, apoi s-a așezat, din nou, întorcîndu-și privirile ca mai înainte.

— De ce să-ți spun? m-a întrebat, dar, de astă dată, în glasul lui se putea ghici un sentiment nou, de parcă într-adevăr ar fi avut nevoie de un răspuns la această întrebare. De ce aș face-o? Dacă Mama și Tatăl nu se ridică din nisipuri pentru a se ascunde din calea soarelui ce se ivește deasupra orizontului, de ce să fac eu vreo mișcare? De ce să vorbesc? De ce să continuu?

M-a privit din nou.

— Deci asta s-a întîmplat, Mama și Tatăl au căzut pradă razelor soarelui?

— Au fost lăsați pradă soarelui, scumpul meu Marius.

Faptul că îmi cunoștea numele m-a uimit.

— Au fost lăsați dinadins la soare. Mama și Tatăl nu se mișcă niciodată de bunăvoie decît pentru a-și șopti cîte ceva ori pentru a-i doborî pe cei mai îndrăzneți dintre noi care cutează a se apropia, pentru că rîvnesc la sîngele lor vindecător. Ne-ar putea pune pe

picioare pe toți cei ce am fost arși, dacă ne-ar lăsa să sorbim din sîngele vindecător.

Mama și Tatăl există de patru mii de ani, și, îți dai seama, sîngele nostru devine mai puternic cu fiecare victimă, o dată cu trecerea fiecărui anotimp. Devine mai puternic chiar și prin abstenență, căci de îndată ce lipsurile încetează, ne bucurăm de puteri sporite. Dar Mamei și Tatălui nu le mai pasă de copiii lor. Iar de-acum, se pare că nu le mai pasă nici de ei înșiși. Nu e de mirare că, după patru mii de ani, și-au dorit să vadă măcar soarele!

De la venirea grecilor în Egipt, de cînd vechile meșteșuguri au fost pervertite, nu ne-au mai vorbit. Nu ne-au îngăduit nici măcar să-i vedem clipind. Și ce mai e de-acum Egiptul? Nimic, doar grînarul Romei. Cînd Mama și Tatăl se încordează pentru a ne alunga, cînd vrem să le sorbim sîngele din vine, sînt tari ca fierul și nu se dau în lături să ne rupă oasele. Iar dacă lor nu le mai pasă de nimic, de ce mi-ar mai păsa mie?

L-am studiat îndelung.

— Și susții, deci, că aceasta a fost cauza arderii celorlalți? am întrebat. Faptul că Mama și Tatăl au fost lăsați pradă soarelui?

A încuviințat.

— De la ei ne vine sîngele! a răspuns el. Sîngele nostru e sîngele lor. Sîntem legați, și ce li se întîmplă lor, ni se întîmplă și nouă. Dacă ei sînt arși, ardem și noi.

— Sîntem legați de ei! am șoptit cuprins de uimire.

— Exact, scumpul meu Marius, a încuviințat, privindu-mă, părădind că se delectează cu spaima care mă cuprinsese. Iată de ce au fost păziți vreme de o mie de ani, iată de ce li se aduc victime ca ofrandă, iată de ce sînt venerați. Tot ce pățimesc ei, îndurăm și noi.

— Cine a făcut-o? Cine i-a lăsat dinadins la soare?

A slobozit un rîs tăcut.

— Cel care îi păzea, cel care n-a mai putut îndura, cel care purtase această povară de prea mult timp, fără să fi putut convinge pe cineva să o preia. În cele din urmă, plîngînd și chinuindu-se, i-a scos în nisipurile deșertului și i-a lăsat acolo, ca două statui.

— Și soarta e înlănțuită de ei, am murmurat.

— Da. Dar, vezi tu, nu cred că cel ce îi păzea mai credea acest lucru. Pentru el, era doar o poveste veche. La urma urmei, cum îți spuneam, erau venerați de către noi, așa cum noi sîntem, la rîndul nostru, adorați de către muritori, și nimeni nu îndrăznește să le facă vreun rău. Nimeni nu îndrăznește să ridice torța pentru a vedea mai bine, dacă prin asta ne provoacă durere nouă, celorlalți. Nu. El nu mai credea în așa ceva. I-a lăsat în deșert și, în noaptea următoare, cînd a deschis ochii în coșciug, văzîndu-se ars, transformat într-o grozăvie pîrjolită, s-a pus pe urlat.

— Dar voi i-ați readus sub pămînt.

— Da.

— Și sînt și ei, ca și voi, înnegriți...

— Nu, pielea lor s-a întunecat puțin, precum bronzul auriu, precum carnea rumenită-n proțap. Dar nu mai mult. Sînt frumoși ca și înainte, de parcă frumusețea ar fi devenit acum moștenirea lor, de parcă ea ar fi o pîrticică din ceea ce le-a fost hărăzit. Privesc drept înainte, cum au privit dintotdeauna, dar nu-și mai lasă capetele unul către celălalt, nu mai sușotesc în convorbirile lor de taină, nu ne mai îngăduie să le bem sîngele. Cît despre victimele pe care le oferim, nu le mai posedă decît rareori și numai cînd sînt singuri. Nimeni nu știe cînd vor bea ori cînd vor refuza să soarbă sîngele.

Am clătînat din cap. Mă legănam cînd înainte, cînd înapoi, lumînarea îmi pîlpîia în mînă; habar n-aveam ce i-aș fi putut spune, aveam nevoie de puțin timp de gîndire.

El mi-a făcut semn să iau loc în scaunul aflat în partea opusă a mesei de scris. Fără să stau pe gînduri, i-am dat ascultare.

— Oare așa va fi fost scris, romanule? m-a întrebat. Nu le-o fi fost oare hărăzit să moară în nisipuri, tăcuți și încremeniți precum statuile răsturnate de pe soclu de către cuceritorii unui oraș, în vreme ce îl devastează? N-am fost și noi înșine sortiți morții? Privește Egiptul. Te-ntrebi din nou ce mai e acum Egiptul? Doar grînarul Romei. Nu se cădea, așadar, ca ei să ardă, zi după zi, în nisipuri, în vreme ce toți din stirpea noastră ar fi pierit în flăcări, precum stelele căzătoare, de-a lungul și de-a latul lumii?

— Unde sînt acum? m-am interesat.

— De ce vrei să știi? De ce ți-aș dezvălui taina? Nu pot fi sfîșiți în bucăți, sînt prea puternici, vîrfurile unui cuțit de-abia le-ar zgîria pielea. Dar, de vei încerca să-i hăcuie, ne vei hăcuie pe noi toți. Arde-i și ne vei arde pe toți. În schimb, oricîte-am suferi noi, ei simt doar o mică parte, căci vîrsta îi protejează. Chiar dacă am fi distruși toți, nu cred că lor le-ar păsa! Nici măcar nu mai par a avea nevoie de sînge. Poate că, într-adevăr, mințile lor sînt legate de ale noastre. Poate că întreaga noastră suferință, toată mizeria pe care o

îndurăm, grozăvia sorții acestei lumi, vine din mințile lor, în vreme ce ei visează, închiși în carapacea lor! Nu. Nu-ți pot spune unde sînt, cum aş putea? Nu, pînă cînd nu mă voi fi hotărît că mi-e totuna, pînă cînd nu voi ști că ceasul morții a bătut pentru noi.

— Unde sînt? am repetat.

— I-aș putea cufunda în adîncurile mării, a spus, gînditor. Pînă cînd însuși pămîntul îi va ridica, aducîndu-i la soare, pe creasta unui val uriaș.

Nu i-am dat nici un răspuns. Îl priveam uimit de înflăcărarea căreia îi dădea glas, înțelegînd-o, dar fiindu-mi totodată milă de el.

— De ce nu i-aș îngropa în adîncurile pămîntului, mai adînc decît se strecoară orice urmă a vieții, lăsîndu-i să zacă acolo în tăcere, fără să-mi pese de ceea ce simt ori ceea ce gîndesc?

Cum i-aș fi putut răspunde? L-am privit doar, așteptînd să se mai liniștească. S-a uitat la mine, și privirea lui, întregul său chip s-a înseninat, devenind aproape încrezător.

— Spune-mi cum au devenit Mama și Tatăl, l-am rugat.

— De ce?

— Știi prea bine de ce. Vreau să știu! De ce m-ai mai căutat, dacă nu aveai de gînd să-mi spui?

— Și ce dacă am venit la tine? Ce dacă am vrut să văd cu propriii mei ochi cum arată romanul? Vom muri cu toții, iar tu vei muri o dată cu noi. Am vrut să știu cum arată noul chip al magiei noastre. La urma urmei, cine ne mai adoră în ziua de azi? Războinicii blonzi din nordul Europei? Cîțiva egipteni bătrîni în criptele tainice de dincolo de nisipuri? Nu trăim în templele Romei ori ale Greciei. N-am trăit niciodată acolo. Și totuși, ei celebrează mitul nostru — singurul mit — invocă numele Tatălui și al Mamei...

— Puțin îmi pasă, am replicat. Știi că nu-mi pasă de asta. Noi doi semănăm. N-am de gînd să mă întorc în pădurile nordului și să creez o rasă nouă de zei pentru barbarii aceia. Dar acum sînt aici, ca să aflu ceea ce e de aflat, iar tu ai să-mi spui.

— Fie. Fiindcă tu înțelegi că nimic nu mai are vreun rost, fiindcă poți înțelege tăcerea Mamei și a Tatălui, am să-ți spun. Dar ia aminte, pot oricînd să distrug, să aduc dezastrul asupra noastră. Pot oricînd să îi dau pe Mamă și pe Tată pradă focului! Ne vom lipsi însă de inițieri prelungi și de vorbe meșteșugite. Vom lăsa deoparte miturile ce au pierit în nisipuri, în clipa cînd întîia rază de soare a strălucit deasupra Mamei și a Tatălui. Am să îți spun ce scrie în aceste pergamente pe care ni le-au lăsat Mama și Tatăl. Pune-ți jos lumînarea. Și ascultă ce-ți voi spune.

10

IATĂ ce ți-ar dezvălui aceste pergamente, dacă le-ai putea descifra... Ele spun că două ființe umane, Akasha și Enkil, au venit în Egipt dintr-o altă țară mult mai veche. Asta se întîmpla cu mult înainte ca scrisul să fi fost născocit, înainte de înălțarea celei dintîi piramide, cînd egiptenii mai erau canibali și își ucideau vrăjmașii pentru a-i mîncă.

Akasha și Enkil i-au dezvățat pe oameni de aceste practici. Ei erau dintre adoratorii Bunei Mame, Pămîntul, și i-au învățat pe egipteni cum să semene în sînul Bunei Mame și cum să îmblînzească animalele, pentru a se folosi de carnea, laptele și pieile acestora.

După toate probabilitățile, nu erau singuri în această întreprindere, ci, mai degrabă, ei erau conducătorii unui popor venit o dată cu ei din orașele străvechi ale căror nume s-a pierdut acum, îngropate sub nisipurile Libanului, astfel încît chiar și monumentele li s-au pierdut.

Oricare ar fi adevărul, aceștia doi erau conducători inimoși, pentru care binele celorlalți era valoarea supremă. Ei doreau ca oamenii să trăiască în pace, astfel încît cîrmuiau cu dreptate țara care se năștea.

Poate că ar fi ajuns să intre în legendă într-o formă mai mult sau mai puțin nevinovată, dacă nu s-ar fi ivit la un moment dat tulburările din casa paharnicului regal, care au început o dată cu manifestările unui demon, ce făcea mobilele să se clatine.

Era un demon ca oricare altul, de felul celor despre care auzi oricînd vorbindu-se în orice țară. Acești diavoli îi bîntuie pe cei care rămîn vreme mai îndelungată într-un anume loc. Se întîmplă să se cuibărească în trupul vreunui nevinovat și să urle de acolo cu un glas puternic. Uneori, îl determină pe sârmanul inocent să profereze obscenități și ispite carnale la adresa celor din jur. Ai auzit vreodată vorbindu-se despre asemenea lucruri?

Am încuviințat. I-am spus că mereu apar zvonuri despre asemenea istorii. Se presupunea că un astfel de demon pusese stăpînire pe una dintre fecioarele vestale de la

Roma. Aceasta se apucase să facă propuneri murdare celor din jur, înroșită la chip. Apoi leșinase. Cum-necum, demonul fusese alungat, pînă la urmă, din trupul ei.

— Eu am fost însă de părere că fata era, pur și simplu nebună, am spus. Ca să zic așa, nu era născută pentru a fi o vestală fecioară...

— Sigur că da! a exclamat rînjind ironic. Și eu aș fi fost de aceeași părere, și la fel ar fi fost orice om de bună credință din Alexandria de deasupra capetelor noastre. Totuși, asemenea istorii continuă să circule. Și dacă ele sînt remarcabile prin ceva, e prin faptul că nu afectează cursul evenimentelor vieții oamenilor. Acești demoni bîntuie vreo casă sau o persoană, apoi sînt dați uitării, și iată-ne ajunși de unde am pornit.

— Exact, am remarcat la rîndul meu.

— Dar cele despre care îți povesteam adineauri se petreceau în vremea vechiului Egipt, cînd oamenii se temeau de tunete și își mînceau morții, pentru a le sorbi, astfel, sufletele.

— Înțeleg, am încuviințat.

— Iar atunci, bunul rege Enkil s-a hotărît să înfrunte el însuși demonul care pătrunsese în casa paharnicului său. Tulburase armonia, spunea el. Vrăjitorii regelui l-au implorat, desigur, pe acesta, să fie lăsați să se ocupe ei de alungarea demonului. Dar acest rege voia să facă bine tuturor. Avusese o viziune în care îi văzuse pe toți oamenii uniți întru bine, strîngîndu-și laolaltă puterile în una și aceeași direcție divină. Avea să vorbească demonului, avea să încerce să îi înfrîngă forța, spre binele tuturor. Și numai dacă el avea să eșueze, va încuviința alungarea demonului.

S-a dus, așadar, la casa paharnicului său. Aici, mobilele erau date de pereți, amforele zăceau sparte, iar ușile se trînteau întruna. I-a vorbit demonului și l-a îndemnat să-i răspundă. Însoțitorii săi au luat-o la fugă înspăimîntați.

A trecut o noapte întreagă pînă cînd regele s-a hotărît să iasă din casa bîntuită.

Aducea cu el vești surprinzătoare:

"Demonii precum acesta sînt smintiți și copilăroși, le-a spus vrăjitorilor săi, dar le-am studiat purtarea și am aflat de ce sînt atît de furioși. Sînt nebuni de mînie pentru că nu au trup și nu pot să simtă, așa cum simțim noi. Îi fac pe nevinovați să zbiere murdării, căci ritualurile iubirii și pasiunii n-au cum să le cunoască altfel. Pot face să se miște membrele, dar nu le pot stăpîni cu adevărat, și de aceea sînt obsedați de carnea pe care nu o pot invada. Cu puterile lor destul de slabe se încrîncenează asupra obiectelor și își fac victimele să țopăie și să se zvîrcolească. Această nostalgie după carnal se află la baza furiei lor, ea constituie blestemul sortii lor."

Spunînd aceste cuvinte, a vrut să se închidă din nou în odăile bîntuite, pentru a afla mai multe lucruri.

De data aceasta însă, soția sa s-a împotrivit dorinței lui. Nu avea să-l lase să mai intre la demoni. I-a cerut să se privească în oglindă. În cele cîteva ore cît stătuse singur în aceea casă, îmbătrînise vizibil.

El însă a refuzat să-i dea ascultare și, văzînd acest lucru, ea i s-a alăturat și împreună s-au închis înăuntru. Cei ce rămăseseră în jurul casei au auzit zgomotul obiectelor sfărîmate, zeci de bubuituri, și au început a se teme că, în curînd, aveau să-și audă regele și regina zbierînd cu glas de strigoi. Larma dinăuntru devenea tot mai înspăimîntătoare. În pereți au apărut crăpături.

Cu toții s-au împrăștiat, speriați, cu excepția cîtorva oameni vicleni, cărora le venise o idee. Încă de la începutul domniei celor doi, aceștia fuseseră dușmanii regelui și ai reginei. Erau bătrîni războinici care conduseseră campaniile egiptenilor pentru carne omenească și se săturaseră de bunătatea regelui, de Mama cea Bună, de grădinărit și alte asemenea. Vedeau în această aventură cu nălucile doar una dintre aiurelile deșarte ale regelui, care însă le oferea un prilej nesperat pentru a-și pune în aplicare intențiile. La căderea nopții, s-au strecurat în casă. Nu se temeau de strigoi, așa cum nici jefuitorii de morminte din Egiptul zilelor noastre nu se tem de spiritele faraonilor. Credeau în ei, în strigoi, dar nu îndeajuns pentru ca această credință să fie mai presus decît lăcomia.

Văzîndu-i pe Enkil și Akasha în mijlocul încăperii pline de obiecte zburătoare, s-au repezit și l-au înjunghiat pe rege, cum au făcut senatorii voștri romani cu Caesar. Au ucis prin înjunghiere și pe singurul martor al crimei, pe soția regelui. Atunci, regele a strigat, disperat:

"Nu! Ce-ați făcut, nebunilor? Le-ați oferit strigoilor o cale de a pătrunde înăuntru! Le-ați deschis drumul spre trupul meu! Nu vedeți?"

Ticăloșii însă au fugit, convinși că regele avea să moară împreună cu regina, care se tîra în genunchi, ținînd în mîini capul soțului ei. Amîndoi sîngeau din răni nenumărate.

Conspiratorii au stîrnit apoi populația. Cu toții au aflat că regele fusese ucis de către strigoi. Ar fi trebuit să lase demonii în seama vrăjitorilor săi, așa cum ar fi procedat oricare alt rege. Purtînd torțe, mulțimea s-a îndreptat către casa bîntuită, care, dintr-odată, se cufundase într-o liniște profundă.

Conspiratorii i-au îndemnat pe vrăjitori să intre, dar aceștia s-au temut.

"Atunci vom intra noi, să vedem ce s-a întîmplat", au zis aceștia, deschizînd larg ușile.

Regele și regina stăteau, calmi acolo, privindu-i. Toate rănilile li se vindecaseră. Ochii lor căpătaseră o strălucire irizată, iar pielea un luciu alb. Părul le scliffea magnific. Au ieșit din casă. Conspiratorii au fugit înspăimîntați. Regele și regina au liniștit poporul și preoții și s-au dus la palat.

Deși nu s-au destăinuit nimănui, știau ce li se întîmplase. Demonul pătrunsese în trupurile lor, prin rănilile deschise, în clipele cînd viața li se scurgea și li se infiltrasă în sînge în clipa crepusculară a ultimelor bătăi ale inimii. Aceasta fusese poate substanța după care tînjise dintotdeauna în dezlănțuirile sale, substanța pe care încerca să o smulgă victimelor sale în zbaterile lor. Nu reușise însă niciodată să își rănească victima îndeajuns înainte de a o răpune. Acum însă se afla în sînge, care nu era numai demonul ori numai lichidul vital al regelui și al reginei, ci o combinație a celor două elemente sau, mai degrabă, ceva cu totul nou.

Din rege și regină, nu mai rămăsese decît ceea ce era irigat, stăpînit, de acest sînge. Trupurile lor erau, în toate privințele, moarte. Dar sîngele curgea prin creierile lor, prin inimă și prin piele, astfel încît inteligența regelui și a reginei rămăsese vie. Sufletele lor, dacă-mi îngădui să mă exprim astfel, rămăseseră în trupuri după moarte, la fel cum ni se întîmplă și nouă, deși nu știm de ce se întîmplă asta. Deși demonul din sînge nu posedă propria minte, așa cum nu posedă nici o însușire pe care regele și regina să o fi descoperit, prin curgerea sa crea gînduri. El adăuga facultăților lor mintale propria putere spirituală, astfel încît celor doi le era dat să audă gîndurile muritorilor de rînd, să simtă și să înțeleagă lucruri ascunse acestora.

Așadar, demonul dăruise în aceeași măsură în care luase, iar regele și regina deveniseră de acum ființe noi. Nu mai puteau să mănînce mîncare, nu mai puteau să crească, nu mai puteau să aibă copii, dar le era dat să simtă cu o intensitate înspăimîntătoare. La rîndul său, demonul căpătase ceea ce își dorise dintotdeauna: un trup în care să trăiască, o cale spre a se afla în lume, o posibilitate de a *simți*.

Apoi, cei doi au făcut o descoperire înfiorătoare: pentru a păstra viața în trupurile lor, sîngele se cerea a fi hrănit. Și nu-i era de folos în acest scop decît materia din care era alcătuit: sîngele. Avea nevoie de mai mult sînge, pentru a anima membrele care îi procurau senzații atît de îmbătătoare, mereu mai mult sînge, de care nu se mai sătura.

Dar, ah, cea mai puternică dintre senzații era chiar sorbirea prin care se reîmprospăta, cu care se hrănea, datorită căreia devenea mai puternic. În clipa în care sorbea, simțea limpede moartea victimei și-i obliga inima să-i scuipe tot sîngele afară din trup cu o violență atît de mare, încît inima se oprea.

Demonul îi luase în stăpînire pe rege și pe regină. Deveniseră băutori de sînge. N-avem de unde să știm dacă demonul era conștient. Cei doi erau însă conștienți de prezența demonului și de faptul că nu aveau cum să scape de el, căci dacă reușeau acest lucru, aveau să moară, trupurile lor fiind deja moarte. Curînd au aflat că trupurile lor animate de fluidul demonic nu puteau să reziste la căldura focului ori la arșița soarelui. Păreau la fel de fragili precum niște flori pe care vipia deșertului le putea preface în scrum cît ai clipi din ochi. Sîngele lor era atît de volatil, încît puțină căldură îl aducea numaidecît la punctul de fierbere, astfel distrugînd fibrele țesuturilor pe care le iriga.

Se spune că în acele timpuri ale începuturilor, nu puteau suporta nici măcar lumina artificială strălucitoare, iar în apropierea focurilor din vatră, pielea lor începea să fumege.

Oricum va fi fost, deveniseră ființe, iar gîndurile lor erau acum cu totul altele; încercau să înțeleagă ceea ce constatau și să își dea seama ce aveau de făcut.

Nu toate descoperirile lor au fost notate. Tradiția scrisă ori nescrisă nu menționează nimic despre clipa în care s-au hotărît înțîia oară să nu se mai hrănească o vreme și nici nu explică metoda încetățenită de hrănire, faptul că sîngele victimei trebuie sorbit pînă în clipa crepusculară a pragului morții, căci, altfel, sîngele demonic nu va putea fi stăpînit.

Tradiția orală ne spune că regele și regina au încercat să țină secret ceea ce li se întîmplase. Dar lipsa lor în timpul zilei a trezit suspiciuni, căci nu își mai puteau îndeplini îndatoririle religioase față de poporul lor.

Așa se face că, încă înainte ca ei să își fi limpezit mințile pe deplin, s-au văzut constrînși să încurajeze populația să o venereze pe Mama cea Bună la lumina lunii.

N-aveau însă cum să se apere de conspiratori, care nu reușiseră încă să le înțeleagă miraculoasa vindecare și căutau din nou să îi înlăture. În ciuda tuturor măsurilor de prevedere pe care le-au luat, atacul s-a săvârșit. Puterea regelui și a reginei i-a copleșit pe conspiratori, dar, mai presus de aceasta, ei au fost înspăimântați de faptul că orice rană i-ar fi provocat regelui sau soaței sale, aceasta se vindeca, prin minune, pe dată. Într-un târziu, au reușit să-i taie regelui un braț, dar acesta și l-a lipit la loc.

Văzînd aceasta, conspiratorii au fugit.

De-a lungul tuturor atacurilor și luptelor care au avut loc, secretul a ajuns, de la dușmanii regelui, la urechile preoților.

De-acum, nici unul dintre ei nu mai dorea pieirea regelui și a reginei. Ar fi vrut să îi ia prizonieri și să le smulgă taina nemuririi. Au încercat să le soarbă sîngele, dar cele dintîi încercări de acest fel au eșuat.

Cei ce băuseră sîngele regelui și al reginei nu o făcuseră cînd se aflau în pragul morții, astfel încît au devenit creaturi hibride, jumătate oameni, jumătate zei, și au pierit în chinuri groaznice. Unii însă au avut norocul să reușească. Poate că își goliseră mai întîi trupul de sînge. Istoria nu ne spune nimic precis. Însă în vremurile ce au urmat, aceasta a devenit una dintre căile de a fura sîngele.

Poate că înșiși Mama și Tatăl au ales să facă prozeliți. Poate că, măcinați de singurătate și de frică, au ales să dezvăluie taina unor supuși credincioși, demni de încredere. Din nou, nu știm nimic sigur. Oricum va fi fost, cert e că au apărut și alți băutori de sînge, iar metoda de a-i crea s-a răspîndit.

Documentele ne spun că Mama și Tatăl s-au hotărît să își accepte soarta. Au încercat să găsească o rațiune în cele întîmplate, și au ajuns la concluzia că simțurile lor ascuțite trebuiau, cu siguranță, să slujească unui zeu. Mama cea Bună îngăduise ca toate acestea să se întîmple, nu-i așa?

Era nevoie ca tot ce se săvîrșise în taină să fie sanctificat și cuprins între niște limite, căci altfel întregul Egipt ar fi devenit o rasă de demoni băutori de sînge ce ar fi împărțit lumea în cei ce beau sîngele și cei ce trăiesc numai pentru a-l dărui, o tiranie care, o dată instaurată, n-ar mai fi putut să fie doborâtă în veci de către oamenii de rînd.

Așa se face că bunul rege și soția lui au ales calea ritualului, calea mitului. S-au văzut pe ei înșiși ca pe niște întruchipări ale lunii ce crește și descrește, iar în sorbirea sîngelui au deslușit întruparea zeului care acceptă sacrificiul. Și-au folosit puterile pentru a profeti și a judeca. S-au închipuit acceptînd ei înșiși sîngele menit zeului care, altfel, s-ar fi prăbușit din altar. Au înveșmîntat în simboluri și mistere ceea ce nu puteau îngădui să se răspîndească și s-au ascuns de ochii muritorilor de rînd în temple, spre a fi venerați de către cei ce aveau să le aducă ofrandele de sînge. Au luat asupra lor sacrificiile ce fuseseră făcute dintotdeauna pentru bunăstarea pămîntului. Au băut sîngele inocenților, al proscrisilor și al răufăcătorilor, în numele Mamei și al binelui.

Au pus în circulație povestea lui Osiris, inspirată, în parte, de chinurile pe care le înduraseră ei înșiși: atacul conspiratorilor, vindecarea, nevoia de a trăi în împărăția întinericului, imposibilitatea lor de a trăi la lumina soarelui, lumea de dincolo de viață. Au grefat toate acestea pe legendele mai vechi despre zeii ce se înalță și cad în numele iubirii lor pentru Mama cea Bună, mituri existente și în țara din care veniseră ei.

Erau deja bătrîni cînd cel dintîi faraon și-a clădit piramida. Cele dintîi mărturii scrise îi amintesc fragmentar și ciudat.

Așa au ajuns la noi aceste povești.

Alți o sută de zei au dormit în Egipt, precum în alte ținuturi. Adorarea Mamei și a Tatălui, a celor ce beau sînge a rămas însă la fel de puternică și de tainică, un cult ai cărui credincioși ascultau glasul tăcut al zeilor și le visau visele.

Nu știm cine au fost cei dintîi prozeliți ai Mamei și ai Tatălui. Știm doar că aceștia au răspîndit religia în insulele mării celei mari, în țara celor două fluvii și în pădurile din nord. Pretutindeni, zeii lunii s-au înstăpînit și și-au folosit puterile pentru a privi în sufletele oamenilor. În perioadele dintre sacrificii, în posturi, mintea zeului putea părăsi trupul, călătorind prin ceruri; astfel, zeul învăța mii de lucruri noi. Muritorii cu sufletele curate veneau la mormintele sfinte și ascultau glasul zeului, iar acesta asculta gîndurile lor.

Dar chiar înainte ca eu să mă fi născut, în urmă cu vreo mie de ani, aceasta era o poveste străveche și deja incoerentă. Ei, zeii lunii, domniseră în Egipt vreme de trei mii de ani. Religia lor fusese însă, în permanență, supusă vicisitudinilor istoriei.

Cînd preoții egipteni s-au închinat zeului soare, Amon Ra, ei au deschis criptele zeilor lunii, lăsînd razele fierbinți să îi prefacă în scrum. Mulți din stirpea noastră au pierit atunci. La fel s-a întîmplat cînd cei dintîi războinici barbari au intrat călare în Grecia, devastînd

sanctuarele și ucigînd ceea ce nu erau în stare să înțeleagă.

Acum, oracolul bîlbîit din Delphi stăpînește acolo unde odinioară stăpîinii eram noi, iar pe locurile noastre au fost înălțate statui. Religia noastră trage să moară în pădurile nordului, de unde vii tu însuși, printre acei care încă mai adapă altarele cu sîngele răufăcătorilor, și, de asemenea, prin satele mărunte ale Egiptului, unde cîte un preot adăpostește zeul în criptă, îngăduindu-le credincioșilor să-i aducă răufăcători, căci n-ar putea sacrifica inocenți fără a trezi bănuieli; de altfel, ticăloși au fost și vor fi întotdeauna destui. Departe, în junglele Africii, prin preajma ruinelor unor orașe de care nimeni nu-și mai aduce aminte, mai sîntem și-n ziua de azi ascultați.

Dar istoria noastră e plină de povești despre nelegiuiri, băutori de sînge care n-ascultă de sfaturile nici unei zeițe și și-au folosit dintotdeauna puterile așa cum le-a trecut prin minte.

Trăiesc la Roma, la Atena, în toate cetățile Imperiului, cei ce nu se pleacă în fața nici unei legi a binelui și răului și care se folosesc de durerile lor pentru a-și îndeplini propriile scopuri.

Dar și ei au murit în chip la fel de groaznic în arșița flăcărilor, și dacă vreunul a supraviețuit, probabil că habar nu are de ce a fost supus cumplitelui pîrjol și n-are cum să afle că Mama și Tatăl au fost lăsați pradă razelor soarelui.

A TĂCUT.

A încercat să îmi ghicească reacția. Era liniște în bibliotecă și dacă vreunul dintre ceilalți mai bîntuia dincolo de ziduri, nu-l puteam auzi.

— Nu cred o iotă din ce mi-ai îndrugat, am spus.

S-a holbat la mine stupefiat vreme de o clipă, după care a izbucnit în hohote de rîs. A rîs și a rîs.

Cuprins de un acces de furie, am părăsit biblioteca, am străbătut încăperile templului și am urcat prin tunelul ascendent, ajungînd, în cele din urmă, afară, în stradă.

11

NU-MI stătea în fire să plec furios, să întrerup o întrevvedere. Nu făcusem niciodată așa ceva în vremea cînd eram un muritor de rînd. Dar, precum ți-am spus, eram în pragul nebuniei, cel dintîi acces de nebunie pe care sîntem sortiți cu toții să-l îndurăm, mai ales atunci cînd am fost făcuți ceea ce sîntem fără voia noastră.

M-am întors în căsuța mea de lîngă marea bibliotecă a Alexandriei și m-am trîntit pe pat de parcă aș fi putut cu adevărat să adorm, îndepărtîndu-mă de toate acestea.

"Ce aiureală idioată", mi-am șoptit în sinea mea.

Însă, cu cît mă gîndeam mai mult la cele ce-mi fuseseră povestite, cu atît sensurile acestei istorii îmi deveneau tot mai evidente. Mi se părea logic ca un lucru ciudat din sîngele meu să mă constrîngă să beau sînge. Era destul de logic ca acest lucru să îmi ascută simțurile, păstrîndu-mi trupul — o imitație doar a unui trup omenesc — în stare de funcționare, deși firesc ar fi fost ca el să înceteze a mai trăi. Era destul de logic ca acest lucru, acest "ceva" să nu-și aibă propria minte, și totuși, să dețină asemenea puteri; era o alcătuire de forțe avîndu-și propria dorință de a trăi.

Mi se părea chiar că legătura noastră, a tuturor, cu Mama și Tatăl avea un sens, căci, la urma urmei, lucrul acela era pur spiritual și nu avea limite trupești decît pe acelea ale trupurilor pe care pusese stăpînire. Lucrul acela era butucul de viță, tulpina, iar noi eram florile împrăștiate la distanțe mari, și totuși legate prin lăstarii mlădioși risipiți în lumea întreagă.

Iată de ce noi, zeii, ne puteam auzi atît de bine unii pe alții, iată de ce știusese cu siguranță că ceilalți se aflau în Alexandria înainte ca vreunul dintre ei să mă fi căutat. Iată cum îmi dăduseră ei de urmă în căsuța mea și reușiseră să mă conducă la ușa secretă.

Fie. Poate că era adevărat. Și *fusesse*, într-adevăr, un accident, o întîmplare, amestecul dintre o forță fără nume și un trup omenesc, care dusesse la crearea noii ființe, cum o numise cel vîrstnic.

Și totuși... Nu-mi plăcea.

Toate acestea mă revoltau, deoarece eu mă simțeam a fi cineva, un individ, o ființă aparte, avînd un simț pronunțat al propriilor mele drepturi și prerogative. Nu reușeam să accept că nu eram decît gazda unei entități stranie. Mă simțeam a fi în continuare Marius,

indiferent de ceea ce pățisem.

În cele din urmă, nu mi-a rămas decît o unică idee în minte: dacă eram legat de această Mamă și de acest Tată, atunci trebuia să îi văd, pentru a mă asigura că erau în siguranță. N-aș fi putut să trăiesc mereu cu spaima că aș putea să mor în orice clipă din cauza unei șmecherii alchimice pe care nu o puteam controla și înțelege.

Nu m-am mai întors însă în templul subpămîntean. Mi-am petrecut următoarele cîteva nopți adăpîndu-mă cu sînge, pentru a-mi îneca gîndurile negre. La ceasurile serii, mă repezeam la biblioteca cea mare a Alexandriei, unde citeam, așa cum făcusem întotdeauna.

CU TIMPUL, o parte din nebunia mea s-a risipit. Am încetat să mai tînjesc după familia mea muritoare. Mi-a pierit furia acumulată împotriva acelei ființe blestemată din templul din beci și mi-am concentrat gîndurile asupra noilor mele puteri. Aveam să trăiesc veacuri de-acum încolo: aveam să cunosc răspunsul la tot soiul de întrebări. Aveam să devin, cu trecerea timpului, o conștiință permanentă a lumii! Și, atîta timp cît voi continua să ucid numai ticăloși, îmi voi putea stăpîni setea de sînge, aveam să mi-o astîmpăr, chiar. Și cînd va fi venit vremea, aveam să îmi creez tovarăși, așa cum se cuvenea.

Ce-mi rămăsese, așadar, de făcut? Trebuia să mă întorc la cel vîrstnic și să aflu unde îi ascunsese pe Mama și pe Tatăl. Să văd cu proprii-mi ochi aceste creaturi. Să fac eu însumi ceea ce vîrstnicul amenințase că va face, să-i cufund atît de adînc, încît nici un muritor să nu-i poată găsi vreodată, pentru a-i expune luminii.

Mi-era ușor să gîndesc toate acestea, mi-era ușor să mi-i închipui.

La cinci nopți după ce mă despărțisem de cel vîrstnic, cînd toate aceste gînduri avuseseră timp să se îște și să se dezvolte în mine, zăceam în iatacul meu, scăldat în luminile palide aruncate de opaiț prin pînza translucidă care îmi învăluia patul. În lumina filtrată, aurie, ascultam zgomotele înfundate ale orașului adormit, alunecînd în vise confuze. Mă întrebam dacă cel vîrstnic va mai veni la mine, dezamăgit că nu mă întorsesem; pe măsură ce acest gînd se limpezea, mi-am dat seama că, din nou, cineva se oprise în pragul ușii.

Cineva mă pîndea. Îi simțeam prezența. Nu trebuia decît să-mi întorc capul și aș fi văzut cine era persoana respectivă. De acum, în partida mea cu cel vîrstnic, eu eram cel care deținea atuurile. Aveam de gînd să îi spun: "Te-ai săturat deci de singurătate și dezamăgire și-ai hotărît să-mi spui mai multe? De ce nu te întorci la tăcerea ta, care-i rănește atît de adînc pe tovarășii tăi cei pîrjoliti, pe cei din fraternitatea cenușii?" Firește, n-aș fi rostit niciodată asemenea cuvinte, dar îmi făcea plăcere să-l las să-mi asculte aceste gînduri, dacă el era, într-adevăr, cel ce se oprise în pragul ușii.

Cel ce era acolo nu se mai hotăra să plece.

Încetîșor, mi-am îndreptat privirile către ușă și am descoperit cu uimire că acolo se afla o femeie nespus de frumoasă. Nu era însă o femeie oarecare, ci o egipteană avînd pielea de un bronz magnific, împodobită cu măiestrie și îmbrăcată, precum reginele din vechime, într-o țesătură fină de in. Părul negru îi cădea pînă pe umeri, iar în el erau împletite fire subțiri de aur. Părea că emană o forță imensă, care-i vestea, poruncitoare, prezența în această încăpere minusculă, lipsită de importanță.

M-am ridicat și-am dat la o parte vălurile. Lămpile din odaie s-au stins. În penumbră, am văzut fumul lor înălțîndu-se în fuioare cenușii, ca niște șerpi, ondulînd către tavan, dispărînd de îndată ce îl atingeau. Ea rămăsese locului, iar puțina lumină ce pătrundea de afară îi contura chipul lipsit de expresie, strălucind pe suprafața bijuteriilor de la gîtul ei și-n ochii-i mari, migdalați. Cu glasul tăcut, mi-a spus:

Marius, scoate-ne din Egipt.

Apoi a dispărut.

Nu-mi mai puteam stăpîni bătăile inimii. Am alergat în grădină, căutînd-o. Am sărit peste zidul împrejmuitoare și m-am trezit, singur, pe o ulicioară pustie, nepavată.

Am luat-o la fugă înspre cartierul străvechi, unde descoperisem intrarea în templu. Voiam să-l aflu pe cel vîrstnic și să-i spun că trebuia să mă ducă la ea, că o văzusem mișcîndu-se, că-mi vorbise, că venise la mine! Deliram însă! O dată ajuns la poarta templului, am știut că n-aveam nevoie să cobor, că, dacă aveam să părăsesc orașul, afundîndu-mă în adîncurile pustiei, aveam să o găsesc. Ea însăși mă va călăuzi înspre locul în care se afla.

În ceasul care a urmat, mi-am adus aminte de forța și viteza cu care alergasem prin pădurile Galiei și pe care, de atunci, nu le mai folosisem. Am părăsit orașul către locul în

care stelele dădeau unica geană de lumină și-am tot mers pînă cînd am dat de un templu în ruine. Am început să sap în nisip. Chiar de-ar fi fost mai mulți, niște muritori ar fi avut nevoie de multe ore pentru a descoperi lăspedea ce ascundea intrarea. Eu însă am dat foarte curînd de ea și-am ridicat-o singur, ceea ce muritorii n-ar fi fost în stare să facă.

Treptele întortocheate și coridoarele prin care am trecut nu erau luminate. Mi-am blestemat graba, căci nu mă gîndisem să iau cu mine o lumină, în clipa de stupefacție care urmasse vederii ei și mă repezisem pe urmele ei ca un îndrăgostit.

— Ajută-mă, Akasha, am șoptit.

Am întins mîinile înainte și-am încercat să-mi stăpînesc fireasca spaimă de întunericul în care mă simțeam ca orb.

Mîinile-mi au atins ceva tare, aflat chiar în fața mea. M-am oprit, încercînd să-mi recapăt răsuflarea, încercînd să mă stăpînesc. Apoi mîinile au pipăit ceea ce se afla acolo și au deslușit, parcă, conturul obrazului unei statui, apoi umărul și brațul. Nu era însă o statuie, căci era alcătuit din ceva ce nu semăna cu piatra. Cînd mîna mea i-a atins chipul, buzele s-au dovedit ceva mai moi decît restul. M-am retras, înfiorat.

Îmi auzeam bătăile inimii. Simțeam umilința lășității. Nu îndrăzneam să rostesc numele Akasha. Știam că ceea ce mîna-mi atinsese erau formele unui bărbat. Era Enkil.

Mi-am închis ochii, încercînd să-mi fac curaj, să nascocesc un plan de acțiune care să nu fie doar un du-te-vino nebunesc. În clipa aceea am auzit un pîrîit sec și, prin pleoapele coborîte, am deslușit lumina.

Cînd am deschis ochii, mi-a fost dat să văd o torță pîlpîind pe peretele de dincolo de el. Silueta lui neagră se afla în fața mea și ochii îi străluceau în semiîntuneric. Mă privea fără să-mi pună vreo întrebare. Pupilele-i negre se conturau clar în lumina cenușie, difuză. În rest, părea lipsit de viață, mîinile-i atîrnau pe lîngă trup. Era împodobit la fel ca și ea; purta hainele unui faraon, iar în păr îi străluceau șuvițe de aur. Pielea lui părea a fi de bronz, rumenă, după cum spusese cel vîrstnic. Cum stătea și mă privea astfel, încremenit și tăcut, părea o întruchipare a amenințării.

În încăperea lipsită de ornamente, ce se întrezărea dincolo de el, am zărit-o, așezată pe o laviță de piatră, cu capul ușor plecat, cu mîinile atîrnînd, de parcă ar fi fost un trup lipsit de viață. Inul tunicii ei era murdar de nisip, la fel și picioarele-i încălțate-n sandale. Privirea îi era ațintită în gol, drept înainte. Atitudinea perfectă a morții.

Ca o santinelă pe calea regală a mormîntului, el îmi bloca trecerea.

N-am auzit nimic dinspre ei, cum n-ai auzit nici tu atunci cînd ai intrat în odaia lor, aici, pe insulă. Am crezut că spaima mă va ucide.

Totuși, tunica-i de în și picioarele îi erau pline de nisip. Venise, într-adevăr, să mă vadă! Venise!

Cineva pătrunsese pe coridorul pe care îl lăsasem în urmă. Cineva gîfîia înapoia mea, în tunel, și, întorcîndu-mă, l-am văzut pe unul dintre cei arși. Era mai degrabă un schelet ambulant.

I se vedeau gingiile negre, iar colții îi zgîriau buza de jos, acoperită de o pieleță precum cea a strugurilor negri.

Am înghițit în sec, văzîndu-i membrele osoase, picioarele jigărite și brațele ce stăteau să-i cadă la fiecare pas. S-a îndreptat către noi, dar nu părea să mă fi remarcat. Și-a ridicat mîinile, arătînd spre Enkil.

— Nu, nu, înapoi în odaie! a șoptit cu un glas hîrîit. Nu, nu! spunea, și fiecare silabă pe care o rostea părea că îl epuizează.

Brațele lui descărnate au atins silueta încremenită. Nu a reușit să o urnească.

— Ajută-mă! mi-a zis. S-au mișcat. De ce s-au mișcat? Convinge-i să se întoarcă. Cu cît se mișcă mai mult, cu atît e mai greu să-i lămurești să se întoarcă.

L-am privit pe Enkil și-am simțit groaza pe care-ai încercat-o și tu la vederea statuii vii care, în aparență, nu putea sau nu voia să se miște. Pe măsură ce îl priveam, spectacolul devenea tot mai oribil, căci epava înnegrită zbiera și se agăța acum de Enkil, incapabil să-l urnească din loc. Văzînd cum ființa aceea se chinuia, încercînd să miște stana aceea de piatră, încît era de mirare că nu se prăbușea, răpusă de efort, în vreme ce Enkil, care arăta exact ca un zeu, nici nu se gîndea să-l ajute, am simțit că nu mai puteam îndura.

— Ajută-mă! a gemut sărmana vietate. Du-l înapoi în odaia lui. Du-l înapoi, acolo unde-i e locul.

Cum aș fi putut face așa ceva? Cum să ating ființa aceea? Cum să-l forțez să intre acolo unde el nu voia?

— Totul va fi bine, dac-ai să mă ajuți, a grăit creatura. Vor fi împreună, în pace. Împinge-I! Ah, privește, privește ce s-a întîmplat cu ea. Privește.

— La naiba, fie! am șoptit și, cuprins de rușine, am încercat.

Mi-am pus din nou mâinile pe trupul lui Enkil și am împins.

Era încă imposibil. Puterea mea nu valora nimic în acel context, iar pîrjolitul începea să mă enerveze și mai mult cu icnetele și gîfîiturile lui opintite, lipsite de sens.

Deodată însă, l-am văzut cum încremenește, se împiedică și, întinzîndu-și înainte mâinile sale scheletice, se dă înapoi.

— Ce s-a întîmplat cu tine? l-am întrebat, străduindu-mă să n-o iau la fugă urlînd.

Curînd însă am văzut despre ce era vorba.

Akasha apăruse în spatele lui Enkil. Stătea chiar în spatele lui și mă privea peste umărul său. l-am văzut vîrfurile degetelor așezîndu-se pe brațele musculoase ale tovarășului său. Ochii îi erau la fel de goi și de frumoși ca mai înainte. Dar ea îl determina să se miște. Era un adevărat spectacol să privești aceste două ființe mișcîndu-se de bună voie. El se dădea înapoi încetișor, cu picioarele-i de-abia atingînd pămîntul, acoperind-o cu trupul său pe Akasha, astfel încît nu-i vedeam decît mâinile și ochii.

Am clipit scurt, încercînd să-mi limpezesc gîndurile.

Stăteau din nou pe laviță, amîndoi, în postura în care i-ai văzut și tu în noaptea aceasta.

Creatura arsă era gata să se prăbușească. Căzuse în genunchi, dar nu era nevoie să-mi explice de ce. Îi găsise de multe ori în diferite poziții, dar nu fusese niciodată martor la mișcările lor. Iar pe ea n-o văzuse niciodată așa.

Eram copleșit de faptul că știam care era motivul pentru care ea arăta astfel: venise la mine! Însă, la un moment dat, orgoliul și entuziasmul meu au făcut loc tristeții devastatoare și, în cele din urmă, disperării.

Am început să plîng. M-am pus pe un plîns nestăpînit, cum nu o mai făcusem de cînd mă aflam în temnița din dumbravă împreună cu bătrînul zeu, de cînd blestemul, acest blestem luminos și măreț, se abătuse asupra-mi. Plîngeam, cum ai plîns și tu cînd i-ai văzut întîia oară. Le plîngeam încremenirea și singurătatea. Plîngeam pentru acest loc mizerabil în care se aflau, privind în gol, ori stînd în întuneric, în vreme ce, la suprafață, Egiptul se stîngea încet.

Zeița, mama, creatura aceea sau ce va fi fost ea, născătoarea smintită, tăcută ori neajutorată, se uita la mine. Eram convins că nu era o iluzie. Ochii ei umezi, cu strălucirea lor biciuitoare, erau ațintiți asupra mea. Și, din nou, i-am auzit glasul, lipsit însă de puterea de adineauri, era doar un gînd fugar, aflat dincolo de orice limbaj, în mintea mea.

Scoate-ne din Egipt, Marius. Cel vîrstnic are de gînd să ne distrugă. Apără-ne, altfel, vom pieri aici.

— Vor sînge? a chelălăit pîrjolitul. S-au mișcat fiindcă au nevoie de o ofrandă?

— Du-te și adu-le o victimă, i-am zis.

— Nu pot s-o fac acum. N-am putere. Iar ei refuză să-mi dea sîngele vindecător. Dacă mi-ar îngădui să iau doar cîteva picături, carnea mea arsă s-ar reface, sîngele meu s-ar împlini din nou, și le-aș aduce cel mai măreț sacrificiu...

Micul său discurs avea însă o doză de nesinceritate în el, căci *ei* nu-și mai doreau, de-acum, sacrificii mărețe.

— Încearcă din nou să le bei sîngele, l-am îndemnat, mînat de oribilu-mi egoism.

Voiam doar să văd ce are să se întîmple.

Spre rușinea mea, el mi-a dat ascultare și s-a apropiat, închinîndu-se și smiorcăindu-se, implorîndu-i să-i dea sîngele lor cel preaputernic, ca arsurile să i se tămăduiască mai repede, spunîndu-le că el era nevinovat, nu el era cel care îi scosese în nisipuri, ci vîrstnicul era acela; îi ruga, îi implora să-i îngăduie să soarbă din izvorul cel dintîii.

Foamea mistuitoare a pus stăpînire pe el. Zvîrcolindu-se, și-a dezgolit colții, asemeni unei cobre, și s-a repezit înainte, cu ghearele-i negre, întinse la gîtul lui Enkil.

După cum îmi povestise cel vîrstnic, Enkil și-a ridicat brațul, aruncîndu-l pe cel ars de-a curmezișul încăperii. Acesta a căzut pe spate, iar Enkil și-a reluat locul.

Pîrjolitul scîncea, iar eu m-am simțit cuprins de rușine. El era prea slab pentru a le aduce victime, chiar și pentru a vîna pentru sine. Fusese nevoie să-l pun să facă asta, pentru a mă convinge. Bezna acestui loc, nisipul care scrîșnea pe pardoseală, pustietatea care ne înconjura, sclipirile torței și groaznica priveliște a pîrjolitului care se tîra, plîngînd, toate acestea puse laolaltă erau înspăimîntător de deprimante.

— Vino și bea sîngele meu, i-am spus.

M-am înfiorat văzîndu-l din nou cu colții dezveliți și mâinile întinse. Dar asta era tot ce puteam face.

DE CUM am sfârșit cu sârmana creatură, i-am poruncit să nu îngăduie nimănui să intre în criptă. Cum naiba ar fi putut el să împiedice pe cineva să pătrundă, nu-mi dau seama. Cert e că i-am cerut asta cu un glas teribil de autoritar, după care m-am grăbit să plec.

M-am întors la Alexandria și am pătruns într-un magazin unde se vindeau antichități. Am furat de acolo două sarcofage frumos pictate și placate cu aur. Am mai luat un balot de pânză de in, pentru înfășurat, și m-am întors la cripta din deșert.

Curajul, dar și teama mea, în același timp, atinseseră apogeul.

Cum se întâmplă adesea atunci când oferim sau primim sânge de la unul dintre semenii noștri, văzusem tot soiul de lucruri, le visasem exact cum se întâmplaseră, în vreme ce dinții celui ars erau înfiți în gîtul meu. Ceea ce văzusem și visasem era Egiptul în vremea lui de glorie, și faptul că, de patru mii de ani, ținuturile acestea cunoscuseră prea puține schimbări, în limbajul, religia ori artele lor. Pentru întâia oară, toate acestea deveniseră inteligibile pentru mine și îmi provocau un val imens de simpatie și respect față de Mamă și de Tată, considerați ca fiind niște vestigii ale acelei epoci, la fel ca și piramidele. Sentimentul acesta îmi sporea curiozitatea, trezindu-mi totodată un soi de devotament.

Cu toate acestea, mărturisesc că i-aș fi răpit oricum pe Mamă și pe Tată, mînat numai de dorința de a supraviețui.

Pătruns de infatuarea noilor mele cunoștințe, m-am apropiat de cei doi, convins că Akasha avea să se lase așezată în sarcofagul de lemn fără să protesteze și conștient, totodată, de faptul că o lovitură a lui Enkil ar fi fost suficientă pentru a-mi zdrobi țeasta.

Enkil însă mi s-a supus, la fel ca și Akasha. Mi-au îngăduit să-i înfășor în pânză de in și să-i așez în sicriele de lemn avînd formele unor trupuri omenești și purtînd efigiile unor morți de odinioară, împreună cu nesfîrșitele instrucțiuni hieroglifice pentru răposat. Am pornit apoi către Alexandria.

L-am lăsat pe bietul pîrjolit într-o stare de agitație teribilă și m-am îndepărtat, ținînd la subsuori cîte un sarcofag.

Ajungînd la porțile orașului, am angajat niște oameni ca să transporte cele două sicrie acasă la mine, cu tot respectul ce li se cuvenea, iar apoi le-am îngropat în fundul grădinii, explicîndu-le Akashei și lui Enkil, cu glas tare, că n-aveau să zacă prea multă vreme îngropați.

În noaptea următoare, mi-a fost teamă să-i părăsesc. Am vînat și-am ucis la numai cîteva pași de poarta propriei mele grădini. Apoi mi-am trimis sclavii să îmi procure cai și o căruță și să facă pregătirile pentru o călătorie de-a lungul coastei, spre Antiohia, pe fluviul Orontes, o cetate pe care o cunoșteam și o iubeam, unde simțeam că aveam să fiu în siguranță.

După cum mă temusem, cel vîrstnic și-a făcut apariția destul de curînd. Îl așteptasem în dormitorul cufundat în penumbră, așezat pe un pat, în postura unui adevărat roman, cu un opaiț aprins alături și ținînd în mînă o copie veche a nu mai știu cărui poem. Mă întrebam dacă avea să ghicească unde se aflau Akasha și Enkil și mi-am imaginat dinadins tot soiul de aiureli — bunăoară, cum că i-aș fi închis chiar în Marea Piramidă.

Mai visam încă visul despre Egipt pe care mi-l insuflase cel ars: un ținut în care legea și credința rămăseseră aceleași de neînchipuit de multă vreme, o țară în care scriitura picturală, piramidele și mitul lui Isis și Osiris erau cunoscute din vremurile cînd Grecia zăcea în beznă, iar Roma nici nu exista. Am văzut Nilul inundîndu-și luncile, mărginite de munții care-i străjuiau valea. Percepeam timpul din cu totul alt unghi. De fapt, nu mai era numai visul sărmaneii creaturi arse: era tot ceea ce văzusem și aflatam despre Egipt, un fluviu de gînduri născute încă din clipa în care începusem să află din cărți, cu mult înainte de a deveni odrasla Mamei și a Tatălui pe care mă pregăteam acum să-i răpesc.

— Ce te face să crezi că ne vom încumeta să ți-i încredințăm? a tunat cel vîrstnic, de cum mi-a trecut pragul.

Văzîndu-l cum dădea ocol încăperii, purtînd doar un șorț de in, mi s-a părut enorm. Lumina opaițului făcea să-i strălucească fața rotundă, creștetul pleșuv și ochii bulbucați.

— Cum ai îndrăznit să-i iei pe Mamă și pe Tată? Ce le-ai făcut? a șuierat amenințător.

— Tu ești cel ce i-a lăsat pradă soarelui, i-am replicat. Tu ești cel ce-a căutat să-i distrugă. Tu ești cel ce n-a dat crezare vechii legende. M-ai mințit, tu erai de fapt paznicul Mamei și al Tatălui. Ai pus în primejdie de moarte întreaga noastră stirpe de-a lungul și de-a latul pămîntului. Tu ești acela, și m-ai mințit.

Era uluit. Îi păream mîndru și dat naibii. La fel credeam și eu. Și ce dacă? Avusese

puterea de a mă prefăce în scrum o dată cu Mama și cu Tatăl. Și totuși, venise la mine! La mine!

— N-aveam de unde să știu ce avea să se-ntîmple! Venele tîmplelor i s-au umflat și pumnii i s-au încleștat. A încetat să mă intimideze. Arăta ca un nubian înalt și chel. Îți jur pe tot ce am mai sfînt că n-am știut. Habar n-ai ce-nseamnă să-i păzești, să-i vezi an după an, deceniu după deceniu, veac după veac, știind că pot vorbi, se pot mișca și totuși nu vor să o facă!

Nu nutream nici un fel de simpatie pentru el și pentru ceea ce-mi spunea. Era doar un personaj enigmatic proțăpit în mijlocul odăii mele din Alexandria, zbierînd despre niște suferințe greu de închipuit. Cum aș fi putut oare să-l compătimesc?

— I-am moștenit. Mi-au fost dați în grijă! Ce era să fac? Am fost nevoit să mă mulțumesc cu pedeapsa tăcerii lor, cu refuzul lor de a călăuzi seminția pe care au slobozit-o în lume. Și de ce se încăpățînează să tacă? Îți spun eu, răzbunare. Se răzbună pe noi. Dar pentru ce? Cine își mai amintește ce s-a întîmplat în urmă cu o mie de ani? Nimeni. Cine să-i înțeleagă? Zeii cei bătrîni se lasă pradă soarelui ori focului ori își găsesc o moarte violentă în înfruntări, dacă nu cumva se îngroapă atît de adînc în țărîna, încît nu mai ies niciodată la suprafață. Însă Mama și Tatăl continuă să trăiască veșnic, dar nu vorbesc deloc. De ce nu se îngroapă acolo unde nu li s-ar putea întîmpla nimic rău? De ce se mulțumesc să privească și să asculte, și refuză să vorbească? Doar dacă cineva încearcă să i-o răpească pe Akasha, Enkil se înfurie și își doboară vrăjmașii, ca și cum ar fi un colos de piatră trezit la viață. Ți-o jur, atunci cînd i-am lăsat în nisipuri, nici n-au încercat să se apere. Au rămas acolo, privind fluviul, în vreme ce eu o luam la sănătoasa!

— Ai făcut-o doar fiindcă voiai să vezi cum au să reacționeze, dacă aveau să se miște!

— Am făcut-o ca să mă eliberez! Ca să pot spune: "De-acum n-am să vă mai îngrijesc. Mișcați-vă. Vorbiți." Am vrut să știu dacă vechea poveste era adevărată. Iar de-ar fi fost să fie, puțin îmi păsa, n-aveam decît să pierim cu toții în flăcări.

Mă epuizase, dar obosise și el. Într-un sfîrșit, a rostit cu voce scăzută:

— Nu-i poți lua. Cum îți închipui c-am să te las să faci asta? S-ar putea să nu trăiești mai mult de un veac, fugind, așa cum faci, de îndatoririle ce-ți revin. De fapt, nici nu știi cine sînt ei cu adevărat. Ți-am spus minciuni.

— Am să-ți spun ceva, am rostit. De acum, ești liber. Știi bine că nu sîntem zei. Dar nu sîntem nici oameni. N-o slujim pe Mama Pămînt, căci nu ne hrănim cu roadele ei și nici nu ne întorcem la sînul ei. Nu-i aparținem. Voi părăsi Egiptul fără să-ți datorez nimic și-i voi lua cu mine fiindcă așa mi-au cerut și fiindcă n-am să îngădui ca moartea lor să mă distrugă și pe mine.

L-am șocat din nou. În ce chip mi-o ceruseră? Era atît de furios însă, încît nu-și găsea cuvintele. Era atît de plin de ură și de taine întunecate, încît n-am îndrăznit nici să clilesc. Mintea lui era tot atît de educată precum a mea, în schimb știa unele lucruri despre puterile noastre pe care nici nu le puteam bănuî. Nu ucisese pe nimeni în cursul vieții mele de muritor. Habar nu aveam cum este să omori vreo ființă decît mînat de nevoia dulce, lipsită de remușcări, a nevoii de sînge.

El însă se pricepea să-și folosească forța supranaturală. Ochii i s-au îngustat, devenind două fante subțiri, iar trupul i s-a oțelit. Părea că radiază primejdie.

S-a apropiat de mine, dar intențiile i-o luaseră înainte, astfel încît am sărit din așternut pe dată, încercînd să îi parez loviturile. M-a apucat de grumaz și m-a trîntit de peretele de piatră, sfărîmîndu-mi oasele umărului și ale brațului drept. În clipa aceea a durerii extreme, am știut că avea intenția să-mi zdrobească țeasta și să îmi rupă fiecare oscior. Apoi avea să mă stropească cu ulei din opaiț și să-mi dea foc. Astfel, aveam să-l las în plata veșniciei sale, de parcă în veci n-aș fi cunoscut tainele sale și n-aș fi cutezat să le pătrund.

Am luptat cum nu o mai făcusem niciodată. Dar brațul meu fracturat își răzvrătea durerea împotriva mea. Puterile lui erau la fel de mari față de ale mele, precum sînt ale mele față de ale tale acum. Însă, în loc să mă agăț de mîinile sale ce se încleștaseră în jurul gîtului meu, în loc să-ncerc a-mi elibera grumazul, așa cum îmi dicta instinctul, mi-am înfipt degetele mari în ochii lui. Deși brațu-mi era tot o străfulgerare de durere, mi-am folosit toată puterea pentru a-i înfunda globii oculari pînă-n adîncul orbitelor.

Mi-a dat drumul și s-a retras, clătîindu-se. Un val de sînge i-a inundat chipul. I-am întors spatele și-am luat-o la fugă către grădină. Nu-mi recăpătase încă răsufarea, atît de crunt mă sugrumase. Am aruncat o privire la brațul care-mi atîrna nefiresc. Am zărit apoi ceva ce, pe dată, n-am înțeles: o jerbă de pămînt a țîșnit în grădină, iar aerul a

devenit dens, ca fumul.

M-am împiedicat de prag, pierzându-mi echilibrul, de parcă m-ar fi lovit o pală de vînt și, privind în urmă, l-am văzut venind, cu ochii lucindu-i în adîncul orbitelor, deși îi fuseseră înfundați pînă-n străfunduri. Mă blestema în egipteană, spunîndu-mi că locul meu era în lumea de dincolo, cu demonii, și nimeni nu avea să mă plîngă. Apoi chipul i-a înghețat devenind o mască a groazei. S-a oprit locului și expresia lui mi-a părut aproape comică, așa, înspăimîntată.

Apoi am descoperit eu însumi ceea ce văzuse: silueta Akashei care trecea în clipa aceea prin dreapta mea. Inul care o învăluisese era sffîșiat în dreptul capului. Și-a eliberat și brațele. Trupul îi era plin de țărînă nisipoasă. Ochii îi erau la fel de inexpressivi ca întotdeauna. S-a îndreptat către cel vîrstnic, care stătea ca paralizat.

Căzuse în genunchi, scîncind ceva în egipteană, mai întîi pe un ton uimit, apoi cu o frică ce îl determina să devină incoerent. Ea însă își continua înaintarea, lăsînd în urmă o dîră de nisip. Fișile de in se desprindeau de pe trupul ei, căci, cu fiecare pas, bandajul se sffîșia cu un pîrîit sinistru. El s-a întors, a căzut cu fața în jos și a început a se tîrî, de parcă, prin cine știe ce procedee magice, ea îl împiedica să se ridice în picioare. Cu siguranță, era la mijloc și ceva de felul acesta, fiindcă în scurt timp s-a oprit prostît, trîntit pe burtă, ridicat pe coate, incapabil să mai facă vreo mișcare.

În tăcere, cu o mișcare lentă, ea a călcat pe dosul genunchiului său stîng, strivindu-l sub greutatea tălpii. Sîngele a țîșnit de sub călcîiul ei. Următorul pas a strivit zona pelviană a celui vîrstnic, lăsînd-o plată, în vreme ce el urla precum un animal turbat. Sîngele îi izvora în valuri din țesuturile zdrobite. Următorul pas a fost pe umărul lui, iar următorul i-a țintit capul, care a explodat sub greutatea ei ca un dovleac prea copt. Țipetele lui au încetat. Din rămășițele lui, sîngele împrăștia totul în jur.

S-a întors, dar expresia de pe chipul ei a rămas neschimbată, de parcă tot ce se întîmplase n-ar fi însemnat nimic pentru ea. Părea indiferentă chiar și la prezența unicului martor, care se lipise înspăimîntat de perete. S-a plimbat de cîteva ori în sus și în jos peste trupul lui, cu același mers lent, egal, lipsit de efort, pînă cînd l-a făcut, literalmente, una cu pămîntul. A rămas doar o pastă sîngerie întinsă pe pardoseală. Cu toate acestea, pasta continua să sclipească, să facă bule, pîrînd a se contracta, de parcă viața ar fi rămas prizonieră într-însa.

Împietrisem. Știam că, într-adevăr, viața mai palpita încă acolo. Căci asta înseamnă, de fapt, nemurierea.

Ea s-a oprit, s-a răsucit spre stînga atît de încet, încît părea o statuie pusă în mișcare de vreun dispozitiv mecanic. Mîna i s-a ridicat și, o dată cu ea, opaițul așezat lîngă pat s-a ridicat și el în aer, prăbușindu-se apoi peste mormanul însîngerat. Flăcările au cuprins de îndată uleiul care se împrăștiase.

S-a topit, cum se topește untura. Văpaia dansa de la un capăt la celălalt al masei înnegrite. Sîngele părea a hrăni focul, iar fumul ce se degaja era acrișor, dar n-avea alt miros decît cel al uleiului ars.

Căzusem în genunchi, cu capul sprijinit de tocul ușii. Șocul mă adusese aproape de pierderea cunoștinței. L-am urmărit mistuindu-se. Am privit-o: rămăsese locului, dincolo de flăcări, iar chipul nu-i arăta nici cel mai mic semn de inteligență, de triumf ori voință.

Mi-am ținut răsufarea, așteptînd ca privirea ei să se ațintească asupra mea. N-a fost însă să fie așa. Pe măsură ce clipa aceea suspendată se prelungea, în vreme ce focul își dădea sufletul, mi-am dat seama că ea încetase să se mai miște. Se întorsese în starea de tăcere și încremenire.

Încăperea se cufundase în întuneric. Focul se stinsese. Duhoarea de ulei ars îmi provoca greață. Ea părea a fi o fantomă egipteană, în bandajele-i sffîșiate, înțepenită dincolo de tăciunii ce scînteiau încă. Mobilierul din încăperea sclipea și el în lumina aurie a cerului nopții. În ciuda alcătuirii sale romanice, aducea întrucîtva cu mobilierul auster al unui mormînt regesc.

Cînd m-am ridicat în picioare, durerea din braț și din umăr a fulgerat prin mine, cutremurîndu-mă. Simțeam cum sîngele se grăbea să mă tămăduiască, dar rănile erau destul de serioase. Nu știam cît timp avea să dureze vindecarea lor.

Știam, desigur, că, dacă aș fi băut sîngele lor, vindecarea ar fi fost mult mai rapidă, poate chiar instantanee, și am fi putut părăsi Alexandria chiar în noaptea aceea. Aș fi putut să o duc departe de Egipt.

Apoi mi-am dat seama că ea era cea care îmi spunea aceste lucruri. Cuvintele ei atît de îndepărtate le aspiram acum.

Așa că i-am răspuns: *Am colindat întreaga lume și am să vă conduc într-un loc sigur.*

Poate că totuși eu însumi am imaginat acest dialog. Iar sentimentul cald, liniștitor al iubirii pe care i-o purtam era tot o născocire de-a mea. Înnebunisem de-a binelea, știind că acest coșmar nu va avea sfârșit decât într-un rug precum acela, știind că vârsta sau moartea n-aveau să îmi potolească niciodată spaimile și n-aveau să îmi aline durerile, cum sperasem odinioară că avea să se întâmple.

Nu-mi mai păsa. Conta doar faptul că rămăsesem singur cu ea, iar întunericul o făcea să pară o femeie din rîndul oamenilor sau o tînără zeiță plină de viață, de vorbe dulci, de idealuri și vise.

M-am apropiat de ea și am avut impresia că devenise o ființă mlădioasă și supusă, iar o parte din cunoașterea ei se afla în mine, așteptîndu-mă, ca să mă bucur de ea. Totuși, îmi era frică. Mi-ar fi putut face ceea ce îi făcuse celui vîrstnic. Absurd. Ea nu ar fi făcut așa ceva! De-acum eram străjerul ei. N-ar îngădui nimănui să-mi facă vreun rău. Nu. Înțelegeam acest lucru. M-am apropiat și mai mult, pînă cînd buzele-mi aproape i-au atins gîtul de bronz. Mă hotărîsem deja cînd am simțit apăsarea rece și hotărîta a mîinii sale pe ceafa mea.

13

NU VOI încerca să îți descriu extazul. Îl cunoști. L-ai trăit cînd ai sorbit sîngele lui Magnus. Îl trăiești în vreme ce ucizi. L-ai încercat în vreme ce îți dădeam sîngele meu, la Cairo. Îți vei da seama cum a fost, dacă îți voi spune că a fost de o mie de ori pe-atîta.

N-am simțit, n-am auzit și n-am văzut altceva decât o satisfacție deplină, o fericire absolută.

Se făcea că mă aflam într-un alt loc, în alte încăperi, cu mult timp în urmă, auzeam glasuri vorbind despre bătălii pierdute. Cineva striga, în agonie. Altcineva striga într-o limbă pe care n-o vorbisem vreodată, și totuși o știam: *Nu înțeleg, nu înțeleg*. Un hău întunecat se căsca înaintea-mi, îndemnîndu-mă să mă prăbușesc în el, să cad, să cad... Ea a oftat și a spus: *Nu mai pot lupta*.

Apoi m-am trezit, întins pe divanul din odaia mea. Ea se afla în mijlocul încăperii, nemișcată, ca mai înainte. Era tîrziu, noapte, iar Alexandria murea în somn, în jurul nostru.

Știam acum o mulțime de lucruri noi.

Aflasem atît de multe lucruri, încît mi-ar fi trebuit ore sau chiar nopți întregi ca să le învăț, dacă ar fi fost cuprinse în cuvintele unui muritor. Habar nu aveam cît timp trecuse.

Aflasem că, în urmă cu mii de ani, se dăduseră bătălii cumplite între băutorii de sînge, căci mulți dintre ei, după crearea lor, deveniseră neîndurători aducători de moarte. Spre deosebire de nevinovații amanți ai Mamei celei Mari, care posteau, bînd doar cu prilejul sacrificiilor, aceștia erau îngeri ai morții care se năpusteau asupra oricărei victime în orice clipă, convinși că făceau parte dintr-o ordine a lumii în care viața individului uman nu valorează nimic, o ordine a lucrurilor în care viața și moartea sînt totuna, iar lor le revenea sarcina de a împărți suferința și moartea, după cum le era voia.

Acești zei nemiloși își aveau adoratorii lor fanatici în rîndul oamenilor, sclavi care le aduceau victimele, tremurînd de frica acelei clipe fatale cînd ei înșiși aveau să devină prada zeului lor.

Zei de acest fel dominaseră în anticul Babilon și în Asiria, în alte cetăți de mult uitate, în îndepărtata Indie și în țări aflate dincolo de ea, al căror nume nu l-am înțeles.

Chiar și atunci, pe cînd tăceam, surprins de aceste imagini, ea mi-a dat de înțeles că zeii aceia deveniseră o parte integrantă a lumii Orientului, cea atît de străină de lumea Romei, în care văzusem eu lumina zilei. Ei făceau parte din universul perșilor, unde oamenii erau cu toții sclavi abjecți ai regelui lor, cîtă vreme grecii, care li se împotriviseră, fuseseră cu toții oameni liberi.

Indiferent cît de cruzi și excesivi am fi noi uneori, chiar și viața celui mai umil dintre țărani are o anumită valoare pentru noi. Viața a fost dintotdeauna prețioasă. Iar moartea n-a fost pentru noi decât sfîrșitul vieții, care se cuvenea să fie înfruntată cu curaj și onoare, atunci cînd nu mai rămînea altă ieșire. Pentru noi, moartea n-a fost niciodată ceva măreț. De fapt, nu cred că moartea a însemnat vreodată ceva pentru unul dintre noi. Oricum, nimeni nu a considerat că ea ar fi o stare preferabilă vieții.

În ciuda faptului că acești zei îmi fuseseră prezentați de către Akasha în toată măreția și misterul lor, eu îi găseam a fi demni de milă. Nici atunci și nici altădată n-am putut să mă alătur lor și eram convins că filozofiile lor sau ale celor care îi adorau n-aveau să mă consoleze că devenisem un băutor de sînge. Muritor sau nemuritor, eram un occidental.

Îmi plăceau ideile occidentale. Și aveam să mă simt mereu vinovat de ceea ce făceam.

Cu toate acestea, eram conștient de puterea acestor zei. De incomparabila lor frumusețe. Se bucurau de o libertate pe care eu n-aveam să o cunosc niciodată. Le-am ghicit admirația pentru toți aceia care cutezau să îi înfrunte. I-am văzut purtând coroanele strălucitoare ale panteoanelor acelor ținuturi îndepărtate.

Veniseră în Egipt ca să fure sîngele originar, atotputernic, al Mamei și al Tatălui. Veniseră pentru a fi siguri că Mama și Tatăl nu aveau să se lase pradă flăcărilor pentru a pune capăt domniei acestor zei cruzi și întunecați ce năzuiau să îi înfrîngă pe toți zeii cei buni.

Mama și Tatăl a fost luați prizonieri. Au fost zidiți, iar trupurile lor au fost strivite de blocuri uriașe de diorit și granit, într-o criptă subpămînteană, lăsîndu-le doar capetele la suprafață. Astfel, zeii întunecați îi puteau hrăni pe Mamă și pe Tată cu sîngele omenesc căruia ei nu-i puteau rezista și, în același timp, puteau sorbi din gîturile lor sîngele puterii.

Toți zeii întunecați ai pămîntului au venit să soarbă din aceste izvoare, cele mai vechi din cîte existau.

Mama și Tatăl urlau în chinuri. Îi implorau să-i elibereze. Pentru zeii întunecați însă, suferința lor nu însemna nimic, ba chiar se bucurau de suferința lor, ca atunci cînd sorbeau sîngele oamenilor de rînd. Zeii întunecați purtau cranii umane la cingătoare, iar veșmintele le erau pătate cu sînge omenesc. Mama și Tatăl au încercat să refuze sacrificiile, dar asta nu făcea decît să le slăbească și mai mult puterile. Cu toate acestea, nu reușeau să bea niciodată destul sînge pentru a căpăta puterea de a îndepărta bolovanii și de a pune în mișcare obiectele numai prin forța gîndului.

Dar puterile lor sporeau încetul cu încetul.

Au trecut ani lungi în asemenea chinuri, ani marcați de războaie între zei, între sectele ce slăveau viața și cele ce se închinau morții.

Nenumărați ani s-au scurs pînă cînd, într-un tîrziu, Mama și Tatăl au devenit tăcuți și n-a mai fost nimeni în viață care să își amintească de vremea cînd plîngeau de durere, se zbăteau ori implorau. A venit o vreme cînd nimeni nu-și mai amintea cine îi încătușase pe Mama și pe Tatăl și de ce trebuia să fie ținuți așa. Mulți nici nu mai credeau că ei doi erau cu adevărat cei dinții sau că moartea lor ar putea să facă vreun rău cuiva. Toate acestea erau doar o scorneală a celor vechi.

În tot acest timp, Egiptul a rămas egal cu sine, cu religia sa, netulburat de vreun intrus. Religia s-a transformat în credință, în conștiință, în judecata de apoi a tuturor ființelor, fie ele sărace ori avute, a devenit o credință în *bunătatea* existentă pe pămînt și în viața de după moarte.

A venit și noaptea cînd Mama și Tatăl au fost găsiți liberi. Iar cei ce i-au găsit și-au dat seama cu uimire că îndepărtaseră pietrele de unii singuri. În tăcere, puterile lor au crescut mai presus de orice închipuire. Cu toate acestea, acum păreau a fi devenit niște statui îmbrățișate în mijlocul încăperii întunecate și murdare în care fuseseră ținute vreme de secole. Erau goi și strălucitori, căci hainele le putreziseră cu mult timp în urmă.

Atunci cînd se hotărau să bea sîngele victimelor ce le erau aduse, se mișcau cu încetineala reptilelor iarna, de parcă timpul ar fi căpătat o cu totul altă semnificație pentru ei, iar anii ar fi fost pentru ei doar nopți, secolele, ani.

Vechea religie era acum mai puternică decît fusese vreodată în Vest ori în Est. Băutorii de sînge rămăseseră simboluri ale binelui, imagini luminoase ale vieții în lumea de apoi, unde chiar și sufletele celor mai umili dintre egipteni aveau să cunoască bucuria.

Nu mai erau sacrificați decît răufăcătorii. Prin aceste mijloace, zeii eliminau răul din mijlocul poporului, ferindu-l de fărădelegi. Glasul tăcut al zeilor îi consola pe cei slabi și grăia adevărurile pe care aceștia le aflau în perioadele de post, și anume că lumea e plină de frumuseți ascunse și nici un suflet nu e cu adevărat singur.

Mama și Tatăl erau găzduiți în cel mai frumos dintre morminte și toți zeii veneau la ei și le sorbeau sîngele, pe care ei îl dădeau de bună voie, picătură cu picătură din sîngele lor prețios.

Dar ceea ce fusese de neconceput se împlinea. Egiptul își trăia sfîrșitul. Ceea ce părea imuabil pînă atunci era pe cale să se schimbe pe neașteptate. A venit Alexandru cel Mare, dinastia Ptolomeilor a ajuns la putere, apoi au venit Caesar și Marc Antoniu, protagoniști, cu toții, ai dramei numite Sfîrșitul a Tot ce Existase.

Pe urmă a venit vremea cînd întunecatul și cinicul vîrstnic, dezamăgitul, nelegiuitul, i-a lăsat pe Mamă și pe Tată pradă soarelui.

M-AM RIDICAT de pe divan, stînd în picioare în acea încăpere din Alexandria. Am privit silueta nemișcată a Akashei, iar zdrențele murdare de în care atîrnau pe trupul ei mi-au părut a fi o insultă. Prin minte-mi zburau versuri vechi, răzlete. Eram copleșit de iubire.

Durerile din trup, pricinuite de lupta mea cu cel vîrstnic dispăruseră. Oasele îmi erau din nou la locurile lor. Am îngenuncheat și-am sărutat degetele mîinii drepte care atîrna de-a lungul trupului Akashei. Am ridicat apoi privirea și-am văzut că ochii ei erau plecați asupra-mi, plini de o expresie stranie. Părea la fel de pură în suferința ei precum îmi fusese mie fericirea. Apoi, cu o mișcare lentă, inuman de lentă, capul i-a revenit în poziția de mai înainte, privind în față. Mi-am dat seama atunci că îmi fusese dat să aflui și să văd lucruri pe care cel vîrstnic nu le cunoscuse vreodată.

Ca în transă, am început să-i înfășor la loc trupul în bandajele de în. Mai mult ca oricînd, mă simțeam mandatat să am grijă de ea și de Enkil. Totuși, grozăvia morții celui vîrstnic îmi fulgera în priviri clipă de clipă. Sîngele pe care mi-l dăruise îmi sporise atît percepțiile, cît și forța fizică.

În vreme ce mă pregăteam pentru a părăsi Alexandria, visam că aveam să-i trezesc pe Enkil și Akasha, că, în anii ce aveau să urmeze, aveau să-și recapete întreaga vitalitate ce le fusese furată, și aveam să ne cunoaștem unii pe alții pe căi atît de intime și de surprinzătoare, încît visele mele despre cunoștințele și experiențele lor, pe care ea mi le dăruise o dată cu sîngele, aveau să-mi pară palide.

Sclavii mei se întorseseră aducînd cai și căruțe pentru călătoria noastră, aducînd și sarcofagele de piatră, cu lanțurile și lacătele grele pe care le cerusem.

Am așezat lăzile de lemn, în care se aflau Mama și Tatăl unul lîngă celălalt, în sarcofagele din căruță și i-am închis cu lacăte și lanțuri, acoperindu-i apoi cu pături groase. Am pornit la drum, îndreptîndu-ne mai întîi spre templul subteran al zeilor, pe lîngă care aveam să trecem, înainte de a ieși pe poarta orașului.

Ajungînd la ușa templului, mi-am însărcinat sclavii să strige cît puteau de tare dacă, cumva, cineva avea să se apropie; am luat un sac mare de piele și-am coborît în templu. Am intrat în biblioteca celui vîrstnic, unde am strîns toate pergamentele și le-am vîrît în sac. Am pus mîna pe tot ce puteam lua cu mine și mi-a părut rău că nu eram în stare să desprind inscripțiile de pe pereți.

Mai erau și alții în odăile templului, dar erau prea înspăimîntați ca să se arate. Desigur, aflaseră că îi răpisem pe Mama și pe Tatăl și, probabil, știau și cum o sîrșise cel vîrstnic.

Mie însă nu-mi păsa. Părăseam bătrînul Egipt, ducînd cu mine izvorul tuturor puterilor. Eram tînăr, nebunatic și înflăcărat.

CÎND, în sîrșit, am ajuns în Antiohia, pe fluviul Orontes — un oraș mare și splendid, care ar fi putut rivaliza cu Roma, ca populație și bunăstare — am citit vechile papirusuri, care istoriseau despre tot ceea ce Akasha îmi dezvăluise.

Ea și Enkil au căpătat atunci prima dintre numeroasele capele pe care aveam să le construiesc pentru ei de-a lungul și de-a latul Europei și Asiei. Știau că aveam să-i îngrijesc și să îi apăr întotdeauna și, în schimb, eram convins că n-aveau să îngăduie vreodată să mi se întîmple ceva rău.

Veacuri mai tîrziu, cînd haita fiilor întunericului mi-a dat foc, la Veneția, eram prea departe de Akasha, căci, altfel, cu siguranță, mi-ar fi sărit în ajutor. Cînd am reușit să ajung în sanctuar, i-am băut sîngele pînă cînd m-am vindecat. Am cunoscut astfel suferința pe care o avuseseră de înfruntat zeii cei pîrjoliți.

După un veac, cît am stat în Antiohia, mi-am pierdut speranța că ei se vor mai "întoarce la viață" vreodată. Tăcerea și nemișcarea lor erau aproape la fel ca acum. Doar culoarea pielii li s-a schimbat simțitor, pînă cînd a redevenit asemeni alabastrului, pierzînd orice urmă a distrugerii făptuite de razele soarelui.

Pe atunci, eram cufundat în observarea mersului vieții în oraș și eram îndrăgostit nebunește de o grecoaică superbă cu părul negru, o curtezană numită Pandora, care avea cele mai frumoase brațe din cîte am văzut vreodată la o muritoare. Ea a știut cine eram încă din prima clipă cînd ochii ni s-au întîlnit. A așteptat cu răbdare să-i vină ceasul, fermecîndu-mă și ameteîndu-mă pînă cînd m-a convins să îi dezvălui vraja. Atunci, Akasha i-a îngăduit să bea din sîngele ei și ea a devenit una dintre cele mai puternice creaturi supranaturale din cîte mi-a fost dat să întîlnesc. Vreme de două secole am trăit și am luptat alături de ea. Am iubit-o pe Pandora. Dar asta-i deja altă poveste.

Ți-aș putea spune un milion de povești despre secolele pe care le-am trăit de-atunci,

despre călătoriile mele de la Antiohia la Constantinopole, înapoi la Alexandria și, mai departe, în India, apoi din nou în Italia, iar din Veneția pînă la podișurile înalte și reci ale Scoției și, în cele din urmă, aici, pe insula din Egee unde ne aflăm acum.

Ți-aș putea descrie fiecare schimbare mărunță petrecută cu Akasha și Enkil de-a lungul anilor, ți-aș putea vorbi zile în șir despre lucrurile ciudate pe care le-au făcut, despre tainele care au rămas nedezlegate.

Poate că, într-o noapte, în viitorul îndepărtat, cînd te vei fi întors la mine, am să-ți vorbesc despre ceilalți nemuritori pe care i-am întîlnit, despre cei creați asemeni mie de către zeii care au supraviețuit în felurite ținuturi — unii dintre ei, slujitori ai Mamei, iar alții, supuși groaznicilor zei din Răsărit.

Ți-aș putea spune cum Mael, sărmanul preot druid, a sîrșit prin a bea sîngele unui alt zeu muribund și și-a pierdut pe dată credința în religia lui străveche. A devenit și el un nemuritor proscris, la fel de periculos și de rezistent ca oricare dintre noi. Ți-aș putea spune cum s-au răspîndit în lume legende despre Cei Ce Trebuie Păziți. Dar și despre vremurile cînd alți nemuritori au încercat să mi-i smulgă, din orgoliu, ori mînați numai de dorința de a distruge, vrînd să pună capăt spiței noastre.

Am să-ți povestesc cîndva și despre singurătatea mea, depre cei pe care i-am creat și despre felul în care și-au aflat sîrșitul. Am să-ți spun cum m-am cufundat în țărîna împreună cu Cei Ce trebuie Păziți, și m-am trezit din nou la viață, mulțumită sîngelui lor, trăind nenumărate vieți omenești înainte de a mă cufunda iar și iar. Îți voi vorbi și despre ceilalți cu adevărat veșnici, pe care-i întîlnesc uneori. Ultima oară am întîlnit-o pe Pandora la Dresda. Era însoțită de un vampir puternic și vicios din India. Ne-am certat și ne-am despărțit. Prea tîrziu, am descoperit scrisoarea în care mă ruga să ne întîlnim la Moscova. Era o hîrtiuță mică și fragilă ce căzuse în fundul unui cufăr ticsit. Prea multe amintiri, prea multe povești, cu sau fără învățăminte...

Ți-am povestit însă ceea ce era mai important: cum am ajuns să-i am alături pe Cei Ce Trebuie Păziți și cine sîntem noi cu adevărat.

Important însă e ca tu să înțelegi următoarele:

În vremea decăderii Imperiului Roman, toți vechii zei ai lumii păgîne au fost declarați demoni de către creștinii aflați în plină ascensiune. O dată cu trecerea timpului, n-a mai avut nici un rost să li se explice că Hristos al lor nu era decît un alt zeu al Pădurii, murind și reînviind, așa cum odinioară și Dionisos, și Osiris o făcuseră, sau că Fecioara Maria nu era decît o altă ipostază a Mamei celei Bune. Epoca lor era devotată altor convingeri și credințe, o eră în care noi am devenit diavoli, opuși celor în care credeau ei, și asta, pe măsură ce vechile cunoștințe erau uitate sau înțelese greșit.

Dar așa a fost să fie. Sacrificiile omenești au fost considerate o barbarie de către greci și romani. Mie însumi mi se păruse de-a dreptul scîrbos felul în care keltoii își ardeau răufăcătorii în colojii de răchită, în numele zeului lor, după cum ți-am povestit. La fel au gîndit și creștinii. Cum am fi putut noi, zeii, ce ne hrăneam cu sînge omenesc, să fim considerați a fi "buni"?

Adevărata pervertire a rasei noastre s-a împlinit atunci cînd copiii întunericului au ajuns să fie convinși că slujeau diavolului creștin, cînd, asemeni crunților zei de la Răsărit, au încercat să impună răul ca valoare supremă, au început să creadă în puterea lui în ordinea lumii, în locul său de drept în această lume.

Dar ține minte ce-ți spun eu: *Răul nu și-a găsit niciodată locul în lumea Occidentului.* Nimeni nu va găsi vreodată o justificare pentru moarte.

Indiferent cît de violente au fost veacurile ce au urmat căderii Romei, oricît de cumplite-au fost războaiele, persecuțiile și nedreptățile, prețul vieții omenești n-a încetat să crească.

Biserica, în ciuda faptului că a făcut statui și a zugrăvit icoane Hristosului ei și martirilor, a întreținut mereu credința că moartea acestora pentru binele credincioșilor n-a putut veni decît din partea inamicului, nu dinspre propriii ei preoți.

Tocmai această credință în valoarea vieții umane a determinat abandonarea, în întreaga Europă, a torturii și a mijloacelor dezagustătoare de execuție. Și tot ea îi îndepărtează pe oameni de monarhie, în direcția republicii, în America și Franța.

Acum sîntem din nou în pragul unei ere atee — o epocă în care creștinismul își pierde puterea, precum odinioară religiile păgîne, în vreme ce noul umanism, credința în om, în împlinirile și drepturile acestuia, devine mai puternică decît a fost vreodată.

Desigur, nu putem anticipa ce se va întîmpla cînd vechea religie se va fi stins. Creștinismul s-a ridicat din cenușa păgînismului, ducînd mai departe vechea adorare, într-o nouă formă. Poate că o nouă religie îi va lua locul acum. Poate că, în lipsa unei religii,

omul s-ar cufunda în cinism și egoism, fiindcă are cu adevărat nevoie de zeii săi.

Dar se prea poate ca altceva, mult mai minunat, să ia locul ocupat azi de creștinism: lumea ar putea face cu adevărat un pas înainte, departe de zei și zeițe, mai presus de îngeri și diavoli. Iar într-o asemenea lume, Lestat, cu greu ne vom afla noi un loc al nostru.

Toate poveștile pe care ți le-am istorisit sînt, la urma urmei, la fel de nefolositoare ca și toate cunoștințele antichității pentru noi ori pentru oamenii de rînd. Imaginile și poezia acestora vor fi fiind, poate, frumoase; ne pot înfiora, dezvăluindu-ne ceva ce am bănuțit ori simțit întotdeauna. Ne pot aduce aminte de vremurile cînd pămîntul era pentru omenire nou și plin de minunății. Însă mereu ne vom întoarce la mersul de-acum al lumii.

În această lume vampirul e doar un zeu întunecat, un copil al întunericului. El nu poate fi altceva. Iar dacă uneori el exercită o anumită fascinație asupra minții oamenilor, este numai din pricina faptului că imaginația omenească e un loc tainic, plin de amintiri primitive și dorințe nemărturisite. Mentea fiecărui om e o grădină sălbatică, după cum obișnuiești să spui tu, în care tot soiul de creaturi se-nalță și decad, unde se aud cîntece și sînt născocite lucruri ce, în mod obișnuit, sînt condamnate și dezaprobrate.

Și totuși, atunci cînd oamenii ajung să ne cunoască, ne iubesc. Ne iubesc chiar și acum. Mulțimile pariziene adoră ceea ce văd pe scena Teatrului Vampirilor. Iar cei ce îi înțîlnesc pe semenii tăi prin sălile de bal din lumea întreață cad pe dată la picioarele seniorilor palizi înveșmîntați în pelerine roșii.

Se înfioară la gîndul posibilității nemuririi, la gîndul că o ființă atît de splendidă, de măreață, poate fi, fundamental, aservită răului, că această ființă poate simți și cunoaște atîtea, dar totuși, ea alege de bunăvoie să își satisfacă poftele întunecate. Poate chiar își doresc să devină acea creatură strălucitoare a răului. Ce simplu li se pare. De fapt, chiar aceasta simplitate îi ademenește.

Dar dăruiește-le darul întunecat, și doar unul dintr-o sută de mii n-are să fie la fel de nefericit precum sîntem noi.

Ce-aș putea să-ți spun acum, în încheiere, ceva care să nu-ți confirme cele mai negre spaime? Am trăit mai bine de optsprezece veacuri și-ți pot spune că viața n-are nevoie de noi. N-a avut niciodată, cu adevărat, vreun rost. Locul nostru nu e aici.

14

MARIUS a tăcut.

Pentru înțîia oară, m-a scăpat din ochi și a privit cerul de dincolo de ferestre, ca și cum ar fi ascultat voci îndepărtate, de pe celelalte insule, pe care eu nu le puteam auzi.

— Mai am să-ți spun cîte ceva, mi-a spus, lucruri importante, deși, mai degrabă, practice... Părea cam neatent. Mai sînt și niște promisiuni, pe care am să te rog să mi le faci...

Apoi s-a cufundat în tăcere, ascultînd. Chipul îi semăna nespuse de mult cu cel al Akashei sau al lui Enkil.

Erau o mie de întrebări pe care aș fi vrut să i le pun. Însă, înainte de asta, aș fi vrut să repet o mie dintre spusele lui, de parcă, de le-aș fi rostit cu glas tare, sensul lor m-ar fi pătruns mai deplin. Dacă aș fi vorbit atunci, cu greu m-ar fi putut înțelege cineva.

M-am lăsat pe spate în jilțul al cărui brocart mi s-a părut răcoros, împreunîndu-mi mîinile în formă de turlă, și n-am făcut altceva decît am privit drept înainte, de parcă povestea lui s-ar fi risipit în vînt, iar eu aș fi recitat-o acum. Mă gîndeam la ceea ce afirmase despre bine și rău. M-am gîndit cît de îngrozit, de dezamăgit aș fi fost dac-ar fi încercat să mă convingă de justetea filozofiei cumpliților zei din Răsărit, cum că, într-un fel sau altul, ceea ce făptuiam ne-ar fi înălțat.

Eram eu însumi un copil al Occidentului și de-a lungul scurtei mele vieți luptasem împotriva neputinței occidentale de a accepta răul și moartea.

Dincolo însă de toate aceste considerații se afla înspăimîntătoarea certitudine a faptului că Marius ne-ar fi putut distruge pe toți, nimicindu-i pe Akasha și Enkil. Marius ar fi putut să ucidă toți membrii stirpei noastre dîndu-i focului pe Akasha și Enkil, scăpînd astfel lumea de un rău anacronic și nefolositor. Așa mi se părea, cel puțin.

Cît despre grozăvia reprezentată de către Akasha și Enkil înșiși... Ce-aș putea spune? Doar că eu însumi simțisem o sclipire din ceea ce simțise Marius odinioară: că i-aș putea trezi, i-aș putea determina să vorbească din nou, să se miște. Mai exact, vîzîndu-i, am simțit că cineva ar putea și ar trebui să facă acest lucru. Cineva ar putea pune capăt somnului lor cu ochii deschiși.

Ce aveau să fie ei, dacă aveau să vorbească, dacă aveau să se mai miște vreodată? Ce aveau să facă?

Mi-au trecut prin minte, deodată, două posibilități la fel de ispititoare: să-i trezesc sau să-i distrug. Amîndouă mă seduceau. Aș fi vrut să-i pătrund și să comunic cu ei, totuși, impulsul irezistibil al nebuniei distrugerii lor mi se părea de înțeles. Am fi ieșit din scenă printr-o explozie de lumină, ducînd cu noi întreaga noastră seminție de blestemați.

Ambele atitudini erau manifestări ale puterii. Ale triumfului asupra trecerii timpului.

— N-ai fost niciodată ispitit să o faci? I-am întrebat cu durere în glas.

Mă întrebam dacă mă auzeau și ei, de jos, din capela în care se aflau.

Părea a se trezi din visare, s-a întors către mine și a clătinat din cap: Nu.

— Chiar dacă știi mai bine decît oricine că nu avem cu adevărat un loc în această lume?

A clătinat din nou din cap: Nu.

— Sînt nemuritor, mi-a spus, *cu adevărat* nemuritor. Ca să fiu sincer cu tine, nu cred că mai există ceva care să mă poată ucide. Dar asta nu contează cu adevărat. Vreau să merg înainte. Nici nu-mi trec prin minte asemenea gînduri. Am devenit eu însumi o conștiință permanentă, inteligența după care am tînjit ani în șir, întreaga-mi viață de muritor. Sînt îndrăgostit, cum am fost dintotdeauna, de progresul omenirii. Aș vrea să știu ce are să se întîmple acum, cînd omenirea a ajuns să-și pună din nou întrebări despre propriii zei. Iată de ce, cu nici un chip, nimeni nu m-ar putea convinge să îmi închid ochii pentru vecie.

Am încuviințat. Îl înțelesesem.

— Tu, însă, n-ai putea îndura ceea ce îndur eu, a continuat. Chiar și-n dumbrava din nordul Franței, unde am fost transformat în ceea ce sînt, nu mai eram tînăr. De atunci, s-a întîmplat să rămîn singur, am trăit spaime de nedescris, am fost în pragul nebuniei, dar n-am fost niciodată tînăr și nemuritor în același timp. Am făcut de zeci de ori ceea ce trebuia să faci tu acum. Va trebui să ne despărțim, va trebui să pleci cît de curînd.

— Să ne despărțim? Dar eu nu vreau...

— Trebuie să pleci, Lestat, Și, așa cum ți-am spus, asta va trebui să se întîmple cît de curînd. Nu ești încă pregătit ca să rămîi cu mine. Acesta e unul dintre lucrurile cele mai importante care-mi mai rămăseseră de spus.

Va trebui să mă ascuți la fel de atent cum m-ai ascultat și pînă acum.

— Marius, nici nu-mi pot închipui ce-ar însemna să te părăsesc acum. Nici măcar...

Am simțit cum mă cuprindea furia. Mă adusese aici doar ca să mă alunge? Mi-am amintit de ceea ce-mi spusese Armand. Nu putem comunica cu adevărat decît cu cei vîrstnici și nicidecum cu aceia pe care i-am creat. Iar eu îl găsisem pe Marius. Erau doar vorbe-n vînt. Nu exprimau nici pe departe ceea ce simțeam, disperarea și teama de despărțire.

— Ascultă-mă, a zis cu blîndețe. Înainte de a fi fost răpit de către gali, trăisem o viață întreagă. Nici un om din acea epocă nu și-ar fi putut dori mai mult. Mai tîrziu, plecînd împreună cu Cei Ce Trebuie Păziți, din Egipt, am trăit iar, ani în șir, în Antiohia, o viață demnă de un cărturar roman. Trăind acea viață, am avut puterea de a le trăi pe cele ce au urmat. Am avut puterea de a mă integra în lume, la Veneția, precum bine știi. În Antiohia, am avut o casă, sclavi, și iubirea Pandorei. Trăiam, țineam pasul cu ceea ce se petrecea. Am avut puterea de a domni în această insulă, după cum vezi. Tu, însă, asemeni tuturor celor ce se dau flăcărilor ori soarelui foarte devreme, n-ai avut parte niciodată de viața adevărată. Cînd erai un tînăr muritor, ai simțit gustul vieții doar timp de șase luni, la Paris. Ca vampir, ai fost un hoinar, un exclus, bîntuind casele și viețile altora, mișcîndu-te, după cum te duceau pașii, din loc în loc. Dacă vrei să supraviețuiești, trebuie să trăiești, cît mai curînd, o viață întreagă. Dacă te-ai opri acum, ai putea pierde totul, te-ar putea cuprinde disperarea și te-ai reîntoarce în țărîină, pentru a nu te mai ridica niciodată. Sau poate chiar mai rău...

— Vreau să trăiesc. Înțeleg, am sfîrșit prin a spune. Și totuși, atunci cînd cei de la Paris mi-au propus să rămîn cu ei în Teatrul Vampirilor, n-am putut.

— Locul tău nu era alături de ei. De altfel, teatrul acela este, de fapt, un clan. Nu e o lume, așa cum nici insula în care mi-am aflat eutrefugiul nu e lumea. Ți s-au întîmplat prea multe lucruri groaznice acolo. În schimb, în sălbăticia Lumii Noi spre care te îndrepti, în orașelul acela barbar numit New Orléans, ai pătrunde în lume, așa cum n-ai mai făcut-o vreodată. Ți-ai putea găsi un loc, precum muritorii de rînd, așa cum ți-ai dorit-o de atîtea ori de-a lungul peregrinărilor tale alături de Gabrielle. Acolo nu va fi nici un clan străvechi care să-ți caute pricină, nici un nelegiuit care să te înspăimînte. Iar cînd, la rîndul tău, ai

să-ți faci tovarăși — căci singurătatea te va determina să o faci — caută să îi crezi și să-i păstrezi cât mai umani posibil. Țineți-i alături, fiți membrii unei familii, nu ai unui clan, și încercați împreună să înțelegeți epoca în care trăiți, deceniile pe care le petreceți. Caută să afli care sînt veșmintele ce se potrivesc cel mai bine trupului tău, alegeți cu grijă așternuturile-n care-ți vei petrece orele de leneveală și locurile în care vei vîna. Caută să înțelegi ce înseamnă să simți trecerea timpului!

— Da. Să simt durerea de a vedea cum se moare în jurul meu...

Era exact ceea ce Armand mă avertizase să nu fac.

— Exact. Ești născut pentru a înfrînge timpul, nu pentru a fugi de el. Vei suferi, fiind nevoit să-ți duci existența înconjurat de taina monstruoasă a tale. Vei suferi, fiind nevoit să ucizi. Ai putea alege să te hrănești cu răufăcători, pentru a-ți liniști conștiința. S-ar putea să n-o poți face. Te poți însă apropia foarte mult de viață, dacă vei reuși să închizi în tine taina cât mai adînc. Ești născut pentru a te apropia de viață, după cum le-ai spus tu însuși membrilor clanului din Paris. Ești o imitație perfectă a unui om.

— Vreau. Da, vreau...

— Atunci, fă așa cum ți-am spus. Și încearcă să înțelegi. De fapt, veșnicia e o succesiune de vieți omenești. Bineînțeles, ar putea exista și perioade îndelungate de retragere. Va veni vremea cînd te vei cufunda în țărînă, ori te vei mulțumi să privești. Însă cei asemeni nouă se aruncă mereu înapoi în vîltoare. Înotăm cît putem de mult, pînă cînd timpul sau vreo tragedie ne doboară, așa cum se întîmplă și cu muritorii.

— Ai s-o faci? Ți vei părăsi refugiul, aruncîndu-te în vîltoarea lumii?

— Da, categoric. Cînd va veni vremea, o voi face. Cînd lumea va fi devenit într-atît de interesantă, încît n-am să mai pot rezista. Atunci, mă voi plimba din nou pe străzile orașelor. Voi avea un nume. Voi acționa.

— Atunci, de ce n-ai veni chiar acum cu mine?

Ah, palid ecou al spuselor lui Armand. Și al zadarnicei rugi a lui Gabrielle zece ani mai tîrziu.

— E o invitație mult mai ispititoare decît ți închipui, a răspuns. Dar ți-aș pricinui un mare rău, dacă aș veni cu tine. Aș sta între tine și lume. N-am cum să împiedic asta.

Am clătinat din cap și mi-am întors privirile, plin de amărăciune.

— Vrei să-ți urmezi calea? Sau vrei ca prevestirile lui Gabrielle să se adevărească?

— Vreau să merg mai departe, am zis.

— Atunci va trebui să pleci. Peste un veac, ori poate chiar mai curînd, ne vom reîntîlni. Nu voi mai fi pe această insulă. Pînă atunci, îi voi fi dus pe Cei Ce Trebuie Păziți altundeva. Însă, oriunde te-ai afla, am să te găsesc. Atunci, eu voi fi acela care te va implora să rămîi. N-am să te las să mă părăsești. Mă voi îndrăgosti de tovărășia ta, de vorbele tale, de simpla ta prezență, de încăpățînarea ta, de lipsa ta de credință în orice ar fi să fie. De tot ce mă simt deja legat, poate chiar mai mult decît s-ar cuveni.

Îl ascultam, stăpînindu-mă cu greu să nu izbucnesc în lacrimi. Aș fi vrut să-l implor să mă lase să rămîn.

— Iar acum e imposibil? I-am întrebat. Marius, n-am putea economisi durata unei vieți?

— E absolut imposibil. Ți-aș putea spune povești o veșnicie, dar ele nu pot înlocui viața. Crede-mă, am încercat să îi cruț pe alții. N-am reușit niciodată. Nu te pot învăța ceea ce te-ar învăța viața. N-ar fi trebuit să-i iau lui Armand tinerețea, iar secolele sale de nebulie și suferință sînt o pedeapsă pentru mine chiar și acum. I-ai făcut un bine, tîrîndu-l în Parisul acestui veac, dar mă tem că, pentru el, s-ar putea să fie prea tîrziu. Crede-mă, Lestat, cînd ți spun că toate acestea sînt necesare. Trebuie să ai și tu parte de o viață, căci cei ce n-o trăiesc, rămîn veșnic nemulțumiți, pînă cînd au, în sfîrșit, parte de ea ori sînt distruși.

— Dar Gabrielle?

— Gabrielle și-a trăit viața; era cît pe ce să-și trăiască și moartea. E de-ajuns de puternică pentru a se întoarce ori cînd în lume ori pentru a trăi o veșnicie la marginea ei.

— Și crezi că se va mai întoarce vreodată?

— Nu știu, Gabrielle e mai presus de înțelegerea mea. Nu însă și de experiența mea: seamănă prea mult cu Pandora. Dar eu n-am înțeles-o niciodată pe Pandora. Adevărul este că majoritatea femeilor sînt slabe, fie ele muritoare sau nemuritoare. Dar atunci cînd dai de una puternică, fii convins că e cu totul imprezvizibilă.

Am încuviințat din cap. Vreme de o clipă, mi-am închis ochii. Nu voiam să mă gîndesc la Gabrielle. Indiferent de ceea ce spuneam noi, Gabrielle plecase.

Tot nu reușeam să accept că trebuia să plec. Locul acesta îmi părea a fi paradisul. Dar

n-avea nici un rost să mai discutăm despre asta. Știam că el luase deja o hotărâre, dar știam că n-are să mă oblighe. Mă va lăsa să încep prin a-mi face griji în legătură cu tatăl meu cel muritor, pînă cînd voi sfîrși prin a-i spune că plec. Mai rămăseseră doar cîteva nopți pînă atunci.

— Da, a încuviințat blînd. Pînă atunci, ți-aș mai putea spune cîte ceva.

Cînd am deschis iar ochii, el mă privea răbdător, plin de afecțiune. Am simțit ghimpele iubirii străpungîndu-mă la fel de dureros cum îl simțisem cînd eram alături de Gabrielle. Am simțit că-mi dădeau lacrimile și m-am străduit să le alung.

— Ai învățat multe de la Armand, mi-a spus cu o voce potolită, de parc-ar fi încercat să mă ajute în lupta tăcută pe care o duceam cu mine însumi. Ai învățat și mai multe, de unul singur. Și totuși, mai ai cîte ceva de învățat și de la mine.

— Te rog, spune.

— Ei bine, un lucru e sigur, a început el, puterile tale sînt extraordinare, dar să nu te aștepti ca cei pe care-i vei crea în următorii cincizeci de ani să fie egali cu tine și Gabrielle. Cel de-al doilea copil al tău nu are să posede nici jumătate din puterile lui Gabrielle, iar următorii nici măcar atît. Sîngele pe care ți l-am dat eu ar putea aduce unele modificări. Dacă vei bea... dacă vei bea sîngele Akashei și al lui Enkil — deși ai putea alege să nu o faci... asta ar mai putea aduce și alte modificări. Cu toate acestea, numărul copiilor pe care-i poți crea într-un secol este limitat. Iar noile vlăstare vor fi slabe. Deși asta nu-i neapărat ceva rău. Legea vechilor clanuri purta în ea o doză de înțelepciune, aceea că puterea vine o dată cu vîrsta. Și, din nou, vechiul adevăr se dovedește valabil: poți crea imbecili sau titani, n-ai de unde să știi dinainte. Ceea ce stă scris să se întîmple se va întîmpla. Va trebui să-ți alegi cu grijă tovarășii. Alege-i fiindcă îți face plăcere să-i privești și să le ascuți glasul, alege-i pentru tainele pe care le poartă în suflet iar tu năzuiești să le cunoști. Cu alte cuvinte, alege-i fiindcă îi iubești. Altfel, fii sigur că nu le vei putea suporta tovarășia vreme prea îndelungată.

— Înțeleg, am spus. Să-i fac din dragoste.

— Exact, creează-i cu dragoste. Și asigură-te că au trăit destul înainte ca tu să le dăruiești sîngele tău. Și niciodată, în veci, nu crea un vampir la fel de tînăr precum Armand. Asta e cea mai cumplită dintre crimele pe care le-am făptuit împotriva stirpei noastre: l-am creat pe Armand pe cînd acesta era încă un copil.

— Dar n-aveai de unde să știi că fiii întunericului vor veni, atunci cînd au venit, și te vor despărți de el.

— Nu. Și totuși, ar fi trebuit să mai aștept. Singurătatea a fost cea care m-a determinat să fac ceea ce am făcut. Și, de asemenea, neajutorarea lui Armand, faptul că viața lui de muritor se afla întru totul în mîinile mele. Amintește-ți mereu să-ți fie teamă de puterea ta, de puterea pe care o ai asupra celor muribunzi. Singurătatea din noi și simțul acestei puteri pot fi la fel de puternice precum setea de sînge. Dacă Enkil n-ar fi existat, n-ar fi existat nici Akasha, tot așa cum, dacă Akasha n- ar fi existat, n-ar fi existat, poate, nici Enkil.

— Da. Iar din cîte îmi spui, se pare că Enkil e cel ce-o stăpînește pe Akasha. Că Akasha este cea care, din cînd în cînd...

— Da, e-adevărat, a încuviințat și chipul i s-a întunecat, iar ochii au căpătat o strălucire confidențială, de parcă am fi sușotit între noi, de teamă ca, nu cumva, cineva să ne audă.

A tăcut o vreme, de parcă s-ar fi gîndit îndelung la ceea ce voia să-mi spună.

— Cine știe de ce ar fi în stare Akasha, dacă Enkil n-ar stăpîni-o? De ce încerc oare să mă conving că el n-are cum să audă ce-ți spun, atunci cînd cuvintele-mi sînt formate numai în gînd? De ce vorbesc în șoaptă? M-ar putea distruge oricînd. Poate că numai Akasha îl împiedică pe Enkil s-o facă. Însă ce s-ar întîmpla cu ei, dacă el m-ar ucide?

— De ce s-au lăsat arși de soare?

— De unde am putea ști așa ceva? Poate că știau că nu li se va întîmpla nimic. Aveau să-i nenorocească doar pe cei ce îi chinuseră. Poate că, trăind așa, închiși în ei înșiși, înțelege mai greu ceea ce se petrece în afară. N-au avut timp să-și adune puterile, să se trezească din vis și să se salveze. Poate că mișcările lor de mai tîrziu, cele la care mi-a fost dat să fiu martor, au fost posibile numai fiindcă soarele i-a trezit. Iar acum, dorm din nou, cu ochii deschiși. Visează iar și nici măcar n-au nevoie să bea.

— Ce-ai vrut să spui adineauri?... Dacă *voi alege* să le beau sîngele? Am oare de ales?

— E un lucru la care va trebui să cugetăm împreună. Mai rămîne, desigur, și posibilitatea ca ei să nu-ți îngăduie să le sorbi sîngele.

M-am înfiorat la gîndul brațelor lor lovindu-mă, azvîrlindu-mă de-a curmezișul capelei

ori jos, pe pardoseala de piatră.

— Ți-a spus numele ei, Lestat. Cred că ea te va lăsa să bei. Dacă-i vei sorbi sângele, vei fi cu mult mai rezistent

decît ești acum. Cîteva picături n-ar face decît să te întărească, însă, dacă-ți va da mai mult, nici o forță de pe pămînt nu te va mai putea distruge. Trebuie să fii sigur că vrei asta.

— De ce să nu vreau?

— Vrei să arzi, să te faci scrum și să trăiești o perpetuă agonie? Vrei să fii căsăpît cu o mie de cuțite ori ciuruit de gloanțe, și totuși să supraviețuiești, să devii o halcă de carne ce nu-și poate purta de grijă? Crede-mă, Lestat, asta poate fi chiar mai rău decît însăși moartea. Ai putea suporta chiar și soarele, supraviețuind atît de ars, încît nimeni nu te-ar putea recunoaște, dorindu-ți, asemeni bătrînilor zei din Egipt, să fi murit?

— Dar n-am să mă vindec mai repede?

— Nu neapărat. Nu și dacă nu vei beneficia de o nouă infuzie din sângele ei, în starea în care te vei afla. Timpul, măsurat cu durata unor vieți omenești sau sângele celor vîrstnici... acestea pot fi tămăduitoare. Dar ți-ai putea dori, la un moment dat, să fi murit. Gîndește-te la asta. Îngăduie-ți un răgaz.

— Ce-ai face dacă ai fi în locul meu?

— Aș bea sângele Celor Ce Trebuie Păziți, desigur. Aș bea, pentru a fi mai puternic, mai aproape de nemurire. Aș implora-o în genunchi pe Akasha să-mi dea voie să beau, iar apoi m-aș adăposti în brațele ei. Dar mie mi-e ușor să vorbesc despre asta. Ea nu m-a respins niciodată, iar eu știu că vreau să trăiesc de-a pururi. Ea nu m-a lovit niciodată. Pentru a trăi veșnic, aș fi în stare să mai suport încă o dată focul. Aș îndura arșița soarelui. Aș suporta orice, doar ca să pot trăi mai departe. Tu, însă, s-ar putea să nu fii sigur că ceea ce îți dorești e veșnicia.

— Mi-o doresc. Aș putea pretinde că stau pe gînduri, aș putea pretinde că sînt înțelept și chibzuit, cîntărindu-ți propunerea. Dar, la naiba, nu cred că te-aș putea păcăli, nu-i așa? Ai ști, oricum, care mi-ar fi răspunsul.

A zîmbit.

— Atunci, înainte să pleci, vom coborî din nou în capelă și-i vom cere, cu umilință, sângele. Vom vedea ce are să-ți răspundă.

— Dar, acum, nu-mi vei mai spune nimic? I-am întrebat. Mi-a făcut semn să-i spun ce doream să știu.

— Am văzut fantome, i-am spus. Am văzut acei demoni ciumați pe care mi i-ai descris. I-am văzut posedînd oameni și obiecte.

— Nici eu nu știu mai multe decît știi tu. Cele mai multe dintre fantomele de soiul acesta nu par a fi mai mult decît simple apariții lipsite de conștiință, așa cum sînt și considerate, de altfel. N-am stat de vorbă niciodată cu vreo fantomă și nici una dintre ele nu mi s-a adresat vreodată. Cît despre demonii blestemați, nu cred că pot adăuga ceva la explicațiile de odinioară ale lui Enkil, cum că acești demoni ar fi nebuni de furie fiindcă nu au trup. Există însă alte ființe nemuritoare mult mai interesante.

— Ce sînt acelea?

— Există în Europa cel puțin două astfel de creaturi, care n-au băut niciodată sînge. Se pot mișca atît la lumina zilei, cît și în beznă, au trupuri și sînt foarte puternice. Arată exact ca oamenii. În Egiptul antic, a existat unul, cunoscut la curte drept Ramses cel Blestemat, și, din cîte știu eu, era cu adevărat blestemat. După dispariția sa, numele lui a fost șters de pe toate monumentele regale. Știi că acesta era obiceiul egiptenilor: să șteargă numele, închipuindu-și că astfel nimicesc ființa care îl poartă. Nu știu ce s-a întîmplat cu el. N-am găsit nimic în vechile pergamente despre asta.

— Armand l-a pomenit la un moment dat, am intervenit. Armand, vorbindu-mi despre legende, spunea că Ramses ar fi fost un vampir vîrstnic.

— N-a fost. Dar nici eu n-am crezut asta, n-am dat crezare celor citite despre el pînă cînd nu i-am văzut pe ceilalți, cu ochii mei. Și nici măcar cu aceștia, n-am comunicat. I-am zărit doar, iar ei s-au speriat de mine și au fugit. Mă tem de ei, fiindcă pot umbla la lumina soarelui. Sînt puternici, lipsiți de sînge, și cine ar putea ști de ce sînt în stare? Dar s-ar putea să treacă veacuri, fără să-i întîlnești.

— Dar cît sînt de bătrîni, cînd s-a întîmplat asta?

— Sînt foarte bătrîni, probabil la fel de în vîrstă ca mine. N-aș putea să-ți spun exact. Trăiesc o viață de oameni avuți și puternici. Poate că există mai mulți din stirpea lor, poate că au o cale de a se înmulți. Nu știu. Pandora spunea odată c-ar fi existat și o femeie. Dar noi doi n-am fost niciodată de acord în privința lor. Ea susținea că și ei au fost odinioară

ceea ce sîntem noi, dar au încetat să se mai hrănească, așa cum Mama și Tatăl au încetat să mai bea. Eu însă nu cred că ei au fost ceea ce sîntem noi. Ei sînt altceva, ceva lipsit de sînge. Nu reflectă lumina, așa cum face pielea noastră. Ei o absorb. Sînt doar cu o nuanță mai închiși la piele decît muritorii. Sînt îndesați și puternici. S-ar putea să nu-i întîlnești niciodată, dar ți-am spus, ca să te previn. Nu-i lăsa niciodată să-ți cunoască sălașul. Ar putea fi mai periculoși decît muritorii.

— Dar sînt oamenii cu adevărat primedioși? Mie mi-au părut a fi ușor de păcălit.

— Bineînțeles că sînt periculoși. Oamenii ne-ar putea distruge, dacă ar afla cine sîntem cu adevărat. Ne-ar putea vîna în timpul zilei. Nu subestima acest avantaj al lor. Din nou, legile vechilor clanuri s-au dovedit înțelepte în această privință. Să nu spui niciodată muritorilor despre noi. Nu-i spune niciodată unui om unde-ți e sălașul ori cel al vreunui alt vampir. E o nebunie să crezi că-i poți stăpîni pe muritori.

Am încuviințat, deși îmi venea greu să mă tem de muritori. Nu m-am temut niciodată de ei.

— Nici măcar Teatrul Vampirilor din Paris, m-a avertizat, nu dezvăluie vreun adevăr despre noi. Se joacă doar cu folclorul și cu iluziile. Publicul se lasă păcălit.

Mi-am dat seama că ceea ce spunea era adevărat. Chiar și în scrisorile pe care mi le scria Eleni, ea avea grijă să nu dezvăluie vreun nume și ascundea întotdeauna adevăratele înțelesuri.

Ca întotdeauna, acest mister mi se părea apăsător.

Îmi răscoleam fără încetare mintea, încercînd să-mi amintesc dacă întîlnisem vreodată acele creaturi lipsite de sînge... Să fiu sincer, era posibil ca eu să le fi luat drept vampiri proscrisi.

— Mai trebuie să știi un lucru despre ființele supranaturale, a zis Marius.

— Ce anume?

— Nu sînt sigur în această privință, dar am să-ți spun ce cred eu. Bănuiesc că, atunci cînd sîntem arși ori distruși în orice alt mod, ne putem întoarce într-o altă formă. Nu vorbesc acum despre oameni, despre ceva asemănător reîncarnării în care cred unii dintre ei. Nu știu nimic despre soarta sufletelor oamenilor. Dar noi trăim veșnic, iar eu cred că ne putem întoarce.

— Ce te face să crezi așa ceva?

Fără să vreau, gîndul mi-a zburat la Nicolas.

— Același lucru care îi face pe oameni să creadă în reîncarnare. Între ei, sînt unii care pretind că își amintesc viețile trăite anterior. Vin la noi ca muritori, pretinzînd a ști totul despre noi, susținînd că, odinioară, au fost de-ai noștri, și ne cer să le dăm iar darul întunecat. Pandora a fost unul dintre acești oameni. Știa o mulțime de lucruri, și n-am putut găsi nici o explicație pentru cunoștințele ei. Doar dacă, nu cumva, și-a imaginat totul ori, cine știe cum, mi-a smuls, fără să-mi dau seama, totul, direct din minte. Asta ar fi o altă posibilitate, să existe muritori cu simțuri deosebite ce le-ar îngădui să ne capteze gîndurile. Oricare ar fi răspunsul, nu sînt mulți ca aceștia. Dacă vor fi fost cu adevărat vampiri înainte, sînt numai cîțiva dintre cei ce-au pierit. Astfel încît se prea poate ca ceilalți să nu fi avut puterea de a se întoarce. Sau poate că n-au vrut să revină. Cine știe? Pandora era convinsă că murise atunci cînd Mama și Tatăl au fost lăsați pradă soarelui.

— Dumnezeule mare, se nasc din nou, ca muritori, și mai *vor* să redevină vampiri?

Marius a surîs.

— Ești tînăr, Lestat, și te contrazici. Cum crezi că ar fi *cu adevărat*, dacă ai fi din nou muritor? Gîndește-te la asta, cînd vei da ochii cu tatăl tău.

Pe tăcute, i-am dat dreptate. Dar n-aș fi vrut să pierd ceea ce mintea mea făcuse din starea de muritor. Îmi doream să plîng mereu după umanitatea mea pierdută. Știam că iubirea pe care o nutream pentru muritori era strîns legată de faptul că nu-mi era teamă de ei.

Marius privea aiurea, absorbit de gînduri. Părea o întruchipare a ascultării. Apoi chipul lui și-a îndreptat din nou atenția asupra-mi.

— Lestat, nu mai avem la dispoziție decît două sau trei nopți, a spus el, cu glasul plin de tristețe.

— Marius, am șoptit.

Mi-am mușcat limba, ca să nu rostesc cuvintele ce năzuiau să iasă.

Singura mea consolare era expresia feței sale. Mi se părea acum că nu arătase niciodată, nici măcar pentru o clipă, neomenesc.

— Nu știi cît de mult mi-ar plăcea să te păstrez lîngă mine, a rostit. Dar viața e acolo, afară, nu aici. Cînd ne vom întîlni din nou, am să-ți spun mai multe, dar, deocamdată, știi

tot ceea ce e nevoie să știi. Trebuie să pleci în Louisiana și să ai grijă de tatăl tău pînă la sfîrșitul zilelor sale. Să-nveți din asta tot ce vei putea învăța. Am văzut legiuni de muritori crescînd și murind. Tu n-ai văzut nici unul. Dar, crede-mă, tinere prieten, mi-aș dori cu disperare să te știu lîngă mine. Nu știi cît de mult mi-o doresc. Îți jur că, atunci cînd va veni vremea, voi ști să te găsesc.

— Dar de ce nu mă voi putea întoarce eu la tine? De ce e nevoie să rămîi aici pentru a-mi aștepta întoarcerea?

— A venit vremea să plec și eu, a venit pe dată răspunsul. Am domnit prea mult timp peste acest popor. Aș trezi bănuieli și, pe deasupra, europenii au început să se învîrtă prea mult în aceste ape. Înainte de a veni aici, eram ascuns în ruinele unui oraș îngropat numit Pompei, aflat la poalele Vezuviului. Muritorii ce se învîrteau și săpau printre acele ruine m-au alungat. Acum, se repetă același lucru. Va trebui să-mi caut un alt refugiu, un loc neumblat și menit să rămînă cît mai mult timp astfel. La drept vorbind, nu te-aș fi adus aici, dacă n-aș fi știut că urmează să plec.

— De ce nu?

— Știi prea bine de ce. Nimeni nu trebuie să cunoască locul unde se află Cei Ce Trebuie Păziți. Ajungem acum la ceea ce era mai important: promisiunile pe care va trebui să mi le faci.

— Cere-mi orice, am spus. Dar ce ți-aș putea oferi eu?

— Doar atît: *Să nu dezvălui niciodată, nimănui, ceea ce ți-am spus.* Să nu vorbești despre Cei Ce Trebuie Păziți. Să nu istorisești nimănui legende vechilor zei. Să nu spui nimănui că m-ai întîlnit.

Am încuviințat, grav. Mă așteptasem la asta și, chiar fără să stau prea mult pe gînduri, știam că are să-mi fie greu să mă țin de cuvînt.

— Dacă vei povesti, fie și numai o parte, a continuat, va urma încă o pîrticică și, cu fiecare secret dezvăluit, va crește posibilitatea ca Cei Ce Trebuie Păziți să fie descoperiți.

— Da, am spus. Dar legendele despre originile noastre... Cum rămîne cu cei pe care îi voi crea? Lor voi putea să le spun...?

— Nu. Cum ți-am spus, dacă vei dezvălui o parte, vei sfîrși prin a spune totul. Mai mult, dacă novicii aceia vor fi odrasle ale Dumnezeului creștin, dacă, asemeni lui Nicolas, vor fi fost otrăviți cu tot soiul de concepte creștine de felul păcatului originar, poveștile tale îi vor înnebuni doar, îi vor descumpăni. Va fi o grozăvie pe care vor refuza să o accepte. Întîmplări, zei păgîni în care nu vor crede, obiceiuri pe care nu le vor înțelege. E nevoie să fii pregătit pentru asemenea revelații, pe cît se poate de mult. Mai bine ascultă-le cu atenție întrebările și spune-le ceva ce ei se așteaptă să audă de la tine. Iar dacă vei crede că nu-i poți minți, mai bine nu le spune nimic. Încearcă să-i faci puternici, ca pe oamenii care în zilele noastre refuză să creadă în Dumnezeu. Dar ia aminte: niciodată nu dezvălui vechile legende. Acelea, le pot spune doar eu.

— Dar ce-mi vei face, dacă am să le dezvălui? am întrebat.

Asta l-a lăsat înmărmurit. Și-a pierdut cumpătul vreme de o clipă, după care a izbucnit în rîs.

— Ești cea mai vicleană creatură pe care am întîlnit-o vreodată, Lestat. Important e că pot să-ți fac orice vreau eu, dacă vei nesocoti taina. Sînt convinși că știi asta. Te-aș putea călca în picioare, cum a făcut Akasha cu cel vîrstnic. Ți-aș putea da foc, cu puterea minții mele. Dar nu vreau să-mi risipesc amenințările. Vreau ca tu să te întorci la mine. Dar nu vreau ca aceste taine să se răspîndească. Nu vreau ca o haită de nemuritori să se năpustească din nou asupra mea, cum s-a întîmplat la Veneția. Vreau să mă țin departe de cei de-o seamă cu mine. Niciodată, fie că vrei, fie că nu, să nu pui pe nimeni pe urmele mele, ori pe cele ale Celor Ce Trebuie Păziți. Să nu repeți nicicînd numele meu în prezența altora.

— Am înțeles, am spus solemn.

— Ești sigur de asta? Sau e nevoie într-adevăr să te ameninț? Trebuie să-ți explic cît de cruntă poate fi răzbunarea mea? Și nu vei fi singurul pedepsit, ci vor suferi toți aceia care vor fi aflat de la tine ceva. Lestat, am nimicit destui semeni de-ai noștri ce porniseră în căutarea mea. I-am ucis numai fiindcă aflaseră de vechile legende, cunoșteau numele meu și nu consimțiseră să renunțe la căutările lor.

— Nu mai pot suporta, am murmurat. Ți-o jur, nu voi spune nimic, nimănui, niciodată. Mă tem însă de ceea ce alții mi-ar putea citi în minte. Mi se pare firesc. Mă tem că mi-ar putea smulge din minte unele imagini. Armand o putea face. Ce-are să se întîmple dacă...

— Poți ascunde aceste imagini. Le poți fereca, știi cum. Poți trimite alte imagini, care să-i deruteze. Îți poți închide mintea. E unul dintre talentele pe care le posezi deja. Dar să

lăsăm acum amenințările și muștrările. Știi că țin la tine.

Nu i-am răspuns pe dată. Mentea îmi zbură aiurea, la tot soiul de posibilități interzise. În cele din urmă, am sfârșit prin a le formula în cuvinte.

— Marius, n-ai avut niciodată dorința de a spune totul, tuturor celorlalți? Vreau să spun, celor din seminția noastră, aducându-i pe toți laolaltă?

— Dumnezeuule mare, nu, Lestat. De ce să fac una ca asta?

Părea sincer mirat.

— Cunoașterea de către toți a legendelor noastre ar putea să compenseze enigmele istoriei noastre, așa cum se întâmplă și în istoria oamenilor. Astfel ne-am putea împărtăși unii altora poveștile și puterile...

— Ne-am uni și ne-am folosi forțele, așa cum au făcut copiii întunericului, împotriva omenirii?

— Nu... Nu așa.

— Lestat, în istorie, clanurile sînt destul de rare. Cei mai mulți dintre vampiri sînt neîncrezători și singuratici și nu-i iubesc pe ceilalți. N-au decît unul sau doi tovarăși bine aleși, iar asta numai din vreme în vreme. Își apără cu strășnicie terenurile de vînătoare și singurătatea, așa cum fac eu însumi. Ar refuza să se adune laolaltă și, chiar dacă ar depăși suspiciunile care îi despart, reunirea lor ar lua sfârșit în cumplite bătălii și lupte pentru supremație precum cele despre care mi-a vorbit Akasha, care s-au întîmplat cu mii de ani în urmă. Nu uita că, la urma urmei, sîntem creaturi ale răului. Sîntem ucigași. E preferabil ca cei ce se unesc pe acest pămînt să fie oamenii și ca ei să se reunească întru bine.

I-am acceptat spusele, rușinat de felul în care mă aprinsesem, de toate slăbiciunile mele, de faptul că eram atît de impulsiv. Însă un val de alte posibilități mi-a invadat mintea, obsedîndu-mă chiar.

— Dar muritorii, Marius? Nu te-a încercat niciodată dorința de a te arăta lor, de a le dezvălui întreaga poveste? Din nou, ideea mea părea a-l surprinde. N-ai vrut niciodată ca lumea să afle despre noi, oricare ar fi fost prețul cunoașterii? Nu ți s-a părut o variantă preferabilă unei vieți trăite pe ascuns?

A închis ochii vreme de o clipă, odihnindu-și obrazii în căușul palmelor. Pentru întîia oară, captam imagini emise de el și am știut că îmi îngăduia să le văd, fiindcă nu era sigur de răspunsul său. Amintirile lui erau atît de vii și de puternice, încît puterile mele mi-au părut deodată fragile, nesigure. Își amintea de timpurile începuturilor, cînd Roma mai conducea încă lumea, iar el nu trăise încă nici măcar o viață de om.

— Îți amintești c-ai vrut să le spui tuturor, am șoptit. Ai vrut să dezvălui monstruosul secret.

— Poate, la început de tot, a existat în mine o patimă a comunicării.

— Da, a comunicării, l-am îngînat, insistînd asupra aceluia cuvînt.

Mi-am amintit atunci de noaptea aceea îndepărtată, cînd urcasem pe scenă, înspăimîntînd cumplit publicul parizian.

— Dar asta s-a întîmplat chiar la început, a spus încet, de parcă ar fi vorbit pentru sine. Privirile i s-au îngustat, de parcă ar fi privit în depărtare, dincolo de secole. Ar fi o nebunie. Dacă omenirea s-ar lăsa convinsă de asemenea revelații, n-ar șovăi, ne-ar distruge. Eu nu vreau să fiu distrus. Primejdiiile și nenorocirile de acest fel nu mă atrag deloc.

Nu i-am răspuns.

— Nici tu nu simți nevoia de a dezvălui aceste lucruri, mi-a spus, încercînd să mă liniștească.

Și totuși, credeam că o simt. l-am simțit degetele pe dosul palmei mele. Eu priveam însă dincolo de el, înapoi către prea scurtă mea viață: teatrul, fanteziile-mi de basm. Tristețea mă împietrea.

— Te simți singur și monstruos, a spus. Ești impulsiv și vrei să sfidezi.

— E drept.

— Și crezi c-ar folosi la ceva, dacă te-ai desconspira? Nimeni nu poate schimba trecutul. E o iluzie copilărească

să-ți închipui așa ceva. Dezvăluie-ți identitatea, și te vor distruge. Și ce-ai rezolva astfel? Grădina sălbatică cea plină de viață ți-ar înghiți rămășițele în tăcere. Unde-i aici dreptatea sau înțelegerea?

Am încuviințat.

I-am simțit mîna apropiindu-se de a mea. S-a ridicat în picioare și cu regret, l-am imitat, ascultător.

— E târziu, a spus cu blîndețe, cu ochii plini de înțelegere. Destul cu vorbele. Trebuie să cobor printre oamenii mei. În satul vecin s-au iscat niște tulburări, după cum îmi era teamă. Va dura destul pînă cînd voi liniști spiritele, tot ce-a mai rămas din noaptea asta pînă în zori și poate chiar și seara următoare. S-ar putea ca mîine să nu putem sta de vorbă decît după miezul nopții...

Din nou, părea preocupat, și-a înclinat capul și a ascultat.

— Da, trebuie să plec.

Ne-am îmbrățișat, o îmbrățișare ușoară și plăcută.

Deși mi-ar fi plăcut să cobor cu el în sat, să văd și eu ce se întîmplase și cum își conducea el oamenii, îmi doream la fel de mult să mă retrag în camera mea, să privesc marea și, într-un târziu, să adorm.

— Îți va fi foame cînd te vei trezi, mi-a spus. Voi pregăti o victimă pentru tine. Ai răbdare pînă cînd am să mă întorc.

— Da, desigur...

— Și pînă mă vei aștepta, mîine, poți face ce dorești. Vechile pergamente sînt în cutiile din bibliotecă. Poți să le studiezi. Dacă vrei, poți colinda toate încăperile casei. Doar de sanctuarul Celor Ce Trebuie Păziți să nu te apropii. Să nu cobori treptele de unul singur.

Am încuviințat.

Aș fi vrut să-l mai întreb încă un lucru. Cînd avea să vîneze? Cînd va bea sînge? Sîngele lui mă săturase vreme de două nopți ori poate chiar mai mult. Dar el, cu al cui sînge se sătura? Făcuse vreo victimă ceva mai devreme?

Avea să vîneze acum? Din ce în ce mai mult, mi se întărea bănuiala că el nu mai avea aceeași nevoie de sînge ca și mine. Începeam să cred că, asemeni Celor Ce Trebuie Păziți, începuse să se hrănească din ce în ce mai rar. Doream cu disperare să aflu dacă acesta era adevărul.

El însă mă părăsise. Satul îl chemase, mai mult ca sigur. A ieșit pe terasă și apoi a dispărut. Vreme de o clipă, am crezut că se ascunsese, în dreapta ori în stînga, după ușă. Apoi m-am dus pînă în prag și am descoperit că terasa era pustie. M-am apropiat de balustradă și m-am aplecat, privind în jos. Am văzut o pată de culoare — mantia lui — pe fondul întunecat al stîncilor de dedesubt.

Așadar, aceasta e soarta care ne așteaptă, am gîndit atunci: nu vom mai simți nevoia de sînge, chipurile noastre își vor pierde, încetul cu încetul, expresia omenească, vom putea mișca obiectele din loc folosindu-ne doar de puterea minții și, probabil, vom putea zbura. Peste cîte nopți, peste cîte mii de ani, vom sta nemișcați, cufundați într-o tăcere de nepătruns, asemeni Celor Ce Trebuie Păziți? De cîte ori, în noaptea aceasta, Marius arătase ca ei? Cît timp își petrecea stînd încremenit cînd nu era nimeni de față?

Ce va însemna pentru el jumătatea de veac, cît timp eu îmi voi trăi viața de muritor, departe, peste mări?

M-am întors și am străbătut casa înspre camera ce-mi fusese pregătită. Am șezut acolo, privind marea, pînă cînd înțîia geană de lumină a prins a se ivi. Cînd am deschis ascunzătoarea micuță a sarcofagului, era plină de flori proaspete. Mi-am pus masca de aur și gluga, apoi mănușile, și m-am întins în sicriul de piatră. În vreme ce-mi închideam ochii, am simțit mireasma dulce a florilor.

A venit și clipa înfiorătoare a pierderii cunoștinței. În pragul visului, am auzit un rîset de femeie. A rîs ușor vreme îndelungată, de parcă s-ar fi aflat în miezul unei conversații care o făcea fericită, și chiar înainte de a mă afunda în beznă, mi s-a părut c-o văd, dîndu-și capul pe spate și dezvelindu-și grumazul alb.

CîND am deschis ochii, m-a străfulgerat o idee, transformîndu-se în obsesie, astfel încît de-abia îmi dădeam seama de setea care mă chinuia, de furnicăturile din vene.

— Deșertăciune, am șoptit.

Ideea însă era încărcată de o frumusețe ispititoare.

Nu, dă-o uitării. Marius mi-a cerut să stau departe de sanctuar, și, la urma urmei, avea să se întoarcă pînă la miezul nopții, și-i voi putea expune ideea. Poate că el ar putea să... Ce anume? Ar clătina din cap, plin de amărăciune.

Mi-am părăsit camera și am început să mă plimb prin casă. Totul era ca în noaptea precedentă: lămpi aprinse, ferestre deschise, oferind spectacolul molcom al luminilor muribunde. Mi se părea imposibil faptul că, în curînd, aveam să plec. Dar și mai

neverosimilă era ideea că n-aveam să mă întorc niciodată aici ba, mai mult, el însuși va părăsi aceste locuri extraordinare.

Mă simțeam amărît și demn de milă. Ideea, însă, persista.

N-aș fi vrut să o fac în prezența lui, ci în tăcere și în taină, ca să nu mă simt ridicol. Voiam să merg singur.

Nu. N-o face. La urma urmei, tot n-are să folosească la nimic. Cînd ai s-o faci, nu se va întîmpla nimic.

Tocmai de aceea, de ce n-aș face-o? De ce n-aș face-o?

Mi-am dus rondul pînă la capăt, prin bibliotecă, prin galerii și prin încăperea plină de păsări și maimuțe. Am intrat în camere pe care nu le vizitasem.

Ideea însă mi se cuibărise în minte. Setea mă sîcîia, trezindu-mi puțin impulsivitatea, surpîndu-mi liniștea, nelăsîndu-mă să mă gîndesc la spusele lui Marius și la ceea ce aveau să însemne ele o dată cu trecerea timpului.

El nu era nicăieri în casă. Eram sigur de asta. În cele din urmă, am colindat toate odăile. Unde se odihnea rămăsese o taină, după cum ascunse rămăseseră și feluritele căi de a părăsi casa fără a fi observat — știam că existau.

Ușa care ducea spre pasajul coborîtor, spre sanctuarul Celor Ce Trebuie Păziți am descoperit-o cu ușurință.

M-am oprit, într-un tîrziu, în salonul tapetat cu mobile lustruite și m-am uitat la ceas. Era ora șapte a serii, mai erau cinci ore pînă la întoarcerea lui. Cinci ore de sete mistuitoare. Și mai era ideea... Ideea aceea.

Nu mă hotărîsem totuși să o pun în aplicare. Am întors spatele orologiului și-am pornit-o către odaia mea. Știam că, înaintea mea, sute avuseseră aceeași idee. Și apoi, cît de exact descriesese el mîndria pe care o simțise atunci cînd crezuse că-i va putea trezi, că-i va face să se miște.

Nu. Voiam s-o fac, chiar de n-avea să se întîmple nimic, deși știam că nu voi ajunge la nici un rezultat. Doream să cobor acolo singur și s-o fac. Poate că eram mînat de ceva aflat în legătură cu Nicki. Nu știu. Nu știu!

Am intrat în odaia mea și, la lumina incandescentă reflectată de valurile mării, am deschis cutia și am contemplat îndelung vioara Stradivarius.

Desigur, nu mă pricepeam să cînt la ea, însă, noi, vampirii, sîntem buni imitatori. După cum spunea Marius, dispunem de o putere de concentrare și de talente superioare oamenilor de rînd. Îl văzusem de multe ori pe Nicki cîntînd.

Am întins corzile din păr de cal și le-am frecat cu o bucățică de rășină, cum făcea și Nicki.

Cu numai două nopți în urmă, n-aș fi atins cu nici un preț acest obiect. Ascultarea acestui instrument mi-ar fi provocat durere.

Acum, însă, am luat vioara din cutie și am purtat-o, străbătînd casa, așa cum o purta Nicki prin culisele Teatrului Vampirilor, fără urmă de vanitate. Mă grăbeam spre intrarea în trecerea secretă.

Avem impresia că ei mă cheamă, mă conduc, de parcă aș fi fost lipsit de voință. Acum, Marius nu mai conta. Conta un singur lucru, să cobor treptele înguste cît puteam de repede. Am trecut pe lîngă ferestrele prin care răzbătea briza înmiresmată a mării și lumina serii timpurii.

De fapt, orgoliul care mă mîna devenise într-atît de puternic, încît m-am oprit locului întrebîndu-mă dacă izvora din mine însumi. Ce nebunie! Cine îmi vîrîse așa ceva în cap? Cei Ce Trebuie Păziți? Asta chiar era îngîmfare. De unde să știe acele creaturi ce era micul și straniul instrument pe care-l țineam în mînă?

Scotea sunete pe care, nu-i așa? nimeni din lumea antică nu le auzise vreodată, sunete atît de omenești și pline de afecțiune, încît mulți credeau că vioara era opera diavolului și-i acuzau pe virtuozii ei că ar fi posedați de necuratul.

Eram amețit, descumpănit.

Cînd reușisem să cobor atîtea trepte? Uitasem oare că ușa era zăvorîită pe dinăuntru? Peste cinci sute de ani, voi fi poate în stare să trag acel zăvor, mi-am spus. Acum, însă, nici vorbă.

Și totuși, am continuat să cobor, și gîndurile s-au risipit la fel de brusc precum mă invadaseră. Înflăcărarea mă cuprinsese iarăși, iar setea părea că mă ațîța și mai tare, deși, între ele, n-avea cum să existe vreo legătură.

Ajungînd la ultima cotitură, am descoperit surprins că ușile capelei erau larg deschise. Lumina felinarelor se revărsa în casa scărilor. Copleșit pe neașteptate de

mireasma florilor și de parfumul de tămâie, am înghițit în sec.

M-am apropiat, ținând vioara la piept, cu ambele mâini.

Am văzut ușile tabernacolului deschise și pe ei doi, șezînd acolo.

Cineva le adusese flori proaspete și tămâie pe farfurioare de aur.

M-am oprit în mijlocul capelei, privindu-i, și din nou mi s-a părut că se uitau la mine.

Erau albi, atît de albi, încît nu reușeam să mi-i închipui bronzați, și tari precum diamantele pe care le purtau.

O brățară în formă de șarpe, pe antebrațul ei. Un colier atîrnîndu-i deasupra sînilor. O fișie subțire de piele ivindu-se din gulerul de în al rochiei sale imaculate.

Chipul ei era mai îngust decît al lui, iar nasul o idee mai lung. Ochii-i erau alungiți, iar pliurile cîrnoase ce îi înconjurau, ceva mai groase. Pletele le erau însă la fel de negre.

Răsuflăm greu. M-am simțit slăbit dintr-o dată și-am lăsat parfumul florilor și al tămâiei să-mi umfle plămîinii.

Lumina felinarelor arunca străluciri aurii pe pereți.

Am privit vioara, încercînd să-mi reconstitui ideea; mi-am trecut degetele pe suprafața lemnului, întrebîndu-mă ce credeau ei c-ar putea fi acest obiect.

Cu o voce scăzută, le-am explicat ce era și că voiam ca ei să mă asculte, deși nu mă pricepeam prea bine să cînt. Aveam să mă străduiesc. Nu vorbeam nici măcar îndeajuns de tare ca să mă pot auzi eu însumi, dar eram convins că, dacă voiau, ei puteau să mă audă.

Am ridicat vioara la nivelul umărului, fixînd-o cu bărbia, după care am ridicat arcușul. Am închis ochii și mi-am amintit muzica lui Nicki, felul în care își mlădia trupul atunci cînd o cînta, presiunea exercitată de degetele sale, ca niște ciocănele, pe corzi, și chipul în care acestea transmiteau mesajul dinspre sufletul său către ascultători.

M-am cufundat în muzică, și sunetele urcau sau descreșteau, după cum le porunceau degetele ce-mi dansau pe corzi. Era un cîntec, da, reușisem să cînt. Tonurile iscate erau pure și îmbelșugate, iar ecourile pe care le stîrneau pereții încăperii le amplificau volumul, creînd acel sunet, acel vaier pe care numai o vioară îl poate reda. Am continuat, cuprins parcă de nebulie, legănîndu-mă; uitasem de Nicki, uitasem de orice; rămăsese doar senzația degetelor care loveau corzile și conștiința faptului că eu însumi făceam asta, din mine izvora muzica, potolindu-se, apoi urcînd iar, coplesitoare, mereu mai puternică, pe măsură ce apăsam mai tare cu arcușul ce se mișca frenetic înainte și înapoi.

Cîntam o dată cu vioara, murmuram, apoi îmi slobozeam glasul și odaia îmbrăcată în aur își pierdea conturul. Și, dintr-o dată, vocea mea a părut a deveni mai puternică, inexplicabil de puternică, scoțînd o notă pură și înaltă pe care n-aș fi crezut că o puteam cînta. Și totuși, iată, nota aceea superbă rămînea, monotonă și neschimbată, crescîndu-și volumul, pînă cînd urechile au început să mă doară. Cîntam mai tare acum, mai frenetic și m-am trezit gîfîind. Astfel, mi-am dat seama că nu eu eram cel care scotea acea notă stranie, înaltă!

Dacă nu înceta imediat, sîngele avea să îmi țîșnească din urechi. Dar nu eu scoteam acel sunet! Fără a înceta să cînt, nelăsîndu-mă pradă durerii care-mi străfulgera prin cap, am ridicat privirea și am văzut că Akasha se ridicase în picioare, ochii îi erau larg deschiși, iar buzele-i formau un oval perfect. Ea era cea care producea acel sunet, coborînd treptele tabernacolului către mine, cu brațele deschise. Nota ascuțită îmi străpungea timpanele, ca o sabie de oțel.

Nu mai vedeam. Am auzit vioara lovindu-se de podeaua de piatră. Mi-am cuprins capul în mâini. Am început să urlu, dar nota aceea îmi acoperea urletele.

— Oprește-te! Oprește-te! strigam.

Lumina ochilor mi-a revenit, în sfîrșit. Ea se afla chiar în fața mea, întinzînd mâinile.

— O, Doamne, Marius!

M-am întors și am luat-o la fugă spre ieșire. Ușile mi s-au trîntit însă în față, lovindu-mă atît de tare, încît am căzut în genunchi. Am început să scîncesc în vreme ce țiuitul îmi sfredelea urechile.

— Marius, Marius, Marius!

Întorcîndu-mă, pentru a vedea ce mă aștepta, i-am zărit călcîiul coborînd asupra viorii. Cu un pîrîit sinistru,

instrumentul s-a sfărîmat, dar sunetul scos de ea se stîngea. Se topea încet.

Am rămas acolo asurzit, în tăcerea care se lăsase, nemaiauzindu-mi nici măcar propriile zbierete, chemările adresate lui Marius, în vreme ce încercam să mă ridic în picioare.

Tăcere țiuitoare, înfiorătoare. Ea se afla acum chiar în fața mea și sprîncenele i s-au

apropiat delicat, născînd un rid abia vizibil pe fruntea-i albă. În ochi i se citea frămîntare și un puhoi de întrebări. Buzele i s-au îndepărtat, palide, dezvăluindu-i colții.

Ajută-mă, Marius, ajută-mă, ajută-mă, bîlbîiam, neauzindu-mă, persistînd doar intenția pură din mintea mea. Brațele ei m-au cuprins, trăgîndu-mă mai aproape. I-am simțit mîna, așa cum mi-o descriesese Marius, mîngîindu-mi blînd ceafa. Dinții mei îi atingeau acum grumazul.

N-am șovăit nici o clipă. Nu m-am gîndit la brațele care mă înlănțuiau și-ar fi putut stoarce viața din mine într-o clipită. Dinții mei i-au străpuns pielea ca o crustă de gheață și sîngele ei fierbinte mi s-a revărsat în gură.

Oh, da, da... oh, da. Îmi aruncasem brațul stîng peste umărul ei, mă agățam de ea, ca de o statuie vie, și nu-mi păsa că ea era tare ca marmura, bănuisem că așa avea să fie, era perfect. Oh, Mama mea, amanta mea, preaputernica mea. Sîngele ei penetra, pulsînd, fiecare particulă a trupului meu, în curgerea sa arzătoare. Buzele ei mi s-au lipit de grumaz. Mă săruta, săruta artera prin care, cu violență, curgea de-acum propriul ei sînge. Buzele i s-au întredeschis, și-n vreme ce îi sorbeam sîngele cu toate puterile mele, sugînd, simțindu-l cum țîșnește întruna, răspîndindu-se în mine, am simțit acea senzație inconfundabilă a colților ei ce mi se înfîgeau în gît.

Din fiece vinișoară, sîngele-mi a pornit a se scurge în ea, așa cum al ei se scurgea în mine.

Mi se părea că văd cutremurătorul circuit și mi se părea cu atît mai divin, cu cît nimic altceva nu mai exista decît gurile noastre, pecetluindu-ne grumajii și pulsul neodihnit al sîngelui. Nu existau vise, nici viziuni, ci doar *asta* — curgerea fierbinte, superbă, și asurzitoarea prăvălire a sîngelui. Nimic nu mai conta, absolut nimic. Îmi doream un singur lucru: să nu se mai sfîrșească niciodată. Lumea, în care lucrurile aveau greutate, umpleau spațiul și întrerupeau razele de lumină, dispăruse.

Însă un zgomot oribil a pătruns, ca un intrus, în extazul meu, un sunet urît, de stîncă sfărîmată, de piatră lovindu-se de piatră. Venea Marius. Nu, Marius, nu veni acum. Pleacă, nu ne atinge. Nu ne despărți.

Dar zgomotul groaznic, întreruperea, nu fusese provocată de către Marius. Brusc, am fost apucat de păr și smuls din îmbrățișarea ei. Sîngele mi-a scăpat, în valuri, din gură. Era Enkil. Mîinile sale puternice mi-au prins capul ca într-o menghină.

Sîngele mi-a împrăștiat bărbia. I-am văzut chipul schimonosit. Am văzut cum mîinile ei se întindeau spre el. Ochii ei erau aprinși de furie, iar mîinile-i amorțite se agitau agățîndu-se de palmele ce-mi înclăștaseră capul. I-am auzit glasul înălțîndu-se, țipînd, urlînd mai tare decît adineauri, cînd cîntase acea notă sfîșietoare. Din colțul gurii i se prelingea un firicel de sînge.

Sunetul a căpătat parcă o înfățișare. Întunericul s-a risipit, spart în milioane de țandări strălucitoare. Țeasta avea să-mi explodeze.

M-a silit să cad în genunchi. Stătea aplecat asupra mea, astfel încît îi puteam vedea acum întregul chip. Era la fel de netulburat ca de obicei și doar încordarea mușchilor brațelor îi vădea vitalitatea.

Chiar și în larma copleșitoare a țipetelor ei, am auzit ușa aflată undeva în spatele meu pîrîind, crăpată de loviturile bubuitoare ale pumnilor lui Marius, și strigătele lui, care mai c-ar fi putut rivaliza cu cele ale Akashei.

Zgomotul făcuse să-mi țîșnească sîngele din urechi. Buzele mi se mișcau.

Menghina de piatră care îmi strivea capul mi-a dat drumul pe neașteptate. M-am prăbușit pe pardoseală. Zăceam întins pe dalele de piatră și-am simțit apăsarea rece a piciorului lui Enkil strivindu-mi toracele. Dintr-o clipă într-alta, avea să-mi strivească inima. Țipetele ei și-au sporit intensitatea, au devenit și mai pătrunzătoare. Se aruncase în spinarea lui, încercuindu-i gîtul cu o mînă. Sprîncenele-i erau încruntate și păru-i flutura în vînt.

L-am auzit pe Marius, adresîndu-i-se lui Enkil de dincolo de ușa închisă, iar vorbele lui tăiau, ca un cuțit, zgomotul alb al țipetelor Akashei.

Ucide-l, Enkil, și-am să te despart de ea pentru totdeauna, iar ea n-are să mi se împotrivească! Ți-o jur.

Deodată, tăcere. Surzisem. Sîngele fierbinte mi se prelingea pe gît.

Ea s-a dat la o parte, a privit drept înainte, și ușile au zburat în lături, dezvăluind o parte din îngustul pasaj săpat în piatră. Dintr-un salt, Marius a ajuns lîngă mine, cu mîinile pe umerii lui Enkil, care încremenise.

Piciorul lui s-a mișcat încet, atingîndu-mi în treacăt stomacul, după care m-am pomenit liber. Marius a rostit niște cuvinte pe care le-am perceput sub formă de gînduri.

Pleacă, Lestat. Fugi.

M-am chinuit să mă ridic și l-am văzut conducându-i pe amîndoi, înspre tabernacol. Ei însă nu priveau înainte, ci înspre Marius. Mîna Akashei era încleștată pe antebratul lui Enkil. Chipurile le erau din nou șterse, încremenite, dar, pentru întîia oară, fixitatea lor nu mai întruchipa o mască a curiozității, ci o mască a morții.

— Fugi, Lestat! mi-a spus Marius iarăși, fără să se întoarcă.

L-am ascultat.

16

MĂ AFLAM în colțul cel mai îndepărtat al terasei, cînd Marius și-a făcut, în sfîrșit, apariția în salonul puternic luminat. Venele îmi erau încă pline de o arșiță care pulsa în mine, de parcă ar fi posedat o viață proprie. Vedeam pînă dincolo de contururile neguroase ale insulelor. Auzeam o corabie înaintînd undeva departe, în beznă. De gîndit însă, nu mă gîndeam decît la un singur lucru: dacă Enkil ar fi venit după mine pînă în acel loc, aș fi putut sări peste balustradă, pînă în mare, și aș fi pornit-o înot. Încă îi mai simțeam mîinile strivindu-mi tîmplele și talpa apăsîndu-mi pieptul.

Stăteam rezemat de balustrada de piatră, tremurînd, iar mîinile îmi erau pline de sîngele ce cursese din zgîrieturile de pe față, deși acestea mi se vindecaseră deja.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău de ceea ce am făcut, am spus îndată ce Marius a intrat în salon. Nu știu ce m-a împins să fac asta. N-ar fi trebuit s-o fac. Îmi pare rău. Îmi pare rău, ți-o jur, îmi pare rău, Marius. Îți promit că niciodată n-am să-ți mai calc cuvîntul.

S-a oprit, cu brațele încrucișate, privindu-mă. Era îmbujorat.

— Ce-ți spusesem noaptea trecută? m-a întrebat el. Ești *cea mai împielită creatură din cîte există!*

Mi-a făcut semn să tac.

— Iartă-mă, Marius. Te implor să mă ierți. N-am crezut că are să se întîmple așa ceva. Credeam că nu se va întîmpla nimic...

Și-a repetat gestul și mi-a făcut semn să îl urmez. A încălecat balustrada. L-am urmat, cu un sentiment confuz de încîntare că îmi era atît de ușor să cobor panta abruptă; cu toate acestea, eram încă sub impactul celor întîmplate, ca să îmi mai pese cu adevărat de așa ceva. O simțeam pe ea ca pe un parfum răspîndit prin întregu-mi trup, deși ea nu avea nici un fel de miros, exceptîndu-l pe acela al florilor și al tîmîiei, care se pare că intrase în pielea ei cea albă, altminteri impenetrabilă. Și cît de gingașă părea, în ciuda tăriei sale...

Am coborît pe bolovanii alunecoși pînă pe plaja albă și-am început să ne plimbăm, alături, în tăcere, privind spuma albă a valurilor care lingeau stîncile ori se aruncau cu putere asupra nisipului fin și alb. Vîntul îmi șuiera la urechi, trezindu-mi acel sentiment de singurătate ce elimină orice altă senzație, anihilînd chiar și sunetele.

Pe măsură ce mă linișteam, mă simțeam tot mai mizerabil.

Marius și-a strecurat brațul în jurul meu, așa cum obișnuia să facă Gabrielle. Puțin îmi păsa încotro ne îndreptam. Am fost surprins, descoperind că ajunseserăm în dreptul unui mic estuar unde era ancorată o barcă lungă avînd o singură pereche de vîsle.

Cînd ne-am oprit, am spus iar:

— Îmi pare rău că am făcut-o! Ți-o jur! Nu credeam că...

— Nu-mi spune că-ți pare rău, m-a întrerupt, calm, Marius. Nu-ți pare deloc rău de ceea ce s-a întîmplat, de faptul că tu ești cel ce-a provocat acest incident, mai ales acum, cînd te afli aici, teafăr, și nu acolo, strivit ca un ou pe podeaua capelei.

— Oh, dar asta n-are nici o importanță, am strigat.

Am început să plîng. Mi-am scos batista, accesoriu indispensabil oricărui gentilom al veacului al optsprezecelea, și mi-am șters sîngele de pe față. O simțeam pe Akasha ca pe un sprijin, mi se părea că-i simt sîngele prin mine, că-i simt mîinile pe trup. De-abia acum începeam cu adevărat să înțeleg ce se întîmplea. Dacă Marius n-ar fi sosit la timp...

— Dar ce s-a întîmplat, Marius? Ce-ai văzut tu, de fapt?

— Aș vrea să ne îndepărtăm, astfel încît el să nu ne poată auzi, mi-a spus Marius șovăitor. E o nebunie să gîndim ori să vorbim despre ceva care l-ar putea tulbura și mai tare. Trebuie să-l lăsăm o vreme, să-i treacă...

Se înfuriase de-a binelea și mi-a întors spatele.

Dar cum aș fi putut să nu mă gîndesc la cele întîmplate? Mi-aș fi dorit să-mi pot deschide țeasta și să-mi smulg din ea gîndurile. Zburau prin mine asemeni sîngelui ei. În

mintea Akashei mai sălășluia și acum inteligența, în trupu-i existau și acum dorințe, în suflet ardea o flacără spirituală a cărei arșiță tălăzuia acum în mine, ca un fulger lichid. Fără puțință de îndoială, Enkil își exercita asupra ei puterile-i ucigăse! Îl uram. Doream să-l distrug. În minte-mi încolțeau tot soiul de idei nebunești; într-un fel sau altul, trebuia să existe o cale de a-l distruge fără a ne pune viața în primejdie atîta timp cît mai rămînea ea!

Absurd. Doar demonii intraseră mai întîi în el. Dar dacă nu s-ar fi întîmplat astfel...

— Încetează, tinere!

Glasul lui Marius m-a lovit ca un trăznet.

Am început din nou să plîng. Locul în care ea îmi atinsese gîtul mă ardea, la fel și buzele pe care mi le linsese, iar în gură mi se părea că simt gustul sîngelui ei. Am privit stelele răzlețe de deasupra mea și chiar acele obiecte veșnice și lipsite de simțuri mi s-au părut a fi amenințătoare, iar un strigăt mi-a încremenit în gîtlej.

Efectele provocate de sîngele ei se risipeau. Clarviziunea dinainte se încețoșa, iar membrele îmi aparțineau din nou. Poate că le simțeam mai puternice, e drept, dar vraja se risipea, lăsînd în urmă doar amintirea puternică a circuitului sîngelui prin trupurile noastre.

— Marius, ce s-a întîmplat? am strigat, încercînd să mă fac auzit în şuierul vîntului. Nu fi supărat pe mine, nu-mi întoarce spatele. Nu pot...

— Ssst, Lestat. S-a întors, luîndu-mă de braț. Nu-ți face griji în privința mîinii mele, a încercat să mă liniștească. E lipsită de importanță și nu e îndreptată împotriva ta. Lasă-mi un timp, să-mi pot aduna gîndurile.

— Dar ai văzut ce s-a întîmplat între mine și ea?

Și-a ațintit privirile către mare. Apa era neagră, iar spuma valurilor de un alb imaculat.

— Am văzut...

— Am luat vioara și-am vrut să le cînt, mă gîndeam că...

— Da, desigur, știi asta...

— ...că muzica ar putea să-i impresioneze, mai ales muzica aceea stranie, supranaturală, știi, o vioară...

— Da...

— Marius, mi-a dat... Ea... și mi-a luat...

— Știu.

— Iar el o ține acolo! El n-o lasă să plece!

— Lestat, te-am rugat...

Zîmbea nesigur și întristat.

Închide-l, Marius, cum au făcut-o ei odinioară, și dă-i drumul Akashei!

— Visezi, copile, mi-a răspuns. Visezi!

S-a întors și m-a părăsit, făcîndu-mi semn să îl las singur. A coborît pe plajă și a lăsat valurile să i se spargă la picioare, în vreme ce se plimba încoace și-ncolo.

Am încercat din nou să mă liniștesc. Mi se părea ireal faptul că mai fusesem vreodată altundeva decît pe această insulă, faptul că lumea muritorilor exista undeva, dincolo de mare, faptul că tragedia și amenințarea Celor Ce Trebuie Păziți nu erau cunoscute nimănui dintre cei aflați dincolo de stîncile acestei faleze umede și strălucitoare.

În cele din urmă, Marius s-a întors.

— Ascultă-mă, a zis. Drept înainte, către vest, se află o insulă ce nu e sub protecția mea, iar la capătul dinspre nord al acesteia, vei găsi un orașel vechi, în care tavernele marinarilor rămîn deschise toată noaptea. Urcă-te în barcă și du-te acolo. Vînează și uită de cele întîmplate aici. Astîmpără-ți puterile noi pe care le-ai căpătat de la ea. Încearcă însă să nu te gîndești la vreunul din ei. Dar, mai ales, încearcă să nu urzești planuri împotriva lui. Înainte de ivirea zorilor, întoarce-te acasă. Nu va fi foarte greu. Vei găsi cel puțin o duzină de uși și ferestre deschise. Fă asta, acum, de dragul meu.

Mi-am plecat capul. Era unicul lucru care m-ar fi putut distra acum, care mi-ar fi putut șterge toate gîndurile, nobile ori supărătoare. Sîngele, lupta și moartea unui om.

Fără să protestez, am purces, prin apa caldută, către barcă.

LA ORELE mici ale dimineții, mă priveam într-un fragment dintr-o oglindă metalică agățat pe peretele camerei unui marinar jegos, într-un han așijderea. Mă vedeam înveșmîntat în mantia mea cea roșie și în dantelă albă, iar chipul îmi era îmbujorat de dogoarea crimei. În spatele meu, prăvălit peste masă, era cadavrul unui bărbat. Pumnul îi era încă încheștat pe stiletul cu care încercase să-mi taie gîtul. Vedeam și sticla de vin,

licoarea pe care m-am încăpățînat să o refuz, protestînd din joacă, pînă cînd el și-a pierdut răbdarea și a recurs la ultima soluție. Pe pat zăcea tovarășul lui.

Am privit chipul tînăr, cu păr blond, ce mă privea din oglindă.

— Al naibii să fiu, dacă ăsta nu-i chiar vampirul Lestat, am zis.

DAR nici măcar tot sîngele din lume n-ar fi putut împiedica grozăviile care m-au copleșit cînd am hotărît că era timpul să mă odihnesc.

Nu mă puteam stăpîni să nu mă gîndesc la ea, întrebîndu-mă dacă al ei fusese rîsul pe care-l auzisem în noaptea trecută. M-am tot mirat că nu-mi transmisese nici o viziune o dată cu sîngele ei, pînă cînd mi-am închis ochii și mi-am amintit, desigur, lucruri minunate, confuze, în magia lor. Eu și ea ne plimbam pe un coridor lung, împreună — nu aici, dar într-un loc pe care l-am recunoscut. Cred că asta se întîmpla în palatul în care Haydn își compusese muzica, în Germania. Pălăvrăgeam, așa cum o făcuserăm deja de nenumărate ori. *Vreau să-mi spui tot, ceea ce cred oamenii, ce-i mîna, ce sînt toate aceste invenții minunate...* Purta o rochie neagră cu pene mari, albe, la guler, și un voal alb legat peste pălărie și sub bărbie. Chipul ei era tînăr.

DESCHIZÎND ochii, am știut că Marius mă aștepta. Am intrat în odaie și l-am găsit stînd lîngă cutia goală a viorii, întorcînd spatele ferestrei deschise către mare.

— Acum va trebui să pleci, tînărul meu prieten, a rostit cu tristețe în glas. Sperasem că vom avea mai mult timp, dar e imposibil. Corabia cu care vei pleca te-așteaptă.

— Din cauză că am făcut ceea ce am făcut... Mă simțeam mizerabil. Așadar, eram alungat.

— A devastat întreaga capelă, mi-a spus Marius cu un glas ce părea a-mi cere să fiu calm.

Și-a trecut brațul pe după umărul meu și mi-a luat valiza în cealaltă mîna. Ne-am îndreptat către ușă.

— Vreau să pleci chiar acum, deoarece acesta pare a fi singurul lucru ce-l mai poate liniști. Vreau însă să-ți amintești nu de furia lui, ci de tot ceea ce ți-am povestit, să fii încrezător, căci, așa cum ți-am spus, ne vom întîlni din nou.

— Ți-e teamă de el, Marius?

— Oh, nu, Lestat. Nu-mi purta de grijă. A mai făcut el asemenea lucruri, din cînd în cînd. De fapt, el nu-și dă seama ce face. Sînt convinși de asta. El știe doar un lucru: cineva s-a interpus între el și Akasha. Va avea nevoie de un timp ca să-i treacă.

Din nou, expresia aceea: "să-i treacă".

— Iar ea a încremenit iar, de parcă nici nu s-ar fi mișcat, nu-i așa? l-am întrebat.

— Vreau să pleci chiar acum, ca să nu-l mai stîrnești. M-a condus afară din casă, spre treptele săpate în stîncă. Apoi mi-a spus: Oricît de bine ne-am pricepe să mișcăm obiectele din loc cu puterea gîndului, să le ardem, puterea de a face vreun rău prin forța minții nu acționează la mare distanță de localizarea noastră fizică. Astfel încît aș vrea să pleci de-aici chiar în noaptea asta, urmîndu-ți drumul către America. Cu cît pleci mai repede, cu atît mai curînd te vei întoarce la mine, cînd el nu va mai fi agitat și n-are să-și mai amintească. Eu însă nu voi fi uitat nimic și te voi aștepta.

De cum am ajuns pe culmea falezei, am văzut galera ancorată în port. Treptele păreau imposibil de coborît, dar nu erau așa. În schimb, imposibil mi se părea să părăsesc insula și pe Marius tocmai acum.

— Nu-i nevoie să mă conduci, i-am spus, luînd valiza. Încercam să nu par amărît și descumpănit. La urma urmei, întreaga vină o purtam doar eu. Aș prefera să nu plîng în fața altora. Să ne despărțim chiar aici.

— Mi-aș fi dorit să mai putem petrece cîteva nopți împreună, să avem timp să discutăm despre cele întîmplate. Dragostea care ți-o port te va însoți pretutindeni. Încearcă să îți amintești de ceea ce ți-am spus. Cînd ne vom reîntîlni, vom avea multe să ne spunem.

A tăcut apoi.

— Ce s-a întîmplat, Marius?

— Spune-mi sincer, mi-a cerut el. Îți pare rău c-am venit după tine, în noaptea aceea, la Cairo? Îți pare rău că te-am adus aici?

— Cum ar putea să-mi pară rău? Nu regret decît că sînt nevoit să plec. Ce se va întîmpla dacă n-am să te mai pot găsi sau dacă tu nu vei reuși să mă regăsești?

— Când va sosi timpul, am să te gădesc. Amintește-ți mereu: ai puterea de a mă chema, așa cum ai mai făcut-o. Când am să-ți aud chemarea, îți voi răspunde, străbătînd distanțe pe care, de unul singur, nu le-aș putea străbate. Când va veni vremea, am să-ți răspund. De asta poți să fii sigur.

Am încuviințat. Aș fi avut atîtea să-i spun, și totuși, n-am scos un cuvînt.

Ne-am îmbrățișat îndelung. Apoi m-am întors și-am pornit a coborî încet, știind că avea să înțeleagă de ce nu priveam în urmă.

17

N -AM știut cît de mult tînjeam să mă întorc în lume pînă în clipa în care corabia a intrat în negurosul Bayou Saint Jean, îndreptîndu-se către New Orléans, și-am zărit linia întunecată, neregulată, a țărmului profilîndu-se pe cerul luminos.

Faptul că nimeni din rasa noastră nu mai pătrunsese pînă atunci în sălbăticia aceasta mă excita și mă făcea să mă simt umil, în același timp.

Înainte de răsăritul soarelui, în acea dinții dimineată, mă îndrăgostisem deja de ținuturile acelea joase și mohorîte, așa cum odinioară mă îndrăgostisem de arșița uscată a Egiptului. Cu timpul, am ajuns să le iubesc mai mult decît oricare alt loc de pe pămînt.

Miresmele erau atît de puternice aici, încît puteai simți verdele crud al frunzelor și rozul ori galbenul florilor. Cît despre marele fluviu maroniu care trecea pe lîngă mizerabila Place d'Armes, cu catedrala-i mărunțică, acesta întrecea toate fluviile faimoase pe care le văzusem vreodată.

Nevăzut și necunoscut de nimeni, am pornit a explora micuța colonie uitată de Dumnezeu, cu străzile ei noroioase și trotuarele înguste, pline de soldați spanioli jechoși. M-am rătăcit pe cheiurile ticsite de marinari beți, cufundați în jocuri de noroc, de femeiuști caribiene cu piele cafenie. Am aruncat priviri încîntate spre cer, admirînd zigzagul tăcut al fulgerelor și bubuiturilor îndepărtate ale tunetelor, în moleșeala mătăsoasă a ploii de vară.

Acoperișurile plate ale căsuțelor străluceau în razele lunii. Lumina se juca printre gratiile metalice ale vilelor spaniole, atît de arătoase. Clipea, prin arabescurile dantelate ale draperiilor ce atîneau dincolo de ușile de sticlă proaspăt spălate. M-am plimbat printre bungalourile mărunte și elegante împrăștiate pe mal, pîndind, dincolo de ferestre, mobilele lustruite și frînturile scînteietoare de bunăstare și civilizație care, aici, în acest ținut barbar, păreau lipsite de valoare și fastidioase, chiar un pic triste.

Din cînd în cînd, din negură se ivea cîte o viziune: un adevărat gentilom francez, purtînd o pelerină albă și un frac pretențios, însoțit de soția sa, avînd rochia lungă umflată de crinolină. În urma lor, cîte un sclav negru, ducînd pantofi curați pentru amîndoi, plescăind prin mocirla atotcuprinzătoare.

Știam că ajunsesem în cel mai îndepărtat colț al grădinii sălbatice, că, de acum înainte, asta avea să-mi fie patria, că aveam să rămîn la New Orléans, dacă orașelul acesta avea să supraviețuiască. Orice suferință se diminuea în acest ținut lipsit de lege. Tot ce năzuisem vreodată, avea să-mi provoace mai multă plăcere de îndată ce aveam să înțeleg.

Au fost unele clipe, în cea dinții noapte pe care am petrecut-o în micul paradis fetid, cînd mi-am dorit ca, în ciuda puterilor mele ascunse, să fiu și eu asemeni oricărui muritor de rînd. Poate că eu însumi nu eram un exilat, așa cum îmi închipuisem, ci doar o proiecție îndepărtată, măreață, a sufletului omenesc.

Vechi adevăruri și vrăjitorii antice, revoluții și invenții, toate acestea conspiră spre a ne îndepărta de patima care, într-un fel sau altul, ne mistuie pe toți.

Și, plictisiți, în cele din urmă, de toată această complexitate, visăm cu toții la vremurile îndepărtate cînd ședeam pe genunchii mamei și fiecare sărut era o întruchipare perfectă a dorinței. Și nu putem decît să ne deschidem brațele spre îmbrățișarea care acum conține și raiul, și iadul: osînda noastră iar și iar, și iar.

EPILOG:

INTERVIU CU UN VAMPIR

IATĂ-MĂ ajuns la capătul educației și al aventurilor Vampirului Lestat, povestea pe care am purces a v-o spune. Aveți aici o istorisire despre magia și misterele Lumii celei Vechi, pe care, în ciuda interdicțiilor și piedicilor, m-am a hotărât să v-o dezvălui.

Dar povestea mea nu se sfârșește aici, oricât de greu mi-ar veni să continuu. Va trebui să dau atenția cuvenită, oricât de dureros ar fi, evenimentelor care m-au condus la hotărârea de a mă cufunda în țărână în 1929.

Aceasta s-a întâmplat la o sută patruzeci de ani după ce părăsisem insula lui Marius. De atunci, nu mi-a fost dat să mai dau ochii cu el. Și Gabrielle a rămas, de-atunci, pierdută pentru mine. Se făcuse nevăzută în noaptea aceea, la Cairo, și nimeni, muritor ori nemuritor, n-a mai auzit vreodată de ea.

Cînd mi-am săpat mormîntul, în veacul al douăzecilea, eram singur, obosit și atît sufletul, cît și trupul îmi erau grav rănite.

Îmi trăisem răgazul de "o viață", cum spunea Marius. Însă nu pe Marius trebuie să dau vina pentru felul în care am trăit și pentru îngrozitoarele greșeli pe care le-am săvîrșit.

Mai mult decît oricare altă trăsătură omenească de caracter, voința aprigă a fost cea care mi-a făurit fiecă experiență. Fără să fi ținut seama de avertismente și profeții, am flirtat cu tragedia și dezastrul, așa cum am făcut dintotdeauna. Dar n-am a mă plînge, mi-am primit răsplata. Vreme de aproape șaptezeci de ani, am avut alături pe vampirii novici Louis și Claudia, două dintre cele mai superbe exemplare de nemuritori din cîte am întîlnit vreodată pe acest pămînt. Mai mult decît atît, i-am posedat conform voinței mele.

La scurt timp după sosirea mea în colonie, m-am îndrăgostit fără putință de scăpare de Louis, un tînăr burghez, proprietar de plantație, cu părul negru, cu maniere pretențioase și grațios în vorbire, care, prin cinismul și dorința sa de autodistrugere, îmi părea a fi fratele geamăn al lui Nicolas.

Avea îndîrjirea crîncenă a lui Nicki, era la fel de rebel și poseda aceeași capacitate de a crede și a nu crede pînă la disperare.

Și totuși, Louis m-a fascinat mult mai mult decît o făcuse odinioară Nicolas. Chiar și-n momentele de aprigă cruzime, Louis îmi stîrnea tandrețea, seducîndu-mă cu neajutorarea lui șovăitoare, cu neîncrederea sa în fiecă cuvînt ori gest de-al meu.

Mă cucerise cu naivitatea lui, cu straniile sale convingeri burgheze, crezînd cu strășnicie că Dumnezeu rămînea Dumnezeu, deși ne întorsese spatele, că blestemul și mîntuirea erau limitele între care oscila mica noastră lume lipsită de speranță.

Louis era un pătimaș care-i iubea pe muritori chiar mai mult decît mine. M-am întrebat adesea dacă nu cumva mă apropiasem de Louis ca să mă pedepsesc pentru ceea ce i se întîmplase lui Nicki, dacă nu cumva îl creasem pentru a-mi sluji drept conștiință vie și pentru a-mi reaminti veșnic de pedeapsa pe care știam că o merit.

L-am iubit însă, pur și simplu. Iar dorința disperată de a-l păstra lîngă mine, de a-l avea alături în momentele de nesiguranță, m-au determinat să făptuiesc cel mai egoist și mai impulsiv act din întreaga mea viață printre morții cei vii. Aceasta a fost crima cea mai groaznică pe care am făptuit-o: am creat-o, împreună cu Louis, de dragul său, pe Claudia, o copilă vampir de o frumusețe amețitoare.

Atunci cînd am posedat-o, trupul ei nu împlinise încă șase ani și, deși ar fi murit dacă n-aș fi făcut-o (ca și Louis, de altfel, la vremea sa), fapta mea a fost o sfidare la adresa zeilor, pe care am plătit-o cu vîrf și îndesat și eu, și Claudia.

Această poveste a fost însă istorisită de către Louis în *Interviu cu un vampir*, o carte care, cu toate contradicțiile și neînțelegerile-i flagrante, reușește să redea foarte bine atmosfera în care Claudia, Louis și cu mine ne-am întîlnit și am rămas împreună vreme de șaizeci și cinci de ani.

În tot acest timp, n-am avut pereche printre semenii noștri, am format un trio, înveșmîntat în mătase și catifea, de vînători ucigași, glorioși și tainici, în coruptul New Orléans ce ne adăpostea și ne aproviziona cu un nesfîrșit șir de victime.

Și, deși Louis n-avea de unde s-o știe, atunci cînd și-a așternut pe hîrtie cronică, șaizeci și cinci de ani e o durată fenomenală pentru o asemenea legătură, în lumea noastră.

Cît despre minciunile pe care le-a spus, greșelile pe care le-a făcut, ei bine, îi voi ierta excesul de imaginație, amărăciunea și orgoliul care, la urma urmei, nici n-au fost chiar atît de mari. Nu i-am dezvăluit niciodată nici măcar jumătate din puterile mele, și bine-am făcut, căci, dacă-și folosea cel mult jumătate din ale sale, era torturat de remușcări și se

ura pe sine însuși.

Chiar și frumusețea sa nefirească și farmecul său ce nu dădea niciodată greș erau pentru el oarecum misterioase. Când afirma că l-am transformat într-un vampir fiindcă rîvneam la casa și plantația lui, de vină era mai degrabă modestia și nu stupiditatea, cred eu.

De înțeles mi se pare și credința sa că aș fi fost un țăranoi necioplit. Aparținea, în fond, acelei clase mijlocii inhibitate și discriminatorii și năzuia, ca toți plantatorii din colonii, la statutul unui veritabil aristocrat, deși habar n-avea cum arăta un asemenea personaj. Eu, însă, mă trag dintr-un lung șir de seniori feudali, ce nu se sfiau a-și linge degetele și a arunca peste umăr oasele de la cină, pentru dulăii lor.

Cînd scria că mă jucam cu străini nevinovați, împrietenindu-mă cu ei, iar apoi ucigîndu-i, n-avea de unde să știe că îmi alegeam victimele îndeosebi dintre cartofori, hoți și asasini, fiind mai credincios jurămîntului meu de a nu ucide decît răufăcători decît crezusem vreodată că voi fi. (Tînărul Frenier, de exemplu, un plantator căruia Louis îi conferă trăsături romantice nemeritate în textul său, era de fapt un ucigaș fără scrupule, un trișor ce tocmai avea de gînd să scoată la mezat plantația familiei sale pentru a-și plăti datoriile de la jocul de cărți, atunci cînd l-am doborât. Tîrfele cu care benchetuisem o dată, în fața lui Louis, sfidîndu-l, otrăviseră și jefuiseră destui marinari.)

Dar mărunțișurile de soiul acesta nu contează. El și-a spus povestea așa cum a crezut de cuviință.

În felul său, Louis a fost dintotdeauna egal cu sine însuși. Era cel mai uman dintre strigoii pe care i-am întîlnit vreodată. Nici măcar Marius n-ar fi putut crea o ființă mai plină de compasiune, mai contemplativă. Era întotdeauna un gentilom: a învățat-o pe Claudia cum se cuvenea a fi folosite tacîmurile de argint, deși, binecuvîntată fie-i inimioara neagră, ea nu avea să aibă niciodată nici cea mai mică nevoie de a folosi vreun cuțit ori vreo furculiță.

Orbirea sa în privința motivațiilor pătimirii celor din jur era și ea o parte din farmecul său, asemeni pletelor sale negre ori a veșnic tulburatei expresii a ochilor săi verzi.

De ce-aș mai aminti oare de cîte ori venise la mine zdrobit de neliniște, implorîndu-mă să nu-l părăsesc niciodată, sau de vremurile cînd ne plimbam împreună și povesteam, sau jucam fragmente din piesele lui Shakespeare, spre a o amuza pe Claudia? Alteori, ieșeam braț la braț, spre a vîna pe cheiuri și prin taverna sau valsam cu frumusețile tucirii ale locului la balurile garnizoanei.

Citiți printre rînduri.

De trădat, îl trădasem atunci cînd l-am creat, asta-i mai important. Așa cum am trădat-o și pe Claudia. Îi iert nonsensurile pe care le-a scris, fiindcă a spus adevărul despre momentele privilegiate pe care el, Claudia și cu mine le-am împărtășit, deși nu ne-ar fi fost îngăduit în acele decenii lungi ale veacului al nouăsprezecelea, cînd culorile de păun ale vechiului regim păleau, iar gîngașa muzică a lui Mozart și Haydn făcea loc bombasticului Beethoven, ce-mi amintește uneori atît de mult de imaginările-mi clopote ale iadului.

Am avut parte de ceea ce mi-am dorit dintotdeauna. l-am avut pe *ei*. Din cînd în cînd, mi-am permis chiar să uit de Gabrielle și de Nicki, să uit chiar de Marius, de chipul palid și lipsit de expresie al Akashei, de atingerea înghețată a mîinilor ei, de fierbințeala sîngelui ei.

Eu însă mi-am dorit dintotdeauna prea mult. Ce a stat la temelia vieții pe care a descris-o el în *Interviu cu un vampir*? De ce a durat atît de mult?

De-a lungul secolului al nouăsprezecelea, vampirii au fost "descoperiți" de către scriitorii europeni. Lordul Ruthven, creația doctorului Polidori, a deschis calea lui sir Francis Varney din romanele de groază ieftine, iar mai tîrziu a venit pe lume senzuala contesă Carmilla Karnstein a lui Sheridan Le Fanu; în sfîrșit, a urmat marele maimuțoi al vampirilor, hirsutul conte slav, Dracula. Acesta, deși se putea transforma într-un liliac ori putea să se facă nevăzut oricînd dorea, simțea uneori nevoia ca, probabil pentru distracție, să se tîrască în jos pe zidurile castelului său, ca o șopîrlă. Toate aceste creații, și multe altele asemenea lor, au hrănit pofta nesătulă a oamenilor pentru "povești gotice și fantastice".

Noi eram însăși esența concepțiilor veacului al nouăsprezecelea: aristocratici și distanți, de o eleganță fără cusur și mereu fără milă, sfîșiindu-ne unii pe alții într-un ținut netulburat de cei din semînția noastră, ce era însă gata să-i primească.

Poate că aflaserăm momentul potrivit din istorie, echilibrul perfect între omenesc și monstruos, vremea în care "romantismul vampiric" ce se născuse în mintea mea sub faldurile de brocart ale vechiului regim avea să își găsească marea întru chipare în

mantia neagră fluturîndă, jobenele negre și-n buclele luminoase ale fetei, revărsate de sub panglica violet pe umerii pufoși ai rochiei sale de mătase.

Dar ce îi făcusem Claudiei? Și cînd aveam să plătesc pentru asta? Cît timp s-a mulțumit să fie misterul care ne lega atît de strîns, pe mine și pe Louis, muza orelor noastre tîrzii, singurul obiect al devotamentului nostru comun?

Era oare inevitabil ca ea, ce n-avea să se împlinească niciodată ca femeie, să se răzvrătească împotriva părintelui demon care o condamnase pe vecie să-și ducă zilele în trupul unei păpuși chinezești?

Ar fi trebuit să dau ascultare avertismentului lui Marius. Ar fi trebuit să mă opresc o clipă pentru a cugeta atunci cînd mă aflam la limita acestui mărșă și îmbătător experiment: să creez un vampir din ceva neîngăduit. Ar fi trebuit să răsflu adînc și să renunț.

A fost însă ca atunci cînd i-am cîntat din vioară Akashei. Mi-am *dorit* s-o fac. Am vrut să văd, adică, ce-avea să se întîmple cu o fetiță nespuns de frumoasă precum Claudia!

Oh, Lestat, îți meriți soarta. Nu meriți să mori, ci să te chinui în focurile iadului.

De ce, mînat numai de egoism, nu ținusem seama de sfaturile ce-mi fuseseră date? De ce n-am învățat nimic de la nici unul dintre ei — Gabrielle, Armand, Marius? E drept însă că, niciodată, n-am ascultat de nimeni. N-am putut.

Nici măcar acum nu pot afirma că o regret pe Claudia, că mi-aș fi dorit să n-o fi văzut vreodată, să n-o fi ținut în brațe, să nu-i fi șoptit tot felul de secrete, să nu-i fi auzit rîsul cristalin răsunînd în încăperile cufundate în penumbră, iluminate de becuri de gaz, în casa aceea în care ne mișcăm printre mobilele lăcuite și tablourile înnegrite de vreme, printre ghivecele de flori de alamă, cum s-ar fi mișcat orice ființă vie. Claudia era copila mea cea întunecată, iubirea mea, rău din răul meu. Claudia mi-a zdrobit inima.

Într-o noapte înăbușitor de caldă, în primăvara anului 1860, s-a răzvrătit. M-a ademenit, m-a prins în capcană, înfigînd un cuțit, de nenumărate ori, în trupul meu drogat și otrăvit, pînă cînd aproape fiecare picătură din sîngele-mi vampiric s-a scurs din mine, înainte ca rănile să fi avut parte de cele cîteva prețioase clipe necesare vindecării.

Nu o învinuiesc. Ar fi trebuit să fac eu însumi așa ceva.

Acele clipe delirante n-am să le dau niciodată uitării, niciodată nu le voi exila în vreun compartiment neexplorat al minții. Voința și viclenia ei m-au doborât în aceeași măsură cu lama ce mi-a tăiat gîtul și mi-a despiciat inima. Mă voi gîndi la acele clipe noapte de noapte, cît voi trăi, la hăul ce s-a deschis sub mine, la prăbușirea în moartea de care aproape că am avut parte. Claudia mi le-a dat.

Însă, în vreme ce sîngele-mi se scurgea, luînd cu sine orice putere de a vedea, de a auzi și, în cele din urmă, de a mă mișca, gîndurile-mi călătoreau tot mai departe, înapoi, în timp, înainte de crearea acestei familii blestemată în paradisu-i plin de dantele și tapet, spre neguroasele deserturi ale pămînturilor mitice, unde bătrînul zeu dionisiac al desigurilor își simțea mereu carnea sfîșiată și sîngele risipit.

Chiar dacă acestea n-aveau nici un înțeles, aveau, în schimb, un lustru al congregației, ca o uimitoare repetiție a *aceleiași vechi teme*.

Zeul moare. Zeul reînvie. De astă dată însă, nimeni nu e mîntuit.

Cu sîngele Akashei, îmi spusese Marius, vei supraviețui unor dezastre care i-ar distruge pe alții.

Într-un tîrziu, abandonat în umezeala și în întunericul mlaștinii, am simțit cum setea mă reînsuflețește, îmi dă puteri, mi-am deschis fălcile în apa sălcie și colții mi-au căutat creaturile cu sînge cald care aveau să mă pună pe picioare din nou, pentru lungul drum de întoarcere.

Trei nopți mai tîrziu, cînd, din nou înfrînt, copiii mei m-au părăsit o dată pentru totdeauna în infernul casei noastre în flăcări, sîngele celor vîrstnici, Magnus, Marius și Akasha, a fost cel ce mi-a dat puterile necesare pentru a mă tîrî departe de arșița ucigătoare.

Însă, lipsit de sîngele tămăduitor, de o infuzie proaspătă, doar timpul mai putea să-mi vindece cumplitele răni.

Ceea ce Louis nu avea cum să descrie în istorisirea sa a fost ceea ce mi s-a întîmplat mie după aceea. Ani de zile, am vînat la periferia turmei umane, ca un monstru hidos și pîrjolit, ce nu era în stare să doboare decît pe cei infirmi sau foarte tineri. Eram veșnic primejduit de victimele mele. Devenisem exact antiteza demonului romantic, nu mai eram răpitor, ci terifiant, semănăm mai degrabă cu bătrînele fantome din Cimitirul Inocenților, înveșmîntate în zdrențe murdare.

Rănile ce mă făceau să sufăr îmi afectaseră și spiritul, capacitatea de gîndire. Iar

ceea ce descopeream atunci cînd îndrăzneam să mă privesc într-o oglindă îmi sfîșia inima.

Cu toate acestea, nici măcar o dată n-am încercat să îl chem pe Marius, n-am încercat să dau de el dincolo de zare. Nu îndrăzneam să-i cer sîngele tămăduitor. Preferam să sufăr ca-n purgatoriu vreme de un veac decît să-i îndur disprețul. Preferam să îndur cea mai cumplită singurătate, cele mai crunte spaime decît să descopăr că știa tot ce făcusem și îmi întorsese spatele cu mult timp în urmă.

Cît despre Gabrielle, care mi-ar fi iertat orice, și-al cărei sînge era de-ajuns de puternic măcar pentru a-mi grăbi însănătoșirea, nici măcar nu știam încotro să o caut.

Cînd mi-am revenit destul pentru a putea întreprinde traversarea către Europa, m-am îndreptat spre singura ființă care m-ar mai fi putut ajuta: Armand.

Armand, care mai viețuia încă pe pămînturile pe care i le dăruisem, în turnul în care eu fusesem creat de către Magnus. Armand, care mai conducea încă prosperul clan de la Teatrul Vampirilor de pe boulevard du Temple, care încă îmi mai aparținea. La urma urmei, lui Armand nu-i datoram nici un fel de explicații. El, în schimb, nu-mi era oare îndatorat?

VEDEREA lui mi-a provocat un șoc, cînd a răspuns bățăilor mele în ușă.

Arăta ca un tînră din romanele lui Dickens, în fracul negru ce-i venea ca turnat, cu pletele-i buclate în stil renașcentist căzute pe umeri. Chipul lui veșnic tînră purta pecetea inocenței unui David Copperfield și cea a mîndriei unui Steerforth. Nimic din adevărata sa fire nu răzbătea la suprafață.

Vreme de o clipă, o lumină strălucitoare i s-a aprins în priviri. Mi-a contemplat alene cicatricile ce-mi acopereau mîinile și fața și a rostit blînd, aproape cu milă:

— Intră, Lestat.

M-a luat de mîină și am străbătut casa pe care și-o clădise la baza turnului lui Magnus, un loc întunecat și trist, potrivit pentru grozăviile demne de pana lui Byron din această epocă stranie.

— Știi, s-a zvonit că ți-ai găsit sfîrșitul undeva în Egipt sau în Orientul îndepărtat, mi-a spus în franceza de toate zilele, cu o vioiciune pe care nu i-o cunoșteam înainte. De-acum, se pricepea de minune a se preface că e o ființă de rînd. Că ai pierit o dată cu secolul trecut, iar de-atunci, nimeni n-a mai auzit de tine.

— Dar Gabrielle? I-am întrebat, mirîndu-mă că nu îl întrebasesm asta încă din pragul ușii.

— Nimeni n-a mai văzut-o și nici n-am auzit nimic despre ea din clipa în care ați părăsit împreună Parisul.

Din nou, privirile lui m-au iscodit, mîngîietoare. Părea a fi căzut pradă unei febre care dogorea ca un foc aflat chiar alături, era cuprins de un entuziasm abia voalat. Știam că încerca să-mi citească gîndurile.

— Ce-ai pățit, ce s-a întîmplat cu tine?

Cicatricile mele îl intrigau. Erau prea numeroase, prea întortocheate, erau cicatricile rămase de pe urma unui atac ce ar fi trebuit să-mi aducă moartea. M-a cuprins deodată spaima că, în confuzia momentului, i-aș fi putut dezvălui totul, tot ceea ce, cu mult timp în urmă, Marius îmi interzisese să dezvălui.

Povestea lui Louis și a Claudiei a fost însă cea care mi-a țîșnit pe dată de pe buze, bîlbîită și plină de jumătăți de adevăruri, omîțînd însă un singur lucru, esențial: faptul că Claudia fusese doar... o copilă.

I-am povestit pe scurt despre anii petrecuți în Louisiana și despre felul în care ei sfîrșiseră prin a se răzvrăți împotriva mea, așa cum profețise el. I-am mărturisit totul, fără rușine ori mîndrie, explicîndu-i că aveam acum nevoie de sîngele lui. Durere, durere și iar durere, i-am dezvăluit-o toată, pentru ca el să o ia în seamă. Ca să-mi spună, vezi, am avut dreptate. Nu era întreaga poveste. Însă, în mare, avusese dreptate.

Să fi fost tristețe ceea ce am văzut zugrăvindu-i-se atunci pe chip? Cu siguranță, nu era triumf. Fără să mă întrerupă, mi-a privit mîinile tot timpul cît i-am povestit. A așteptat răbdător atunci cînd m-am poticnit, negăsind cuvintele potrivite.

O infuzie cît de mică din sîngele lui mi-ar fi grăbit vindecarea, i-am șoptit. Cîteva picături ar fi de-ajuns pentru a-mi limpezi mințile. Am încercat să nu par trufaș ori meschin atunci cînd i-am amintit că eu îi dăruisem turnul și aurul necesar pentru a-și clădi casa, că mai eram încă proprietarul Teatrului Vampirilor, că eram convins că putea să facă un lucru atît de mărunț pentru mine, un lucru atît de intim. În cuvintele mele se cuibărise o naivitate oribilă, amețit cum eram, slăbit, însetat și înspăimîntat. Văpaia focului din vatră mă neliniștea. Lumina lui, oglindită de suprafețele lemnăriei din aceste încăperi ticsite, făcea să apară chipuri imaginare care dispăreau pe dată.

— Nu vreau să rămîn la Paris, i-am spus. Nu vreau să te tulbur, pe tine ori clanul de la

teatru. Nu-ți cer decît un lucru mărunț. Nu-ți cer...

Cuvintele și curajul meu s-au risipit.

A trecut o clipă îndelungată, cît un ceas:

— Mai spune-mi, despre Louis, mi-a cerut.

Lacrimi dizgrațioase mi s-au ivit în ochi. Am repetat tot soiul de aiureli despre indestructibila umanitate a lui Louis, despre faptul că el era în stare să înțeleagă unele lucruri pe care alți nemuritori nu le puteau pricepe.

Nepăsător, am rostit vorbe venite direct din inimă. Nu el mă atacase. Femeia mi-a făcut-o, Claudia...

Am simțit cum sîngele lui a prins a pulsa mai repede. Bujori palizi i s-au ivit în obraji.

— Au fost văzuți aici, la Paris, mi-a spus blînd. Iar acea creatură nu e o femeie. E o copilă-vampir.

Nu-mi mai amintesc ce-a urmat. Poate c-am încercat să-mi justific crima. Poate c-am admis că nu exista nici o scuză pentru ceea ce făptuisem. Poate c-am încercat să aduc din nou vorba de scopul vizitei mele, de ceea ce aveam nevoie cu orice preț. Îmi amintesc doar că mă simțeam îngrozitor de umilit, în vreme ce el mă conducea afară din casă, spre trăsura care ne aștepta, spunîndu-mi că trebuia să îl însoțesc la Teatrul Vampirilor.

Nu mă-nțelegi, i-am spus. Nu pot să merg acolo. Nu vreau ca ceilalți să mă vadă în halul în care sînt acum. Oprește trăsura. Fă cum îți spun.

— Nici nu poate fi vorba de așa ceva, m-a contrazis cu un glas mîeros.

Ne aflam deja pe străzile aglomerate ale Parisului. Nu regăseam însă nicăieri orașul de care îmi aduceam eu aminte. Metropola asta cu bulevarde pavate cu granit și trenuri cu aburi care vuiau era un coșmar. Fumul și mizeria specifice erei industriale nu mi se păruseră niciodată într-atît de hidoase, precum aici, în Orașul Luminilor.

Abia-mi mai amintesc cum am fost obligat să cobor din trăsură, cum am înaintat poticnindu-mă pe caldarîm, în timp ce el mă împingea spre ușile teatrului. Unde ne aflam? Ce era clădirea aceasta enormă? Eram oare pe boulevard du Temple? Apoi am coborît în beciul acela oribil, ticsit cu talouri, copiind cele mai sîngeroase scene imagnate de Goya, Brueghel și Bosch.

Eram înfometat, zăceam pe pardoseala unei celule din cărămidă și nu mai eram în stare nici măcar să-l blestem.

Bezna era plină de vuietul omnibuzelor și tramvaielor, străpunsă cînd și cînd de scrișnetul metalic al roților.

La un moment dat, bîjbîind prin întuneric, am descoperit trupul unei victime. Victima murise, însă. Sîngele-i era rece, grețos. Cea mai proastă hrană din cîte există. Zăceam prăvălit peste cadavrul țeapăn, sugînd ce mai rămăsese de supt.

Apoi și-a făcut apariția Armand, încremenit în penumbră, imaculat în veșmintele-i de în alb și lîină neagră. Vorbea cu glas scăzut despre Louis și Claudia. Avea să aibă loc un soi de proces. A îngenuncheat lîngă mine, uitînd pentru o vreme să-și joace rolul de om, de tînăr gentilom, așezîndu-se aici, în locul acesta împutît și umed.

— Vei spune celorlalți ce mi-ai spus și mie, că ea a făcut-o.

Ceilalți, cei noi, pe care nu-i cunoșteam, s-au ivit, pe rînd, în pragul ușii, pentru a mă privi.

— Faceți-i rost de niște haine curate, a poruncit Armand. Mîna lui se odihnea acum pe umărul meu. Seniorul nostru pierdut trebuie să arate bine, a adăugat mai tîrziu. Așa arăta odinioară.

Au izbucnit în rîs cînd i-am implorat să mă lase să vorbesc cu Eleni, Félix sau Laurent. Nu cunoșteau aceste nume. Gabrielle... nu însemna nimic pentru ei.

Dar unde era Marius? Cîte țări, fluvii și munți se întindeau între noi? Putea oare să audă și să vadă ce se petrecea aici?

Deasupra, în teatru, publicul, asemeni unei turme de oi într-un țarc, lărmuia, tropăind pe trepte și pe podelele de lemn.

Visam c-aș fi evadat de acolo, întorcîndu-mă la Louisiana și lăsînd timpul să-și ducă la bun sfîrșit opera sa inevitabilă. Visam să mă întorc în țărîină, visam la răcoarea ei, pe care o cunoscusem, pentru scurtă vreme, la Cairo. Visam că eram din nou împreună cu Louis și Claudia, care se transformase în chip miraculos într-o femeie superbă și-mi spunea, rîzînd: "Vezi, acesta e motivul pentru care am venit în Europa, ca să descopăr asta!"

Mă temeam că n-avea să mă lase niciodată să plec, că aveam să fiu înmormîntat asemeni însetaților de sub Cimitirul Inocenților. Mi-era teamă că făcusem o greșală fatală. Scînceam și plîngeam, încercam să-l văd pe Armand. Apoi mi-am dat seama că Armand nici măcar nu se afla lîngă mine. Dacă fusese cumva aici, atunci, cu siguranță,

plecase de îndată. Avusesem năluciri.

O victimă, o victimă caldă...

— Dă-mi-o, te implor!

Armand mi-a răspuns:

— Vei spune ceea ce ți-am spus eu.

Era acolo un tribunal întreg de monștri, demoni cu chipuri albe, aruncându-mi în față tot soiul de acuzații. Louis pleda cu disperare în glas, în vreme ce Claudia mă privea mută, iar eu spuneam: da, ea e cea care mi-a făcut-o. Da, apoi îl blestemam pe Armand care mă arunca din nou în beznă, cu chipul său inocent mai radios ca niciodată.

— Te-ai descurcat bine, Lestat! Te-ai descurcat de minune.

Ce făcusem oare? Depusesem mărturie împotriva acelor care încălcaseră vechile legi? Urlam, cerînd să-l vadă pe Louis. Apoi sorbeam sîngele în întuneric, sînge viu, sîngele unei victime, dar nu era sîngele tămăduitor, era doar sînge.

ERAM din nou în trăsură, ploua. Traversam cîmpia. Apoi am urcat sus, tot mai sus, pînă pe acoperișul vechiului turn. Țineam în mîini rochia galbenă a Claudiei. O văzusem într-un cotlon îngust și umed, acolo unde soarele o pîrjolise.

— Răspîndiți cenușa! le-am spus.

Dar nimeni nu s-a clintit pentru a-mi da ascultare. Rochița sfîșiată, plină de sînge, zăcea pe podeaua pivniței. Acum o țineam în mînă.

— Vor risipi cenușa, nu-i așa?

— Ai vrut dreptate, nu-i așa? m-a întrebat Armand.

Mantia lungă de lînă neagră îi înfășura trupul bătut de vînt, iar chipul îi era întunecat de puterea unei victime recente.

Ce căuta aici dreptatea? De ce țineam în mînă rochița aceea?

Am privit în zare de pe meterezele lui Magnus și-am descoperit că orașul mă ajunsese din urmă. Își întinsese brațele sale lungi, îmbrățișînd turnul, iar aerul putea a fum industrial.

Armand încremenise lîngă balustrada de piatră și mă privea și, dintr-o dată, mi s-a părut că era la fel de tînăr precum fusese Claudia. *Asigură-te că au trăit destul înainte ca tu să le dăruiești sîngele tău; și niciodată, în veci, nu crea un vampir la fel de tînăr precum Armand.* În clipa morții, ea nu scosese nici un cuvînt. Îi privise pe cei din jur de parc-ar fi fost niște uriași bolborosind într-o limbă necunoscută.

Ochii lui Armand erau roșii.

— Louis... Unde se află acum? am îngăimat. Nu l-au ucis. L-am văzut. A ieșit afară, în ploaie...

— S-au dus după el, mi-a răspuns Armand. L-au distrus deja.

Un mincinos, cu chip de băiat din corul bisericii.

— Oprește-i, trebuie să o faci! Dacă mai e încă timp... A clătinat din cap. De ce nu-i poți opri? De ce-ai făcut toate astea, procesul, totul, ce-ți pasă ție de ce mi-au făcut ei mie?

— S-a sfîrșit.

Prin șuierul vîntului, a răzbătut larma unei sirene. Pierdusem trenul gîndului. Îl pierdusem... Nu mai voiam să mă întorc. Louis, întoarce-te la mine.

— N-ai de gînd să mă ajuți, nu-i așa?

Disperare.

S-a plecat înainte și chipul i s-a transformat precum odinioară, de parcă furia dinăuntru l-ar fi topit.

— Tu, care ne-ai scos la lumină pe afișele vulgare din boulevard du Temple, tu, care ai făcut din noi subiect de bîrfe și conversații de budoar.

— Dar, eu n-am... Știi prea bine că eu... Ți-o jur... Nu eu am fost acela!

— Tu, care ne-ai scos secretele la lumina rampei, tu, cel chipeș și mereu elegant, marchizul cu mănuși albe, strigoiul cu mantie roșie!

— Ești nebun, dacă mă învinuiești doar pe mine de toate acestea. N-ai dreptul, am insistat, dar mă bîlbîiam atît de tare, încît nici eu însumi nu-mi mai înțelegeam propriile cuvinte.

Vocea lui țîșnea ca o limbă despicată de șarpe.

— Aveam paradisul nostru acolo, sub cimitir. Aveam o credință și un țel. Tu ne-ai scos de acolo, cu spada-ți cea înflăcărată! Și ce ne-a mai rămas acum? Răspunde-mi! Nimic, doar iubirea pe care ne-o purtăm unul celuilalt! Dar ce-nseamnă ea pentru niște creaturi cum sîntem noi?

— Nu, nu e adevărat, totul fusese deja pus în mișcare. N-ai înțeles nimic. N-ai înțeles

niciodată nimic.

El însă nu mă asculta. Iar asta nici nu mai conta. S-a apropiat și, asemeni unui fulger negru, mîna lui s-a întins, iar capul mi-a fost azvîrlit pe spate, și am văzut cerul și Parisul întorcîndu-se cu susul în jos.

Cădeam, rostogolindu-mă prin aer.

Am coborît mereu mai jos, trecînd prin dreptul ferestrelor turnului, pînă cînd aleea pietruită mi-a venit în întîmpinare și fiecare oscior al trupului meu s-a frînt sub învelișul subțire al pielii mele supranaturale.

2

Au trecut doi ani, pînă m-am înzdrăvenit îndeajuns pentru a urca la bordul unui vas, către Louisiana. Eram încă zdrobit și plin de cicatrice. Trebuia însă să părăsesc Europa, unde nu mă ajunsese nici o șoaptă a pierdutei Gabrielle ori vreun gînd al mărețului și puternicului Marius care, cu siguranță, mă judecase și mă azvîrlise-n uitare.

Trebuia să mă întorc acasă. Acasă însemna pentru mine New Orléans, acolo unde era cald și florile nu încetau niciodată a înflori, acolo unde, în ciuda veșnicei mele nevoi de bani, mai stăpîneam încă vreo douăsprezece case vechi și pustii, avînd coloane putrezite și albe, și verande coșcovite, pe sub care aș fi putut bîntui.

Mi-am petrecut ultimii ani ai veacului al nouăsprezecelea izolat în bătrînul Garden District, la numai o stradă distanță de Cimitirul Lafayette, în cea mai frumoasă dintre casele mele, umbrită de stejari falnici.

Citeam, la lumina unei candelă sau a unei lămpi cu petrol, toate cărțile care-mi cădeau în mînă. Mă simțeam adesea precum Gabrielle, închisă în camera ei de la castel, cu excepția faptului că aici nu se afla nici un fel de mobilier. Mormanele de cărți se înălțau pînă în tavan în fiecare odaie, atunci cînd mă hotăram să o părăsesc, mutîndu-mă în următoarea. Din cînd în cînd, îmi adunam puterile și pătrundeam în cîte o bibliotecă sau librărie, pentru a-mi procura cărți noi. Ieșeam însă din ce în ce mai rar. Mă abonasem la tot soiul de reviste. Îmi făcusem provizii de lumînări și bidoane cu petrol.

Nu-mi amintesc de venirea veacului al douăzecilea, căci totul devenise mai urît și mai cenușiu, iar frumusețea pe care o cunoscusem în veacul al optsprezecelea părea, mai mult decît oricînd, o născocire fantezistă. Burghezii conduceau lumea acum, slujindu-se de principii nemiloase și disprețuind senzualitatea și excesele atît de dragi vechiului regim.

Viziunile și gîndurile mele deveneau din ce în ce mai neguroase. De-acum nu mai vînam oameni. Iar un vampir nu poate trăi fără sînge omenesc, fără moarte de om. Îmi duceam traiul de pe o zi pe alta, pîndind în grădină animalele din cartier, cîini vagabonzi și pisici. Iar atunci cînd acestea nu se lăsau prinse cu ușurință, îmi rămîneau rozătoarele — șobolani cenușii și grași, cu cozi lungi — pe care le atrăgeam precum cîntărețul din flaut, din poveste.

Într-o noapte, m-am aventurat într-o călătorie mai lungă, pînă într-o sală păraginită de pe chei, ce purta numele de Happy Hour. Voiam să văd noua invenție, imaginile mișcătoare și mute. Mă înfășurasem într-un palton și îmi acoperisem fața cu o eșarfă. Purtam mănuși, spre a-mi ascunde mîinile scheletice. Vederea cerului la vreme de zi, chiar și într-un film imperfect, ca acesta, m-a înspăimîntat. Mi s-a părut însă că nuanțele jalnice de negru și alb se potriveau de minune cu această epocă lipsită de culoare.

Nu mă gîndeam la semenii mei, nemuritorii. Și totuși, din vreme-n vreme, cîte un vampir își făcea apariția: novici orfani care dăduseră peste vizuina mea ori pribegi porniți în căutarea legendarului Lestat, implorîndu-mă să le dezvălui taine și să le dau putere. Intruziunile de soiul acesta mi se păreau dezgustătoare.

Chiar și timbrul glasurilor supranaturale îmi zdruncina nervii, făcîndu-mă să mă cuibăresc în cotloanele cele mai îndepărtate. Cu toate acestea, oricîtă durere mi-ar fi provocat, nu iroseam prilejul de a cerceta fiecare minte, în căutarea unor vești despre Gabrielle a mea. N-am descoperit însă nimic, niciodată. Nu-mi mai rămîneau după aceea decît să ignor sărmanele victime umane aduse de vizitatori, cu speranța zadarnică de a mă îmbuna, hrănindu-mă.

Curînd, însă, chiar și aceste vizite s-au rărit, apoi au încetat. Înspăimîntați și îndurerați, vizitatorii plecau bles-temînd, redîndu-mi binecuvîntata liniște.

M-am cufundat și mai adînc, departe de lume, zăcînd doar în întuneric.

Nici măcar nu mai citeam atît de mult. Cînd mă încumetam totuși să o fac, citeam revista *Black Mask*. Găseam în ea povestiri despre oamenii urîți și fără căpătîi ai veacului

al douăzecilea: escroci în impermeabile cenușii, jefuitori de bănci și detectivi. Încercam să îmi aduc aminte. Eram însă atât de slăbit și de obosit.

Apoi, într-o seară, a venit Armand.

Mai întâi, l-am crezut a fi doar o nălucire. Stătea nemișcat în vestibulul ruinat, părînd mai tînar ca niciodată, în costumul strîmt și închis la culoare, cu părul lui castaniu tuns scurt, după moda veacului a douăzecilea.

Nu putea fi decît o iluzie acea siluetă care intrase în salon și mă privea. Zăceam lungit pe spate în dreptul ușii cu geamurile sparte și citeam aventurile lui Sam Spade. Un singur lucru m-a pus pe gînduri: dacă ar fi fost să-mi chem vreun tovarăș imaginar, cu siguranță, acela n-ar fi fost Armand.

L-am privit în treacăt și mi s-a făcut rușine de mine însumi, căci mă simțeam înfiorător de urît, un schelet cu ochii bulbucați zăcînd într-o rînă pe podea. Apoi m-am întors la povestea șoimului maltez, mișcîndu-mi buzele de parcă aș fi rostit cuvintele lui Sam Spade.

Cînd mi-am ridicat din nou privirile, Armand era tot acolo. Habar n-am dacă era aceeași noapte sau noaptea următoare.

Vorbea despre Louis.

Mi-am dat seama că ceea ce-mi spusese la Paris despre Louis fusese o minciună. Armand fusese tot timpul alături de el. Louis mă căutase. Louis locuise în centrul orașului, în apropierea casei în care viețuiserăm împreună atîta timp, și mă căutase. În cele din urmă, Louis ajunsese pînă aici și mă văzuse prin fereastră.

Am încercat să-mi închipui asta. Louis, viu. Louis, aici, atît de aproape, iar eu habar nu avusesem.

Cred că am chicotit. Nu reușeam să îmi imaginez limpede faptul că Louis nu arsesese. Era însă minunat că era încă în viață. Chipul acela frumos, expresia lui tulburătoare, glasul lui tandru și prefăcut implorator, toate acestea mai existau încă, iar asta era minunat. Chipeșul meu Louis supraviețuise, în loc să fi pierit pe vecie precum Claudia și Nicki.

Și totuși, poate că *era* într-adevăr mort. De ce l-aș fi crezut pe Armand? M-am întors la cititul meu, la lumina lunii, și-mi doream ca buruienile din grădină să nu fi crescut atît de înalte. Armand ar fi făcut mai bine dacă s-ar fi dus

grădină și-ar fi smuls vreo două-trei raniuri, dacă tot era atît de puternic. Plantele care atîrnau de pe acoperișul verandei blocau trecerea luminii și, în plus, mai erau și stejarii cei bătrîni, care rămăseseră acolo din vremea cînd în acest loc nu era decît mlaștină.

Totuși, nu cred să-i fi sugerat lui Armand să facă așa ceva, de dragul meu.

Îmi amintesc foarte vag că Armand mi-ar fi spus că Louis îl părăsise, iar el nu mai putea să trăiască așa. Glasul îi suna dogit și uscat. Lumina lunii îl învăluise și, totuși, vocea lui mai păstra ceva din rezonanța dureroasă de altădată.

Sărman Armand. Îmi spuseseși că Louis murise. Pleacă, găsește-ți un loc sub Cimitirul Lafayette, nu-i departe, la colțul străzii.

Nici un cuvînt nu fusese rostit. Nici un rîset nu răsunase în încăpere. În mine, bucuria rîsului mai dăinuia încă. Mi-o amintesc limpede, încremenit în mijlocul încăperii sordide, privind zidurile de cărți ce se înălțau de jur împrejur. Ploaia pătrunsese prin găurile acoperișului, topind cărțile una-ntr-alta, făcîndu-le să semene cu niște cărămizi din mucava. Am văzut foarte limpede cum stătea rezemat de unul dintre acești pereți și mi-am amintit că toate celelalte încăperi erau zidite cu cărți. Nu mai intrasem în ele de ani de zile. Mi-am dat seama de acest lucru atunci cînd el a început să le privească.

Nu-l mai vedeam, dar îl auzeam mișcîndu-se pe-afară, prin grădină, căutîndu-mă cu mintea lui ca o rază de lumină.

Louis plecase spre vest.

Odată, pe cînd zăceam nemișcat în pietrișul de la temelia casei, Armand s-a apropiat de grilajul pivniței și s-a răstît la mine, sîsîind ca un șarpe, numindu-mă vîntor de șobolani.

Ai înnebunit! Tu, care știi totul, care îți băteai joc de noi, ești nebun și te hrănești cu șobolani. Mai știi cum vi se spunea vouă, seniorilor de la țară, în Franța de altădată? Vă numeau vîntori de iepuri sălbatici, fiindcă asta vînați, ca să nu muriți de foame. Și uite în ce hal ai ajuns, uită-te la casa asta: ești un strigoii nebun, un vîntor de guzgani. Ești nebun, ca bătrînii ce încetează a mai vorbi înțelept și latră în vînt! Și totuși, vinezi guzgani, așa cum ai făcut din naștere.

Am rîs din nou. Am rîs și iar am rîs. Îmi aminteam de lupi și rîdeam.

— Întotdeauna m-ai făcut să rîd, i-am spus. Aș fi rîs de tine și în catacombele

cimitirului aceluia din Paris, dar m-am gîndit că nu s-ar fi cuvenit s-o fac. Chiar și atunci cînd m-ai blestemat și-ai dat vina pe mine pentru tot ce ni se întîmplase, mi s-a părut amuzant ce spuneai. Dacă nu m-ai fi azvîrlit din turn, aș fi izbucnit în rîs. Întotdeauna îmi stîrnești rîsul.

Ura lui mi se părea delicioasă. Era de-un haz neobișnuit să-l am acolo și să-l ridiculizez, disprețuindu-l.

Și totuși, decorul din jurul meu a prins a se schimba. Nu mai zăceam în pietriș. Nu mai purtam zdrențele murdare cu care mă acoperisem vreme de ani de zile, ci un costum negru și o pelerină căptușită cu mătase. Iar casa, zău, casa era superbă și toate cărțile erau așezate ordonat, fiecare la locul lor, în rafturi. Parchetul strălucea la lumina candelabrului și muzica părea a se revărsa de pretutindeni, un vals vienez, cu bogata-i armonie a viorilor. Cu fiecare pas, mă simțeam din ce în ce mai puternic, mai ușor, miraculos de ușor. Urcam treptele din două în două. Puteam să zbor prin întuneric, cu pelerina unduind, ca niște aripi negre.

Apoi mă mișcăm în întuneric; eu și Armand stăteam împreună pe acoperiș. El era strălucitor, în costumu-i negru, de modă veche. Priveam în zare, pe deasupra junglei acoperișurilor, spre meandrele argintii ale fluviului și spre cerul pe care stelele străluceau printre norii de un gri-perlat.

Suspinam, admirînd priveliștea și simțind adierea umedă a vîntului pe chipul meu. Armand stătea lîngă mine, cuprinzîndu-mă cu un braț. Vorbea despre iertare și tristețe, despre înțelepciune și despre lucrurile pe care te învătă durerea.

— Te iubesc, fratele meu întunecat, a șoptit.

Cuvintele lui m-au străbătut, ca sîngele însuși.

— Nu-mi doream răzbunare, a rostit în șoaptă. Chipu-i era încruntat și inima frîntă. Dar ai venit la mine ca să te vindeci, n-ai venit pentru mine însumi! Așteptasem un veac, iar tu nu mă voiai!

Am știut atunci că revenirea mea era o iluzie, că, așa cum îmi închipuisem, de altfel, nu eram, desigur, decît un schelet în zdrențe. Casa era tot o ruină. Iar în ființa supra-naturală care încă mă mai ținea de după umăr, curgea puterea care mi-ar fi putut reda cerul și vîntul.

— lubește-mă, și sîngele va fi al tău. Sîngele acesta, pe care nu l-am dăruit nimănui, niciodată.

I-am simțit buzele lipite de obrazul meu.

— Nu pot să te dezamăgesc, i-am răspuns. Nu te pot iubi. Ce ești tu pentru mine, ca să te pot iubi? O mortăciune care rîvnește iubirea și puterea celorlalți? O întruchipare a setei însăși?

Și, într-o clipă de efort indescritibil, eu am fost cel ce l-am lovit, împingîndu-l dincolo de marginea acoperișului. Era cu totul lipsit de greutate, și silueta i s-a pierdut în bezna cenușie.

Dar cine fusese cel învins? Cine căzuse printre ramuri, mai jos, tot mai jos, pînă-n țărîna în care-i era locul? Înapoi la murdăria și la zdrențele din beciul casei? Cine zăcea, în cele din urmă, în pietriș, cu mîinile și obrazul lipit de solul răcoros?

Dar memoria își joacă fetele sale. Poate că doar eu mi-am închipuit ultima lui invitație și neliniștea care-i succedase. Plînsul. Știu doar că, în lunile care au urmat, și-a făcut din nou apariția prin împrejurimi. Îl auzeam din cînd în cînd, plimbîndu-se pe străzile bătrînului Garden District. Aș fi vrut să-l chem, să îi spun că-l mințisem și că îl iubeam. Căci îl iubeam.

Venise însă vremea să mă împac cu toate. Venise vremea să postesc și să cobor, în sfîrșit, în țărîna, pentru a visa, măcar acum, visul zeilor. Dar cum aș fi putut oare să-i dezvălui lui Armand visurile zeilor?

NU mai aveam lumînări și nici petrol pentru lămpi. Exista undeva un seif plin de bani, bijuterii și scrisori către avocații și bancherii mei, care aveau să continue a-mi administra aceste proprietăți pe care le stăpînisem în veci. Fuseseră plătiți bine cu mult timp înainte.

Așa că puteam să mă cufund liniștit în țărîna, știind că nimeni n-avea să-mi tulbure somnul, nu aici, în acest oraș străvechi, cu vestigii ale secolelor trecute. Totul avea să continue ca înainte.

În lumina cerului nocturn, am mai citit cîte ceva din povestea lui Sam Spade și a șoimului maltez. Am privit data apariției revistei și am aflat că eram în 1929. M-am gîndit: chiar așa să fie? Apoi am băut destul sînge de șobolan, cît să capăt puterea necesară pentru a săpa cît mai adînc.

PĂMÎNTUL mă împresura. Tot soiul de vietăți se țirau prin bulgării de humă umezi, frecându-se de carnea mea uscată. M-am gândit atunci că, dacă vreodată aveam să mă mai trezesc, dacă voi mai vedea vreodată măcar un petic de cer înstelat, în vecii vecilor nu aveam să mai făptuiesc lucruri îngrozitoare. Nu voi ucide nevinovați. Chiar și când îi vînasem pe cei slabi, nu-i posedam decît pe cei muribunzi ori lipsiți de speranță, vă jur că așa a fost. N-aveam să mai ofer niciodată darul întunecat. Ci doar... aveam să fiu, știți voi, "conștiința permanentă", fără vreun țel, fără nici un scop anume.

SETE. Durere limpede ca lumina.

L-AM văzut pe Marius. Părea atît de viu, încît m-am gândit: acesta nu poate să fie un vis! Iar inima mi s-a umplut de durere. Cît de splendid arăta Marius. Purta un costum strîmt, croit după ultima modă, din catifea roșie. Părul său alb era tuns scurt și pieptănat în așa fel, încît să îi descopere fruntea. Acest Marius modern avea ceva aparte, un farmec și o vioiciune pe care costumele lui de odinioară le ascundea, se pare.

Făcea o mulțime de lucruri remarcabile. Avea în față o cameră de filmat cocoțată pe trei picioare ca de păianjen, pe care o mînuia cu mîna dreaptă. Făcea filme cu muritori într-un studio plin de lumini incandescente. Cum îmi mai tresălta inima, văzînd acestea. Felul în care se adresa acelor muritori, explicîndu-le cum să se poarte unul cu celălalt, cum să danseze și cum să se miște. În spatele lui, se zărea un decor pictat. Iar dincolo de ferestrele studioului său se aflau clădiri înalte, de cărămidă, și se auzea uruitul trăsurilor cu motor.

Nu, acesta nu era un vis, mi-am spus. Se întîmpla cu adevărat. El e acolo. Și, dacă m-aș strădui puțin, aș putea recunoaște orașul de dincolo de ferestre, aș ști unde se află. Aș putea înțelege limba care răsună în difuzoare, limba vorbită de tinerii actori. "Marius!" am strigat, dar țărîna din jurul meu mi-a absorbit strigătul.

Scena s-a schimbat.

Marius se afla în cușca unui ascensor ce cobora spre o pivniță. S-a auzit scîrțîitul unor uși de metal, trîntite. A intrat apoi în vastul sanctuar al Celor Ce Trebuie Păziți.

Cît de diferit era totul. Nici urmă de picturi egiptene, de strălucirea aurului ori de parfumul florilor.

Zidurile înalte erau îmbrăcate în culorile vii ale pictorilor impresioniști, alcătuiind, din mii de fragmente, o lume vibrantă a secolului al douăzecilea. Aeronave zburau peste orașe scăldate în lumina soarelui, turnuri se înălțau deasupra arcadelor unor poduri de oțel, nave zvelte brăzdau mări de argint. Era un întreg univers acolo, dizolvînd pereții încăperii, covîrșind siluetele nemișcate, neschimbate de milenii, ale Akashei și a lui Enkil.

Marius se plimba prin capelă. Se mișca printre sculpturi întunecate, aparate telefonice, mașini de scris așezate pe suporturi de lemn: A așezat în fața Celor Ce Trebuie Păziți un gramofon imens. Cu mișcări delicate, a pus acul subțirel pe discul care se învîrtea. Un vals vienez iritant a erupt din pîlnia de fier.

Am izbucnit în rîs, văzînd această invenție drăguță, așezată în fața lor, ca o ofrandă. Era oare valsul asemenea tămîiei ce-și risipea parfumul în văzduh?

Dar Marius nu sfîrșise încă ceea ce avea de gînd să facă. A desfășurat un ecran mare, alb, pe unul dintre pereți. De pe o platformă înaltă, așezată în spatele zeilor, a proiectat pe ecranul imaculat imaginile animate ale unor muritori. Cei Ce Trebuie Păziți se zgîiau fără un cuvînt la imaginile tremurătoare. Statui, într-un muzeu, cu pielea albă strălucind în lumina albăstrie a becurilor electrice.

A urmat un lucru miraculos. Figurinele animate din film au început să vorbească. Vorbeau în vreme ce gramofonul își cînta pe mai departe valsul, vorbeau de-adevăratelea.

Și, în vreme ce priveam, înghețat de emoție, încremenit de bucuria de a vedea totul, m-a cuprins brusc o tristețe adîncă, provocată de o revelație strivitoare. De astă dată, era doar un vis. Căci adevărul era că figurinele din film nu aveau cum să vorbească.

Încăperea aceea și toate minunile pe care le conținea și-au pierdut substanța, s-au încețoșat.

Ah, blestemată imperfecțiune, blestemat detaliu ce-mi dovedea că inventasem totul. Totul, pornind de la mărunțișuri și fragmente reale: filmele mute pe care le văzusem cu ochii mei în sala scundă numită Happy Hour, gramofonele al căror sunet răzbătea pînă la mine prin beznă, de la sutele de case învecinate.

Iar valsul vienez, ah, îmi fusese inspirat de vraja pe care Armand o exercitase asupra mea. Mi se frîngea inima, gîndindu-mă la asta.

De ce nu reușisem să fiu doar puțin mai iscusit în a mă păcăli de unul singur, de ce nu lăsasem filmul să rămînă mut, așa cum ar fi trebuit să fie, astfel încît să mă pot amăgi că ceea ce văzusem era o viziune adevărată?

Dar iată și dovada cea de pe urmă a faptului că totul era doar o închipuire, o fantezie egoistă și mult prea îndrăzneată: preaiubita mea Akasha îmi vorbea.

Akasha stătea în ușa încăperii privind de-a lungul coridorului subteran care ducea spre ascensorul cu care Marius se întorsese în lumea de la suprafață. Pletele-i negre și dese atîrnav grele pe umerii ei albi. Și-a ridicat mîna albă și rece ca marmura, pentru a-mi face semn. Gura îi era roșie ca sîngele.

— Lestat, mi-a șoptit. Vino.

Gîndurile izvorau din ea, fără nici un sunet, cuvintele ei erau cele rostite de bătrîna regină-vampir din catacombele Inocenților, care mi se adresase cu ani și ani în urmă:

Pe perna mea de piatră, am visat lumea muritoare de deasupra noastră, glasurile și muzica ei m-au legănat, am avut o viziune a fantasticelor ei descoperiri, i-am intuit curajul în sanctuarul veșnic al gîndurilor mele. Și, deși formele-i strălucitoare îmi sînt inaccesibile, mi-am dorit fierbinte venirea unei ființe care să aibă puterea de a o străbate fără teamă, pentru a-i traversa inima, de-a lungul căii diavolului.

— Lestat! a șoptit din nou, cu chipul ei de marmură animat de o expresie tragică. Vino!

— Ah, iubita mea, i-am răspuns, gustînd amărăciunea țărîinii dintre buze, dac-aș putea.

Lestat de Lioncourt
În anul reînvierii sale 1984

DIONISOS
LA SAN FRANCISCO

1985

1

Cu O SĂPTĂMÎNĂ înaintea lansării discului nostru, *ei* au reușit pentru întîia oară să ne amenințe, telefonic.

Secretul care înconjura grupul rock numit *Vampirul Lestat* fusese costisitor, dar era aproape de nepătruns. Chiar și editorii autobiografiei mele cooperaseră pe deplin. În perioada înregistrărilor și filmărilor, care duraseră cîteva luni bune, nu văzusem pe nici unul dintre *ei* în New Orléans și nici nu-i auzisem bîntuind prin împrejurimi.

Totuși, într-un fel sau altul, *ei* reușiseră să obțină numărul care nu figura în cartea de telefon, iar robotul telefonic s-a umplut de admonestările și de epitetele pe care mi le adresau.

"Proscrisule. Știm ce faci. Îți poruncim să încetezi. Ieși afară din vizuina ta, să te vedem. Te desfidem să ieși la lumină."

Ne refugiaserăm într-un splendid pavilion vechi de pe o plantație, la nord de New Orléans. Șampania Dom Pérignon curgea în valuri în vreme ce ei își fumau țigările cu hașis, îmbățați cu toții de febra așteptării și a pregătirilor, nerăbdători înaintea întîiului concert ce avea să aibă loc la San Francisco, cel dintîi semn al adevăratului succes.

Apoi avocata mea, Christine, mi-a transmis primele mesaje telefonice — de neînchipuit cît de bine poate reda aparatura de înregistrare timbrul nepămîntesc al vocilor lor — și, în miez de noapte, mi-am condus prietenii muzicieni la aeroport, de unde ne-am luat zborul spre vest.

Din acea clipă, nici măcar Christine n-a mai cunoscut adevărata noastră ascunzătoare. Nici măcar muzicienii mei nu erau prea siguri în ce loc se aflau. Într-o vilă luxoasă de la o fermă din Carmel Valley, ne-am ascultat, așadar, pentru prima oară, muzica difuzată de un post de radio. Am dansat în vreme ce primele noastre videoclipuri erau transmise în întreaga țară de rețelele de televiziune prin cablu.

În fiecare seară, mă îndreptam, singur, spre Monterey, un oraș de pe coastă, pentru a prelua mesajele de la Christine. De acolo, o luam spre nord, ca să vinez.

Conduceam un Porsche negru, zvelt și puternic, pînă la San Francisco, luînd curbele în ac de păr ale drumului de coastă, cu o viteză amețitoare. Apoi, în strălucirea galbenă, imaculată, a marelui oraș, îmi vînam ucigașii, cu mai multă cruzime, mai lent decît odinioară.

Încordarea devenea insuportabilă.

Încă nu întîlnisem pe nici unul dintre semenii mei. Nu-i auzeam. N-aveam decît mesajele transmise de robotul telefonic, din partea unor nemuritori pe care nu-i întîlnisem niciodată:

"Te avertizăm. Nu-ți duce mai departe această nebunie. Jocul pe care-l joci e mult mai periculos decît crezi." Sau, alteori, înregistrarea unor șoapte pe care urechile muritorilor nu le puteau auzi.

"Trădătorule! Proscrisule! Arată-te, Lestat!"

Dacă vîneau cumva în San Francisco, eu unul nu i-am întîlnit. Dar San Francisco e un oraș mare și aglomerat. Iar eu eram la fel de discret și de tăcut ca pe vremuri.

În cele din urmă, cutia poștală din Monterey s-a umplut de telegrame. Reușiserăm. Vînzările discului nostru băteau recorduri, aici și în Europa. După San Francisco, eram liberi să cîntăm în orice oraș ne-am fi dorit. Autobiografia mea se afla în fiecare librărie, de la un ocean la celălalt. *Vampirul Lestat* era în fruntea tuturor topurilor.

După vînătoarea de noapte pe străzile din San Francisco, o luam pe nesfîrșita Divisadero Street. Lăsam carapacea

neagră a Porsche-lui să lunece prin dreptul caselor părginite în stil victorian, întrebîndu-mă în care dintre ele, Louis îi istorisise tînărului muritor povestea din *Interviu cu un vampir*. Mă gîndeam întruna la Louis și la Gabrielle. Mă gîndeam la Armand. Mă gîndeam la Marius, pe care-l trădasem, dezvăluind întreaga poveste.

Își întinsese oare *Vampirul Lestat* tentaculele îndeajuns de departe pentru a-i găsi? Văzuseră oare videofilmele: *Moștenirea lui Magnus*, *Copiii întunericului? Cei Ce Trebuie Păziți?* Mă gîndeam la ceilalți, dintre cei vîrstnici, ale căror nume le dezvăluisem: Mael, Pandora, Ramses cel Blestemat.

Adevărul era însă că Marius m-ar fi putut găsi, în pofida tuturor precauțiilor luate. Puterile sale puteau străbate chiar și vastele întinderi ale Americii. Dacă auzise, dacă văzuse cumva filmele...

Mi-am amintit de visul de odinioară, cu Marius, mînuind camera de luat vederi, de imaginile tremurătoare de pe peretele sanctuarului Celor Ce Trebuie Păziți. Chiar și amintirea aceasta îmi părea a fi imposibil de limpede, și-mi făcea inima să tresară.

Încet-încet, mi-am dat seama că mă aflu în posesia unei noi concepții despre singurătate, a unei noi metode de a măsura tăcerea ce se întindea pînă la capătul lumii. Singurul lucru care întrerupea această tăcere erau acele glasuri supranaturale amenințătoare, înregistrate, dar lipsite de imagini, pe măsură ce virulența lor sporea:

"Nu îndrăzni să apari pe scenă la San Francisco. Te prevenim. Sfidarea ta e prea vulgară, prea disprețuitoare. Vom risca orice, chiar și un scandal public, pentru a-ți da pedeapsa cuvenită."

Nepotrivirea dintre limbajul arhaic și inconfundabilele sonorități ale Americii contemporane mă făcea să rîd. Cum arătau, oare, acești vampiri moderni? Se prefăceau a fi bine crescuți și educați după ce intrau în rîndul nemuritorilor? Își însușiseră vreun stil anume? Trăiau în clanuri sau bîntuiau drumurile, călare pe motociclete mari și negre, cum făceam eu însumi?

Excitarea creștea în mine, scăpîndu-mi de sub control. Și, în vreme ce goneam prin noapte, iar radioul urla în difuzoare muzica noastră, am simțit un entuziasm pur omenesc cuprinzîndu-mă.

Îmi doream să cînt, așa cum prietenii mei muritori, Tough Cookie, Alex și Larry, își doreau să cînte. După truda sisifică a înregistrărilor și filmărilor, de-abia așteptam să ne unim glasurile în fața mulțimilor în delir. În clipe de disperare, îmi aduceam aminte de nopțile de demult, petrecute pe scena lui Renaud, ce-mi erau și acum atît de limpezi în memorie. Îmi reveneau în minte tot soiul de detalii ciudate: senzația lipicioasă a fardului alb proaspăt mînjit pe față, mirosul pudrei, clipa în care pășeam în luminile rampei.

Da, toate se adunau acum laolaltă și, dacă o dată cu acestea, avea să vină și mînia lui Marius, ei bine, nimeni n-ar putea spune că nu o meritam, nu-i așa?

SAN FRANCISCO mă fermeca, mă subjugă chiar, într-un anume fel. Nu-mi era greu să mi-l închipui pe Louis în acest loc. Îmi părea a semăna enorm cu Veneția, cu casele-i multicolore și sumbre, înălțându-se una lângă cealaltă, pe străzile înguste. Mai era și strălucirea sălbatică și rigidă a zgârie-norilor, izbucnind, precum o pădure de basm, pe deasupra unui ocean de ceață, și luminițele risipite pretutindeni, în văi și pe coline; era irezistibil.

În fiecare seară, la întoarcerea în Carmel Valley, treceam prin Monterey pentru a ridica sacii de scrisori trimise de admiratori, pe care îi răscoleam, în căutarea scrisorii vampirilor: caractere puțin prea apăsate, stil ușor învechit, o evidentă risipă de talente supranaturale, care ar fi făcut ca scrisul să pară a fi fost tipărit cu litere gotice. Nu găseam însă decât dovezi ale adorației fanatice, semnate de muritori.

Dragă Lestat, prietena mea Sheryl și cu mine te iubim, și nu reușim să facem rost de bilete la concertul din San Francisco, deși am stat vreo șase ore la coadă. Te rog, trimite-ne două bilete. Vom fi victimele tale. Te vom lăsa să ne bei sângele.

ORA TREI dimineța, în noaptea din ajunul concertului din San Francisco:

Paradisul verde și răcoros din Carmel Valley dormea. Ațipisem și eu în gigantul meu "biro", în fața peretelui de sticlă prin care se puteau zări munții. Visam, cu gândul la Marius îmi spunea, în vis:

— De ce ai riscat, știind că te așteaptă răzbunarea mea?

— Mi-ai întors spatele, i-am răspuns.

— Nu acesta a fost motivul, m-a contrazis. Faci numai ce-ți trece prin minte, vrei să arunci totul în aer.

— Vreau să simt, vreau să se întâmple ceva!

În vis, strigasem și, deodată, am simțit din nou prezența liniștitoare a casei din Carmel Valley, împresurându-mă. Era numai un vis. Un vis precum al muritorilor de rând.

Dar mai era ceva... Ceva asemeni unei "transmisii" neașteptate a unei unde radio vagaboande, însinuându-se pe o frecvență greșită. Era un glas care spunea *Pericol. Pericol pentru noi toți*

Pentru o fracțiune de secundă, o viziune a zăpezii și gheții. Vuietul vântului. Ceva izbîndu-se de pardoseala de piatră, sticla sfărîmîndu-se. *Lestat! Pericol!*

M-am trezit.

Nu mai eram întins pe canapea. Eram în picioare, privind prin ușile de sticlă. Nu auzeam nimic și nu vedeam decât linia neclară a dealurilor și contururile întunecate ale elicopterului aterizat ca o muscă uriașă pe un cub de beton.

Ascultam cu sufletul.

M-am încordat atît de tare, încît am transpirat, dar n-am recepționat nici o altă "transmisie". Nici o imagine.

Dar, în același timp, am conștientizat că în întuneric se ascundea o creatură; auzeam zgomote ușoare.

Cineva se mișca. Nu simțeam însă nici un miros uman.

Unul dintre ei se afla afară, străpunsese taina și se apropia de dincolo de silueta scheletică a elicopterului, peste cîmpul acoperit de ierburi înalte.

Am ascultat din nou. Nu, nici măcar un foșnet nu întărea mesajul de avertisment, iar mintea ființei se dovedea a fi ferecată. Primeam doar semnalele inevitabile ale unei creaturi, deplasîndu-se în spațiu.

Casa era cufundată în liniște. Părea un acvariu uriaș cu zidurile ei albe și lumina albăstruie, tremurătoare, a televizorului silențios. Tough Cookie și Alex dormeau înlănțuiți pe carpetă din fața căminului gol. Larry ațipise și el în dormitorul asemănător unei celule, în brațele neobositei Salamander, o admiratoare atrăgătoare pe care o "agățase" înaintea plecării noastre către vest, în New Orleans. Gărzile dormeau și ele în încăperea alăturată, o cameră cu tavanul scund, mobilată în stil modern, precum și în anexa aflată dincolo de piscina în formă de scoică albastră.

Afară, sub cerul senin al nopții, creatura aceea se apropia, îndreptîndu-se spre casă, pe jos. Ființa pe care o simțisem era singură. Auzeam limpede bătaia unei inimi supranaturale în întuneric. Colinele îndepărtate păreau niște stafii, iar florile galbene ale salcîmilor străluceau în lumina albă a stelelor.

Nu părea a se teme de nimic. Se apropia. Iar gândurile îi erau de nepătruns. Asta ar fi putut să însemne că era unul dintre cei vîrstnici, extrem de iscusiți, dar nu îndeajuns

fiindcă iarba îi foșnea sub pași. Acesta se mișca precum un muritor. Acest vampir fusese "creat" de mine.

Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul. Am aruncat o privire spre luminițele cutiei minuscule a dispozitivului de alarmă, mascat de o draperie, într-un colț. Dacă o ființă, muritoare ori nemuritoare, ar fi îndrăznit să pătrundă în casă, sirenele ar fi început să urle.

A apărut de după colțul cubului de beton alb. Era un bărbat înalt și suplu. Avea părul negru, tuns scurt. S-a oprit, de parcă m-ar fi zărit în ceața albăstruie din spatele geamului.

Da, mă văzuse. Se îndrepta spre mine, spre lumină.

Era agil, se mișca foarte ușor față de un muritor de rînd. Părul negru, ochii verzi, membrele mișcîndu-se cu gesturi mătăsoase sub îmbrăcămintea neglijentă: o vestă neagră care îi atîrna, informă, pe umeri, și o pereche de blugi negri, uzați, mulați pe picioarele-i lungi.

Mi s-a pus un nod în gît. Tremuram. Am încercat zadarnic să-mi aduc aminte de ceea ce era mai important acum, chiar și în această clipă: să scrutez întruna noaptea, în așteptarea celorlalți. Trebuia să am mare grijă. *Pericol*. Dar asta nu mai avea nici o importanță acum. Știam asta. Vreme de o clipă mi-am închis ochii. Dar asta nu m-a ajutat deloc, nu mi-a ușurat situația.

Mîna mi s-a întins către butonul alarmei, oprind-o. Am deschis ușile largi de sticlă și aerul răcoros și proaspăt a invadat încăperea.

A trecut de elicopter, s-a întors și s-a dat un pas înapoi, cu o mișcare plină de grație, pentru a-l privi. Își înfipse degetele mari în buzunarele blugilor. Cînd m-a privit din nou, i-am văzut chipul. Zîmbea.

Amintirile ne înșală cîteodată. El era dovada vie a acestui fapt; era delicat și orbitor precum un laser. Toate vechile imagini au fost măturate de cea nouă.

Am pus din nou în funcțiune sistemul de alarmă și am închis ușile în urma mea cu cheia. Vreme de-o secundă, m-am gîndit că n-aveam să suport. Iar acesta era doar începutul. Și dacă el se afla aici, la o distanță de numai cîțiva pași, ceilalți aveau să îl urmeze cu siguranță. Aveau să vină cu toții.

M-am întors din nou către el, apropiindu-mă și, un timp, m-am mulțumit să-l studiez în lumina albăstruie ce răzbătea prin geam. Glasu-mi era încordat cînd am rostit:

— Unde-i mantia neagră și haina "fin croită", cravata de mătase și restul aiurelilor? I-am întrebat.

Ochii ni s-au întîlnit.

Apoi el a sfîșiat încremenirea și a rîs, pe tăcute. A continuat să mă studieze înșă, cu o încîntare care m-a umplut de o bucurie secretă. Curios ca un copil, a întins mîna și și-a trecut degetele pe reverul sacoului meu de catifea.

— Nu poți fi mereu o legendă vie, a spus.

Vocea lui era asemeni unei șoapte, deși nu era o șoaptă. Îi percepeam atît de limpede accentul franțuzesc, încît m-am mirat încă o dată că nu reușisem niciodată să-mi disting propriile intonații continentale.

De-abia puteam să îndur răsunsetul silabelor, familiaritatea lor.

Uitasem de toate frazele stufoase pe care mă pregătisem să i le spun. M-am mulțumit să-l strîng la piept.

Ne-am îmbrățișat cum n-o mai făcusem niciodată în trecut. Ne-am strîns unul la pieptul celuilalt așa cum obișnuiam să o țin pe Gabrielle. Apoi mîinile mele au alergat pe chipul lui, mîngîindu-i părul, admirîndu-l, de parcă mi-ar fi aparținut doar mie. El făcea același lucru. Păream a vorbi, și totuși, nu scoteam un cuvînt. Glasuri tăcute ce n-aveau nevoie de cuvinte. Clătinam ușor din cap. Îl simțeam plin de afecțiune și de o satisfacție febrilă ce părea a fi la fel de puternică precum a mea.

A tăcut brusc, și chipul i s-a înnegurat.

— Credeam că ai pierit pe vecie, știi? a murmurat.

— Cum ai reușit să mă găsești aici?

— Tu ai dorit să te găsesc, a venit răspunsul, ca o străfulgerare de confuzie nevinovată, apoi a urmat o ridicare din umeri.

Prin tot ceea ce făcea, mă atrăgea asemeni unui magnet, așa cum făcuse și în urmă cu mai bine de un veac. Deși degetele îi erau lungi și delicate, mîinile îi erau puternice.

— Mi-ai îngăduit să te văd și m-ai lăsat să te urmăresc, a continuat. Ai condus în sus și-n jos pe Divisadero Street, căutîndu-mă.

— Iar tu erai încă acolo?

— Nu există nici un loc mai sigur în lume pentru mine, a zis. N-am plecat niciodată de acolo. Au venit, m-au căutat, nu m-au găsit și s-au lăsat păgubași. Iar acum, mă plimb

printre ei de cîte ori am chef, fără ca vreunul să mă recunoască. De fapt, n-au știut niciodată care-mi e adevărata înfățișare.

— Dar, dacă ar ști, ar încerca să te distrugă.

— Da, a încuviințat el. Au încercat s-o facă de cînd cu Teatrul Vampirilor și tot ce s-a întîmplat acolo. Desigur, *Interviul cu un vampir* le-a oferit motive noi. Căci ei au nevoie de motive, pentru a-și juca micile lor jocuri. Simt nevoia unei sfidări, nevoia unui impuls. Se hrănesc cu acestea, așa cum se hrănesc cu sînge.

Glasul lui a părut preocupat, o vreme.

A respirat adînc. Îi venea greu să vorbească despre aceste lucruri. Îmi venea să-l strîng din nou la piept, dar n-am îndrăznit s-o fac.

— În clipa asta însă, a continuat, cred că pe tine doresc să te distrugă. Iar pe tine te cunosc toți. A zîmbit. Toți știu cum arăți. Monsieur Le Rock Star!

Zîmbetul i s-a lășat. Dar glasul i-a rămas la fel de scăzut și de politicoasă, ca întotdeauna. Chipul îi era sufocat de emoții. În privința asta, nu se schimbă deloc. Poate că nu avea să se schimbe niciodată.

Mi-am pus mîna pe umărul lui și, împreună, ne-am îndepărtat de luminile casei. Am trecut de umbra uriașă a elicopterului și-am pornit pe cîmpul ars de soare, înspre coline.

Cred că o asemenea fericire echivalează cu tristețea, iar a simți o asemenea satisfacție înseamnă a arde.

— Ai de gînd să mergi pînă la capăt? Vei apărea la concertul de mîine seară?

Pericol, pentru noi toți. Fusesse oare un avertisment sau o amenințare?

— Bineînțeles. Ce naiba m-ar putea împiedica să o fac?

— Mi-ar plăcea să te pot opri, mi-a mărturisit. Aș fi venit mai devreme, dacă aș fi putut. Ți-am luat urma acum o săptămînă, apoi ți-am pierdut-o iar.

— Și de ce-ai vrea să mă oprești?

— Știi prea bine de ce. Vreau să-ți vorbesc.

Cuvinte atît de simple, și totuși, atît de pline de înțelesuri.

— Vom avea timp destul după aceea, i-am spus. "Și mîine, și poimîine"... Nu se va întîmpla nimic. Ai să vezi.

Îl priveam o clipă, apoi îmi întorceam privirile, de parcă ochii lui verzi m-ar fi putut răni. Într-o expresie modernă, *era* cu adevărat o rază laser. Părea delicat și aducător de moarte. Victimele sale îl iubiseră întotdeauna.

Nu-l iubisem, oare, și eu, indiferent de ceea ce se întîmplase? Și cît de puternică poate deveni dragostea, atunci cînd ai o veșnicie la dispoziție? Nu fusesse nevoie decît de cîteva clipe pentru a-i reînvia ardoarea...

— Cum poți să fii atît de sigur de asta, Lestat? m-a întrebă.

Cît de cald îmi rostea numele! Eu nu reușisem încă să îl rostesc pe al său, Louis.

Ne plimbam încet acum, fără țintă, și brațul lui mă înlănțuise, așa cum îl cuprinsesem eu însumi.

— Un batalion de muritori ne păzește, am spus. Prietenii mei muritori vor fi însoțiți, atît în limuzină, cît și în elicopter, de gărzi. De la aeroport, eu voi călători singur, cu Porsche-ul meu, ca să mă pot apăra mai ușor. Vom avea însă un escadron de motocicliști în jur. Și, de altfel, ce ne-ar putea face o mîna de novici din secolul al douăzecilea mînați de ură? Creaturile astea idioate folosesc telefonul pentru a ne amenința.

— Sînt mai mult decît o mîna, m-a contrazis. Dar cum rămîne cu Marius? Dușmanii tăi de afară sînt foarte curioși să afle dacă povestea lui Marius este adevărată, dacă Cei Ce Trebuie Păziți există cu adevărat...

— Desigur. Dar tu, tu ce crezi? E-adevărat?

— Da. Am fost convinși încă din clipa în care am citit! S-a lăsat un moment lung de tăcere, timp în care, poate, ne aminteam amîndoi de nemuritorul veșnic curios, care voia să afle și întreba întruna: De unde a început totul?

Atîta durere revenind în amintire. Mi se părea că găsisem niște tablouri într-un pod uitat și ștergeam praful de pe ele, găsind culorile la fel de vii ca odinioară. Numai că, în loc să fie portretele unor strămoși de mult decedați, descopeream portretele noastre.

Mi-au scăpat cîteva gesturi nervoase, de muritor: mi-am dat părul pe spate, în încercarea de a simți răcoarea brizei.

— De ce ești atît de sigur că Marius nu va pune capăt acestui experiment de îndată ce vei urca pe scenă?

— Crezi că vreunul dintre cei vîrstnici ar face una ca asta?

S-a gîndit o vreme, cufundîndu-se în tăcere, cum făcea și pe vremuri, atît de adînc, de parcă ar fi uitat că eram acolo. Aveam impresia că odăile din trecut prindeau contur,

lămpile cu petrol îl învăluiau în lumina lor nesigură, se auzeau zgomotele și se simțeau mirosurile vremurilor de demult venind de-afară, din stradă. Eram din nou în salonul nostru din New Orléans, un foc vesel ardea în căminul de marmură și, în juru-ne, totul îmbătrânea, cu excepția noastră.

Și iată-l acum, un băiețandru al zilelor noastre, cu o vestă ponosită și pantaloni de doc, cu privirea pierdută dincolo de dealurile deșertului. Păru-i era zburlit, ochii îi ardeau cuprinși de patimi ascunse. Și-a înălțat umerii, de parcă s-ar fi trezit din nou la viață.

— Nu. Cred că, dacă cei vîrstnici se vor sinchisi de ceea ce faci, vor fi prea curioși să vadă ce se va întîmpla, ca să te oprească înainte de concert.

— Tu ești curios?

— Desigur, știi bine că sînt.

Chipul i s-a îmbujorat ușor, devenindu-i și mai omenesc. De fapt, semăna cu un muritor mai mult decît oricare dintre semenii noștri pe care îi întîlnisem vreodată.

— Sînt aici, nu-i de-ajuns?

Dar în sufletul lui se simțea o durere străbătîndu-i întreaga ființă, așa cum o vîină de minereu străbate roca.

Asta îl umplea de sensibilitate din cap pînă în picioare.

Am încuviințat, trăgînd aer în piept și privind aiurea, dorindu-mi să îi pot spune ceea ce simțeam cu adevărat. Îl iubeam. Dar nu i-o puteam spune. Simțămîntul acesta era prea puternic.

— Orice se va întîmpla, va fi meritat osteneala, am spus. Vreau să spun... dacă noi doi și Gabrielle, și Armand... și Marius vom fi laolaltă, fie și numai pentru scurtă vreme, va fi meritat orice. Să presupunem că și Pandora se va hotărî să dea un semn de viață. Și Mael. Și Dumnezeu știe cîți alții. Ce se va întîmpla, dacă vor veni toți cei vîrstnici? Va fi meritat, Louis. În rest, nu-mi pasă de nimic.

— Ba da, îți pasă, m-a contrazis și a zîmbit. Părea de-a dreptul fascinat. Ești însă încrezător că va fi excitant și că, oricît de cumplită ar fi bătălia, tu vei fi învingătorul.

Am dat din cap și am izbucnit în rîs. Mi-am vîrît mîinile în buzunarele pantalonilor, cum obișnuiau muritorii în zilele noastre, și-am făcut cîțiva pași prin iarbă. Cîmpul mai mirosea încă a soare, chiar și în miezul nopții californiene. N-am scos o vorbă despre partea muritoare a lucrurilor, orgoliul apariției în public, nebunia care mă cuprindea cînd mă vedeam pe ecranul televizoarelor, cînd îmi vedeam chipul pe copertele discurilor, în vitrinele magazinelor muzicale din North Beach.

M-a urmat îndeaproape.

— Dacă cei vîrstnici ar fi vrut cu adevărat să mă distrugă, nu crezi că ar fi făcut-o pînă acum?

— Nu, a zis. Te-am văzut, te-am urmărit. Dar, înainte de a te fi descoperit din întîmplare, n-am știut unde să te aflu. De cum am auzit că ai ieșit la lumină, te-am căutat.

— Cum ai auzit? am fost curios să aflu.

— Există locuri în toate marile orașe, unde vampirii se pot întîlni, a răspuns. Sînt sigur c-ai auzit de ele.

— Nu, n-am auzit. Spune-mi.

— E vorba de barurile din ceea ce noi numim Filiera Vampirică, a spus, zîmbind ironic în vreme ce rostea aceste cuvinte. Sînt frecventate, desigur, și de către muritori. Le deosebim după numele lor. La Londra, e Doctorul Polidori, la Paris e Lamia. În Los Angeles, e Bela Lugosi, iar la New York, sînt Carmilla și Lord Ruthven. Aici, la San Francisco, se află, se pare, cel mai frumos dintre toate, cabaretul Fiica lui Dracula, pe Castro Street.

Am izbucnit în rîs. Nu mă puteam abține și am observat că și el era pe punctul de a pufni.

— Dar unde-s numele luate din *Interviu cu un vampir*? am întrebat cu o indignare batjocoritoare.

— *Verboten*, a spus cu o ușoară ridicare din sprîncene. Acelea nu sînt nume fictive. Sînt reale. Dar, fii liniștit, în ultima vreme, clipurile tale rulează întruna pe Castro Street. Clienții muritori le cer mereu. Toastează în cinstea ta cu cocteiluri Bloody Mary. *Dansul Inocenților* îi face să se urce pe pereți de bucurie.

Categoric, asta era prea de tot. Un hohot enorm de rîs îmi stătea pe buze, și mă străduiam din greu să mi-l rețin. Am clătinat din cap.

— Ai înfăptuit însă și un fel de revoluție în discuțiile ce au loc în separeuri, a continuat cu aceeași morgă batjocoritoare, fără a reuși să-și păstreze cu totul seriozitatea expresiei.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Darul întunecat, Copiii întunericului, Calea diavolului. Cu toții numai vorbele astea

le au pe buze, chiar și cei mai juni novici, cei ce n-au avut încă timp destul nici măcar pentru a se stila cît de cît, în calitate de vampiri. Imită cartea, deși o condamnă în bloc. Se împopoțonează cu bijuterii egiptene, iar catifeaua neagră a redevenit un soi de uniformă obligatorie.

— Ah, e prea de tot, am hohotit. Dar cum arată de fapt locurile acestea?

— Sînt ticsite de tot soiul de lucruri referitoare la vampiri, a venit răspunsul. Afișe de filme cu vampiri atîrnă pe pereți, în vreme ce filmele respective sînt proiectate încontinuu pe niște ecrane uriașe. Muritorii care vin de regulă aici constituie o faună demnă de spectacolele cu monștri de prin târguri: tineri punkiști, artiști, aceștia din urmă înveșmîntați în mantii negre, largi, și purtînd colți falși, din plastic. Nu ne prea bagă în seamă. Adesea, în comparație cu ei, noi părem de-a dreptul banali. Iar în lumina aceea cețoasă, e ca și cum am fi invizibili, în ciuda bijuteriilor egiptene și a catifelei, laolaltă cu restul aiurelilor. Bineînțeles, nimeni nu se leagă de clienții muritori. Frecventăm barurile vampirice pentru a afla noutăți. Pentru un muritor, nu-i loc în lume care să fie mai sigur decît barurile vampirilor. În aceste locuri nu se ucide.

— Mă mir că nimănui nu i-a trecut prin minte așa ceva, pînă acum, am remarcat.

— Ba da, de gîndit, s-a gîndit cineva la ceva asemănător, m-a întrerupt el. Exista la Paris Teatrul Vampirilor!

— Chiar așa, am admis eu, în vreme ce el a continuat.

— În urmă cu vreo lună, prin Filiera Vampirilor s-a zvonit că te-ai întors. Dar știrile acestea nu mai erau demult proaspete. Se spunea că vînai la New Orléans și se aflase ce îți puseseși în gînd să faci. Au făcut rost de șpalturile autobiografiei tale. Se duceau discuții nesfîrșite despre videoclipurile pe care le pregăteai.

— Dar, atunci, de ce n-am văzut pe nimeni dintre ei la New Orléans? m-am mirat.

— Fiindcă, de o jumătate de veac, New Orléans a devenit teritoriul lui Armand. Nimeni nu îndrăznește să vîneze acolo. De aflat, s-a aflat totul din sursele unor muritori din Los Angeles și New York.

— Nu l-am întîlnit pe Armand la New Orléans, am spus.

— Știu, a răspuns.

Vreme de o clipă, mi s-a părut a fi tulburat, confuz. Am simțit o strîngere de inimă.

— Nimeni nu știe unde se află Armand, mi-a spus cu voce tărăgănată. Însă, în vremea cînd se afla acolo, îi ucidea pe cei tineri. În cele din urmă, i-au lăsat New Orléans-ul. Se spune că mulți dintre cei vîrstnici fac asta, îiucid pe cei mai tineri. S-a afirmat acest lucru și despre mine, dar nu-i adevărat. Eu doar colind orașul ca un strigoi. Nu tulbur pe nimeni, cu excepția sărmanelor mele victime muritoare.

Destăinuirea lui nu m-a surprins prea mult.

— Sîntem prea mulți. Întotdeauna am fost prea mulți. Se iscă multe gîlceve. Iar clanurile din marile orașe sînt, de fapt, niște înțelegeri între trei sau mai mulți vampiri puternici, prin care aceștia cad de acord pentru a nu se distruge unii pe alții și pentru a-și împărți teritoriul conform regulilor.

— Regulile, mereu regulile, am rostit.

— Regulile s-au schimbat acum, sînt mult mai stricte. Nu ai voie să lași nici o urmă a crimei făptuite. Muritorii nu trebuie să găsească nici un cadavru care să poată fi investigat.

— Mi se pare firesc.

— Nimeni nu trebuie să se lase expus unei camere de luat vederi ori vreunui aparat de fotografiat. Nu trebuie asumat nici un risc care ar putea conduce la capturare, încarcerare sau examinarea științifică de către cei din lumea muritorilor.

Am încuviințat. Dar pulsul mi se accelerase. Mi se părea minunat să fiu eu proscrisul, nelegiuitul, cel care încălcase toate legile. Chiar ajunseseră să îmi imite cartea? Asta însemna că ceva se mișcase. Roata cea mare se urnise din loc.

— Lestat, tu crezi că înțelegi, mi-a explicat cu răbdare. Așa să fie oare? Dacă lumea ar pune mîna pe o singură bucată din țesuturile noastre și ar examina-o la microscop, n-ar mai putea fi argumentată teza legendei și cea a superstițiilor. Ar exista o dovadă!

— Nu sînt de acord cu tine, Louis, l-am întrerupt. Nu e chiar atît de simplu.

— Oamenii dispun acum de mijloace pentru a ne identifica și a ne desconfira, pentru a stîrni întreaga rasă umană împotriva noastră.

— N-ai dreptate, Louis. Savanții din ziua de azi sînt niște ucenici vrăjitori mereu învrăjbiți unii împotriva altora. Se ciondănesc cu privire la chestiuni dintre cele mai elementare. Ar trebui să răspîndiți mostrele din acel țesut la fiecare microscop din lumea asta, și chiar și așa, publicul tot n-are să creadă nici o iotă din toată povestea. A căzut

cîteva clipe pe gînduri. Apoi a obiectat:

— Un prizonier, atunci. Un exemplar viu, în mîinile lor.

— Nici măcar asta n-ar fi suficient, l-am contrazis. Și apoi, cum ar putea ei să mă rețină?

Gîndul însă era cum nu se poate mai seducător: urmărirea, intrigile, capturarea și, în sfîrșit, evadarea. Superbă idee!

Zîmbea acum, un zîmbet ciudat, dezaprobat, și totuși încîntat.

— Ești mai nebun decît ai fost vreodată. Mai nebun chiar decît pe vremea cînt te plimbai prin New Orléans, sperîind trecătorii, ca să te amuzi.

Am rîs cu poftă. Apoi am tăcut. Nu mai rămăsese prea mult timp pînă în zori. Aveam tot timpul să rîd a doua zi, pe drumul către San Francisco.

— Louis, crede-mă, am întors problema asta pe toate părțile, am insistat. E greu să pornești un război cu muritorii, e mai greu decît ți-ai închipuit tu vreodată...

— ...Și totuși, ești hotărît să-l pornești cu orice preț, nu-i așa? Vrei ca toți, muritori și nemuritori, să fie pe urmele tale.

— De ce nu? am strigat. Să-nceapă și războiul. N-au decît să-ncerce a ne distruge, cum au distrus și alți demoni ce îi bîntuiau. Să-ncerce să ne șteargă de pe suprafața pămîntului.

Mă privea iar cu expresia de altădată, în care se amestecau teama respectuoasă și neîncrederea, o expresie pe care o remarcasem de o mie de ori la el. Mă credea nebun.

Deasupra noastră stelele apuneau. Ne despărteau de zorii grăbiți ai dimineții de primăvară doar cîteva momente.

— Chiar vrei să se înteîmple? a conchis plin de seriozitate, pe un ton mai blînd decît înainte.

— Louis, sper să se înteîmple ceva. Vreau ca tot ceea ce am fost să se schimbe. Am devenit niște lipitori — grețoase și secretoase, fără nici un motiv. Romantismul de altă dată s-a dus. De ce să nu ne găsim un alt rost?! Mi-e dor de lumină, așa cum mi-e sete de sînge. Mi-e dor de senzația divină a vizibilității. Mi-e dor de un război.

— Răul cel nou, ca să folosesc vechile tale cuvinte, a completat. De data asta însă, e vorba de răul secolului al douăzecilea.

— Chiar așa, am încuviințat.

Din nou, însă, mă gîndeam la acel zvîcnet de muritor, la impulsul vanității, la dorința de faimă lumească, de a fi cunoscut. Am roșit, cuprins de o falsă rușine. De fapt, îmi făcea plăcere.

— De ce, Lestat? De ce îți dorești cu orice preț primejdia și riscul? La urma urmei, ai făcut-o. Te-ai întors. Ești mai puternic decît ai fost vreodată. Ți-ai recăpătat înflăcărarea de altădată, de parcă nici n-ai fi pierdut-o. Doar știi cît de importantă e această dorință de a continua, de a merge mai departe. De ce-ai risipi-o de pe-acum? Ai uitat de vremurile cînd aveam o lume întreagă doar pentru noi, și nimeni nu ne-ar fi putut face vreun rău decît, poate, noi înșine?

— Asta este o ofertă, Louis? Te-ai întors la mine, cum spun îndrăgostiții? Ochii i s-au întunecat, și și-a întors privirile. Nu-mi bat joc de tine, Louis, i-am spus.

— Tu te-ai întors la *mine*, Lestat, m-a corectat el, calm, privindu-mă din nou. Cînd am auzit cele dintîi șoapte despre tine, la Fiica lui Dracula, am simțit ceva, ce credeam că am pierdut pentru totdeauna...

S-a oprit.

Știam însă la ce se referea. O mai spusese deja. Întelesesem acest lucru cu veacuri în urmă, cînd fusesem martorul disperării lui Armand, după distrugerea vechiului clan. Excitarea, dorința de a merge mai departe, aceste lucruri erau importante pentru noi. Motive în plus, deci, pentru concertul de rock, pentru urmările sale, pentru războiul însuși.

— Lestat, nu urca pe scenă mîine seară. Lasă filmele și cartea să facă ceea ce îți dorești. Ai grijă însă de noi înșine. Să ne întîlnim, să stăm din nou de vorbă. Să avem parte, măcar în acest veac, de ceea ce nu ne-am putut bucura în trecut. Cu toții, laolaltă.

— Ceea ce spui e foarte ispititor, frumosul meu prieten, am spus. Au fost vremuri, acum un secol, cînd aș fi dat orice pentru a auzi aceste cuvinte. Da, ne vom strînge laolaltă și vom sta de vorbă cu toții, și ne vom avea unul pe altul. Va fi splendid, va fi mai bine decît a fost vreodată. Dar voi urca pe scenă. Voi fi iarăși Lelio, dar într-un fel cum, la Paris, n-am reușit niciodată să fiu. Voi fi Vampirul Lestat, în văzul tuturor. Un simbol, un proscris, o aberație a naturii — iubit, disprețuit, toate acestea la un loc. Nu pot să renunț, îți spun. Nu pot să ratez asta. Și, ți-o spun foarte sincer, nu mi-e frică deloc.

Mă așteptam din partea lui la răceală sau tristețe. Uram soarele care stătea să

răsară, la fel de mult cum îl urisem în trecut. Louis a întors spatele răsăritului. Lumina începea să îl deranjeze. Dar chipul îi era plin de căldură, la fel ca înainte.

— Prea bine, atunci. Vreau să vin cu tine la San Francisco. Doresc asta din tot sufletul. Mă iei cu tine?

Nu i-am răspuns pe dată. Din nou, excitarea care mă cuprinsese era un supliciu, iar dragostea pe care i-o purtam îmi părea umilitoare.

— Bineînțeles c-am să te iau, am rostit dintr-o suflare.

Ne-am privit vreme de o clipă plină de încordare. Venise clipa ca el să plece. Pentru el, veniseră deja zorii.

— Încă ceva, Louis, l-am oprit.

— Da?

— Hainele tale. Sînt de-a dreptul imposibile. Mîine noapte, după cum se spune în acest secol, fă *uitați* pe undeva pantalonii și vesta aceea...

DIMINEAȚA mi s-a părut pustie, după plecarea lui. Am rămas locului o vreme, gîndindu-mă la acel mesaj:

Pericol. Am scrutat munții îndepărtați și cîmpia fără sfîrșit. Amenințare sau avertisment... mai conta oare? Cei tineri dau telefoane. Cei vîrstnici își ridică glasurile supranaturale? Ce mi se părea atît de ciudat?

Acum nu mă puteam gîndi decît la Louis, la faptul că îl aveam alături. Și nu mă puteam împiedica să mă gîndesc cum va fi atunci cînd vor fi venit cu toții.

2

PARCAREA vastă de la San Francisco Cow Palace era ticsită de muritori în delir, cînd coloana noastră motorizată a intrat pe poartă. În limuzina din frunte se aflau prietenii mei muzicieni, după care urmam eu și Louis, într-un Porsche cu banchete din piele. Louis era vioi și strălucitor în costumul cu mantie neagră al grupului, de parcă se ivise din paginile propriei sale povești. Ochii lui verzi se roteau, puțin înspăimîntați, pe deasupra tineretului ce striga, înspre vlăjgarii cu motociclete care îi țineau depar te de noi.

Hala era plină, biletele fuseseră vîndute deja în urmă cu o lună; admiratorii dezamăgiți se adunaseră totuși la intrare, cerînd insistent ca întregul concert să fie transmis și în afară, ca să poată auzi și ei. Asfaltul era împînzit de cutii de bere. O mulțime de adolescenți se cățăraseră pe capotele mașinilor, prin copaci ori pe containerele de gunoi. Radiourile difuzau *Vampirul Lestat* la un volum distrugător.

În dreptul portierei mele, managerul grupului alerga, încercînd să țină pasul cu noi, explicîndu-mi că afară aveau să fie instalate ecrane video și difuzoare, pentru a mulțumi pe toată lumea. Poliția din San Francisco fusese mobilizată pentru a preveni eventualele scandaluri.

Simțeam cum neliniștea care îl măcina pe Louis sporea. Un grup de tineri reușise să străpungă cordonul poliției și se înghesuia la geamul lui, în vreme ce coloana motorizată a luat un viraj strîns, intrînd în penumbra pasajului subteran, asemănător unui tub interminabil.

Mă simțeam copleșit, în sensul bun al cuvîntului, de tot ce mă înconjura. Încăpățînarea mea ajunsese la apogeu. Din vreme în vreme, fanii înconjurau mașina, fiind de îndată împinși deoparte de către gărzile de corp. Începeam să înțeleg cu cîtă naivitate subestimaseam întreaga experiență.

Înregistrările concertelor pe care le vizionasem nu mă pregătiseră în nici un fel pentru lumina cumplită, pentru fiorul electrizant care mă străbătea, pentru felul în care muzica îmi răsărea deja în minte. Orice urmă de rușine pentru orgoliul de muritor pe care îl nutream se evaporase.

Pătrunderea prin tunelul de acces a fost un adevărat calvar. Am alergat printre cordoanele de paznici înspre culise, un loc extraordinar de bine păzit. Tough Cookie se ținea strîns de mine, iar Alex îl împingea pe Larry tot înainte.

Fanii se întindeau spre a ne smulge șuvițe de păr sau fîșii din mantii. M-am întors din drum, luîndu-l pe Louis sub aripa mea ocrotitoare și conducîndu-l dincolo de uși.

Mai tîrziu, în cabinele încărcate cu draperii grele, am auzit pentru întîia oară larma animalică a mulțimii: cincizeci de mii de suflete, cîntînd și răcnind, sub unul și același acoperiș.

Nu, nu reușeam nicidecum să-mi controlez acea bucurie feroce care mă făcea să tremur din cap pînă-n picioare. Nicicînd, pînă în clipa aceea, nu mă aflasem atît de

aproape de o izbucnire uriașă de rîs.

M-am furișat și am privit în sală printre faldurile cortinei. Muritorii se îngrămădiseră de ambele părți ale sălii. În spațiul deschis, vast, erau mii de oameni, dansînd, mîngîindu-se, ridicîndu-și pumnii înțeleștați în atmosfera plină de fum, dînd din coate pentru a se apropia de scenă. Ventilatoarele purtau arome de bere, hașîș și sînge omenesc.

Tehnicienii ne-au anunțat strigînd că totul era pregătît. Machiajul fusese retușat, mantiile de catifea fuseseră călcate, iar cravatele negre îndreptate. Nu era indicat să lăsăm mulțimea să aștepte prea mult.

S-au stins luminile din sală. Un strigăt neomenesc a izbucnit în beznă, rostogolindu-se, prizonier între patru pereți. Podeaua a vibrat, sub mine. Urletul a crescut în intensitate, cînd un bîzîit electronic a anunțat punerea în funcțiune a aparaturii.

Vibrația îmi străpungea tîmplele, cu un sunet de piele jupuită. M-am agățat de brațul lui Louis, l-am sărutat apăsător, apoi am simțit cum îmi dădea drumul.

Pretutindeni, dincolo de cortină, spectatorii și-au scăpărat brichetele pînă cînd mii și mii de flăcări au început a tremura în beznă. Au izbucnit ropote ritmice de aplauze, apoi s-au stins. Larma generală creștea și descrescea, străpunsă, cînd și cînd, de țipete întîmplătoare. Capul îmi vuia.

Mă gîndeam la teatrul lui Renaud, la cele petecute cu atîta timp în urmă. Mi se părea că mă aflam acolo, cu adevărat. Acest loc era însă asemeni Colosseum-ului roman! Realizarea benzilor și a filmelor, toate aceste operațiuni, fuseseră atît de reci, de controlate. Nu anticipasem așa ceva.

Inginerul de sunet a dat semnalul de începere, și-am izbucnit cu toții de dincolo de cortină. Spectatorii se impacientau, căci nu distingeau nimic în întuneric, în vreme ce eu mă descurcam fără nici un efort printre cabluri și sîrme.

Mă aflam chiar la marginea scenei, deasupra capetelor spectatorilor ce se agitau și urlau. Alex și-a ocupat locul, la baterie. Tough Cookie ținea în mînă chitara-i electrică, plată și strălucitoare, iar Larry de-abia se mai vedea din spatele uriașei claviaturi circulare a sintetizatorului.

Am întors spatele publicului și-am aruncat o privire spre giganticul ecran video, care avea să ne amplifice imaginile, astfel încît nici o pereche de ochi din sală să nu ne scape vreun gest. Apoi am privit iar marea agitată de tineri în delir.

Valuri de urlete se rostogoleau către noi, prin întuneric. Simțeam mirosul arșitei și-al sîngelui.

Apoi, dintr-o dată, imensul tablou de reflectoare de deasupra noastră a fost pus în funcțiune. Raze argintii, albastre, roșii, de o neașteptată violență, s-au încrucișat, prinzîndu-ne în spotul lor. Urletele au atins paroxismul, întreaga sală s-a ridicat în picioare.

Simțeam cum lumina mi se țira pe trup, pentru a-mi exploda în pletele de aur. Am privit în jur și mi-am văzut prietenii muritori îmbătați de glorie, cuprinși de frenezie, mișcîndu-se prin păienjenishul nesfîrșit al cablurilor, printre schelele argintii.

Fruntea mi s-a înrourat de sudoare vîzînd cum pumnii loveau aerul, ridicîndu-se în semn de salut. Împrăstiați pretutindeni în sală, am zărit o mulțime de tineri costumați în vampiri de carnaval, cu fețele pline de sînge artificial. Unii dintre ei purtau peruci blonde sau își desenaseră cercuri negre în jurul ochilor, pentru a părea cît mai înspăimîntători. Se auzeau scheunături, sirene și strigăte răgușite, acoperind larma generală.

Era cu totul diferit de filmări. Nu semăna deloc cu fredonatul unei melodii în încăperile răcoroase și izolate fonic ale studiourilor. Aceasta era o experiență umană transformată într-una vampirică, așa cum muzica însăși era vampirică, iar imaginile videoclipurilor erau imagini ale extazului morbid.

Tremuram de nerăbdare și sudoarea roșiatică mi se prelingea pe obraji.

Spoturile reflectoarelor au măturat publicul, lăsîndu-ne scăldați într-o penumbră argintie. Oriunde ajungea o rază de lumină, mulțimea părea scuturată de convulsii și își dubla intensitatea zbieretelor.

Ce era atît de aparte în gălăgia aceasta? Era dovada faptului că individul uman se metamorfozase într-o turmă: mulțimile care înconjurau ghilotina, romanii care cereau, urlînd, sînge creștin, keltoii adunați în desîș, așteptînd apariția lui Marius, zeul. Vedeam din nou acea dumbravă, așa cum mi-o închipuisem în vreme ce Marius îmi povestea; fusese atunci lumina torțelor mai vioaie decît aceste raze colorate? Erau oare îngrozitoarele siluete-ruguri mai înalte decît eșafodajele de oțel care susțineau mulțimea de difuzoare și de reflectoare cu lumini incandescente, de ambele părți ale noastre?

Dar aici, nici urmă de violență; nici urmă de moarte: doar exuberanța copilăroasă, revărsîndu-se din gurile tinerilor și oglindită de trupurile lor, o energie focalizată și ușor de

stăpînit, la fel de ușor precum era s-o dezlănțui.

Din nou, un nor de fum de hașis venind dinspre primele rînduri. Motociclisti pletosi în jachete de piele, cu brățări din curelușe împletite, își ridicau mîinile, bătînd din palme deasupra capetelor, ca niște stafii ale celților, cu părul lor lung curgîndu-le în valuri pe umeri.

Luminile se aprindeau și se stingeau în străfulgerări, astfel încît mișcările mulțimii apăreau fragmentate, ca niște salturi încremenite.

Cîntau la unison, intensitatea glasurilor creștea. Ce strigau *oare? LESTAT, LESTAT, LESTAT.*

Oh, era de-a dreptul divin, ba chiar mai mult decît atît. Ce muritor ar fi putut rezista acestei adorări, acestei venerații? Mi-am strîns mantia în jurul meu: acesta era semnalul. Mi-am scuturat pletele, dîndu-le amploare. Gesturile acestea au transmis un fior de țipete reînnoite, pînă în capătul opus al sălii.

Luminile s-au îndreptat asupra scenei. Mi-am ridicat mantia, asemeni unor aripi de liliac.

Țipetele au fuzionat într-un singur urlet monolitic.

— *SÎNT VAMPIRUL LESTAT!* am urlat din rărunchi, îndepărtîndu-mă de microfon, iar sunetul părea a deveni vizibil, arcuindu-se de-a lungul sălii ovale.

Vocea mulțimii a sporit, devenind mai puternică, de parcă ar fi vrut să devoreze sunetul ale cărui ecouri mai dăinuiau încă.

— *HAIDEȚI, VREAU SĂ V-AUD! MĂ IUBIȚI!* am strigat fără să mă gîndesc.

Mulțimea tropăia. Tropăia, nu doar pe pardoseala de beton, ci și pe scaunele de lemn.

— *CÎTI DINTRE VOI S-AR VREA VAMPIRI?*

Mugetul a devenit un adevărat tunet. O mulțime de spectatori încercau să se cațere pe scenă, dar gărzile de corp îi împingeau înapoi în sală. Unul dintre motocicliștii cu părul vîlvoi, un uriaș brunet, țopăia întruna, cu cîte o cutie de bere în fiecare mînă.

Luminile au devenit și mai strălucitoare, asemeni unei explozii. Apoi, din difuzoarele și amplificatoarele din spatele meu a răsunat uruitul răgușit al unei locomotive la un volum înnebunitor, de parcă un tren s-ar fi prăvălit în scenă.

Uruiul a înghițit toate celelalte zgomote ale publicului, în tăcerea care urla, mulțimea dansa și se legăna sub ochii mei. A urmat apoi furia pătrunzătoare a chitarei electrice. Tobe bubuiau în cadența unui marș, iar vuietul de locomotivă al sintetizatorului a culminat, apoi s-a năruit într-un vîrtej de zgomote în consonanță cu marșul bateriei. Venise timpul să încep să cînt, într-o cheie minoră, niște versuri puerile, care acopereau acompaniamentul:

SÎNT VAMPIRUL LESTAT
V-AȚI ADUNAT AICI PENTRU MARELE SABAT
ȘI, VĂ SPUN DREPT, NU VĂ INVIDIEZ

Am înșfăcat microfonul de pe suport și-am alergat spre una dintre extremitățile scenei, apoi spre cealaltă, cu mantia fluturînd în urma mea:

NU PUTEȚI ȚINE PIEPT STĂPÎNITORILOR NOPTII
ÎN OCHII LOR NU VEȚI GĂSI ÎNDURARE
IAR SPAIMA VOASTRĂ VA FI PENTRU EI O ÎNCÎNTARE

Spectatorii întindeau mîinile, încercînd să mă apuce de glezne, trimițîndu-mi bezele. O mulțime de fete se urcaseră în spinarea însoțitorilor lor și se străduiau să-mi apuce mantia ce se rotea pe deasupra capetelor lor.

ȘI TOTUȘI, CU DRAGOSTE VĂ VOM POSEDA ÎN ÎNCÎNTARE VĂ VOM FRÎNGE
ELIBERÎNDU-VĂ ÎN MOARTE

SĂ NU SPUNĂ NIMENI

CĂ NU V-AM AVERTIZAT

Tough Cookie, zdrăngănind cu furie, dansa în jurul meu, răsucindu-se sălbatic, în vreme ce muzica atingea paroxismul într-un glissando întortocheat; tobele și cinelele stăteau să se sfărîme, iar vîrtejul sintetizatorului se înălța din nou.

Simțeam cum muzica îmi pătrundea pînă-n măduva oaselor. Nici măcar la sabatul la care participasem, cu veacuri în urmă, la Roma, nu fusesem cuprins de o asemenea frenezie.

M-am insinuat, la rîndul meu, în dansul sălbatic, mișcîndu-mi șoldurile elastic, apoi legănîndu-mă înainte și înapoi, în vreme ce ne apropiam amîndoi de marginea scenei. Reeditam contorsiunile libertine și erotice ale lui Pulcinello și ale Arlechinului, ale tuturor protagoniștilor bătrînei Commedia dell'Arte, improvizînd și noi, așa cum o făcuseră și ei la vremea lor. Instrumentația se îndepărta de linia melodică, apoi o regăsea iar. Dansul nostru devenea tot mai frenetic, deși nu repetaserăm nimic, nu stabiliserăm nimic dinainte. Totul se petrecea acolo, pe scenă, și totul era nou pentru noi.

Paznicii îi respingeau cu duritate pe cei ce încercau să se apropie de noi. Dansam pe muchia platformei, ispitindu-i, părul ne biciuia chipurile și, cînd și cînd, ne întorceam cu spatele spre public, pentru a ne admira noi înșine, imposibile năluciri pe ecranele gigantice din spatele nostru. Sunetul îmi străbătea trupul. Întorcîndu-mă spre public, simțeam cum decibelii călătoresc prin trupul meu, ca o minge de oțel, prin șolduri, iar apoi prin umeri. Mi-am dat seama că mă ridicam de la sol într-un salt uriaș, făcut parcă cu încetinitorul. Am aterizat încet, fără zgomot, cu mantia fluturînd, deschizîndu-mi gura pentru a-mi arăta colții.

Euforie. Aplauze asurzitoare.

Pretutindeni, vedeam grumazuri dezgolite, băieți și fete care își descheiaseră gulerele și se înălțau pe vîrfuri, invitîndu-mă prin gesturi să vin să îi posed. Mă implorau, iar unele dintre fete începuseră să plîngă.

Mirosul de sînge plutea gros ca fumul. Carne, carne și iar carne. Și, cu toate acestea, peste tot, inocență, convingerea de nezdruccinat că ceea ce se întîmpla aici era artă, nimic altceva! Nimeni nu putea păți nimic, întreaga isterie nu prezenta nici un risc.

Cînd urlam, aveau impresia că sînt ajutat de amplificatoare. Cînd săream, credeau că e o șmecherie la mijloc. De ce nu, la urma urmei, cînd vrăjitoriile de tot soiul îi înconjurau din toate părțile, cînd se lăsau păcăliți de imaginile strălucitoare ale ecranelor din spatele nostru?

Ah, Marius, cît aș fi vrut să fii și tu aici! Gabrielle, unde ești?

Versurile au izbucnit din nou, cîntate la unison de către întregul grup de astă dată. Vocea adorabilă, de soprană, a lui Tough Cookie se ridica deasupra vocilor noastre. Apoi ea a început să-și rotească în cerc capul, atingînd cu pletele scîndurile scenei, în vreme ce chitara i se înălța lascivă, asemeni unui falus uriaș. Miile de spectatori tropăiau și aplaudau la unison.

— VĂ SPUN ADEVĂRUL, SÎNT UN VAMPIR! am strigat deodată.

Extaz, delir.

— SÎNT RĂU! SÎNT ÎNSUȘI RĂUL!

Da, da, *da, da*, DA, DA, DA.

Mi-am azvîrlit brațele în sus, cu palmele deschise:

— VREAU SĂ VĂ BEAU SUFLETELE!

Uriașul motociclist cu părul încîlcit și cu jacheta din piele neagră s-a dat înapoi cîțiva pași, lovindu-se de cei din spatele său, și-a luat avînt și, dintr-un salt, a ajuns lîngă mine, cu brațele ridicate, cu pumnii încleștați. Gărzile de ordine s-au repezit să îl dea la o parte, dar am fost mai iute decît ei. L-am tras la piept, ridicîndu-l cu o singură mîină și mi-am lipit gura de gîtul lui cu dinții abia atingîndu-l, abia atingînd gheizerul acela de sînge ce stătea gata să țîșnească drept în sus!

Dar paznicii mi l-au smuls și l-au aruncat înapoi în public, cum ai arunca un pește înapoi în mare. Tough Cookie a venit lîngă mine. Pantalonii ei de mătase neagră străluceau și mantia îi era ca o vîlvătaie. Mă ținea, ca să nu-mi pierd echilibrul, de parcă și eu încercam să-i scap.

Știam acum ceva ce nu găsisem scris în nici una dintre paginile pe care le citisem despre cîntăreții de rock: această nebunească unire între primitiv și științific, această frenezie religioasă. Eram cu toții niște zei. Ne aflam în desișul sacru.

Încă de la primul cîntec, siguranțele se arseseră și sala se întunecase pentru cîteva clipe. Am trecut la cea de a doua piesă, în vreme ce mulțimea se încadra în ritm, scandînd versurile, cunoscute de pe disc și din videocli-puri. Eu și Tough Cookie am început să cîntăm, bătînd ritmul:

COPII AI ÎNTUNERICULUI

DAȚI PIEPT CU COPIII LUMINII

FII AI OMULUI,
ÎNFRUNTAȚI FIII NOPTII

Și din nou, au izbucnit strigăte și fluierături. Puțin le păsa de versuri. Nici keltoii n-ar fi dat cu mai mult entuziasm semnalul de începere a masacrului.

Dar, nici de data asta, nici vorbă de vreun masacru, nici urmă de vreun sacrificiu prin ardere pe rug.

Patima lor rostogolea imagini ale răului, nu răul însuși. Patima îmbrățișa imagini ale morții, nu însăși moartea. O simțeam, așa cum simțeam arșița luminii pătrunzându-mi prin porii pielii, la rădăcina firelor de păr. Țipătul amplificat al lui Tough Cookie ducea mai departe strofa următoare. Ochii mei scrutau cele mai îndepărtate unghere ale amfiteatrului, care devenise un singur suflet ce suspina.

DOAMNE, scapă-mă de asta, nu vreau să-mi placă. Nu mă lăsa să uit de toate, să-mi sacrific toate țelurile, toate hotărârile, pentru această patimă. Vă doresc, copiii mei. Vă doresc sîngele, sîngele vostru cel nevinovat. Vreau adorația voastră atunci cînd colții mei vă vor străpunge. Da, asta-i mai presus de orice ispită.

DAR chiar în acea clipă de neprețuită nemișcare și rușine, i-am zărit pe ei, pe cei adevărați, acolo. Chipuri albe și subțiri, ca niște măști, în marea de chipuri omenеști informe, distingîndu-se asemeni chipului lui Magnus, în sala aceea micuță de pe boulevard, cu atîta timp în urmă. Știam că, în culise, Louis îi zărise, la rîndul său. Dar ceea ce remarcasem la ei, tot ceea ce emanau, era teamă și uimire.

— VOI TOȚI, VAMPIRII DIN SALĂ, am strigat. ARĂTAȚI-VĂ!

Dar ei au rămas locului, în vreme ce pe toți muritorii machiați și costumați din jurul lor i-a cuprins delirul.

Vreme de trei ore încheiate, am dansat, am cîntat și am descătușat infernul din instrumentele noastre metalice. Whisky-ul se plimba întruna între Alex, Larry și Tough Cookie. Mulțimea se repezea spre noi, în răstimpuri, pînă cînd forța de poliție a fost dublată și s-au aprins luminile. În colțurile cele mai îndepărtate ale sălii, se auzeau scaune de lemn rupîndu-se și mii de cutii de bere se rostogoleau de colo-colo, pe pardoseala de beton. Dar ei, nu s-au apropiat nici măcar cu un pas. Unii chiar s-au făcut nevăzuți.

Asta era situația.

Nesfîrșite urlate, de parcă cincisprezece mii de bețivi ar fi scăpat liberi pe străzile orașului, a răsunat întruna, pînă în momentele de la final, cînd a urmat balada din ultimul clip, *Era nevinovăției*.

Muzica s-a îmblînzit. Tobe au uruit pentru ultima oară, vaierul chitarei a pierit, iar sintetizatorul a umplut văzduhul de notele translucide cîntate de o harfă, sunete atît de ușoare și totuși, atît de profunde, încît atmosfera părea brăzdată de o ploaie de aur.

Un singur spot de lumină difuză s-a oprit asupra locului în care mă aflam. Veșmintele-mi erau pătate de sudoarea însîngerată, pletele-mi erau și ele ude și încălcite, iar mantia-mi spînzura pe umărul stîng.

Au rămas cu toții cu gurile căscate, atenți și beți de încîntare. Vocea mea s-a înălțat lent, și fiecare frază a fost pronunțată limpede:

Trăim în era nevinovăției
A adevăratei nevinovății.
Toți demonii voștri sînt vizibili
Toți demonii voștri sînt materiali

Numiți-i durere
Numiți-i foamete
Numiți-i război

De răul mitic nu mai e nevoie.

Alungați vampirii și diavolii
O dată cu zeii pe care nu-i mai venerați
Amintiți-vă:
Omul cu colții ascuțiți poartă o mantie.

Ceea ce pare a fi o vrajă
Este o vrajă.
Înțelegeți ceea ce vedeți
Cînd vă uitați la mine!

Ucideți-ne, frați și surori,
Războiul a început

Înțelegeți ceea ce vedeți
Atunci cînd mă priviți.

Am închis ochii, pentru a nu vedea zidul de aplauze care se iscase. De ce aplaudau, de fapt? Ce sărbătoreau?

Giganticul autotriu era luminat ca ziua. Cei adevărați se pierduseră în îmbulzează. Polițiștii în uniformă ne-au înconjurat, formînd un cordon solid în jurul nostru. Alex mi-a strigat, în vreme ce ne strecuram după cortină:

— Omule, trebuie să spălăm putina. Țștia ne-au înconjurat limuzina, iar tu n-ai să reușești în veci să ajungi la mașina ta.

I-am răspuns că da, trebuia să plece, să ajungă la limuzină, s-o ștergem de-aici.

În stînga mea, am zărit chipul alb și rigid al unuia dintre cei adevărați, care-și croia drum printre ziarști. Era îmbrăcat în piele neagră, asemeni motocicliștilor, iar părul său negru, mătăsos, era strălucitor.

Cortina s-a desprins de pe vergelele care o susțineau, și mulțimea din sală s-a revărsat în culise. Louis era lîngă mine. Din dreapta, am văzut venind un alt nemuritor, un bărbat subțirel și fioros, cu ochi mici și întunecați.

O pală de aer rece ne-a lovit cînd am pătruns în parcare. Era plin de muritori care se împingeau și zbierau. Polițiștii urlau felurite ordine. Limuzina se clătina ca o coajă de nucă în furtună, în vreme ce Alex, Larry și Tough Cookie erau împinși înăuntru. Una dintre gărzile de corp pornise motorul Porsche-lui pentru mine, dar tinerii care înconjuraseră mașina loveau în capotă și în portiere, de parcă acestea ar fi fost nișie tobe.

În spatele vampirului brunet a apărut un alt demon, o femeie de astă dată. Perechea se apropia de noi, inexorabil. Ce naiba își închipuiau că vor putea face?

Motorul puternic al limuzinei răgea ca un leu, dar tinerii nu se lăsau duși din calea mașinii. Paznicii de pe motociclete își ambalau și ei motoarele, răspîndind fum și larmă.

Cei trei vampiri au apărut deodată în jurul Porsche-lui. Chipul bărbatului mai înalt era schimonosit de furie și, încordîndu-și brațul, a ridicat într-o rînă mașina, cu tot cu tinerii care se țineau de ea. Mașina urma să se răstoarne. Am simțit cum un braț se încolăcește în jurul gîtului meu. Louis a zvîcnit, și-am auzit limpede pumnul lui lovind trupul supranatural din spatele meu. Am auzit un blestem șoptit.

Deodată, muritorii au început cu toții să urle. Un polițist înarmat cu un portavoce sfătuia mulțimea să se împrăștie.

M-am repezit înainte, trîntind la pămînt o sumedenie de tineri muritori, și am oprit Porsche-ul exact la timp, înainte ca acesta să se fi răsturnat pe spate, asemeni unui cărbuș. În vreme ce mă chinuiam să deschid portiera, mulțimea mă împingea din spate. Hărmălaia aceasta era pe cale de a se transforma într-o răzmeriță. Iar, în acest caz, avea să fie prăpăd.

Fluierături, țipete, sirene. Trupuri, strivindu-ne pe mine și pe Louis laolaltă. Vampirul îmbrăcat în piele neagră a apărut dincolo de mașină, învîrtind deasupra capului o seceră argintie ce strălucea în lumina neoanelor. L-am auzit pe Louis strigînd un avertisment. Cu coada ochiului, am zărit sclipirea altei seceri.

Un scrîșnet supranatural a sfișiat cacofonia de urlete atunci cînd, într-o străfulgerare de lumină orbitoare, bărbatul vampir s-a transformat într-o torță vie. O altă vîlvătaie a izbucnit chiar lîngă mine. Secera s-a prăbușit pe ciment. La oarecare distanță, o altă siluetă vampirică a luat foc, cu un pîrîit sinistru.

Mulțimea, cuprinsă de panică, s-a repezit înapoi, către sală. Fluviul de oameni se scurgea din parcare, fugind, încercînd să scape de trupurile aprinse ce se zvîrcoleau, mistuindu-se și innegrindu-se. Carnea li se topea din cauza arșiței, lăsînd la iveală doar oasele. Am zărit și alți nemuritori, risipindu-se cu o viteză nemaivăzută prin înghesuiala muritorilor.

Louis a întors spre mine o privire uimită, dar mirarea ce mi se citea pe față nu putea decît să-l deruteze și mai mult. Nici unul din noi nu era răspunzător de cele întîmplate! N-

am fi avut puterea să o fi făcut! Nu cunoșteam decît un singur nemuritor care ar fi fost în stare să o facă.

În clipa aceea, portiera mașinii s-a deschis, lovindu-mă, și o mîină mică și delicată, albă, s-a întins și m-a tras înăuntru.

— Grăbiți-vă! a răsunat pe neașteptate o voce feminină, în limba franceză. Ce-așteptați? Vreți ca Biserica să proclame că s-a întîmplat o minune?

M-am trezit trîntit pe bancheta îmbrăcată în piele înaintea de a apuca să-mi dau seama ce se întîmplase și l-am tras pe Louis peste mine, împingîndu-l astfel, încît să aterizeze pe bancheta din spate.

Porsche-ul s-a repezit drept înaintea, iar muritorii uimiți s-au risipit din calea farurilor aprinse. Mă holbam la silueta zveltă a șoferului de lîngă mine. Părul blond îi acoperea umerii, iar pălăria informă îi era trasă peste ochi.

Aș fi vrut să-mi arunc brațele în jurul ei, să o acopăr cu sărutări, să-mi lipesc inima de inima ei și să dăm uitării toate celelalte. La naiba cu acești novici idioți! Mașina a fost însă din nou pe punctul de a se răsturna, atunci cînd a virat brusc la dreapta, ieșind pe poartă, în șoseaua aglomerată.

— Gabrielle, oprește-te! am strigat, și mîinile mi s-au încleștat pe brațul ei. Nu tu ești cea care-ai făcut asta, nu tu i-ai făcut să ia foc..!

— Sigur că nu, mi-a răspuns în frațuzește, de-abia acordîndu-mi o privire.

Era irezistibilă. Cu două degete, a răsucit din nou volanul, azvîrlindu-ne în cealaltă parte, într-un nou viraj de nouăzeci de grade. Acum ne îndreptam spre autostradă.

— Dar asta înseamnă că ne îndepărtăm de Marius! am strigat. Oprește.

— N-are decît să arunce în aer și camioneta care ne urmărește! Atunci mă voi opri.

A apăsat pedala de accelerație pînă-n podea, cu ochii ațintiți pe șosea, drept înaintea, și cu mîinile încleștate pe volanul îmbrăcat în piele.

M-am întors și-am privit peste umărul lui Louis. Era un vehicul monstruos, ce se prăvălea pe urmele noastre cu o viteză surprinzătoare. Părea un dric monstruos, supradimensionat, negru, cu o salbă de dinți cromati fixați de-a curmezișul botului teșit. Patru nemuritori se holbau la noi de după parbrizul fumuriu.

— Nu putem scăpa de aglomerația asta, ca să-i lăsăm în urmă! am zis. Întoarce! Întoarce-te la sala de concerte. Gabrielle, întoarce odată!

Dar ea își vedea de drum, făcînd un slalom sălbatic printre mașini, un slalom ce-i determina pe mulți dintre participanții la trafic să tragă pe dreapta, cuprinși de panică.

Camioneta cîștiga teren.

— E o adevărată mașină de război, asta e! a urlat Louis. l-au fixat în față o bară de protecție din fier. Vor încerca să ne strivească, monștrii meschini!

O, de data asta, calculasem greșit. Îi subestimasem. Crezusem că, dacă mă voi dota cu resurse moderne, ei nu aveau să facă la fel.

Ne îndepărtam tot mai mult de singurul nemuritor care-ar fi putut să-i trimită la naiba-n praznic. Ei bine, aveam să mă ocup eu însumi de ei, cu cea mai mare plăcere. Mai întîi, aveam să le sfărîm în bucățele parbrizul, iar după aceea le voi zbură capetele, unul cîte unul. Am deschis geamul și m-am cățărat în afară. Vîntul îmi răvășea pletele în vreme ce rînjeam către chipurile lor hidoase de dincolo de parbriz.

Cînd mașina noastră escalada rampa care ducea către autostradă, ei au ajuns exact în spatele nostru. Era bine și așa. Încă o secundă, și aveam să sar. Însă drept înaintea noastră se afla un semafor. Gabrielle n-avea cum să-ți croiască drum.

— Țin'te bine, că vine! a strigat ea.

— Zău că vine! am urlat.

În clipa următoare, aveam să sar, izbindu-i ca un berbec.

Dar n-am mai avut parte de secunda de care aveam nevoie. Ne-au izbit tare de tot, și trupul meu, a zburat prin aer, peste marginea autostrăzii, în vreme ce Porsche-ul mi-a luat-o înaintea, plutind prin aer.

Am văzut-o pe Gabrielle sărind prin portiera laterală, înaintea ca mașina să fi atins pămîntul. Ne-am rostogolit amîndoi în iarbă, în timp ce mașina s-a răsturnat și a explodat cu un zgomot asurzitor.

— Louis! am urlat.

M-am tîrît înspre locul exploziei și eram hotărît să mă arunc în mijlocul vîlvătăii, după el. Dar geamul portierei din spate a zburat în țandări și el s-a aruncat în afară. A atins pămîntul exact în clipa în care mi-am întins brațele ca să-l prind. L-am înfășurat în mantia mea, încercînd să-i sting veșmintele care fumegau, în vreme ce Gabrielle își lepăda jacheta pentru a face același lucru.

Camioneta se opriase lângă balustradă, chiar deasupra noastră. Ocupanții ei au încălecat balustrada, ca niște insecte albe, uriașe, și au aterizat în picioare pe pantă.

Eram pregătit să-i întâmpin.

Însă, din nou, în vreme ce primul dintre ei s-a lăsat să alunece în jos, către noi, cu secera ridicată, a răsunat din nou acel înfiorător urlet supranatural, urmat de explozia orbitoare și chipul creaturii s-a transformat într-o mască neagră, în vâlmășagul flăcărilor portocalii. Trupul i-a fost cuprins de convulsii, executând un dans straniu, care ne-a umplut de scîrbă.

Ceilalți au făcut cale-ntoarsă și au fugit.

M-am avîntat pe urmele lor, dar Gabrielle mă înlănțuise și nu voia să-mi dea drumul. Puterea ei mă înfuria, uimindu-mă în același timp.

— Încetează, la naiba! a răcnit ea. Louis, ajută-mă!

— Dă-mi drumul! am strigat mînios. Lasă-mă să prind măcar unul. Vreau unul, unul singur. Pot încă să-l ajung pe ultimul!

Dar ea a refuzat să mă lase să plec și, cu siguranță, n-aveam de gînd să mă lupt cu ea. De altfel, Louis i se alăturase, în zbaterea-i disperată și plină de mînie.

— Lestat, nu te duce! mi-a spus cu glasul-i politicoș încordat la maximum. Ne-a fost destul. Acum ar fi mai bine să plecăm de-aici.

— Fie! am oftat, lăsîndu-mă păgubaș, nu fără părere de rău.

De altfel, ar fi fost, oricum, prea tîrziu. Cel ars murise, dar flăcările și fumul nu se risipiră încă. Ceilalți dispăruseră în beznă, pe tăcute, fără să lase nici o urmă.

Întunericul din jurul nostru părea a se fi liniștit, cu excepția vuietului autostrăzii de deasupra noastră. Și iată-ne, toți trei, laolaltă, scăldați de lumina jucăușă a mașinii care ardea.

Louis și-a șters, cu un gest obosit, sudoarea de pe față. Cămașa apretată îi era boțită și pătată cu sînge, iar mantia de operetă era arsă și sfîșiată.

Cît despre Gabrielle, rămăsese același vagabond de odinioară, un băiețandru prăfuit și sălbatic, purtînd o jachetă și pantaloni de camuflaj, și veșnica-i pălărie cafenie, turtită, trasă peste frunte.

Curînd s-a auzit țipătul ascuțit al sirenelor ce se apropiau.

Cu toate acestea, am rămas toți trei nemișcați, în așteptare, uitîndu-ne unul la altul. Știam: toți trei așteptam ca Marius să-și facă apariția. Eram convinși că fusese Marius. Trebuia să fi fost el. Era alături de noi, nu împotriva noastră. Avea să ne răspundă cît de curînd.

I-am rostit numele cu glas tare, cu blîndețe. Am scrutat întunericul de sub autostradă și nesfîrșita armată de căsuțe care umpleau versanții colinelor ce ne înconjurau.

Dar nu auzeam decît sirenele, mereu mai aproape, și murmurul glasurilor muritorilor, ce se îndreptau spre noi de pe bulevardul din josul pantei.

Am ghicit spaima din ochii lui Gabrielle. M-am îndreptat spre ea cu brațele deschise, fără să-mi pese de confuzia care domnea în mințile muritorilor ce se apropiau dinspre mașinile oprite sus, pe autostradă.

M-a îmbrățișat în grabă, plină de căldură. Apoi mi-a făcut semn să o urmez, cît puteam de repede.

— Sîntem în pericol! Cu toții, a șoptit. Un pericol îngrozitor. Vino!

3

ERA ora cinci dimineață. Stăteam singur în pragul ușilor de sticlă ale casei de la ferma din Carmel Valley.

Gabrielle și Louis plecaseră împreună, pierzîndu-se printre dealuri, pentru a se odihni.

O convorbire telefonică mă informase că prietenii mei muritori se aflau în siguranță, în noua lor ascunzătoare din deșertul Sonoma, benchetuind ca nebunii la adăpostul porților și al gardurilor electrificate. Cît despre poliție și presă, cu inevitabilele lor întrebări, ei bine, n-aveau decît să mai aștepte.

Și iată-mă acum, așteptînd ca întotdeauna, singur, venirea zorilor, întrebîndu-mă de ce nu se arătase Marius, de ce ne salvase și dispăruse fără a ne fi adresat un cuvînt.

— Să presupunem că n-a fost Marius, spusese Gabrielle cuprinsă de neliniște, învîrtindu-se prin cameră după ce ne întorseserăm la fermă. Îți spun drept, am simțit un pericol copleșitor. Am simțit că ne amenința o primejdie atît pe noi, cît și pe următorii

noștri. Am simțit-o în preajma sălii de concerte în vreme ce ne îndepărtăm. Și mai târziu, când stăteam lângă mașina în flăcări. Era ceva ciudat. Sînt convinsă că nu putea fi Marius...

— Avea ceva barbar, a completat Louis. Aproape barbar, dar nu în totalitate...

— Da, aproape sălbatic, i-a răspuns ea, aruncîndu-i o privire aprobatoare. Și, chiar dac-a fost Marius, ce te face să crezi că nu te-a salvat doar ca să se poată răzbuna el însuși, în felul său, ceva mai târziu?

— Nu, am rîs cu blîndețe. Marius nu vrea răzbunare. Dacă ar fi dorit-o, ar fi făcut-o pînă acum. Măcar atîta știu.

Eram însă prea încîntat să o privesc, să-i observ mersul și gesturile, aceleași dintotdeauna. Ah, hainele acelea ponosite de vînătoare. Chiar și după două sute de ani, rămăsese aceeași temerară exploratoare. Cînd s-a hotărît, în sfîrșit, să se așeze, a încălecat scaunul asemeni unui cowboy, odihnindu-și bărbia pe mîinile sprijinite de spătarul înalt.

Aveam atîtea să ne spunem, atîtea lucruri despre care să vorbim. Eram, pur și simplu, prea fericit pentru a mă speria.

În plus, dacă m-aș fi lăsat pradă spaimei, aceasta ar fi fost îngrozitoare, căci știam acum că făcusem încă o greșeală de calcul, foarte serioasă, în planurile mele. Mi-am dat seama de asta cînd mașina explodase și Louis mai era încă înăuntru. Micul război pe care-l pornisem îi puneam pe toți ce-mi erau dragi într-un imens pericol. Ce naiv am putut fi, crezînd că întregul venin avea să se reverse numai asupra mea.

Trebuia să discutăm pe îndelete. Va trebui să fim vicleni. Va trebui să avem mare grijă.

Acum, însă, ne aflam în siguranță. I-am spus asta lui Gabrielle, încercînd să o liniștesc. Ea și Louis nu percepeau nici un semn de pericol aici; orice va fi fost acea amenințare, nu ne urmasse pînă aici. În fond, eu n-o simțisem nici măcar o dată. Cît despre tinerii și nebunaticii noștri dușmani, aceștia se împrăștiaseră, crezînd că aveam noi înșine puterea de a-i incinera de la distanță.

— Știi, mi-am închipuit de mii și mii de ori reîntîlnirea noastră, a spus Gabrielle. Însă niciodată nu mi-am imaginat-o așa.

— Eu, în schimb, cred că a fost splendid! i-am replicat. Și să nu-ndrăznești să-ți închipui, nici măcar pentru o clipă, că n-aș fi reușit pînă la urmă să vă scot la liman! Eram gata să-l fac praf pe cel cu secera, să-l azvîrl pînă dincolo de sala de concerte. Cît despre celălalt, îl văzusem cînd se apropia. L-aș fi rupt în două. Îți spun drept, ceea ce mi se pare mai frustrant în toată afacerea asta e faptul că n-am avut ocazia să...

— Tu, Monsieur, ești încăpățînarea întruchipată! a declarat Gabrielle. Ești... cum spunea Marius... cea mai împielită creatură de pe pămînt! Sînt întru totul de acord cu el.

Am izbucnit în rîs, încîntat. Mă flata. Mă flata într-o adorabilă limbă franceză de modă veche.

Louis era fascinat de ea. Ședea retras într-un colț cufundat în penumbră și o observa, reticent și visător, ca întotdeauna. Era din nou impecabil, de parcă veșmintele i-ar fi ascultat poruncile, de parcă tocmai am fi ieșit de la operă, de la ultimul act din *Traviata*, pentru a admira muritorii sorbindu-și șampania, la măsuțele de marmură ale unei cafenele, în vreme ce trăsurile ar fi trecut lărmuind pe lângă noi.

Simțămîntul apartenenței la micul nostru clan proaspăt format, o energie magnifică, negarea realităților omenești, noi trei, laolaltă, împotriva tuturor triburilor, tuturor lumilor. Și, peste toate, un sentiment de siguranță absolută, o senzație de încremănare a clipei... Cum le-aș fi putut explica toate acestea?

— Mamă, nu-ți mai face griji, am rostit într-un târziu, sperînd că astfel s-ar putea aranja totul, că aș putea crea măcar o clipă de liniște. N-are nici un rost. O creatură îndeajuns de puternică pentru a-și arde dușmanii ne-ar putea găsi oricînd, ar putea face tot ce-i trece prin minte.

— Și crezi că asta mă liniștește? Louis a clătinat din cap.

— Eu n-am puterile tale, a intervenit el, și totuși, am simțit și eu ceva. Era ceva străin și oarecum necivilizat, nu găsesc nici un alt cuvînt mai bun.

— Ai pus din nou degetul pe rană, a exclamat Gabrielle. Era atît de straniu, încît părea că vine de la o ființă total diferită de noi...

— Asta, spre deosebire de Marius al tău, care e prea civilizat, a insistat Louis. E prea împovărat de filozofie. E chiar motivul pentru care ești convins că nu vrea să se răzbune.

— Ceva străin? Necivilizat? I-am privit, pe rînd. Dar eu de ce n-am simțit această amenințare? am întrebat.

— *Mon Dieu*, ar fi putut fi orice, a spus Gabrielle într-un târziu. Muzica asta a ta ar

putea trezi și morții.

MĂ GÎNDISEM la enigmaticul mesaj din noaptea precedentă — *Lestat! Pericol* — dar zorii erau prea aproape ca să-i mai încarc și cu această grijă. În plus, asta nu explica nimic. Era doar un alt element al enigmei sau poate nici măcar atât.

EI PLECASERĂ împreună, iar eu stăteam singur la fereastră, privind pata de lumină care creștea, mereu mai strălucitoare, pe deasupra munților Santa Lucia. Mă gîndeam: "Unde ești, Marius? De ce naiba nu vrei să te arăți?" Bănuielile lui Gabrielle ar fi putut fi întemeiate. "E un joc pentru tine?"

Dar pentru mine, fusese tot un joc faptul că nu încercasem să-l chem nici măcar o dată? Aș fi putut să-mi înalț glasul tainic din toate puterile mele, așa cum îmi spusese el cu două secole în urmă?

În luptele mele de pînă acum, fusese o chestiune de mîndrie să nu-l chem, dar acum? Ce-avea a face mîndria în toate astea?

Poate că el nu aștepta decît să îl chem. Poate că își dorea această chemare. Amărăciunea și încăpățînarea de odinioară dispăruseră. De ce n-aș fi făcut efortul de a încerca?

Închizîndu-mi ochii, am făcut ceea ce nu mai făcusem din nopțile acelea ale veacului al optsprezecelea, cînd bîntuiam ulițele din Roma ori Cairo, vorbindu-i cu glas tare. În tăcere, l-am chemat. Am simțit cum țipătul tăcut se înălța din mine, călătorind în uitare. Mi s-a părut că-l însoțesc, traversînd lumea, căpătînd proporții vizibile, l-am simțit cum se amplifică, îl simțeam arzînd.

Și, iată, mă aflam din nou, vreme de o clipă, în locul acela îndepărtat, de nerecunoscut, în care mai aruncasem o privire în urmă cu o noapte. Zăpadă, troiene nesfîrșite, și un fel de movilă din piatră cu ferestre acoperite de flori de gheață. Pe un promontoriu ceva mai înalt, un aparat straniu, modern, o farfurie enormă din metal cenușiu, învîrtindu-se în jurul unui ax, atrăgînd spre sine undele nevăzute ce se încrucișează pe cerurile pămîntului.

O antenă de televiziune! Păstrînd legătura dintre acest pustiu înghețat și un satelit... asta era! Iar sticla sfărîmată de pe pardoseală aparținea ecranului unui televizor. Zgomote.

Tăcere.

MARIUS!

Pericol, Lestat. Cu toții, în pericol Ea a... Nu pot... Gheață. Îngropat în gheață. O străfulgerare a sticlei sfărîmate de pe pardoseală, lavița goală, sunetul și vibrația Vampirului Lestat bubuind în difuzoare... Ea a... Lestat, ajută-mă! Cu toții... pericol. Ea a...

Tăcere. Legătura s-a întrerupt.

MARIUS!

Ceva-ceva, dar mult prea slab. Cu toată intensitatea, era, pur și simplu, prea slab!

MARIUS!

Mă rezemam de fereastră, ațintindu-mi privirile direct în lumina zorilor ce devenea mereu mai strălucitoare. Ochii îmi lăcrimau, degetele-mi ardeau, lipite de sticla fierbinte. *Răspunde-mi, Akasha a fost? Încerci să-mi spui că a fost Akasha, că ea a fost aceea? Ea a fost?*

Dar soarele răsărea deja deasupra munților. Razele ucigașe se risipeau deasupra văii, scoțîndu-i la iveală ungherele umbrite.

Am părăsit casa în fugă, peste cîmp, înspre coline, ținîndu-mi mîna în dreptul ochilor, asemeni unui scut.

În cîteva clipe, am reușit să ajung la ascunzișul meu, o criptă subpămînteană. Am dat la o parte piatra și-am coborît treptele înguste săpate grosolan în stîncă. O cotitură, apoi alta, și iată-mă în siguranța răcoroasă a beznei, mirosind a pămînt reavăn. M-am lungit pe pardoseala de țărînă bătătorită a micuței încăperi. Inima-mi zvîcnea, iar membrele îmi tremurau. Akasha! *Muzica asta a ta ar putea trezi și morții.*

În încăperea lor fusese montat un televizor, desigur, Marius le dăduse și asta, laolaltă cu transmisiunile prin satelit. Văzuseră videoclipurile! Știam, știusem asta, de parcă aș fi fost martor la fiecare detaliu. Le montase un televizor în sanctuar, așa cum, cu ani de zile în urmă, le prezentase și filmele.

Iar ea se trezise, reînviase. *Muzica asta a ta ar putea trezi și morții.* Reușisem, din

nou, să o fac.

Oh, dac-aş putea măcar să-mi țin ochii deschiși, de-aș fi putut gândi mai departe, de n-ar fi răsărit soarele.

Fusese acolo, la San Francisco, fusese atât de aproape de noi, ne pîrjolise adversarii. *Străină, diferită de noi, desigur.*

Dar nu necivilizată, nu, nu sălbatică. Ea nu era așa. De abia reînviase, zeița mea, se înălțase, precum un fluture superb, din coconul său. Cum i s-o fi pîrînd lumea? Cum ajunsese pînă la noi? În ce stare se afla mintea ei? *Pericol pentru noi toți.* Nu. Nu pot să cred așa ceva! Îi nimicise pe dușmani. Ni se alăturase.

Nu mai reușeam să lupt împotriva toropelii, împotriva poverii care îmi îngreuna pleoapele. Senzația de oboseală pură alunga încîntarea și emoția. Trupu-mi se înmuia, lipsit de apărare, zăcînd nemișcat pe pămînt.

Și, pe neașteptate, am simțit atingerea unei mîini cuprinzîndu-mi-o pe a mea.

Era rece și puternică, precum marmura.

Ochii mi-au zvicnit, deschizîndu-se în întuneric. Mîna și-a accentuat strînsoarea. Plete mătăsoase îmi mîngîiau fața. Un braț rece mi-a trecut peste piept.

Oh, te rog iubito, frumoasa mea, te rog! aș fi vrut să-i spun. Dar ochii mi se închideau! Buzele-mi refuzau să se miște. Îmi pierdeam cunoștința. La suprafață, răsărise soarele.

SFÎRȘIT